

Janezov veliki evangelij 1. knjiga

Z notranjo besedo sprejel
Jakob Lorber v letih 1851–1864

Prevedel Roman Štus s sodelavci

Posebna izdaja revije AURA
1997

Jakob Lorber
JANEZOV VELIKI EVANGELIJ
1. knjiga
Prevedel Martin Štus s sodelavci

Naslov izvirnika: Johannes das grosse Evangelium

Izdala: Lorber Verlag, Bietigheim
© za izdajo v slovenskem jeziku: AURA, d.o.o., Ljubljana, 1997

Vse pravice pridržane

Kakršno koli nepooblaščenno razmnoževanje besedila te knjige, v celoti ali v delih, ni dovoljeno in pomeni kršitev zakona o avtorskih pravicah

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

226.5

LORBER, Jakob
Janezov veliki evangelij / z notranjo besedo sprejel Jakob
Lorber v letih 1851-1864; prevedel Roman Štus s sodelavci. –
Ljubljana : Aura, 1997. (Posebna izdaja revije Aura, ISSN
1318-5276)

Prevod dela: Johannes – das grosse Evangelium

Dosedanja vsebina:
Knj. 1. – 1997

ISBN 961-6087-13-4

68693504

Uvod

*Za krščanstvo in celotno človeštvo ne more biti pomembnejšega dogodka, kot da se uresničijo Gospodove obljube v **Janezovem evangeliju**: »Še veliko bi vam rad povedal, a zdaj ne morete nositi. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico, ker ne bo govoril sam od sebe, temveč bo povedal, kar bo slišal, in oznanjal vam bo prihodnje reči.« (Jan 16, 12-14)*

Vsebina teh besed ne dopušča dvoma o tem, da gre za napovedovanje prihodnosti. V resnici je bilo tudi v krščanski eri, ne le v Stari zavezi, vse polno prerokovanj, vendar je to institucionalna Cerkev žal premalo upoštevala. S samovoljno postavljeno in nerazumljivo tezo, da so najpozneje s smrtjo apostolov vsa razodetja končana, so glasu Svetega duha pustili le še malo prostora za delovanje.

*V svoji knjigi **Liber divinorum operum** (O Božjih delih), napisani v letih 1163–1173, je že velika prerokinja 12. stoletja, katoliška redovnica sv. Hildegarda iz Bingena (1098–1179), napovedala novi Janezov evangelij, ki še ni bil razodet: »/.../ in videla in razumela sem besede razodetja – začetek novega spisa Janezovega velikega evangelija, ki še ni bil razodet, in bi moral biti obenem začetek nekega drugega spisa, ki tudi še ni bil razodet in se začne z istimi besedami: V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bil Beseda. In dano mi je bilo, da sem ga razumela. V njem bo opisano in razloženo veliko vprašanj skrivnostne ureditve Božjega stvarstva.« Sv. Hildegarda govori o:*

*a) **Janezovem evangeliju** (Prim. Jan 1, 1-2), ki ga poznamo v Svetem pismu in ki je takrat že obstajal, in o*

*b) **Velikem Janezovem evangeliju**, ki ga takrat še ni bilo, in ga je Božji duh narekoval šele 700 let pozneje Jakobu Lorberju v njegovem srcu (v letih 1851–1864), ter mu do smrti razlagal vse skrivnosti Božjega stvarstva. Oba evangelija se začenjata z istimi besedami!*

Tudi svojčas zelo slavni cistercijanski opat Gioacchino da Fiore (umrl okrog l. 1205), ki je bil sam velik prerok, je v svojem **Nauku o treh časih** opozoril na to, da bo po Janezovem razodetju v začetku tako imenovane »duhovne dobe« (to je malo pred poslednjo sodbo) ljudem oznanjen Večni evangelij. Ustrezno besedilo pri Janezu se glasi: »Nato sem videl drugega angela, ki je letel po sredi neba in je imel večni evangelij, da ga oznani prebivalcem zemlje in vsakemu narodu, rodu, jeziku in ljudstvu!.../« (Raz 14, 6)*

Ob tem se moramo vprašati: Ali ni bilo to že zdavnaj oznanjeno, ali moramo na takšno oznanilo še čakati? Vsekakor lahko imamo za odrešenijsko-zgodovinsko znamenje, da se je z začetkom novega veka preroški dar očitno tako zelo povečeval, da nihče več ne more mimo tega, tudi Cerkev ne. Vrhunec je bil dosežen že z J. Böhmejem in E. Swedenborgom, daleč presežen pa z največjim vseh krščanskih prero-

* Joahim iz Fiore

kov, z Jakobom Lorberjem (1800–1864). Ni dvoma, da ga je obljubljeni Sveti duh bogato obdaril. Posebno Veliki Janezov evangelij v desetih knjigah je tisti, ki zaradi podrobnih opisov vsega dogajanja v Jezusovem življenju v treh letih njegovega javnega poučevanja in delovanja vpeljuje v »vso resnico«. V tem preroštvu se uresniči zlasti tale Jezusova obljuba: »A tolažnik Sveti duh, ki ga bo poslal Oče v Mojem imenu, vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.« (Jan 14, 26) Kako zelo ustrezajo te besede prav Velikemu Janezovemu evangeliju! Toda tudi velika Lorberjeva dela o onstranstvu so neizčrpen vir najglobljih spoznanj.

To tako imenovano novo razodetje, ki v ničemer ne nasprotuje staremu, to se pravi izročenim štirim evangelijem, temveč šele dodobra razvije njihovo vsebino, je »svetloba iz nebes«, ki razsvetljuje vse stvari in odgovarja na vsa vprašanja. Odpravlja celo staro nesoglasje med znanostjo in vero, ker do konca razsvetli tudi naravno duhovno dogajanje v stvarstvu, v makro- in mikrokozmosu. Fizični univerzum v svoji celotnosti je v teh prerokbah vsebovan ravno tako kot astralni in duhovni kozmos, tostranstvo in onstranstvo. Informacije dobimo tako o nastanku svetov kot o poteku zgodovine odrešenja, o Božjem bistvu in angelih, in še posebno o človeku in njegovem večnem poslanstvu. Samoumevno je, da je v središču tega Kristus kot razodeti Oče in Odrešenik svetov.

Eden od mnogih čudežev, ki so v zgodovini odrešenja že tolikokrat poskrbeli za presenečenja, je, da poteka proces »vnovičnega Kristusovega prihoda v besedi« čisto potihoma. Kar najbolj skrivoma se je zgodilo, da je »Božji pisar hlapec« Jakob Lorber pred sto petdesetimi leti smel položiti temelj novi dobi človeške zgodovine.

Po Božjem načrtu se je v relativnem času skrivoma pripravljalo vse, da se je lahko svetloba nenadoma prikazala. Že samo naravoslovne znanosti danes neverjetno potrjujejo podobo sveta novega razodetja. Lorberjevo pisanje s petindvajset deloma zelo obsežnih del je doseglo naklado več milijonov izvodov. In če so ga prej v cerkvenih krogih komaj upoštevali ali celo zavračali, se danes v veliki verski krizi in duševni stiski našega časa čedalje več duhovnikov resno ukvarja z njim, in na marsikoga med njimi je naredilo najgloblji vtis.

Tako npr. priznava evangeličanski teolog dr. Kurt Hutten: »Ta podoba sveta ima globino in moč /.../ Zemlji z njeno zgodovino in zgodovino odrešenja vred vrača dostojanstvo, veri daje kozmično širino, prepleta tostranstvo in onstranstvo, mikro- in makrokozmos, slavi vse stvarstvo obvladujočo Božjo ljubezen in z vsem tem kaže ljudem varno pot.«

Pri raziskovanju vprašanja, kako se ujemata novo in staro razodetje, ugotavlja evangeličanski župnik Hermann Luger: »Oba temeljita na istem Božjem temelju. Iz Lorberjevih spisov veje biblični duh. Biblična ni le vsebina obeh njegovih glavnih del, Velikega Janezovega evangelija in Božjega gospodarstva, tudi njegova druga dela so v jedru biblična.

Veliko Gospodovih izrekov in govorov v Velikem Janezovem evangeliju bi bilo prav tako lahko uvrščenih tudi v katerega od štirih bibličnih evangelijev. Ne smemo se čuditi, da je v Lorberjevih delih veliko takega, česar v Bibliji, posebno v štirih evangelijih, ni – kot npr. Gospodovi govori o nebesnih telesih in skrivnostih stvarstva – kar pa nikakor ne nasprotuje biblični naravi novega razodetja. Razumljivo pa je, da je Jezus v treh letih svojega javnega delovanja gotovo povedal in storil veliko več, kot je zapisano v svetopisemskih evangelijih; in zato verjamemo, da v novem razodetju upravičeno vidimo Božjo besedo, ravno tako kot v Bibliji. Biblija in novo razodetje sta za nas enakovredna pojava, ki izvirata iz istega pratemelja, in vsakemu od njiju se v povezavi z drugim šele prav povečata vrednost in pomen.»

Previdnost je poskrbela za to, da se nam je ohranil razmeroma izčrpen življenjepis Jakoba Lorberja, ki ga je napisal njegov dolgoletni prijatelj Karl Gottfried Ritter von Leitner. Ta znani graški lirik in novelist je bil za to najprimernejši. Iz njegovega življenjepisa na kratko povzemamo tele podatke: Jakob Lorber se je rodil v vasi Kaniža na Spodnjem Štajerskem (blizu Jarenine pri Mariboru), v viničarski družini. Bil je prvi od štirih otrok. S svojo izredno glasbeno nadarjenostjo je že zgodaj zbudil pozornost. Naučil se je igrati na več instrumentov: violino, klavir, orgle in harfo. Po osnovni šoli v Jarenini se je v Mariboru pripravljaj na poklic osnovnošolskega učitelja in le kratek čas po končanem izpitu opravljal službo učitelja pomočnika. Neki duhovnik, ki je spoznal njegovo veliko nadarjenost, mu je namreč svetoval, naj se posveti duhovniškemu poklicu. V ta namen je pet let obiskoval gimnazijo v Mariboru in se je pri tem naučil tudi latinščine. Vzdrževati se je moral sam z orgljanjem v cerkvi in s poučevanjem violine. Ker ni imel dovolj denarja za nadaljnje šolanje na gimnaziji, je pet let živel kot domači učitelj, poučeval je predvsem glasbo in risanje. Leta 1829 je absolviraj »višji pedagoški tečaj za učitelje na meščanskih šolah« (Leitner). Čeprav je imel najboljše spričevalo, mu ni uspelo takoj dobiti učiteljske službe, zato se je nazadnje odločil za glasbo. Poučeval je »petje, pa tudi klavir in violino ter zložil nekaj pesmi in koncertnih skladb« (Leitner). S temi sposobnostmi je prišel v deželno prestolnico Gradec, v krog prijateljev, od katerih so bili nekateri že zelo slavni. Tako je med drugim koncertiral skupaj z Anselmom Hüttenbrennerjem, znanim prijateljem Franza Schuberta.

Kljub temu so zunanji dogodki v njegovem življenju prav skromni v primerjavi z njegovim poklicem (Božjega hlapca pisarja). V njegovem štiridesetem letu se mu je namreč zgodilo tole: Ko se je zjutraj 15. marca 1840 namenil, da bo sprejel častni poklic kapelnika v Trstu, je nenadoma zaslišal »iz območja srca«, kot sam pravi, glas, ki mu je govoril. Besede so zvenele kot ukaz: »Vstani, vzemi svoje pisalo in piši!« In Lorber je ubogal. Zapostavljajoč vse svoje zasebne interese je takoj sedel za pisalno mizo in zapisal prve pomembne pole knjige razodetja v treh zvezkih z naslovom Božje gospodarstvo. Zgodilo se

je nekaj enkratnega: Lorberja je Gospod sam poklical za »hlapca pisarja«! Temu preroškemu klicu je ostal zvest do konca življenja. Z »notranjo besedo«, kot je versko-zgodovinski izraz za to, mu je Gospod postopno narekoval celotno velikansko delo, ki ga danes označujemo kot novo razodetje. Obsega petindvajset, večinoma obsežnih knjig. Njegov najpomembnejši del je nedvomno Veliki Janezov evangelij (deset knjig z dopolnilno enajsto knjigo Leopolda Engla).

Kako je potekalo to preroško pisanje? Lorber ga je v nekem pismu iz leta 1858 opisal takole: »Glede notranje besede, kako jo slišimo, lahko – kar zadeva mene – rečem samo to, da slišim Gospodovo najsvetejšo besedo zmeraj v območju srca kot najjasnejšo misel, jasno in čisto, kot izgovorjene besede. Nihče, pa če je še tako blizu, ne more slišati nikakršnega glasu. Zame pa zveni ta milostni glas kljub temu razločnejše kot vsak, še tako močan materialni zvok. To pa je tudi vse, kar vam lahko povem iz svoje izkušnje.«

Ritter von Leitner dopolnjuje te podatke z besedami: »Lorber je začel pisati – to je bila odtlej poglavitna naloga njegovega bivanja, skoraj vsak dan zjutraj pred zajtrkom. Sedel je za majhno mizo, pozimi tesno ob peči, in nepretrgoma pisal, zazrt vase, zmerno hitro, ne da bi naredil odmor za premislek ali da bi kaj napisanega popravil, kot nekdo, ki piše po nareku. Ko je govoril o tem, je zmeraj ponavljal, da je med poslušanjem glasu, ki mu je govoril, to, kar je slišal, tudi nazorno videl. Kot je dejal, pa je to, kar je slišal v notranjosti, še lažje podal, če je lahko to komu drugemu ustno ponovil. In res je nekaterim svojim prijateljem narekoval posamezne odstavke in celo dela več sto popisanih pol. Pri tem je sedel poleg tistega, ki je pisal, mirno zrl predse, ne da bi tok svojega govora kdaj ustavil ali spremenil kakšen stavek ali izraz.«

Tako kot zmeraj pri preroških sporočilih je Gospod tudi pri Jakobu Lorberju uporabil povsem svojsko govorico medija. Zato se ne smemo čuditi, če prevladuje starinski način izražanja v slogu in miselnosti tedanjega časa. V tej govorici, ki je večinoma govorica srca, je veliko ljudskih primesi in to olajšuje branje. Resničnost in modrostna globina Božjega nagovora pa nista okrnjeni.

Jakob Lorber je predvidel trenutek svoje smrti. Ko je 24. avgusta 1864 sprejel zakramente za umirajoče, in preden je zapustil zemeljsko prizorišče, je poslednjič zaprosil, naj ga v postelji namestijo drugače. Zadnje ure svojega življenja je hotel opazovati sončni vzhod.

Obsežni rokopisi tega preroka pa bi skoraj postali žrtev takratne hišne inkvizicije, za katero je dala pobudo Cerkev. Ker pa so bili varno skriti, so se ohranili, in veliko truda in potrpljenja je bilo potrebno, da je bil nazadnje vendarle zagotovljen denar za tiskanje celotnega dela. Miniti je moralo kar nekaj desetletij.

Prof. Franz Deml

*Kdor ima Moje zapovedi in jih spolnjuje, Me ljubi. Kdor pa Me ljubi,
ga bo ljubil Moj Oče, pa tudi Jaz ga bom ljubil in se mu razodel.*

*Tolažnik Sveti duh, ki ga bo poslal Oče v Mojem imenu, vas bo učil
vsega, in spomnil vsega, kar sem vam povedal.*

Jan 14, 21-26

*Zahvaljujemo se založbi Lorber-Verlag iz Bietingheima za dragocen
prispevek pri izdaji te knjige*

Razlaga bibličnega Janezovega evangelija

1. POGLAVJE

1. Kratek uvod v duhovno razumevanje evangeljskih besed Janeza, najljubšega učenca našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa.

Jan 1, 1-5.

1. V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bil Beseda.

1 To vrstico so že neštetokrat kar najbolj različno in zmotno razlagali, da so celo najhujši tajilci Boga uporabljali prav to besedilo, da bi tem bolj zanesljivo zanikali Moje božanstvo, ker so božanstvo na splošno tajili. Vendar tu ne mislimo navajati njihovih pleteničenj – zmeda bi bila potem le še večja namesto manjša – temveč bomo podali kar najkrajšo mogočo razlago; ta se bo kot luč sama v svetlobi luči samodejno spopadla z zmotami in jih premagala.

2 Poglavitni razlog za nerazumevanja takšnih besedil je seveda žal zelo pomanjkljiv in nepravilen prevod Svetega pisma iz prvotnega jezika v jezike zdajšnjega časa; pa je tako kar prav. Kajti če duh takšnih besedil ne bi bil tako dobro skrit, kot je, bi bilo najsvetejše v njih že zdavnaj najgloblje oskrunjeno, to pa bi bilo največje zlo za vso Zemljo; tako pa so glodali le skorjo, do živega svetišča pa niso mogli prodreti.

3 Čas je, da pokažem resnični notranji pomen takšnih besedil vsem, ki so tega vredni; nevrednega pa naj drago stane, kajti ob takšnih priložnostih ne dovolim, da bi se kdo norčeval na Moj račun in se nikoli ne spuščam v kupčije.

4 Temu potrebnemu uvodu sledi zdaj razlaga; naj samo to še pripomnim in povem, da je pri tem mogoče razumeti samo notranji, duševno-duhovni pomen, ne pa tudi najglobljega, najčistejšega nebeskega pomena. Ta je presvet, in je lahko brez škode za svet podeljen le tistim, ki ga iščejo s svojim življenjem po evangeljski besedi. Notranji, duševno-duhovni pomen pa je lahko najti, včasih že s pravilnim, času ustreznim prevodom, in to se bo pokazalo že pri razlagi prve vrstice.

5 Hudo napačen je izraz »v začetku«, ker zakriva notranji pomen; kajti s tem bi lahko celo tajili božanstvo in zanikali njegov večni obstoj; to so nekateri starejši svetni modrijani tudi storili, današnji tajilci Boga pa so večinoma njihovi učenci. Ker pa bomo tokrat besedilo podali pravilno, bo tudi ovojnica postala zelo presojna, in skozi takšno ovojnico ne bo težko dodobra, včasih pa celo prav natančno spoznati notranji pomen.

6 Pravilen prevod se glasi takole: V pratemelju, ali tudi v temeljnem vzroku (vse biti), je bila luč (velika sveta stvariteljska zamisel,

živa ideja). Ta luč ni bila samo v Bogu, temveč tudi *pri* njem, to pomeni, da je stopila živo vidna iz Boga, in je bila s tem ne samo v Bogu, temveč tudi pri Njem in je tako rekoč oblivala prabožjo bit; s tem je očitno že postavljen temelj za poznejše učlovečenje Boga, kar je zlasti razvidno iz nadaljevanja besedila.

7 Kdo ali kaj je bila pravzaprav ta luč, ta velika misel, ta najsvetejša temeljna ideja vse prihodnje, žive, najsvobodnejše biti? Nemogoče je, da bi bilo to kaj drugega kot Bog sam, kajti v Bogu, *po* Bogu in *iz* Boga, Bog ne more upodabljati nič drugega kot le samega Sebe v Svoji večno najpopolnejši biti; in tako bi se to besedilo lahko tudi glasilo:

8 V Bogu je bila luč, luč se je pretakala skozi Boga in Ga obdajala in Bog sam je bil luč.

2. Ta je bila v začetku pri Bogu.

9 Zdaj ko je prva vrstica dovolj pojasnjena in jo vsak, ki je malce bistrejši, zlahka dojame, se druga vrstica pojasni samodejno in le potrjuje, da prej opisana Beseda ali luč ali velika stvariteljska zamisel ni nastala pozneje iz prabožje biti, temveč je z Bogom, kot Bogu enaka, večna. V sebi torej ne skriva nekdanjega procesa nastajanja, zato je v pojasnilo in pričevanje dodano: Ta je bila v začetku ali v pratemelju vse biti in vsega poznejšega nastajanja kot pratemelj sam pri Bogu, v Bogu in iz Boga, torej sama vseskozi Bog.

3. Vse je po Njej nastalo in nič, kar obstaja, ni nastalo brez Nje.

10 V tej vrstici se le še nekako potrjuje in izpričuje to, kar se je jasno predstavilo že v prvi, kot »**Beseda**« ali »**luč**«, in kar je v pravzroku (pratemelju) vse biti in vsega nastajanja sicer že povsem navzoče toda, ker še ni izšlo, še ni udejanjeno.

11 Torej bi se morala tretja vrstica jasno podano glasiti takole: Vsa bit je nastala iz te prabiti, ki je v sami sebi vseskozi večni pratemelj svoje biti. Ta bit je iz Svoje Luči, Besede in Volje postavila svetlobo, pravečno stvariteljsko zamisel, iz sebe v trdno bivanje, in ničesar v vsej večni neskončnosti ni, kar ne bi v pojavno in vidno bivanje stopilo iz istega pravzroka in po isti poti.

12 Kdor je dojel te tri jasno razložene vrstice, temu je četrta vrstica jasna že sama po sebi.

4. V Njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudem.

13 Razumljivo je, da prvina vse biti, luč vse luči, pramisel vseh misli in zamisli, praoblika kot večni pratemelj, pravzrok vseh oblik, prvič, ni mogla biti brezoblična, in drugič, ni mogla biti smrt, ker ta v bistvu označuje totalno protislovje vse, kakor koli že oblikovane biti. V tej Besedi ali luči ali v tej veliki Božji misli v Bogu, in v

bistvu Bogu samem, je bilo torej vselej pravečno, najpopolnejše življenje. Bog je bil torej zmeraj pravečno, najpopolnejše življenje v samem sebi in iz samega sebe, in ta luč ali to življenje je bilo luč in torej tudi življenje v bitjih, v ljudeh, ki so izšli iz Njega; in ta bitja in ljudje so bili torej popolna podoba praluči, ki je v njih pogojevala bit, luč in torej tudi večni prabiti popolnoma podobno življenje.

14 Ker pa je in mora biti Božje praživljenje popolnoma svobodno, ker sicer ne bi bilo življenje – isto in enako življenje pa mora biti tudi v ustvarjenih bitjih, sicer ne bi bilo življenje, in kot neživljenje tudi ne bi obstajalo – je še preveč očitno, da je bilo ustvarjenim bitjem, ljudem, dano le najsvobodnejše življenje, ki se mora občutiti kot popolno, prav iz tega občutka pa mora tudi spoznati, da ni izšlo iz samega sebe, temveč le kot povsem enakovredno iz Boga, po Njegovi večni vsemogočni volji.

15 Ta zaznava je morala biti navzoča v vseh ustvarjenih bitjih, pa tudi to, da morata biti njihovo življenje in njihova bit popolnoma enaka Bogu, sicer bitja ne bi imela niti življenja niti biti.

16 Če pogledamo to okoliščino nekoliko natančneje, se pokaže, da se morata v ustvarjenih bitjih nujno srečavati dva občutka: prvič in najpoprej, občutek enakosti Bogu ali Božji praluči v njih in drugič, prav iz te luči nujno izvirajoči občutek časnega nastanka po Stvarnikovi pravolji.

17 Prvi občutek brezpogojno izenači ustvarjeno bitje s Stvarnikom in to se občuti, kot da bi izhajalo iz samega sebe, povsem neodvisno od večnega pratemelja, ki ga obenem vsebuje in skriva v sebi. Po drugem, iz tega prvega nujno izhajajočem življenjskem občutku, pa se mora ustvarjeno bitje vendarle pojmovati in spoznati kot priklicano iz pravega pratemelja in šele po časovnem sosledju v samem sebi manifestirano kot svobodno in s tem zelo odvisno od glavnega pratemelja.

18 Ta ponižujoči občutek pa povzroča, da postane prvi občutek veličine tudi občutek ponižnosti, to pa je, kot bomo razbrali iz nadaljevanja, za občutek veličine seveda nujno.

19 Občutek veličine se na vso moč bojuje proti takšnemu ponižanju in hoče zadušiti drugi občutek.

20 Zaradi takšnega boja nastane odpor in nazadnje sovraštvo do pratemelja vse biti in iz tega do občutka ponižnosti in odvisnosti; s tem pa občutek veličine ohromi in se zatemni in iz praluči nastaneta v ustvarjenem bitju noč in tema. Ta noč in tema potem še komaj prepoznata praluč v sebi in se tako oddaljita slepi, pa vendarle samostojni, od pratemelja svoje biti in nastanka in ga v svoji zaslepljenosti več ne prepoznata.

5. In luč sveti v temi in tema je ne sprejme.

21 Zato lahko potem praluč še tako sveti v takšni noči; ker pa

noč, ki je seveda tudi nastala iz luči, nima več dobrega vida, ne prepozna luči, ki prihaja vanjo, da bi jo spet preoblikovala v pravo praluč.

22 Tako sem prišel tudi **Jaz** kot večna prabit vse biti in kot praluč vse luči in življenja v svet teme k tistim, ki so bili iz Mene; toda niso Me prepoznali v temi svojega otopelega občutka veličine!

23 Kajti 5. vrstica kaže ravno na to, kako v prvotni razsežnosti in razmerju prihajam kot Isti, ki sem bil od vekomaj, v ta svet, ki sem ga ustvaril iz Sebe, in ta Me ne prepozna kot svojo lastno temeljno bit.

24 Toda kot pratemelj vse biti sem vendar moral iz svoje pravečne vselučti videti, kako je občutek veličine kot praluč v ljudeh zaradi nenehnega bojevanja postajal čedalje šibkejši in slabotnejši in kot življenjska luč tudi temnejši, in je na koncu postal zelo mračen, in da Me ljudje, če bi prišel k njim v enaki podobi, kot jo imajo oni iz Mene, ne bi spoznali, vsaj večina ne, posebno, če bi prišel k njim kot čisti Deus ex machina (Bog, ki se pojavi nenadoma), nepričakovano in nenadoma v omejeni človeški obliki. Moral bi torej samemu sebi pripisati, da Me ljudje ne bi mogli spoznati, ker na takšen prihod ne bi bili pripravljeni.

25 To sem sicer že od vekomaj sprevidel in zaradi tega ljudem že odtlej, ko so prvič nastali iz Mene pa do Mojega resničnega prihoda, po več tisočih vidcih, ki v boju niso izgubili luči, Svoj prihod napovedal in natančno označil tudi njegov način in celo kraj in čas. Svoj dejanski prihod pa sem označil z velikimi znamenji in obudil moža, v katerega se je naselil eden najvišjih praduho, da bi slepcem oznanjal Moj prihod in Mojo polno navzočnost na Zemlji.

2. Inkarnirani visoki duh (Mihael) kot Janez Krstnik pričuje o Gospodu. Temeljni nauki: O Božjem bistvu, o človekovem bistvu in njegovem odnosu do Boga. O človekovem padcu in o izrednih Božjih poteh za njegovo odrešenje.

Jan 1, 6-13.

6. Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez.

1 Tistemu možu, ki je ob Jordanu oznanjal pokoro in spreobrnjene krščeval z vodo, je bilo ime Janez. V njem je prebival duh preroka Elija in ta je bil taisti angelski duh, ki je v prazачetku premagal Luciferja in se pozneje na znani gori bojeval za Mojzesovo telo s taistim Luciferjem (torej Mihael).

7. Prišel je (od zgoraj), da bi pričeval o luči in da bi po njegovem pričevanju vsi (ljudje brez luči) sprejeli vero (to je, da bi po njegovi luči prepoznali luč, ki je prišla k njim).

2 Prišel je kot stara in nova priča od zgoraj, to pomeni, od praluči

kot luč, da bi pričeval o praluči, o Božji prabiti, ki je zdaj sama sprejela meso in prišla v istopodobni človeški obliki k Svojim ljudem, ki so iz Nje, da bi jih v njihovi noči znova razsvetlila in jih takšne zopet vrnila k svoji praluči.

8. Ni bil on luč (iz sebe), temveč naj bi zgolj pričeval o luči (to pomeni: pričeval je nasproti človekovemu otemnelemu občutku veličine, da se je zdaj praluč sama s svoje večne višine spustila nazvdol k ljudem kot ponižno jagnje in prostovoljno prevzela nase vse njihove slabosti (grehe), da bi s tem ljudem spet vrnila praluč in jih naredila njej enake).

3 Ta mož seveda ni bil prava praluč, temveč enako kot vsa bitja samo delna luč iz praluči. Toda bilo mu je dano, da ostane povezan s pralučjo po svoji prevladujoči *ponižnosti*.

4 Ker pa je bil stalno povezan s pralučjo in jo je dobro razlikoval od svoje luči – ker je sicer tudi izšel iz praluči, pa vendarle ni bil praluč, temveč samo njen odsev, da bi jo spoznal in pričeval o njej, je tudi verodostojno pričeval o praluči in s tem obudil toliko prave luči v srcih ljudi, da so ti potem lahko, čeprav na začetku le zelo slabotno, sčasoma pa vendar čedalje močnejše in jasneje spoznavali, da je praluč, ki je zakrita v mesu, vendarle Tista, kateri se morajo vsa bitja in ljudje zahvaliti, da samostojno bivajo, in da lahko takšno bivanje ohranijo za večno, če hočejo.

9. Bila je prava luč, ki razsvetljuje vse ljudi, ki pridejo na ta svet.

5 Ne priča, temveč njeno pričevanje in Tisti, o katerem je pričevala, sta bila prava praluč, ki je od prazачetka razsvetljevala in oživljala vse ljudi, ki pridejo na ta svet, in jih še zdaj čedalje bolj oživlja in razsvetljuje; zato tudi v 9. vrstici piše, da je bila in je ravno to resnična in prava luč, ki je vse ljudi v njihovem prazачetku oblikovala za svobodno bivanje, zdaj pa je prišla, da bi jih v vsej polnosti razsvetlila in jih spet naredila sebi podobne.

10. Na svetu je bila in svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal.

6 Kako to, da ta svet, to se pravi zamračeni ljudje, ki so v vsej svoji biti izšli iz Mene ali, kar je isto, iz praluči (Besede), ni mogel spoznati Mene, ali praluči, kljub vsem vnaprejšnjim oznanilcem in glasnikom, je bilo že jasno povedano v peti vrstici; posebej pa je treba omeniti, da »svet« ne pomeni Zemlje kot nosilke sojenih duš, ki sestavljajo materijo, temveč samo ljudi, ki so deloma vzeti iz te materije, vendar ji kot enkrat osvobodjena bitja več ne pripadajo, in ne smejo več pripadati tej prasojeni duševni materiji; kajti kako bi mogel zahtevati od kamna, ki je zavezan še v globlji sodbi, da Me prepozna? To je mogoče upravičeno pričakovati samo od osvobodjene duše, ki ima v sebi Mojega duha.

11. V Svojo lastnino je prišel, a Njegovi Ga niso sprejeli.

7 Torej ne zemlje, kot je prej omenjeno, temveč samo ljudi, po njihovem duševno-duhovnem bistvu je treba šteti za resnično Gospodovo lastnino, in sicer zato, ker so sami praluč iz Moje večne praluči in se tako popolnoma skladajo z Mojim prabistvom.

8 Ker pa je prav to njihovo bistvo, ki se v njih izraža kot občutek veličine, oslABLJENO, in zavoljo te slabosti sem tudi prišel k njim kot v Svojo pralastnino in še zmeraj prihajam, Me niso spoznali in tako tudi niso spoznali sebe in svoje pratemeljne biti, ki je ni moč uničiti, ker je v najglobljem temelju Moje bistvo.

12. Tistim pa, ki so Ga sprejeli, je dal oblast, da so postali Božji otroci, ker verujejo v Njegovo ime.

9 Samoumevno je, da je pri vseh, ki Me niso sprejeli ali spoznali, ostal prared moten, s to motnjo pa je ostalo tudi trpeče stanje, tako imenovano »zlo« ali »greh«. Nasprotno pa se je pri mnogih drugih, ki so Me sprejeli, to se pravi – spoznali v srcih, to zlo moralo izgubiti, ker so bili znova združeni z Menoj kot s praredom in pramočjo vse biti, in so v tem našli sami sebe in Mojo praluč kot svojo v sebi, in v njej večno, neuničljivo življenje.

10 V takšnem življenju pa so tudi odkrili, da s tem niso nujno samo Moja ustvarjena bitja – to jim je razkrilo njihovo nižje življenjsko občutenje – temveč so, ker nosijo v sebi Moje sebstvo, to zgolj po moči Moje volje – nujno in neizpodbitno tudi Moji otroci. Njihova luč (njihova vera) je enaka Moji praluči in ima zato v sebi oblast in moč, ki je v Meni samem, in iz te oblasti izhaja tudi njena polna pravica, da ni samo po imenu Moj otrok, marveč da to v vsej polnosti tudi je.

11 Kajti prav takšna luč je vera in Moje ime, na katero so usmerjeni mogočni žarki te luči, je moč in oblast in pravo bistvo Moje prabiti, po kateri vsakdo v samem sebi uresničuje polnopravno in polnoveljavno Božje otroštvo. Zato je tudi v dvanajsti vrstici rečeno, da bodo vsi, ki Me bodo sprejeli in verovali v Moje ime, imeli v sebi oblast imenovati se Božji otroci!

13. Ki niso rojeni po krvi, ne po volji mesa, ne po volji moža, marveč po Bogu.

12 Ta vrstica ni nič drugega kot natančnejša določitev in pojasnilo prejšnje vrstice in bi lahko obe vrstici skupaj v bolj zgoščenem jeziku zapisali tudi takole: Tistim pa, ki so Ga sprejeli in v Njegovo ime verovali, je dal oblast, da se imenujejo Božji otroci, njim, ki niso rojeni po krvi, ne po volji mesa (po poželenju mesa), ne po volji moža, temveč po Bogu.

13 Razumljivo je, da tu ne gre za prvo rojstvo (meso iz mesa),

temveč samo za drugo rojstvo iz duha ljubezni do Boga in iz resnice žive vere v živo Božje ime, ki se glasi JEZUS-JEHOVA-SABAOT. To drugo rojstvo se imenuje tudi dobro označeno »prerojenje duha po krstu iz nebes«.

14 »Krst iz nebes« pa je popoln prehod duha in duše z vsem njenim poželenjem vred v živega duha ljubezni do Boga in ljubezni v Bogu samem.

15 In ko se je po človekovi najsvobodnejši volji takšen prehod zgodil in je vsa človekova ljubezen v Bogu, je po takšni sveti ljubezni tudi ves človek v Bogu, kjer dozoreva v novo bitje; okrepljen doseže polno zrelost in Bog ga znova rodi. Po takšnem drugem rojstvu, ki ga ne pobudi niti poželenje mesa niti moževa volja do spočetja, je človek šele resnični Božji otrok; to je postal po milosti, ki je svobodna moč Božje ljubezni v človekovem srcu.

16 Ta milost pa je prav ta močni Božji vlek v človekovem duhu, po katerem ga Oče priteguje k Sinu, to pomeni, k Božji praluci, ali, in to je isto, k pravi in živo mogočni Božji modrosti.

3. Učlovečenje večne Besede in pričevanje Janeza Krstnika o Njej. Glavna živiljenjska napotila za novo bit po prerojenju. Prva in druga milost.
Jan 1, 14-16.

14. In Beseda je meso postala in prebivala med nami. Videli smo Njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima po Očetu kot edinorojeni Sin, poln milosti in resnice.

1 Kadar človek tako po prerojenju doseže resnično Božje otroštvo, v katero ga Bog, Oče ali ljubezen v Bogu oblikovanega rodi, doseže s tem veličastvo praluci v Bogu, ki je pravzaprav Božja pratemeljna bit sama. Ta bit je resnični, edinorojeni Očetov Sin, ki tako kot luč skrita počiva v toploti ljubezni, dokler je ljubezen ne vzburi, da zasveti navzven. Ta sveta luč je pa tudi Sinovo veličastvo, ki prihaja od Očeta; doseže jo vsak znova rojeni; zdaj postane enak temu veličastvu, ki je večno polno milosti (Božje luči) in resnice, ki je prava resničnost ali učlovečena beseda.

15. Janez je pričeval o Njej in klical: »Ta je, o katerem sem rekel: Za menoj bo prišel Tisti, ki je bil pred menoj, zakaj bil je prej kakor jaz.«

2 O tem spet Janez prav priča, ko ljudi takoj po krstu v reki Jordan opozarja, da je prav ta človek, ki ga je zdaj krstil, Tisti, o katerem je govoril že ves čas, ko je opominjal k pokori, da bi Ga vredno sprejeli, in da je Tisti, ki bo prišel za njim (Janezom), bil pred njim, torej bil prej kakor on. Torej v globljem pomenu: to je pratemeljna

luč in pratemeljna bit vse luči in biti, ki je bila prej kot vsa bit, in vsa bit je izšla iz te biti.

16. Iz Njegove polnosti smo vsi prejeli milost za milost.

3 Ta praluč pa je tudi večno veliko veličastvo v Bogu, in Bog sam je to veličastvo; to veličastvo je bilo od vekomaj Bog sam v Bogu, in od polnosti tega veličastva so vsa bitja prejela svojo bit in svojo luč in svobodno življenje.

4 Zato je vse življenje milost iz Boga in vse oblike, ki nosijo življenje, so skoz in skoz prepojene z njo. Praživljenje v vsakem človeku je, ker je v sebi enako Božjemu veličastvu, PRVA BOŽJA MILOST; ta pa je bila oškodovana zaradi znane zakrnelosti občutka veličine v spoju z nižjim občutkom nastanka, kajti iz le-tega nujno sledi občutek odvisnosti od praluči in pratemelja vse biti.

5 Ker je torej hotela prva milost v človeku skoraj povsem pojenjati, je prišla v svet praluč sama in poučevala ljudi, naj bi to prvo milost spet izročili praluči, skratka, stopili nazaj v to prabit in tam za staro luč sprejeli novo življenje; in ta zamenjava je SPREJEM MILOSTI ZA MILOST, ali izročanje starega, oslabljenega, ničemur več koristnega življenja za polnost novega, neuničljivega življenja v Bogu in iz Boga.

6 Prva milost je bila nujnost, v kateri ni svobode, in zato tudi ne obstojnosti; DRUGA MILOST pa je popolna svoboda, brez sleherne prisile, in zato – ker ni z ničemer utesnjena in prisiljena – tudi večno neuničljiva. Kajti tam, kjer ni sovražnika, tudi ni uničenja; pod sovražnikom pa razumemo vse, kar ovira svobodno bit.

4. O postavi in milosti. Nadaljni boji k svobodnemu Božjemu otroštvu poklicanih bitij. Odrešenik se pojavi. Oče in Sin sta eno kot plamen in luč.

Jan 1, 17-18.

17. Postava je bila namreč dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu.

1 Takšna je postava, ki je morala biti dana prvemu življenju, in sicer v začetku že prvemu človeku, in v nadaljnjem razvoju stvari po Mojzesu, ki ga ta vrstica tu navaja tudi kot predstavnika postave. Iz postave pa nihče ni mogel doseči prave življenjske svobode, ker je postava ovira, ne pa spodbuda življenja.

2 Po pozitivni nujnosti iz nespremenljive volje pramoči so bile prve stvariteljske zamisli izpostavljene v izolirano in samostojno bit; kar torej zadeva ločitev in oblikovanje prostorsko in časovno omejene biti, je bilo to doseženo po nespremenljivi nuji.

3 Zdaj je bilo bitje, človek, tu, v sebi na določen način božanstvo

samo, ali, kar je isto, sama Božja prabit, le da ločena od svojega pravzroka, zavedajoč se tega kljub ločenosti, pri vsem tem pa zvezana v omejeni obliki in ohranjena po nespremenljivi nujnosti. To stanje pa tako postavljenemu bitju ni ugajalo in njegov občutek veličine se je začel na vso moč bojevati s svojo nujno omejenostjo in izpostavljenostjo.

4 Ker je postajal boj v praprvi vrsti bitij čedalje hujši, je bilo treba veliko temeljno postavo zaostriti, bitja pa zajeti v časno, trdno sodbo; to je pomenilo nastanek materialnih, trdnih nebesnih teles in to je spet povzročilo izrazitejšo delitev prabitij.

5 V drugi vrsti bitij se potem pojavi človek v ovojnici iz mesa, stoječ na tleh svoje prve sodbe. Kljub trikratni ločitvi od svojega pratemelja, ga je v sebi kmalu spet prepoznal in postal kljubovalen, ošaben in neposlušen postavi, ki se zdaj ni več glasila »moraš«, temveč »moral bi«.

6 Ker pa mu ta lahki »moral bi« ni bil všeč, mu je bil naložen težji in podkrepjen z ostrimi kaznimi. V primeru, da se ta drugi »moral bi« ni upošteval, so takoj sledile kazni.

7 Po tem vzgojnem ukrepu se je Božje bitje podalo v Melkizedeku na zemljo in vodilo ljudi; toda ti so se kmalu spet začeli bojevati in treba jih je bilo vezati z novimi zakoni, ki so vzpostavili red tako, da jim je preostalo samo strojem podobno gibanje, ki je bilo v nasprotju s skoraj vsemi njihovimi nagnjenji.

8 S postavo je bil torej ustvarjen širok prepad, ki ga ni več mogel preskočiti noben duh in nobeno bitje, s tem pa sta bila pod velik vprašaj postavljena upanje na trajanje in notranja zavest o večnem obstoju notranjega, tako zelo omejenega življenja.

9 Po takšni omejitvi se potem pojavi Božja prabit v svoji prapolnosti, in sicer v Kristusovi osebi.

10 In znova se torej vrne pramilost, vzame Nase vse slabosti človeškega življenja in da ljudem v zameno novo milost, novo življenje, polno resnične luči ter jim pokaže v njej in po sebi pravo pot in pravi smisel njihove biti.

18. Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Sin, ki biva v Očetovem naročju, nam Ga je oznanil.

11 Šele zdaj so dobili tisti, ki so Ga prepoznali, pravo znanje o Bogu, ki Ga v Njegovi polnosti doslej nobeno bitje ni moglo gledati in ki so Ga zdaj prvič lahko poleg sebe in zunaj sebe gledali in spoznali, in po Njem tudi sami sebe in svoje najsvobodnejše življenjsko poslanstvo.

12 Znova je bil odpravljen tudi nepremagljiv prepad, ki ga je vzpostavila postava; od tedaj je lahko stopil in lahko stopi vsak človek iz jarma postave, če zamenja svojega starega človeka za novega v Kristusu. Zato je tudi rečeno, da je treba sleči starega človeka in

obleči novega, ali: kdor ljubi *staro* življenje, ga bo izgubil; kdor pa mu ubeži, si ga bo pridobil, namreč novo. To je torej oznanilo iz Očetovega naročja in živi Božji evangelij.

13 Besede: »Ki je v Očetovem naročju«, pa povedo, da je Božja pramodrost ali pravo najgloblje Božje bistvo v ljubezni – prav tako, kot je luč doma v toploti, izvira iz silne toplote ljubezni in končno s tem, da je, znova ustvarja toploto, ta pa zmeraj znova luč. Prav tako nastane iz ljubezni, ki je enaka Očetu in je pravzaprav Oče sam, luč Božje modrosti, ki je enaka Sinu ali pravzaprav Sin sam; le-ta pa ni dvoje, temveč eno s tistim, ki se imenuje »Oče«, enako kot sta eno luč in toplota ali toplota in luč, ker toplota neprestano proizvaja luč in luč toploto.

5. Pričevanja Janeza Krstnika o sebi. Zakaj je zatajil svojega duha. Ponižno priznanje Mesijevega predhodnika. Povsem napačne predstave templjarjev o Kristusovem prihodu. Ponovno jasno pričevanje Janeza Krstnika o Gospodu.

Jan 1, 19-30.

19. In to je Janezovo pričevanje Judom, ko so poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnike in levite, da bi ga vprašali: »Kdo si ti?«

1 Ta vrstica prikaže zgolj zunanje dogajanje in zato nima notranjega pomena. Iz tega sporočila lahko razberemo le to, da je občutek za veličino v Judih v tem času zaslutil, da se je praluč ali Božje praživljenje začelo približevati Zemljanom in bi že moralo biti na zemlji, in je ugibal, ali se je to praživljenje vsega življenja pojavilo morda v Janezu in je morda on obljubljeni Mesija.

2 Zato so tudi poslali, bolj iz prej omenjene slutnje kot pa zaradi Janezovega pridigarskega klica, k njemu poizvedovalce, da bi ga vprašali, kdo je, ali Kristus ali Elija ali kateri drugi prerok.

20. In priznal je in ni tajil, temveč odkrito dejal: »Jaz nisem Kristus, obljubljeni Mesija.«

21. Kaj torej? Si mar Elija?« – so ga vprašali. »Ne, nisem,« jim je odgovoril. »Ali si prerok?« »Ne,« jim je odgovoril.

3 Razlog, zakaj so Janeza vprašali tudi, ali je Elija ali morda kateri drug novi prerok, je bil v tem, ker je bilo v njihovih preroških spisih zapisano, da bo Elija prišel pred obljubljenim Mesijem in bo ves Izrael pripravil na veliki Mesijev prihod. Tako naj bi se v tem času pojavili še drugi preroki kot predhodni glasniki Mesije. To so torej vedeli v Pismu izvedeni poslanci iz Jeruzalema in so Janeza tako vprašali; ta pa je priznal, da vse to on ni.

22. In še naprej so ga vpraševali: »Kaj torej si, da bomo mogli odgovoriti tistim, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?«

4 In tako so ga seveda morali še naprej vpraševati, kdo naj bi potemtakem bil.

23. Janez je odgovoril: »Jaz sem glas vpijočega v puščavi in pripravljam pot Gospodu, kakor je napovedal prerok Izaija.«

5 Šele nato je Janez priznal, da je samo klicar v puščavi in pripravlja – po Izaijevi prerokbi – Gospodu pot.

6 Ob tem bi seveda povsem upravičeno vprašali, zakaj Janez to počne v puščavi, saj bi vendar lahko domnevali, da bo v njej prebivalo najbrž zelo malo ljudi; da bi bilo torej veliko primerneje, postaviti predhodnika na takšne kraje, ki so gosto naseljeni. Koliko lahko zaleže v mrtvi puščavi še tako glasno klicanje, saj klicarjev glas zamre, še preden seže do kakega ušesa? In četudi ga po naključju katero človeško uho sliši, to še zdaleč ne zadošča pri stvari, ki je najpomembnejša za vse ljudi.

7 Na to vprašanje naj odgovorimo, da z izrazom »puščava« ni toliko mišljena tista majhna bethabarska puščava onkraj Jordana, temveč duhovna puščava v srcih ljudi. Puščava Bethabare, kjer je Janez resnično živel, pridigal in krščeval, je bila izbrana samo zato, da bi človeku ponazorila, kako je v njegovem srcu, namreč prav tako pusto, prazno, brez plemenitih sadežev, v njem je le veliko trnja in osata, najrazličnejšega plevela ter gadov in druge gnusne golazni; in v takšni človeški puščavi nastopi Janez kot prebujena vest, in to duhovno tudi predstavlja. Pridiga pokoro za odpuščanje grehov in tako pripravlja Gospodu pot do opustošenih človeških src.

8 Ostane samo še vprašanje, zakaj se Janez ni priznal za Elija ali preroka, ko je bil po Mojem osebnem pričevanju vendar eno in zanesljivo tudi drugo, kajti Jaz sam sem ob primerni priložnosti apostolom in tudi drugim poslušalcem Svojega nauka odkrito povedal: Janez je bil Elija, ki je moral priti pred Menoj, če hočete to sprejeti.

9 Razlog tega zanikanja je v tem, da se Janez tu poimenuje samo po dejanski novi nalogi in ne po stari, ki je bila dana njegovemu duhu v Eliju, za časa njegovega bivanja na zemlji. Elija je moral kaznovati in uničiti Moloha, Janez pa klicati k pravi pokori, podeljevati odpuščanje grehov s krščevanjem z vodo in Mi tako pripraviti pot. In glede na to, kar je delal, se je tudi izdajal samo za to, kar je zdaj v resnici bil.

24. In odposlance pa so bili poslali farizeji.

25. In ti so ga vpraševali še naprej: »Zakaj torej krščuješ, če nisi ne Kristus ne Elija in tudi ne kateri drugi prerok?«

10 Ker pa je vendarle krščeval – to je bilo sicer dovoljeno samo

duhovnikom in prerokom, ki so dokazali, da so za to poklicani, so ga duhovniki in leviti, ki so jih poslali ljubosumni farizeji, vprašali, zakaj torej krščuje ljudi, če ni niti eno niti drugo.

26. Janez jim je odgovoril: »Jaz krščujem samo z vodo; On (Kristus, po katerem vprašujete) pa je prišel med vas, toda vi Ga ne poznate.«

11 Janez pa pravi: »Krščujem samo z vodo, to pomeni, jaz samo umivam in sem umivalec src, ki so postala nečista in s tem nevredna sprejema Tistega, ki je že dolgo v vaši sredi, vendar ga ne spoznate, ker ste slepi.«

12 S temi iskalci so mišljeni tudi vsi tisti, ki iščejo Mene, Gospoda, kje zunaj, ki prekrizarijo dežele in morja in tam sprašujejo modrijane: »Kje je Kristus, kdaj in kam bo prišel?« Resničnega, ki si je zgradil Svoje bivališče prav sredi njihovih srcih in Ga je mogoče najti *samo* tam (o kakšni zablodeli iskalci!), Tega pa ne iščejo, vsaj tam ne, kjer Ga je edino mogoče iskati in najti!

27. »To je tisti, ki bo prišel za menoj, ki je bil pred menoj in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen z obuvala.«

28. To se je zgodilo v Bethabari, onkraj Jordana, kjer je Janez krščeval.

13 Kako nadvse ponižno pričuje Janez pred duhovniki in leviti, ker dobro ve, kdo je v Kristusu stopil na zemljo; toda kaj to mar visokomodri posvetni duhovščini! Janezovega najresničnejšega pričevanja ni priznala; kajti niso hoteli ponižnega, ubogega Mesija brez blišča, temveč takšnega, pred katerim bi se morali vsi zdrzniti od strahu in groze!

14 Že takoj pri prvem nastopu – seveda nikjer drugje kot v Jeruzalemu – bi se ta Mesija moral hrupno pojaviti iz nebes in linea recta (naravnost), vidno, v sončnem sijaju ognjeno žareč, in v spremstvu miriad angelov, in se naseliti edinole v templju, odpraviti in uničiti vse tedanje oblastnike – in takoj nato narediti Jude nesmrtni, jim priskrbeti ves zemeljski denar, vsaj več sto gora, ki so se jim zdele odveč, z močnim pokom zagnati v morje, pri tem pa pobiti ubogo, umazano sodrgo! Tedaj bi verovali Vanj in bi tudi rekli: »Gospod, strašansko močan in mogočen si, vse se Ti mora kar najgloblje klanjati in se vreči v prah, in veliki duhovnik ni vreden, da bi Ti odvezal jermen na obuvalu.«

15 Toda Kristus je prišel na zemljo ubog in majhen in navidezno slaboten. Skoraj trideset let (razen do svojega dvanajstega leta, op. Lorber Verlag) ni pokazal nobenega znamenja pred očmi imenitnikov, temveč je opravljal težka dela, bil z Jožefom vred tesar in se je tudi

še potem družil z navadno rajo; kako bi torej mogel biti v očeh ponosnih in velemodrih Judov dolgo pričakovani Mesija? »Proč s takšnim bogokletnežem, s takšnim magom, ki opravlja svoja dela samo s pomočjo najvišjega med hudiči! Ta prostaški tesarski vajenec, ki je bolj grob in robat kot hrast, ki se je nekje s Satanovo pomočjo naučil čarovništva, ki hodi okrog bos in je prijatelj najnižkotnejše sodrge, se druži z njo, sprejema hotnice, je in pije z javno znanimi grešniki in tako s svojim ravnanjem kar najbolj očitno nasprotuje postavi, ta naj bi bil Kristus, obljubljeni Mesija?! Ne, česa tako bogokletnega naj ne bo nikdar v nas.«

16 Tako so menili visoki in modri Judje o Meni, ko sem se v telesu pojavil na zemlji; in natanko tako mislijo o Meni še to uro milijoni, ki nočejo niti slišati o kakšnem krotkem, ponižnem Bogu, ki drži besedo!

17 Prvič, njihov Bog mora prebivati zelo visoko nad zvezdami in biti tako neskončno vzvišen, da že skoraj ne obstaja; manjših stvari od sonc naj bi sploh ne ustvarjal, če hoče biti vreden Svojega imena. Drugič, naj si ne drzne imeti kakršne koli, še najmanj pa človeške podobe, temveč mora biti zgolj nekakšen nedoumljivi nesmisel.

18 Tretjič, če pa bi Kristus le bil Bog, bi se smel z notranjo živo besedo razodeti samo določenim strokovnjakom, samo določenim društvom, koncilom, izrednim pietistom, s tako imenovanim svetniškim sijem obdanim zelotom in dovršenim krepostnikom, tako osrečenim pa tudi takoj podeliti moč za prestavljanje gora; sicer ni prav nič z Božjim sporočilom in Kristusovim razodetjem.

19 Laiku ali morda celo grešniku se Gospod Jezus ne sme nikakor razkriti, kajti tedaj je razodetje že dvomljivo in ga ne bodo sprejeli, tako kot tudi Mene samega niso sprejeli visoki Judje, ker sem pred njihovimi ponosnimi in častihlepnimi očmi nastopil premalo božansko, imenitno; toda – nič za to! Veljavno je samo Janezovo pričevanje!

20 Svet ostane, kakršen je – zmeraj bethabarska puščava, v kakršni je Janez pričeval. Toda tudi Jaz ostajam enak in venomer prihajam k ljudem, da bi zatiral njihov napuh in oživiljal resnično ponižnost in ljubezen, tako kot sem prišel k Judom. Blagor vsem, ki Me spoznajo in sprejmejo tako, kot Me je spoznal in sprejel Janez v svojem pričevanju, s katerim je pričeval o Meni očem in ušesom ponosnih duhovnikov in levitov iz Jeruzalema – v njihovo veliko jezo!

29. Naslednji dan Janez zagleda Jezusa, da prihaja k njemu, in reče: »Glej, to je Božje jagnje, ki nosi greh sveta!«

21 Naslednji dan, ko so se poizvedovalci še zadrževali v Bethabari in tam poizvedovali, kaj vse Janez počne in kaj je bistvo njegovih pridig, jim ta še enkrat priča o Meni, in sicer ravno tedaj, ko pridem, kot je znano, iz puščave k njemu in zahtevam, naj Me krsti z vodo te reke.

22 Že ko se mu bližam, opozori Name voditelja poizvedovalcev, ki je čez noč premišljal o tem, kar je prejšnji dan slišal od Janeza, in reče: »Poglej, Tisti, ki prihaja tam, je Božje jagnje, ki si je naložilo na svoje rame vse slabosti ljudi, da bi ljudje, ki Ga bodo sprejeli, vzeli iz Njega novo življenje in imeli v sebi oblast, da se iz tega novega življenja poimenujejo Božji otroci; kajti Jehova ne prihaja niti v viharju niti v ognju, temveč samo v najrahlejši sapici«.

30. »Ta je Tisti, o katerem sem (včeraj) rekel: Za menoj pride mož, ki je bil pred menoj, ker On je bil prej kakor jaz.«

23 Janez ponovi, kar je povedal poizvedovalcem o Meni že prejšnji dan, in po eni strani pričuje, da prihajam k ljudem tako rekoč kot zrcalo resnične in potrebne človeške ponižnosti in v tej ponižnosti pričujem, da prihajam ljudem pomagat v njihovi slabosti, ne pa v njihovi dozdevni kreposti, ki je pač nimajo več. Po drugi strani pa Janez tudi pričuje, da je Ta, ki ga imenuje Božje jagnje, vendarle Tisti, ki je bil pred vso bitjo; kajti besede »bil je prej kakor jaz« pomenijo: Janez, ki za trenutek prepozna visokega duha v sebi samem, da poizvedovalcem vedeti, da je bil on, čeprav tudi v njem prebiva v vsem enak praduha, iz temeljnega praduha, ki prebiva edino v tem Jagnjetu, vendarle samo izpostavljen v svobodno in samostojno bivanje, ne iz svoje moči, temveč edino iz moči temeljnega praduha. S to izpostavitvijo, ker je resnično delovanje temeljnega praduha, se začenja tudi prvo časovno obdobje, pred katerim ni bilo v vsej neskončnosti ničesar, razen *pratemelnega Duha Jehove*, in sicer istega, ki ga zdaj vsi vidijo v tem Božjem jagnjetu in želi, da bi Ga on (Janez) krstil.

6. Janez prizna, da je zdaj Gospoda spoznal tudi v telesni podobi. Dvojni krst: Janez krsti Gospoda z vodo, Ta pa njega s Svojim Svetim duhom. Pričevanje svetega Očeta o Njegovem Sinu. O takratnem načinu pisanja.
Jan 1, 31-34.

31. »Tudi jaz Ga prej nisem poznal, vendar sem zato prišel v Izrael kršćevati z vodo, da bi Ga razodel (tistim, ki Ga čakajo).«

1 Poizvedovalci so seveda nato vprašali Janeza: »Od kdaj torej že poznaš tega nenavadnega moža in kako si prišel do tega, kar pričuješ o Njem?« Janez je odgovoril, da Ga tudi on kot človek prej ni poznal, temveč mu je to razodel njegov duh in ga tudi priganjal, naj pripravi ljudi Nanj ter jih z jordansko vodo očisti grobih madežev greha.

32. In takrat je Janez pričeval in (po krstu) govoril naprej: »(Ko sem Ga krstil) sem videl Božjega duha (kot pričevanje zame), ki se je spuščal z neba krotko kakor golob in ta Duh je ostal nad Njim.«

2 Janez tu pove, da Me tudi on prvič telesno vidi pred seboj, in da mu je Moj duh v njem to razodel. Poizvedovalci so si dobro ogledali tega moža in Ga opazovali med kratkim opraviлом krsta z vodo, ki se ga je Janez najprej branil opraviti na Meni, in sicer s pomembno pripombo: Bolj bi se spodobilo, da bi Jaz krstil njega kot on Mene. Toda na Mojo izrecno zahtevo, da se tako mora zgoditi, je popustil in Me vendarle krstil. Videl pa je – to sem prav Jaz po Svojem Duhu razodel njegovemu duhu, ko sem ga priganjal v Bethabaro, kako se je Božji duh (Moj večno najbolj lastni) kot svetel oblaček, podobno golobu, spustil iz nebes polnih svetlobe, Nadme in ostal nad Mojo glavo. Obenem je zaslišal znane besede:

3 »To je Moj ljubljeni Sin, ali: to je Moja luč, Moja pratemeljna bit, s katerim imam Jaz kot pravečna živa Ljubezen veselje, Njega poslušajte!«

33. »Jaz Ga sicer tudi ne bi poznal; toda Tisti, ki me je poslal kršćevat z vodo, mi je rekel: 'Nad kogar boš videl prihajati Božjega duha in ostati nad Njim, Tisti kršćuje s Svetim duhom.'«

4 Zato pravi Janez: »In tudi jaz Ga sicer ne bi spoznal!«

34. »Videl sem in zdaj pričujem, da je Ta resnično Božji sin.«

5 Šele po tem krstnem opraviłu je Janez poizvedovalcem pripovedoval, kaj je videl in slišal, in je zatrjeval na življenje in smrt, da je Kršćeni, ki Ga je že tedaj, ko se je približeval, razglasil za njemu razodeto Božje jagnje, resnični Mesija, ki Ga pričakuje ves Izrael. Ta je resnično Božji sin, to pomeni, pravečna temeljna Božja bit v Bogu!

6 Saj je on sam, Janez, na svoje oči videl Njegovega Duha, ki se je spuščal Nadenj in je ostal nad Njim; ne da bi ga ta mož šele tedaj prejel, temveč se je zgodil ta pojav njemu samemu (Janezu) v pričevanje, ker Ga tudi on prej ni poznal.

7 Samo po sebi pa se postavlja vprašanje, ali vsi ti poslanci iz Jeruzalema s svojimi očmi in ušesi ničesar od vsega tega niso opazili. Odgovor na to naj velja za vse čase: Samo nedoraslim in ponižnim bo razodeto; modrim tega sveta pa ostane prikrito in zastrto.

8 Tako tudi poslanci iz Jeruzalema niso tam videli nič drugega kot krst z vodo in so se nemalo jezili, ko jim je Janez povedal, kar je videl in slišal, oni pa niso mogli zaznati ničesar. Zato so tudi obtožili Janeza, da se jim laže; toda tedaj je pristopilo več Janezovih učencev in pričali so, da je Janez govoril čisto resnico.

9 Toda poslanci so zmajevali z glavami in rekli: »Janez je vaš mojster in vi njegovi učenci; zato mu tudi pritrujete. Mi pa smo

modri in poučeni v vseh rečeh Pisma, ki je od Boga po Mojzesu in po prerokih. Po vašem govorjenju in ravnanju sklepamo, da ste s svojim mojstrom vred norci. Ničesar ne vidite in ne veste, s svojo norostjo pa poneumljate veliko ljudi, tako da so tempeljski starešine zaradi celotne zadeve že nekaj časa hudo zlovoljni. Najbolje bo, da vam to početje na silo preprečimo.»

10 Janez pa se je razburil in rekel: »Vi gadja zalega, vi kačji zarod! Menite, da boste s tem ušli sodbi!? – Vidite, sekira, s katero nas hočete uničiti, je že nastavljena na vaše korenine; le glejte, kako boste ušli pogubljenju! Če se ne boste spokorili v raševini in pepelu in se ne boste dali krstiti, boste uničeni!

11 Kajti resnično! Ta je bil Tisti, o katerem sem vam govoril: »Za menoj bo prišel Tisti, ki je bil pred menoj; kajti On je bil prej kot jaz. – Od Njegove polnosti smo vsi vzeli milost na milost.« (To je že vnaprej navedeno v 15. in 16. stavku tega poglavja, ni pa še bolj podrobno zgodovinsko osvetljeno.)

12 Po teh Janezovih odločnih besedah so nekateri ostali in se mu dali krstiti; večina pa je jezno odšla.

13 Te vrstice pripovedujejo zgolj o zgodovinskem dogajanju in imajo malo notranjega pomena, vendar tega zlahka razberemo že iz prejšnjih pojasnil. Omeniti je treba samo to, da je takšno besedilo toliko lažje razumeti, če upoštevamo tedanje okoliščine; kajti tedaj, ko je evangelist zapisoval evangelij, je bilo v navadi, da so pri zapisovanju izpustili vse, kar se je zdelo samoumevno; izpuščali so nepotrebno besedilo in zapisovali samo bistveno ter pričakovali, da bo bralec bral, kot pravimo danes, »med vrsticami«. Pri tej časovno pogojeni značilnosti se bomo še nekoliko zadržali in si naslednje tri vrstice v tem oziru pobliže ogledali, da bo natančno razviden tudi tedanji način zapisa (sintaksa).

7. Tri vrstice kot primer tedanjega zapisovanja.

Jan 1, 35-37

35. Naslednji dan je stal Janez spet tam (ob reki Jordan) in dva izmed njegovih učencev z njim.

1 V prvotnem besedilu se npr. 35. vrstica glasi takole: »Drugi dan je Janez spet stal in dva njegovih učencev.« Vprašanje je: kje je stal in ali sta bila dva učenca ob njem, ali sta stala na drugem kraju, samo ob istem času? Takoj opazimo, da ni omenjen niti kraj, niti kaj sta učenca počela.

2 Le zakaj evangelist takšnih okoliščin ni omenil?

3 Razlog smo navedli že prej; razumljivo je namreč, še posebno za tisti čas, v katerem so praviloma tako pisali, da je bilo samoumev-

no, da je Janez stal ob reki Jordan, najbrž pod kakšno vrbo, in tam čakal, da se bo prišel kdo krstiti. In ker je imel več učencev, ki so poslušali njegov nauk in ga tudi zapisovali, sta bila navadno ob njem dva, včasih, če je bilo več dela, tudi več; pomagali so mu pri številnih krstnih opravilih in tudi krščevali v njegovem imenu in tako, kot je to počel on.

4 Ker je bilo vse to tedaj tistim, ki so bili ob Janezu, dobro znano, teh okoliščin tudi niso opisali. Pisali pa so tako tudi zaradi pomanjkanja pisalnih potrebščin. Zapisali so samo bistveno in s pomočjo veznika »in« pred stavkom nakazali, ali so posamezni stavki povezani ali ne. Zato so te veznike tudi redko pisali s črkami, temveč so pred stavke, ki so bili med seboj povezani, postavljali določena znamenja.

5 Ta razlaga sicer sama po sebi ni evangelijska, vendar je potrebna, ker je brez nje dandanes komaj mogoče razumeti zunanji zgodovinski pomen evangelijev, še toliko manj pa njihov notranji, duhovni pomen, še najmanj pa preroške knjige Stare zaveze, ki namesto izpeljanih stavkov uporabljajo zgolj prispodobe – seveda brez kakršnih koli podatkov o okoliščinah. Ker poznamo ta staroveška pravila, nam vnaprej tudi ne bo težko povezovati in pravilneje brati vse naslednje vrstice tega besedila, ter bolje razumeti vsaj naravni, zgodovinski del. Takšno kratko analizo bomo opravili še s 36. in 37. vrstico in omenjeno pravilo bo s tem postalo jasnejše.

36. In ko je spet videl hoditi Jezusa (ob obali Jordana) je rekel: »Glej To je Božje jagnje!«

6 36. vrstica se v prvotnem besedilu glasi: »In ko je videl hoditi Jezusa, je rekel: Glej, to je Božje jagnje! »In« nakazuje, da je to besedilo nekako povezano s prejšnjim in zgodovinsko pove, da se je Jezus po prejetem krstu z vodo še nekaj časa zadrževal v Janezovi bližini, zato so Ga Janez in njegova dva učenca videli hoditi po obrežju Jordana.

7 Ko Ga je Janez zagledal, je strnil vse svoje misli v eno samo, in z nekakšnim navdušenjem govoril sam pri sebi: »Glej, to je Božje jagnje!« Dandanes bi to povedal približno takole: »Tjale pogledjte! Ob obrežju reke še danes hodi najvišji Boginčlovek tako nezahtevno in ponižno kot jagnje.« Janez pa ves ta natančnejši opis izpusti in pove samo to, kar je zapisano v vrstici.

37. In ko sta ga Janezova učenca slišala tako govoriti (sta Janeza pri priči zapustila) in odšla za Jezusom.

8 37. vrstica, ki je pravzaprav nadaljevanje obeh prejšnjih, se iz prej omenjenega vzroka v prvotnem besedilu spet začne z »in« ter le preprosto nakazuje to, kar se je zgodilo, vzroka pa se dotakne le zelo na kratko.

9 Prvotno besedilo se glasi preprosto takole: »In dva njegovih

učencev sta ga slišala govoriti in sta sledila Jezusu.« Dandanes bi se ta vrstica lahko, ne da bi izgubila na razumljivosti in pomenu, glasila takole: Ko pa sta oba učenca, ki sta bila pri njem (Janezu), slišala svojega mojstra tako govoriti, sta ga pri priči zapustila in se napotila k Jezusu, in ker se je Jezus začel oddaljevati od tega kraja, sta Mu sledila.

10 Vse, kar je navedeno v tem razširjenem besedilu, se je ob tej priložnosti moralo zgoditi, ker sicer dogodek ne bi bil uresničljiv. Toda, kot rečeno, po takratnem načinu zapisa sta upoštevana samo ta dva pojma »slišati« in nato takoj »slediti«, vsi prehodni in povezovalni stavki pa so kakor samoumevni izpušчени. Kdor omenjeno pravilo prav razume, mu bo pomensko bolj jasen vsaj zgodovinski del prvotnega spisa, s tem pa si bo tudi laže predstavljal notranji pomen.

8. Prvi Gospodovi učenci. Njegova kočja v puščavi kot začetek puščavništva. Andrej in Peter, brata in ribiča. O Simonovem sprejemu, Gospodovem prihodu in notranje pričevanje o resnici.

Jan 1, 38-42.

38. Jezus pa se obrne, in ko vidi, da gresta za njim, ju vpraša: »Kaj hočeta?« Odgovorita Mu: »Rabi (to pomeni mojster), kje prebivaš?«

1 Tudi to besedilo se kaže kot nadaljevanje prejšnjih besedil in je bolj zgodovinsko kot duhovno; kajti s tem se za zdaj začenja znano, po svoje še povsem materialno sprejemanje apostolov, in sicer v istem okolju, kjer je deloval Janez, v Bethabari, najrevnejšem kotičku, kjer so prebivali revni ribiči; zato sta se tudi oba učenca takoj pozanimala za prenočišče in vprašala, v kateri koči prebivam.

2 Ker sem se v tej okolici pred krstom zadrževal približno štirideset dni, in sem s postom in drugimi vajami pripravljaval svoje človeško bitje na začetek poučevanja, je zgodovinsko zanesljivo in jasno, da sem v ta namen moral imeti na tem koščku zemlje nekakšno prenočišče, in sicer prav v tej pusti in negostoljubni okolici, za katero sem ugotovil, da najbolj ustreza Mojemu namenu.

3 Ta dva učenca sta seveda vedela, da sem v tej okolici že nekaj časa prebival, najbrž sta me tam že večkrat videla, ne da bi slutila, kdo sem, zato se tudi nista najprej pozanimala za Mojo pravo rojstno domovino, temveč samo za prenočišče v Bethabari, ki je bila naselek večinoma iz najbednejših ribiških koč, zgrajenih iz ilovice in ločja in pogosto komaj tako visokih, da je v njih človek lahko stal pokonci.

4 In v podobni koči, ki sem jo sam naredil, precej globoko v puščavi, sem prebival tudi Jaz. Od tod izvirajo samotarska bivališča (eremitaže), ki se še danes pojavljajo v skoraj vseh krščanskih deželah.

39. Reče jima: »Pridita in bosta videla.« Gresta torej z Njim in vidita, kje prebiva, ter ostaneta pri Njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure.

5 To prenočišče torej ni bilo daleč od kraja, kjer je deloval Janez; zato sem tudi rekel učencema: »Pridita in poglejta!«, in oba sta mi nemudoma sledila. Kmalu smo prispeli do Mojega prenočišča in nemalo sta se čudila, da Božji maziljenec prebiva v skoraj najskromnejši koči, in še v najbolj neprijaznem delu te puščave!

6 To pa se ni zgodilo v času, v katerem dandanes krščanske občine navadno obhajajo štirideset-dnevni post, temveč dva meseca pozneje, okrog desete ure, torej po zdajšnjem računanju časa približno okrog treh popoldne; kajti takrat je sončni vzhod določal prvo uro dneva. Ker pa ta ni zmeraj ob istem času, je tedaj navedene dnevne čase, imenovane ure, mogoče samo približno uskladiti z zdajšnjim računanjem časa; zato sem tudi prej dejal, da je bilo približno okrog tretje ure popoldne, ko sem z učencema prispel v Svoje prebivališče. Ker sta učenca ostala pri Meni do sončnega zahoda, bo gotovo vsak raziskujoči bralec vprašal, kaj smo delali od treh do osmih. Kajti o tem ni nikjer nič zapisano. Zadeva pa je razumljiva sama po sebi: ta dva sem poučil o njuni prihodnji nalogi in jima tudi pokazal, kako in kje bom najprej začel poučevati in kako bom v tej okolici še več ljudi njunega duha in njune volje sprejel za svoje učence. Obenem sem jim tudi naložil, naj se med kolegi, ki so bili večinoma tudi ribiči, pozanimata in posvetujeta, ali bi se Mi kateri pridružili. O tem smo se pogovarjali tedaj. Ko pa je prišel večer, sem oba odpustil, in napotila sta se, deloma zelo veselo, deloma pa tudi globoko premišljujoč, nazaj k svojim; kajti imela sta žene in otroke in nista vedela, kaj naj storita z njimi.

40. Eden od tistih dveh, ki sta slišala Janezove besede (o Jezusu) in sta nato hodila za Jezusom, je bil Andrej, brat Simona Petra.

7 Eden od obeh, z imenom Andrej, se je kmalu odločil in Mi hotel za vsako ceno slediti; zato je tudi takoj poiskal brata Simona, ki se je še nekje ukvarjal s svojimi ribškimi mrežami.

41. Ta najprej najde ravno svojega brata Simona in mu reče: »Našli smo Mesija« (Mesija pomeni toliko kot Maziljenec).

8 Ko ga čez nekaj časa najde, je začel Simonu na vrat na nos pripovedovati, da je našel obljubljenega Mesija s še enim učencem, vendar se ta ni odločil tako trdno kot on, da Mi bo sledil.

42. (Simon želi videti Jezusa) in Andrej ga pelje k Jezusu. Ko ga je Jezus videl, mu je rekel: »Ti si Simon, Jonov sin. Odslej naj ti je ime Kefa (to pomeni skala)!«

9 Ko Simon sliši, kaj govorijo o Meni, reče, da Me želi čimprej videti; kajti on pri krstu ni bil navzoč. **Andrej** pravi: »Danes to ni več mogoče, toda jutri ob svitu boš pri Njem!«

10 **Simon**, ki je pri vsakem delu govoril samo o Mesiju, in je menil, da bo Mesija pomagal revežem in da bo povsem uničil trdosrčne bogatine, nato reče: »Brat, ne smeva izgubljati časa; pri priči bom zapustil vse in Mu sledil na konec sveta, če bo to zahteval. Zato me takoj pelji k Njemu, kajti zelo se mi mudi, še danes Ga moram videti in govoriti z Njim. Noč je svetla in do Njegove kočje ni daleč; zato se kar takoj odpraviva na pot. Kdo ve, ali Ga bova jutri še našla?!«

11 Zaradi takšnega prigovarjanja ga Andrej pripelje k Meni. Ko pa se oba že precej pozno ponoči bližata Mojemu prenočišču, obstane **Peter** od sladke omame kakih trideset korakov pred kočjo in pravi Andreju: »Čudno mi postaja pri srcu! Prevezma me vzvišeno sladko trepetanje; komaj si še upam narediti korak, in vendar si vroče želim, da bi Ga videl!«

12 Tedaj sem stopil iz kočje bratoma naproti, kar je povedano in pokazano s tem, da sem ga *videl*; – samoumevno je, da je z – vidim nekoga – mišljeno, da mu pridem naproti, če kdo namreč tako kot Simon pride k Meni predvsem v srcu. Zato ga tudi takoj spoznam, to pomeni, sprejemem, in novo ime je njegov prvi delež iz Mojega kraljestva. Simon je dobil ime Kefa ali Peter, ker je veroval Vame; kajti že zdavnaj sem videl, kakšen duh ga oživilja.

13 Petru ali Simonu so te Moje besede zadoščale kot dokaz, da sem zanesljivo obljubljeni Mesija; odtlej v srcu tudi ni več dvomil o Meni in Me ni niti z besedico vprašal, ali sem pravi, kajti njegovo srce samo mu je bilo zanesljiv in veljaven porok. – Oba sta ostala pri Meni do jutra in Me nista več zapustila.

9. Zatajitvena preskušnja prvih dveh učencev. Petrova domovina. Filip, revni učitelj, je poklican; njegova slutnja o Mesijevi osebi. Podrobnosti o Natanaelovi poklicanosti. Bistvo te razlage kot kašipot k živi Luči.

Jan 1, 43-51.

43. Naslednji dan je Jezus hotel spet oditi v Galilejo. Sreča Filipa in mu reče: »Hodi za menoj!«

1 Zjutraj rečem **Jaz** obema: »Moj čas v tej puščavi se je iztekkel; šel bom v Galilejo, od koder sem prišel. Hočeta z Menoj? Sama se odločita; kajti vem, da imata ženo in otroke, in jih ne bosta zlahka zapustila. Vendar nihče, ki zaradi Mene kaj zapusti, zapuščenega ne bo izgubil, temveč se mu bo večkrat povrnilo.«

2 Nato pravi **Peter**: »Gospod! Tebi na ljubo zapustim svoje življenje, kaj šele ženo in otroka! – Ti bodo živeli tudi brez mene; kajti berač sem in jim lahko priskrbim le malo kruha; z našim ribištvom je mogoče nasititi človeka komaj polovično, kaj šele da bi z njim priskrbel hrano vsej družini. Brat Andrej lahko to potrdi. Rojena sva sicer v Betsajdi; toda hrano sva morala iskati tukaj na teh pustih obrežjih Jordana, ki je vendarle precej bogat z ribami, in tam naju je Janez tudi krstil. Najin oče Jona pa je še kar pri močeh in najine žene in sestre tudi; ob blagoslovu od zgoraj se bodo že prebili!« – Zaradi tega odgovora sem oba pohvalil in odpravili smo se na pot.

44. Filip je bil doma iz Betsajde, iz Andrejevega in Petrovega rodnega mesta.

3 Na poti, ki se je nekaj časa vila še po obrežju Jordana, smo srečali Filipa, prav tako rojenega v Betsajdi, ki si je s slabo mrežo že navsezgodaj iskal zajtrk v valovih Jordana. **Peter** Me je opozoril nanj in rekel: »O Gospod! Ta mož hudo trpi in je zelo ubog, ob tem pa najbolj pošten in časten človek, poln iskrenega strahu Božjega v svojem srcu! Kaj če bi mu dovolil, da se nam pridruži?«

4 Na takšno prijazno Petrovo ponudbo **Jaz** odvrnem: »Filip, hodi za Menoj!« Temu to ni bilo treba dvakrat reči; odvrigel je mrežo in šel za Menoj, ne da bi vprašal kam. Šele na poti mu **Peter** reče: »Ta, ki Mu sledimo, je Mesija!« **Filip** pa odvrne: »To mi je povedalo že moje srce tedaj, ko me je tako zelo ljubeznivo poklical.«

5 Filip je bil samski in učitelj pri revnih ribičih, ker se je kar precej spoznal na Pismo in bil osebno znan z Jožefom iz Nazareta, torej je poznal tudi Mene in je vedel marsikaj, kar se je dogajalo ob Mojem rojstvu in v Moji mladosti. Bil je tudi eden redkih, ki so me skrivaj pričakovali kot Mesijo; toda ker od svojega dvanajstega leta nisem naredil nič čudežnega več, temveč sem živel in delal tako kot vsak drug navaden človek, se je pri mnogih ljudeh tudi povsem izgubil prvi čudežni vtis, ki ga je povzročilo Moje rojstvo; celo takrat najbolj razburjeni so rekli, da je Moje rojstvo postalo tako čudežno slavno samo zato, ker se je nenavadno ujemalo z vsemi mogočimi okoliščinami in pojavi, vendar s temi gotovo ni bilo povezano; tudi genialno bistvo Moje mladosti se je tako zelo izgubilo, da v Mojih moških letih ni bilo nikjer sledu o njem! – Toda Filip in še nekateri redki so vztrajno upali Vame, kajti vedeli so, kaj sta prerokovala Simeon in Ana (Hana) ob Mojem obrezovanju v templju, in so veliko dali na to.

45. Filip je našel Natanaela in mu reče: »Našli smo Njega, o katerem so pisali Mojzes v postavi in preroki. To je Jezus, Jožefov sin iz Nazareta.«

6 Ko je Filip, ki Mi je sledil, na poti srečal Natanaela, ki ga je

posebej iskal, ko je ta, sedeč pod figovim drevesom, popravljaj svojo ribiško opravo, mu je poln gorečnosti rekel: »Brat, iskal sem te že precejšen kos poti in sem od srca vesel, da sem te našel; kajti glej, našli smo Njega, o katerem so pisali Mojzes v postavi in preroki; Ta je vendarle Jezus, Jožefov sin iz Nazareta!«

46. In Natanael mu je rekel: »Kaj more priti iz Nazareta dobrega?« Filip odvrne: »Pridi in sam poglej!«

7 Natanael postane nato skoraj malo nejevoljen in pravi: »Kdo ne pozna slabega gnezda Nazareta?! – Le kaj dobrega lahko pride iz tega gnezda?! – In (nekako samoumevno) Mesija še najmanj!« **Filip** pa reče: »Dobro vem, da si mi glede tega zmeraj nasprotoval, čeprav sem ti svoje razloge že stokrat navedel. Pridi in se prepričaj, pa boš videl, da imam prav!«

8 Natanael se zamišljeno dvigne in reče: »Brat, to bi bil čudež vseh čudežev! Kajti nazareška sodrga je prav gotovo najslabša na vsem svetu! Mar se ne da s koščkom rimske pločevine narediti iz Nazarečana kar hočeš?! V tem gnezdu že dolgo ni nobene vere več, niti v Mojzesa niti v preroke! Skratka, iz Nazarečana lahko narediš kar hočeš, saj že star pregovor pravi: »Ta ali oni je še slabši od Nazarečana!« In ti trdiš, da je od tam Mesija, in k njemu me hočeš peljati, da bi Ga videl?! – No, no, pri Bogu nobena stvar ni nemogoča! Bomo videli!«

47. Ko Jezus vidi, da Natanael prihaja k Njemu, reče glasno o njem: »Poglejte, pravi Izraelec, v katerem ni hinavščine.«

9 Po teh besedah se Natanael s Filipom odpravi k Jezusu, ki je medtem počival kakšnih sto korakov daleč. Ko pa se oba približata Jezusu, Ta glasno pravi: »Poglejte, pravi Izraelec, v katerem ni hinavščine!«

48. Natanael ga vpraša: »Odkod me pa poznaš?« Jezus mu odvrne: »Preden te je Filip poklical, sem te videl, ko si bil pod figovim drevesom.«

10 Natanael se zelo začudi nad to resnično presojo in takoj vpraša: »Od kod me pa poznaš, da lahko kaj takega trdiš o meni? Kajti moja notranjost lahko pozna samo Bog in jaz sam; jaz pa se nisem nikoli bahal in javno hvalil s svojimi krepostmi. Odkod torej veš, kakšen sem?« – **Jaz** ga pogledam in rečem: »Videl sem te, ko si bil pod figovim drevesom, preden te je Filip poklical!«

49. Natanael Jezusu odgovori: »Rabi, Ti si resnično Božji sin, Ti si kralj Izraela!«

11 Natanael ob Mojih besedah ostrmi in razburjen reče: »Mojster!

Čeprav si Nazarečan, si vendarle resnično Božji sin! Gotovo si dolgo in hrepeneče pričakovani kralj Izraelcev, ki bo Svoje ljudstvo osvobodil iz sovražnikovih krempljev! O, Nazaret, o Nazaret, kako majhen si bil in kako velik boš odslej! Poslednji bo povzdignjen v prvega! O Gospod! Kako hitro si mi dal vero! – Le kako to, da je iz mene izginil vsak dvom in zdaj povsem verujem, da si obljubljeni Mesija?»

50. Jezus Natanaelu: »Veruješ, ker sem ti rekel, da sem te videl pod figovim drevesom (preden te je Filip poklical). (Povem ti), še več kot to boš videl.«

12 Na to Natanaelovo vprašanje najprej odgovorim tako kot navaja predložena 50. vrstica, in s tem Natanaelu pokažem, da zdaj res veruje, da sem Jaz obljubljeni Mesija. Toda k takšni veri ga je prisilila vsevednost, ki jo je odkril v Meni, in je lahko samo v Bogu; k temu dodam, da bo v nadaljevanju videl še kaj večjega. Hočem mu povedati tole: Zdaj veruješ zaradi čudeža, v prihodnje pa boš veroval *svobodno!*

51. In Jezus mu govori naprej: »Resnično, resnično vam povem: odslej boste videli nebesa odprta in Božje angele, kako hodijo gor in dol nad Sinom človekovim.«

13 Resnično, resnično, **Jaz** vam povem: Videli boste nebesa odprta in Božje angele, kako hodijo gor in dol nad Sinom človekovim. To pomeni: Ko boste iz Mene znova dosegli prerod vašega duha, se vam bodo odprla vrata življenja, in potem boste sami kot angeli, videli hoditi od smrti gor k večnemu življenju ljudi, ki so se po Meni znova rodili in postali angeli in s tem tudi v teh angelih »Božji otroci«, nasprotno pa boste videli tudi veliko prvotno ustvarjenih angelskih duhov iz vseh nebes hoditi dol k Meni, Gospodu vsega življenja. In tukaj bodo stopili v Moje stopinje, v stopinje Sina človekovega ter sledili Mojemu zgledu in pričevanju.

14 Tako je torej treba razumeti prvo poglavje; vendar pa naj nihče ne misli, da je razumevanje, ki je tukaj podano, že kar izčrpno! To vsekakor ni. Ta dar pa je praktični kašipot, po katerem se lahko vsak, ki je voljan, vpelje v vse globine Božje modrosti, in tam lahko sprevidi in spozna vsakovrsten življenjski smisel v vsaki posamezni vrstici. Ob vsem tem pa je, kot rečeno, ta dar resnična glavna smernica, po kateri se lahko vse meri in presoja.

2. POGLAVJE

SVATBA V GALILEJSKI KANI. OČIŠČENJE TEMPLJA

10. Povezava prvega in drugega poglavja. Gospod s svojimi štirimi učenci doma pri starših. Jožef je umrl. Marijini zmotni pogledi na Mesijevo delovanje. Jakob, Janez in Tomaž sprejeti za apostole. O duhovni ponazoritvi dogajanja na svatbi v Kani. Tri stopnje prerojenja.

Jan 2, 1-5.

1. In tretji dan je bila svatba v galilejski Kani in Jezusova mati je bila tam.

1 »In«, ki se pojavi takoj na začetku prve vrstice drugega poglavja, nakazuje, da sta obe poglavji med seboj povezani; to je jasno že iz okoliščine, da je bila ta svatba v neki družini, ki je bila prijateljsko zelo povezana z Jožefovo hišo, že omenjenega tretjega dne, računano od dneva, ko sem s svojimi – dotlej samo štirimi učenci zapustil Bethabaro, in nato preživel ves dan v njihovi družbi, v hiši že umrlega Jožefa, pri materi Svojega telesa, ki se je z drugimi Mojimi brati močno trudila in skrbela, da bi nas kar najbolje pogostila.

2 Kajti Marija je v svojem srcu dobro vedela, da je prišel Moj čas, da začnem nastopati in delovati kot obljubljeni Mesija; ni pa vedela, kako bo to delovanje potekalo. Tudi ona je še zmeraj verjela, da bodo Rimljani izgnani. Da bo vzpostavljen mogočen Davidov prestol in bo na podlagi tega njegov ugled, neovrgljiv in nepremagljiv, božansko veličasten in odslej brez konca.

3 Dobra Marija in vsi Moji zemeljski sorodniki so si še zmeraj predstavljali Mesija kot zmagovalca nad Rimljani in drugimi sovražniki obljubljenega dežele; najboljši so si obljubljenega Mesija predstavljali skoraj tako, kot si dandanes mnogi izmed sicer poštenih ljudi ustvarjajo povsem napak zamišljeno tisočletno pravično dobo. Toda ni še prišel čas, da bi si ga lahko predstavljali drugače.

4 Ker so si torej moji domači, začeni z Marijo, predstavljali prihodnjega Mesijo tako, upravičeno domnevamo, da tudi druge prijateljske družine niso mogle imeti boljše predstave.

5 In prav zaradi tega so tudi v mnogih družinah namenjali največjo pozornost Meni in vsem, ki sem jih označil kot Svoje učence. Zato sta se tudi Jakob in Janez odločila, da postaneta Moja učenca, da bi potem skupaj z Menoj vladala ljudstvom zemlje! Kajti tudi ta dva sta pozabila že marsikaj, kar sem jima velikokrat precej jasno napovedal v Svojem otroštvu.

2. Na svatbo pa je bil povabljen tudi Jezus in Njegovi učenci.

6 V skoraj vseh boljših hišah po vsej nazareški okolici, in celo skoraj v vsej Galileji, so Me imeli za tistega, ki jih bo kmalu osvobodil

izpod rimskega jarma. Tako so razmišljali seveda šele zadnjih nekaj mesecev, ko sem spet marsikaj ukrenil, kar je na to ukazovalo. V prijateljskih hišah so spet začele oživljati obljube, ki so se nanašale tudi Name in so osemnajst let spale ali bile pozabljene. Zato sem bil tudi Jaz s Svojimi učenci, z materjo Marijo in množico drugih sorodnikov in znancev povabljen celo v Kano, staro mesto v Galileji, nedaleč od Nazareta, na zelo ugledno svatbo; na njej je bilo prav veselo, tako da so Mi **štirje učenci** iz Bethabare rekli:

7 »Gospod! Tukaj se živi veliko boljše kot v Bethabari! Ubogi Janez bi bil morda tudi zelo vesel, če bi lahko namesto svoje strahotno slabe hrane – največkrat nekaj poparjenih kobilic in med divjih čebel – vsaj enkrat v življenju pojedel takšen obed?!« (V tej okolici kot tudi v Arabiji je vrsta kobilic golobje velikosti, ki se pripravljajo in jedo tako kot pri nas raki.)

8 **Jaz** sem jim na to odgovoril: »Zdaj še ne morete razumeti, zakaj mora Janez tako živeti, kajti mora živeti tako, sicer se Pismo ne bi izpolnilo. Kmalu pa bo prišel v boljše življenje. Jeruzalem ne bo več dolgo dopustil, da bi opravljal svoje poslanstvo v puščavi; odslej se bo manjšal, zato da bo drugi rastle!

9 **Andrej**, kaj pa je z učencem, ki je bil s teboj prvič pri Meni? Ali bo prišel za nami ali pa bo ostal v Bethabari?« **Andrej** pravi: »Glej, že prihaja, marsikaj je še moral urediti.« – »Tako je prav!« rečem **Jaz**, »kajti kjer je Kefa, tam mora biti tudi Tomaž.« **Andrej** pravi: »Ja, to je njegovo ime! Poštena duša, pri tem pa zmeraj zbehan in poln dvomov; kar pa dojam, tega nikdar več ne opusti, čeprav je izredno radodarnega srca. Zaradi te svoje radodarnosti je tudi dobil ta vzdevek. – Že prihaja, Gospod, ali naj ga pokličem noter, tega dvojčka?« »Seveda,« pravim **Jaz**, »kajti kdor pride v Mojem imenu, naj bo povabljen na svatbo kot gost!«

3. In ker je vino pošlo, reče Marija Jezusu: »Vina nimajo več.«

10 Po tedanjem običaju bi morali novemu gostu, ki pride, izreči dobrodošlico s kozarcem vina. **Marija** pa je že pred tem opazila, da je zaloga vina že pošla in da novemu gostu ne bo mogoče izreči dobrodošlice po stari navadi. Zato Mi skrivaj reče: »Toda Moj ljubljeni sin, to bo pa hudo nerodno. Vina nimajo več! Ti bi ga gotovo lahko priskrbel (vsaj za tega novega gosta)?«

4. In Jezus ji odvrne: »Kaj hočeš od mene, žena? Moja ura še ni prišla.«

11 Nato **Jaz** odgovorim Mariji zelo dvoumno – pred vsemi gosti, vendar zelo nežno, tako kot je bilo tedaj v navadi predvsem okrog Nazareta. »Žena (mati)«, ji rečem, »to ni Moja in tvoja skrb! Kot povabljeni gost še nisem na vrsti, da bi skrbel za vino, moj čas še ni prišel!« – (V tistem času in tistem okolju je namreč moral vsak

povabljen moški gost prinesiti na svatbo prostovoljni dar vina za davek. Pri tem pa je bilo treba upoštevati določen red, najprej so popili darove najbližnjih sorodnikov, in šele ko je zmanjkalo teh, so po vrsti jemali darove povabljenih, ki niso bili v krvnem sorodstvu.) Marija pa je vedela, da je zaloga vina že pošla, zato se je obrnila Name, posebno ker je prihajal novi gost, za njegovo dobrodošlico pa ni bilo niti kaplje vina več, in Me pozvala, naj tokrat ne upoštevam običajnega vrstnega reda. Kajti mati je ob takšnih priložnostih zelo veliko dala na stare dobre običaje. Čeprav temu nisem bil preveč naklonjen, je vedela, da sem ji zmeraj vsako željo izpolnil.

5. Njegova mati reče strežnikom: »Kar koli vam reče, storite.«

12 In tako je z velikim zaupanjem Vame rekla strežnikom: »Kar koli vam reče moj sin, storite!« –

13 Toliko je pravzaprav zgodovinskega v teh vrsticah drugega poglavja; v teh zgodovinskih dogodkih pa se skriva duhovni in zato tudi preroški pomen, ki ga je mogoče zlahka razbrati z notranjo miselno zmožnostjo.

14 Ni mogoče prezreti, da je med to svatbo, ki je bila tretji dan po Moji vrnitvi iz puščave pri Bethabari, in Mojim vstajenjem, ki se je zgodilo prav tako tretji dan po Mojem križanju, očitna podobnost?

15 S to svatbo je bilo torej preroško naznanjeno, kaj se bo čez tri leta zgodilo z Menoj, in v nekoliko širšem pomenu, da bom kot večni ženin po treh letih zanesljivo obhajal pravo svatbo z vsemi Svojimi verniki in tistimi, ki me resnično ljubijo ob njihovem prerojenju za večno življenje!

16 V splošnem praktičnem pomenu pa spričuje ta svatba, ki je bila tri dni zatem, ko sem se vrnil iz puščave, tudi tri stopnje razvoja, ki jih mora prestati vsak človek, da doseže prerod duha ali svatbo večnega življenja v veliki Kani nebeške Galileje.

17 Te tri stopnje razvoja so: Najprej premagovanje mesa, nato očiščenje duše z živo vero, ki se kot živa mora potrditi z dejanji ljubezni, sicer je mrtva, in nazadnje obuditev duha iz groba sodbe, najboljša prispodoba tega pa je Lazarjevo obujenje. Kdor nekoliko razmisli o tej osvetlitvi, bo zlahka razumel tudi nadaljevanje.

18 Ker smo razložili duhovni pomen zgodbe o svatbi na splošno, se bomo povrnil k nadaljnjemu poteku svatbe in nazadnje obdelali posebne prispodobnosti.

11. Dogajanje na svatbi v Kani. Vinski čudež. Petrova izpoved; Gospodovo pričevanje o Svojem poslanstvu. Pomembna Petrova zdravica. O prispodobnosti.

Jan 2, 6-11.

6. Tam pa je stalo šest kamnitih vrčev za vodo, pripravljenih za judovsko obredno umivanje; držali so po dve ali tri mere.

1 Potem ko je Marija rekla strežnikom: »Kar koli vam On reče, storite!«, sem tudi Jaz rekel strežnikom, naj napolnijo z vodo tistih šest kamnitih vrčev, ki so bili pripravljeni za judovsko obredno umivanje; tega se prav Nazarečani in Kananejci (*Kanaanci*) niso več dosledno držali, zato so bili tudi ti vrči, od katerih je vsak držal po dve do tri mere, postavljeni bolj za okras kot za uporabo.

7. Jezus naroči: »Napolnite vrče z vodo!« In napolnijo jih do vrha.

2 Strežniki so to takoj storili, toda bolj zato, da bi se novi gost po starem običaju lahko umil in očistil. – Gost je vstopil in posadili so ga za mizo, ne da bi si poprej umil roke. To je zbudilo pozornost **strežnikov** in drug drugega so spraševali: »Le zakaj smo morali te težke vrče napolniti z vodo? Ta gost vode ne uporablja, mi pa smo morali po nepotrebnem delati!« Nato jim Jaz pravim: »Prej bi vprašali, pa se zdaj ne bi pritoževali. Ali niste slišali, kaj Mi je rekla Marija, namreč da gostje nimajo več vina? Čeprav Moj čas niti po navadnem redu niti duhovno še ni prišel, pa sem vendar, da bi razodel veličastvo Njega, o katerem pravite, da je vaš Bog, pa Ga še nikoli niste spoznali, vodo v vrčih, ne morda s čarovnijo, temveč samo z Božjo močjo, ki je v Meni, spremenil v vino.«

8. In Jezus nato reče strežnikom še naprej: »Zajemite zdaj in nesite kuharju!« In nesli so mu.

3 »Zajemite zdaj poln kozarec in nesite najprej poskusit starešini (kuharju); in pove naj, kaj meni o vinu!« – Strežniki, osupli zaradi tako spremenjene vode, takoj odnesejo vino pokusit kuharju.

9. Ko je kuhar pokusil vino, ki je prej bila voda, in ni vedel, tako kot strežniki ne, od kod je, je poklical ženina.

4 Kuhar začudeno pogleda, pokliče k sebi ženina in mu reče: »Menda še ničesar ne veš o redu!?!«

10. In mu reče: »Vsak postreže najprej z dobrim vinom, in ko se ljudje napijejo, s slabšim, ti pa si dobro vino prihranil do zdaj.«

5 »Ali ne postavi vsakdo pred goste najprej dobro vino, ko so že

nekoliko pijani in njihov okus otopi, pa slabše? – Ti pa delaš prav nasprotno!»

6 **Ženin** je odvrnil: »Govoriš kot slepec o barvi! Glej, to vino ni bilo pridelano nikjer na zemlji, temveč je prišlo na našo mizo kot nekoč mana, iz nebes; zato je seveda veliko boljše kot vsako vino, pridelano kjer koli na zemlji!»

7 Pravi **kuhar**: »Me imaš za norca ali pa si nor sam? Le kako bi lahko prišlo vino iz nebes na tvojo mizo?! Za mizo bi moral sedeti sam Jehova ali pa vsaj njegov služabnik Mojzes!»

8 Pravi **ženin**: »Pridi in se prepričaj!»

9 **Kuhar** gre pri priči z ženinom v obednico in si ogleda teh šest vrčev, polnih najboljšega vina. Ko se tako prepriča o čudežu, reče: »Gospod, odpusti mi moje grehe! Kaj takega lahko stori samo Bog in Bog mora biti tukaj med nami! Česa takega ne zmore noben človek.«

10 Zdaj pa so vino postavili pred goste, in ko so ga poskusili, so **vsi** zatrjevali: »Takšno vino se ne prideluje v naših krajih! – To je res nebeško vino! Slava tistemu, ki mu je Bog dal takšno moč!»

11 Nato so v zdravici Meni in novemu gostu Tomažu zaželeli srečo in dobrodošlico.

12 Vsi, ki so bili na tej svatbi, so zdaj popolnoma trdno verovali, da sem Jaz nezmotljivo obljubljeni Mesija.

13 **Peter** pa Mi je skrivaj rekel: »Gospod, dovoli, da zopet odidem. Kajti Ti si sam Jehova, kot je o Tebi napovedal Tvoj služabnik David v svojih psalmih; jaz pa sem ubogi grešnik in povsem nevreden Tebe.«

14 **Jaz** mu rečem: »Če se imaš za nevrednega, da bi hodil ob Moji strani, kdo meniš je potem tega vreden? Glej, nisem prišel k močnim, če sploh kje so, temveč samo k slabotnim in bolnim. Kdor je zdrav, ne potrebuje zdravnika; samo bolni in slabotni ga potrebuje. Zato kar veselo ostani pri Meni, kajti grehe sem ti že zdavnaj odpustil, in četudi boš grešil ob Meni, ti bom znova odpustil; kajti ne v tvoji moči, temveč v tvoji slabosti, zato ker si Me spoznal in si že zdaj skala v veri, boš postal popoln, deležen milosti od zgoraj!»

15 Ko ga tako poučim, se **Peter** razjoče in Mi navdušeno reče: »Gospod, če bi Te vsi zapustili, Te jaz ne bom, kajti Tvoje svete besede so resnica in življenje!»

16 Po teh besedah se **Peter** vzdigne, vzame čašo in govori: »Blagor ti, Izrael, in trikrat blagor nam! Priče smo, da se je obljuba izpolnila. Bog je obiskal svoje ljudstvo. Kar je bilo težko verjeti, se je zdaj izpolnilo pred našimi čuti! Ni nam več treba klicati iz globočine v višino; kajti najvišja višina je prišla k nam v najglobljo globino naše bede! Zato vsa čast Njemu, ki je med nami in nam je dal to vino iz Svoje moči in milosti, da bi verovali Vanj in v Njem častili Boga!» – Nato pije Peter in vsi mu nazdravljajo in govorijo: »Ta je pravi mož!»

17 Bolj skrivaj **Jaz** pravim Petru: »Tega ti ni odkrilo tvoje meso, temveč Oče, ki je v Meni, je to razodel tvojemu duhu. Toda odslej

še zadržuj svoj glas; prišel pa bo čas, ko boš moral kričati, da te bo lahko slišal ves svet!« – Nato so se gostje spet pomirili in odtlej vsi verovali Vame in v Meni videli resničnega Mesija, ki je prišel, da bi jih osvobodil sovražnikov.

11. To je bilo prvo znamenje, ki ga je Jezus storil, in to v Kani v Galileji, in razodel svoje veličastvo. In Njegovi učenci so zdaj trdno verovali Vanj.

18 To je bilo tudi prvo izredno znamenje, ki sem ga ob začetku velikega odrešenjskega dela naredil pred očmi mnogih, in v tem znamenju pokazal, četudi zastrto, naslednje veliko delo; toda tega ni dojel nobeden iz družbe. Kajti tako kot je Moj post v puščavi naznanjal preganjanje, ki sem ga v Jeruzalemu doživel s strani templja, in Janezov krst Mojo smrt na križu, tako je ta svatba nakazovala Moje vstajenje, in to znamenje je bilo podoba prerojenja duha za večno življenje.

19 Tako kot sem spremenil vodo v vino, bo tudi človekova naravna čutnost spremenjena v duha po besedi iz Mojih ust, če bo po njej živel!

20 Toda vsak mora v svojem srcu natančno izpolniti nasvet, ki ga je Marija dala strežnikom, ko je rekla: »Kar koli vam reče On, to storite!«, potem bom tudi Jaz na vsakem izmed vas storil to, kar sem storil v galilejski Kani, namreč pravo znamenje, po katerem in iz katerega bo vsak, ki živi po Moji besedi, laže prepoznal vnovično rojstvo duha v sebi.

12. Gospod s Svojimi v Kafarnaumu in pri njem. Izpolnitev Izaijeve obljube. Začetek Gospodovega rednega poučevanja in njegov dvojni učinek. O kramarskem duhu. Gospod s Svojimi na velikonočnem prazniku v Jeruzalemu. O takratnem velikonočnem času. Božji tempelj kot živinska in denarna tržnica.
Jan 2, 12–13.

12. Potem je šel dol proti Kafarnaumu in z njim njegova mati, njegovi bratje in njegovi učenci; tam pa niso ostali dolgo.

1 Čez sedem dni po tej svatbi sem zapustil Nazaret in šel z Marijo, s svojimi petimi brati, od katerih sta bila dva med Mojimi učenci, in z dotlej pridobljenimi učenci proti Kafarnaumu, takrat precej pomembnem trgovskemu mestu na meji med Zabulonom in Neftalijem, torej sredi teh dveh provinc ob Galilejskem morju, nedaleč od kraja, kjer je Janez na bregu onstran Jordana krščeval v okolici Bethabare, dokler je imela ta pogosto popolnoma izsušena reka dovolj vode.

2 Tu bi lahko vprašali, kaj sem pravzaprav iskal v tem skoraj že popolnoma poganskem mestu? – Brati je treba le preroka Izaija 9,1 itn. Tam najdemo zapisano: »Dežela Zabulonova in dežela Neftalijeva

ob poti k morju, onkraj Jordana in poganska Galileja, to ljudstvo, ki je sedelo v temi, je videlo veliko luč in vsem, ki so sedeli na kraju in v senci smrti, je zasijala mogočna luč.«

3 In če to najdete v Izaiju in veste, da sem moral izpolniti Pismo od A do Ž, boste lahko spoznali, zakaj sem se iz Nazareta napotil proti Kafarnaumu. Poleg tega sem v tej okolici hotel sprejeti še dva učenca, Jakoba in Janeza, Zebedejeva sinova; oba sta tudi bila ribiča in sta ribarila v Galilejskem morju, nedaleč od izliva Jordana, in nedaleč od kraja, kjer sta ribarila Peter in Andrej, ki sta imela pravico ribariti tudi v morju.

4 Ko sta bila sprejeta še ta dva učenca in sta Me spoznala iz Mojih besed in iz silnega pričevanja tistih, ki so bili z Menoj, sem takoj začel ljudi redno poučevati in jih opominjati k pokori, kajti Božje kraljestvo se je približalo. Šel sem v njihove sinagoge in tam učil. Mnogi so verovali, toda mnogi so se jezili in so hoteli položiti roko Name in Me pahniti z nekega hriba v morje. Jaz pa sem se jim izmuznil z vsemi, ki so bili z Menoj, in obiskal nekaj majhnih krajev ob Galilejskem morju, oznanjal Božje kraljestvo in ozdravil veliko bolnikov, in revni in preprosti so verovali in Me z veseljem sprejemali; in mnogi od njih so se Mi pridružili in Mi povsod sledili, kot ovce svojemu pastirju.

5 V Kafarnaumu sem ostal le kratek čas, ker tam skorajda ni bilo vere in še manj ljubezni; to mesto je bilo kraj trgovine in kramarije. Kjer pa se opravljata trgovina in kramarija, od tam sta se popolnoma poslovili vera in ljubezen. Kjer pa ni teh dveh, tam imam malo ali nič opraviti.

13. In bližala se je judovska velika noč in Jezus je šel tja gor v Jeruzalem.

6 Bližala se je judovska velika noč, in z vsemi, ki so bili z Menoj, sem se napotil gor v Jeruzalem. Toda velika noč pravih Judov ni bila ob času, ki je določen za podoben praznik v različnih krščanskih občinah zdaj, včasih celo že v marcu, temveč skoraj četrť leta pozneje! Kajti ob velikonočnem prazniku so se Jehovi zahvalili za prvo žetev, ki je bila v ječmenu, žitu in pšenici, in tedaj so že jedli novi kruh, ki pa je bil po postavi nekvašen, in nihče v deželi ni smel tistikrat jesti kvašenega kruha.

7 Zato se je ta praznik nekvašenega kruha začel šele, ko so novo požeto žito že lahko zmleli v moko, ne pa tedaj, ko se žito tako rekoč šele poseje. Res, da je v Judeji žito, če je dobra letina, 14 do 20 dni prej zrelo kot tukaj; toda pred koncem maja sta žito in pšenica celo v Egiptu redko popolnoma pospravljeni, še manj pa v Judeji, kjer je še precej bolj hladno kot v Egiptu.

8 Čas nekvašenega kruha je torej že prišel in kot rečeno, sem se napotil z vsemi, ki so bili pri Meni, v judovsko glavno mesto, ki se

je imenovalo tudi »Božje mesto«; kajti Jeruzalem pomeni v prevodu »Božje mesto«.

9 Ker pa je *prav tedaj* zmeraj prišlo v Jeruzalem veliko ljudi, tudi mnogi pogani, ki so tam kupovali in prodajali vsakovrstno blago, kot orodje, tkanine, živino in sadeže vseh vrst, je ta praznik v *tem času* povsem izgubil posvečeni videz, in dobičkaželjnost je prisilila celo duhovščino, da je za ta čas za velike vsote denarja dala trgovcem, bodisi Judom ali poganom, v najem tempeljske sprednje prostore in dvorišča, tako da je takšna tempeljska najemnina med praznikom znašala več kot tisoč srebrnikov; to je bila *tedaj* neznansko velika in pomembna vsota, vredna več kot dandanes* sto tisoč guldnov.

10 V zadnjem času, v času velikega duhovnika Kajfa, sem šel gor v Jeruzalem. Ta (veliki duhovnik, op. prev.) je znal to dostojanstvo, ki je bilo seveda zelo donosno, obdržati zase več kot leto; kajti spoštovanje Mojzesove postave se je v tem času sprevrglo v najbolj prazno ceremonijo in noben duhovnik ni v resnici dal nanjo več kot na pred sto leti zapadli sneg; toda kar zadeva prazno ceremonijo, je ta dosegla najvišjo točko razcveta, da bi revno ljudstvo imeli tem bolj v rokah.

11 Dal je celo nekatere prostore v notranjem delu templja v najem prodajalcem golobov in nekaterim majhnim menjalcem. Ti majhni menjalci so imeli majhne kovance, kot groše in staterje, in so jih, proti določenemu agiu, dajali tistim, ki so potrebovali manjše kovance, za srebrnike, za rimske zlatnike in za rimski živinski denar (pecunia); kajti Rimljani so imeli za kupovanje živine poseben denar. S kovancem, na katerem je bila vtisnjena ena ali druga žival, jo je bilo mogoče kupiti, če jo je seveda lastnik imel naprodaj. Za takšen živinski denar pa se je dalo pri velikih in majhnih menjalcih dobiti tudi drug denar; samo agio je bil večji kot pri drugih vrstah denarja.

13. Tržna grozota v templju na velikonočni praznik. Petrova in Natanaelova jeza. Pričevanje nekega starega Juda o tempeljski grozoti. Gospod očisti tempelj.

Jan 2, 14–17.

14. In v templju je našel prodajalce volov, ovac in golobov ter menjalce denarja, ki so sedeli tam.

1 Ko sem torej ob prihodu v Jeruzalem našel reči takšne, da so si ljudje zaradi same živine in njenih prodajalcev komaj še upali v tempelj, ker je včasih ta ali oni vol podivjal in pri tem poškodoval ljudi in Bogu posvečene stvari, in ker skoraj noben človek, ki je obiskal tempelj, ni mogel vzdržati zaradi smradu in hrupa, pri tem

* *Tedaj, ko je Jezus Jakobu Lorberju narekoval to knjigo, torej okrog leta 1850, op. prev.*

pa je neredko izgubil vso svojo potrebno lastnino, Me je takšna sramota končno morala začeti prav pošteno glodati, **Peter in Natanael** pa sta Mi rekla: »Gospod, kaj nimaš nobene strele in nobenega groma več?! Poglej tja! Ubogi ljudje jokajo pred templjem; pridejo od daleč, da bi počastili Boga, in zaradi samih volov in ovc, s katerimi je natlačen tempelj, sploh ne morejo vstopiti vanj, in mnogi, ki so z muko in v nevarnih razmerah prišli v tempelj in spet iz njega, tožijo, da so bili v njem popolnoma izropani in so se skoraj zadušili od smradu. Ah, to je pa že prehudo in prenemarno! – Takšnemu zlemu početju je treba za vsako ceno narediti konec; kajti to je vendar veliko hujše kot Sodoma in Gomora!«

2 Ta govor posluša tuj **star Jud**, pristopi in reče: »Ljubi prijatelji, ne veste vsega; jaz sam sem bil pred tremi leti navaden hlapec v templju in sem zvedel stvari, ob katerih se mi je naježila koža in so mi šli lasje pokonci!«

3 »Prijatelj, ohrani to zase,« mu rečem **Jaz**, »kajti vem vse, kar se je tu dogajalo. Toda bodi prepričan, da je mera polna, in še danes boste videli v templju delovati Božjo moč in jezo. Za nekaj časa pa se oddaljite od tempeljskih vrat, da ne boste poškodovani, ko bo zdaj Božja moč kmalu izgnala iz templja zločince; potem si ne bodo več drznili počenjati takšnih zločinov.«

4 Nato se je Jud oddaljil in hvalil Boga; kajti po teh besedah Me je imel za preroka, šel je k svoji skupini in ji pripovedoval to, kar je slišal od Mene, in skupina, kakšnih sto ljudi, mladih in starih, je vriskala in začela glasno slaviti Boga, da je spet obudil mogočnega preroka.

15. In iz vrvi je spletel bič in vse izgnal iz templja z ovcami in voli vred. Menjalcem je raztresel denar in prevrnil njihove stojnice.

5 Petru sem **Jaz** rekel: »Pojdi tja k vrvarju, kupi od njega tri močne vrvi in jih prinesi!« Peter to takoj stori in Mi prinese tri močne vrvi; hitro jih spletem in si naredim močan bič. Z bičem v desnici rečem vsem, ki so bili z Menoj, in Svojim učencem: »Pojdite z Menoj v tempelj in bodite priče; spet se bosta pred vašimi očmi spričala na Meni Božja moč in Božje veličastvo!«

6 Po teh besedah sem šel naprej v tempelj in ko sem hodil, se je vse umikalo, in tisti, ki so Mi sledili, so imeli za Menoj dobro pot; seveda so bila tla polna gnoja in nesnage.

7 Ko sem dospel v poslednje tempeljsko preddverje, v katerem so najodličnejši trgovci z voli in ovcami razstavljali svojo živino za prodajo, in sicer na levi strani, desno stran pa so na vseh treh dvoriščih zasedli menjalci, sem se **Jaz** postavil na stopnice pri vhodnih vratih in z gromu podobnim močnim glasom rekel: »Zapisano je: Moja hiša je hiša molitve; vi pa ste naredili iz nje razbojniško jamo! – Kdo vam je dal pravico, da tako skrunite Božji tempelj!?«

8 **Oni** pa so kričali: »Našo pravico smo drago odkupili od velikega duhovnika in smo pod njegovim varstvom in pod varstvom Rima.«

9 Rečem **Jaz**: »Pod takšnim varstvom sicer ste, toda Božja roka je proti vam in proti vašim zaščitnikom. Kdo vas bo zavaroval pred njo, ko se bo iztegnila nad vas in vaše zaščitnike?!«

10 **Pravijo trgovci in menjalci**: »V templju prebiva Bog in duhovniki so Božji; ali lahko ti storiš kaj proti Njegovi volji? – Kogar varujejo oni, tega varuje tudi Bog!«

11 Zakličem **Jaz** zelo glasno: »Kaj govorite, grešniki neumni? Duhovniki seveda še sedijo na Mojzesovem in Aronovem stolu, toda ne služijo več Bogu, temveč Mamonu, hudiču služijo, in njihova pravica in vaša pravica je hudičeva pravica in nikoli ne bo Božja pravica! Zato se takoj poberite in izpraznite dvorane, sicer vam bo huda predla!«

12 Tedaj so se začeli smejati in kričati: »Poglejte, kako predrzen je ta prostaški Nazarečan! – Nemudoma ga vrzite iz templja!« Nato so se dvignili in so hoteli položiti roke Name.

13 Tedaj sem dvignil Svojo desnico s pletenim bičem in ga začel z Božjo oblastjo vihteti nad njihovimi glavami; kogar je zadela, tega so popadle najhujše, skoraj nevzdržne bolečine in ravno tako tudi živino. V trenutku je nastalo grozovito človeško in živinsko tuljenje, in živina je na vso moč bežala in pomendrala vse, kar ji je bilo napoti, in ravno tako so bežali tudi prodajalci in kupci, strašansko vpijoč od hudih bolečin. Podrl sem vse menjalniške pulte in raztresel ves denar, ki je bil na njih, pri tem pa so Mi pomagali tudi učenci.

16. In rekel je prodajalcem golobov: »Odnosite proč vse to in ne delajte tržnice iz hiše Mojega Očeta!«

14 Nato sem stopil v tempelj, kjer je čakala na kupce še množica prodajalcev golobov s svojimi kletkami, polnimi najrazličnejših golobov. Ker so bili ti trgovci navadno reveži in niso ravno iskali dobička, in ker je bilo prodajanje golobov v templju že stara stvar, v starem času seveda običajna samo v prvem tempeljskem dvorišču, sem te siromake samo posvaril in rekel: »Odnosite to ven in ne delajte tržnice iz hiše Mojega Očeta; prostor za to je na dvorišču čisto zunaj.« Reveži so se nato oddaljili brez ugovora in so v najbolj zunanem dvorišču zasedli svoje staro mesto. Tako je bil zdaj tempelj očiščen.

17. Njegovi učenci pa so se spomnili, da je zapisano: »Gorečnost za Tvojo hišo Me je razjedla.«

15 Toda očiščenje je zbudilo veliko pozornost in učenci so se potihoma bali, da nas bo duhovščina kmalu dala prijeti rimski straži kot hujskače in da bomo komaj ušli najsramotnejšemu zagovarjanju in kazni; kajti zapisano je: »Gorečnost za Tvojo hišo Me je razjedla.«

16 **Jaz** sem jim rekel: »Ne skrbite! Poglejte v preddverje in videli

boste, kako se služabniki in duhovniki kar najbolj zavzeto trudijo, da bi obilo raztresenega denarja menjalcev pobrali in ga stlačili v svoje mošnje! Zaradi oškodovancev nas bodo sicer vprašali, s kakšno pravico smo to storili, skrivaj pa jim bo to čisto prav; kajti to jim je prineslo skoraj tisoč mošenj zlata in srebra in veliko drugega denarja, ki ga nikoli ne bodo vrnili lastnikom. Zdaj so tudi preveč zaposleni in nimajo časa, da bi nas poklicali na zagovor, glede te zadeve tudi ne bodo zlahka poslušali obtožbe, tako kot oškodovanci, ki bodo zaradi te lekcije hudo previdni in zato tudi zlepa ne bodo tako kmalu vložili tožbe proti Meni. Le mirni bodite!

17 Gorečnost za Mojo hišo Me bo pred temi pač razjedla, toda zdaj še dolgo ne! Kvečjemu Me bodo nekateri tukaj navzoči Judje vprašali, kdo sem in s kakšno pravico sem storil kaj takega, in Me bodo prosili za znamenje verodostojnosti. Vem pa, da se tako mora zgoditi in da nam ne grozi nevarnost. Le pogledjte tja proti zagrinjalu; tam že stojijo nekateri, ki me nameravajo zaradi svojih koristi spraševati o tem; kar takoj naj dobe pravi odgovor!«

14. Gospodova preroška beseda o porušenju in postavitvi templja v treh dneh. Nerazumevanje Judov; poslani so bili k učencem. Pričevanje in vera učencev. Gospodova velika luč pričevanja Judom; ti zahtevajo znamenja.

Jan 2, 18–22.

18. Tedaj so se oglasili Judje: »Kakšno znamenje nam lahko pokažeš, da smeš tako delati?«

1 Še ko sem govoril s prestrašenimi učenci, je pristopilo k Meni nekaj Judov in Mi reklo: »Opravil si mogočno dejanje, ljudje in živina so leteli pred tvojo roko kot pleve v viharju, in nihče se ni vrnil, da bi pobral svoj raztreseni denar! Kdo si? Nam lahko pokažeš kakšno znamenje (menili so od cesarja), ki ti dovoljuje takšno početje? Ali ne poznaš železne strogosti zakonov, ki te lahko zaradi tega uničijo?!«

19. Jezus jim je odvrnil: »Poderite ta tempelj in tretjega dne ga bom spet postavil!«

2 Rečem Jaz: »Če jih ne bi poznal in če bi se jih bal, tega ne bi bil storil. Od Mene zahtevate uradno znamenje. Povem vam, da takšnega znamenja nimam; toda poderite ta tempelj in tretji dan bo spet stal tukaj.«

20. Judje so tedaj rekli: »Šestinštirideset let so gradili ta tempelj, ti pa ga hočeš postaviti sam v treh dneh?«

21. Kajti niso vedeli, da je govoril o templju Svojega telesa.

3 Pri tej Moji odločni izjavi so Judje prav nenavadno debelo pogledali in se niso takoj znašli. Šele čez nekaj časa se je eden izmed njih spomnil, da je bilo za graditev tega templja potrebnih celih šestinštirideset let in da je nenehno delalo več tisoč rok; zato se ta v zgodovini razgledani **Jud** obrne k **Meni** in reče: »Mladi mož! Se sploh zavedaš, kako neumno si zdaj govoril? Glej, celih šestinštirideset let je bilo potrebno za zgraditev tega templja in več tisočev rok je trdo delalo, ti pa hočeš popolnoma sam, brez pomoči drugih rok to storiti v treh dneh!? Oh, oh, oh, kakšno izpričanje o samem sebi si izrekel, in to še v templju, kjer je vendar treba govoriti najbolj razumno?!

4 Tvoje prejšnje dejanje nas je zelo presenetilo in že smo se kot jeruzalemski starešine začeli posvetovati, s kakšno pravico si storil to samo po sebi res zelo pohvalno dejanje, ali s posvetno ali s preroško. In zato smo te tudi izprašali. In če bi nam v modrem govoru, kakršnega razumemo, povedal, da si od Boga obujeni prerok in da delaš to z Božjo močjo, bi ti verjeli; tako pa si nam namesto modrega govora proti vsemu pričakovanju dal neznansko pregrešen širokoustno neumen odgovor, v katerem ni niti enega resničnega zloga. In zdaj vidimo v tebi človeka, ki se je v kakšni poganski šoli naučil malo čaranja in se hoče tukaj v Davidovem mestu s tem nekoliko postavljati, ali v rimski službi ali pa skrivoma v službi farizejev, duhovnikov in levitov; kajti ti so poželi danes zaradi tvoje čarovnije najboljšo tempeljsko žetev! Vsi pa obžalujemo, da smo se tako zelo zmotili o tebi.«

5 Rečem nato **Jaz**: »Tudi **Meni** je od vsega srca žal, da sem moral naleteti na vas, tako strašansko slepe in gluhe! Kajti kdor je slep, ne vidi nič, in kdor je gluhi in nem, ne sliši nič! Pred vašimi očmi naredim znamenje, ki ga ni *pred* **Menoj** še nihče, in govorim najpopolnejšo resnico, vi pa pravite, da sem ali neumen, v poganski šoli čarovništva izučen bahač in se hočem pred vami postavljati, ali pa da sem kot čarovnik v rimski službi ali v gnusni službi tempeljskih farjev. Kako sramotna obdolžitev! – Poglejte tja, tam stoji velika truma, ki **Mi** je sledila prav iz Galileje. Spoznali so **Me**, čeprav pravite, da so Galilejci najnevernejše in najslabše judovsko ljudstvo. Ti pa so **Me** kljub temu spoznali in **Mi** sledijo; le kako to, da **Me** vi ne morete spoznati?«

6 Pravijo **Judje**: »Tudi mi smo te hoteli spoznati in smo zaradi tega poizvedovali; kajti nismo niti slepi niti gluhi, tako kot meniš. Odgovoril pa si nam tako, da je z naravnim razumom mogoče razumeti samo to, kar smo ti odkrito povedali v obraz! Dobronamerni smo – zakaj nam tega, če si res prerok, ne priznaš? Smo jeruzalemski poštenjaki in imamo veliko dobrin. Če bi bil res pravi prerok, bi ti bilo v naši sredi dobro; tega ne spoznaš in zato tudi nisi prerok, temveč samo čarovnik, ki je bolj oskrunil tempelj kot tisti, ki si jih prej izgnal iz njega!«

7 Rečem **Jaz**: »Pojdite tja in se posvetujte s tistimi, ki so prišli z Menoj; ti vam bodo povedali, kdo sem Jaz!«

8 Judje gredo zdaj k učencem in jih sprašujejo; učenci pa povedo, kar so o Meni slišali ob Jordanu, o Janezovem pričevanju, in kaj so videli in doživeli ob Meni, obenem pa priznajo, da ne razumejo tega, kar sem povedal Judom.

22. Ko je vstal od mrtvih, so se Njegovi učenci spomnili, da je govoril o tem, in verovali so Pismu in besedam, ki jih je On povedal.

9 Kajti oni sami so to razumeli šele po Mojem čudežnem vstajenju, ki je sledilo po treh letih, tako kot je o Meni to napovedalo tudi Pismo.

10 Ko so **Judje** vse to zvedeli od učencev, so znova prišli k Meni in rekli: »Po vsem, kar smo zdaj zvedeli o Tebi od Tvoje zelo zveste črede, očitno utegneš biti Obljubljeni! – Tebi je močno v prid Janezovo pričevanje, ki ga poznamo, in Tvoja dejanja nič manj, toda Tvoj govor je pravo nasprotje vsemu temu. – Kako more biti Mesija v dejanjih Bog in v govorjenju norec! – Pojasni nam to in sprejeli Te bomo in z vsem mogočim podpirali!«

11 Pravim **Jaz**: »Le kaj bi Mi lahko dali, česar niste prej prejeli od Mojega Očeta, ki je v nebesih?« »Če pa ste prejeli, kako morete govoriti tako, kot da niste prejeli?! Le kaj Mi morete dati, kar ne bi bilo Moje?! Kajti kar je Očetovo, je tudi Moje; kajti Jaz in Oče nisva dva, temveč eno! Povem vam: Nič drugega kot samo volja je vaša, vse drugo pa je Moje. Dajte Mi vašo voljo s pravo ljubeznijo vašega srca in verujte, da sva Jaz in Oče popolnoma eno, pa Mi boste dali vse, kar lahko zahtevam od vas!«

12 Pravijo **Judje**: »Torej naredi znamenje, pa bomo verjeli, da si Obljubljeni!«

13 Rečem **Jaz**: »Le čemu hočete znamenje? O sprevrženost! Ali ne veste, da znamenja nikogar ne prebudijo, temveč samo sodijo?! Nisem prišel zato, da bi sodil, temveč da bi sprejeli večno življenje, če verujete v svojih srcih Vame. Še veliko bo znamenj in številna od njih boste videli; toda ta vas ne bodo oživila, temveč za dolgo ubila.

15. Nadaljevanje prizora z Judi. Eden od njih vabi Gospoda in Njegove v goste; Gospod mu razkrije njegove in njegovih tovarišev nepoštene misli in hudobijo človeških pravil in potem zapusti tempelj.

Jan 2, 23–25.

23. Ko pa je bil na praznovanju med velikonočnimi prazniki v Jeruzalemu, so mnogi začeli verovati v Njegovo ime, ker so videli znamenja, ki jih je delal.

1 Jaz vam rečem: 'Zdaj je velika noč in v tem času se bom zadrževal v Jeruzalemu; pojdite tja, kjer bom Jaz, in videli boste zelo

veliko pravih znamenj! Toda sami glejte, da vas ta znamenja ne bodo ubila!«

2 Po tem govoru so Judje ostrmeli; zapustil sem jih in z učenci odšel iz templja. **Judje** pa so Mi skrivaj sledili, kajti preveč očitno si niso upali hoditi za Menoj, ker sem govoril o »Svojih znamenjih, ki ubijajo«. Oni pa s tem niso razumeli ubijanja duhovne prvine, temveč ubijanje telesa, bili pa so, kot vsi bogatini tega sveta, veliki prijatelji zemeljskega življenja.

3 Eden izmed njih je zunaj templja pristopil k Meni in rekel: »Mojster, spoznal sem Te in rad bi bil pri Tebi; kje prenočuješ?«

24. Jezus pa se jim ni zaupal; ker jih je vse poznal.

25. In ni bilo treba, da bi kdo pričeval o kakšnem človeku; sam je namreč dobro vedel, kaj je v človeku.

4 **Jaz** pa sem videl, da v njem ni bilo resnosti in da njegov namen, da bi izvedel za Moje prenočišče, ni bil pošten, zato sem mu povedal, kot potem še marsikateremu nepoštenemu poizvedovalcu, znane besede: »Ptice imajo svoja gnezda in lisice svoje brloge; Sin človekov pa nima niti kamna, da bi nanj položil Svojo glavo, tukaj v tem mestu pa še najmanj. Pojdi pa tja in najprej očisti svoje srce; potem pridi s poštenim, ne pa z izdajalskim namenom, in boš lahko videl, kako boš obstal ob Moji strani!«

5 **Ta** pa je rekel: »Mojster, motiš se glede mene in mojih prijateljev; če nimaš prenočišča, pridi k nam in Tebi in Tvojim učencem in drugim prijateljem bomo priskrbeli prenočišče in skrbeli za vas, dokler hočete!«

6 **Jaz** pa sem najbolje videl, da ta ni imel poštenih namenov in sem rekel: »Vam se pač ne moremo zaupati; kajti vi ste Herodovi prijatelji in ste skupaj z njim predstave željni ljudje, posebno, če jo lahko gledate zastoj. V to mesto nisem prišel zato, da bi herodovce zabaval s komedijami, temveč da bi tukaj oznanjal, da se je približalo Božje kraljestvo in da se morate zaradi tega v resnici spokoriti, da ga boste lahko deležni! Glej, to je namen Mojega bivanja v tem času in za to ne potrebujem vašega prenočišča! Kajti kdor prebiva v hiši, ne more priti iz nje drugače kot skozi vrata, ki so opremljena s ključavnico in zapahom, s katerim se lahko gosta naredi tudi za ujetnika. Kdor pa prenočuje na prostem, je svoboden in lahko gre, kamor hoče!«

7 Reče **Jud**: »Kako nas moreš tako zmerjati! Mar misliš, da nič več ne vemo o svetosti gostoljubja? Če Te povabimo, da vstopiš v našo hišo kot gost, si najsvetejše v hiši, in gorje tistemu, ki bi se pregrešil nad Teboj! Pri nas ohranjamo in spoštujemo predvsem gostoljubje. Kako moreš potem sumničiti takšno ureditev v naših hišah?!«

8 Rečem **Jaz**: »To ureditev v vaših hišah dobro poznam; toda zato **Mi** tudi druga ni tuja: Dokler je gost v vaši hiši, seveda uživa pravico gosta; če pa hoče oditi iz hiše, čakajo pred vrati naročeni biriči in sulicarji, sprejmejo gosta in ga uklenejo v vezi in verige! Povej, ali tudi to spada v staro gostoljubnost?!«

9 Reče **Jud**, nekoliko v zadregi: »Kdo lahko z mirno vestjo očita kaj takega našim hišam?«

10 »Tisti, ki ve!« pravim **Jaz**. »Ali ni bil pred nekaj dnevi neki človek tako izročen v roke sodišča?«

11 **Judu** postane še bolj nerodno in vpraša: »Mojster, kdo Ti je to povedal? Če pa se je že zgodilo, povej, mar tisti zločinec ni tega zaslužil?«

12 Rečem **Jaz**: »Pri vas pa je zločin marsikaj, kar pred Bogom in pred Menoj ni zločin; kajti pred trdoto vaših src je veliko zločinov, proti katerim Mojzes ni dal nobenega zakona. To so *vaša* pravila, in po teh ni pred Menoj noben človek zločinec! Vaša pravila so greh proti Mojzesovi postavi; kako je potem zločinec tisti, ki se pregreši proti vašim pravilom, če se drži Mojzesove postave?! O Jaz vam povem: Vi vsi ste polni zvijačnosti in najsramotnejše zahrbtnosti!«

13 Reče **Jud**: »Kako je to mogoče? Mojzes nam je dal pravico, da ustvarjamo zakone za posebne primere, in potemtakem so naša dobro premišljena pravila prav tako dobra kot Mojzesova postava. Kdor se jih torej ne drži, ali ni prav tako zločinec kot tisti, ki se pregreši neposredno nad Mojzesovo postavo?«

14 Rečem **Jaz**: »Pri vas ja, vendar ne pri Meni! Mojzes je ukazal, da morate ljubiti in spoštovati vaše starše; vi pa pravite in duhovniki celo ukazujejo: 'Kdor za to daruje v templju, temu je bolje, ker se s tem odkupi od te postave.' Če pa stopi k vam kakšen človek in reče: 'Boga tajite, bedni sleparji ste, ker zaradi svoje lakomnosti ukinjate Mojzesovo postavo in namesto nje dajete drugo postavo in s tem trpinčite ubogo človeštvo!' – v tem se je tisti človek pregrešil proti vam in vi ste ga na hišnem pragu izročili sodišču, povej, ali je ta pravični človek to zaslužil, ali niste torej *vi* nasproti Mojzesu veliko večji zločinci?«

15 Tedaj je Jud postal nejevoljen in je šel od tam k tovarišem ter jim povedal vse, kar je od Mene slišal. Zmajevali so z glavami in govorili: »Čudno! Kako more ta človek to vedeti?« Zapustil sem ta kraj in se s Svojimi napotil v majhno prenočišče zunaj mesta ter ostal tam nekaj dni.

16. Gospod razkrije duhovni pomen ali prisposodob očiščenja templja. Zelo pomembni napotki za življenje in vodenje.

1 Tukaj povedano seveda ni zelo obširen opis poteka obeh zgodovinskih dogodkov, ki sta omenjena v drugem poglavju; kajti tu in

tam se je zgodilo še marsikaj, česar tu ni treba omenjati zaradi nepomembnosti, ker bi, prvič, povzročilo nepotrebno podaljševanje dela, in drugič, ker pomembnosti stvari ne bi dalo nobene večje vrednosti in nobenega globljega spoznanja. Preostane samo še, da čisto na kratko predstavimo duhovni pomen drugega dogodka, in to drugo poglavje je toliko zaključeno, kolikor bralcu in poslušalcu približa samo ta dva poglobitna dogodka.

2 O prvem dogodku v galilejski Kani je bil duhovni pomen že dan; tako moramo predstaviti samo še duhovni pomen drugega dogodka.

3 Tempelj predstavlja človeka v njegovem naravno-svetnem območju. V templju je kot v človeku Najsvetejše; zaradi tega pa je treba tudi zunanost templja ohranjati posvečeno in čisto, da se najbolj notranje, Najsvetejše templja in tudi človeka ne oskruni!

4 Najsvetejše v templju je sicer zakrito z močnim zagrinjalom in lahko v določenih časih edino veliki duhovnik stopi v Najsvetejše. Toda niti zagrinjalo niti redko dovoljeni obisk ne zavaruje Najsvetejšega pred oskrunjenjem; kajti če kdo greši s svojim telesom, si ne umaže samo telesa, temveč tudi dušo in po njej duha, ki je v vsakem človeku najbolj notranje in najsvetejše. V človeku je to Najsvetejše, tako kot isto v templju, postavljeno najgloblje za močno zagrinjalo, in samo edini *ljubezni do Boga, ki je najpristnejši Božji veliki duhovnik v vsakem človeku*, je dovoljeno, da brez kazni prodre v to Najsvetejše in odgrne zagrinjalo; če pa postane ta edini veliki duhovnik v človeku sam nečist, ker se naveže na nečiste svetne stvari in sodeluje z njimi, kako naj ostane Najsvetejše neoskrunjeno, če ga obišče nečisti veliki duhovnik?!

5 Če je torej v templju kot v človeku vse postalo nečisto, potem ga tudi človek sam ne more več očistiti; če je metla polna gnoja in nesnage, kako naj bo uporabna za čiščenje sobe?! Žal se moram potem Jaz sam lotiti dela in s silo očistiti tempelj, in sicer z najrazličnejšimi bolečimi stvarmi, kot so vsakovrstne bolezni in drugi navidez nesrečni dogodki, da postane tempelj spet čist.

6 »Prodajalci« in »kupci« so nizkotne, nečiste strasti v človeku; naprodaj ponujena živina predstavlja najnižjo stopnjo živalske čutnosti in obenem tudi z njo povzročeno veliko neumnost in slepoto duše, katere ljubezen je enaka ljubezni vola, ki mu manjka celo čutna plodilna in spolna ljubezen, in katerega oživlja samo še najbolj groba ljubezen do žretja podobna polipom, njegovo spoznanje pa je enako znani spoznavni sposobnosti ovce!

7 Kaj torej pomenijo *menjalci* in njihovi *denarni posli*? – Ti pomenijo in označujejo v človeku vse tisto, kar izvira iz tiste človekove ljubezni do samega sebe, ki je postala že popolnoma živalska; kajti žival ljubi le samo sebe in volk požre drugega, če je lačen. Tudi te »menjalce« ali takšno živalsko ljubezen do samega sebe je torej treba odstraniti iz človeka z vso bolečo silo, in vse tisto, kar ta ljubezen oživlja, mora biti prevrnjeno in raztreseno!

8 In zakaj ne popolnoma uničeno? – Ker tudi takšni ljubezni ne sme biti odvzeta svoboda; kajti plemenito seme ali pšenično zrno bo najbolje napredovalo na njivi, ki je dobro pognojena z živalskim gnojem in bo bogato obrodilo. Če pa bi njivi odvzeli gnojilo in jo obenem popolnoma očistili vse nesnage, bi zaradi tega plemenito pšenično zrno le slabo napredovalo in prinašalo gotovo zelo revno žetev.

9 Gnoj, ki ga v začetku v kupih pripeljejo na njivo, je treba razmetati in podorati, potem bo dobro služil njivi; če pa bi ga pustili na velikem kupu, bi tam, kjer bi ležal, vse zadušil in ne bi koristil drugim delom njive.

10 V tem je torej bistvo primera v evangelijski zgodbi o očiščenju templja, zaradi katerega sem menjalcem denar samo raztresel in ne popolnoma uničil, čeprav bi to seveda zlahka storil.

11 In kaj pomenijo *prodajalci golobov*, ki so v notranjosti templja, in se morajo tudi umakniti ven na svoje stare odkazane jim prostore?

12 To pomeni zunanjo krepost, ki obstaja v najrazličnejših ceremonijah, nastopih, vljudnosti, lepem vedenju in še več drugega v čisto svetni zvezi, ki pa povečuje človekovo slepoto za notranje življenjske vrednote in hoče v tem zakoreniniti človekovo resnično življenje.

13 Golob je žival zraka in na Vzhodu so ga pogosto uporabljali kot pismonoša, posebno v ljubezenskih zadevah. Zato je že pri starih Egipčanih kot hieroglif pomenil nežno in ljubko sporazumevanje ter služil kot znamenje takšnega sporazumevanja v templju. Bil je tudi običajna in ustrezno simbolična daritvena žival, ki so jo navadno v templju darovali mladi zakonci pri rojstvu prvorojenca, kot znamenje, da so se zdaj osvobodili takšnih zunanjih sporočil, vljudnosti in ceremonialnih okraskov, in so tako postali del resnične, notranje ljubezni, ki daje življenje.

14 Zdaj pa spada – po redu vseh stvari – najbolj zunanje v najbolj zunanje; skorja se ne sme nikoli nahajati v drevesni sredici, ker je sama na sebi nekaj popolnoma mrtvega, temveč vse, kar spada k skorji, mora tudi biti v njej. Skorja pa drevesu zelo koristi, če zraste na svojem mestu v pravi meri. Če pa bi jo hotel kdo potisniti v drevesno sredico, tako da bi drevesu prej odvzel sredico, bi se drevo kmalu posušilo in bi umrlo.

15 In tako so postali ti prodajalci golobov znamenje, da ljudje ne smejo vseh zunanjih kreposti narediti za zadevo notranjega življenja, saj bi tako plemeniti človek postal samo konverzijska lutka (trgovina). In tako sem Jaz te prodajalce golobov, v širšem pomenu vse zunanosti, in v ožjem pomenu vse mojstre teh zunanosti, ki se trudijo, da bi svoje blago povzdignili v notranje življenjsko blago, ravno tako, le nekoliko bolj vljudno spravljal iz templja, in jih napotil na njim primeren prostor.

16 To je torej duhovni pomen pričujočega očiščenja templja; in iz prave in nespremenljive primerjave med človekom in templjem spo-

znamo, da ne more tako govoriti in ravnati nikdar noben človek, temveč samo in edino Bog kot večna modrost, ki vse vidi in vse pozna.

17 Zakaj Gospod po takšnem očiščenju še ne ostane v templju?

18 Ker edino On ve, kakšna mora biti človekova notranjost, da lahko On trajno prebiva v človeku. Obenem takšno očiščenje človeku ne sme vzeti svobode, ker bi sicer postal lutka.

19 Gospod se torej še ne sme zaupati nasilno očiščenemu notranjemu človeku; kajti samo On ve, kaj je potrebno za popolno pripravo notranjega človeka. Zato gre pometać spet iz templja in kot po naključju od zunaj priteka v človekovo notranjost in se ne podredi človekovim zahtevam, da bi ostal v in pri njem in ga podpiral v njegovi lenobi, temveč se mora človek spet zdramiti in postati samostojno dejaven, šele potem bo postal popoln človek. In to bo v naslednjem poglavju tudi natančneje opisano.

3. POGLAVJE

JEZUSOV POGOVOR Z NIKODEMOM O PREROJENJU IN JANEZOV POGOVOR Z NJEGOVIMI UČENCI O KRISTUSU

17. Gospod v prenočišču stori veliko dobrega s poučevanjem in s čudeži ozdravljenja. Pogovori z bogatini, ki so prišli ponoči. »Kar je majhno pred svetom, to je izvolil Bog.«

Jan 3,1.

1. Med farizeji pa je bil človek, ki mu je bilo ime Nikodem; bil je prvak med Judi.

1 Že v prejšnjem poglavju je bilo omenjeno, da sem se po očiščenju templja z vsemi tistimi, ki so Mi sledili, zadrževal zunaj mesta v majhnem prenočišču; toda vsakdo bi lahko vprašal:

2 »Gospod, kaj si tam počel? Ti tega časa vsaj osmih dni gotovo nisi preživel v brezdelju?«

3 Takole odgovarjam: »Gotovo da ne! Kajti tako rekoč podnevi in ponoči so prihajale k Meni iz mesta množice ljudi vseh razredov. Ubogi so prihajali navadno podnevi, veliki, ugledni in bogati pa običajno ponoči, kajti pred sebi enakimi se niso hoteli pokazati slabotni in sumljivi.

4 Ker pa jih je deloma radovednost, deloma pa nekakšna verska slutnja, da bi bil Jaz morda vendarle lahko Mesija, priganjala, da bi se поблиže seznanili z Menoj, so prihajali ponoči in Me obiskovali. Ti obiski so se navadno končali s trmasto nejevoljo; kajti te ugledne, velike in bogate je zelo motilo, da nisem z njimi ravnal vsaj tako

dobrotno in lepo kot z mnogimi revnimi – ti pa niso mogli dovolj prehvaliti Moje dobrote in prijaznosti.

5 Tudi kot zdravnik sem pri revnih naredil veliko čudežev, obsedene osvobodil hudih duhov, ki so jih mučili, hrome sem ozdravil, da so lahko hodili, kruljave, da so se vzravnali, neme, da so slišali in govorili, slepe, da so videli, gobave sem očistil, in vse to večinoma samo z besedo.

6 To so dobro vedeli tisti, ki so prihajali k Meni ponoči in so tudi zahtevali od Mene podobna znamenja, zmeraj pa sem pripomnil: »Dan ima dvanajst ur in noč ravno tako dvanajst. Dan je namenjen delu, noč pa počitku. Kdor dela podnevi, se nikjer ne spotakne, kdor pa dela ponoči, se mu to lahko zgodi, saj ne vidi, kam stopi.«

7 Mnogi so Me vprašali, s kakšno oblastjo in močjo delam takšne čudeže. Odgovarjal sem na kratko: »Iz Svoje lastne, za to ne potrebujem človekove pomoči.«

8 Spet so Me vprašali, zakaj ne bi raje stanoval v mestu; kajti k tako velikim dejanjem sodi večji kraj, ne pa poslednja vasica, ki sicer leži blizu velikega svetovnega mesta, toda to je niti ne opazi.

9 Na to **Jaz** spet rečem: »V kraju, kjer stražijo pred vrati prebivalcev, ki se imajo za velike, suličarji in pustijo vstopiti samo imenitnim, reveže pa brez milosti zavrnejo, in kjer v vsaki uličici vsakogar, ki je videti tujec in ni dovolj lepo oblečen, vsaj sedemkrat ustavijo in vprašujejo, kdo je in od kod in kaj tu počne, **Jaz** ne ostanem. Poleg tega ljubim samo tisto, kar je pred svetom majhno in zaničevano, kajti zapisano je: 'Kar je pred svetom veliko, je pred Bogom gnusoba!«

10 In vprašali so rekoč: »Ali ni tempelj, v katerem prebiva Jehova, velik in čudovit?« – **Jaz** sem rekel: »On bi moral prebivati v njem; toda ker ste vi tempelj oskrunili, ga je zapustil in ne prebiva več v njem, in Mojzesova skrinja zaveze je prazna in mrtva!«

11 Rečejo **mesečniki**: »Kakšne bogokletne reči govoriš? Ali ne veš, kaj je govoril Bog Davidu in Salomonu? Ali lahko to, kar je govoril Bog, postane kdaj koli neresnično? Le kdo si, da si drzneš pred nami tako govoriti?!«

12 Pravim **Jaz**: »Ravno tako, kot imam v sebi in iz samega sebe oblast in moč, da samo s Svojo voljo in s Svojo besedo ozdravim vse bolnike, ki pridejo k Meni, imam tudi oblast in moč in vso pravico, da pred vami tako govorim o templju, in ponovno vam povem, da je zdaj tudi vaš tempelj gnusoba pred Bogom!«

13 Tu so nekateri začeli godrnjati, **drug**i pa so rekli: »Ta je očitno prerok in ti so se še vedno neugodno izražali o templju! Pustimo ga!« In tako so ti mesečniki spet odšli.

18. Prizor z Nikodemom, jeruzalemskim županom. Nikodem kot poznavalec prerokb je pravilno izračunal prihod Božjega kraljestva, pa ga vendar ni spoznal. Pomembni življenjski napotki za prerod.

Jan 3, 2-5.

1 V predzadnji noči Mojega bivanja blizu Jeruzalema je prišel k Meni neki Nikodem, prav tako ponoči, ker je bil tudi ugleden Jeruzalemčan; kajti, prvič, je bil farizej, torej po službi, dostojanstvu in ugledu približno to, kar je danes v Rimu kardinal, in drugič, kot eden najbogatejših jeruzalemskih velemeščanov je bil tudi judovski prvak v tem mestu; bil je nadžupan za vse mesto, za to so ga določili iz Rima.

2. Ponoči je prišel k Jezusu in Mu rekel: »Mojster, vemo, da si prišel od Boga kot učitelj (prerok), kajti nihče ne more delati takih znamenj, kakor jih delaš ti, razen če je Bog z njim.«

2 Ta v državljanskem pogledu jeruzalemski šef je torej ponoči sam prišel k Meni in Mi takoj rekel: »Mojster! Odpusti, da prihajam k Tebi tako pozno ponoči in Te motim pri počitku; ker pa sem zvedel, da boš že jutri zjutraj zapustil ta kraj, si nisem mogel kaj, da Ti ne bi izkazal dolžnega spoštovanja. Kajti glej, jaz in več drugih mojega položaja, vemo, potem ko smo opazovali Tvoja dejanja, da si prišel k nam kot pravi prerok, da Te je poslal Bog! Kajti znamenja, kakršna delaš, dela lahko le tisti, s katerim je Jehova! Ker si torej očitno prerok in moraš videti, v kako hudih časih živimo, po Tvojih predhodnikih pa nam je vendarle obljubljeno *Božje kraljestvo*, mi prosim, povej, *kdaj* bo to prišlo, in če pride, *kakšni* moramo biti, da bi prišli vanj?«

3. Jezus mu je odgovoril rekoč: »Resnično, resnično ti povem: Če se kdo na novo ne rodi, ne more videti Božjega kraljestva.«

3 Na to Nikodemovo vprašanje sem Jaz odgovoril prav tako kratko, kot pove ta vrstica, namreč: »Resnično, resnično ti povem: Če se kdo na novo ne rodi, ne more videti Božjega kraljestva, še manj pa priti vanj!« To pomeni: »Dokler ne prebudiš svojega duha po poteh, ki ti jih kažem s Svojim naukom in dejanji, tudi ne moreš spoznati Božje živosti Moje besede, še manj pa prodreti v njene globine, ki dajejo življenje!«

4 Da sicer vrli Nikodem tega Mojega govora, kot bo pokazalo nadaljevanje, ni razumel, in se je na njem pri priči uresničilo, da namreč Božje živosti Moje besede še zdaleč ni mogoče dojeti, če človek nima prebujenega duha, kaže jasno in nazorno naslednja vrstica, po kateri Me **Nikodem**, ves osupel zaradi takšnega Mojega govora, vpraša:

4. Nikodem ga vpraša: »Kako se more človek še enkrat roditi, če se je postal? Mar more spet v telo svoje matere in se drugič roditi?«

5 »Toda, ljubi Mojster, kako čudno govoriš mojim ušesom. Le kako more biti človek še enkrat rojen? Ali lahko človek, ki je postal velik, star in tog, vstopi skozi ozka vratca v telo svoje matere in se nato iz njega drugič rodi?! Glej, glej, ljubi Mojster, to je popolnoma nemogoče! Tako torej morda nič ne veš o prihajajočem Božjem kraljestvu, ali pa vsaj nič pravega, ali pa za to veš, pa mi nočeš povedati iz strahu, da bi Te dal prijeti in vreči v ječo. O, zaradi tega bodi popolnoma brez skrbi; kajti jaz nisem še nikoli nikogar oropal njegove svobode, razen če je bil morilec ali velik tat. – Ti pa si velik dobrotnik ubogega človeštva in si čudežno z Božjo močjo v Sebi ozdravil skoraj vse jeruzalemske bolnike; kako bi se potem mogel pregrešiti nad Teboj?!

6 Toda verjemi mi, ljubi Mojster, meni gre zares za Božje kraljestvo, ki bi moralo priti! Zato, če Ti je o tem kaj podrobneje znanega, mi to povej na tak način, da bom lahko razumel! Govori nebeško z nebeškimi in zemeljsko z zemeljskimi besedami, toda v lahko razumljivih podobah, sicer mi Tvoj pouk koristi še manj kot staroegiptovska ptičja pisava (hieroglifi), ki je ne morem niti brati in torej še manj razumeti. Iz svojih raziskovanj še predobro vem, da mora biti Božje kraljestvo že tukaj, samo ne vem še, kje in kako bi lahko prišel vanj ali bil vanj sprejet. Rad bi, da bi mi Ti odgovoril na to vprašanje popolnoma razumljivo in jasno.«

5. Jezus mu odgovori: »Resnično resnično ti povem: Če se ne rodi kdo iz vode in Duha, ne more priti v Božje kraljestvo!«

7 Na to ponovno vprašanje sem Nikodemu natančno ponovil odgovor, kot je zapisan v predstavljeni 5. vrstici; od prvega se razlikuje samo po tem, da je tukaj natančneje določeno, iz česa mora biti pravzaprav nekdo vnovič rojen, da bi prišel v Božje kraljestvo, namreč iz vode in iz Duha, kar hoče povedati toliko kot:

8 Duša mora biti očiščena z vodo *ponižnosti* in *samozatajevanja* (kajti voda je prastari *simbol ponižnosti*; iz sebe pusti narediti vse, vsemu je pripravljena služiti in si stalno išče najnižje točke na zemlji in beži z višin) in šele potem iz *Duha resnice*, ki je nečista duša nikoli ne more doumeti, ker je nečista duša enaka noči, medtem ko je resnica sonce, polno svetlobe, ki vsepovsod okrog sebe razširja dan.

9 Kdor torej v svojo s ponižnostjo očiščeno dušo sprejme resnico in jo dejansko kot takšno spozna, tega potem ravno ta resnica v duhu osvobodi, in ta svoboda duha ali vstop duha v takšno svobodo je potem tudi resnični vstop v Božje kraljestvo.

10 Toda takšne razlage Jaz Nikodemu seveda nisem dal in to zato ne, ker bi jo on v svoji spoznanjski sferi dojel še manj kot na kratko

razkrito načelo samo. Zato Me je tudi znova vprašal, kako je treba to razumeti.

19. Nadaljevanje prizora z Nikodemom. Gospod kot Mojster v vsem, torej tudi v pravi modrosti. Človekovo bistvo. Skrivnost duha. Krasna prilika o novem vinu kot prispodoba za duhovno svetlobo še nezrele duše.

Jan 3, 6–12.

6. »Kar je rojeno iz mesa, je meso, kar pa je rojeno iz Duha, je Duh.«

1 Jaz pa sem mu odgovoril kot je zapisano v zgornji 6. vrstici, namreč: »Ne čudi se, da ti tako govorim! Kajti glej, kar pride iz mesa, je spet meso, torej mrtva materija ali najbolj zunanja ovojnica življenja; kar pa pride iz Duha, je tudi Duh ali večno življenje in resnica v samem sebi! «

2 Toda Nikodem zadeve še vedno ne razume. Zmiguje z rameni in se vedno bolj čudi, manj zadevi, bolj pa temu, da on kot najmodrejši farizej, ki je vendar podkovan v vsem Pismu, ni sposoben dojeti pomena tega govora; kajti zelo je bil ponosen na svojo modrost in je bil tudi zaradi svoje velike modrosti povzdignjen v judovskega prvaka.

3 Zato ga je toliko močneje čudilo, da je zdaj v Meni povsem nepričakovano našel Mojstra, ki mu ponuja, naj stre čisto posebne modrostne orehe! Ker se nikakor ni mogel znajti, zato Me je znova vprašal: »Ja – kako je treba vzeti spet to? Ali lahko tudi Duh zanosi in potem rodi sebi enakega?!«

7. »Ne čudi se, da sem ti rekel: Morate se na novo roditi!«

4 Jaz mu pravim: »Rekel sem ti že, da se ne smeš tako čuditi temu, če sem ti rekel: »Vsi se morate na novo roditi!«

8. »Veter veje koder hoče, njegovo šumenje slišiš; toda ne veš, odkod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.«

5 »Glej, veter veje koder hoče, ti slišiš njegovo šumenje, pa kljub temu ne veš, odkod prvotno prihaja; tako je tudi z vsakim, ki prihaja iz Duha in ti govori. Ti ga dobro vidiš in slišiš; toda ker ti govori na svoj duhovni način, ne dojameš in ne razumeš, odkod ima to in kaj s tem meni in pove. Ker pa si pošten modrijan, ti bo ob pravem času že tudi dano, da boš takšne stvari dojel in razumel.«

9. Nikodem je odgovoril in Mu rekel: »Mojster, kako se more to zgoditi?«

6 **Nikodem** zamišljeno zmaje z glavo in čez nekaj časa reče: »Povej mi, kako bi bilo kaj takega mogoče! Kajti, kar vem in razumem, to vem in razumem v svojem mesu; če mi bo meso odvzeto, potem bom še komajda kaj vedel in razumel! – Kako, kako – bom jaz kot meso postal duh, in kako bo potem mojega duha neki drugi duh sprejel vase in ga potem na novo rodil?! – Kako, kako se bo moglo to zgoditi?!«

10. Jezus mu je odgovoril: »Ti si vendar mojster v Izraelu in tega ne veš?!«

7 **Jaz** mu pravim: »Toda – ti si najmodrejši mojster v Izraelu in ne moreš tega dojeti in razumeti?! – Če pa ti kot mojster Pisma tega ne moreš razumeti, kaj bo potem šele z mnogimi drugimi, ki o Pismu vedo komaj toliko, da so nekoč bili neki Abraham, Izak in Jakob?«

11. Resnično resnično ti povem: »Mi (duhovni) govorimo (povsem naravno) o tem, kar vemo, in spričujemo (o tem), kar smo videli, toda našega pričevanja nočete (razumeti) in sprejeti.«

8 »Resnično, resnično, verjemi Mi! Mi, to je Jaz in Moji učenci, ki smo prišli od Duha, tukaj s teboj ne govorimo čisto duhovno, temveč popolnoma naravno in ti v zemeljskih naravnih podobah oznanjamo, kar vemo in kar smo videli v duhu, vi pa tega ne morete razumeti in sprejeti!«

12. Če pa že ne morete verjeti (sprejeti), če govorim z vami o zemeljskih stvareh, kako bi potem verjeli, če bi vam govoril o povsem nebeških?

9 »Če pa že nekaj tako lahkega v razumljivem govoru ne morete dojeti in razumeti, ko vendar govorim z vami na povsem zemeljski način o duhovnih stvareh, ki tako postanejo zemeljske stvari, bi pač rad vedel, kako bi bilo z vašo vero, če bi vam hotel govoriti o nebeških stvareh po nebeško.

10 **Povem ti:** Duh, ki je v sebi in iz samega sebe duh, edini ve, kaj je v duhu in kaj je njegovo življenje! Meso pa je le najbolj zunanja skorja in ne ve nič o duhu, razen kar duh razodene ovojnici, skorji; tvojega duha pa še preveč obvladuje in prekriva tvoje meso in zato ne ve nič o njem. Prišel pa bo čas, v katerem bo, kot sem že povedal, postal tvoj duh svoboden; potem boš razumel in sprejel naše pričevanje!«

11 **Nikodem** govori: »Ljubi Mojster, Ti najmodrejši modrijan! O povej mi razumljivo, kdaj, kdaj bo prišel ta tako goreče pričakovani čas?«

12 Na to sem **Jaz** odgovoril rekoč: »Moj prijatelj, za to, da bi ti dal čas, dan in uro, si še premalo zrel! Glej, dokler novo vino dovolj ne odvre, ostane motno, in če ga natočiš v kristalni kozarec in potem kozarec držiš proti soncu, njegova najmočnejša svetloba vendarle ne bo mogla prodreti skozi motnost novega vina, in ravno tako je tudi s človekom. Dokler dovolj ne prevre in z vrenjem ne odpravi iz sebe vsega nečistega, ne more nebeška svetloba prežeti njegovega bitja. Jaz pa ti bom zdaj nekaj povedal; če boš razumel, ti bo jasno glede časa! In tako Me poslušaj.«

20. Tri nadaljnje pomembne vrstice, ki so Nikodemu nerazumljive. Njegov pesimistični govor. Gospodov kratek namig Nikodemu.
Jan 3, 13–15.

13. »In nihče ne gre v nebesa, razen Tistega, ki je na zemljo prišel iz nebes, namreč Sin človekov, ki pa je obenem nenehno navzoč tudi v nebesih.

14. In kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako mora biti povzdignjen tudi Sin človekov,

15. da bodo vsi, ki Vanj verujejo večno živeli in ne bodo izgubljeni!«

1 (**Gospod:**) »Glej, nihče ne gre v nebesa, razen Tistega, ki je prišel iz nebes sem dol, namreč Sin človekov, ki pa je hkrati navzoč tudi v nebesih. In kakor je Mojzes v puščavi povzdignil kačo, prav tako mora biti povzdignjen tudi Sin človekov, da vsi, ki Vanj verujejo, ne bodo izgubljeni, temveč bodo večno živeli. Povej Mi, ali razumeš to?«

2 **Nikodem** pravi: »Ljubi Mojster! Le kako naj bi, kako bi mogel? V Tebi je posebna vrsta modrosti; kot sem Ti že nekoč omenil, bi laže bral staro egipčansko ptičjo pisavo kot razumel Tvojo modrost! Odkrito Ti moram priznati, da bi Te moral imeti za norca ali šaljivca, če me Tvoja mogočna dejanja ne bi vezala Nate; kajti tako kot Ti še nikoli ni govoril noben razumen človek! Toda Tvoja dejanja kažejo, da si prišel kot učitelj k nam od Boga in mora biti v Tebi polnost Božje moči in modrosti, brez katerih ne bi bilo nikomur mogoče izvrševati takšnih dejanj.

3 Kjer pa je čisto božansko eno, tam mora biti božansko tudi drugo. Tvoja dejanja, ljubi Mojster, so božanska, in tako mora biti božanski tudi Tvoj nauk o Božjem kraljestvu na zemlji, pa če ga jaz razumem ali ne! Če pa samo malo zemeljsko razmišljam o tezi 'nihče ne gre v nebesa, razen Tistega, ki je prišel iz nebes!' – to naj bi bil namreč Sin človekov, ki pa je obenem nenehno navzoč tudi v nebesih

– sem čisto izgubljen! Ljubi Mojster, od Henoha in Elija pač še nobenega človeka na zemlji ni doletela sreča, da bi vidno šel v nebesa; Ti bi morda lahko postal tretji!? In če bi Ti morda postal tretji, kaj bi to koristilo vsem drugim ljudem, ki niso prišli iz nebes, zaradi tega tudi nikoli ne morejo dospeti v nebesa?!

4 Poleg tega si še rekel, da je Tisti, ki je prišel iz nebes, pravzaprav samo navidez na zemlji, v resnici pa je obenem nenehno navzoč tudi v nebesih! Potemtakem bi bila torej prihajajočega Božjega kraljestva najprej deležna le Henoh in Elija in potem morda tudi Ti, vsi drugi milijonkrat milijoni pa bi lahko legli v vlažni mračni grob za vse veke vekov in iz Božje milosti in usmiljenja spet postali zemlja in končno nič!?

5 Ljubi Mojster, za takšno Božje kraljestvo na zemlji se mi, ubogi zemeljski črvi, ki se v vsakem oziru dovolj smešno imenujemo »ljudje«, zahvaljujemo. Kdo ne ve, da je tako in da je zmeraj tako bilo? Ena ali tudi tri lastovke še ne prinesejo poletja! Kaj je storil Henoh in kaj Elija, da sta bila z zemlje sprejeta v nebesa? Pravzaprav nič drugega kot to, kar je bilo lastno njuni nebeški naravi! Tako nimata nobene zasluge in sta bila po Tvoji zdajšnji razlagi sprejeta z zemlje v nebesa zgolj zato, ker sta enako kot Ti prišla z nebes na zemljo!

6 Glej, v tem je strašno malo upanja in skoraj nobene tolažbe za ubogo človeštvo na tej trdi zemlji! Toda kot sem Ti že prej povedal, ostaja pri tem, da imam Tvoj nauk kljub temu za božanski in nadvse moder, čeprav je in mora biti, kot sem dokazal v eni od Svojih tez, gledano z naravnim razumom, res največja neumnost, in to boš spoznal ravno tako dobro kot jaz.

7 Kaj pa meniš z povzdignjenjem Sina človekovega, ki bo enako tistemu Mojzesovemu povzdignjenju kovinske kače v puščavi, in kako in zakaj naj bi imeli večno življenje vsi, ki verujejo v tega kači podobno povzdignjenega Sina človekovega, to že prehaja v parabolično, to se pravi, v nekaj, kar je v sebi najčistejši nesmisel! Kdo je ta Sin človekov? – Kje je zdaj? – Kaj dela? – Ali prihaja tako kot Henoh in Elija iz nebes? – Ali se bo šele rodil? – Kaj naj ljudje, ki ga tako kot jaz gotovo niso nikoli videli, verujejo o tem Sinu človekovem? – Kako more priti na to zemljo, če je obenem nenehno navzoč tudi v nebesih? – Kje bo povzdignjen in kdaj? – Ali bo s tem postal nepremagljivo najmogočnejši judovski kralj?

8 Glej, ljubi Mojster, to zveni vendar zelo čudno iz ust moža, ki s Svojimi dejanji kaže, da mora biti poln Božje moči in oblasti! Toda, kot rečeno, z vsem tem se ne dam zapeljati in te imam še zmeraj za velikega preroka, ki ga je Bog obudil.

9 Kot vidiš, torej nisem eden tistih, ki takoj zavržejo neki nauk, ker ga ne razumejo; toda zato bi Te vendarle rad prosil, da bi mi vsaj še malo pojasnil; kajti tako Te ne morem dojeti in razumeti. – Glej, v judovski deželi je zelo veliko odvisno od mene, in prav

posebno v mestu Salema, kjer sem prvak vseh Judov! Če bom jaz sprejel Tebe in Tvoj nauk, bo sprejet; če pa ga bom jaz zavrzel, potem bo tudi zavržen in nihče ga ne bo sprejel. Zato bodi tako dober in mi daj samo malo več svetlobe! «

10 Rečem **Jaz**: »Veliko besed si povedal in si govoril kot človek, ki nima pojma o nebeških stvareh; toda drugače tudi biti ne more, kajti ti si v noči sveta in ne moreš videti svetlobe, ki je prišla iz nebes, da bi razsvetlila temo noči tega sveta. Svita se ti sicer že, toda kljub temu ne vidiš tega, kar imaš tako rekoč pred nosom!«

21. Gospod da Nikodemu razumljivejša pojasnila o Sinovem učlovečenju in o Njegovem poslanstvu kot Božjega Sina in Sina človekovega. Kaj je sodba? Kdor Gospoda noče spoznati, ima sodbo že v sebi.
Jan 3, 16–21.

16. »Bog je svet tako ljubil, da je dal Svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, ki vanj veruje, ne pogubil, temveč da bi imel večno življenje!«

1 (**Gospod**): »Povem ti: *Bog je ljubezen* in *Sin* je Njegova *modrost*. Bog pa je svet tako ljubil, da je dal Svojega edinorojenega Sina, to pomeni Svojo iz Njega samega vekomaj izhajajočo modrost, na ta svet, da bi se nihče, ki Vanj veruje, ne pogubil, temveč da bi imel večno življenje! – Povej Mi, ali tudi tega ne razumeš?!«

2 Reče **Nikodem**: »Zdi se mi že, kot da bi moral razumeti, toda v bistvu vendarle ne razumem. Ko bi le vedel, kaj naj počnem s Sinom človekovim, bi bilo to že kar nekaj. Zdaj si govoril tudi o edinorojenem Božjem sinu, ki Ga je dala svetu Božja ljubezen. Ali je 'Sin človekov' in 'edinorojeni Božji sin' ena in ista oseba?«

3 Rečem **Jaz**: »Poglej, imam eno glavo, eno telo, roke in noge: Glava, telo, roke in noge so meso, in to meso je Sin človekov; kajti to, kar je meso, prihaja od mesa. Toda v tem Sinu človekovem, ki je meso, prebiva Božja modrost, in to je edinorojeni Božji sin. Toda ne edinorojeni Božji sin, temveč samo Sin človekov bo povzdignjen enako kot Mojzesova kovinska kača v puščavi, in nad tem se bodo mnogi spotikali; tistim pa, ki se ne bodo spotikali, temveč bodo verovali in se držali Njegovega imena, bo dal oblast, da se bodo imenovali Božji otroci, in njihovega življenja in kraljestva vekomaj ne bo konec.«

17. »Bog namreč ni poslal Svojega sina na svet, da bi svet sodil, ampak da bi postal svet po Njem blažen.«

4 »Ti pa zdaj ne smeš pričakovati kakšne sodbe tega sveta, kot recimo vojne, poplave ali celo ognja iz nebes, ki bi požrl vse poganе;

kajti glej, Bog Svojega edinorojenega Sina (Božjo modrost) ni poslal na svet (v to človeško meso) zato, da bi ta svet sodil (uničil), temveč da bi po Njem postal blažen, to pomeni, da tudi vse meso ne bi propadlo, temveč bi z Duhom vstalo k večnemu življenju. (Meso tukaj ne pomeni toliko pravega telesnega mesa kot veliko bolj meseno poželenje duše.) Toda, da bi se to doseglo, mora vera uničiti v mesu gmotno poželenje po oblasti, in sicer vera v Sina človekovega, da je ta, od vekomaj rojen iz Boga, prišel na ta svet, da bi večno živeli vsi, ki bodo verovali v Njegovo ime in se Ga držali!«

18. »Kdor veruje vanj, ne bo sojen; kdor pa ne veruje, je že sojen, kajti ne veruje v ime edinorojenega Božjega sina.«

5 »Kdor koli, Jud ali pogan, bo veroval vanj, ta vekomaj ne bo sojen in s tem pogubljen; kdor pa se bo spotikal nad Sinom človekovim in ne bo veroval vanj, ta pa je potem tudi že sojen. Ravno to, da noče in ne more verovati, ker se zaradi svoje oblastizelnosti in ošabnosti spotika nad imenom in bistvom Sina človekovega, je to že sodba takšnemu človeku. Ali zdaj razumeš to? Zdaj sem ti to nadvse jasno predložil.«

6 Pravi **Nikodem**: »Zdaj kolikor toliko razumem pomen Tvojega nadvse mističnega govora; toda zdi se, kot da govoriš v prazno tako dolgo, dokler ni tukaj Sina človekovega, v katerem prebiva polnost Božje modrosti, ki ga Ti tako povzdiguješ, toda nočeš ali pa ne moreš natančneje določiti časa in kraja, kdaj in kje bo prišel.

7 Tudi Tvoja sodba, ki naj bi bila pravzaprav edino v neveri, zveni zelo zagonetno! Če sodba ni niti potop niti vojna ali kuga in prav tako ne požirajoči ogenj, temveč edinole nevera kot taka, ti moram, ljubi Mojster, odkrito priznati, da pomena Tvojega govora še zmeraj ne morem razumeti! Kajti kdor v kakšnem govoru ne razume enega ali dveh pojmov, ta pravzaprav ne razume vsega govora. Kaj je torej pravzaprav Tvoja sodba? Kakšen nov pomen povezuješ s tem pojmom?«

8 Rečem **Jaz**: »Priatelj Moj, skoraj bi ti tudi Jaz lahko rekel: Ne morem razumeti, kaj je krivo, da nisi sposoben razumeti popolnoma jasnega pomena Mojega govora! Pojma sodba ne razumeš, čeprav sem ti ga nadvse jasno razložil.«

19. »Sodba pa je v tem, da je prišla luč na svet; in ljudje so bolj ljubili temo kot luč. Kajti njihova dela so bila in so hudobna.«

9 »Glej, sodba je to, da je zdaj prišla Božja luč iz nebes na svet; toda ljudje, ki so bili vzeti iz teme in postavljeni v luč, pa kljub temu ljubijo temo veliko bolj kot polno Božjo luč pred svojimi očmi! Da pa ljudje nočejo luči, dokazujejo njihova dela, ki so vseskozi hudobna.

10 Kje najdeš prvo polno vero, kje pravični strah Božji? Kje kdo

ljubi drugega, razen če ve, da bo od njega kaj pridobil zase? Kje so tisti, ki ljubijo svoje žene zaradi življenjske rodovitosti? Ljubijo mlade vlačuge zaradi naslade in z njimi nečistujejo in se vlačugajo! Kajti kdor z drugim spolom malikuje zaradi naslade in nečistovanja, se vlači, in to je zlo vsega zla! – Kje je tat, ki bi si vzel luč in očitno kradel?!«

20. »Kdor dela hudo, ta sovraži luč in zato tudi ne pride na svetlo, da se njegova hudobna dela ne bi kaznovala.«

11 »Glej, vsi pa, ki mislijo in delajo to, kar je zlo in hudobno, so tisti, katerih dejanja so hudobna; kdor ljubi in počenja takšna dejanja, je nasprotnik luči in jo sovraži in bo zato gotovo napel vse sile, da ne bi prišel na svetlo, da se njegova hudobna dela, o katerih pa vendarle ve, da jih luč prepoveduje in obsoja, na luči ne bi spoznala in kaznovala v vsej svoji odurnosti!

12 In glej, v tem je pravzaprav sodba; kar pa ti razumeš pod sodbo, ni sodba, temveč samo kazen, ki sledi sodbi.

13 Če ljubiš nočna blodenja, je to že sodba tvoje duše, da ljubiš noč bolj kot dan; če pa se zaradi tega zlahka spotakneš in si povzročiš hude bolečine ali celo padeš v jamo ali globok jarek, takšno spotikanje ali takšen padec ni sodba, temveč samo posledica sodbe v tebi, ki ljubiš noč in sovražiš dan!«

21. Kdor pa ravna po resnici, pride na luč, da se pokažejo njegova dela; kajti opravljena so v Bogu!«

14 Če pa si prijatelj luči, dneva, resnice iz Boga, boš tudi ravnal v skladu z Božjo resnico in si boš gotovo srčno želel, da bi tvoja dela prišla na svetlo pred oči vseh in se razodela vsakomur; kajti veš, da so tvoja dela, ker so storjena v luči resnice iz Boga, dobra in pravična, in zato zaslužijo priznanje in javno plačilo!

15 Kdor je torej prijatelj luči, ne bo hodil ponoči, temveč podnevi, in bo takoj spoznal luč, ker je iz luči, in ta luč se imenuje – vera srca.

16 Kdor torej veruje v Sina človekovega, da je On luč iz Boga, že ima življenje v sebi; kdor pa ne veruje, ta že ima sodbo v sebi, in ta sodba je nevera sama.

17 Menim, da Me zdaj vendarle razumeš!«

22. Nikodem še zmeraj ne more najti božanskega Sina človekovega, zato ga Gospod napoti k Janezu. Končno se posveti v Nikodemovem srcu. »Sledi nagibu svojega srca!« Vrednost ljubezni. Gospod izprosi od Nikodema dobro delo; Nikodemova izpoved ljubezni do še Neznanelega.

1 Reče **Nikodem**: »Zdaj mi je vse jasno, razen nečesa – in to je sam izjemni Sin človekov, brez katerega se ves Tvoj modri pogovor s čudovitim razpravljanjem vred razblini v nič! Kaj mi koristi vera, ali najboljša in najbolj trdna volja verovati v Sina človekovega, če Ga tukaj ni? Iz zraka ali zgolj iz ideje Ga ni mogoče ustvariti. Zato mi povej, kje lahko srečam tega večnega Božjega sina, in prepričan bodi, da Mu bom kar najbolj poln vere prišel naproti.«

2 Rečem **Jaz**: »Če tega ne bi videl v tebi, ti ne bi bil dal takšnega nauka! Toda k Meni si prišel ponoči in ne podnevi, čeprav si o Mojih delih veliko slišal in videl! Ker pa si prišel k Meni v naravnem nočnem času in tudi v tej prispodobni noči svoje duše, je razumljivo, da ti še ni jasno, kako je s »Sinom človekovim«!

3 Povem ti: Če kdo išče Sina človekovega ponoči, ker se sramuje to storiti pred vsemi podnevi, da ne bi prišel na slab glas, potem tega, kar išče, ne bo našel. Ti kot najmodrejši med Judi boš vedel, da je noč, katera koli že, najmanj primerna za iskanje in najdenje. – Kdor torej išče Sina človekovega, Ga mora iskati podnevi in ne ponoči; potem se bo Ta že dal najti.

4 Samo to ti povem: Pojdi k Janezu, ki zdaj zaradi vode krščuje v Enonu blizu Salima, in povedal ti bo, ali je edinorojeni Božji sin že prišel ali ne! Tam Ga boš spoznal!«

5 Pravi **Nikodem**: »Ah, ah, ljubi Mojster, to bo težko! Kajti vsak dan imam opravil čez glavo in se jim zlepa ne morem ogniti! Pomisli, v mestu in v najbližji okolici živi s tujci vred več kot 800.000 ljudi, za katere moram zelo veliko skrbeti kot prvak; poleg tega me čakajo še vsakdanja tempeljska opravila, ki jih nikakor ne morem odložiti. Če mi torej milost ne bo podeljena tukaj v Jeruzalemu, se ji bom na žalost moral odreči! Glej, za to opravilo bi potreboval najmanj tri dni, in to bi bilo za moje delo toliko kot za drugega tri leta.

6 Zato mi oprosti, ker se ne morem ravnati po Tvojem nasvetu. Kolikokrat pa boš s Svojimi učenci prišel v Jeruzalem, pridi k meni in dal vam bom dobro prenočišče! V meni boste Ti in vsi, ki so s Teboj, zmeraj našli dobrega prijatelja in dobrotnika. Moja hiša, dovolj velika, da prenoči deset tisoč ljudi, stoji na Davidovem trgu, znotraj Salomonovih vrat, ki se imenujejo tudi 'zlata vrata'; kadar koli hočeš priti, Ti bo popolnoma na voljo. Kar koli je v moji oblasti, Ti bo zmeraj pripravljeno služiti! Če kar koli potrebuješ, mi povej, in priskrbel ti bom.

7 Kajti glej, v meni se je zgodila velika sprememba! Ljubim Te, dragi Mojster, bolj kot vse, kar mi je bilo kdaj pri srcu, in ta ljubezen mi po svoje govori, da si prav Ti Tisti, zaradi katerega si me prej napotil v Enon k Janezu. Morda ni tako kot čutim; toda naj bo kakor

koli že, ljubim Te iz vsega srca, ker spoznavam v Tebi velikega Mojstra prave Božje modrosti. Čeprav so me Tvoja dela, ki jih ni pred Teboj naredil še nihče, napolnila z najglobljim občudovanjem, pa je Tvoja velika modrost moje srce še bolj pritegnila k Tebi, ljubi Mojster! Ljubim Te! Povej mi vendar, ali ima moje srce prav?»

8 Pravim **Jaz**: »Potrpi vendar še kratek čas in vse se ti bo razjasnilo. Kmalu bom spet prišel k tebi v goste in tedaj boš zvedel vse!

9 Sledi nagibu svojega srca, to ti bo v trenutku povedalo več kot vseh pet Mojzesovih knjig in vsi preroki! Glej, nič ni v človeku resnično, razen edine *ljubezni*! Zato ji prisluhni, pa boš hodil podnevi! – Zdaj pa nekaj drugega!

10 Napotil se bom na judovsko podeželje in tam oznanjal Božje kraljestvo. Ti pa si postavljen nad vso deželo. Ne zaradi Mene, temveč zaradi Mojih učencev Mi daj varnostno pismo, kakor je po rimskem zakonu v navadi med Judi, da nimajo težav na carinarnicah in mitnicah! Otroci imajo sicer prosto pot, toda kot takšni morajo biti potrjeni. – Jaz bi sicer lahko povsod svobodno in brez težav prihajal in odhajal z legijami; toda nikomur nočem delati težav in se zato podrejam rimskemu zakonu. Bodi torej prijazen in Mi priskrbi varnostno pismo.«

11 Pravi **Nikodem**: »Ljubi Mojster, pri priči ga boš dobil. Sam ga bom napisal in Ti ga izročil v eni uri; od tod do moje hiše namreč ni daleč.«

12 Nikodem pohiti domov in Mi že čez pol ure prinese zaželeno varnostno pismo. Potem ko smo imeli dokument na kosu pergamenta v rokah, sem v srcu blagoslovil vrlega Nikodema. Poslovil se je s solzami v očeh in Me še enkrat prosil, naj ob ponovnem prihodu v Jeruzalem uporabim njegovo hišo, in to sem mu tudi obljubil. Jaz pa sem mu priporočil, naj ohranja čistost v templju, in prisegel Mi je, da bo to storil. In tako sva se zjutraj poslovila.

23. Gospodovo delovanje v Judeji. Krst z vodo in z ognjem. Nauk ljubezni in spremljajoče pričevanje čudežnih dobrih del. Eno, ki je potrebno. Sporno vprašanje učencev o veljavnem krstu. »Ali si Ti Tisti?« Gospodov odgovor.

Jan 3, 22–26.

22. Potem je prišel Jezus s Svojimi učenci na judovsko podeželje, se tam zadrževal z njimi in krščeval.

1 Ko se je popolnoma zdanilo, smo se odpravili in šli na judovsko podeželje, ki je deloma spadalo k Jeruzalemu in se razprostiralo okrog Jeruzalema približno tako kot v našem času okraj okoli svojega okrajnega mesta. V nekaj dneh je bilo mogoče vso podeželje zlahka obhoditi.

2 Kaj sem torej počel na tem podeželju? Vrstica pravi, da sem se

zadrževal z njimi in krščeval, vprašanje je, kdo so »oni« in kaj sem tam z njimi počel. »Z njimi« so mišljeni predvsem učenci, ki so se v Jeruzalemu spet pomnožili za nekaj glav, potem pa tudi vsi, ki so z vero sprejeli Moj nauk.

3 Vse, ki so verno sprejeli Moj nauk, sem javno krstil z vodo, skrivoma pa z DUHOM SVOJE VEČNE LJUBEZNI IN MODROSTI; tako so si pridobili pravico, da se imenujejo »Božji otroci«. To sem torej počel, ko sem se tam zadrževal z njimi. Nauk in kaj sem delal, so deloma zapisali pisci drugih treh evangelijev in tega tu ni treba ponavljati. Nauk tudi ni bil nič drugega kot predvsem predstavitev vseh grobih napak, s katerimi so bili obremenjeni Judje in farizeji, in pa hvalnica ljubezni do Boga in bližnjega.

4 Predstavil sem vse napake, grešnike resno opominjal na pokoro, vse, ki so sprejeli Moj nauk, sem opozarjal, da ne bi znova zapadli v stari farizejski kvas in sem zato, da bi se potrdil Moj najmilejši nauk – in to je bilo v tem nadvse materialističnem času nujno – delal čudeže, ozdravil veliko bolnikov, obsedene osvobodil nečistih duhov in sprejemal čedalje več učencev.

23. Tudi Janez je še krščeval v Enonu, blizu Salima, ker je bilo tam veliko vode, in prihajali so tja in se dajali krstiti.

24. Janeza še namreč niso vrgli v ječo.

5 Na tem Svojem potovanju po judovskem podežlju sem prišel tudi v bližino kraja, kjer je krščeval Janez v majhni enonski puščavi blizu Salima, ker je bila tam voda, v okolici Bethabare pa je imel Jordan zelo malo vode, kolikor pa je še bilo, je bila kalna, nečista in polna smrdeče golazni. Zato je torej Janez zamenjal svoj prostor, imel svoje ostre pridige o pokori v Enonu in tam tudi krščeval ljudi, ki so sprejeli njegov nauk in opravili pravo pokoro.

6 Med tistimi, ki so že sprejeli Moj nauk, pa je bilo tudi veliko takih, ki jih Janez ni prej krstil. Ti so Me vprašali, ali bi se bili morali dati najprej krstiti Janezu. In sem jim **Jaz** rekel: »Samo eno je potrebno in to je, resnično izpolnjevanje Mojega nauka! Kdor pa se hoče prej dati očistiti Janezu, dokler ta še svobodno opravlja svoje delo, temu bo takšno očiščenje koristilo.« Po teh Mojih besedah jih je veliko odšlo tja in se dalo krstiti Janezu.

25. Med Janezovimi učenci in Judi (ki so prišli sem) pa se je porodilo vprašanje, kako je z očiščevanjem (to pomeni, z Mojim krščevanjem z vodo, v primerjavi z Janezovim pričevanjem).

7 Kmalu se je vnel spor o Janezovem očiščevanju in Mojem krstu; kajti Janezovi učenci niso razumeli, zakaj tudi Jaz krščujem z vodo,

ker so od Janeza slišali, da Jaz ne bom krščeval z vodo, temveč s Svetim duhom. Mnogi Judje, ki so že bili Moji učenci, so trdili: Moj krst naj bi bil resnični krst; kajti čeprav krščujem z vodo tako kot Janez, je vendarle le Moj krst edino veljaven, ker ne krščujem samo z vodo narave, temveč obenem tudi z vodo Božjega duha in dajem krščenim očitno pravico, da se imenujejo Božji otroci!

26. In prišli so k Janezu in rekli: »Mojster! Tisti, ki je bil pri tebi onkraj Jordana in o katerem si pričeval (da bo krščeval s Svetim duhom), glej, Tisti zdaj tudi krščuje (z vodo), in vse hodi k njemu!«

8 Po takšnem razpravljanju so potem šli **Janezovi učenciz** Judi k Janezu in rekli: »Poslušaj nas, mojster! Glej, isti mož, ki je bil pri tebi onkraj Jordana, o katerem si pričeval, da bo krščeval s Svetim duhom, krščuje zdaj tudi tu blizu, enako kot ti, z vodo! Kako naj to razumemo? Ali je ta krstnik morda Tisti, o katerem si toliko pričeval?«

9 **Janez** pa je rekel svojim učencem: »Pojdite k Njemu in Ga vprašajte: 'Ali si Ti Tisti, ki mora priti, ali naj čakamo na koga drugega?' Kar vam bo na to odgovoril, si zapomnite in mi potem povejte! Šele nato vam bom povsem odgovoril!«

10 Nato se več Janezovih učencev napoti k Meni in Me vprašajo tako, kot jim je naročil Janez. Jaz pa jim, kot je znano, odgovorim, naj Janezu povedo, kar so videli: da slepi vidijo, hromi hodijo, gluhi slišijo in kako se ubogim oznanja evangelij o Božjem kraljestvu! In blagor tistemu, ki se nad Menoj ne jezi! – S tem se učenci spet vrnejo k Janezu in mu pri priči povedo, kar so videli in slišali.

24. Najjasnejše, največje in zadnje pričevanje Janeza Krstnika o Gospodu. Kdo je nevesta in kdo ženin. Janezova ponižnost. Skrivnost Boga kot Očeta in Sina. Pogoj za večno življenje: vera v Sina.

Jan 3, 27–36.

27. Janez pa jim je odgovoril: »Človek ne more vzeti ničesar, če mu ni dano iz nebes.«

1 **Janez** pa se zbere in govori svojim učencem: »Poslušajte, meni se zdi takole: Človek ne more vzeti ničesar, posebno v duhovnih stvareh, če mu ni prej dano iz nebes! Nenavaden človek, ki se mi je dal krstiti onkraj Jordana, in pri katerem sem videl, kako se je Nadenj lahko kakor golob v svoje gnezdo, spustil Božji duh iz nebes v podobi svetlega oblačka, in o katerem sem pričeval, si kot zgolj človek ne bi mogel vzeti tega, kar ima; toda On je več kot zgolj človek in zdi se mi, da ima celo oblast, da si lahko vzame iz nebes in vzeto obdrži ali dá, komur hoče! In mislim, da smo vsi prejeli vse, kar imamo,

iz Njegove milosti; nemogoče je torej, da bi Mu mogli predpisovati, kaj in kako mora delati! On daje, mi pa smo tisti, ki od Njega prejemamo. Svojo velnico ima v Svoji roki; pometel bo Svoje gumno, kakor bo hotel, zbral pšenico v Svojo žitnico, pleve pa sežgal z večnim ognjem in iz pepela naredil, kar se Mu bo zdelo!«

28. »Vi sami ste priče, da sem rekel: 'Jaz nisem Kristus, temveč sem samo poslan pred Njim.'«

2 »Vi sami ste priče, da sem pred duhovniki in leviti, ki so prišli k meni iz Jeruzalema, rekel, da nisem Kristus, temveč sem poslan pred Njim! Kako bi se potem mogel razburjati nad tem, kar dela Tisti, ki ima Svojo velnico v Svoji roki? Če pometa Svoje lastno gumno kakor hoče, kako bi Mu lahko kar koli predpisovali! Kajti polje (svet) je Njegovo, prav tako pšenica (Božji otroci) in pleve (otroci sveta ali hudičevi otroci), in Njegova je žitnica (nebesa) in Njegov ogenj (pekel), ki nikoli ne ugasne!«

29. »Kdor ima nevesto, je ženin (Gospod), ženinov prijatelj pa stoji in ga posluša in se srčno veseli ženinovega glasu. To moje veselje je zdaj izpolnjeno.«

3 »Kdor ima nevesto (nebeško modrost), je pravi ženin; ženinov prijatelj pa stoji in ga posluša in se srčno veseli ženinovega glasu! In glejte, to veselje se je zdaj izpolnilo na meni. Ko pa pride Gospod, tedaj je glasnikova služba končana! Kajti glasnik nima drugega dela kot oznanjati Gospodov prihod; ko pa je Gospod tu, glasnik ni več potreben!«

30. »On mora rasti, jaz pa se manjšati.«

4 »Zato se moram zdaj manjšati; On kot Gospod pa mora rasti pri ljudeh te zemlje! Vi ste bili moji učenci ves čas, odkar sem prišel k vam kot poslani glasnik; kdo od vas je iz mojih ust kdaj slišal, da sem se zaradi tega hvalil?! Vseskozi sem ohranil upravičeno slavo za Tistega, ki mu pripada. Ko sem pričeval, da nisem vreden odvezati jermenov na njegovem obuvalu, se zato gotovo nisem poviševal, temveč sem edino Njemu izkazoval vso čast, ki jo je človeška slepota hotela izkazati meni; in zato znova pravim: Moje poslanstvo je končano! Ko pride sam Gospod, predhodnik ni več potreben; zato se mora glasnik (meso) zdaj manjšati, On kot Gospod (duh) pa razrasti nad vse meso! Velika je razlika med glasnikom in Tistim, ki glasnika iz najvišje lastne oblasti pošilja, kamor hoče.«

31. »Kdor prihaja od zgoraj, je nad vsemi. Kdor je z zemlje, je zemeljski. Kdor pa prihaja iz nebes, je nad vsemi. «

5 »Tisti, ki ima oblast dajati zakone, je zgoraj; in tisti, ki mora ubogati, je spodaj. – Nihče pa po pravici ne more biti zgoraj, če ni prišel od zgoraj. Kdor pa resnično prihaja od zgoraj, je nad vsemi. Kdor je z zemlje, ne more nikoli biti od zgoraj, temveč je zmeraj samo z zemlje, in ne more govoriti o ničemer, razen o zemlji. Tisti, ki prihaja iz nebes, pa je nad vsemi; kajti On je Gospod in torej lahko dela, kar hoče, in lahko krščuje z vodo, ognjem in Duhom, kajti vse je Njegovo!

6 Menim pa, da On sam vendarle ne krščuje z vodo, temveč samo z ognjem Duha; Njegovi učenci pa bodo poprej krščevali ljudi po moje, to pomeni vse tiste, ki jih nisem krstil z vodo. Krst z vodo pa človeku ne bi koristil, če ne bi bil zatem krščen z Božjim duhom.«

32. »In pričuje o tem, kar je videl in slišal; in vendar skoraj nihče noče sprejeti njegovega pričevanja.«

7 »Voda ne pričuje o ničemer drugem kot o vodi in očiščuje kožo zemeljske umazanije. Božji duh, s katerim lahko krščuje edino Gospod, ker je Božji duh Njegov duh, pa pričuje o Bogu in o tem, kar samo On ves čas vidi in sliši v Bogu.

8 Toda na žalost še skoraj nihče ne sprejema tega svetega pričevanja! Kar je blato, je blato, in noče sprejeti Duha, razen če bi blato prej šlo skozi ogenj, da bi tako samo postalo duh; pravi ogenj požira vse, razen Duha, ki je tudi sam silen ogenj. Zato bo Gospodov krst z ognjem tudi mnoge uničil in zato se ga bodo mnogi bali sprejeti.«

33. »Kdor pa ga sprejme, ta to zapečati (v sebi), da Bog resnično je (seveda v Njem, ki Mu je dal pričevanje po krstu z Božjim duhom).«

9 »Kdor pa bo sprejel ta krst in v njem sveto pričevanje, ta bo v sebi zapečatil pred svetom, da je Tisti, ki ga je krstil z Duhom, sam najresničnejši Bog, ki edini lahko daje večno življenje. Ne glede na to pa si zdaj govorite v sebi: 'Zakaj v sebi zapečatiti nebeško pričevanje o Bogu po Bogu?!' Rekel sem vam: Blato je in ostane blato, in Duh je in ostane Duh; če pa zemeljski človek, ki je vseskozi blato, v svoje blato prejme Duha, ali mu bo Duh ostal, če ga ne bo dobro shranil v sebi, to pomeni v svojem srcu?

10 Ali je kje določena mera, po kateri bi se delil Duh, da bi vsak vedel, koliko Duha je prejel? Če pa takšna mera ni določena, mora zemeljski blatni človek sprejetemu Duhu v svojem srcu odpreti mero; in če se je Duh v tej meri trajno zasidral in je v takšnem miru dopolnil novo mero, šele potem bo blatni človek v samem sebi vedel, koliko Duha je prejel.

11 Kaj bi vam koristilo, če bi iz morja nalivali vodo v preluknjan sod? Ali bi lahko kdaj rekli in spoznali, koliko vode ste zajeli iz za vas brezmejnega morja? Ko pa bo sod dobro zatesnjen, boste lahko izmerili, koliko morske vode imate v njem. Morska voda pa je zmeraj enaka, pa če je veliko ali malo. Morje samo je torej zmeraj morje in kdor kjer koli zajema iz morja, ali veliko ali malo, zajema pravo morsko vodo in bo šele nato ugotovil njeno mero.«

34. »Kogar je namreč Bog poslal, ta govori Božjo besedo. Bog Svojega Duha (Tistemu, ki Ga je poslal) ne odmeri (kot kakšnemu človeku, temveč v vsej Njegovi polnosti).«

12 »Ravno tako pa je tudi s Tistim, ki je prišel od Boga, da bi pričeval o Bogu in govoril čisto Božjo besedo. On sam je brezmejno morje (Božji duh). Če torej nekomu daje Svojega Duha, ga ne daje neskončno veliko, saj je Duh v vsej neskončni polnosti lahko samo v Bogu samem, temveč ga daje po meri, ki je v človeku. Če pa človek hoče prejeti Duha, njegova lastna mera ne sme biti poškodovana in ne sme ostati odprta, temveč mora biti dobro zatesnjena in dobro zapečatenata!

13 Tisti, pri katerem ste bili in Ga vprašali, ali je On Kristus, pa ni – čeprav je po zunanosti seveda tudi Sin človekov – prejel Božjega duha po človekovi meri, temveč po neskončni meri Boga samega že od vekomaj; kajti On sam je brezmejno morje Božjega duha v Sebi! Njegova ljubezen je Njegov Oče od vekomaj, in ta ni zunaj vidnega Sina človekovega, temveč v Njem samem, ki je ogenj, plamen in luč od vekomaj v Očetu in iz Očeta.«

35. »Oče ljubi Sina in Mu je vse izročil.«

14 »Ta ljubeči Oče pa nadvse ljubi Svojega večnega Sina, in vsa oblast in moč je v Sinovih rokah, in vse, kar imamo po pravi meri, smo prejeli iz Njegove brezmejne polnosti. On sam je iz Svoje Besede kot meseni človek med nami, in Njegova Beseda je Bog, Duh in meso, in to imenujemo Sin. Sin pa je potemtakem tudi v Sebi življenje vsega življenja vekomaj.«

36. »Kdor veruje v Sina, ima večno življenje; kdor pa v Sina ne veruje, ne bo videl življenja, ampak ostane nad njim Božja jeza!«

15 »Kdor torej Sina sprejme in Vanj veruje, ima večno življenje že v sebi; tako kot je Bog sam v vsaki besedi Svoje najpopolnejše večno življenje, tako je On tudi v vsakem človeku, ki sprejme Njegovo življenje polno besedo in jo ohrani. Kdor pa nasprotno, Božje besede iz Sinovih ust ne sprejme, torej Sinu ne verjame, ta življenja ne bo prejel in ga tudi ne more prejeti, niti videti niti čutiti v sebi, in Božja jeza, ki je sodba stvari, ki nimajo drugega življenja razen večno

nespremenljivega zakona nujnosti, bo ostala nad njim tako dolgo, dokler ne bo veroval v Sina.

16 Jaz, Janez, sem vam to povedal in vam vsem dal polnoveljavno pričevanje. S svojimi rokami sem vas očistil zemeljske umazanije. Pojdite k Njemu, sprejmite Njegovo besedo, da boste deležni krsta z Njegovim duhom; kajti brez tega vam ves moj trud ne bo koristil in je torej brez vrednosti! Tudi sam bi šel rad k Njemu! Toda On tega noče in mi razodeva po mojem duhu naj ostanem, ker sem že v duhu prejel to, česar vi še niste.«

17 To je poslednje in največje Janezovo pričevanje o Meni in ne potrebuje razlage, ker se razlaga samo v sebi in samo iz sebe.

18 Razlog, zakaj v evangeliju vse to ni tako popolno podano, pa ostaja stalno enak: prvič, ker je bil takrat takšen način pisanja nujen, da so zapisali le pglavitne točke, vse drugo, kar prebujeni duh tako in tako sam zlahka najde, pa so izpustili; in drugič, da se živo Sveto ne bi v besedi umazalo in skrunilo. In tako je torej vsaka takšna vrstica z lupino trdno pokrito zrno, v njem pa počiva skrita kal neskončnega življenja in njegova neizmerna polnost modrosti.

4. POGLAVJE

SPREOBURNJENJE SAMARIJANOV. OZDRAVITEV KRALJEVEGA SINA.

25. Izkazovanje milosti tistim, ki so verovali v Gospoda, je povzročilo, da so se Njegovi privrženci zelo pomnožili. Nastanek lažnih evangelijev. Ljubosumje in zasledovalna ihta templjarjev. Gospod potuje prek Samarije v Galilejo. Nazori Samarijanov. Sihar. Gospod in Njegovi počivajo pri Jakobovem studencu.

Jan 4, 1–6.

1. Ko je torej Gospod zaznal, da so farizeji slišali, kako pridobiva in krščuje več učencev kakor Janez –

2. čeprav Jezus sam ni krščeval, ampak samo Njegovi učenci –

3. je zapustil Judejo in spet prišel v Galilejo.

1 Po takšnem Janezovem govoru so odšli njegovi učenci takoj k Meni in število Mojih učencev se je množilo od dne do dne, pogosto celo od ure do ure. Kajti vsak, ki je začel verovat Vame in ki sem mu Jaz po tem, kolikor je veroval, in po krstu z vodo, ki so ga opravljali Moji prvi učenci, položil Svoje roke na glavo, je postal poln duha moči in poguma in je bil rešen vsega strahu pred telesno smrtjo.

2 Ker so to mnogi zvedeli, so, kljub moji prepovedi, to razglašali povsod, kamor so prišli; poleg tega se je po vsej Judeji govorilo o

vseh Mojih delih, neredko celo z nekaterimi dodatki in pretiravanji; to je seveda pri čudežev želnih Judih povzročilo, da se jih je iz dneva v dan vedno več zbiralo pri Meni in so mnogi tudi takoj pri Meni ostali.

3 To pa je imelo tudi neizogibno neljubo posledico, da je vse to prišlo tudi do široko odprtih ušes farizejev, in kot že rečeno, z mnogimi dodatki in pretiravanji; nekatera od teh pa so zvenela tako čudno, da so celo nekateri Rimljani začeli misliti, da moram biti Jaz Zevs ali pa vsaj njegov sin.

4 Tudi z rimske strani so poslali k Meni poizvedovalce, ti pa seveda niso našli tistega, za kar so jih k Meni poslali. Navadno tedaj tudi nisem delal nobenih znamenj, da to praznovorno ljudstvo ne bi postalo še bolj zabito, kot je že tako in tako bilo.

5. Iz takšnega pretiravanja pa je pozneje nastalo veliko lažnih evangelijev in ti so potem popačili resničnega.

6 Farizeji, hudobni in nadvse ljubosumni predstojniki templja in Pisma, so takoj začeli naklepiti, kako bi naredili konec Janezovemu in Mojemu početju in naju ali povsem nedolžno spravili s sveta ali pa naju vsaj zaprli v kakšno dosmrtno ječo – tako lepo podzemno – kot so pozneje za Janeza (*Krstnika*) vendarle dosegli pri Herodu.

7 Ni treba razlagati, da Mi takšni plemeniti nameni niso ostali skriti, da pa sem se ognil pretepom in nadležnim hudim neredom, Mi ni preostalo nič drugega, kot da sem zapustil ultramontansko mračno Judejo in odšel v bolj svobodomiselno Galilejo.

4. Moral je potovati skozi Samarijo.

8 Ni pa bilo priporočljivo potovati v Galilejo naravnost, temveč je bilo bolje ubrati pot skozi Samarijo, ki se je s pomočjo Rimljanov tudi že zdavnaj ločila od tempeljskih farjev (lahko in zaželeno delo za Rimljane, katerih pravilo je tako in tako bilo, da so razcepili vse dežele, da bi jih potem lažje obvladali).

9 Samarijani so bili zaradi tega v očeh jeruzalemskih farjev tudi najbolj zaničevano in bogokletno ljudstvo na zemlji; nasprotno pa so tudi jeruzalemski farji pri Samarijanih uživali isti ugled, tako da so z imenom tempeljskega farja navadno označili najslabše. Če je na primer kakšen Samarijan v razburjenju, za katerega ni imel dovolj razloga, komu rekel »ti farizej«, je tako ozmerjani šel pred sodišče in žalilca tožil, ta pa je moral svojo nepremišljenost često plačati z veliko denarno kaznijo in večletnim zaporom. Samoumevno je, da za nobenega farizeja ali kakšnega drugega farja ni bilo priporočljivo stopiti v Samarijo. Meni in vsem, ki so Mi sledili, je to prišlo zelo prav, kajti v Samariji smo bili varni pred hudobnim zasledovanjem tempeljskih Judov.

5. Dospel je torej v samarijsko mesto, ki se je imenovalo Sihar, nedaleč od vasice, ki jo je dal Jakob svojemu sinu Jožefu.

10 Pot je vodila skozi Sihar, mesto blizu prastare vasice, ki jo je bil Jakob dal svojemu sinu Jožefu kot darilo ob rojstvu, s prebivalci te vasice vred, ki so bili sami pastirji in jih je dobil z Rahelo kot doto. Mesto Sihar pa ni bilo ravno glavno mesto te dežele, a vendar se je v njem zadrževalo veliko zelo premožnih Samarijanov in tudi bogatih Rimljanov, ker je to mesto imelo zelo lepo lego in je bila okolica zelo zdrava.

6. Tam pa je bil Jakobov vodnjak. Ker je bil Jezus utrujen od poti, je sedel na kamnito ograjo vodnjaka. Bilo je ravno okrog šeste ure.

11 Iz Judeje smo po zdajšnjem računanju časa odpotovali hitro in brez počitka že okrog četrte ure zjutraj in dospeli ob dvanajstih opoldne, to je bila takrat šesta ura, do starega Jakobovega vodnjaka, ki je bil ravno pred vasico in od nje oddaljen komaj dobrih štirideset korakov proti Siharju. Ta vodnjak je imel zelo dober izvir, po stari navadi je bil obdan z ljubko izklesano kamnito ograjo in obraščen s senčnimi drevesi.

12 Dan, ker je bilo sredi poletja, je bil vroč, in zaradi dolgega potovanja sem postal tudi sam telesno že zelo utrujen, in vsi, ki so Mi sledili iz Judeje ali že prej iz Galileje, so iskali deloma v vasici, deloma pod senčnimi drevesi zavetje, in ker so bili hudo utrujeni, tudi tako zelo zaželeni počitek.

13 Celo prvi učenci, kot Peter, Janez evangelist, Andrej in Tomaž, Filip in Natanael, so popadali kot napol mrtvi na bujno travo pod drevesi; edino Jaz, čeprav tudi zelo utrujen, sem sedel na kamnito ograjo vodnjaka, kajti vnaprej sem seveda vedel, da se bo pri vodnjaku kmalu ponudila dobra priložnost za zelo koristen konflikt (*pogovor*) s Samarijani, ki so bili trdovratni, sicer pa bolj brez predsodkov. Bil sem tudi že zelo žejen in sem čakal na posodo za zajemanje vode; ponjo je v vas odšel eden od učencev, vendar ga ni in ni bilo od nikoder.

26. Gospod in žena ob Jakobovem vodnjaku. Gospodove besede o bistvu Njegove žive vode.
Jan 4, 7-16.

7. Tedaj pride neka žena iz Samarije (pravzaprav iz mesta Sihar; samo po rodu je bila iz glavnega mesta te dežele Samarije), da bi zajela vodo iz vodnjaka. Jezus ji reče: »Žena! Daj Mi piti!«

8. Kajti Njegovi učenci so bili odšli v mesto, da bi kupili živeža.

1 Ko sem še vedno zaman čakal na posodo iz vasice, je prišla kot naročena neka Samarijanka iz Siharja z vrčem, da bi si za vroči dan prinesla iz Jakobovega vodnjaka, katerega voda je bila zelo hladna, osvežilno pijačo. Ko je, ne da bi bila v začetku sploh pozorna Name, na vrvici potegnila iz vodnjaka svoj vrč, poln vode, sem jo Jaz nagovoril: »Žena! Zelo sem žejen, daj Mi piti iz svojega vrča!«

9. Samarijanka odvrne Jezusu: »Kako vendar ti, ki si očitno Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti? Kajti (ponosni) Judje se nočejo družiti z nami (ubogimi) Samarijani! «

2 Žena debelo pogleda, ker spozna v Meni Juda, in čez nekaj časa reče: »Saj si vendar tudi ti eden izmed tistih, ki so me srečali v mestu in me vprašali, kje bi lahko kupili živež? To so bili ponosni Judje; gotovo si tudi ti Jud, na to kaže tvoja obleka, jaz pa sem Samarijanka! Kako vendar zahtevaš od mene, naj ti dam piti vode?! Mar ne, vi ponosni Judje, v stiski bi vam bila dobra celo uboga Samarijanka, sicer pa nas nočete več ne videti ne slišati! Če bi lahko s tem vrčem vode utopila vso Judejo, bi ti dala z velikim veseljem piti vodo iz njega, za katero si prosil, sicer pa bi te raje videla umreti od žeje, kot pa da bi ti ponudila kapljo vode iz tega vrča!«

10. Jezus ji je odgovoril: »Če bi poznala Božji dar in kdo je, ki ti pravi: 'Daj Mi piti' – bi Ga ti prosila in dal bi ti piti žive vode!«

3 Pravim Jaz: »Tako govoriš zato, ker si zaslepljena; če ne bi bila, bi spoznala Božji dar in Njega, ki ti pravi: »Žena, daj Mi piti!«. Pokleknila bi Predenj in Ga prosila za pravo vodo in On bi ti dal piti žive vode! Povem ti, iz telesa tistega, ki verjame, kar mu povem, bodo tekli tokovi enake žive vode, kakor je zapisano v Izaiju 44,3 in v Joelu 3, 1.«

11. Žena mu reče: »Gospod, saj nimaš s čim zajeti in vodnjak je globok. Od kje boš vzel torej živo vodo?«

4 Govori žena: »Zdiš se mi dobro podkovan v Pismu! Toda kot razberem iz tvoje prošnje za požirek vode iz mojega vrča, očitno

nimaš posode, s katero bi si lahko zajel vodo iz tega studenca, z roko pa je tudi ne moreš zajeti, ker je vodnjak preglobok in z roko nihče ne more doseči vode; rada bi pač zvedela le, kako in od kod bi si mogel priskrbeti vodo?! (Ali pa mi hočeš morda celo prikrito namigniti, da bi rad imel opraviti z mano? Dovolj sem še mlada in mikavna tudi, saj še nimam trideset let! Takšno poželenje Juda do najbolj zaničevane Samarijanke pa bi bil vendarle pravi čudež, saj so vam celo živali ljubše kot mi Samarijani. Resnično, k temu me pač ne bi nikoli pregovoril!).

12. »Si mar ti večji kakor naš oče Jakob, ki nam je dal ta dragoceni vodnjak, iz katerega so pili on sam, njegovi otroci in njegova živina?«

5 Kdo in kaj si torej, da si drzneš tako govoriti z menoj? – Si morda celo večji kot naš oče Jakob, ki nam je dal ta vodnjak, iz katerega so pili on sam, njegovi otroci in njegova živina?! Za koga pa se izdajaš? Glej, uboga žena sem; kajti če bi bila bogata, si v tej vročini ne bi prišla sama natočit osvežilne pijače. Ali bi me rad ti kot Jud naredil še bednejšo, kot sem že tako in tako?! Poglej mojo obleko, ki komaj zadošča, da pokrije mojo nagoto, pa ti bo postalo jasno, kako zelo revna sem. Kako moreš od mene zahtevati, da bi te jaz, uboga, bedna žena, morala celo prositi, da bi v nasladi smela služiti tebi, ponosnemu Judu! Fuj, če je namen tvojih besed takšen! Toda takšen se mi vendar ne zdiš; zato ti tega tudi nisem povedala čisto resno! Toda, ko si že začel z menoj govoriti, mi jasno razloži, kaj meniš s svojo živo vodo!«

13. Jezus ji je odvrnil rekoč: »Vsak, ki pije vodo tega vodnjaka, bo sčasoma spet žejen.«

6 Rečem Jaz:»Saj sem ti vendar povedal, da si zaslepljena, in zato je seveda razumljivo, da Me ne moreš in nočeš razumeti. Glej, rekel sem ti tudi: Kdo veruje Moji besedi, iz njegovih ledij bodo tekli tokovi žive vode! Glej, že trideset let sem na svetu in se še nisem dotaknil nobene ženske; kako bi mogel zdaj nenadoma poželeti tebe?! O zaslepljena neumnica! In če bi hotel kaj početi s teboj, bi bila vendar spet žejna in bi morala piti, da bi si pogasila žejo; če pa sem ti ponudil živo vodo, je vendar jasno, da sem ti hotel s tem pogasiti žejo življenja za večno! Kajti glej, Moja beseda, Moj nauk je takšna voda!«

14. »Kdor pa bo pil vodo, ki mu jo bom dal Jaz, tega ne bo večno nikoli več žejalo; ampak bo voda, ki mu jo bom dal, postala v njem studenec, katerega voda se bo izlivala v večno življenje!«

7 Kdor pije naravno vodo tega ali tudi kakšnega drugega vodnjaka, bo kmalu spet žejen. Kdor pa pije (z vero sprejme v srce) duhovno

vodo (Moj nauk), ki jo lahko dam edino Jaz, tega ne bo nikoli več žejalo; kajti voda, ki jo nekomu dam, postane v njem studenec vode, ki teče v večno življenje.

8 Glej, imaš Me za ponosnega, ošabnega Juda, in glej, Jaz sem iz vse duše krotak in poln najgloblje ponižnosti. Moja živa voda pa je ravno ta ponižnost sama; kdor torej ne bo postal tako ponižen, kot sem Jaz, ne bo deležen Božjega kraljestva, ki je zdaj prišlo na zemljo.

9 Obenem pa je voda življenja, ki sem ti jo ponudil, tudi edino resnično spoznanje Boga in večnega življenja iz Boga, izvira torej iz Boga, življenja vsega življenja, se steka v človeka kot večno življenje, postane v njem nepresahljivo večno trajajoče življenje ter se izteka nazaj v Božje življenje in v Bogu doseže eno in isto najsvobodnejše življenje. Glej, takšno vodo ti ponujam; le kako Me moreš tako narobe razumeti?»

15. Žena Mu reče: »Gospod, daj mi vendar te vode, da ne bom nikoli več žejna in mi ne bo treba hoditi semkaj zajemati (to je zame naporno)!«

10 Reče **žena**: »Daj mi vendar takšne vode, da ne bom nikoli več žejna in mi ne bo treba hoditi po tej naporni poti semkaj zajemat vodo iz tega vodnjaka. Kajti glej, stanujem na drugem koncu mesta in imam torej zares dolgo pot do sem!«

16. Jezus ji odvrne: »Pojdi in pokliči svojega moža in se (z njim) vrni!«

11 Rečem **Jaz**: »O žena, kako si neumna, s teboj se ne da pogovarjati, ker nimaš pojma o duhovnih rečeh! – Pojdi v mesto in pokliči svojega moža in se z njim vrni; z njim bom govoril, on Me bo gotovo bolje razumel kot ti! Ali pa je tvoj mož tudi takšen, kot si ti, da bi tudi rad potešil naravno žejo svojega telesa z duhovno vodo ponižnosti?

27. Nadaljevanje prizora pri Jakobovem vodnjaku. Gospodov pogovor z ženo o njenem možu. Žena spozna, da je Gospod prerok in Ga prosi, naj ji pove, kje naj bi učinkovito častila Boga, da bi ozdravela. O resničnem čaščenju Boga v duhu in v resnici. Napotki za življenje.

Jan 4, 17–24.

17. Žena Mu je odgovorila rekoč: »Nimam moža.« Jezus ji reče: »Prav si povedala: 'Nimam moža.'«

1 **Žena** nato zajedljivo odvrne: »Nimam moža!«, **Jaz** pa ji z nasmehom rečem: »Kratko, dobro in pravilno, povsem po pravici si povedala.«

18. »Pet mož si imela in ta, ki ga imaš zdaj, ni tvoj mož! To si seveda prav povedala (kako je s teboj)!«

2 »Kajti glej, Moja draga, pet mož si že imela, in ker tvoja narava ni ustrezala njihovi naravi, so kmalu zboleli in umrli; kajti več kot eno leto ni vzdržal s teboj nobeden. V tvojem telesu je zloben hud črv in kdor ima opraviti s teboj, tega bo tvoj črv kmalu ubil. Mož, ki ga imaš zdaj, pa ni tvoj mož, ampak samo tvoj hlapčevski ljubimec – v svoje in tvoje pogubljenje! Ja, ja, torej si Mi res po resnici povedala.«

19. Žena Mu odvrne: »Gospod, zdaj vidim, da si prerok! «

3 Žena se prestraši v svojem srcu, vendar tega ne pokaže, čez nekaj časa pa vendarle reče: »Gospod, vidim, da si prerok! Ker toliko veš, morda ti je tudi znano, kaj bi mi pomagalo?«

20. »Naši očetje so molili Boga na tej gori (Garizim); vi pa pravite, da je v Jeruzalemu kraj, kjer je treba moliti Boga! (Kaj od tega je veljavno pred Bogom?)«

4 »Seveda vem, da pri takšnih rečeh lahko pomaga edino Bog; toda kako in kje Ga je treba za to prositi? Naši očetje pravijo, da je treba Boga moliti na gori Garizim, kjer so že prvi pradedje molili Boga. Vi pa pravite, da je v Jeruzalemu pravi kraj, kjer je treba moliti Boga! Ker pa si Ti očitno Božji prerok, mi povej, kje je pravzaprav treba učinkovito moliti Boga! Kajti glej, mlada sem še in ljudje pravijo, da sem čudovito lepa ženska; bilo bi vendar nekaj groznega, če bi me moji črvi požrli pri živem telesu! O jaz uboga nesrečnica!«

21. Jezus ji pravi: »Veruj Mi, žena, da pride čas (in je že tu), ko ne bodo molili Boga Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu!«

5 Pravim Jaz: »Žena, dobro poznam tvojo revščino, tvojo stisko in tvoje bolno telo; toda poznam tudi tvoje srce, ki ni ravno najboljše, a tudi prav slabo ne, in glej, to je razlog, da zdaj govorim s teboj. Kjer pa je srce vsaj kolikor toliko dobro, tam je še mogoče pomagati! Toda motiš se, če pomišljaš, kje je vredno in učinkovito moliti Boga!

6 Glej, povem ti, veruj Mi: Prišel bo čas, in je že tu, ko ne boste molili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu!«

7 Žena se prestraši in reče: »Gorje meni, gorje vsemu ljudstvu! Kaj bo potem z nami?! Torej smo morali tako mi kot Judje strašansko grešiti?! Toda zakaj nam Jehova tokrat ni poslal preroka, ki bi nas posvaril? Ti si sicer prišel k nam kot resnični prerok; toda kaj nam to koristi zdaj, ko mi praviš: Boga v prihodnosti ne bodo molili ne na tej gori ne v Jeruzalemu? Mar ne pomeni – to razberem iz tvojega obraza, ki je naenkrat postal zelo zamišljen in resen – da bo Bog

Svoje staro ljudstvo popolnoma zapustil in Si izbral prebivališče pri drugem ljudstvu? Le kje na zemlji bo vendar to? O povej mi, da odidem tja in tam kot prava spokornica molim Boga Očeta, da bi pomagal meni nesrečnici in ne bi popolnoma zapustil mojega ljudstva!«

8 Na to **Jaz** odvrnem: »Dobro Me poslušaj in razumi, kar ti povem! – Kaj vendar dvomiš in trepetáš? Mar meniš, da je Bog prav tako nezanesljiv pri izpolnjevanju Svojih obljub kot ljudje?!«

22. »Vi ne veste, kaj molite, mi pa vemo, kaj molimo, kajti zveličanje pride vendarle od Judov!«

9 »Res, da se vzpenjate na goro in tam molite, toda ne veste, kaj tam molite in koga. Enako je tudi s tistimi, ki molijo v Jeruzalemu; hodijo sicer v tempelj in tam strašansko kričijo, toda tudi ti ne vedo, kaj delajo in kaj molijo!

10 Toda kljub temu, kot je Bog sporočil po prerokih, zveličanje ne prihaja od vas, temveč od Judov! Beri samo tretjo vrstico v drugem poglavju preroka Izaija, pa boš našla!«

11 Reče **žena**: »Ja, dobro vem, da je tam zapisano tako, da postava izhaja s Siona, ker je tam tudi shranjena v skrinji zaveze; zakaj potem praviš: 'Niti na gori niti v Jeruzalemu?!'«

23. »Pride pa čas in je že tu (pred tvojimi očmi), ko bodo pravi molivci molili Boga Očeta v duhu in resnici, kajti sam Oče namreč hoče, da Ga ljudje tako molijo.«

12 Rečem **Jaz**: »Še zmeraj Me ne razumeš. Glej, Bog Oče od vekomaj ni niti gora, niti tempelj, niti skrinja zaveze, in ravno tako ne stanuje niti na gori niti v templju in ravno tako ne v skrinji zaveze! Zato sem ti rekel: Pride čas in je že tu pred tvojimi očmi, ko bodo pravi molivci (kot vidiš, jih veliko že počiva tukaj pod drevesi, in nekateri so te že srečali v mestu, ko so šli kupovat živež), Boga Očeta molili v duhu in resnici; kajti odslej hoče Oče sam, da Ga ljudje tako molijo!«

24. Kajti Bog je duh, in kateri Ga molijo, Ga morajo moliti v duhu in resnici!«

13 »Kajti glej, Bog je duh, in tisti, ki Ga molijo, Ga morajo moliti v duhu in resnici!

14 In glej, za to ni potrebna niti gora niti kakršen koli tempelj, temveč le čim bolj čisto, ljubeče, ponižno srce! Če je srce to, kar mora biti, namreč posoda ljubezni do Boga, posoda, polna krotkosti in ponižnosti, potem je v takšnem srcu popolna resnica; kjer pa je resnica, tam je svetloba in svoboda, kajti svetloba resnice osvobodi vsako srce. Če pa je srce svobodno, je svoboden tudi ves človek.

15 Kdor torej ljubi Boga s takšnim srcem, je pravi molivec Boga Očeta, in Oče bo njegovo molitev vselej uslišal in ne bo gledal na kraj – ker ta ne pomeni nič, najsibo gora ali Jeruzalem – saj je zemlja vsepovsod enako Božja, temveč edino na srce vsakega človeka! Menim, da si Me zdaj vendarle razumela.«

28. Žena ob Jakobovem vodnjaku je zdaj pripravljena napojiti Gospoda. O Gospodovi duhovni žeji po človeških srcih. Zdravilna moč duha v vernem človeku. Pogovor o Mesiju. Gospod se razodene ženi kot Mesija.

Jan 4, 25–26.

1 Reče **žena**: »Ja, Gospod, zdaj si govoril bolj jasno! Toda povej mi: Ali nisi več žejen in nočeš piti iz vrča grešnice?« **Jaz** rečem: »Ljuba žena, pusti to, kajti glej, ljubša si Mi kot tvoj vrč in voda v njem. Ko sem prej želel, da bi mi dala piti, nisem mislil tvojega vrča, temveč tvoje srce, v katerem je veliko dragocenejša voda kot v tem vodnjaku in tvojem vrču. Z vodo svojega srca lahko tudi ozdraviš vse svoje telo; kajti to, kar na tebi dobro dene Meni, te bo ozdravilo, če lahko veruješ!«

2 Reče **žena**: »O Gospod, kako naj to storim, kako naj vodo svojega srca spravim v svoje osramje? Gospod, odpusti mi, da govorim tako svobodno s teboj; toda jaz sem bedna ženska in glej, beda ne pozna osramja kot nečesa, česar naj bi se sramovali, temveč vsepovsod le samo sebe in odvezuje jezik glede na velikost stiske. Če ne bi bila tako bedna, kot sem, resnično, ponudila bi ti svoje srce! Toda – o Bog, Ti sveti Oče, pomagaj mi! – ker sem bedno bolna in ne smem k svojim mnogim grehom dodati nobenih novih več; kajti čistemu, kakršen moraš biti ti, ponuditi tako nečisto srce, bi bil gotovo najhujši greh!«

3 Rečem **Jaz**: »Ljuba žena, ne da bi Mi ti ponudila svoje srce, ampak Jaz sam sem ga vzel, ko sem te prosil za vodo! Zato Mi lahko zmeraj ponudiš svoje srce, kajti sprejemam tudi srca Samarijanov! Če Me ljubiš, ravnaš prav, kajti ljubil sem te že veliko prej, preden bi se Me ti lahko spomnila!«

4 Tu lepa **žena** zardi in nekoliko v zadregi reče: »Od kdaj me pa poznaš? Ali si že bil kdaj v tem mestu ali v Samariji? Resnično, nikoli te še nisem nikjer videla! O, prosim te, kje in kdaj si me videl? Povej mi vendar!«

5 Rečem **Jaz**: »Niti tukaj niti v Samariji ali na kakšnem drugem kraju, in vendar te poznam že od tvojega rojstva in sem te poznal celo veliko prej in zmeraj sem te ljubil kot Svoje življenje! Kako ti je to všeč? Si zadovoljna z Mojo ljubeznijo? Glej, ko si, dvanajstletna v Samariji padla v cisterno, sem bil Jaz tisti, ki te je potegnil iz nje; toda ti nisi mogla videti roke, ki te je dvignila iz cisterne! Ali se še spominjaš tega?«

6 Žena postane čisto zmedena in ne ve, kaj naj reče; kajti v njenem srcu je zdaj že veliko ognja in njena ljubezen vidno narašča.

7 Čez nekaj časa sem jo vprašal, ali ve kaj o Mesiju, ki mora priti.

25. Žena odvrne: »Vem, da pride Mesija, ki se bo imenoval Kristus! Ko pride, nam bo (vendar tudi) oznanil vse (kar si mi zdaj govoril)?«

8 Nato govori žena s še zelo zardelimi lici in visoko valujočimi prsmi: »Gospod, ti najmodrejši Božji prerok, seveda vem, da mora priti obljubljeni Mesija in da bo Njegovo ime Kristus! Ko pa bo prišel, nam bo vendar lahko oznanil samo to, kar si mi ti povedal! Toda kdo nam bo povedal, kdaj in od kod bo prišel Mesija? Morda mi veš ti, ki si tako zelo moder, tudi o Mesijevem prihodu povedati kaj natančnejšega? Kajti glej, dolgo že čakamo, o Mesiju pa ni nikjer nič slišati! Zato bi me nadvse razveselil, če bi mi razodel, kdaj in kje bo zanesljivo prišel Mesija, da bo odrešil Svoje ljudstvo številnih sovražnikov! O povej mi, ali to veš! Morda bi se Mesija usmilil tudi mene in mi pomagal, če bi Ga za to prosila?!«

26. Jezus ji odgovori: »Jaz sem; Jaz, ki govorim s teboj.«

9 Čisto kratko, toda zelo ljubeznivo in resno sem ji rekel: »Jaz sem, ki govorim s teboj!«

29. Gospodov pogovor s Samarijanko pri Jakobovem vodnjaku zmoti vrnitev nekaterih učencev. O dejavni ljubezni kot resničnem čaščenju Boga. Žena ozdravi. Veselje ozdravljenosti in vneta oznanjanje najdenega Mesija. Siharjansko odposlanstvo k Mesiju.

Jan 4, 27–30.

27. In medtem so prišli Njegovi učenci (iz mesta z nakupljeno hrano) in se čudili, da je govoril z žensko, vendar Ga nobeden ni vprašal: »Kaj jo sprašuješ ali o čem govoriš z njo?«

1 Ob teh besedah se je ženska zelo prestrašila, toliko bolj zaradi tega, ker so se prav tedaj iz mesta vrnili učenci, ki so prinesli hrano in začudeni pogledali, ko so videli, da govorim z njo. Vendar pa si niso upali vprašati niti Mene niti ženske, kaj sva počela ali o čem sva se pogovarjala. Drugi sopotniki pa so skupaj z Mojo materjo, ki je bila tudi še navzoča, tako trdno spali, da jih skoraj ni bilo mogoče zbuditi; kajti dolgo potovanje jih je zelo utrudilo. Končno se je iz vasice vrnil tudi tisti **učenec**, ki je šel iskat posodo za zajemanje vode, vendar je ni našel. Opravičil se je in rekel: »Gospod, vasica šteje vendar dobrih dvajset hiš in glej, *nikogar* ni doma, in vsa vrata so trdno zapahnjena!«

2 **Jaz** mu odvrnem: »Nič zato! Glej, to se nam bo pogosto dogajalo telesno, prav posebno pa duhovno, da nas bo žeja naše ljubezni gnala trkat na vrata (srca) ljudi in iskat posodo za zajemanje žive vode; toda srca bomo našli zaprta in prazna! Ali razumeš to prispodobo?«

3 **Učenec** pravi ganjen in prizadet: »Gospod, Ti ljubi Mojster, na žalost sem Te dobro razumel! Toda če bo tako, ne bomo veliko opravili.«

4 Rečem **Jaz**: »In vendar, Moj brat! Poglej to ženo! – Povem ti: Najti enega izgubljenega je več vredno kot devetindevedeset pravičnih, ki po svoji vesti ne potrebujejo pokore, ker si domišljajo, da vsak sabat na Garizimu Bogu služijo, tu pa celo na dan pred sabatom odnesejo vse posode, da si na sabat ja ne bi nihče zajel požirka vode iz vodnjaka in si pogasil žejo, saj bi bila po mnenju pravičnih tako sobota oskrunjena. O kolikšna in kako slepa je norost takšnih privržencev! Tukaj pa stoji grešnica z dobrim vrčem in nam streže! Povejte, kaj je boljše: ta ali devetindevetdeset sabatnih svetnikov na Garizimu?!«

5 **Žena** pa vsa skesana pravi: »Gospod! Ti Sin Večnega! Tu je moj vrč, uporabite ga; prepuščam vam ga! Mene pa pustite odhiteti v mesto, kajti pred vami stojim v vas nevrednem oblačilu!« – **Jaz** pa ji rečem: »Žena, bodi zdrava in stori tako, kot se ti zdi prav!«

28. Tedaj je žena odložila vrč in odhitela v mesto in pripovedovala ljudem.

6 Jokaje od veselja zapusti žena vrč in vodnjak in hiti v mesto, med hojo pa se ozira in Me pozdravlja, kajti silno Me ljubi. Žena pride skoraj brez sape v mesto in tam sreča trumo moških, ki so se, kot je bilo ob sabatu v navadi, sprehajali gor in dol po senčni ulici. **Možje**, ki so žensko dobro poznali, so jo šaljivo vprašali: »Le kam tako hitiš? Ali kje gori?« **Žena** jih resno in prijazno pogleda in reče: »O ne šalite se, ljubi gospodje, kajti naš čas je postal bolj resen, kot slutite.«

29. »Pridite in pogledjte človeka, ki sedi zunaj pri Jakobovem vodnjaku in mi je povedal vse, kar sem kdaj storila. Kaj če je On Kristus (obljubljeni Mesija)?!«

7 **Možje** jo ustavijo ter jo prestrašeno in radovedno vprašajo: »Kaj pa je, ali prihajajo sovražniki v našo deželo ali se naši pokrajini približuje roj kobilic?«

8 **Žena** izčrpana reče: »Nič od tega! Stvar je veliko večja in veliko bolj nenavadna! Mirno me poslušajte!

9 Že pred eno uro sem šla k Jakobovemu vodnjaku, da bi si prinesla opoldanske vode, in glejte, tam sem našla človeka, kako sedi na ograji vodnjaka, ki sem ga najprej zanesljivo imela za Juda. Ko sem si, ne da bi bila pozorna na njega, iz vodnjaka zajela vodo, me

je človek nagovoril in me prosil, naj mu dam piti iz svojega vrča. Odklonila sem, ker sem menila, da je Jud.

10 On pa je spet govoril, modro kot Elija, in mi razodel vse, kar sem kdaj storila. Na koncu je sam napeljal pogovor na Mesija, in ko sem ga najprej vprašala, kje, kako in kdaj bo prišel Mesija, me je resno in ljubeče pogledal in rekel z glasom, ki mi je šel skozi mozeg in kosti: »Jaz sem, ki zdaj govorim s teboj!«

11 Že prej sem ga prosila, ko mi je povedal, kako bolna sem, ali ne bi mogla ozdraveti. In nazadnje mi je rekel: 'Bodi zdrava!' In glejte, moja bolezen je izginila, kot bi jo odnesel veter, in zdaj sem popolnoma zdrava!

12 Pojdite tja in sami pogledjte, ali ni to resnično Kristus, obljubljeni Mesija. Mislim, da je res Mesija, kajti celo Kristus – če ni to kar On – ne bi mogel delati večjih znamenj, kot jih dela ta mož. Pojdite torej tja in se sami prepričajte! Jaz pa zdaj hitim domov, da se preoblečem, kajti v teh oblačilih nikakor ne morem biti pred Njegovim veličastvom. Gotovo je več kot prerok ali kralj ljudstva, če že ni Kristus! «

13 **Možje** pravijo: »Če je tako, potem je ta čas seveda najresnejši in najpomembnejši! Tja moramo in celo več naj nas gre in med nami mora biti veliko takšnih, ki dobro poznajo Pismo; škoda, da so danes vsi naši rabini na gori! Toda morda se bo dal pregovoriti, da bi ostal nekaj dni med nami, tedaj pa bi ga ti že lahko preverili.«

30. Tedaj so odšli iz mesta in prišli k Njemu.

14 Nato so jih povabili še več, naj gredo z njimi k Jakobovemu vodnjaku, in iz mesta je odšla skupina skoraj sto ljudi obeh spolov, da bi videli Mesija.

30. Gospod govori o Svoji živi hrani. O velikem žetvenem poslanstvu. »Prositate za več sodelavcev! O neumnosti sabata in o Bogu vsečnem praznovanju sabata.

Jan 4, 31–38.

31. Medtem pa so ga učenci opozarjali in govorili: »Mojster, jej!«

1 Medtem ko se je velika skupina iz mesta približevala vodnjaku, so Me Moji učenci silili, naj prej jem! Kajti vedeli so, da ničesar ne jem, če pridejo k Meni ljudje; oni pa so Me imeli radi in so se bali, da bi oslabil in zbolel. Kajti četudi so vedeli, da sem Kristus, so vendar le imeli Moje telo za slabotno in šibko in so Me zato opozarjali, da moram jesti!

32. Rekel jim je: »Jaz uživam hrano, o kateri vi nič ne veste.«

2 Jaz pa jih ljubeznivo in resno pogledam in rečem: »Moj ljubi prijatelji, Jaz uživam hrano, o kateri vi nič ne veste!«

33. Učenci so zato govorili med seboj (in se vpraševali): »Ali Mu je že kdo prinesel kaj jesti?«

3 Učenci so se spogledali in se med seboj vpraševali: »Ali Mu je že kdo prinesel kaj jesti? Le kakšno jed ima? Ali jo je že pojedel? Nikjer ni nič videti – razen polnega vrča vode. Je nazadnje vodo spremenil v vino?«

34. Jezus jim je rekel: »(O ne ugibajte tako nesmiselno!) Moja jed je, da izpolnjujem voljo Tistega, ki Me je poslal, in dovršim Njegovo delo!«

4 Jaz jim rečem: »O ne ugibajte tako nesmiselno, ali sem kaj jedel ali ne. Saj ste vendar že večkrat videli, da se vam nikoli nisem dal posebno streči. Zdaj pa vam ne govorim o telesni jedi, temveč o veliko višji in več vredni hrani duha, in ta hrana je v tem, da izpolnjujem voljo Tistega, ki Me je poslal, da dokončam Njegovo veliko delo! Ta, ki Me je poslal, pa je Oče, o katerem pravite, da je vaš Bog, čeprav Ga niste nikoli spoznali. Jaz Ga pa poznam in zato izpolnjujem Njegovo besedo, in to je Moja prava jed, ki je vi ne poznate. Povem vam: Ne samo kruh, temveč tudi vsako dobro dejanje ali delo je tudi jed, čeprav ne za telo, zato pa toliko bolj za duha!«

35. »Ali ne pravite: 'Še štiri mesece, potem pride žetev?' Glejte, Jaz pa vam pravim: povzdignite oči in pogledjte polje, že zdaj je belo za žetev!«

5 »Mnogi od vas imajo doma polja in vi sami pravite: »Še štiri mesece in čas žetve bo tu, in morali bomo domov in jo opraviti!« Takole vam pravim: Bolje pogledjte! Že zdaj so vsa polja bela za žetev. Toda Jaz ne mislim teh naravnih polj, temveč veliko polje, ki je ves svet, na katerem so ljudje kot dozorela pšenica, ki jo je treba spraviti v Božje žitnice!«

36. »In kdor tam žanje, prejema plačilo in zbira sadove za večno življenje, da se bosta potem skupaj veselila sejavec, ki seje, in žanjec, ki žanje!«

6 »In glejte, ta žetev je pravo delo in to delo je prava jed, ki jo bomo dobili za hrano tako Jaz kot tudi vi več kot preveč. Kdor je na tem polju pravi žanjec, ta zbira prave sadove za večno življenje, da se bosta na koncu žetve skupaj veselila sejavec, ki je sejal, in enako tudi žanjec, ki je požel!«

37. »Kajti v tem je pregovor resničen: »Eden seje in nekdo drugi žanje.«

7 »Kajti po žetvi bosta sejavec in žanjec jedla od enega in istega sadu isti kruh življenja; in potem se bo popolnoma uresničil stari pregovor: Eden seje in drugi žanje; toda oba bosta enako živela od svojega dela in jedla isto hrano!

8 Poglejte si veliko množico tistih, ki so prišli iz mesta k nam, da bi v Meni videli Obljubljenega, in kot vidite, jih za njimi prihaja čedalje več! Glejte, to so že popolnoma zreli pšenični klasi, ki bi že zdavnaj morali biti požeti! Z velikim veseljem vam povem: Žetev je velika, toda žanjcev je še veliko premalo; zato prosite Gospoda žetve, naj pošlje več žanjcev na Svojo žetev!«

38. »Poslal sem vas, da boste poželi, česar niste sejali; drugi so sejali, vi pa ste zdaj prišli v njihovo delo.«

9 »Sprejel sem vas in s tem sem vas v Duhu že tudi poslal, da bi poželi, česar niste sejali; kajti drugi so sejali, vi pa ste zdaj prišli v njihovo delo in zaradi tega ste lahko nadvse srečni! Kajti tisti, ki seje, je še zelo daleč od žetve; kdor pa žanje, ta obenem že pobira pridelek in pred njim je že novi kruh življenja! Zato bodite zdaj vneti žanjci; kajti vaš trud je bolj blažen kot trud sejavca!«

10 Večina učencev je dobro razumela ta nauk in takoj so začeli Samarijanom oznanjati Mojo besedo o ljubezni do Boga in o ljubezni do bližnjega in da sem Jaz resnično Kristus.

11 Toda nekaj redkih še precej **neumnih** kar zadeva razumevanje srca, je stopilo k Meni in Me skrivaj zaupno vprašalo: »Gospod, od kod bomo vzeli srpe, pa še sabat je danes!«

12 Jaz sem jim odvrnil: »Sem mar rekel, da morate požeti ta naravna ječmenova polja, ki ležijo pred nami? O vi neumneži, kako dolgo vas bom še moral prenašati?! – Ali še zmeraj nič ne razumete?! – Poslušajte vendar in umejte:

13 Moja beseda o Božjem kraljestvu, najprej v vaših srcih, ki gre od tod po vaših jezikih do ušes in v srca vaših soljudi in bratov, je duhovni srp, ki vam ga dajem, da bi poželi ljudi, vaše brate, v Božje kraljestvo, v kraljestvo pravega spoznanja Boga in večnega življenja v Bogu.

14 Res, da je danes sabat; toda sabat je neumen in nesmiseln kot vaše srce, in vi gledate na sabat zaradi tega, ker je v vaših srcih še vse zelo sabatno. Jaz pa vam pravim, ker sem Jaz tudi Gospod sabata:

15 Čimprej preženite sabat iz svojih src, če hočete biti in ostati Moji resnični učenci! Delati moramo vsak dan enako; kjer dela Gospod ob sabatu, tam tudi Njegovi služabniki ne smejo imeti rok v žepih!

16 Mar sonce ob sabatu ne vzhaja in zahaja, prav tako kot ob delavnikih? Če pa bi Gospod sonca in sabata na sabat praznoval, ali

bi bili zadovoljni, če bi bila ob sabatu trda tema? Glejte, glejte, kako neumni ste še! Zato zdaj pojdite in storite, kar zdaj delam Jaz in kar delajo vaši bratje, tako boste obhajali Meni všečen, resnično živ sabatni praznik!«

17 Po teh besedah so tudi slabotnejši učenci odšli k Samarijanom, ki jih je tedaj že veliko prišlo iz mesta k Meni, in so jih poučevali o tistem, kar sem jim povedal.

31. Samarijani spoznajo in verno sprejmejo Gospoda. Prizor med siharskimi meščani in ženo z Jakobovega vodnjaka. Ženin govor o pravem odličju: ljubezni do Gospoda.

Jan 4, 39-42.

39. Verovali pa so vanj mnogi Samarijani iz tistega mesta, (v začetku) zaradi žene, ki je pričevala: »On mi je povedal vse, kar sem storila.«

1 In tako je šlo do večera in zelo veliko tistih, ki so prišli iz mesta k Meni, je zdaj verovalo Vame, v začetku zaradi pričevanja žene, ki je meščanom zavzeto pripovedovala, da sem ji povedal vse, kar je kdaj storila; potem pa so mnogi verovali zaradi tega, kar so o Meni izpovedali učenci. Najbolj pa so verovali tisti Samarijani, ki so bili tako blizu Mene, da so lahko slišali Moje besede.

2 Kajti **marsikateri** med njimi je zelo dobro poznal Pismo, in ti so rekli: »Ta govori kot David, ki pravi: 'Gospodovi ukazi so pravilni in razveseljujejo srce; Gospodove zapovedi so pristne in razsvetlujejo oči! Gospodov strah je čist in ostane vekomaj, in Gospodove pravice so resnične in pravične. Dragocene so bolj kot zlato, bolj kot veliko finega zlata; bolj sladke so kot med in satovje. Tvojo voljo, Gospod, rad izpolnjujem, in Tvojo postavo imam v svojem srcu; oznanjeval bom Tvojo pravičnost v velikem zboru. Glej, ne dovolim, da se mi zapro usta, Gospod, Ti to veš. Tvoje pravičnosti ne prikrivam v svojem srcu; o Tvoji resnici in o Tvojem zveličanju govorim. Tvoje dobrote in Tvoje zvestobe ne prikrivam pred velikim zborom.' Mi pa vemo, in to je naše pričevanje polno resnice in moči, da je On, ki tako govori in dela, kakor je pred Njim govoril in delal David, in sicer v Njegovem imenu, resnično obljubljeni Mesija. Poleg Tega pa ni po Davidu nihče več govoril in delal kakor David; Torej je Ta zanesljivo Kristus, od vekomaj Božji maziljenec! Zato Ga bomo povsem sprejeli!«

40. Ko so prišli Samarijani zdaj pred Njega, so Ga prosili, da bi ostal pri njih! In potem je ostal tam dva polna dneva.

3 Potem ko so Samarijani med seboj tako pričevali o Meni, so z

vsem spoštovanjem pristopili tesno k Meni in Me prosili, naj ostanem pri njih. Rekli so namreč: »Gospod, spoznali smo, da si resnično Kristus, zato ostani pri nas; kajti v Jeruzalemu Te ne bodo tako sprejeli! Zato pa boš deležen toliko več nevere in najrazličnejšega preganjanja. Kajti širna zemlja ne nosi nikogar, niti na kopnem niti v vodi, ki bi bil slabši od farizeja. Tukaj pa Te bomo sprejeli z vso častjo, ki Ti pripada kot Tistemu, ki so nam ga obljubljali Mojzes, David in preroki!«

4 Jaz pa sem jim rekel: »Ljubi možje iz Siharja! Res, zelo sem vesel, da sem na vašem polju našel tako bogato žetev; vendar ne bi bilo lepo, če bi ostal tu, kjer sem ozdravil bolne, in se ne bi zmenil za mnoge bolnike drugje! Vendar pa bom ostal pri vas dva dni in šele tretji dan bom odšel v Galilejo.«

41. In še mnogo drugih je verovalo vanj zaradi Njegove besede.

5 Nato pa jih je pristopilo še veliko, ki prej še niso prav trdno verovali, in so izpovedali svojo zdaj neomajno trdno vero. Bila pa je tu tudi **žena** v lepi obleki in je rekla tistim, ki so zdaj verovali: »Ljubi prijatelji, ali me boste odslej vendarle sprejemali s spoštovanjem? Kajti prva sem vam pokazala pot semkaj, ko ste me za šalo vprašali, kje gori!«

42. In rekli so ženi: »Odslej ne verujemo več zaradi tvojega pripovedovanja; sami smo Ga slišali in spoznali, da je Ta resnično Kristus, Zveličar sveta!«

6 Samarijani pa so rekli: »Ker te je Gospod sprejel prej kot nas, te tudi mi sprejemamo s spoštovanjem, kot je v Siharju navada. Toda odslej ne verujemo več zaradi tvojih besed; kajti zdaj smo Ga sami slišali in spoznali, da je Ta resnično Kristus, Zveličar sveta. In nikdar nas ne boš mogla prepričati, da bi še bolj verovali, kot verujemo. Toda odslej te bomo spoštovali tudi pri nas, če ne boš več grešila!«

7 Pravi **žena**: »Od nekdaj nisem grešila toliko, kot vi na žalost še zmeraj mislite. Preden sem postala zakonska žena enega moža, se ni mojega telesa nikoli dotaknilo moško telo; ko pa sem postala žena enega moža, sem živela pošteno, kot se za ženo spodobi. Da pa nisem mogla zanositi in da je vsak od mojih petih zakonskih mož, ko se je z menoj združil, moral kmalu nato umreti, za to vendar nisem mogla nič, kvečjemu tisti, od katerih sem prejela takšno meso, ki je moškim škodovalo. Potem ko mi je umrlo pet mož in mi povzročilo komaj znosno srčno bolečino, sem sklenila, da se ne bom nikoli več vezala s kakšnim moškim; toda po enem letu, kot veste, je prišel v Sihar zdravnik z zelišči, olji in mažami in je ozdravil veliko ljudi; tedaj sem šla k njemu tudi jaz, gnala me je moja občutna stiska, da bi mi pomagal.

8 On pa si me je ogledal in rekel: 'Žena, svet bi dal za to, da bi

ti lahko pomagal; kajti moje oko še ni nikoli videlo lepše ženske od tebe. Če ti že ne morem popolnoma pomagati, pa lahko vsaj omilim tvoje gorje!' Potem se je vselil v moje bedno bivališče, mi nato vsak dan dajal blažilna sredstva in skrbel zame; toda mojega bolnega telesa se ni še nikoli dotaknil s slabim namenom, kot se zdi, da to zmotno mislite.

9 In tako sem seveda pred Bogom, kot gotovo tudi vi, zmeraj grešnica; toda pred vašimi očmi mislim, da nisem ravno tako velika in huda grešnica, za kakršno me imate. Toda Ta, ki sedi ob Jakobovem vodnjaku, je Tisti, ki mi je prej vse povedal, kaj sem počela, vprašajte in On sam vam bo povedal, ali zaslužim ime javne grešnice ali ne.«

10 Tedaj se **Samarijani** osuplo spogledajo in rečejo ženi: »Le pomiri se, tako hudo pa spet nismo mislili; zato boš pa zdaj postala častna meščanka v Siharju. Povej, ali si zdaj zadovoljna z nami?«

11 Reče **žena**: »O ne skrbite za čast uboge ženske! Največji del časti sem si že pridobila!«

12 Pravijo **Samarijani**: »Le kako ti je to uspelo? Nič ne vemo o kakšnem odlikovanju, ki bi ti ga podelilo mesto! Od kod si ga torej dobila?«

13 **Žena** s solzami resnične ljubezni in prave hvaležnosti pokaže Name in reče: »Še je tukaj! Edino On je zdaj moja najvišja čast, čast, ki mi je niti vi niti ves svet ne more niti dati niti vzeti! Kajti On sam mi jo je dal in od Njega sem jo sprejela! Dobro vem, da nisem v vsej svoji biti niti najmanj vredna, da bi od Njega, Gospoda veličastva, sprejela čast; toda dal mi jo je pred vami in pred vami sem jo sprejela in vam oznanila o Njem, saj niste prej o Njem ničesar vedeli. Glejte, to imam pred vsemi vami in tega mi niste dali vi; in kar imam, mi tudi vzeti ne morete. To je pravo odlikovanje, ki ima svojo veljavo v večnosti; vaše odlikovanje pa je minljivo in velja samo za Sihar, in temu se zdaj, ko imam večno, lahko odpovem. Upam, da zdaj doumete, kako in od kod sem dobila svoj največji del prave časti.«

14 Pravijo **Samarijani**: »Ali je to sploh kakšna prednost, da si po naključju odšla prva ven in tukaj srečala Kristusa? Tudi mi smo Ga našli in Ga zdaj v srcih hvalimo in slavimo enako kot ti; in On nam je obljubil, prav tako kot tebi, da bo ostal dva dni v našem mestu. Če pa je tako, zakaj potem govoriš o časti, ki si je bila deležna pred nami?«

15 Pravi **žena**: »Dragi možje iz Siharja, če bi se hotela z vami prepirati, ne bi nikoli prišla do konca. Povedala pa sem vam po resnici, tako kot je; drugič pa vam ne povem ničesar več. Mnogi izmed vas pa ste študirali rimsko postavo in ste sodniki po tej postavi in pravite, da je to modra postava! V njej pa piše, in to sem prebrala tudi jaz, ker razumem rimsko: Primo occupanti jus!* Jaz pa sem bila tukaj prva in zato mi moje pravice ne morete vzeti.«

16 Tedaj so Samarijani umolknil in ženi niso znali odgovoriti; kajti zadela je njihovo šibko točko. Zaradi Judov so bili namreč veliki prijatelji Rimljanov in so zelo cenili modrost in red rimske postave; in ker jih je žena opozorila na rimsko postavo, so molčali.

17 Nič čudnega, da je bila žena dobro izvedena v rimskem jeziku; kajti Samarijani so skoraj ves čas govorili rimsko in deloma tudi grško, da bi se tudi z govorico ognili vsakršni skupnosti z Judi.

32. Ljubek prizor med Gospodom in ženo, v katere hiši hoče stanovati. Gospodov govor Samarijanom. Gospod vidi srce, človek pa gleda, kar je zunanje. Čast žene z Jakobovega vodnjaka.

1 Zvečerilo se je in vsi, ki so prišli z Menoj iz Judeje in so ves popoldan spali, ker so bili zelo utrujeni, so se drug za drugim prebujali in ostrmeli, kako hitro se je zvečerilo. In vprašali so Me, ali naj iščejo prenočišče ali pa bom zdaj, ponoči, ko je hladneje, nadaljeval potovanje.

2 **Jaz** sem jim rekel: »Ko ljudje spijo, Gospod vendar bedi in Gospod skrbi za vse; in tistim, ki so z Njim, ni treba skrbeti za nič drugega kot za to, da ostanejo pri Njem. Zato se pripravite, da gremo v to samarijansko mesto! Tam se bo našlo dobro prenočišče za vse nas. Žena, ki Mi danes opoldne ni hotela dati vode, ima prostorno hišo in mislim, da nam prenočišča za dva dni ne bo odklonila.«

3 Tedaj se **žena**, hlipajoč od ljubezni in veselja, zgrudi pred Mene in reče: »O Gospod, Ti moj Zveličar, kako sem jaz, uboga grešnica, dosegla to milost?«

4 **Jaz** sem ji odgovoril: »Sprejela si Me v svoje srce, ki je veliko dragocenejše od tvoje hiše; tako Me boš pač sprejela tudi v svojo hišo, ki jo je Jakob enako kot ta vodnjak zgradil svojemu sinu Jožefu. Toda nas je veliko. Dva dni boš imela veliko opravkov in skrbi; toda tudi dobiček bo velik.«

5 Pravi **žena**: »Gospod, in če bi vas bilo še desetkrat toliko, boste pri meni, kolikor dopuščajo moje možnosti, vsi najboljše preskrbljeni! Kajti moja, tu in tam popravi potrebna hiša ima veliko čistih sob in je po mojih možnostih tudi precej dobro opremljena, v njej pa stanujemo samo jaz, moj zdravnik in nekaj služabnikov. Toda povem Ti, o Gospod, hiša je Tvoja, edino Ti si njen zakoniti lastnik; saj imaš do nje najstarejšo pravico. Zato pridi, o Gospod, in se vseli v Svojo hišo! Kajti odslej je popolnoma Tvoja in za naprej naj ostane Tvoja in vse, kar je v njej!«

6 Rečem **Jaz**: »O žena, tvoja vera je velika in tvoje srce ljubeznivo; zato boš tudi Moja učenka. In kjer koli se bo oznanjal ta evangelij, boš omenjena tudi ti na veke!«

7 **Samarijani** so se ob tem nekoliko jezno začudili in več jih je

pristopilo k Meni in govorilo: »Gospod, tudi mi imamo hiše, in bolj bi se spodobilo, da bi prenočil pri *nas*! Kajti glej, hiša te žene je pri nas na zelo slabem glasu in je bolj ruševina kot pa hiša!«

8 Pravim **Jaz**: »Ze tri ure ste pri Meni, tudi spoznali ste Me in zvečerilo se je; toda nihče od vas ni Meni in Mojim učencem ponudil prenočišča, čeprav sem uslišal vašo prošnjo in vam obljubil, da bom ostal v vašem mestu dva dni!

9 Jaz pa sem videl srce te žene in silno ga je žejalo po tem, da bi bil pripravljen prenočiti pri njem! Nisem torej Jaz želel prenočišča v njeni hiši, temveč si je tega želelo njeno srce. Ker pa si pred vami ni upalo glasno povedati, sem Jaz prišel temu srcu naproti in zahteval od njega tisto, kar mi je s tako gorečo ljubeznijo, polno živega hrepenenja in pripravljenosti, želelo dati.

10 To je nadvse tehten razlog, da bom tudi dva cela dneva prebival v hiši te žene. Blagor tistemu, ki se zaradi tega nad Menoj ne pohujša!

11 Jaz pa vam pravim: Kakor kdo seje, tako bo tudi žet; kdor pičlo seje, bo prav tako pičlo žet, kdor pa obilno seje, bo tudi obilno žet. Od vseh vas ni še nihče niti Meni niti Mojim učencem ničesar ponudil; ta pa Mi takoj daj vse svoje premoženje v Mojo last! Kdo izmed vas je to storil? Ali je potem neprimerno, da jo pred vsemi vami pravično počastim? Povem vam pa: Kdor bi hotel zaradi tega to ženo obsojati, mu bo začasno zelo slaba predla!«

12 Tedaj se Samarijani začudeni pogledajo, ker jim zadeva očitno ni povšeči, kljub temu pa se ojunajo in Me prosijo, da naj jim dovolim, da bi Me smeli naslednjega dne obiskati.

13 **Jaz** jim odgovorim: »Ne vabim vas in vas ne silim; kdor od vas pa hoče priti k Meni prostovoljno, ne bo našel zaprtih vrat, temveč bo imel prost dostop do Mene. Kdor torej hoče priti, naj pride, kdor pa hoče ostati doma, naj ostane, kajti nikogar ne silim in ne sodim.«

14 Nato so Samarijani vstali in odšli v mesto. Jaz pa sem kratek čas še ostal pri vodnjaku, in žena je s svojim vrčem napojila vse žejne, ki so bili z Menoj.

33. Čudežni dogodki v ženini hiši. Zdravnik in Samarijani mozaisti. Njihova ohola žalitev Jezusa in pravična kazen. Zdravnikovo poročilo in Gospodov namig na to.

1 Njen zdravnik pa, ki je tudi prišel ven skupaj z njo, je pohitel naprej, da bi s svojimi služabniki pripravil Zame najboljše prenočišče in kar se da obilno večerjo. Ko pa je stopil v hišo, se ni mogel dovolj načuditi, da so bili njegovi ljudje že skoraj gotovi z vsem, kar je hotel šele ukazati. On pa jih je najbolje razporejen vprašal, kdo jim fje naročil, naj to storijo. **Oni** so rekli: »Prišel je mladenič čudovite postave in govoril z najmilejšim glasom: 'Storite to, kajti Gospod, ki bo kmalu prišel v to hišo, vse to potrebuje!' Ko smo to čudežno

slišali, smo vse drugo opustili in storili in še delamo, kar nam je nenavadni mladenič naročil.«

2 **Zdravnik** se je začudil in vprašal: »Kje pa je ta nenavadni mladenič?« **Služabniki** pa so odgovorili: »Ne vemo; kajti ko nam je to naročil, je hitro zapustil to hišo in ne vemo, kam je odšel.« **Zdravnik** pa je dejal: »Bodite torej vztrajni; kajti to hišo je obiskalo veliko zveličanje in vsi ga boste deležni!«

3 Nato je zdravnik spet odhitel iz mesta, da bi Mi poročal, da je že vse pripravljeno.

4 Tedaj pa so ga srečali nekateri **ultramozaisti**, ga ustavili in dejali: »Prijatelj, ne spodobi se na sabat tako dirjati; ali ne veš, s čim vse se lahko oskruni Jehovov dan?«

5 Reče **zdravnik**: »Vi, ki se slepo držite Mojzesovih črk! Jadrno hojo na sabat, ki je zdaj, ko je sonce že zašlo, samo še po-sabat, imate za greh; kaj pa, ko na sabat sramotite vaše žene in dekle in z njimi nečistujete, se vlačite in prešuštujete! Ali je Mojzes zapovedal počenjati vse to na Jehovov praznični dan?«

Pravijo **Samarijani**: »Če danes ne bi bil sabat, bi te zaradi takšnega govorjenja kamnali, toda za zdaj naj ti bo prizaneseno!«

Pravi **zdravnik**: »No, no, vaš govor in vaš namen sta zelo primerna za čas, ko dolgo pričakovani Mesija stoji pred siharskimi vrati in Mu jaz hitim naproti, da bi Mu povedal, da je v Njegovi hiši že vse pripravljeno za Njegov sprejem! Ali še niste zvedeli, kaj se je danes zgodilo pred vrati našega mesta?«

6 Pravijo **Samarijani**: »Seveda smo slišali, da se je zunaj pri vodnjaku utaborila judovska karavana in da se neki Jud, verjetno njen vodja, dela, kot da bi bil on Kristus. Ti si vendar zdravnik in ne razumeš, da so si Judje izmislili, da bi nam jo tako zagodli, in se hočejo ponorčevati iz nas, domnevnih bedakov?! To bi bil res lep Mesija! Misliš, da ga ne poznamo?! Ali nismo tudi mi iz Galileje in smo zdaj vaši soverniki, strogo po Mojzesovi postavi?! Ker pa smo iz Galileje, poznamo tega Nazarečana, ki je tesarjev sin. Ker mu delo ne diši več, se pusti zlorabljeni kot gnusno orodje farizejev, izvaja nekaj priučenih čarovnij in se z njimi izdaja za Mesija! Osli in voli tvoje vrste pa mu nasedajo in verjamejo njegovim zapeljivim besedam! Vse skupaj bi bilo treba prijeti, potem krepko izšibati in jih vreči čez mejo tako kot blato in nesnago!«

7 Pravi **zdravnik**: »O vi slepci! V moji hiši Ga čakajo Božji angeli in so prinesli Zanj hrano, pijačo in ležišča iz nebes, vi pa tako govorite! Gospod naj vas kaznuje zaradi tega!«

8 Ko zdravnik to izgovori, deseterica v trenutku onemi in nobeden ne more spregovoriti niti besede več, in ostali so nemi dva dni Mojega bivanja v Siharju. **Zdravnik** pa jih zapusti in hiti k Meni.

9 Ko pride k Meni, reče: »Gospod! Tvoja hiša je dobro pripravljena! Tam se dogaja čudež, toda na poti k Tebi, o Gospod, sem zašel v skupino grešnikov, ki so se pred menoj trudili, da bi podlo pričevali

o Tebi. Toda niso dolgo vpili, Tvoj angel jih je udaril po ustih, in razen dveh so povsem onemeli; ta dva pa sta se silno prestrašila in pobegnila. Vse to, o Gospod, se je zgodilo v pol ure!« – **Jaz** mu odvrnem: »Bodi miren, tako se je moralo zgoditi, da se ne bi tisti, ki že verujejo v Moje ime, odvrnili od nas! Pojdimo, in ti, Moja ljuba žena iz Samarije, ne pozabi svojega vrča!« Žena zajame sveže vode in jo vzame s seboj domov. – Tako smo preživeli pol dneva pred Siharjem, ob Jakobovem vodnjaku, in imeli v tem mestu precej bogato žetev.

34. Zapisi Gospodovih nauk in dejanj po evangelistu Janezu. Gospod s Svojimi v stari Jožefovi hiši v Siharju. Priprave angelov za sveto družbo. O odnosu med Bogom-Očetom in Bogom-Sinom.

1 Učenec **Janez** pa Me je vprašal: »Gospod! Če hočeš, bom še to noč zapisal vse, kar se je tu zgodilo!«

2 **Jaz** mu odvrnem: »Ne vsega, brat Moj, temveč samo tisto, kar sem ti rekel, naj zapišeš! Če bi zapisal vse, kar se je zgodilo tukaj in kar se v dveh dneh še bo, bi moral popisati veliko kož; kdo pa bi potem vse to bral in razumel? Če pa pravilno in ustrezno, tako kot si jim bil priča, zapišeš samo poglobitve reči, bodo poštene modrijani v Mojem imenu že tako in tako v tem našli vse, kar se je tukaj zgodilo in zakaj, ti pa si boš prihranil hud in nepotreben trud. Tako torej, Moj najljubši brat, opravljaj svoje delo udobno, pa boš kljub temu za zmeraj ostal prvi zapisovalec Mojih nauk in dejanj.«

3 Janez Me poljubi na prsi in napotimo se ob ženini in zdravnikovi strani v mesto in tam v Jožefovo hišo, ker se je že zelo stemnilo.

4 Ko pridemo v resnično veliko hišo, najde žena v njej že vse pripravljeno za Moje prenočišče, tako da česa podobnega niti slutila ni nikoli! Bilo je veliko bogato obloženih miz in okrog njih ustrezno število stolov; na vsaki mizi so stale svetilke iz plemenitih kovin; tla so bila prekrita z najlepšimi preprogami, zidovi simetrično okrašeni s preprogami cvetja in v najlepših čašah je goste vabilo čudovito vino!

5 **Žena** se ne more zbrati in šele po tem, ko nekaj časa strmi, reče: »Toda Gospod, kaj si storil?! Ali si to naredil po Svojih učencih, ki si jih morda skrivaj poslal semkaj? Le od kod so vzeli vse to? Saj vendar vem, kaj imam, zlata in srebra gotovo ne, tukaj pa je vse polno teh kovin! Takšne kristalne čaše, kot je ta tukaj, še nikoli nisem videla, tu pa jih je stotine in vsaka je vredna 30 srebrnikov. To vino, te jedi in sadeži, čudoviti kruh in mnoge najdražje preproge, od katerih stane ena gotovo 100 težkih srebrnih grošev! O Gospod! Povej vendar, meni, revi, ali si vse to prinesel s seboj ali pa je bilo tukaj v mestu izposojeno?«

6 Rečem **Jaz**: »Glej, ljuba žena! Zunaj pri vodnjaku si vendar rekla, da ta hiša pripada Meni. Tvoje darilo sem sprejel in ker je to

zdaj Moja hiša, ne bi bilo lepo, če bi te kot darovalko pripeljal v neokrašeno sobano. Glej, kakor roka roko umije, je tudi tukaj tako: ena čast zahteva drugo! Ti si Mi jo iz vsega srca darovala, kakršna je bila prej; in Jaz ti jo vračam takšno, kakršna je zdaj. Mislim, da si lahko s takšno zamenjavo povsem zadovoljna. Kajti glej, nekoliko se spoznam tudi na pravo okrasje in dober okus!

7 In povem ti: Tudi tega – tako kot vsega drugega – sem se naučil od Svojega Očeta! Kajti neskončno veliko je bivališč v hiši Mojega Očeta in vsa so kajpada tudi urejena z najboljšim okusom in kar najlepše okrašena; to lahko spoznaš, že če pazljivo opazuješ poljske cvetlice; najpreprostejša izmed njih je okrašena bolj čudovito kot Salomon v vsem svojem kraljevskem sijaju!

8 Če pa Oče že cvetlice, ki so kratkotrajne, tako krasi in zaljša, koliko bolj bo krasil in zaljšal Svojo stanovanjsko hišo, ki je v nebesih?! In kar dela Oče, delam tudi Jaz; kajti Jaz in Oče sva v najglobljem temelju eno! Kdor sprejme Mene, sprejme tudi Očeta; kajti Oče je v Meni, kot sem Jaz v Očetu! Kdor Meni kaj stori, stori to ravno tako tudi Očetu; in zato Mi ti ne moreš dati ničesar, kar se ti ne bi takoj stokratno povrnilo! Zdaj veš vse potrebno.

9 Sedimo in večerjajmo; kajti veliko lačnih in žejnih je med nami. Šele potem, ko si bomo okrepili ude, bomo nadaljevali pogovor o tem.«

10 Vsi sedejo za mize, se zahvalijo in se nato okrepčajo z jedjo in s pijačo.

35. V Siharju. – Služabnikovo poročilo o čudežni ureditvi hiše. Ženino zamaknjeno spoštovanje in spoznanje pred Gospodom. On ji zapove, naj molči. Njegova ljubeča skrb za Marijo. Učenci gledajo v nebesa. Natanaelova dobra izpoved. Gospodovo opozorilo, naj molčijo o blaženi Božji skrivnosti.

1 Po obedu se Mi spet približa žena, toda komaj si upa govoriti; kajti med obedom se je pogovarjala z zdravnikovimi služabniki o tem, od kod se je vse to vzelo. In **služabniki** so rekli: »Ljuba žena, Bog ve, kako se je vse to zgodilo! Mi smo pri tem storili najmanj; zdravnik ni storil sploh nič; kajti ko je prišel, je bilo že vse opravljeno. Pred tem in dolgo preden je prišel zdravnik, smo se ukvarjali z njegovimi rečmi, tedaj pa je naenkrat prišel mladenič bleščeče lepote in nam rekel, da moramo storiti to in ono, ker Gospod to potrebuje, in mi smo pri priči storili vse, kar nam je nenavadni mladenič naročil. Toda glej, to se je zgodilo čudežno! Ko smo hoteli nekaj narediti, je bilo tisto že opravljeno, in zato ti ne moremo reči nič drugega kot: tukaj je očitno delovala Božja vsemogočnost in bleščeči mladenič je moral biti Božji angel! Drugače zadeve ni mogoče pojasniti! Človek, ki je prej ob tvoji strani prvi stopil v veliko obednico, mora biti velik prerok, da mu služijo nebeške sile!«

2 Ko je **žena** to slišala od služabnikov, se je še bolj zbala in se je

komajda upala govoriti. Šele čez dolgo časa je rekla s slabotnim glasom: »Gospod! Ti si več kot samo obljubljeni Mesija! Gotovo si bil Ti tisti, ki je kaznoval faraona, ki je vodil Izraelce iz Egipta in jim z visokega Sinaja grmel zapovedi!«

3 **Jaz** pa ji pravim: »Žena! Ni še prišla ura, da bi se ljudem to oznanilo; zato za zdaj to zadrži v svojem srcu! Potrudi pa se, da bo velika skupina, ki je prišla z Menoj iz Judeje, porazdeljena po spalnicah; ti, zdravnik in Moji učenci, deset jih je, pa ostanite tukaj! Ženi, ki je sedela na Moji strani in je mati Mojega telesa, pa odkazi najčistejšo posteljo, da bo dobro počivala; kajti glej, že postarana mati je danes prehodila dolgo pot in se mora dobro odpočiti, da se bo okrepila.«

4 Žena se nadvse razveseli, da je v tej preprosti ženi spoznala Mojo mater, in kar najbolj poskrbi zanjo. In Marija jo pohvali zaradi njene nežnosti, obenem pa ji priporoči, naj stori vse, kar ji bom rekel.

5 Ko že vsi počivajo in so žena in zdravnik poleg desetih učencev sami z Menoj v veliki obednici, rečem **Jaz** učencem: »V Bethabari v Galileji, kjer sem vas sprejel, sem vam rekel: Odslej boste videli nebesa odprta in Božje angele stopati na zemljo. Glejte, to se zdaj uresničuje pred vašimi očmi. Vse, kar tukaj vidite in kar ste pojedli in popili, ni s te zemlje, temveč so Božji angeli prinesli iz nebes. Odprite oči in glejte, koliko angelov Mi je pripravljeno služiti!«

6 Tedaj so se jim odprle oči in videli so prihajati iz nebes množice angelov, pripravljenih, da bi mi služili. – Kajti ko so se jim odprle oči, so izginile stene hiše in videli so nebesa odprta!

7 Nato pravi **Natanael**: »Gospod, Ti si resničen in zvest! Kar si govoril, se čudežno uresničuje! Resnično, resnično, Ti si Sin živega Boga! Z Abrahamom je Bog govoril po Svojih angelih; Jakob je videl v sanjah lestev, po kateri so angeli hodili gor in dol, toda Jehove ni videl, razen enega angela, ki je zapisal ime Jehova v njegovo desnico. In Jakob, ki se je z njim prepiral, ali je on Jehova, je začel šepati, tako močan sunek je dobil pod rebra. Mojzes je govoril z Jehovo; toda videl ni drugega kot ogenj in dim in moral se je skriti v votlino, ker je šel Jehova tam mimo, in ni smel gledati, dokler ni bil Jehova mimo. In ko je potem pogledal za Njim, je videl samo še Jehovov hrbet; toda potem si je moral zakriti obraz s trikratnim zagrinjalom, ker se je svetil bolj kot sonce in ga ni nihče mogel pogledati, ne da bi bil umrl! Samo Elija je še zaznal Jehovo v nežnem pihljaju! In zdaj si tukaj Ti sam!«

8 Tedaj **Jaz** sežem Natanaelu v besedo in rečem: »Dovolj brat, ura še ni prišla! To lahko vidi samo nekdo, ki ima tako čisto dušo, kot ti, brez hinavščine in zahrbtnosti. Toda ohrani to v sebi, dokler ne pride pravi čas. Kajti glej, ni vsak, ki hodi za Menoj, kakor ti.

9 Ta žena pa ni bila kakor ti, zdaj pa je tudi ona takšna, zato je tudi slutila, kar si hotel zdaj povedati. Toda ura še ni prišla. Šele

potem, ko se bo v templju zagrinjalo pretrgalo na dvoje, snemite Mojzesu zagrinjalo z njegovega sijočega obličja!«

36. V Siharju. – Gospod namigne evangelistu Janezu, da ni primerno vsega zapisati. Obljuba zdajšnjega razodetja. »Dovolj je, da veruješ in Me ljubiš!« O Mesiju in Njegovem kraljestvu. Besede blagoslova zdravniku in ženi. Gospod zveže z zakonom Jorama in Irhaelo. Gospod ne spi.

1 Nato Me **Janez** vpraša: »Gospod, toda to vendar moram zapisati! To je več kot znamenje v Kani! To je pravo znamenje, od kod si prišel!«

2 Pravim **Jaz**: »Tudi to opusti; kajti to, kar pišeš, je pričevanje za svet; ta pa tega ne more z razumom dojeti. Čemu bi se torej trudil? Meniš, da bo svet kaj takšnega veroval? Glej, ti, ki so tukaj, verujejo, ker vidijo; svet, ki blodi v temi, pa ne bi nikoli veroval, da se je tukaj zgodilo kaj takšnega; kajti noč si ne more predstavljati delovanja svetlobe. Če pa bi ji hotel pripovedovati o delovanju svetlobe, te bo zasmehovala in te na koncu začela zaničevati. Torej naj bo tako, da boš v prihodnje zapisoval samo to, kar delam odkrito, pred vsem svetom; kar pa delam skrivaj, pa naj bo še tako veliko, zapiši samo v svoje srce, ne pa na gladko živalsko kožo!

3 Prišel pa bo čas, v katerem bodo vse te skrivne reči razodete svetu, toda prej bo moralo še veliko dreves odvreči nezrelo sadje z vej! Glej, drevesa imajo veliko nastavka in od tega bo komaj tretjina dozorela! Toda dve odpadli tretjini bosta morali biti prej pohojeni in zginiti in se posušiti, da jih bo potem dež razkrojil in jih silen veter nato pognal v deblo za drugo rojstvo!«

4 Reče **Janez**: »Gospod, to je pregloboko, kdo more to razumeti?«

5 Pravim **Jaz**: »Saj ni potrebno, dovolj je, da veruješ in Me ljubiš, vse to boste globlje razumeli, ko bo nad vas izlit Duh resnice. Preden pa se bo to zgodilo, se bodo kljub vsem tem znamenjem še mnogi izmed vas spotikali nad Menoj in Mojim imenom!

6 Vsi še zmeraj napak pojmujeate Mesija in Njegovo kraljestvo in še veliko bo potrebno, preden se vam bo to razjasnilo.

7 Kajti Mesijevo kraljestvo ne bo kraljestvo tega sveta, temveč kraljestvo Duha in resnice v kraljestvu Mojega Očeta vekomaj, in ga nikoli, nikoli ne bo konec. Kdor bo vanj sprejet, bo živel večno, in to življenje bo takšna blaženost, o kateri še nikoli nihče ni nič videl, ne slišal, niti v svojem srcu občutil!«

8 **Peter**, ki je dolgo molčal, reče: »Gospod, toda kdo bo potem sploh sposoben takšne blaženosti?«

9 Pravim **Jaz**: »Ljubi prijatelj, glej, danes je že pozno in naša telesa potrebujejo počitek, da bodo jutri močna za delo! Zato končajmo današnji dan, da bomo hodili jutri v dobri luči. Zato naj si vsak

poišče svoje počivališče in se na njem dodobra spočije; kajti jutri bomo imeli veliko opraviti.«

10 Na to se vsak spet vrne v svoje naravno stanje in spet vidi stene jedilnice, ob katerih so ljubko postavljena udobna ležišča, nekakšni divani. Učenci, od katerih so nekateri zelo utrujeni, se zahvalijo in takoj ležejo.

11 Samo Jaz, zdravnik in žena še bedimo. Ko učenci kmalu trdno zaspijo, padeta oba pred Menoj na kolena in se Mi goreče zahvalita za neizrekljivo milost, ki sem jo izkazal njima in vsej njuni hiši. Obenem Me prosita, ali bi jima dovolil, da bi se Mi smela pridružiti in Mi slediti.

12 **Jaz** jima pravim: »To ni potrebno zaradi vajine blaženosti. Če pa Mi že hočeta slediti, potem zadostuje, da Mi sledita v srcih! Vidva pa morata ostati tukaj, v tej deželi, kot Moji priči! Kajti kmalu bodo vstali mnogi dvomljivci in prišli k vama; tem morata potem dobro pričevati o Meni.

13 In ti, Moj ljubi Joram, bodi odslej popolni zdravnik! Na kogar boš položil roke v Mojem imenu, temu se bo takoj izboljšalo, ne glede na to, kako bo bolan. Obenem morata skleniti med seboj popoln in neločljiv zakon; kajti sicer bi bilo vajino skupno življenje pohujšanje slepcem, ki vidijo samo zunanost in nimajo pojma o notranjosti.

14 Tebi, Joram, se odslej ni treba več bati Irhaele; zdaj je popolnoma zdrava, telesno in duševno. In ti, Irhaela, imaš v Joramu moža iz nebes in bodi z njim srečna; kajti on ni zemeljski duh, temveč duh od zgoraj.«

15 Reče žena: »O Jehova, kako dober si! Kdaj naj se po Tvoji volji javno zveževa pred očmi sveta?«

16 Rečem **Jaz**: »Jaz sem vaju že zvezal, in ta zveza je edina veljavna v nebesih in na Zemlji, in pravim vama: Od Adama na tej zemlji ni bilo popolnejše zakonske zveze, kot je zdaj vajina; kajti Jaz sam sem jo blagoslovil.

17 Jutri zgodaj pa bo prišla sem množica duhovnikov in drugih ljudi in meščanov tega mesta; njim naznanita to, da bodo vedeli, da sta odslej polnopravna zakonca pred Bogom in vsem svetom! Ko pa bosta dobila otroke, jih vzgajajta v Mojem nauku in jih potem krstita v Mojem imenu tako, kot bosta jutri videla Moje učence mnoge krščeovati na način, kakor je krščeval v Jordanu Janez, o katerem sta gotovo slišala; tako bom tebi, Moj Joram, jutri dal oblast, po kateri boš krstil vsakega, ki bo veroval v Moje ime.

18 Zdaj pa pojdita tudi vidva počivat! Vendar dokler se bom Jaz mudil v tej hiši, se ne dotikajta drug drugega zaradi reda! Za ta čas pa ne skrbita za mizo in klet; kajti dokler bom ostal v tej hiši, bosta miza in klet tako kot danes oskrbovana od zgoraj. Nikomur pa pred časom ne povejta, kako se to dogaja; ljudje tega ne bi razumeli. Ko pa bom odšel, lahko vendarle oznanjata bolj razsvetljenim. Pojdita

torej počivat, Jaz pa bom tukaj sam bedel! Kajti Gospod ne sme niti spati niti počivati; spanje in popoln počitek bi bila smrt in uničenje bitij! Četudi bi ves svet spal, Gospod bedi in ohranja vsa bitja.«

19 Po teh besedah se Mi oba zahvalita in odideta, vsak v drugo sobo, k potrebnemu počitku. Jaz pa obsedim na stolu do jutra.

PRVI OD DVEH DNEVOV V SIHARJU, SAMARIJSKEM MESTU

37. Jutranje petje duhovnikov v Siharju. Te pošlje Gospod na goro. Matej poklican za evangelista in apostola. O bistvu sanj.

1 Zgodaj zjutraj, ko je stalo sonce še komaj pol pedi nad obzorjem, je že prišla **množica duhovnikov**, ki so zaradi bližine svete gore (Garizim) stanovali v Siharju, pred Irhaelino hišo in začela takoj na vso moč kričati: »Hozana nad hozano in zveličanje Njemu, ki je prišel v imenu Božjega veličastva! Pomudi se sonce in postoj luna, dokler Gospod vsega veličastva ne udari s Svojo desnico in ne uniči vseh Svojih sovražnikov, ki so tudi naši sovražniki! Samo Rimljanom prizanesi, o Gospod, kajti oni so naši prijatelji, ki nas varujejo pred Judi, ki niso več Božji otroci, temveč otroci Belcebuba, in darujejo temu svojemu očetu v templju, ki ga je Salomon zgradil Tebi, o Gospod. Dobro si storil, o Gospod, da si prišel k Svojim pravim otrokom, ki so verovali Tvojim obljubam in Te do te ure tako hrepeneče pričakovali. Res prihajaš od Judov – saj je vendar zapisano, da prihaja zveličanje od Judov – toda slišali smo, kako si bil v Jeruzalemu v templju in si udaril Jude z vrvmi in prevrnil njihove stole! O Gospod, kako prav si storil, in vsa nebesa naj Te zaradi tega hvalijo s psalmi, harfami in pozavnami! Saj smo vendar zmeraj govorili, ko prideš, ne boš šel mimo svetega kraja, na katerem je Daniel, Tvoj prerok, oznanjal grozotno opustošenje Jeruzalema! In iz tega kraja boš Ti, o Gospod, oznanil zveličanje Svojim ljudstvom! Slavljeno bodi Tvoje ime, hozana Tebi na višavah, in zveličanje vsem otrokom, ki so dobre volje!«

2 To deloma smiselno, deloma pa tudi zelo nesmiselno kričanje, je seveda privabilo množico ljudi in prav gotovo vse, ki so bili prejšnji dan pri Meni ob vodnjaku in so Me hoteli zdaj znova slišati in videti. Hrup in množica sta se povečevala od sekunde do sekunde, in vsi v hiši so se morali dvigniti in pogledati, kaj bi to bilo. Najprej so se dvignili učenci in Me vprašali, kakšen direndaj je to in ali je pametno ostati ali je morda vendarle bolje pobegniti pred tem.

3 **Jaz** sem jim rekel: »O malodušneži! Poslušajte vendar, kako kličejo hozana! Kjer pa se kliče hozana, tam vendar ni tako nevarno ostati!«

4 S tem so bili učenci pomirjeni, **Jaz** pa sem jim dejal: »Pojdite

dol in jim recite, naj umolknejo in odidejo na goro; kajti po šesti uri (to je po dvanajsti uri opoldne) bom z vsemi vami prišel tja in bom vam in njim z gore oznanjal zveličanje. Oni pa naj vzamejo s seboj tudi pisarje, da bodo zapisali, kar bom z gore učil.

5 Tebi, Janez, pa ni treba pisati, ker bodo ti Moji nauki tako in tako večkrat zapisani. Tukaj pa je neki pisar, tudi Galilejec, z imenom Matej; ta si je že zapisal marsikaj iz Moje mladosti, in ker hitro piše, si bo gotovo zapisal vse, kar bo slišal in videl. Tega spravite gor, pokličite ga po imenu in sledil vam bo. Tudi prvim duhovnikom recite, naj pridejo gor, in tudi nekaterim prvim, ki ste jih včeraj videli pri vodnjaku. Toda najprej pokličite Mateja; hočem, da nam tudi sledi! «

6 Učenci so se hitro spustili dol in storili, kot sem jim naročil.

7 Medtem ko so bili učenci spodaj na ulici, so prišli k Meni v obednico vsi gostje, z Marijo vred, in Me kar najbolj prijazno pozdravili, se Mi zahvalili in Mi na kratko pripovedovali čudovite sanje, ki so jih imeli to noč, ter Me vprašali, ali takšne sanje kaj pomenijo.

8 **Jaz** sem jim rekel: »*Kar duša gleda v snu, vse to je takšno, kakršna je sama.* Če je duša v resnici in dobroti iz tega, kar vas učim verovati in delati, potem tudi v snu vidi resnico in si lahko iz tega pridobi dobro za življenje; če pa je duša lažniva in zato zla, bo v sanjah videla laž in iz tega ustvarjala zlo.

9 Ker pa ste po Mojem nauku v resnici, zaradi katere Mi tudi sledite, je lahko vaša duša tudi v sanjah gledala samo resnico in iz te lahko naredi veliko dobrega.

10 Ali pa duša tisto, kar gleda v sanjah, tudi razume, je seveda popolnoma druga zadeva. Enako kot vi ne razumete in ne dojamete vsega, kar gledate v zunanjem svetu, v katerem živite podnevi, tako tudi duša ne razume, kar gleda v svojem svetu.

11 Ko pa bo duh v vas znova rojen, kot sem to razodel Nikodemu v Jeruzalemu, ko je ponoči prišel k Meni, potem boste vse dojeli in razumeli in popolnoma spoznali.« S tem so bili vsi zadovoljni in so se umaknili.

38. V Siharju. Gospod daje Mateju, nekdanjemu cestninarskemu pisarju, navodilo za zapisovanje Gospodovega govora na gori. Pozdravni govor velikega duhovnika Gospodu. Gospodov odgovor. Življenjska navodila. »Ne poslušanje, temveč ravnanje po Mojem nauku prinaša zveličanje!« Kmečki zajtrk.

1 Tedaj pride gospodinja s svojim novim soprogom, Me nadvse nežno pozdravi in vpraša Mene in tudi vse druge goste, ali bi hoteli zajtrkovati, ker je zajtrk že pripravljen.

2 **Jaz** pa pravim: »Ljuba Irhaela, počakaj še malo; učenci bodo

kmalu pripeljali gor še več gostov, tudi ti morajo biti deležni zajtrka in obenem iz Mojih ust zvedeti, da sta vidva, ti in Joram, postala pravi zakonski par; in naj tudi vidijo, da vajina hiša ni zadnja, temveč zdaj v vsem, na zunaj in na znotraj, prva hiša tega mesta, in da sem zato v njej prenočil.«

3 Ko to povem zakoncema, že tudi Peter in Moj Janez odpreta vrata, in sredi med njima vstopi **Matej**, se globoko prikloni in reče: »Gospod, tukaj sem, pripravljen služiti edino Tebi! Tu sicer imam pisarsko službo in lahko s tem živim in vzdržujem svojo majhno družino; toda če me potrebuješ Ti, o Gospod, takoj zapustim službo, in Ti, o Gospod, ne boš pustil moje male družine propasti!«

4 **Jaz** sem mu odgovoril: »Kdor hodi za Menoj, naj ne skrbi za nič drugega, kot da ostane pri Meni časno in večno. Poglej to hišo; tadva lastnika bosta v Mojem imenu sprejela tvojo družino in kar najbolje skrbela zanjo, pa tudi tebe, kadar koli bi prišel semkaj, podnevi ali ponoči.«

5 **Matej**, ki je to hišo poznal že od prej, kako je bila bolj ruševina kot pa hiša, se kar ni mogel načuditi in je dejal: »Gospod, tu se je moral zgoditi velik čudež! Kajti ta hiša je bila ruševina, zdaj pa je palača, da je gotovo tudi v Jeruzalemu malo podobnih! In ta kraljevska oprema! To je bilo najbrž izredno drago!«

6 Rečem **Jaz**: »Verjemi in jasno misli na to, da je pri Bogu mogočih veliko stvari, ki se pri ljudeh zdijo nemogoče, pa boš zlahka razumel, kako je iz prejšnje ruševine nastala palača! – Ali imaš dovolj pisarskega pribora?«

7 Pravi **Matej**: »Za dva dni sem preskrbljen; če ga potrebujem več, si ga bom takoj priskrbel.«

8 Rečem **Jaz**: »Zadošča za deset dni, potem si bomo pribor že drugače priskrbeli. Le ostani tukaj in zajtrkuj z nami; po šesti uri bomo odšli na goro. Tam bom tem ljudstvom oznanil zveličanje; ti pa dobesedno zapisuj vse povedano v treh poglavjih in ta razdeli v majhne vrstice, tako kot je storil David. Poišči pa si še nekaj drugih pisarjev, ki bodo pisali s teboj, da bo tudi temu kraju ostalo napisano pričevanje!«

9 Reče **Matej**: »Gospod, Tvojo voljo bom izpolnil kar najbolj natančno!«

10 Po tem pogovoru z Matejem vstopijo drugi učenci, za njimi pa duhovniki in druge vodilne osebnosti tega mesta in Me ponižno pozdravijo. In prvi **duhovnik** stopi nekoliko naprej in reče: »Gospod, kako lepo si si uredil hišo, da Te je vredna prenočiti. Salomon je gradil tempelj z veliko sijaja, da bi bil vreden služiti Jehovi za prebivališče med ljudmi; toda ljudje so to prebivališče oskrunili s številnimi vnebovpijočimi grehi, in Jehova je zapustil tempelj in skrinjo zaveze in prišel k nam na goro; tudi Ti, o Gospod, si bil najprej v Jeruzalemu, in ker si našel tam malo sprejemljivosti, si

prišel k nam, Svojim od starodavnosti pristnim častilcem. In tako se bo zgodilo, kakor je pisano:

11 'V poslednjem času bo gora Gospodove hiše zanesljivo višja od vseh gora in bo vzvišena nad vsemi griči, in k njej bodo hiteli vsi pogani. In mnoga ljudstva pojdejo tja in poreko: Pridite, pojdimo na Gospodovo goro, k hiši Jakobovega Boga, da nas pouči o Svojih poteh in bomo hodili po Njegovih stezah! Pa vendar bo prišla Njegova postava s Siona in Gospodova beseda iz Jeruzalema.' (Iz 2, 2.3)

12 Nadvse veseli smo kot nevesta, ko pride ženin in ji prvič ponudi srce, roko in pozdrav! Kajti resnično, Gospod, Jeruzalem, izvoljeno mesto velikega kralja, se je do kraja izpridilo in Te ni vredno! Tudi mi se nimamo ravno za vredne – kajti kaj je potrebno, da bi bili pred Gospodom spoznani za vredne?! – toda kljub temu je gotovo, da bo Gospod, če mora izbirati med dvema zlema, izbral nas, očitno manjše zlo! In to se zdaj čudovito uresničuje pred našimi očmi! Ti si Tisti, ki smo Ga že tako dolgo pričakovali; zato hozana Tebi, ki prihajaš v imenu Gospodovem!«

13 **Jaz** rečem govorniku: »Prav si povedal, toda povem ti: Če boste sprejeli Moj nauk, potem ga sprejmite in ostanite v njem dejavni, šele tedaj boste resnično deležni zveličanja, ki vam ga bom danes oznanil z gorske višine. Četudi prihaja milost svobodno od zgoraj k vam, to še ni dovolj; kajti milost ne ostane, če se je najbolj dejavno ne polastite, sicer je tako, kot če bi stal lačen pod drevesom, obloženim s sadjem; če bi ga veter otresel, da bi padle na tla zrele fige, ti pa jih ne bi pobral in pojedel, ali bi te lahko nasitile?!

14 Torej ne samo s poslušanjem, ampak šele z ravnanjem po Mojem nauku boste deležni zveličanja, ki je prišlo k vam iz Jeruzalema! Si razumel?«

15 **Govornik** je odvrnil: »Ja, Gospod, tako kot Ti lahko govori samo Bog!«

16 »Dobro,« rečem **Jaz** na to, »zdaj ko si to razumel, pojdimo vsi k zajtrku. Po zajtrku pa si zapiši, da sem včeraj ponoči Irhaelo zakonsko zvezal z zdravnikom Joramom in ju blagoslovil, in odslej se ne sme nihče več pohujševati nad njima! Zdaj pa sedite k zajtrku! Zgodi se!«

17 Vsi sedejo in veliko jih je, da bi zaužili zajtrk – najboljše mleko in kruh z medom.

39. V Siharju. Zajtrk pri Irhaeli. Pogovori pri mizi. Mleko in med obljubljeni dežele sta najboljša na svetu! Modrijanov govor v Stvarnikovo čast. Gospodov govor o tem, da je človeku namenjena popolnost. »Moj jarem je blag in Moje breme je lahko!« Napotki za življenje. »Kdor sledi Mojemu nasvetu, bo storil prav!« Prava Božja hiša: prosta narava in človekova duša. Govor na gori.

(Matej 5, 6, 7).

1 Pri nas za tak zajtrk sicer ne bi rekli, da je imeniten; toda v tisti deželi, kjer sta se, kot pravi pregovor, cedila med in mleko, je bil to seveda najboljši zajtrk, posebno, ker je bil med obljubljeni dežele – tako kot je še zdaj – gotovo najboljši na svetu, in tudi mleka ni prekosilo nobeno drugo na zemlji.

2 Po zajtrku so postavili na mizo čudovito sadje in mnogi so v tem uživali in hvalili Boga, ki je dal sadežem tako izjemen okus in čebelarjem sposobnost, da iz poljskega cvetja sesajo tako zelo sladek med in ga nosijo v svoje umetelno zgrajene celice.

3 Eden iz družbe Samarijanov, ki je bil **modrijan**, je rekel: »Božje modrosti, vsemogočnosti in dobrote ni mogoče nikoli dovolj slaviti! Dež pada na zemljo, tisočkrat tisoč vrst in sort rastlin, dreves in grmov vsrkava isti dež in raste v isti zemlji, in vendar ima vsaka vrsta drugačen okus, vonj in drugo obliko! Vsaka oblika je lepa in prijetna za pogled, in nič ne raste brez koristi, in brez smisla ne raste niti najbolj suh mah na kamnu!

4 In potem še živali kopnega, vode in zraka! Kakšna mnogoterost in kakšna raznolikost, od mušice do slona, od listne uši do najbolj neznanskega leviatana, ki bi lahko prenašal gore na svojem hrbtu in se igral z libanonskimi cedrami! O Gospod, kakšna oblast, kakšna moč in kakšna neskončna globina modrosti mora biti v Bogu, ki s Svojo vsemogočno besedo vodi in usmerja sonce, luno in neštete zvezde, ohranja morje v njegovih globinah in je zgradil gore na zemlji in utemeljil zemljo samo! «

5 Rečem **Jaz**: »Prav si povedal, tako je: Bog je najbolj dober, najmodrejši, najpravičnejši in ne potrebuje od nikogar nasveta ali nauka, če hoče kaj storiti; toda povem vam: človek te zemlje ni nič manj poklican, da bi postal popoln, kot je popoln Oče v nebesih!

6 *Doslej je bilo to nemogoče, ker je na tej Zemlji vladala smrt; toda odslej bo to lahko dosegal vsak, ki se bo zares potrudil živeti po Mojem nauku!*

7 Mislim pa, da če je Bog človeku zapovedal nekaj tako preproste- ga, namreč da se ravna po Mojem nauku, potem naj tudi človeku ne bo žal truda in dela, da bi si pridobil to najvišje!«

8 Pravi **veliki duhovnik**: »Ja, Gospod, za najvišje mora človek tudi največ tvegati! Kdor hoče uživati razgled z visoke gore, se mora pred tem mučno in težavno vzpenjati. Kdor hoče žeti, mora prej orati in sejati, in kdor ve, da lahko nekaj pridobi, mora najprej za to nekaj

tvegati; kdor pa nič ne tvega, iz strahu, da ne bo dobička, tudi nikoli ne more ničesar dobiti! Ko nas boš Ti, o Gospod, seznanil s potmi, nam sploh ne bo težko doseči tudi tistega, kar si nam poprej oznanil, namreč – postati tako popoln kot je popoln Oče v nebesih!»

9 Rečem **Jaz**: »Vsekakor, in dodam naj še tole: Moj jarem je blag in Moje breme je lahko! Toda ljudje so doslej nosili težka bremena in niso mogli s tem nič doseči; vprašanje je, kako se bo oblikovala njihova vera, ko naj bi zamenjali težavno staro, ki so je vajeni, za lahko novo, ki je še niso vajeni. Ali ne bodo na koncu rekli: 'Če nismo z velikim trudom in delom ničesar dosegli, kaj bomo potem dosegli s trudom, značilnim za otroke pri igri?'

10 Povem vam: Sleči boste morali starega človeka kot staro suknjo in se preobleči v novega! To bo sprva seveda neudobno; toda kdor se zaradi takšne malenkosti ne bo dal odgnati nazaj k vaje nemu staremu, temveč bo prenašal majhno nelagodnost, bo dosegel popolnost, o kateri sem govoril.

11 Zdaj pa se pripravite, takoj se bom odpravil na kratko pot na goro. Kdor hoče z Menoj, naj se podviza; in ti, Matej, pojdi in vzemi svoj pisarski pribor! Pridi pa kmalu, saj vidiš, pripravljen sem že za pohod.«

12 Pravi **Matej**: »Gospod, Ti veš, kako zelo sem Ti pripravljen slediti! Toda če grem zdaj domov, tja, kjer sem kot cestninar in pisar v rimski službi in imam svoje delo pri glavni zapornici pred mestom, bom gotovo tako kot zmeraj našel veliko dela, in rimske straže me ne bodo pustile oditi, preden ne opravi m svojega dela. Zato bi mi bilo ljubše, če bi za danes dobil tukaj dovolj pisarskega pribora in bi potem zvečer odšel po svojega, ki mi bo nato, kot sem že pripomnil, lahko zadostoval za dva dni; kajti za več kot tri dni vnaprej od Rimljanov ne dobim pisarskega pribora, ki ga tudi skoraj vedno porabim.«

13 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, zmeraj naredi le to, kar ti rečem, pa boš dobro shajal! Le pojdi, kot sem ti rekel; danes ne boš našel nobenega dela in nihče te ne bo čakal pri mitnici! S seboj vzemi še druge svoje pisarje, da bo Moja beseda večkrat zapisana!« **Matej** reče: »Če je tako, pa grem!«

14 Na to cestninar Matej odide, doma pa tudi najde tako, kot sem mu napovedal. V najkrajšem času se vrne še s tremi pisarji in vsi, ki so v hiši, se napotijo z nami na goro Garizim. In ko po eni uri hoje dospemo do gore, Me veliki duhovnik vpraša, ali naj gre gor in odpre staro Božjo hišo.

15 **Jaz** mu pokažem pokrajino in številne ljudi, ki so nam sledili, in mu rečem: »Glej, prijatelj, to je najstarejša in najbolj prava Božja hiša; toda zelo je zanemarjena, zato jo nameravam preurediti, kakor sem uredil Irhaelimo! Za to pa ni potrebna stara hiša in zadošča že okolica ob vznožju gore. Tu je tudi več klopi in miz, ki bodo dobro rabile pisarjem. Odprite torej ušesa, oči in srca in se pripravite; kajti

pred vašimi očmi se bo dogajalo tisto, kar je prerokoval prerok Izaija!«

16 Reče **Matej**: »Gospod, pripravljeni smo Te poslušati!«

17 Tedaj se začne znana pridiga na gori, ki se da v celoti prebrati v Matejevem evangeliju v poglavjih 5, 6 in 7. Trajala je skoraj tri ure; kajti tokrat sem govoril počasi zaradi pisarjev.

Opomba prevajalcev: Da bo nadaljevanje bolj razumljivo, navajamo ves Jezusov govor na gori iz Matejevega evangelija (Mt 5-7, ekumenski prevod), čeprav ga Lorber ne navaja.

»Blagor ubogim v duhu, ker njihovo je nebeško kraljestvo. Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi. Blagor krotkim, ker bodo deželo podedovali. Blagor lačnim in žejnim pravice, ker bodo nasičeni. Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli. Blagor čistim v srcu, ker bodo Boga gledali. Blagor tistim, ki delajo za mir, ker bodo postali Božji otroci. Blagor tistim, ki so zaradi pravice preganjani, ker njihovo je nebeško kraljestvo. Blagor vam, kadar vas bodo zaradi Mene zasramovali, preganjali in vse grdo o vas lažnivo govorili. Veselite se in vriskajte, ker je vaše plačilo v nebesih veliko. Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami.

Vi ste sol zemlje. Če se pa sol pokvari, s čim jo bomo osolili? Ni za drugo, kakor da se proč vrže in jo ljudje pohodijo. Vi ste luč sveta. Mesto, ki stoji na gori, se ne more skriti. Svetilke tudi ne prižigajo in ne postavljajo pod mernik, temveč na podstavek, da sveti vsem, ki so v hiši. Tako naj sveti vaša luč ljudem, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.

Ne mislite, da sem prišel odpraviti postavo ali preroke; ne odpraviti, temveč dopolniti sem jih prišel. Resnično vam povem: dokler ne premineta nebo in zemlja, ne bo zbrisana niti ena črka ali črtica postave, preden se vse ne zgodi. Kdor bo torej kršil eno od teh, pa čeprav najmanjših zapovedi, in bo tako ljudi učil, bo najmanjši v nebeškem kraljestvu. Kdor pa jih bo spolnjeval in učil, bo velik v nebeškem kraljestvu. Zato vam pravim: če vaša pravičnost ne bo večja kakor pismoukov in farizejev, nikoli ne pridete v nebeško kraljestvo.

Slišali ste, da je bilo rečeno prednikom: 'Ne ubijaj' Kdor pa koga ubije, pride pred sodišče. Jaz pa vam pravim: vsak, kdor se jezi na svojega brata, zasluži, da pride pred sodišče. Kdor pa reče bratu 'bedak', zasluži, da pride pred vrhovno sodišče; in kdor mu reče 'brezverec', zasluži, da pride v peklenski ogenj! Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj proti tebi, pusti dar tam pred oltarjem, pojdi in se prej spravi z bratom, potem pa pridi in daruj svoj dar. Spravi se hitro s svojim nasprotnikom, dokler si z njim še na poti, da te nasprotnik ne izroči sodniku, sodnik pa pazniku in te ne vržejo v ječo. Resnično ti povem: ne prideš od tam, dokler ne plačaš vse do zadnjega.

Slišali ste, da je bilo rečeno: 'Ne prešuštvuj'. Jaz pa vam pravim:

kdor koli gleda žensko s poženjem, je v srcu že prešuštoval z njo. Če te desno oko zapeljuje, ga izderi in vrzi od sebe; kajti bolje je zate, da izgubiš en ud, kakor da bi bilo celo tvoje telo vrženo v pekel. In če te desna roka zapeljuje, jo odsekaj in vrzi od sebe, kajti bolje je zate, da izgubiš en ud, kakor da bi celo tvoje telo prišlo v pekel.

Rečeno je bilo: **'Kdor se loči od svoje žene, naj ji da ločitveni list'**. Jaz pa vam pravim: kdor se loči od svoje žene, razen če zveza ni bila zakonita, je kriv, da ona prešuštuje. Kdor pa se z ločeno oženi, prešuštuje.

Dalje ste slišali, da je bilo rečeno prednikom: **'Ne prisegaj po krivem; spolni pa, kar si prisegel Gospodu!'** Jaz pa vam pravim: Sploh ne prisegajte! Ne pri nebu, ker je Božji prestol; ne pri zemlji, ker je podnožje Božjih nog; ne pri Jeruzalemu, ker je mesto velikega kralja. Tudi pri svoji glavi ne prisegaj, ker ne moreš niti enega lasu narediti belega ali črnega. Vaš 'da' naj bo 'da', vaš 'ne' naj bo 'ne'; kar je več kot to, je od hudega.

Slišali ste, da je bilo rečeno: **'Oko za oko in zob za zob'**. Jaz pa vam pravim: ne upirajte se hudobnežu, ampak če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo. Če te kdo prosi, mu daj, in če si hoče od tebe kaj sposoditi, mu ne pokaži hrbta.

Slišali ste, da je bilo rečeno: **'Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika.'** Jaz pa vam pravim: ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo, da boste otroci svojega Očeta, ki je v nebesih. On namreč daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim. Če namreč ljubite tiste, ki vas ljubijo, kakšno zasluženje imate? Mar tega ne delajo tudi cestnarji? In če pozdravljate le svoje brate, kaj delate posebnega? Mar tega ne delajo tudi pogani? Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče.

Glejte, da svoje pravičnosti ne boste razkazovali pred ljudmi, sicer ne boste imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih.

Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor počenjajo hinavci po shodnicah in ulicah, da bi jih ljudje videli. Resnično vam povem: dobili so svoje plačilo. Kadar pa ti daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica. Tako bo tvoja miloščina skrita in tvoj Oče, ki vidi, kar je skrito, ti bo povrnil.

Tudi kadar molite, ne bodite kakor hinavci. Ti namreč radi molijo stoje po shodnicah in križiščih, da se kažejo ljudem. Resnično vam povem: dobili so svoje plačilo. Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skritem. In tvoj Oče, ki vidi, kar je skrito, ti bo povrnil. Pri molitvi pa ne blebetajte kakor pogani, ki misijo, da bodo uslišani, če bodo veliko govorili. Ne bodite jim podobni, saj vaš Oče ve, česa potrebujete, še preden ga prosite. Vi torej molite takole:

'Oče naš, ki si v nebesih, posvečuje naj se tvoje ime. Pridi tvoje kraljestvo. Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji. Daj

nam danes naš vsakdanji kruh; in odpusti nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom; ne daj, da pademo v skušnjava, temveč reši nas hudega.'

Če namreč odpustite ljudem njihove pregreške, bo tudi vaš nebeški Oče vam odpustil. Če pa ljudem ne odpustite, tudi vaš Oče ne bo odpustil vaših pregreškov.

Kadar se postite, se ne držite čemerno kakor hinavci; mažejo si obraze, da ljudem pokažejo, kako se postijo. Resnično vam povem: dobili so svoje plačilo. Kadar pa se ti postiš, si pomazili glavo in umij obraz. Tako ne boš pokazal ljudem, da se postiš, ampak svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi, kar je na skrivnem, ti bo povrnil.

Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih uničujeta molj in rja, in kjer tatovi spodkopavajo zidove in kradejo; nabirajte pa si zaklade v nebesih, kjer jih ne uničujeta ne molj ne rja, in kjer tatovi ne spodkopavajo in ne kradejo. Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.

Svetilka telesa je oko. Če je torej tvoje oko zdravo, bo svetlo vse tvoje telo. Če pa je tvoje oko bolno, bo v temi vse tvoje telo. Kako velika bo tema, če luč, ki je v tebi, postane tema!

Nihče ne more služiti dvema gospodarjema. Ali bo enega sovražil in drugega ljubil; ali se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu.

*Zato vam pravim: ne bodite v skrbeh za svoje življenje, kaj boste jedli ali kaj boste pili, in ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka? Poglejte ptice pod nebom! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče živi. Ali niste vi več vredni kot one? Kdo izmed vas pa more kljub vsej zaskrbljenosti dodati svoji postavi en komolec? In za obleko, kaj ste v skrbeh? Poučite se od lilij na polju, kako rastejo. Ne trudijo se in ne predejo, toda povem vam: še Salomon v vsem svojem sijaju ni bil oblečen kot katera izmed njih. Če pa Bog tako oblači travo, ki je danes na polju in jo jutri v peč vržejo, mar ne bo veliko bolj vas, maloverni? Ne bodite torej v skrbeh in ne sprašujte: **'Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali kaj bomo oblekli?'** Po vsem tem sprašujejo pogani. Saj ve vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete. Išcite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravico in vse drugo vam bo navrženo. Ne skrbite za jutri, kajti jutrišnji dan bo imel svojo skrb. Zadosti je dnevu njegova lastna teža.*

*Ne sodite, da ne boste sojeni! Kakor namreč sodite, tako boste sojeni, in kakor merite, tako vam bo odmerjeno. Kaj gledaš iver v očesu svojega brata, bruna v svojem pa ne opaziš? Kako moreš reči svojemu bratu: **'Pusti, da vzamem iver iz tvojega očesa'**, če pa imaš sam bruno v svojem očesu? Hinavec, odstrani najprej bruno iz svojega očesa; šele potem boš razločno videl odstraniti iver iz očesa svojega brata.*

Ne dajajte psom tega, kar je sveto, in svojih biserov ne mečite pred svinje, da jih ne pomendrajo in se nato ne obrnejo ter vas ne raztrgajo.

Prositate in boste dobili! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosi, prejme, in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu odpre. Ali pa: kdo med vami bo dal svojemu sinu kamen, če ga prosi kruha? Ali mu bo dal kačo, če ga prosi za ribo? Če torej vi, čeprav ste hudobni, znate svojim otrokom dajati dobre darove, toliko bolj bo vaš Oče, ki je v nebesih, dajal dobro tem, ki ga prosijo.

Vse, kar želite, da bi ljudje vam storili, storite tudi vi njim! To je namreč postava in preroki.

Vstopite skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih hodi po njej. Kako ozka so vrata in tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo.

Varujte se lažnih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčji obleki, znotraj pa so grabežljivi volkovi. Po njihovih sadovih jih boste spoznali. Se mar grozdje obira s trnja ali smokve z osata? Tako vsako dobro drevo rodi dobre sadove, slabo drevo pa slabe. Dobro drevo ne more roditi slabih sadov in slabo ne dobrih. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj. Po njihovih sadovih jih boste torej spoznali.

Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, ki mi pravi: 'Gospod, Gospod,' ampak kdor spolnjuje voljo Mojega Očeta, ki je v nebesih. Veliko mi jih bo reklo tisti dan: 'Gospod, Gospod, ali nismo v Tvojem imenu prerokovali in v Tvojem imenu izganjali hudih duhov in v Tvojem imenu storili veliko čudežev?' Vendar jim takrat porečem: 'Nikoli vas nisem poznal. Proč izpred mene, kateri delate krivico!'

Zato je vsak, ki posluša te moje besede in jih spolnjuje, podoben pametnemu človeku, ki pozida svojo hišo na skalo. Ulje se ploha, priderejo nalivi in privršijo vetrovi ter butnejo v to hišo, vendar se ne zruši, ker ima temelje na skali. Kdor pa moje besede posluša in jih ne spolnjuje, je podoben nespametnemu človeku, ki pozida hišo na pesku. Ulje se ploha, priderejo nalivi in privršijo vetrovi ter butnejo v to hišo in hiša se zruši v veliko podrtijo.»

40. V Siharju. – Tedanji duhovniki kritizirajo pridigo na gori. Odkritosrčni veliki duhovnik se v nadaljevanju svoje kritike pridige na gori obrne na Gospoda. Gospod opozarja, da je treba razumeti duha njegove pridige, ne pa podob!

1 Ko je bila pridiga končana, so se mnogi zgrozili, in to predvsem duhovniki, in nekateri od njih so rekli: »Kdo se torej more zveličati?! Tudi mi, pismouki, prav in pravično pridigamo, tako kot je nekoč Mojzes z gore oznanil ljudstvu zakone! Toda vse to je rosa in blagi večerni vetrič v primerjavi s tem strogim naukom in mogočno pridigo! K takšnemu nauku seveda ni mogoče pripomniti nič oprijemljivega;

toda preoster je in težko da ga bo kdaj sposoben uresničiti kak človek.

2 Kdo more ljubiti svojega sovražnika, kdo dobro delati *tistemu*, ki komu stori zlo, in kdo more blagoslovljati tiste, ki ga sovražijo in ne govorijo o njem nič drugega kot hudo?! In če si hoče kdo od mene kaj izposoditi, se ne smem odvrniti od njega in ne zapreti njegovim govorom svojega ušesa in srca, četudi jasno vidim, da mi izposojevalec ne bo mogel nikoli povrniti izposojenega?! Ah, to je neumno! Ko bodo to zvedeli lenuhi in delomrzneži, ali ne bodo takoj prišli k premožnim in si od njih izposojali tako dolgo, dokler bodo ti kaj imeli?! Ko bodo ti tako, in sicer nič lažjega kot to, posodili vse ubogim, ki posojenega nikoli ne morejo vrniti, in na koncu sami ne bodo imeli ničesar več, je vprašanje, kdo bo v prihodnosti sploh še kaj delal in od koga si bodo potem reveži lahko kaj izposodili!

3 Še prejasno je, da mora z upoštevanjem takšnega nauka, ki je postavljen proti vsej naravi človeške ureditve, svet kaj kmalu postati gola puščava. Če pa bo svet puščava, od kod bodo potem ljudje dobili izobrazbo, če bodo vse izobraževalne ustanove nujno propadle, če ne bo nihče imel premoženja, da bi jih ustanavljal in vzdrževal?!

4 Ta nauk torej nikakor ni uporaben! Slabi ljudje in sovražniki dobrih ljudi ter njihove dobre stvari morajo biti kaznovani, in kdor mi da zaušnico, mora dobiti nazaj vsaj dve krepki, da ga bo vnaprej minila želja, da bi mi še kdaj postregel s kakšno klofuto! Nemaren izposojevalec mora biti zaprt v delovni stolp, da se bo naučil delati in si bo kot delovni človek s trudom svojih rok služil svoj kruh, čisto revni pa naj prosi za miloščino in ne bo mu odklonjena! To je stara, toda dobra postava, pod katero lahko obstane človeška družba. Toda ti zakoni, ki jih je dal zdaj ta domnevni Kristus, so za človeško življenje nepraktični in jih zato ni mogoče sprejeti.

5 Nisem pa hotel še nič reči o vsem drugem, pa naj zveni še tako nesmiselno, toda zapovedano samopohabljanje zaradi morebitnega pohujšanja po lastnih udih, poleg tega pa še tudi očitno zaukazano brezdelje, po katerem naj nihče za nič ne skrbi, temveč naj najprej išče Božje kraljestvo, vse drugo pa mu bo potem dano od zgoraj!? – Dajmo zadevo na majhno preskušnjo za nekaj mesecev, ljudje naj se v tem času ničesar ne dotaknejo in nič ne delajo, pa se bo pokazalo, ali jim bodo priplavale v usta pečene ribe!

6 In kako neumno je končno zapovedano samopohabljanje zaradi pohujšanja udov! Pustimo, če si nekdo z ostro sekuro v svoji desni roki odseka levico in jo odvrže; kaj bo pa storil, če bi ga potem pohujševala njegova desnica – kako si bo potem odsekal to in kako izdrli oči in končno brez rok odsekal še noge, ki bi ga lahko tudi pohujševale?! – Ah, pojdite no s takšnim naukom lepo domov! Ta bi bil preslab za krokodila, kaj šele za človeka! – Samo malo kombinirajte posledice, pa vam mora biti jasno, da takšen nauk ne more biti nič drugega kot posledica starojudovskega fanatizma!

7 In če bi prišli vsi angeli iz nebes in bi učili ljudi takšnih poti za

dosego večnega življenja in uporabo takšnih sredstev za pridobitev nebes, bi bilo treba takšne neumne učitelje s palico izgnati z zemlje, naj sami uživajo svoja neumna nebesa! – Sama nedoslednost! – ‘Zob za zob’ in ‘oko za oko’ se mu zdi krivično in grozno, pridiga največjo krotkost in potrpežljivost, odpira vrata celo vsem tatovom, ko pravi: ‘Kdor zahteva od tebe suknjo, mu daj še plašč!’ Lep nauk! – Pri tem pa naj ljudje sami sebi izdirajo oči in sekajo roke in noge! – Kdo od vas je že kdaj slišal večji nesmisel?!«

8 Tedaj pristopi **duhovnik** bliže k Meni in reče: »Mojster! Tvoja dejanja dokazujejo, da zmoreš več kot navaden človek. Toda če zmoreš vsaj malo prav misliti, in o tem ne dvomim, ker sem slišal kako modro si govoril v Irhaelini hiši, potem prekličì nekatere nepraktične izreke Svoje pridige, sicer Te bomo, kljub vsem Tvojim Mesije vrednih dejanj, prisiljeni šteti za čarovnika, fanatično izšolanega v kakšni staroegiptovski šoli, in Te izgnali od nas kot navadnega mesijanskega bogokletneža!

9 Poglej Svoj nasilni nauk malo natančneje in spoznal boš, da je neuporaben za dosego večnega življenja in ga nikoli nihče ne more izpolnjevati! Kajti če bi si moral kdo zaslužiti nebesa tako, bo nebesa gotovo opustil! Boljše bi bilo, ko se ne bi bil nikoli rodil, kot pa da bi si pridobil nebesa, v katera lahko vstopi samo kot pohabljenec! Povej mi pošteno, ali ni tako ali pa resnično jemlješ Svoj nauk resno!«

10 Rečem **Jaz**: »Saj si vendar veliki duhovnik, pa si bolj slep kot krt pod zemljo; kaj lahko potem mislim in pričakujem šele od drugih?! Tu sem vam dal prispodobе, vi pa požirate samo njihovo zunanjo obliko, ki grozi, da vas bo zadušila; toda zdi se, da duha, ki sem ga položil v te podobe, niti ne slutite.

11 Verjemi **Mi**: Tako modri kot si mislite, da ste, smo tudi mi in zelo dobro vemo, ali se kakšen človek more in mora pohabiti, da bi dosegel večno življenje! Vemo pa tudi to, da duha tega nauka ne razumete in ga še dolgo ne boste razumeli! Toda zaradi tega svojih besed ne bomo preklicali. Ti imaš sicer tudi ušesa, toda ta ne slišijo, kot je treba; ravno tako imaš tudi oči, ki pa so prav tako duhovno slepe, zato tudi z odprtimi ušesi in očmi ničesar ne slišiš in ne vidiš!«

41. V Siharju. – Nadaljnja razumska kritika velikega duhovnika o Gospodovem trdem nauku; njegova dobra prilika o zaprtem vrču z vodo in žejnim človekom. Praktična življenjska modrost razumskega človeka. Gospodova potrpežljivost z vrlim duhovnikom, ki znova kritizira točko pridige na gori, ki se mu zdi nesmiselna. Gospod ga za razlago te točke pošlje k Natanelu.

1 Pravi **veliki duhovnik**: »Ja, ja, tudi glede tega imaš gotovo prav; nočem in za zdaj tudi ne morem zanikati, kaj se duhovnega skriva v Tvojih poučnih prispodobah; toda to mi moraš priznati, da če na

primer dam nekomu neki nauk, za katerega želim, da bi ga kot moj učenec razumel in uresničil, moram nauk podati tako, da ga bo učenec razumel v njegovem pravem duhu. Ko vem, da je moj učenec moj nauk popolnoma razumel po duhu notranje resnice, šele potem lahko od njega zahtevam, naj nauk izpolnjuje.

2 Če pa bi dal nekomu nauk v takšnih prisposodobah, ki jih samih na sebi ni mogoče upoštevati, in bi me potem učenec vprašal: 'Kaj je to? Kako naj si življenje vzamem, da bom življenje pridobil? Kako naj se usmrtim in potem kot mrtvec vzamem iz smrti novo, večno življenje?' – tedaj mu bom rekel: 'Glej, prijatelj, to moraš tako in tako razumeti in vzeti! Kajti glej, med tebi podano poučno podobo in v njej vsebovano resnico, je ta in ta duhovna prisposodbnost; in po tej prisposodbnosti, ne pa po zunanji podobi, moraš uravnnavati svoje življenje!'

3 Glej, Mojster, potem bo učenec to razumel, in potem lahko, kot sem že rekel, od njega upravičeno zahtevam, da bo deloval po duhu resnice mojega nauka! Ali pa lahko tudi zahtevam, ne da bi bil norec, da uresniči tudi mojo strogo poučno podobo? In če bi to od učenca zares zahteval, bi se moral vendar pred vsemi razmišljajočimi ljudmi zdeti kot nekdo, ki bi nosil vodo v dobro zaprtem vrču; žejni pa bi prišel k njemu in ga prosil, naj mu da piti, nosilec vode pa bi mu sicer ponudil zaprti vrč in dejal: 'Tu imaš vrč, pij!' Človek pa bi skušal piti, ne bi pa našel odprtine in bi vprašal nosilca: 'Kako lahko pijem iz tega? Vrč je vendar od vseh strani zaprt!' Nosilec pa bi mu rekel: 'Če si slep in ne moreš najti odprtine, pogoltni cel vrč in tako z njim vred tudi vodo!'

4 Povej mi, drugače ljubi in modri Mojster, le kaj bi žejni človek moral reči o takšnem prinašalcu vode?! Mislim, da bi imel žejni vso pravico, da bi takšnega nosilca vode ozmerjal za norca.

5 Jaz pa Te zaradi tega seveda ne bom zmerjal z norcem; toda če praviš, da duha Tvojega nauka ne moremo videti in razumeti zato, ker smo duhovno slepi in gluhi, je s Tvojim naukom kljub vsemu vendarle tako kot z vodo v zaprtem vrču, ki bi ga žejni moral pogoltniti z vodo vred – zahteva torej, ki bi jo lahko postavil samo prerok, ki je pobegnil iz norišnice. Ti pa vzemi stvar, kakor hočeš! Dokler ne boš Svojemu nauku, ki v posameznih stavkih vsebuje veliko dobrega in resničnega, dodal zadostne razlage, bomo jaz in še veliko drugih, jasno mislečih, vztrajali pri tem, kar sem povedal. Kajti nikoli ne boš doživel, da bi si mi zaradi Tvojega nauka začeli sekati roke in noge in si izdirati oči! – Tudi delali bomo kot doslej in si služili kruh v potu obraza, in kdor se bo zahrbtno pregrešil nad nami, ne bo ušel pravični kazni!

6 Tudi tátu, ki bi nam ukradel suknjo, ne bomo podarili še plašča, temveč ga bomo zgrabili in vrgli v ječo, kjer bo imel dovolj časa, da bo obžaloval svoje grdo dejanje in se poboljšal. Če si res modrijan, ki ga je poslal Bog, potem moraš biti tudi prežet s sveto nujnostjo

ohranjati Mojzesovo postavo, ki jo je Bog med bliskanjem in grmenjem oznanil Izraelcem v puščavi! Če pa hočeš s Svojim naukom postavo prelomiti, potem le glej, kako boš shajal z Jehovo!»

7 Rečem **Jaz**: »Menim, da je zakonodajalcu prepuščeno, ali bo postavo ohranil in jo izpolnjeval po duhu in resnici, ali pa jo bo pod določenimi pogoji popolnoma razveljavil!«

8 Reče **veliki duhovnik**: »Zelo nenavadno je, da tako govoriš. Danes zjutraj bi takšne besede iz Tvojih ust pozdravil, ker se mi je močno dozdevalo, da bi Ti res utegnil biti Obljubljeni. Toda po tem, kako nam podajaš nauk, si postal v mojih očeh norec, ki se mu je zahotelo, da nam ponuja svoje dozdevne ideje kot modrost obljubljenega Mesija. Zato raje razloži Svoj togi nauk, ki ga brez zadostnega pojasnila ne more razumeti in uresničiti noben človek!«

9 Rečem **Jaz**: »Povej torej, kaj te v Mojem nauku tako zelo moti, pa ti bom razložil!«

10 Pravi **veliki duhovnik**: »Že nekajkrat sem ti povedal; toda, da boš videl, kako zelo sem pravičen in zmeren, Ti zdaj povem, da sprejemam vse druge točke Tvojega nauka kot dobre in modre za uresničevanje, ne morem pa sprejeti tistega o izdiranju oči ter sekanju rok in nog. Pomisli vendar, ali bi si bilo mogoče izdreti oko! Ali ne bo tisti, ki si je odsekal roko ali nogo, kmalu nato izkrvavel in umrl?! In če bo mrtev, kako naj se potem poboljša?

11 Glej, to je najbolj nepraktična točka Tvojega nauka, ki je z razumom ni mogoče izpolnjevati! In če bi bil kdo res kdaj tako nor, da bi takšen nauk uresničeval na sebi, se zaradi tega gotovo ne bo poboljšal; kajti če bo kdo to preživel, ne bo hvalil Boga že zaradi bede, v katero ga je pahnil takšen na videz Božji nauk. Če pa bo umrl, in to je najbolj verjetno, tedaj sprašujem z Davidom: 'Gospod, kdo Te bo hvalil v smrti in Te slavil v grobu?!' Razloži nam torej bolj jasno vsaj to točko, vse drugo bomo sprejeli kot – seveda skrajno zaostreni – humanitarni nauk?«

12 Rečem **Jaz**: »Dobro; tvoja zahteva je pravična in Jaz ti povem: Med vsemi duhovniki po Samuelu si ti najbolj moder, ker si dobrega srca, Mojega nauka pravzaprav ne zavračaš, temveč ga hočeš imeti samo bolj osvetljenega; in zato ti bom tudi dal luč! Toda luč ne iz Mojih ust, temveč iz ust enega Mojih učencev. Zato se obrni na enega Mojih učencev, pa ti bo že iz tega jasno, da Moj nauk ljudje že zdaj razumejo brez Moje razlage!«

42. V Siharju. – Natanael jasno, robato osvetli tiste točke pridige na gori, nad katerimi se pohujšuje razumski človek. Mesijev poklic, da govori v prilikah. Prispodobnost med naravnim in duhovnim. Pot k razumevanju duhovnega. Razlika med Božjo in človeško besedo. Namen preskušnje mesenega življenja. Pojasnila za življenje. Nevarnost ljubezni do sveta. Svarilo kritikom.

1 Tedaj se **veliki duhovnik** obrne na Natanaela in mu reče: »Po napotku vašega Mojstra se naključno obračam nate; pojasni mi zato vsaj najbolj nerazumljivo točko nauka vašega Mojstra! Toda prosim te, samo z jasnimi čistimi besedami. Kajti z dimom in paro ni mogoče razsvetliti nobenega prostora! Izvoli govoriti!«

2 Reče **Natanael**: »Ali ste res tako zelo trdoglavi, da ne morete razumeti pravega pomena tako jasno podanega nauka? Ali niso skoraj vsi preroki napovedali, da bo Kristus govoril z ljudmi samo v prilikah in nič drugače?«

3 Reče **veliki duhovnik**: »Prav imaš, kajti tako je zapisano.«

4 Nadaljuje **Natanael**: »Dobro, če kot izvedenec v Pismu to veš, zakaj potem zmerjaš Gospoda z norcem, če govori samo v prilikah, kot je zapisano, za razumevanje le-teh pa lahko za luč prosiš Gospoda. In če ti je Njegov govor v prilikah nerazumljiv, ker si ti sam poln nerazumevanja za takšne Božje reči, še ne smeš zmerjati Gospoda z norcem.

5 Glej, naravne reči imajo svoj red in lahko obstajajo samo v tem svojem redu; in tako imajo tudi duhovne stvari svoj red in zunaj tega reda ne morejo niti obstajati niti biti mišljene niti izgovorjene. Toda med naravnimi in duhovnimi rečmi, ker so one izšle iz teh, je natančna ustreznost, ki jo seveda najbolje pozna samo Gospod.

6 Če Gospod zdaj oznanja čisto duhovno nam, ki smo še v negibnem redu po meri narave, lahko to stori samo s prispodobami, s prilikami. Da pa bi ga prav razumeli, se moramo truditi, da bi prebudili svojega duha z ravnanjem po Božjih zapovedih. Šele tako prebujenim nam bo postalo jasno, kaj vse je Gospod povedal in razodel s takšno prispodobo in ravno v tem se bo Njegova Božja beseda večno razlikovala od naše človeške.

7 Zdaj pa dobro pazi! Kar je pri naravnem človeku oko, to je pri duhu zmožnost vpogleda v Božje in nebeške stvari, ki edine ustrezajo bistvu duha za njegov preblaženi večni obstoj.

8 Ker pa mora biti duh zaradi nujne Božje ureditve določen čas še pogreznjen v materijo mesa tega sveta, da se utrdi v svoji svobodi in skoraj popolni neodvisnosti od Boga, brez katere ne bi nikoli mogel gledati Boga in še manj obstajati v Njem, poleg Njega in pri Njem – (ker pa duh prav v materiji zori in se utrjuje v svobodi in neodvisnosti od Boga, je vendarle v neogibni nevarnosti, da ga materija sama pogoltne in s tem usmrti, iz te smrti pa je in mora biti obujenje k življenju v Bogu nadvse težavno in boleče) – je Gospod

rekel, seveda ne mesenemu, temveč duhovnemu človeku: 'Če te oko pohujšuje, ga izderi in vrzi od sebe; bolje je z *enim* očesom priti v nebеса – kot z obema v pekel!', ali z drugimi besedami: Če te svetloba sveta preveč omamlja, se prisili in obrni od takšne svetlobe, ki bi te potegnila v smrt materije! Kot duh odvzemi samemu sebi prazen užitek posvetnosti in se usmeri k povsem nebeškim stvarim! Bolje je zate, da greš brez kakršnega koli svetnega znanja v kraljestvo večnega življenja, kot da bi te, po eni strani preveč izkušenega v posvetnosti, po drugi strani premalo duhovno poučenega, pogoltnila smrt materije!

9 Če je Gospod tukaj govoril o dveh očesih, rokah in nogah, s tem vendar ni označil telesnih oces, rok in nog, temveč očitno samo dvojno zmožnost gledanja, delovanja in napredovanja duha; ni svaril mesa, ki nima življenja, temveč duha, naj se raje ne ukvarja s svetom, če opazi, da ga ta preveč privlači, ker je sicer bolje, da odide brez kakršnega koli svetnega znanja v večno življenje, kot da bi ga zaradi preveč svetnega znanja na koncu pogoltnila nujna sodba sveta.

10 Duh pa naj gleda seveda tudi svet in naj je o njem poučen, toda naj mu ne godi. Če pa začuti, da ga svet privlači, tedaj naj se pri priči odvrne od njega, ker mu že grozi nevarnost. In glej, to nujno odvrnitev izraža ustrezna podoba izdiranja očesa; in Tisti, ki nam lahko dá tako ustrezno podobo, gotovo dobro pozna vse človekove duhovne in materialne razmere; to je po mojem prepričanju omogočeno samo Tistemu, po Čigar moči, ljubezni in modrosti so bile duhovno in materialno ustvarjene vse stvari. Mislim, da me zdaj vendarle razumeš in da si spoznal, kako hudo si se pregrešil nad Tistim, ki ima v Svojih vsemogočnih rokah tvoje in naše življenje.

43. V Siharju. – Nataneal utemelji, zakaj Gospod govori v prilikah. Nadaljnja razlaga pridige na gori. Pomembni napotki za življenje.

1 **Veliki duhovnik** in tudi mnogi drugi ostrmijo in duhovnik čez nekaj časa reče: »Ja, ja, seveda, zdaj dobro razumem! – Toda zakaj ni Gospod govoril takoj tako razumljivo kot zdaj govoriš ti, pa se jaz gotovo ne bi pregrešil nad Njim!?!«

2 Pravi **Nataneal**: »Če bi me tako vprašal sedemletni deček, se ne bi čudil, da sedemletni deček tako sprašuje, zelo pa se čudim, da tako sprašuješ ti, ki si vendar eden prvih modrijanov tega kraja!

3 Ali ne bi želel Gospodu postaviti tudi modrega vprašanja, zakaj je On semenom, ki niso ničemur podobna, dal sposobnost, da se izoblikujejo in razvijejo v drevesa in zrastejo v neskončnost? Ali ne bi bilo bolje, da bi kar takoj vsi sadeži že zreli iz zraka deževali ljudem v naročje?! Čemu dolgotrajni razvoj drevesa iz semena in nato še dolgo čakanje na zreli sad?! Glej, glej, kako si še neumen!

4 Gospodova beseda in nauk sta takšna kot vsa Njegova dela. Svoj nauk nam daje v semenih; ta moramo najprej posejati v zemljo našega duha, ta zemlja se imenuje LJUBEZEN; tu bo seme potem vzkalilo in zrastle v drevo resničnega spoznanja Boga in nas samih, in s tega drevesa bomo lahko potem ob pravem času nabirali zrele sadeže za večno življenje.

5 LJUBEZEN PA JE PRVO; brez nje ne uspeva noben duhovni sad! Sej pšenico v zrak; glej, ali bo rastle in obrodila sad! Če pa položiš pšenično zrno v dobro zemljo, bo rastle in ti obrodilo mnogoteri sad. Prava ljubezen pa je prava zemlja za duhovno pšenično zrno, ki smo ga dobili iz Gospodovih ust.

6 Zato Gospod pred vami vsemi poslej odpravlja trdo Mojzesovo postavo kazni, da boste čim hitreje obogateli z dobro zemljo v svojih srcih. Kdor kaznuje po postavi, ima malo ljubezni ali pa je sploh nima; pri njem bo torej seme Božje besede zelo slabo uspevalo! Kdor pa je kaznovan, je tako in tako obsojen s sodbo, v kateri ni ljubezni, ker je sodba smrt ljubezni.

7 Zato napak svojih bližnjih raje ne opažajte takoj, temveč bodite z njimi prizanesljivi in potrpežljivi! In če v svoji slabosti od vas kaj zahtevajo, jim tega ne odklonite, da se bo tako ljubezen v vas samih in prav tako v vaših slabotnih bratih pomnožila. Ko bo le-te v vas in v vaših bratih dovolj, bo Božje seme v vas dobro uspevalo, in slabotni bo po ljubezni dozorel, kolikor bo mogel, in vam bo hvaležno in mnogotero povrnil tisto, kar ste mu izkazali v njegovi slabosti.

8 Če pa boste do svojih slabotnih bratov skopi in trdi, tudi sami ne boste nikoli dosegli Božjega sadu v sebi, in sodba slabotnih bo na koncu pogubila tudi vas.

9 Ko je Gospod rekel: 'Če kdo zahteva od tebe suknjo, mu daj povrhu tudi plašč!' je hotel samo nakazati, da morate vi, ki ste bogati in imate premoženje, revežem, če pridejo k vam, tudi bogato in obilno dati! Potem bo tudi prišlo veliko zemlje v vaša srca in tako boste s posestjo takšne prave zemlje blaženi, in reveži vas bodo zares blagoslavljali; iz vaših src bodo slišali najučinkovitejšo pridigo resničnega Božjega evangelija in vam bodo, z njo okrepljeni, v večno oporo. Kadar pa pičlo dajete in računate, kdaj in koliko dajete, ne koristite s tem niti sebi niti ubogim bratom, in oni vam zato ne bodo nikoli v oporo.«

44. V Siharju. – Nadaljnja duhovnikova vprašanja o simboliki podob iz govora na gori. Natanael razloži »desno oko« in »levo roko«. Zahvala poučenega.

1 **Veliki duhovnik**, ki je zelo pozorno poslušal ta govor, reče: »Zdaj je vse lepo in prav in menim, da že kar precej razumem; samo nekaj

moram še pripomniti: da je Mojster pravzaprav govoril samo o izdiranju desnega očesa in o sekanju desne roke. Jaz pa sem potem v svoji raziskovalni vnemi počezno dodal tudi še noge, in glej, zdaj si mi sekanje nog razložil ravno tako kot izdiranje očesa in sekanje roke, in, kolikor vem, je Gospod govoril edino o teh. Ti pa si rekel, da je prispodoba samo v Gospodovi besedi, ki govori človekovemu duhu; kako torej, da si tudi v mojem dodatku našel prispodobo?»

2 Govori **Natanael**: »Motiš se! Gospod je govoril tudi o desni nogi; samo pisarjem je namignil, naj tisto, o nogi izpustijo, ker onim, ki so svoj notranji vid usmerili k nebesom in z voljo svoje ljubezni, ki jo prispodobno razumemo kot levo roko, roko srca, po Božji volji postali dejavni, potem ko so si odstranili desno roko ali desno dlan, pod katero razumemo povsem posvetno nagonsko delovanje, ni več potrebno, da bi si odstranili tudi desno nogo. Če je oko že v pravi svetlobi in roka, ali natančneje volja, prav deluje, je napredovanje v prostranstva večnega življenja že samo od sebe tu, oziroma desna noga, ki označuje napredovanje v svetu, že sama od sebe odstranjena, in se za to ni treba več posebej truditi.

3 Vi Samarijani pa bi lahko upravičeno začeli pri nogi; čeprav je vaš vid zdaj obrnjen k Božjemu in opravljajo vaše roke pravo delo, je vendar vaša noga, ali vaša sla po napredku, usmerjena zgolj v svet! Kajti od Mesija pričakujete nekaj popolnoma drugega, kot bi po napovedih vseh prerokov morali. In to je, duhovno vzeto, vaša desna noga, ki jo morate odsekati, da bi lahko ubrali pravo pot v Božje kraljestvo. In zato je tudi Gospod samo zaradi vas govoril še o desni nogi, ni pa tega pustil zapisati, ker bodo poznejši pripadniki Gospodovega nauka gotovo vedeli, kje in v čem je Mesijevo kraljestvo in kaj je treba storiti, da bi ga dosegli. Imaš še kakšen pomislek?»

4 Reče **veliki duhovnik**: »Zdaj mi je tako jasno, kolikor mi je le lahko. Toda kljub vsemu mojemu zdajšnjemu razumevanju pa moram dodati, da je vaš nauk, tako kot ga učite, trd in težko razumljiv, in videli boste, da se bodo mnogi obenj spotikali.

5 Ne bi vam rad slabo prerokoval; toda povem vam, da s tem pri visokoletečih Judih ne boste dosegli tega, kar ste dosegli pri nas, kljub naši mnogoteri neumnosti. Zdaj verjamemo, čeprav se nam še zmeraj zdi kot v sanjah; visoki Judje pa vam ne bodo verjeli! Zahtevali bodo znamenja in vas bodo na koncu zaradi znamenj še preganjali; mi pa nismo zahtevali od vas znamenj, pa ste jih kljub temu prostovoljno naredili.

6 Zdaj pa vam ne verjamemo zaradi znamenj, ki bi jih deloma lahko naredili tudi ljudje, temveč samo zaradi nauka, ker ste nam ga razložili! Zato tudi ostanite pri nas, pri visokih Judih in Grkih boste slabo opravili.«

45. V Siharju. – Natanaelova skromnost, čudovito apostolsko pričevanje. »Kdor iz ljubezni do Gospoda ne more vsega zapustiti, Ga ni vreden!« Želja velikega duhovnika slediti Gospodu; njegova skrb za blagor črede.

1 Govori **Natanael**: »Do tu sem lahko govoril s teboj; od tod pa je vse v Gospodovih rokah. Kar hoče On, to bomo hoteli in storili tudi mi. Kajti duhovno smo mi vsi še zelo revni; zato moramo ostati pri Njem, da bo nebeško kraljestvo postalo naše. Z Gospodom hočemo tudi prenašati vsakršno trpljenje in preganjanje, da bomo ob Njem in v Njem imeli pravo tolažbo. V Njegovem imenu hočemo biti blagi v vseh svojih mislih, sodbah, željah in hotenjih in v vsem dejanju in nehanju, da bomo postali pravi lastniki resnične rodovitne zemlje, ki je ČISTA LJUBEZEN DO BOGA V NAŠIH SRCIH.

2 Tudi deželi, kjer se godijo krivice in je življenje trdo, se ne bomo ognili, lačni in žejni naj bomo resnične pravičnosti; saj imamo vendar pri sebi Njega, ki nas lahko v tem nasiti za večno!

3 Do vsakogar, pa če je do nas pravičen ali krivičen, želimo biti usmiljeni, da se bomo pred Gospodovimi očmi izkazali za vredne velikega Božjega usmiljenja!

4 Tako tudi hočemo, kolikor nam bo le mogoče, povsod, tako kot tukaj pred vami, varovati svoja srca pred vsako nepoštenostjo, da Gospod ne bi odšel od nas, ko bomo zrlj Vanj; kajti z nečistim srcem se ni mogoče približati Bogu ter v duhu in vsej resnici gledati Njegovo obličje in polnost čudežev Njegovih del!

5 Če pa smo čistega srca, moramo biti miroljubni, potrpežljivi in krotki do vsakogar, kajti jezo srce ne more biti nikoli čisto, saj jeza zmeraj izvira iz napuha. Če pa smo miroljubnega srca, potem se lahko tudi čisto mirno, kot otroci, bližamo Njemu, ki nam je prinesel BOŽJE OTROŠTVO in nas je učil moliti k Bogu kot našemu Očetu.

6 Četudi nas bodo, kot pravite, v drugih deželah in krajih preganjali zaradi naše nedvomno najbolj pravične stvari, nam to, prijatelj moj, ni mar; saj imamo vendar Njega in po Njem nebes nebesa. In tako smo že tukaj blaženi, preblaženi, pa naj nas ljudje ljubijo ali zaničujejo in preganjajo zaradi Njega. On je Gospod nad vsemi in nad vsem. Kajti Njemu, ki Ga ubogajo vsa nebesa in so vselej pripravljena za Njegovo službo, kot smo se včeraj in že prej večkrat prepričali, služimo tudi mi in že samo to nam je največje plačilo in najvišja čast! Zato ne skrbi za nas, kajti vemo in se zavedamo, pri čem smo!«

7 Nad tem nadvse odločnem govorom je **veliki duhovnik** zelo ostrmel in rekel: »Resnično, če ne bi bil tu potreben in ne bi imel žene in otrok in marsičesa drugega, bi še sam odšel z vami!«

8 Pravi **Natanael**: »Mi pa smo zapustili žene, otroke in stvari in Mu sledili, naše žene in otroci pa kljub temu živijo! Povem ti svoje mnenje: Kdor v tem svetu iz ljubezni do Njega ne more zapustiti česar koli, ta ni vreden Njegove milosti! Pa če si zaradi tega užaljen

ali ne, tako pač je! Moje srce mi to pravi in v srcu je vse resnica, če se je v njem duh prebudil k živemu razmišljanju v Bogu. On nas ne potrebuje, toda mi potrebujemo Njega.

9 Ali si Mu že kdaj pomagal dvigniti veliko sonce nad širno obzorje in razširiti njegovo nebeško luč nad prostrano zemljo? Ali si že kdaj videl ali mogoče celo skoval okove, ki jih Gospod natika vetrovom, si videl, kako drži bliske in mogočno grmenje in morje v njegovih globinah?! Kdo lahko reče, da je kdaj kakor koli pomagal Gospodu?! Če pa je tako, le *kdo*, komur Gospod govori, da naj Mu sledi, se še lahko spomni svoje žene, svojih otrok, svojih stvari in ne sledi brezpogojno Njemu, Gospodu vsega živega, vseh nebes in vseh svetov, za katerega smo tako dolgo upali, da bo prišel, in je zdaj tudi prišel, natančno tako kot so napovedali preroki in očaki?!«

10 Odvrne **veliki duhovnik**: »Če le ne bi bil veliki duhovnik, resnično, storil bi, kar ste storili vi vsi! Toda jaz sem veliki duhovnik; in ker boste, kakor sem slišal, ostali pri nas, samo še en dan, sem tem malovernim tukaj potreben tako kot oko za gledanje. Zato boš že uvidel, da mi ni treba ostati tukaj toliko zaradi moje žene, mojih otrok in mojih stvari, pač pa zaradi teh malovernih, ki se še dolgo ne bodo mogli popolnoma ločiti od nekoč vsajene ideje o tem, kakšen bo Mesija in o pomenu Njegovega nastopa. Brez grenkega truda ne bo šlo; toda kaj morem?!

11 Trdno verujem, da je vaš Mojster obljubljeni Mesija; toda moje občestvo?! Videl si, koliko jih je odšlo že med pridigo! Ti so polni najhujše nevere in bodo to nevero vneto razširjali, in mnogi, ki so še ostali in so bili še včeraj polni vere, zdaj dvomijo in ne vedo, kaj naj verujejo!

12 Pomisli pa name, ki sem za vse te orakelj – kakšno delo bom imel odslej. Če pa jih ne spreobrnem, bodo ostali do konca sveta vse kar hočeš, samo to ne, kar bi morali biti! In glej, v tem je poglavitni razlog, zakaj predvsem ostajam tukaj. In mislim, da mi Gospod zaradi tega ne bo nemilosten! Četudi nisem telesno v Njegovi družbi, bom duhovno ostal za zmeraj in se bom trudil, da Mu bom kot zvest služabnik in pastir Njegove črede kar najzvesteje služil povsem po Njegovem nauku, ki sem ga tu slišal, in menim, da Mu bo tako tudi prav!«

13 Rečem **Jaz**: »Tako Mi je prav in ljubo! Kajti v tem občestvu mi moraš biti prizadevno orodje in za to boš nekoč v nebesih dobro poplačan. Zvečerilo se je, zato se vrnimo domov! Zgodi se!«

14 Po teh besedah smo se z gore napotili domov. Ostalo pa je še veliko ljudi, čeprav so prej, ko sem končal pridigo, mnogi odšli polni nevere in jeze.

46. V Siharju. – Ozdravitev gobavca na njegovo prošnjo: »Gospod, če hočeš, me moreš očistiti!« Ta čudež dobro vpliva. Delovna vnema in navdušenje velikega duhovnika. Gospodovi življenjski napotki za zmernost v vsem.

1 Kot je bilo že prej enkrat omenjeno, nismo bili ravno na vrhu gore, temveč bolj spodaj na prvih pobočjih; tam je bilo namreč več prostora, pa tudi bolj udobno je bilo, ker Mi je sledilo veliko ljudstva iz mesta, in tudi zato, ker so bili med njimi mnogi stari in že zelo slabotni ter bi pri hudi dnevni vročini komaj lahko dosegli vrh gore. Vendar pa smo bili precej visoko in zato se je sprevod pomikal nekoliko počasneje, ker nekateri ljudje, ki so bolj slabo videli zaradi mraka, niso mogli več razpoznati poti.

2 Ko pa smo tako s previdnimi koraki prišli z gore povsem na ravnino, je ležal ob poti povsem gobav **človek**. Takoj se je dvignil, stopil k Meni in s tožečim glasom dejal: »O Gospod, če bi hotel, bi me lahko očistil!« **Jaz** pa sem takoj stegnil roko nadenj in rekel: »Hočem, da si očiščen!« In bolnik je bil v trenutku očiščen gob; vse otekline, garje in luske so nenadoma izginile. Bila pa je to zelo huda gobavost, ki je ni mogel ozdraviti noben zdravnik; zato se je tudi vse ljudstvo nadvse začudilo, ko je videlo, kako je bil ta človek v trenutku očiščen svoje gobavosti.

3 Očiščeni Me je hotel začeti nadvse glasno slaviti, **Jaz** pa sem mu zagrozil in rekel: »Naročam ti, za zdaj tega ne pripoveduj nikomur, razen velikemu duhovniku! K njemu pojdi; on hodi za nami skupaj z Mojimi učenci! Ko te bo spoznal za očiščenega, pojdi v svojo hišo, tam vzemi in daruj na oltarju dar, ki ga je zapovedal Mojzes!«

4 Očiščeni je takoj storil, kar sem mu zapovedal. **Veliki duhovnik** se je nadvse začudil in dejal: »Če bi mi kakšen zdravnik rekel: 'Glej, tega človeka bom ozdravil!', bi se pošteno nasmejal in rekel: 'Ej, ti norec, pojdi k Evfratu in ga skušaj izprazniti! Ko boš zajel eno vedro, ti jih bo na isto mesto poslal sto tisoče; vendar ti bo kljub temu laže osušiti Evfrat kot ozdraviti tega človeka, katerega meso je že skoraj začelo trohneti!' In temu človeku, ki smo Ga zdaj priznali za Mesija, je to uspelo z eno samo besedo! – Res, to nam zadostuje! – On je prav zares Kristus!- Nobenih nadaljnjih znamenj zdaj ne potrebujemo več.

5 Resnično, kdor me danes zaprosi za suknjo, mu bom dal ne le plašč, temveč vso svojo zalogo oblačil! Resnično, za to ceno dam zdaj vse do srajce, saj sem spoznal, da je Njegov nauk Božji! Ja, On sam je zdaj kot Jehova telesno pri nas! Kaj hočemo še več?! Vso noč bom razglašal in Njegovo navzočnost oznanjal po vseh cestah in ulicah!«

6 Po teh besedah priteče k Meni, in sicer blizu vodnjaka, poklekne predme in reče: »Gospod, samo malo se ustavi, da Te lahko počastim in Te molim; kajti Ti nisi samo Kristus, Božji sin, ampak si Bog sam, skrit v mesu, pri nas!«

7 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, opusti to! Saj sem vam vendar pokazal, kako morate moliti; moli torej skrivaj v tišini in to je dovolj! Ne delaj danes preveč, da ne bi zaradi tega morebiti jutri delal premalo! V vsem je treba zmeraj paziti na pravo mero. Če dodaš suknji še plašč, to zadošča, da si reveža za zmerom pridobiš za prijatelja; če pa bi mu, ko te prosi za suknjo, dodal vso svojo zalogo oblačil, bi ga spravil v zadrego in sam pri sebi bi mislil, da ga hočeš s tem ali osramotiti ali pa si ob pamet. In glej, tedaj s tem ne bi naredil nič dobrega!

8 Toda če te kdo prosi za srebrnik, ti pa mu daš dva ali celo tri, boš prosilčevo srce razveselil, svoje pa osrečil; če pa bi jih tistemu, ki bi si rad od tebe izposodil en srebrnik, dal takoj tisoč, bi se ta prestrašil in si mislil: 'Kaj naj to pomeni? Prosil sem ga za en sam srebrnik, on pa mi hoče dati vse svoje imetje!?' Ali me ima za nenasitneža, me hoče osramotiti ali pa je znorel?' In glej, s takšnim človekom *tvoje* srce ne bo pridobilo in prav tako malo bo s tvojim ravnanjem pridobilo *njegovo* srce! Torej le pravo mero v vsem, in to zadošča.«

9 S tem poukom je bil **veliki duhovnik** tudi popolnoma zadovoljen in si je rekel sam pri sebi: »Ja, ja, v vseh rečeh ima prav. Delati ravno tako, kot je rekel, je popolnoma prav. Kar je več ali manj kot to, je ali slabo ali neumno. Kajti če bi danes razdal vse, jutri pa bi morda prišel pred moja vrata še potrebnejši, kaj bi lahko potem dal temu? Kako hudo in težko bi mi bilo potem pri srcu; še revnejšemu potem vendar ne bi mogel več pomagati.

10 Gospod ima popolnoma prav v vseh rečeh in zna povsod določiti najboljšo mero; zato le Njemu vsa čast, slava in hvala in vsa srca naj ga kar najbolj častijo.«

47. V Siharju. – Čudežna večerja pri Irhaeli v družbi angelov. Gospod nakaže, kdo so ti Njegovi nebeški služabniki. Zveličarjevi galilejski rojaki jezni in neverni.

1 Med tem pa smo že dospeli do Irhaeline in Joramove hiše, kjer je bilo vse tako kot prejšnji dan, samo veliko bogatejše, pripravljeno za večerjo. Pred hišno vežo se hočejo mnogi Siharčani, ki so bili na gori, posloviti; toda takoj stopi mednje množica belo oblečenih mladeničev in jih vse začne priganjati k večerji.

2 **Veliki duhovnik**, čisto osupel nad veliko množico čudovitih mladeničev in prav posebno nad njihovo veliko ljudomilostjo, prijaznostjo in humanostjo, takoj stopi k Meni in Me kar najbolj ponižno vpraša: »Gospod, povej, prosim, kdo so ti čudoviti mladeniči? Noben den ne more biti starejši od šestnajst let in vendar vsaka beseda in vsak gib kažeta, da so izredno izobraženi! O povej mi, le od kod so

prišli in kateri šoli pripadajo! Kako postavni so in kako dobro hranjeni! Kako prijetno in srečo nadvse dobrodejno zveni njihov glas! Torej Gospod, povej, povej mi, kdo in odkod so ti mladeniči!«

3 Rečem **Jaz**: »Ali nisi še nikoli slišal, da je že od davnine znano: 'Vsakdo, ki je gospod, ima svoje služabnike in hlapce!' Imenuješ me Gospod, torej je primerno in prav, da imam tudi Jaz Svoje služabnike in hlapce! To, da so zelo izobraženi, priča, da mora biti njihov Gospod zelo moder in ljubeč. Gospodje sveta pa so trdi ljudje brez ljubezni in takšni so tudi njihovi služabniki; Gospod, ki je Gospod v nebesih in je zdaj prišel na zemljo v trdi svet ljudi, ima tudi Svoje služabnike od tam, od koder je prišel, in služabniki so Mu podobni, ker niso samo Njegovi služabniki, temveč tudi otroci Njegove modrosti in ljubezni. Si Me razumel?«

4 Pravi **veliki duhovnik**: »Ja, Gospod, kolikor je Tvojo znamenito govorico v podobah sploh mogoče razumeti. Seveda bi bilo potrebno še veliko vprašanj, da bi mi zadeva postala jasna, toda za zdaj to opuščam in upam, da bo danes za to še veliko priložnosti.«

5 Rečem **Jaz**: »O vsekakor! Zdaj pa pojdimo k večerji; vse je pripravljeno!«

6 Vse ljudstvo, ki je bilo verno, je šlo k obedu; samo del še nevernih je odšel domov, kajti tem se je zdelo, da je vse to past. Vzrok za to pa je bil, ker so bili to večinoma izseljeni **Galilejci**, med njimi mnogi iz Nazareta, in ti so Mene in tudi Moje učence, ki so jih pogosto videvali na ribiški tržnici, poznali. Ti so tudi govorili domačinom: Poznamo ga, njega in njegove učence; on je tesar po poklicu in njegovi učenci so ribiči. Šolal se je pri esenih, ki so dobro izvedeni v vseh umetnijah, v zdravilstvu in v redkih čarovnijah. Tega se je tam naučil in zdaj razkazuje svojo dobro naučeno umetnost, da bi pridobil esenom veliko privrženecv in veliko dohodkov. Ti mladeniči pa so preoblečene deklice, ki so jih taisti eseni s Kavkaza kupili in lepo vzgojili, te naj bi najbolj mamile! Mi pa se ne pustimo tako zlahka premamiti; kajti vemo, da se z Bogom Abrahamovim, Izakovim in Jakobovim ne kaže šaliti. Eseni pa, ki naj bi menda mislili, da so njihovi predniki ustvarili svet, pa se lahko šaliijo s tem, kar zanje sploh ne obstaja. Dokler verujemo v Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega Boga, ne potrebujemo takšnih esenskih slepil; in če bomo svojo vero kdaj izgubili, nam eseni in njihovi nabriti poslanci le-te gotovo niso sposobni z ničimer nadomestiti, temveč bodo nazadnje naredili iz nas same saduceje, ki ne verujejo niti v vstajenje niti v večno življenje. Pred tem pa naj nas varuje Jehova! Tako so dejali in se vrnili domov.

7 Jaz in velik del, večinoma Samarijanov, pa smo sedli k obedu in se po opravljenem delu dali postreči angelom; kajti tudi tu sem delal v puščavi, in zapisano je: »Ko je bil satan prisiljen, da se je umaknil, so pristopili k Njemu angeli in Mu stregli.«

48. V Siharju. – Gostje in nebeški služabniki. Pomisleki velikega duhovnika zaradi njegovega poslanstva spreobračanja nevernega ljudstva. Gospodova misijonska navodila in napoved Njegovega trpljenja, smrti in vstajenja. O misijonskem uspehu mučencev po njihovi smrti. Prikazovanje duhov. Čudovita končna obljuba tistim, ki bodo v dejanjih hodili za Njim.

1 Samo redki, ki so sedeli za mizo, so vedeli, da so jim stregli angeli s hrano iz nebes. Mislili so, da imam res takšne služabnike v Svojem spremstvu in da sem si jih za denar kupil v Mali Aziji. Niso pa mogli razumeti njihove velike živahnosti, prijaznosti in odlične izobrazbe. Kajti takšni sužnji so se navadno kislo držali in so svojo službo opravljali čisto suženjsko kot stroji, in o kakšni izobrazbi in humanosti pri njih ni bilo niti govora. Skratka, gostje so se zelo zabavali in **veliki duhovnik**, ki je čedalje bolj spoznaval, da so ti številni služabniki nadzemeljska bitja, je sedel tudi čedalje bolj na trnih, ker ga je motilo, da se je ljudstvo, čeprav spodobno, toda po njegovem mnenju vendarle preveč sproščeno pogovarjalo s temi čudovitimi služabniki.

2 Najbolj pa so ga motili tisti, ki so kljub vsem znamenjem iz široko odprtih nebes neverno tekli domov. S težkim srcem je dejal: »Moj Gospod in moj Bog! Le kaj bi moglo takšne ljudi še pritegniti k veri, če takšna znamenja ostanejo nerodovitna! Ti sam, o Gospod, in mnogi angeli iz odprtih nebes niste mogli spreobrniti te zalege; le kaj naj počnem z njimi jaz, uboga para? Ali mi ne bodo začeli pljuvati v obraz, če bi si jih drznil začeti poučevati o Tebi?«

3 Rečem **Jaz**: »Saj imaš vendar tudi veliko množico vernih okrog sebe; naredi jih za svoje pomočnike in trud ti bo olajšan. Če hoče kdo dvigniti težko breme, nima pa za to dovolj moči, si vzame pomočnika. Če ni dovolj eden, si vzame še drugega in tretjega in tako bo kos bremenu. Kjer je enkrat število vernikov enako kot nevernikov, v našem primeru lahko celo večje, tam je delo lahko.

4 Čisto drugače pa je tam, kjer vernikov sploh ni! Tam se sicer poskusi, da se kasneje nihče ne bi mogel opravičevati in govoriti: 'O tem še nikoli nisem slišal niti besede.'

5 Če najdete enega vernika, tedaj ostanite pri njem in mu razodene kraljestvo Božje milosti! Če pa ne sprejme besede nihče, tedaj pojdite naprej in otresite tudi prah s svojih nog nad takšnim krajem; kajti takšen kraj potem tudi za naprej ni več vreden milosti, razen tiste, ki je podeljena poljskim in gozdnim živalim. To je navodilo, kako moraš v prihodnje ravnati z neverniki!

6 Povem ti pa, da ostani trden v svoji veri, sicer ne boš mogel storiti kaj prida spodbudnega za Moje kraljestvo! Ne daj se zapeljati raznim vestem, ki jih boš dobil o Meni čez nekaj let iz Jeruzalema. Kajti tam me bodo izročili sodiščem in ta bodo to Moje telo ubila, toda tretji dan ga bom spet obudil in nato ostal pri vas in med vami

do konca sveta! Kajti tista jeruzalemska zalega bo verovala šele v prepričanju, da Me nikakor ni mogoče ubiti!

7 In potem bo tudi v različnih krajih zemlje tako, da bodo trdovratni ljudje telesno ubili prinašalce evangelija. Toda ravno takšna smrt jih bo potem naredila verne, ker bodo iz tega spoznali, da vseh tistih, ki živijo duhovno življenje iz Mojih besed, ni mogoče nikoli ubiti! Kajti ubiti se bodo različno vrnili k svojim učencem in jih bodo učili Mojih potov!

8 Toda k trdim posvetnim ljudem, ki nimajo vere ali če že verujejo, vendarle ne ravnaajo tako, kot jih vera uči, ne bomo prišli niti Jaz niti Moji učenci, da bi jim odvzeli noč dvoma iz njihovih src. Ko pa bo prišel konec njihovega mesa, bodo občutili zlo svoje nevere in posledice nespoštovanja Mojega nauka v dejanjih, tisti, ki bodo dejavno verovali Vame, ne bodo niti občutili niti okusili smrti mesa!

9 Kajti, ko bom tem odprl vrata njihovega mesa, bodo stopili iz svojega mesa kot ujetniki iz svojih ječ, ko jim jih odpre milost njihovega gospoda.

10 Ne daj se torej nikdar premotiti, če boš slišal to ali ono o Meni! Kdor bo zvesto in neomajno vztrajal v veri in ljubezni do konca, tako kot Jaz učim in sem učil in bom zmerom učil, bo blažen v Mojem večnem kraljestvu v nebesih, ki jih vidiš zdaj odprta nad seboj, in Moje angele hoditi gor in dol!«

49. V Siharju. – Napotki o tem, »kako« in »kje« se prav časti Boga. Dober Irhaelin govor. »Ne molilnic, temveč domove in bolnišnice za uboge Mi gradite!« Opozorilo na tempelj stvarstva.

1 Pravi **veliki duhovnik**: »Z menoj je zdaj vse prav in upam, da bo tako kmalu tudi v vsem tem kraju. Toda dovoli mi še tole vprašanje: Ali naj odslej še častimo goro in Tvojo staro hišo in tam posvečujemo Tvoj sabat ali naj si za naprej zgradimo hišo tukaj, v kateri bi se lahko zbirali v Tvojem imenu? Če bi bilo to zadnje Tvoja volja, ali bi nam hotel jutri določiti primeren, Tebi najbolj všečen kraj, mi pa bi potem storili vse, da bi tudi v tem ustregli Tvoji želji!«

2 Rečem **Jaz**: »Priatelj, kar potrebujete vi in vsi ljudje, sem oznanil danes na gori.

3 Da bi to upoštevali, pa ni potrebna niti stara hiša na gori in še manj nova v mestu, temveč edino vaše verno srce in vaša trdna dobra volja.

4 Ko sem včeraj prišel sem in počival ob Jakobovem vodnjaku ter se srečal z Irhaelo, Me je tudi ona vprašala, ko Me je поблиže spoznala, kje je treba častiti Boga, ali na Garizimu ali v Jeruzalemu v templju. Ona naj ti pove, kaj sem ji na to odgovoril!«

5 Tedaj se je veliki duhovnik obrnil na **Irhaelo** in ta reče: »Takole je tedaj Gospod govoril z menoj:

6 'Prišla bo ura in ta je že tu, ko pravi častilci ne bodo molili Boga niti na Garizimu niti v templju v Jeruzalemu! Kajti Bog je duh in tisti, ki Ga molijo, Ga morajo moliti v duhu in resnici!' To je govoril Gospod; ti si veliki duhovnik in boš že vedel, kaj je treba storiti!

7 Takole mislim: Če nam je Gospod že izkazal preveliko milost in je prenočil v tej hiši, ki ni moja, temveč je in mora ostati Njegova, naj ta hiša za zmeraj ostane zaznamovana in zmeraj se bomo zbirali v njej v Njegovem imenu in Njemu na čast posvečevali sabat!«

8 Reče **veliki duhovnik**: »Ja, ja, seveda imaš prav, če bi vsi verovali; vendar je treba pomisliti tudi na slabotne! Ti bi se nad tem še bolj spotikali.«

9 Rečem **Jaz**: »Irhaela ima prav! Kdor se spotakne, naj se spotakne in naj se vzpenja na svojo goro! Ko tam ne bo našel ničesar več, bo že sam začel bolje razmišljati.

10 V prihodnje Mi ne gradite molilnic, temveč gostišča in prenočišča za reveže, ki vam ne morejo z ničimer povrniti!

11 V ljubezni do ubogih bratov in sester boste Moji pravi častilci in v takšnih molilnicah bom pogosto med vami, ne da bi to takoj opazili; toda v templjih, ki bodo zgrajeni samo zato, da bi me častili le z besedami – tako kot je bilo doslej, bom odslej prebival ravno tako malo kot človekov razum v njegovem malem prstu.

12 Če pa že hočete v vzvišenem templju zbuditi svoja srca Zame in Mi izkazati pravo ponižnost, potem pojdite ven v prostrani tempelj Mojega stvarstva, in sonce, luna in vse zvezde in morje, gore, drevesa in ptice v zraku ter ribe v vodi in neštete cvetlice na poljih vam bodo oznanjale Mojo slavo.

13 Povejte, ali ni drevo bolj čudovito kot ves sijaj jeruzalemskega templja?! Drevo je čisto Božje delo, ima svoje življenje in rodi užitno sadje. Kaj pa je in kaj rodi tempelj? Povem vam: nič drugega kot napuh, jezo, zavist, najhujše ljubosumje in oblastiželjnost; kajti tempelj ni Božje delo, temveč samo nečimrno človeško delo!

14 Resnično, resnično, povem vam: Kdor Me bo slavil, ljubil in častil tako, da bo v Mojem imenu delal dobro bratom in sestram, ta bo dobil svoje večno plačilo v nebesih; kdor pa Me bo vnaprej častil z vsakovrstnimi ceremonijami v samo za to postavljenem templju, ta bo tudi imel časno plačilo iz templja! Ko pa bo po smrti mesa prišel k Meni in bo rekel: 'Gospod, gospod, bodi milostljiv meni, Svojemu služabniku!' mu bom odgovoril: 'Ne poznam te; zato odidi od Mene in išči plačilo pri tistem, kateremu si služil!' Zaradi tega odslej tudi vi ne imejte več opraviti s kakšnim templjem!

15 Toda v tej hiši se lahko zmeraj zbirate v Moj spomin, ali ob sabatu ali kateri drug dan; kajti vsak dan je Gospodov, ne samo sabat, na katerega lahko v prihodnje delate dobro ravno tako kot kateri koli dan.«

50. V Siharju. – O posvečevanju sabata. Kaj hoče Bog, da bi ljudje delali. Delavnik in šabat. Nenehna Božja dejavnost. Mojzesov nauk o sabatu. »Bodite popolni, kot je popoln vaš Oče v nebesih!« Obljubljena izpolnitev molitve.

1 (**Gospod:**) »Najbolje boste posvečevali šabat tako, da boste na ta dan naredili več dobrega kot druge dni!

2 Samo hlapčevskega dela, ki je delo za zaslužek in plačilo sveta, ne smete odslej opravljati niti ob navadnih delavnikih in niti ob sabatu! Naj vam bo vsak dan šabat in vsak šabat polni delavnik! To je, prijatelj Moj, popolno pravilo, kako morate v prihodnje služiti Bogu! – In pri tem naj ostane!«

3 **Veliki duhovnik** reče: »Iz tega pravila kar najbolj jasno spoznavam sveto resnico in rad ga sprejemem za postavo; toda pri prepričanih Judih bo potrebno veliko truda, preden jim bo to pravilo, ki izvira iz čiste Božje volje, postalo jasno in povsem razumljivo! Menim, da ga mnogi ne bodo sprejeli do konca sveta. Ljudje so že od davnine preveč vajeni sabata in si ga ne bodo dali vzeti. Tu bo šele treba veliko truda in dela!«

4 Rečem **Jaz:** »Saj ni treba sabata povsem odpraviti, temveč samo tisto, kar je na sabatu neumno! Gospod Bog ne potrebuje vaše službe in vašega čaščenja; saj je svet in človeka ustvaril brez tuje pomoči in od ljudi ne zahteva nič drugega kot to, da Ga spoznajo in na vso moč ljubijo, in to ne samo na šabat, temveč nenehoma, vsak dan enako.

5 Kakšno bogoslužje pa je potem to, če se spomnite Boga samo na šabat, med tednom pa nikoli?! Mar ni Bog vsak dan isti nespremenljivi Bog? Ali ne dopusti vsak dan, pa če je šabat ali delavnik, Svojemu soncu, da vziđe in daje svetlobo pravičnim in krivičnim, ki jih je zmeraj veliko več kot pravičnih?

6 Ali Bog sam ne dela vsak dan enako? Če pa si Gospod ne vzame nobenega praznika, zakaj bi si potem morali ljudje postavljati praznike samo zaradi brezdelja? Saj kaj drugega tudi ne spoštujejo na šabat tako natančno kot brezdelje! S tem pa Bogu zagotovo najslabše služijo!

7 Kajti Bog hoče, da se ljudje nepretrgoma in čedalje bolj privajajo delovanju iz ljubezni, da bi bili nekoč v drugem življenju sposobni za vsako delo in vsak trud, in da bi tudi samo v takšnem delovanju iskali in našli najvišjo blaženost! Ali pa bodo ljudje kdaj sposobni to uresničiti z brezdeljem?! Povem ti: nikdar in nikoli!

8 Ob delavnikih se človek, če dela, vadi samo v sebičnosti; kajti dela za svoje meso, in to, kar si pridelal, imenuje svoje. Kdor hoče potem dobiti to, kar je ta pridelal, mora to od njega odkupiti z delom ali z denarjem, sicer ne more dobiti od nikogar ničesar. Če torej ljudje ob delavnikih gojijo samo svojo sebičnost, na šabat, kot edinem dnevu, ko bi se morali vaditi v delovanju iz ljubezni, pa se togo držijo

samo brezdelja, je zelo resno vprašanje, *kdaj* se bodo potem ljudje hoteli in mogli vaditi v edinem resničnem bogoslužju, ki je samo v ljubeči pomoči bližnjemu!

9 Bog sam pa ne praznuje niti trenutka, temveč neprestano dela za ljudi in nikoli zase; Zase ne potrebuje niti zemlje, niti sonca, lune in zvezd ter vsega tistega, kar je v njih in kar iz njih izhaja. Bog vsega tega ne potrebuje; toda vsi ustvarjeni duhovi in ljudje potrebujejo vse to in Gospod je torej samo zaradi njih neprestano dejaven.

10 Če pa Gospod vse dni dela za ljudi in želi, da bi Mu bili ljudje kot Njegovi otroci v vsem podobni, kako bi mu potem moglo biti po volji, da bi ljudje po šestih sebičnih dneh sedmi dan všečno služili Bogu z brezdeljem in Njega, ki je večno dejaven, častili z lenobo?!

11 Kot velikemu duhovniku ti povem to razumljivo in jasno, da boš vnaprej dobro vedoč, kdo je Tisti, ki ti je zdaj to povedal – svojemu občestvu sabat prikazal v lepši luči, kot je bilo to storjeno vse od Mojzesa pa do te ure! Kajti ravno tako kot sem zdaj tebi razkril sabat, je bil razkrit tudi Mojzesu; toda ljudstvo ga je kar prehitro spremenilo v poganski dan brezdelja in menilo, da opravlja Bogu všečno službo z brezdeljem in s kaznovanjem tistih, ki so si včasih vendarle drznili tudi na sabat opraviti majhno delo ali dati bolniku zdravilno pomoč. O kolikšna slepota, kolikšna neumnost!«

12 **Veliki duhovnik**, povsem skrušen ob tej resnici, reče: »O sveta najčistejša resnica Tvojih ust! Ja, vse mi je jasno! Šele zdaj si mi Ti, o Gospod, popolnoma odstranil trojno Mojzesovo zagrinjalo z mojih oči! Zdaj, o Gospod, res ni potrebno nobeno znamenje več; kajti Tvoja sveta resnična beseda zadošča. In zdaj prepričan trdim, da vsi, ki bodo tako v prihodnje kot zdaj verovali Vate, o Gospod, zaradi znamenj, in ne zaradi resnične besede, nimajo prave, žive vere in bodo le leno in kot stroji izpolnjevali Tvoj nauk in Tvojo sveto voljo; pri nas pa mora biti drugače! Ne znamenja, ki nam jih je dala Tvoja navzočnost, temveč edino Tvoja resnična beseda mora v naših srcih terjati pravo, živo vero in zbuditi popolno ljubezen do Tebe, in iz Tebe in samo zaradi Tebe tudi do vseh ljudi v pravi meri, in tako naj se vnaprej zgodi edino Tvoja sveta volja, ki si nam jo Ti, o Gospod, zdaj tako jasno in za večno resnično razodel!«

13 Rečem **Jaz**: »Amen! Ja, ljubi prijatelj in brat, tako je dobro in prav! Le tako boste lahko postali popolni, kot je popoln Oče v nebesih. Če pa boste tako popolni, potem boste tudi pravi Božji otroci in boste lahko zmeraj klicali k Njemu: »Abba, ljubi Oče!« In za kar koli Ga boste prosili kot Njegovi resnični otroci, vam bo dal; kajti Oče je nadvse dober in daje Svojim otrokom vse, kar ima! Zdaj pa jejte in pijte; kajti ta hrana ni s te zemlje, temveč vam jo pošilja Oče iz nebes in je zdaj sam med vami!«

51. V Siharju. Govor angelov plašnim gostom pri mizi. »Siharski evangelij«, Natanaelova zgodba o spreobrnitvi. Gospodova zapoved, naj molčijo o Njegovem božanstvu, dokler ne bo povišan na križu.

1 **Veliki duhovnik** pravi: »Gospod, a naj znova začnemo jesti? Saj smo se vendar na začetku večerje že okrepčali z jedjo in pijačo, čeprav sva se med jedjo kar naprej pogovarjala o marsičem! Jaz sem se popolnoma okrepčal enkrat za vselej in ne morem več ne jesti in ne piti.«

2 **Jaz** sem odvrnil: »Dobro si povedal, kajti poln si hrane in čudovitega vina iz nebes. Toda tukaj jih je še veliko, ki niso upali niti jesti niti piti; kajti Moje ime in Moja beseda jim še nič ne pomenita in so se bali čarovništva. Ker pa so zdaj poslušali najine pogovore in so doumeli njihovo jasno resnico, jih je minil nesmiselni strah, namesto tega pa občutijo lakoto in žejo. Zdaj pa bi radi jedli in pili, toda spet si ne upajo od samega spoštovanja. Meniš, da bi jih morali pustiti oditi kar tako? O nikar! Naj jedo in pijejo po mili volji! Kajti odslej ne bodo več jedli in pili iz te kuhinje, razen nekoč v Mojem kraljestvu, v nebesih!«

3 Po tem popravku sem spet povabil množico, naj je in pije, in rekel tudi mladeničem: »Naj jim ničesar ne manjka!« In mladeniči so znova prinesli veliko množino kruha in vina in vsakovrstnega okusnega sadja.

4 Nekateri pa so imeli pomisleke, ali naj jedo sadeže, ki jih niso poznali. Tedaj so **mladeniči** rekli: »Ljubi bratje! Vse te sadeže jejte brez strahu, saj so čisti in zelo okusni! Na tej zemlji so prenekateri sadeži in marsikatero travo in živali, pri nastanku katerih sodelujejo nečisti duhovi, ker je tako zapisano v Gospodovi ureditvi; kajti tudi hudiči morajo tu služiti gospodu, čeprav po svoji volji nikdar nočejo in ne morejo! Tako kot mora suženj v verigah služiti svojemu gospodu, morajo služiti tudi hudiči; toda v *tem* delu ni blagoslova!

5 In tako nastajajo na zemlji, na kateri neredko prebivajo pod *isto* streho ljudje, živali in hudiči in so dejavni po svoje, neredko vsakovrstna dejanja, dela in sadeži slabe in nečiste vrste, ki jih ljudje, če se hočejo obvarovati vsega mogočega zla te zemlje, ne smejo uporabljati; in zato je dal Gospod po Svojem služabniku Mojzesu določiti vse stvari, ki so čiste in dobre, in je ljudem prepovedal uporabo nečistih stvari, po katerih delujejo tudi hudi duhovi, in to je čudovito urejeno. Toda vse, kar vam je tukaj ponujeno za uživanje, je kar najbolj čisto, ker je bilo za vas čudežno prineseno iz nebes; zato lahko to uživate brez strahu! Kajti tisto, kar daje Oče iz nebes, je kar najbolj čisto in dobro in večno koristi življenju duše in duha.«

6 Ta pouk s strani modrih mladeničev je razveselil vse in vsi so hvalili Boga, da so mladeniči tako prijazni in modri. Ta nauk so nekateri kasneje po spominu zapisali in se je ohranil v tem mestu in okolici veliko let.

7 Ko pa so pozneje najrazličnejši sovražniki tudi to mesto in okolico hudo zdelali, se je marsikaj uničilo in tako tudi ta poduk, ki ga je enkrat z nekoliko mistično oblikovanimi besedami omenil apostol Pavel v svojih pismih, in sicer, ko govori o mnogoterih duhovih.

8 Vsa velika družba je bila zdaj zelo dobro razpoložena in se je kmalu pogovarjala o Meni, o Mojem nauku in o tem obedu iz nebes, in tudi mladeniči so se pogovarjali z gosti o marsičem.

9 **Natanael** pa se je dvignil in rekel gostom: »Ljubi prijatelji in bratje! Še pred nekaj lunami sem bil ribič v okolici Bethabare ob reki Jordan, nedaleč od njenega izliva v morje; tedaj je prišel k Janezu zelo skromen človek in se mu dal krstiti, in Janez je takoj pričeval o Njem, ne da bi Ga kdaj telesno videl na zemlji, in je dejal: 'Glejte Jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta!' In še je pričeval Janez in govoril: 'Ta je Tisti, o katerem sem rekel: Tisti, ki je bil pred menoj in pride za menoj, Njemu nisem vreden razvezati jermena na obuvalu.'

10 Slišal sem, kar je pričeval pridigar v puščavi in se globoko zamislil; šel sem od tam in doma pripovedoval ženi in otrokom, in ti so se zelo čudili, da je strogi pridigar tako pričeval o kakšnem človeku!

11 Težko je bilo namreč govoriti s pridigarjem, in kadar je govoril, so bile njegove besede ostre in nikomur ni prizanašal, naj bo farizej, duhovnik ali levit; vsi so morali pri njem na življenje in smrt čez ostri meč njegovega jezika!

12 Ko pa je prišel Ta, ki je zdaj Gospod med nami, je postal Janez najbolj krotko jagnje med jagnjeti in je govoril tako nežno kot poje škrljanček svojo pomladno pesmico! Skratka, moja družina je komaj verjela, kar sem pripovedoval; saj je še predobro vedela, kako je Janez sicer govoril.

13 Čez dva dni sem šel navsezgodaj na delo, sedel pod drevesom in popravljaj svoje ribiško orodje. Tedaj je prišel Tisti, o katerem je Janez tako milo pričeval, k meni v družbi še nekaterih, ki so Mu sledili, me poklical po imenu in rekel, naj Mu sledim. In ko sem se čudil, od kod me pozna, saj ga prej nisem še nikoli videl, je rekel: 'Ne čudi se tako zelo temu, kajti videl boš še večje reči, kot je ta. Odslej boš videl odprta nebesa in angele, ki hodijo gor in dol nad Sinom človekovim!«

14 In glejte, kar mi je takrat Gospod govoril, se danes tukaj čudežno izpolnjuje! Nebesa so odprta in angeli prihajajo iz njih in strežejo Njemu in nam. Mar je potreben še kakšen večji dokaz o tem, da je edino On tisti, ki mora priti po obljubi, ki se je začela z Adamom in se je oznanila vsem Izraelovim otrokom do nas?! Zato menim, da je več kot samo Mesija! On je ...«

15 Tedaj mu **Jaz** sežem v besedo in rečem: »Ljubi prijatelj in brat, za zdaj bodi dovolj! Šele ko bodo to meso Judje povišali, boš lahko

govoril brez zadržka o vsem, kar veš o Meni, toda ne prej; kajti ljudje za to še niso pripravljeni.«

16 Natanael se je s tem zadovoljil, vendar ni jasno razumel, kaj sem mislil s povišanjem Svojega mesa, in mnogi so mislili, da bom v Jeruzalemu zasedel Davidov prestol. Toda veliki duhovnik je dobro razumel, kaj sem hotel povedati s povišanjem Svojega mesa; toda molčal je in postal žalosten! Jaz pa sem ga potolažil in ga opozoril na to, kar sem o tem že govoril z njim, in spet je postal vesel in Me je hvalil v svojem srcu.

17 Medtem se je že približalo jutro naslednjega dne. Toda nihče ni bil utrujen ali zaspan, kajti vsi so bili tako okrepečani, kot še nikoli dotlej, tudi po najboljšem spanju ne. Zato so Me tudi prosili, ali ne bi smeli tega dneva preživeti ob Meni. In ustregel sem njihovi pobožni želji.

(Pripomba Jakoba Lorberja: Gospod! Jaz, ubogi grešnik, se Ti zahvaljujem za ta prvi dan v Siharju, ki je bil mesto, podobno moji notranjosti.

J. Lorber)

DRUGI DAN V SIHARJU

52. Gospod se pogovarja z velikim duhovnikom o njegovih domačih razmerah. Obleka matere Marije. Obrekovanje družine velikega duhovnika. Jonac-lova žalost. Gospodova tolažilna beseda in pričevanje o svetu.

1 **Veliki duhovnik** pa se je dvignil in Me prosil rekoč: »Gospod, ker si nam že izkazal veliko milost, da boš tudi ta dan ostal pri nas, kaj ko bi s Svojimi učenci in drugimi, ki verujejo Vate, obiskal z menoj tri bližnje kraje? Morda bi se tudi tam našlo nekaj ljudi, ki bi verovali Vate, če bi Te videli in slišali.«

2 Rečem **Jaz**: »Ne zaradi njih, zaradi tebe! Tebi je to v veselje in rad te razveselim. Toda ti imaš tudi ženo in otroke; ali mi jih ne boš predstavil? Kje so in koliko jih je?«

3 **Veliki duhovnik** nekoliko v zadregi pove: »Gospod, imam ljubo ženo, ki je z menoj vred že nekoliko priletna, in imam tudi sedem otrok, toda na žalost same deklice od 12 do 21 let. Ti pa veš, da Izraelcu ni ravno v čast, če nima moških potomcev, in zato – o Gospod, bodi potrpežljiv z mojo slabostjo! – se nisem upal prikazati s samimi ženskami!

4 Če pa bi bilo Tebi, o Gospod, to vendarle pogodu, te prosim, da bi ob kaki priložnosti šel tudi mimo moje hiše, in tam bi ti potem predstavil svoje ženske. Da bi jih privedel semkaj, pa se najbrž ne

spodobi; kajti glej, toliko že imam, da lahko skromno živim s svojo družino, toda njihova oblačila so bolj revna. Za hišo in hišna opravila so primerno oblečene; toda, da bi se pojavile v družbi, kakršna je tukaj, bi bile za družino velikega duhovnika videti vendarle prerevne! In tako menim, da je vseeno v vsakem oziru bolje, da ostanejo doma, kjer niso izpostavljene svetu v posmeh in hrani svoje prirojene nečimrnosti. In tudi zanje je dobro, da pridejo s svetom kar se da malo v stik; kajti svet je in bo zmeraj slab.«

5 Rečem **Jaz**: »Storil bom tako, kot želiš; toda potem naj le gredo vse z nami! Za nekoliko boljša telesna oblačila pa bo že poskrbljeno tako, da bodo za naš krog dovolj dobro oblečene! Zelo dobro in modro pa je, da jih kar najbolj odteguješ svetu, toda za našo družbo, ki ni posvetna, bi bile tudi take popolnoma primerno oblečene.

6 Poglej Marijo, mater Mojega mesa! Samo v belem perilu je in čezenj ima čisto navaden (preprost) moder predpasnik, pa je dovolj dobro oblečena! Na glavi nosi po navadi štirioglat senčnik, tako kot druge ženske, ki so Mi sledile iz Galileje in Judeje, in tako opravljene so najbolj primerne za našo družbo. Toda vse to ne pomeni nič; tvoja žena in tvojih sedem hčera – vse naj bodo danes tudi v naši družbi!«

7 **Eden** izmed Samarijanov reče: »Vse bi bilo lepo in prav! Sam sicer nimam pričevanja; povem samo to, kar sem slišal od različnih ljudi tu v okolici, vi pa storite kar hočete. Govori se, da so videli štiri starejše hčere, kadar velikega duhovnika ni bilo doma, ponoči na ulici, in ker so zelo lepe, so jemale denar od pohotnih hlapcev in pustile, da so z njimi spali. Takšne govorice se skrivaj širijo. Dokaza za to nimam. Mislim pa takole: Če naj bo ta novi nauk tukaj splošno sprejet od vseh tistih, ki še ne verujejo, bi bilo zaradi neumne drhali pametnejše, da vsaj starejših štirih ne bi sprejeli v družbo! Kajti ti, brat Jonael, veš, kako ozkosrčno in hudobno in za vero zakrknjeno je naše ljudstvo. Če mu pride pred oči in ušesa kaj takšnega, potem sam Jehova pri takem ljudstvu ne bo nič opravil. Naj pa bo to samo moj nemerodajen nasvet zaradi še preveč očitne hudobije našega ljudstva, da to ne bi škodovalo temu, kar je dobro.«

8 **Veliki duhovnik** se zaradi tega zelo razžalosti in reče: »Gospod! Če bi bil v vzgoji svojih hčera samo malo bolj popustljiv in neskrben, me to, kar slišim, ne bi žalostilo; tako pa vem, da nisem pri svojih hčerah opustil ničesar, kar je potrebno za vzgojo njihovega razuma in srca, in upam si priseči z najsvetejšo prisego, da je vsaka od mojih hčera zagotovo tako čista kot cvetlica na Jehovovi gori! Od kod potem takšno sramotno obrekovanje?!«

9 Rečem **Jaz**: »Ljubi brat Jonael, nikar se ne meni za to! Naj ti zadošča, da so tvoje hčerke čiste pred *Menoj*! Svet je pol hudičev in tako zelo hudoben! Ali si kdaj slišal, da bi kdo s trnja obiral grozdje ali z osata fige?! To sem že od nekdaj vedel in na gori na to tudi jasno opozoril v priliki o iveri v očesu bližnjega. In glej, ta prilika jih je veliko pregnala z gore, saj so opazili, da sem mislil nanje.

10 Povem ti, zdaj bodo šle tvoje hčere zagotovo z nami in Jaz bom šel sredi med njimi! Kajti kar je hudičevo, naj takšno tudi ostane, če se noče spreobrniti! Pojdimo! Tvoji ženi in tvojim hčeram sem že vse sporočil; pričakovale nas bodo.«

53. V Siharju. – Peter navdušeno pričuje o Božjem sinu in grobo sodi neverne Galilejce. Galilejčeva sodba o Jezusu in Njegovih učencih. Peter pošteno odgovori. Angel in Gospod sodita lažnivca in hudobnega obrekovalca. Nadloga kot birič. Hudobneževa pokora.

1 Med potjo reče Simon **Peter**: »Kar vrti se mi od čudežev! Kdor pa še zdaj ni spoznal, da je Jezus iz Nazareta utelešeni resnični sin Jehove, tega je desetkratno udarila faraonska slepota, ali pa je mrtev! Bolniki nenadoma ozdravijo na besedo, slepi spregledajo, gluhonemi slišijo in hromi hodijo in tisti, ki so polni neozdravljive gobavosti, postanejo tako čisti, kot da ne bi nikoli grešili!

2 Poleg tega se odpirajo še nebesa in množica čudovitih angelov se bliskovito spušča navzdol; služijo nam in delajo z nami tako, kot da od nastanka prvega človeka ne bi nikoli zapustili zemlje; lepi pa so tako zelo, da bi lahko človek ob pogledu nanje kar umrl od samega užitka! Če pa On govori tako modro, kot doslej še nismo slišali govoriti nikogar, so ti najlepši Jehovovi služabniki polni najslejše in najbolj vdane pozornosti in svete pobožnosti, hkrati pa živahni kot lastovke v najlepših poletnih dneh! Res, tistega, ki po vsem tem reče, da je Jezus zgolj čarovnik, bi bilo treba zaklati kot vola! Takšen človek ne more biti človek, ampak je samo žival, ki zna govoriti, in zato tudi ne sme umreti kot človek, temveč kot domača žival!«

3 Medtem ko Simon Peter sam pri sebi tako razmišlja in ne opazi, kaj se dogaja okrog njega, ga neki neverni **meščan** tega mesta krepko potrepja po rami in reče: »Če je tako, sem ti kot pošten človek dolžan prerokovati, da boš umrl kot najbolj navaden vol! Če v svojem življenju še nisi spoznal, kaj vse zmore pravi čarovnik, potem tudi ne bi smel govoriti tam, kjer prebivajo ljudje, ki so bogati z izkušnjami in znanjem!«

4 Reče **Peter** : »Povej mi, ti grobi, mračni duh! Ali lahko tvoji čarovniki v trenutku ozdravijo vse bolnike samo z besedo, in odprejo visoka nebesa, kamor ne sežeta roka in razum nobenega čarovnika?!«

5 Reče **meščan**: »O ti neumni, slepi Galilejec! Mar res ne veš, da lahko pravi čarovnik iz vsake lesene palice naredi ribo ali kačo?! Še pred kratkim je bil tukaj eden iz Egipta, vrgel je palice v vodo in pri priči so iz njih nastale ribe; ko pa je vrgel palice na kopno, so iz njih nastale kače in goži; potem je pihnil v zrak, in v njem je bilo polno kobilic in drugega letečega mrčesa; nato je vzel bele kamne in jih vrgel v zrak, in iz njih so nastali golobi ter odleteli; nato je vzel

s ceste pest prahu in ga zagnal proti vetru, in glej, v trenutku je bil zrak poln mušic, tako da se je skozi njega komaj videlo sonce; ko pa je nato pihnil v te mušice, je nastal močan veter in je odgnal mušice kot oblak. Nato nas je peljal k mlaki ob potoku, kjer je prej naredil ribe iz palic; tam se je s palico dotaknil vode, in glej, takoj se je spremenila v kri, in nato se je dotaknil še enkrat in spet je bila voda! Zvečer pa je klical k zvezdam in priletele so v njegove dlani kot udomačeni golobi! In zapovedal jim je in spet so odletele visoko pod nebesni svod. Ti pa praviš: 'Kje je človek, katerega roke bi segle do nebes?' Da se je vse to zgodilo tukaj, ti lahko potrdim s sto pričami. In kaj praviš zdaj o Božjem sinu iz Nazareta, ki ga dobro poznam in vem, čigav je in kje se je vsega tega naučil?»

6 Reče **Peter**: »Če zdaj nisi lagal kot krokodil, saj stokaš prav po otročje, in nisi za to svojo laž podkupil sto prič za nekaj grošev, potem morajo tudi mnogi od teh, ki so zdaj v Jezusu iz Nazareta prepoznali Kristusa, tudi kaj vedeti o čarovniku, o katerega čudežih si mi pripovedoval! Takoj bom vprašal Jonaela! Gorje ti pa, če si se mi zlagal!«

7 Pravi **meščan**: »Tudi ti o tem ne bodo mogli ničesar povedati, ker se teh predstav sploh niso udeleževali iz samega strahu, da čarovnik vse to počenja s hudičovo pomočjo in bi jim hudič lahko prizadejal zlo! Samo nekaj nas pogumnih, ki ne verjamemo v hudiča, ker nekoliko bolje poznamo naravne sile, nas je šlo ven, in smo se nadvse začudeni prepričali o tem, kaj vse zmore človek!«

8 Reče **Peter**: »Ti si mi pa res lep poročevalec; toda povem ti: v prihodnje se ne boš nikdar več tako izmazal in ne boš ušel kazni! Zdaj pa le stopi k velikemu duhovniku tega mesta; pred njim bova poravnala najino zadevo!«

9 Reče **meščan**: »Kaj mi mar veliki duhovnik? Jaz sem Galilejec, in sicer bolj Grk kot Jud; ta veliki duhovnik pa je neumen gorečnik, medtem ko njegove štiri starejše hčere ponoči z materinim privoljenjem, kot pravijo, počenjajo sramotne reči in se vdajajo nečistosti. Kaj naj počnem s takšnim tepcem? Umetnost in znanost mi pomenita največ in nadvse častim prave učenjake in umetnike; toda ne smejo se delati večji kot so!

10 Če bi vaš resnično učen mojster, ki je tako zelo izurjen v vsakovrstni umetnosti in znanosti, ostal pri tem, kar je, bi bil eden najuglednejših ljudi med Judi, Grki in Rimljani! Toda dela se, da je Bog, to pa je zelo neumno in sodi v stare mračne čase!

11 Vi ljudje pa ste sicer po svoje poštene in vrle duše; toda zdi se, da razen o ribolovu o drugih rečeh ne veste veliko, pa tudi izkušenj nimate. Zato končaj prepir! Lahko verujete, kar hočete, toda težko nas boste prepričali; kajti mi poznamo vsakovrstne znanosti, tudi o magiji vemo marsikaj in si mislimo o vašem mojstru svoje!«

12 Reče **Peter**: »Priatelj, zaman se trudiš, da bi obelil zamorca v sebi. Ne gre za to, kaj meniš o mojem Mojstru, zdaj bi rad, da bi

jaz ob tem navidez razumnem govorjenju pozabil, da si me prej tako zelo sramotno nalagal! Zate je veliki duhovnik lahko še tak gorečnik; toda kot javna oseba tega malega mesta mora vendarle vedeti, ali se je pred kratkim razkazoval tukaj čarovnik, kakršnega si mi opisal! To mi pomeni vse, ker hočem iz tega razbrati, kaj naj si mislim o svojem Mojstru!

13 Glej, jaz in veliko drugih smo zapustili vse, celo ženo in otroke, in Mu brezpogojno sledili, ker smo Ga videli opravljati dela, kakršnih praviloma ne bi zmozel noben človek, in Ga pri tem tudi slišali govoriti tako modro, kot *pred* Njim še ni govoril človek in težko, da bo tudi *za* Njim kdaj kdo tako govoril!

14 Ti pa si mi v svojem govoru v nasprotju z mojim Mojstrom predstavil drugega, ki mu je, četudi ne presega mojega Mojstra, vendar na videz podoben tudi po delih, ki jih mora vsak človek kar najgloblje spoštovati! Gre čisto preprosto za to, ali mi lahko veljavno in jasno dokažeš, da je ta čarovnik zares opravil dejanja, o katerih si mi pripovedoval!

15 Če je to, kar praviš, res, ti dam sveto besedo, da bom svojega Mojstra, ki mu popolnoma priznavam čisto Božjo moč, nemudoma zapustil in se vrnil k družini! Kajti dvomljivemu čarovniku ne bom sledil niti koraka več, ker sem še pravi Jud in bolj verjamem Mojzesu kot stotisoč najbolj izkušenim čarovnikom. Če pa si – in o tem ne dvomim – lagal, da bi mi zgolj iz hudobije zbudil dvom o mojem najbolj vzvišenem Mojstru, potem – kot sem ti že prej zagrozil – gorje ti! Skusiti boš moral, da zmorem tudi jaz, po milosti svojega Božjega mojstra, narediti že marsikaj, četudi se ne razkazujem pred ljudmi kot čudodelnik.

16 Zato le pojdi z menoj prostovoljno k velikemu duhovniku, ki se pravkar pogovarja z vašim cestninarjem Matejem, ki gotovo tudi kaj ve o tvojem čarovniku; kajti tudi on je bil stalno v mestu in mora o tem nekaj vedeti. Zato le pojdi prostovoljno, sicer te bom prisilil!«

17 Reče **meščan**: »Le čemu nasilje, če te ne bi ubogal? Poglej tja, kar nekaj sto jih je za menoj! Če si boš drznil položiti roko name, ti bo slaba predla!«

18 Reče **Peter**: »Ne bom položil roke nate, kot si ti ne preveč nežno storil prej meni; toda kljub temu boš moral tja. Z nami gredo množice Božjih angelov, ki jih, kot se zdi, ne vidiš več! Samo migljaj je potreben, pa te bodo takoj spravili tja, kjer te hočem in moram imeti!«

19 Reče **meščan**: »So morda tile belo oblečeni fantje, ki vas spremljajo, vaši angeli? Ha, ha, ha! No, če so ti vaša zaščitna enota; potem vam moramo prisoliti le nekaj ducatov zaušnic in že boste obležali pred mestnim obzidjem s svojimi belimi zaščitniki vred!«

20 Ta izjava Petra zelo razkači in takoj pokliče enega od mladeničev, naj kaznuje meščana. Toda **mladenič** reče: »Prav rad bi to storil, če bi bila takšna Gospodova volja; toda Gospod mi tega še ni ukazal,

zato tvoji želji ne morem ustreči. Pojdi najprej h Gospodu in Mu to povej! Če On hoče, bom to storil.«

21 Peter je pri priči odšel k Meni in Mi zaupal svojo stisko. Medtem ko sem obstal pred Jonaelovo hišo, sem **Jaz** dejal: »Pojdi tja in Mi pripelji človeka!«

22 Petru se je odvalil kamen od srca, pohitel je nazaj in rekel mladeniču: »Njegova volja je!«

23 Tedaj je mladenič pogledal meščana in ta je začel trepetati in je brez ugovora sledil Petru, saj ga je mladenič gnal k Meni. Jaz pa sem ga pogledal in meščan je priznal, da je lagal; da nikoli ni videl takšnega čarovnika, temveč je samo slišal govoriti o njem in je hotel tega učenca samo skušati, ali je trden v svoji veri, sicer pa nikakor ni imel slabega namena.

24 Rečem **Jaz**: »Ti si eden tistih, ki si z drugo lažjo hočeš pomagati iz prve, zato si hudičev. Poberi se, plačilo pa naj ti da on, ki mu tako zvesto služiš.«

25 Pri priči je stopil k meščanu hudi duh in ga začel strašansko mučiti. **Meščan** pa je na ves glas kričal: »Gospod, pomagaj mi! Saj vendar glasno priznavam, da sem grešil!«

26 Toda **Jaz** rečem: »Od koga si slišal, da so Jonaelove štiri starejše hčerke vlačuge? Glasno priznaj, sicer te bom pustil mučiti do konca sveta!«

27 Reče **meščan**: »O Gospod, od nikogar nisem nikdar slišal, ampak jaz sam sem enkrat ponoči srečal te štiri hčerke, ko so nesle vodo od Jakobovega vodnjaka, in sem jih nagovarjal, da bi počel z njimi slabe reči. Hčerke pa so grajale mojo namero tako, da sem jih rad zapustil; zaradi tega sem jim prisegel maščevanje in sem si iz same hudobije izmislil to sramoto o njih in sam povsod raztrosil to govorico! Hčerke so popolne device! O Gospod, samo jaz sam sem slab; vsi drugi pa so dobri in čisti!«

28 Tedaj ukažem hudemu duhu, naj se umakne od meščana; toda ta mora za to dati Jonaelu odškodnino! On pa je trgovec, vrne se nazaj in prinese hčeram desetkrat toliko, kot sem mu predpisal, ter prosi Jonaela in hčerke za odpuščanje.

29 **Jaz** pa mu rečem: »Dar sam ni dovolj za poravnavo takšne krivice! Pojdi in prekliči vse, kar si hudega govoril o njih, šele potem ti bodo odpuščeni grehi! Tako bodi in tako naj se zgodi!«

30 **Meščan** obljubi, da bo vse pri priči storil, samo meni pa, naj mu odpustim, če ne bo tega preklical pri kom, ki ga ne pozna in ne ve, kje stanuje.

31 Toda **Jaz** mu rečem: »Stori, kar moreš; vse drugo pa bom storil Jaz in grehi ti bodo oproščeni.«

32 **Meščan** je bil s tem zadovoljen in odšel je popraviti vse, kar je storil zlega.

54. V Siharju. – Gospod in Jonaelova plemenita družina. Zgražanje učencev zaradi čudovitega prizora z Jonaelovimi hčerkami na cesti. Gospodova pomembna graja. Kje je Božje kraljestvo. »Ostanite v ljubezni!«

1 Ko meščan odide, pokličem Jonaelovo ženo in hčere, ki so se, ko so pri Meni opazile meščana, zaradi strahu spet umaknile v hišo.

2 Na Moj klic so se kar najhitreje prikazale, hitro stopile k Meni, se z veselimi in pobožnimi obrazi s solzami v očeh zahvaljevale, da sem jim vrnil nedolžnost, ki jim jo je oblatil zloben človek!

3 Jaz pa sem položil roke na njihove glave, jih blagoslovil in jim rekel, da morajo ves dan hoditi ob Moji strani! **One** pa so se opravičile in rekle: »O Gospod, tolikšne milosti nismo vredne! Blažene smo že, če Ti smemo slediti kot zadnje v tej veliki skupini!«

4 **Jaz** pa rečem: »Dobro poznam vašo pravo ponižnost in vas prav zato vabim, da v Moji neposredni bližini prehodite pot, ki jo bom ta dan prehodil v tej okolici.«

5 Hčere se Mi zahvalijo za tolikšno čast, ki se jim zdi komaj verjetna, **Jonael** pa vpraša hčere: »Ljube hčerke! Kje ste dobile te čudovite obleke, ki vam nebeško lepo pristajajo?«

6 Hčere šele tedaj opazijo, da so oblečene v obleke iz najfinejšega, najboljšega bombaža, in da imajo glave okrašene z najdragocenejšimi diademi, da so videti kot kraljične.

7 Ko teh sedem deklic opazi na sebi tolikšen sijaj, so vse iz sebe. Njihova srca plamenijo od ljubezni in občudovanja in sladko zmedene sploh ne vedo, kaj se je z njimi zgodilo. Šele čez nekaj časa strmenja vprašajo Jonaela, kako se je to zgodilo, saj ničesar niso vedele o tem, da bi jim bil kdo prinesel takšna čudovita kraljevska oblačila in diademe.

8 **Jonael** pa pravi, sam ves očaran nad ljubkostjo hčera: »Zahvalite se Njemu, ki vas je blagoslovil! On vam je vse to čudežno podaril!«

9 Tedaj planejo otroci k Meni, jokajo od ljubezni in veselja in ne morejo govoriti. **Učenci** pa govorijo Meni za hrbtom: »Če bi se kaj takega zgodilo vsaj v hiši! Toda tukaj na javni cesti pred očmi nekaj tisoč gledalcev zbuja zadeva vendarle preveč pozornosti!«

10 **Jaz** pa sem dobro slišal, kaj so govorili, obrnil sem se in jim rekel: »Že dolgo sem pri vas, toda še nikoli niste pripravili Mojemu srcu tolikšnega veselja kot teh sedem hčera. Povem vam, te so že na pravi poti in so si izbrale najboljši delež; če ne boste tudi vi ubrali takšne poti, ne boste mogli vstopiti v Moje kraljestvo! Kajti otroci, ki pridejo k Meni tako, bodo pri Meni tudi ostali; tisti, ki pridejo samo po hvalo in slavo, pa bodo imeli v svoji sredi samo Moj odsev, ne pa Mene samega!

11 Moje resnično kraljestvo pa je samo tam, kjer sem Jaz sam neposredno v vsej resničnosti! Razumite tudi to! Gospod pa je tudi popoln gospodar nad vsem svetom in Mu ni treba pomišljati, kaj se pred neumnim svetom spodobi ali ne! Ste to razumeli?«

12 Reče **Peter**: »Gospod, imej potrpljenje z našo neumnostjo! Saj vendar veš, da vzgoje nismo dobili iz nebes, temveč od tega sveta. Vse bo še dobro; kajti tudi mi Te nadvse ljubimo, sicer ti ne bi bili sledili!«

13 Rečem **Jaz**: »Torej ostanite v ljubezni in se ne ravnajte po tem svetu, temveč po Meni, ki sem iz nebes!« S tem so učenci zadovoljni in Me slavijo v svojih srcih.

55. V Siharju. – Sprehod skozi ljubek gaj. Stari Ezavov grad. Prizor med grajskim gospodarjem, njegovimi služabniki in Gospodom. Modri, resnico-ljubni trgovec je v zadregi. Gospod bere misli. Poetični trgovec. Kočljivo vprašanje.

1 In spet nadaljujemo pot in po eni uri pridemo v čist, senčen gaj, ki je bil last nekega bogatega trgovca iz Siharja. V tem gaju so najrazličnejši okraski, vrtički, potoki, jezerca z vsakovrstnimi ribami in pticami; in na koncu zelo prostranega gaja je velik star grad z močnim obrambnim obzidjem. Grad je zgradil Ezav in v njem tudi živel, ko je bil Jakob v tujini. Tekom časa je zgradba seveda veliko pretrpela; toda trgovec je porabil velike vsote za obnovo, da je grad spet usposobil za bivanje, ter je z vsemi svojimi pogosto stanoval v njem; in tako je bilo tudi tokrat. Bil je sicer dobrodelen človek in je imel še veliko drugih posestev, toda ta posest mu je pomenila največ, in nerad je videl, če je preveč ljudi hodilo po njegovem velikem gaju; kajti veliko je vložil v njegovo nego.

2 Ko je zdaj z gradu opazil, kolikšna množica ljudi gre skozi gaj proti grajskemu obzidju, je hitro poslal številne služabnike in hlapce, da bi nas spravili iz gaja in nas vprašali, kaj hočemo.

3 **Jaz** pa sem rekel hlapcem: »Pojdite k svojemu gospodu in mu povejte: njegov in vaš Gospod mu sporoča, da bo z vsemi, ki so z Njim, prišel k njemu v goste in obedoval pri njem!«

4 Hlapci in služabniki se takoj obrnejo in prenesejo sporočilo gospodarju. Ta pa jih vpraša, ali vedo, kdo sem Jaz, ki to od njega zahtevam. **Hlapci** in služabniki odgovorijo: »Saj smo ti že povedali, kako nam je odgovoril: da je tvoj in naš Gospod, zakaj nas znova vprašuješ?! Spremlja ga sedem kraljevsko okrašenih hčera, za temi pa se zgrinja nepregledna množica. Nazadnje utegne biti celo kakšen knez iz Rima, zato je zelo priporočljivo, da mu pohitiš naproti in ga pri velikih vhodnih vratih sprejmeš z vso častjo!«

5 Ko je **trgovec** to slišal, ukaže: »Pri priči mi prinesite moje najdragocenejše praznično oblačilo in vso hišo okrasite kar najbolj slovesno. Takšnega kneza moramo veličastno sprejeti.»

6 Tedaj začno vsi v gradu tekati sem ter tja, kuharji in kuharice

prinašajo iz shrambe velikanske količine najrazličnejših jedi v kuhinjo, vrtnarji pa nabirajo v velikih vrtovih vsakovrstno imenitno sadje.

7 Čez nekaj časa pride grajski gospod v najbolj sijajni obleki, obdan s stotimi najodličnejšimi služabniki. Ko pride do Mene, se trikrat prikloni skoraj do tal ter Meni in vsem, ki Me spremljajo, zaželi dobrodošlico in se zahvali za izkazano najvišjo milost; prepričan je, da sem kakšen knez iz Rima.

8 **Jaz** pa ga pogledam in ga vprašam: »Prijatelj, kaj je zate najvišje, kar lahko opravlja človek na zemlji?!»

9 Reče bogati **trgovec**: »Gospod, odpusti meni, svojemu najbolj poslušnemu sužnju, ker sem bil tako neumen, da nisem razumel tvojega prevzvišenega modrega vprašanja; zato se spusti z neizmerne višine modrosti in mi postavi vprašanje tako, da ga bom v svoji brezmejni neumnosti razumel.« (Vprašanje je seveda dobro razumel, toda takrat je bilo v navadi, nekakšna vljudnost naj bi bila to, da so se ob še tako preprostem vprašanju, ki ga je postavila visoka oseba, delali, kot da ga ne razumejo, da bi tako pokazali, kako zelo priznavajo njeno modrost.)

10 Toda **Jaz** mu rečem: »Prijatelj, dobro si Me razumel, delaš se pa, kot da Me ne bi – samo zaradi zastarele, toda zdaj že povsem nesmiselne vljudnosti. Opusti torej to staro neumno navado in Mi odgovori na vprašanje!«

11 Pravi **trgovec**: »Če smem takoj odgovoriti na tvoje vprašanje, visoki gospod, potem naj mi bo s tvojim visokim dovoljenjem verjeti, da sem visoko vprašanje dobro razumel, in moj odgovor je takle: za najvišjega imam seveda cesarja, njegovo nalogo za najvišjo, ki jo opravlja kakšen človek na zemlji.«

12 Rečem **Jaz**: »Toda prijatelj, zakaj v svojem srcu tako zelo ugovarjaš svojemu geslu: 'Resnica je najvišja in najsvetejša na tej zemlji, in uradnik, ki zvesto služi resnici in pravičnosti, opravlja najvišjo in najbolj vzvišeno nalogo na zemlji!' Glej, to je tvoje geslo! Kako moreš v nasprotju s svojim notranjim prepričanjem reči, da je najpomembnejša vloga cesarjeva, saj cesar kot najvišji poveljnik opravlja samo nalogo surovega nasilja, ki ne temelji zmeraj na pravici in resnici.«

13 Bogati **trgovec** začudeno pogleda in čez nekaj časa reče: »Visoki gospod! Kdo ti je izdal moje geslo? Še nikoli ga nisem glasno izgovoril, mislil pa seveda tisoč in tisočkrat! Kajti dobro vem, da se resnica ne obnese zmeraj najbolje in da jo je zaradi političnih razlogov treba pogosto prikriti pred ljudmi, če hočeš ohraniti zdravo kožo.

14 Toda zdi se mi, da si ti, visoki knežji sin, sam velik prijatelj resnice in pravice, in zato je prav, da ti odgovorim po resnici; čeprav prav veliki gospodje nočejo nikoli slišati resnice, zato častijo prilizovanje, samo tega si želijo, in vse človekove pravice so zanje slabe. Vzamejo si, kar hočejo, in to z nasiljem. Če se reveži pritožujejo zaradi krivice, in tako je bilo tudi v starih časih, je to velikim, zelo

čaščenim gospodom, vseeno. Zato je treba biti diplomatski in z njimi govoriti lepo, sicer čakajo ječe in galeje, ki množijo trpljenje in bolečine ljudi.«

15 Rečem **Jaz**: »Dobro in prav si povedal! Glede tega se povsem strinjam s teboj, toda povej Mi, za koga Me pravzaprav imaš?«

16 Reče **trgovec**: »Gospod! To je zelo kočljivo vprašanje. Če povem preveč, se mi bodo smejali; če pa povem premalo, pridem v zapor. Zato bo boljše, če ti ne odgovorim, kot da bi moral zaradi odgovora potem trpeti v ječi!«

17 Rečem **Jaz**: »In če ti zagotovim, da se ti ni treba bati niti enega niti drugega, Mi boš pa menda lahko odgovoril?! Zato odkrito povej, za koga Me imaš?«

18 Reče **trgovec**: »Za kneza iz Rima, če že moram govoriti!«

19 Za Menoj reče **Jonael**: »To je pa veliko premalo! Še bolj boš moral ugibati, nekoliko višje meri; knez že ni!«

20 **Trgovec** se prestraši in reče: »Ali je morda celo cesar?!«

21 Reče **Jonael**: »Še zmeraj veliko premalo; še više meri!«

22 Reče **trgovec**: »Ne vem; saj nič ni višjega od cesarja v Rimu!«

23 Reče **Jonael**: »Pa vendar! Še celo nekaj veliko višjega je; le pomisli in odkrito povej! Jaz ti vidim v srce, to pa pri tebi odmerja rimskemu cesarju najnižje mesto; zakaj govoriš drugače, kot misliš in čutiš v srcu? Govori torej resnico!«

56. V Siharju. – Razvlečeni odgovor previdnega trgovca na vprašanje, kdo je gospodar sveta. O slabih izkušnjah pričevalcev resnice na zemlji. Primeri o tatu in sleparju. Joanel dokazuje, da je laž vzrok zla na zemlji.

1 Čez nekaj časa reče bogati **trgovec**: »Ljubi visoki gostje! Tu je najbolje, da človek zapre usta in kar se da malo govori! Nikdar, pred visokimi osebnostmi pa še najmanj, se ne sme odkrito razodeti tistega, kar človek v srcu misli in čuti; kajti ljudje na visokih položajih so zelo občutljivi in ne prenesejo ostrega udarca resnice. Zato je tudi v navzočnosti takšne odlične gospode nevarno govoriti resnico. Takšna gospoda ima nekaj, kar se imenuje skušnjava, in pred to se je treba bolj paziti kot pred kačami, goži in baziliski; saj imamo primere, ja, čisto posebne primere imamo! Vsak naj misli, kar hoče; v ravnanju pa naj bo dober domoljub, pa bo dobro shajal z vsemi ljudmi! Toda govori naj kar se da malo; sicer zlahka pride v roke strašnim biričem.

2 Že veliko preveč resničnega sem povedal. Zato vztrajam trdno pri cesarju in znova poudarjam: Na zemlji ni nič višjega od rimskega cesarja; CAESAREM CUM JOVE UNAM ESSE PERSONAM. Kar cesar hoče, božanstvo molče stori!

3 Zato proč z resnico na zemlji, če resnica sploh je; človeškemu rodu že nič ne pomeni. Koliko nesreče je že povzročila, in njeni

učitelji so končali bodisi na križu ali pod mečem! Tisti, ki so se zapisali laži, pa so še zmeraj odnesli celo kožo, le da so morali, če so že preveč neumno lagali, povesiti oči; toda potem se jim ni zgodilo nič hudega več, skoraj vsi prijatelji resnice, razen redkih izjem, pa so odšli s sveta nasilne smrti.

4 In če se resnica 'plačuje' tako, kateri osel ali vol bi ji bil še zvest? Boljše jo je kot jetnico zapreti v lastne prsi in živeti svobodno med ljudmi, kot pa jo oznanjevati in postati zapornik z dušo in telesom; kajti če telo gine v ječi, se ne more duša sama kratkočasiti v gaju.

5 Prav tako še nisem nikoli slišal, da bi resnica naredila kar koli dobrega. To ponazori že tehle nekaj zgledov:

6 Nekega tatu osumijo hudih reči, ga zapro in potem mora pred stroge sodnike. Če zna dobro lagati, je oproščen zaradi pomanjkanja dokazov; če pa osel govori resnico, je kar najstrožje kaznovan. Torej – k Belcebubu z resnico!

7 Pogosto se dogaja, da prebrisanec koga pri poslu močno oslepari. Osleparjeni, ki ima veliko poslov in premoženja, ne opazi prevare in je prav dobre volje. Tedaj pride resnicoljuben človek, ki je prevaro opazil in razkrije prevaranemu, da ga je trgovec za toliko in toliko osleparil. Šele takrat postane prevarani nesrečen, gre k sodniku, da bi prevaranta kaznoval, in mora za to veliko plačati. Ali mu je resnica res prinesla kaj dobrega?! Ne, samo jezo in maščevanje je prebudila v njem in ga zapeljala, da je izgubil še več premoženja! Prevarantu, ki je znal lagati, ne le da izdajalčeva resnica ni škodovala, ker mu je laž pomagala, ampak je ravno izdajalskega resnicoljubneža kot hudobnega obrekovalca pripeljala v ječo! Sprašujem: Kako je bil resnicoljubni poplačan?

8 Zato proč z zemlje z resnico! Edino ta je kriva vse nesreče ljudi, saj tudi Mojzes v prvi knjigi pravi: 'Takoj ko boš jedel od drevesa spoznanja kot drevesa mnogovrstne resnice, boš tudi umrl!' In tako je bilo in je tudi doslej ostalo. Z lažjo se pride na prestol, z resnico pa v ječo! Lepa nagrada resnicoljubnim.

9 Zato iščite resnico, kjer hočete; samo mene pustite pri miru! Kar je v mojih shrambah in kar raste v mojih vrtovih, vam je na voljo; svetišče mojega srca pa pripada samo meni kot Jehovov dar! Vam in vsemu svetu pa dam, kar imam od sveta, in to je zveličanje sveta! Božje zveličanje pa obdržim sam zase!«

10 Pravi **veliki duhovnik**: »Odkrito ti priznam, da imaš – gledano posvetno – čisto prav. Toda, ker že govoriš o Mojzesu, najbrž tudi veš, da je Mojzes prejel od Boga postavo za svoje ljudstvo, in po tej postavi je laž ali krivo pričevanje prepovedano in za vse ljudi je obvezna zgolj resnica!? Če bi se po tej postavi ravnali vsi ljudje, povej, ali ne bi bilo na svetu čudovito živeti?

11 Povem ti in spoznati moraš: Ne resnica, temveč laž je tista, ki prinaša ljudem na zemlji nesrečo, in sicer zato, ker so ljudje, razen

redkih izjem, oblastizeljni, med njimi vlada napuh. Vsak hoče biti več od sočloveka in tako zaslepljen sega po vseh sredstvih, ki bi mu lahko omogočila, da bi sočloveku dokazal, koliko vrednejši je od njega, da bi tako slabotnejši verjel, da je on veliko odličnejši kot kateri koli drugi človek.

12 Ta sla po položaju potem sčasoma zavede ljudi k najrazličnejšim zločinom, celo k uboju in umoru, če se jim po drugih poteh laži in prevare ne uspe dokopati do boljšega položaja in ugleda, kot ga imajo drugi.

13 Ker hočejo torej skoraj vsi ljudje biti boljši in odličnejši kot so v resnici, jim ne preostane nič drugega, kot da po dolgem in počez kar naprej lažejo drug drugemu, kolikor se le da, resnica pa je med takšnimi ljudmi v nadvse težavnem položaju.

14 Če pa bi ljudje hoteli spoznati neskončno prednost resnice pred lažjo, in to bi bilo zlahka mogoče, če bi resnično z dejanji spoštovali Boga in njegove svete postave, bi bežali pred lažjo huje kot pred kugo, in resnična Božja pravičnost bi lažnivca kaznovala s smrtjo. Toda ker je v ljudeh preveč napuha in oblastizelnosti, ljubijo laž in ji dopustijo, da se uveljavi.

15 Toda večtisočletna izkušnja kaže, da ljudje ne živijo na tej zemlji večno, ampak morajo kaj kmalu telesno umreti in telo prepustiti črvom za hrano; duša pa bo morala stopiti pred Božjo sodbo! Vprašujem pa, kako bo s svojo tako zelo poveličevano lažjo obstala pred Bogom?

16 Jaz pa mislim in trdno vztrajam pri tem, da je na tem svetu bolje zaradi resnice priti na križ, kot da bi bili nekoč osramočeni pred Bogom in bi nam ta za zmerom zaklical: 'Poberi se od Mene!'

17 Če si me prav razumel in iz tega spoznal, da smo iskreni prijatelji resnice, govori torej resnico; ne bodi neumen in se ne boj, da bi te zaradi resnice kaznovali. Odkrito in po pravici nam povej, kaj misliš o nas in posebno o Njem, ki se prav zdaj pogovarja z mojimi hčerami!«

57. V Siharju. – Odgovor na »kočljivo vprašanje«. »Ti si torej Mesija? Dobrodošel! Zanj sem delal vse svoje žive dni!« Gospod sprejme trgovčevo povabilo k obedu.

1 Reče **trgovec**: »Prijatelj, tako si govoril z menoj v pravi in popolni modrosti, povedal pa si mi tudi to, kar sem že sam pogosto občutil; toda ne razumem, zakaj tako siliš, da naj vam povem, za kaj imam vas in še posebno njega. Dejal si, da ni to, za kar sem ga imel na začetku, temveč veliko več! Ne razumem pa, kako je lahko nekdo, ne da bi bil Bog, več kot zemeljski bog človeštva, to se pravi, cesar.

Samo Jehova je zemeljsko in duhovno nad zemeljskim bogom – cesarjem. To pa on menda vendarle ni?»

2 Reče **Jonael**: »Povem ti: Opazuj našo družbo nekoliko bolj natančno, morda ti bo kaj na njej vendarle vzbudilo pozornost! Kaj meniš o mnogih čudovitih mladeničih, ki jih vidiš v naši družbi? Opazuj jih in povej!«

3 Reče **trgovec**: »Doslej sem jih imel za cesarjeve plemiške dečke in za sinove rimskih patricijev, čeprav bi utegnili biti zaradi svoje nežne in bele kože prej preoblečene deklice iz ozadja Male Azije. Kajti resnično, čeprav sem videl veliko lepega takšne vrste, saj sem v prejšnjih časih s takšnim blagom trgoval po Egiptu in Evropi in ga največ po Siciliji prodajal pomembnim in vsem življenjskim užitek vdanim Rimljanom; toda še nikoli nisem srečal ljudi tako neizrekljivo čudovite postave! Povej mi vendar, od kod in kdo so? Tudi tvoje hčere so zelo postavne; toda v primerjavi s temi – upravičeno bi dejali – bleščečimi postavami – zelo zaostajajo. Ker jih ti gotovo bolje poznaš od mene, povej mi, kdo in od kod so!«

4 Reče **Jonael**: »Nimam pravice, da bi ti to povedal, pove ti lahko edino On, ki je tu, sredi mojih hčera. Zato se obrni Nanj in dobil boš pravi odgovor!«

5 Tedaj se **trgovec** obrne k Meni in reče: »Gospod te množice, ki ti po mojem mnenju sledi kot jagnjeta svojemu pastirju, povej mi vendar, kdo si, s kom mi je čast govoriti? Kajti vprašan sem bil in domneval sem, da si najvišjega zemeljskega stanu; toda rečeno mi je bilo, da sem se motil. Zdaj se nič več ne znajdem; zato naj bom vreden tega, da mi natančneje razodeneš kaj o svojem stanu!«

6 Rečem **Jaz**: »Tudi ti si eden tistih, ki ne verujejo, če ne vidijo znamenj. Če jih pa vidijo, rečejo: 'Glej, to je kakšen učenec esenov ali čarovnik iz Egipta ali celo iz dežele, ki jo namaka Gangesov tok, ali pa Belcebubov hlapec!' Kaj lahko potem storim? Tudi če ti povem, kdo sem, Mi ne boš verjel!

7 Povedal si, kaj meniš, in nisi imel prav. Ko ti je Jonael rekel, da sem več kot tvoj zemeljski bog, si dejal: 'Samo Jehova je večji od cesarja!' in si si molče prepovedal razmišljati o tem, da bi bil Jaz lahko več kot rimski cesar, ki ga samo iz strahu pred njegovo zemeljsko oblastjo priznavaš za najvišjega na zemlji, v srcu pa ga zaničuješ bolj kot kugo in njegovo oblast bolj kot roje kobilic.

8 Danes pa sem že tretji dan v Siharju in od tod do mesta je samo nekaj poljskih poti* hoda; zelo čudno bi se mi zdelo, da ti kolegi v mestu ne bi ničesar povedali o Meni!«

9 Reče **trgovec**: »Ti si torej tisti, o katerem so mi pripovedovali že včeraj in danes, da naj bi bil Mesija in da dokazuješ to s čudežnimi dejanji! Si ti prenovil in čudežno kraljevsko opremil staro hišo lepe

* Poljska pot (Feldweg) je stara nemška dolžinska mera, ki je merila približno 125 korakov, to je približno 100 metrov, ali pol tečaja oziroma stadija, ki je bil stara biblična dolžinska mera (200 metrov); op. prev.

Irhaele? In pripovedovali so mi tudi o ostri pridigi, ki si jo imel na gori, ob kateri pa so imeli mnogi povedati, da je popolnoma protimozaična! – Torej si ti tisti!?

10 Veseli me, da si me obiskal, in upam, da te bom še поблиže spoznal. Veš, jaz tej ideji nisem nenaklonjen in trdno verjamem, da bo Mesija prišel in da mora priti! Čas bi bil približno, če govorim po svojih izračunih, čisto primeren, kajti pritiska Rimljanov skorajda ni več mogoče prenašati! In zakaj ne bi mogel biti ti pričakovani Mesija?! O, to bom kmalu in zlahka sprejel!

11 Če se zavedaš svoje moči in se znaš z njo povsod pošteno predstaviti, sem ti takoj na voljo z vsem svojim velikim premoženjem. Te svinje iz poganskih zahodnih dežel morajo kmalu zapustiti deželo naših očetov! Kajti glej, vse svoje moči sem že od mladosti uporabil samo za to, da bi si zaradi pričakovanega Mesija zbral kar se da veliko bogastvo, da bi lahko s tem pridobili velesilo, dobro plačane, najbolj pogumne, drzne in premetene vojščake! Z marsikaterim pogumnim ljudstvom daljne Azije sem že navezal stike in potrebnih je samo nekaj besed in čez nekaj mesecev bo zbrana v teh okrožjih strašna sila! Toda zdaj nič več o tem; v moji zelo prostorni hiši bomo dalje razpravljali o vsem drugem!

12 Zdaj pa je najbrž že pripravljeno kosilo; zato pridite vsi ter jejte in pijte po mili volji!«

13 Rečem **Jaz**: »Dotlej naj bo vse lepo in prav; o vsem drugem se bomo pogovorili in dogovorili pozneje. Popelji nas v veliko dvorano. Toda može tam čisto zadaj pusti tukaj; ti ne sodijo k Mojim, temveč samo k svetu!«

58. V Siharju. – Napotki, kako živeti in ravnati. »Dajanje osrečuje bolj kot jemanje«. »Kar stori ljubezen, ostane vekomaj dobro.« Onstranska beda prijateljev sveta. Gospodov nasvet, kako se prav uporabi bogastvo. Kako dosežemo Božji blagoslov.

1 Pravi **trgovec**: »Poznam jih, to so trdi Siharjani, ki so po svoji veri in mišljenju bolj pogani kot pa Izraelovi otroci. Toda najhujši med njimi so vendarle tisti iz okolice Galilejskega morja; to so zgolj služabniki materije, v njih ni niti kančka višjega in Božjega več! Samo pozornost bi radi zbujali. Kakšen čarovnik iz Perzije jim je ljubši kot Mojzes in vsi preroki in bujna hotnica iz gornje Azije ljubša kot zlato in dragi kamni! Še predobro jih poznam; toda zato, da jim bom zavezal njihov dolgi jezik, jim bom dal postreči v svoji veliki vrtni dvorani. Če ne bi dobili nič, bi bilo konec!«

2 Rečem **Jaz**: »Stori, kar hočeš in moreš; kajti dajanje osrečuje bolj kot jemanje! Toda v prihodnje dajaj samo potrebnim in revnim, in če si hoče kdo od tebe sposoditi denar, pa je bogat in več, da ti

bo bogato povrnil, mu ne posodi! Če mu boš posodil, ti bo skrivaj kmalu postal sovražnik in le stežka boš dobil denar povrnjen z obrestmi vred.

3 Če pa pride k tebi kdo, ki je reven, in vidiš, da ti denarja nikoli ne bo mogel vrniti, mu posodi, in Oče v nebesih ti bo že na zemlji stotero in drugače povrnil denar, ki si ga posodil revežu, v nebesih pa spremenil v velik zaklad, in ta te bo po zemeljskem življenju čakal onkraj groba.

4 Povem ti: KAR STORI LJUBEZEN NA ZEMLJI, TO JE STORJENO TUDI V NEBESIH IN OSTANE VEČNO; kar pa stori zgolj pamet tega sveta, požre zemlja, in za večna nebesa ne preostane nič. In kaj koristi zemeljsko bogastvo človeku, če pri tem njegova duša trpi škodo?!

5 Kdor skrbi za zemljo in meso, je norec; tako kot ima človekovo meso svoj konec, tako ga bo imela tudi zemlja! Ko pa bo некоč zagotovo prišel konec zemlje, kje se bo tedaj naselila uboga duša?!

6 Povem ti: Vsak človek tedaj, ko mu je vzeto telo, za večno izgubi tudi zemljo. In če si ni v srcu z ljubeznijo ustvaril nove zemlje, se bo morala njegova duša prepustiti vetrovom in oblakom in meglam in bo v večni neskončnosti blodila sem ter tja; nikdar ne bo našla počitka in miru, razen v napačni in nični lastni domišljiji, ki bo, čim dlje bo trajala, postajala tudi čedalje slabotnejša, temnejša in nazadnje postala najtemnejša noč in tema, iz katere bo duša sama komajda še našla izhod! Zato tudi v prihodnje delaj tako, kot sem ti zdaj pokazal; toda za zdaj stori, kakor hočeš in moreš!«

7 Reče **trgovec**: »Nadvse moder si in najbrž imaš prav v vseh rečeh, toda kar zadeva posojanje denarja, se povsem ne strinjam s teboj. Če sem si že pridobil veliko denarja in ne maram, da bi mi obležal, je vendar boljše, da ga posodim za zmerne obresti, kot da bi ga zakopal in tako zavaroval pred tatovi, če bi prišli ponoči ter vlomili v omare in skrinje. Od presežka lahko še zmeraj dam ubogim, in to je prav; kajti če bi razdal vse naenkrat in ne bi bil dobro gospodaril s premoženjem, kmalu ne bi imel ničesar več in tudi mnogim revežem ne bi mogel dati.«

8 Rečem **Jaz**: »Prepusti pravo gospodarjenje Gospodu Bogu in daj tistemu, ki ti ga bo pripeljal Gospod, pa zato ne boš imel nič manj. Mar nimaš številnih širnih polj in travnikov in vrtov, polnih sadja in grozdja, in ali niso tvoji prostorni hlevi polni volov, krav, telet in ovac? Glej, trgovanje s tem ti bo pod Božjim blagoslovom zmeraj znova povsem nadomestilo tisto, kar boš med letom razdelil resničnim revežem; toda tisto, kar boš posodil bogatašem, se ti ne bo nikdar povrnilo od zgoraj, in imel boš veliko skrbi in se boš nenehno vpraševal, ali posojilnice prav upravljajo s tvojim denarjem. Zato stori, kot sem ti rekel, pa boš dobro in brezskrbno živel in reveži te bodo ljubili in te bodo, kjer bo le mogoče, blagrovali in ti služili in

Oče v nebesih bo vselej blagoslavljal tvoje življenje in delo; in glej, to bo bolje kot čedalje večje skrbi zaradi posojilnic!«

59. V Siharju. Trgovec ne zaupa v Božje varstvo v vsakdanjih rečeh. Njegovo strahospoštovanje pred Jehovo in njegova dobrohotna skrb za reveže. Boga je treba bolj ljubiti, kot se Ga bati! .

1 Med potjo v grad reče **trgovec**: »Gospod in prijatelj, vidim, da govori iz tebe čista božjepobožna modrost, in sicer tako blago, kot je še nikoli nisem slišal iz človeških ust; toda kdor se hoče ravnati po tvojem nauku, mora močno zaupati v Jehovo, tega pa kljub svoji trdni veri ne zmorem. Vem, da je On tisti, ki je vse ustvaril in ki zdaj vse vodi, vlada in ohranja, toda ne morem si dovolj živo predstavljati, da bi se On kot najvišji Duh mogel, želel in hotel ukvarjati z zasebnimi zadevami! Kajti zame je On presvet in komaj si upam izgovoriti Njegovo najsvetejše ime, kaj šele, da bi potem pričakoval, da mi bo pri mojih umazanih denarnih poslih ponudil v pomoč Svojo vsemogočno sveto roko!

2 Dajem pa tudi revežem, ki pridejo k meni, in nimam psa, da bi odganjal berače od mojega praga. Samo v tem gaju, ki ga imam tako zelo rad, nerad vidim hoditi tujce in reveže, ker pogosto zlonamerno uničujejo naprave in nove nasade, če so lačni in žejni, pa v tem tudi ne najdejo ničesar, s čimer bi si lahko mogli potešiti lakoto in žejo. Zato pa sem kakšnih dvajset poljskih poti (približno 2 km, op. prev.) od tod zasadil velik figov in slivov nasad; ta je na razpolago vsem tujcem in revežem, samo dreves ne smejo poškodovati, in zato sem tja postavil tudi več nadzornikov.

3 Vidiš torej, da mislim na reveže; toda da bi zaradi tega moral najbolj vzvišenega Duha prositi, naj mi zemeljsko ali le samo nebeško upravlja z mojim denarjem, na to ne morem niti pomisliti. Če hoče On kaj storiti, in je tudi v resnici že storil, o tem ne dvomim, potem je to Njegova svobodna najsvetejša volja! Jaz pa imam pred Njim tako brezmejno strahospoštovanje, da se Mu komaj upam za to zahvaljevati; kajti zdi se mi, da bi Mu s takšno zgolj gmotno zahvalo, s katero bi Mu pokazal, da verjamem, da bi mi On lahko pomagal, prizadejal preveliko nečast. Zato živim in delam kot kar se da pošten človek po svojih močeh, ki mi jih je podaril Bog po postavi, in ne zavežujem volu in oslu gobca, ko mlatita moje žito; toda velikega Duha častim samo na Njegov dan! Kajti zapisano je: 'Ne izgovarjaj po nemarnem Božjega imena.'«

4 Rečem **Jaz**: »Če ne bi že dolgo vedel, da si pošten in nadvse bogaboječ mož, ne bi prišel k tebi. Ni pa prav, da se bojiš Njega, ki bi Ga moral pravzaprav nadvse *ljubiti*. K tebi sem prišel zato, da bi ti pokazal, da moraš v prihodnje *Boga bolj ljubiti, kot pa se Ga bati*.

Potem bo Bog sam prišel k tebi in ti bo v vsem najzanesljivejši, najmočnejši in najboljši pomočnik!«

60. V Siharju. – Presenečenje za presenečenjem, čudež za čudežem. Gospod kot trgovčev gost v starem Ezavovem gradu v novoustvarjeni dvorani postreže trgovcu z nebeško hrano, ki jo prinašajo nebeški služabniki. »Bogatejši sem od tebe!«

1 Po tej Moji pripombi smo počasi tudi že prispeli do velikega grajskega dvorišča in vsi trgovčevi služabniki so prišli nadvse začudeni in v zadregi trgovcu naproti in višji služabnik, **upravnik služinčadi**, spregovori: »Gospod, gospod – to ti je pa lepo gospodarstvo! Naši kuharji in kuharice ne zmorejo pripraviti nobene jedi več; vse se jim ponesreči! Mize smo hoteli obložiti vsaj s sadjem in vinom in s primerno količino kruha; toda sobe so tako zaprte, da nismo mogli odpreti nobenih vrat, pa če smo se še tako trudili. Kaj pa zdaj?«

2 **Trgovec**, tudi sam presenečen in nekoliko jezen, reče: »Tako je, če le z nogo stopim čez prag; en sam nered! Le kaj počenjajo kuharji in kuharice? Ali niso že večkrat postregli desettisočim gostom, pa je bilo zmeraj vse tako, kot je treba; zdaj pa jih je komaj tisoč, in povsod je največji nered! Toda, kaj vidim?! Skozi vsa okna gledajo mladeniči; moj grad je torej poln ljudi, ti in tebi podrejeni služabniki pa pravite, da naj bi bila v mojem gradu zaprta vsa vrata?! Kako je to mogoče? Ali lažete in hočete prikriti svojo lenobo; in če so sobe zaprte, kdo jih je zaprl?«

3 Upravnik ne ve, kaj naj odvrne svojemu gospodu, in številni služabniki gospodarja tega gradu so zaradi gospodarjeve jeze v hudi zadregi in strahu; nihče si ne ve svetovati in pomagati.

4 **Jaz** pa pravim trgovcu: »Ljubi prijatelj, je že dobro tako, kot je! Glej, ko si prej poslal svoje služabnike in stražarje k Meni v gaj, da bi Me vprašali, kdo sem in kaj s tolikšno družbo iščem tukaj, sem kot Gospod zaželel, da bi vam dal dober obed! Takoj si nam bil pripravljen ustreči, čeprav nisi vedel, kdo je Tisti, ki si jemlje pravico zahtevati kosilo za toliko gostov.

5 Tvoji služabniki in tudi ti ste me sprva imeli za rimskega kneza, zato si se toliko bolj trudil, da bi ustregel Moji zahtevi; ko pa si v nadaljevanju najinega večstransko poučnega pogovora spoznal, da sem Mesija, si bil v svojem srcu srečen in si toliko bolj mislil na to, da bi Mene in vso družbo kar najbolje postregel; da bi ostal pri tebi toliko časa, dokler ne bi spravil skupaj svoje domnevne vojske proti Rimljanom iz zgornje in zadnje Azije, da bi pod Mojim vodstvom pregnala iz Božje dežele vse sovražnike, ki so čisti pogani in ne verujejo v živega in pravega Boga!

6 Ko si to sklenil v svojem srcu, sem tudi Jaz skrivaj sklenil, da boš odslej ti Moj gost, četudi v svoji hiši, in ne Jaz tvoj! Zato sem

ukazal Svojim izbranim služabnikom in glej, zdaj je že vse kar najbolj pripravljeno; danes se boš ob meni nasitil z najbolj pristno nebeško hrano!

7 S sadjem iz tvojega vrta in s tistim, kar je pripravila tvoja kuhinja, pa postreži tistim nesramnim čvekačem iz Siharja, ki se še potikajo tam po gaju in ne vedo, kaj bi od jeze, ker niso tudi oni med povabljenimi! Menim, da te to ne bo žalostilo; kajti glej, če pri nekom opazim dobro voljo, jo takoj sprejemem kot popolno dejanje! Pri tebi pa sem opazil pravo voljo, zato sem te rešil dejanja, ki ni poceni. Kajti bogatejši sem kot ti in zato nočem, da bi me ti nasitil, ampak te bom nasitil Jaz.«

8 Tedaj **trgovec** začudeno pogleda in čez nekaj časa po globokem razmišljanju reče: »Gospod, to je za ubogega grešnega človeka preveč naenkrat. Ne morem dojeti čudeža v vsej njegovi veličini in globini! Če bi bil Ti samo človek, tako kot sem jaz, tega ne bi mogel storiti; kajti nisem videl, da bi tisti, ki so s teboj, nosili jedi (tovor). Od kod so se potemtakem po naravni poti vzela jedila? Res da sem opazil nekaj zelo lepih služabnikov – ali med njimi morda tudi služabnic – v Tvoji družbi in jih iste vidim še zdaj; od kod pa so prišli ti? V mojem gradu je veliko dvoran in večina jih je nadvse prostorna; za deset tisoč ljudi je v njih dovolj prostora. Zdaj pa vidim te čudovite služabnike, kako nas gledajo z vseh oken! Torej znova vprašujem: Od kod, le od kod so *ti* prišli?«

9 Rečem **Jaz**: »Priatelj, kadar odideš iz svoje hiše v kakšno tujo deželo, da bi tam kupoval ali prodajal, tudi ti vzameš s seboj služabnike, kolikor jih potrebuješ in si daš streči; in glej, tako delam tudi Jaz! Imam jih nadvse veliko; njihovo število bi ti le stežka dojel. Če torej Jaz odidem, zakaj bi morali Moji služabniki in hlapci ostati doma?!«

10 Reče **trgovec**: »Gospod, vse to je prav; samo to bi rad vedel, od kod ste prišli Ti in ti Tvoji čudoviti služabniki. To, to bi zelo rad zvedel.«

11 Rečem **Jaz**: »Najprej pojdimo h kosilu, potem pa bo že še čas, da se boš o tem lahko podrobneje poučil. Za zdaj pa smo dovolj govorili in skrajni čas je, da si privoščimo počitek in okrepčilo. Pojdimo torej v veliko dvorano, ki je v tem gradu v smeri jutra in je zdaj ne moremo videti, ker smo na večernji strani gradu, od tod pa velikega krila gradu ni mogoče videti.

12 Tedaj **trgovec** skoraj omedli od občudovanja in čez nekaj časa pretresen reče: »Gospod, to se mi zdi že preveč čudežno! Nekoč je res obstajalo jutranje krilo tega Ezavovega gradu, toda odtlej sta minili že dve stoletji, ko je še obstajalo to jutranje krilo, jaz in moji predniki pa vemo komaj še kaj več o tem. Kako to, da govoriš o veliki dvorani v jutranjem krilu tega gradu?«

13 Rečem **Jaz**: »Če v tem svojem gradu ne boš našel jutranjega krila, šele potem govori; če pa ga boš našel, se spomni in dojemi,

da so Bogu vse stvari mogoče! Toda molči o tem in Moji družbi niti besede, kajti za takšna dejanja Moje spremstvo še ni zrelo!«

14 Reče **trgovec**: »Resnično, prav nestrpno čakam, da bi videl jutranje krilo svojega gradu, o katerem so moji prapredniki komaj kaj slišali. Temelji so tu in tam sicer res še vidni, to pa je tudi vse, kar mi je preostalo od krila tega gradu, ki naj bi bilo nekoč tako imenitno.« – Šele tedaj stopi trgovec urno naprej in mi mu sledimo.

61. V Siharju – Čudovita presenečenja se nadaljujejo. Angeli kot graditelji sijajne dvorane. Nadvse presenečeni trgovec zasluti v Jezusu Božjega Sina.

1 Takoj ko dospe v prvo nadstropje, opazi prej omenjeno krilo, in navdušeno steče skozi odprta velika vrata, si ogleda veliko dvorano in se od začudenja zgrudi. Toda takoj pristopi k njemu več belih mladeničev, pomagajo mu na noge in ga podprejo. Ko si nekoliko opomore, spet stopi k Meni in Me z glasom, trepetajočim od največjega začudenja, vpraša: »O Gospod, prosim te, povej mi vendar, ali je vse to res ali pa morda spim in zdaj samo zelo trdno sanjam?«

2 Rečem **Jaz**: »Po tvojem vprašanju je sicer bolj videti, da sanjaš, kot da bi bil buden; toda kljub temu si buden in to, kar vidiš, je trdna resničnost. Sam si Mi rekel zunaj v gaju, da si slišal, da sem staro Jožefovo hišo, ki je Irhaelina last in ona v njej tudi prebiva, v kratkem času popolnoma na novo zgradil. No, če sem lahko znova postavil Jožefovo hišo, bom menda sposoben obnoviti tudi staro Ezavovo trdnjavo!«

3 Reče **trgovec**: »Ja, ja, to je očitno in resnično; toda kljub temu je neverjetno, da zmore kakšen človek narediti takšne reči! Poslušaj, Gospod! Če nisi prerok kot Elija, si gotovo nadangel v človeški podobi ali pa na koncu celo sam Jehova! Kajti takšne reči lahko stori edino Bog!«

4 Rečem **Jaz**: »Ja, ja, če ne bi videl nobenega znamenja, Mi tudi ti ne bi verjel! Zdaj seveda veruješ, toda v takšni veri nisi svobodnega duha! Da pa boš vendarle postal v srcu bolj svoboden, ti povem: Ne Jaz, temveč tile številni mladeniči so to naredili; oni imajo takšno moč od Boga Očeta. Te lahko vprašaš, kako so to naredili!«

5 Reče **trgovec**: »Seveda! Že zunaj sem vprašal Jonaela, kdo in od kod so ta čudovita, najlepša mlada bitja, toda ni mi odgovoril, ampak me je čisto preprosto napotil k tebi. Ko sem prišel k tebi, sem na to – prav nenavadno – popolnoma pozabil; moje vprašanje se je ukvarjalo samo s teboj in najino razpravljanje se je obrnilo povsem drugam. Šele zdaj se spet spominjam tega in bi rad zvedel, kdo, kaj in od kod so pravzaprav ti mili mladeniči.«

6 Rečem **Jaz**: »Da te ne bom dolgo zadrževal, to so Božji angeli,

če pa ne verjameš, jih imej za kar hočeš, samo za hudiče ali njegove služabnike ne!»

7 Reče **trgovec**: »O Gospod, o Gospod, le kaj se je zgodilo z menoj?! Prej sem te vprašal, ali bedim ali pa spim in sanjam; in zdaj te sprašujem, ali še sploh živim. Kajti takšne reči se vendar na zemlji ne morejo dogajati.

8 Rečem **Jaz**: »Pa še kako živiš na zemlji! Odprl sem ti tvoj notranji vid in tako lahko zdaj gledaš tudi nebeške duhove! Toda ne vprašuj več, kajti čas je za kosilo. Vse je pripravljeno, zato pojdimo k mizam!«

9 Reče **trgovec**: »Ja, ja, tako je prav! Toda zaradi osuplosti in začudenja ne bom mogel veliko jesti, kajti tukaj se dogaja čudež nad čudeži. Ne, danes zjutraj česa takega niti slutiti ne bi mogel! Vse to je prišlo zame veliko prehitro in preveč nepričakovano. Komaj tri ure so minile, odkar ste prišli iz Siharja v moj veliki gaj, in kaj vse se je zgodilo v tem času?! – Najbolj neverjetne stvari! In vendar so tu. Toda kdo razen prič, ki so videle, bo to verjel, pa če bi tisoč pričevanj to potrdilo. Gospod, Gospod, Ti veliki Mojster, ki ga je poučil in ga vodi sam Bog, jaz verjamem, ker to vidim. Toda če boste to pripovedovali tisočim, vam ne le da ne bodo verjeli, temveč se bodo jezili in pripovedovalca zmerjali z nesramnim lažnivcem! Zato nikar nikjer ne pripovedujte, kajti ta stvar je prevelik čudež! Kdo je že kdaj videl tolikšno veličastvo, kot je v tej dvorani?! Stene kot iz samih dragih kamnov, strop zlato, tlak srebro, te številne mize iz jaspisa, hiacinta in smaragda, stojala iz zlata in srebra, posode za pitje kot iz najčistejšega diamanta in sklede za hrano kot iz najfinejšega in najbolj žarečega rubina; klopi okrog miz spet iz plemenitih kovin in blazinje iz živo rdeče svile, vonj jedi in pijač pa kot iz nebes. In vse to se je zgodilo v treh urah. Ne, to je neverjetno, nadvse neverjetno!

10 Gospod! Ti moraš biti sam Bog ali pa si zagotovo vsaj Božji Sin!«

11 Rečem **Jaz**: »Že prav, že prav! Toda zdaj k obedu! Po obedu boš zvedel še marsikaj; toda pred obedom ne bom govoril ničesar več. Le poglej to množico, lačna je in žejna, saj je prav danes zelo vroče! Zato naj se zdaj najprej osveži in dobro okrepča, potem bomo znova prišli tudi na duhovno.«

62. V Siharju – Nebeški obed v angelski dvorani. Trgovec se zaobljubi. Jairutov črnogledi, toda žal resnični govor pri mizi o tedanjih razmerah. Gospod govori o Božjem kraljestvu in Mesijevem poslanstvu. O bivališču duš umrlih ljudi pred Gospodovim vnebohodom.

1 Trgovec umolkne, z Menoj se zahvali Očetu in potem sede k veliki mizi, ki stoji sredi dvorane. Jaz in Moji učenci, Jonael z ženo

in hčerami, Irhaela z možem Joramom, ter sredi med njimi mati Mojega telesa Marija, pa sedemo k isti mizi.

2 **Trgovec** nadvse vesel, reče: »Gospod, ker si me počastil in sedel za to mizo, h kateri sem sedel jaz, bom odslej desetino od vsega, kar prinašajo moja posestva, dal ubogim, in vse davke, ki jih morajo plačevati Rimljanom, plačal kar za deset let vnaprej! Po tem času pa upam v Boga, Tvojega in našega Očeta, da nas bo po Tebi, o Gospod, osvobodil te nadloge; glede tega sem Ti že zunaj zvesto in iskreno ponudil vso pomoč z vsem, kar premorem.

3 O Gospod, samo te nadloge nas reši in pomagaj, da bi se jeruzalemski Judje spet hoteli združiti z nami; kajti neznansko so se oddaljili od stare resnice! Sama sebičnost, oblastijelnost in bahaštvo jih je; na Boga se nikoli ne spomnijo in o ljubezni do bližnjega ni niti sledu več! Garizim zaničujejo; toda Jehovov tempelj v Jeruzalemu so spremenili v stojnico menjalcev in kramarjev. In če jim kdo pove, da so grešniki v Božjem svetišču, potem preklinjajo tistega, ki si jih drzne imenovati s pravim imenom! Gospod, to se mora spremeniti; tako ne gre več. In če ostane tako, se bojmo skorajšnjega vnovičnega vesoljnega potopa! Krog in krog po vsem svetu sami pogani, v Jeruzalemu in v Judeji pa živijo Judje, duhovniki in leviti, pismouki, farizeji in menjalci in kramarji, ki so desetkrat hujši od poganov. Skratka, svet je dandanes veliko hujši kot je bil v Noetovih dneh! Če ne pride na pomoč Mesija in ne vzame ognjenega meča, bomo očitno spet morali narediti ladjo. Gospod, stori torej, kar je v Tvoji moči! Zmeraj Ti bom pomagal!«

4 Rečem **Jaz**: »Ljubi Jairut! Poglej Moje mladeniče! Povem ti: Imam jih toliko, da na tisočkrat tisočih svetovih, takih kot je ta zemlja, ne bi imeli prostora, in že eden bi lahko v treh trenutkih uničil vse rimsko cesarstvo. Toda čeprav ste v veri boljši od Judov, si vendarle z Judi vred popolnoma napak predstavljate Mesija in Njegovo kraljestvo.

5 Mesija bo res ustanovil novo kraljestvo na tej zemlji, toda – dobro si zapomni! – ne materialnega, pod krono in žezlom, temveč **KRALJESTVO DUHA, RESNICE, PRAVE SVOBODE IZ RESNICE, POD EDINO VLADAVINO LJUBEZNI!**

6 Svet pa bo poklican, naj v to kraljestvo vstopi. Če bo temu klicu sledil, bo poplačan z večnim življenjem; tam, kjer temu klicu ne bo sledil, bo sicer ostal, kakršen je, toda na koncu bo izročen večni smrti!

7 Mesija kot zdaj **Sin** človekov ni prišel sodit, temveč samo poklicat vse, ki hodijo v temi smrti, v kraljestvo ljubezni, svetlobe in resnice!

8 Na ta svet ni prišel zato, da bi vam povrnil tisto, kar so vaši očetje in kralji izgubili zaradi poganov, temveč samo, da bi vam prinesel nazaj tisto, kar je Adam izgubil za vse ljudi, ki so in še bodo živeli na tej zemlji!

9 Doslej ni še nobena duša, ki je zapustila telo, odšla z zemlje; nešteti od Adama pa do te ure še ginejo v noči zemlje. Ampak šele

odslej bodo svobodni! In ko bom odšel v višave, bom vsem odprl pot od zemlje v nebesa, in po tej poti bodo vsi dosegli večno življenje!

10 Glej, to je delo, ki ga mora opraviti Mesija, in ne kaj drugega. In tebi ni treba klicati svojih bojevnikov iz daljne Azije, ker jih nikoli ne bom potreboval. Potreboval pa bom veliko duhovnih delavcev za Svoje kraljestvo, te pa si bom sam pripravil. Nekateri so že za to mizo, toda še več jih bom pripravil v ljubezni in resnici.

11 Glej, Moja naloga je, da to uresničim, Ti pa presodi in Mi povej, kako ti ugaja takšen Mesija!«

12 Trgovec **Jairut** odvrne: »Gospod, o tem moram še zelo razmisliti! Kajti o takšni vrsti Mesije ni še nikoli noben človek slišal. Menim pa, da bo takšen Mesija svetu prav malo koristil! Dokler bo svet takšen, kot je, bo vedno najhujši sovražnik vsemu, kar je duhovno. Toda rad bi še razmišljal naprej.«

63. V Siharju. – Dobro delovanje nebeške hrane in posebno nebeškega vina ljubezni. Govori pri mizi. Jairutov govor o razliki med zakonom in dobrim nasvetom. Kako različno deluje vino na različne ljudi.

1 Vsi jedo in pijejo; celo Jairut začne, ves zatopljen v premišljevanje, jesti in kar pošteno piti. Ko ga je najbolj žareče vino ljubezni iz nebes povsem spreobrnilo k ljubezni, Mi reče: »Gospod, domislil sem se nekaj čudovitega. Če je mogoče, bi imel rad tovrstno trto, da bi lahko iz njenega grozdja pridelal takšno vino! Če bi imel takšno vino v svojih kletih, bi ves svet napolnil z ljubeznijo! To sem zdaj skusil pri sebi. Sem sicer tudi drugače človek, ki ima zelo rad vse, kar je dobro, lepo in prav; toda res ne bi mogel reči, da sem kdaj v sebi začutil kakšno posebno ljubezen do ljudi.

2 Vse, kar sem delal doslej, sem počel iz določene pravne prisile, ki sem si jo, ker poznam zakone, sam predpisal. Prav malo mi je bilo mar, ali je bil zakon dober ali slab; o tem nisem nikoli razglabljal. Moje geslo je bilo: zakon je zakon, pa če je od Boga ali od cesarja! Če mu sledi kazen, ga je treba spoštovati zaradi ljubezni do sebe, da si zaradi nespoštovanja zakona ne bi nakopal hudih posledic! Če pa iz neupoštevanja zakona ne izhajajo kazni, potem to ni zakon, temveč samo dober nasvet, ki ga sicer lahko izpolniš, vendar pa nimaš nikakršne obveznosti, ki bi ji sledila kazen.

3 Če se dober nasvet ne upošteva, sicer res lahko nastane škoda, ki je videti skoraj prav tako žalostna kot zakonska kazen, toda neupoštevanje dobrega nasveta vendarle ni takšen greh, pri katerem bi jih bilo več udeleženih kot le tisti, ki ni upošteval dobrega nasveta. Če pa je nasvet slab, bi očitno storil velik greh, kdor bi se po njem ravnal.

4 Pri zakonu pa je drugače. Če je dober ali še tako slab, ga je treba upoštevati, ker je zakon. Če ga ne upoštevam, recimo zaradi

tega, ker sem spoznal, da je slab, grešim, ali proti Bogu ali proti deželnemu oblastniku, in zato me bosta kaznovala oba. To pa pove, da dobrega, ki je predpisano z zakonom, nikoli ne opravljam iz ljubezni, temveč samo iz zakonske primoraneosti, ki mi je v resnici zmeraj zoprna. Zdaj ko sem pil ta čudoviti sok trte iz nebes, pa ne vidim nič drugega kot ljubezen nad ljubeznijo in najraje bi objel in poljubil ves svet.

5 Enak učinek vidim pri vseh, ki so pili to pristno nebeško vino. Zato bi si rad vzgojil velik vinograd, poln takšne trte, in potem dal piti to vino vsem ljudem, da bi tudi te, tako kot zdaj mene, v najkrajšem času preplavila ljubezen. Če bi bilo torej mogoče, da bi mi priskrbel takšno trto, potem bi bil najsrečnejši človek na tej dragi in lepi Božji zemlji.«

6 Rečem **Jaz**: »Trte, ki bi ti dala enak sok, ti seveda lahko priskrbim; toda kljub temu s tem ne boš dosegel pri ljudeh takšnega učinka, kot si želiš. Kajti to vino oživlja ljubezen, če je ta že v človeku; če pa človek nima ljubezni, temveč samo zlo v svojem srcu, bo vino oživilo zlo, in potem se bo spremenil v popolnega hudiča in bo prav tako navdušeno počenjal zlo, kot bi ti zdaj rad storil dobro.

7 Zato je treba pri tem soku zelo dobro pretehtati, kdo ga bo užival. Toda kljub temu ti bom dal vinograd, poln takšne trte; toda pri tem bodi pozoren, komu boš dal piti takšen sok! Oživljena ljubezen lahko sicer stori veliko dobrega; toda bolje je, če je oživljena z Božjo besedo, ker tedaj trajno ostane, po uživanju tega soka pa traja samo nekaj časa, potem pa spet izpuhti kot sok. Tudi to upoštevaj, sicer boš povzročil zlo namesto dobrega!«

8 Trgovca **Jairut** nato pravi: »Gospod, potem pa ni dobro pridelovati takšno vino! Saj vendar ni mogoče vedeti, ali človek, ki bi mu dali piti ta sok, skriva v srcu ljubezen ali zlo. In če bi potem z najboljšo voljo, da bi poživali njegovo ljubezen, poživali njegovo zlobo, bi se znašli v hudi zadregi in tudi v nevarnosti! Ne, ne, če je tako, raje opustim pridelovanje takšnega vina!«

9 Rečem **Jaz**: »Meni je vseeno. Storim ti, kar hočeš! Toda povem ti: Skoraj vsako vino, ki se prideluje na zemlji, ima bolj ali manj enako lastnost. Daj ga piti različnim ljudem približno toliko, kolikor si ti zdaj popil Mojega nebeškega vina, pa boš videl, da bo nekaterih sama ljubezen, drugi pa bodo začeli besneti in divjati, da jih boš moral dati zvezati z vrvmi. Če pa imajo že zemeljska vina takšen učinek, kolikšnega imajo šele nebeška!«

64. V Siharju. – Jairut se odreče vinu, zato pa dela dobro revežem in dobi dva angela varuha. Bistvo in naloga angelov. Jairut govori o blagoslovu človeške slabotnosti.

1 Reče **Jairut**: »Gospod, če je tako, kot sem se nekajkrat že

prepričal, bom nazadnje še opustil pridelavo vina in odpravil njegovo uživanje v svoji hiši. Kajti prava ljubezen, kot praviš – kar pa imam za zelo resnično in dobro – lahko oživi tudi po pravih besedah, in to trajno, in zlo mora ostati daleč v ozadju. Če je tako, bom pri priči opustil vse vinogradništvo in zavezal samega sebe, da po tem nebeškem vinu ne bom nikoli več pil nobenega zemeljskega! Kaj meniš o tej moji nameri?»

2 Rečem **Jaz**: »Ne morem je niti hvaliti niti grajati. Stori, kar se ti zdi najboljšo! Če koristi tvoji duši, stori, kot meniš, da je prav. Sicer pa lahko dobiš vse dobro od Mene, če ti je kaj do tega, ker si v dobrem zelo strog in pravičen mož in ker sem ti Jaz to obljubil.«

3 Reče **Jairut**: »Gospod, torej ostani pri meni s Svojim spremstvom vred, ali mi pusti vsaj enega ali dva Svoja služabnika, da me bosta poučila o pravi ljubezni in modrosti!«

4 Rečem **Jaz**: »Za zdaj s Svojim spremstvom ne morem ustreči tvoji dobri nameri, ker imam na tem svetu še zelo veliko opraviti; toda dva takšna mladeniča, ki si jih lahko izbereš, ti seveda lahko prepustim! Vendar pazi, da se ne boš pregrešil niti ti niti kdo od tvoje družine; kajti tedaj bi postala strašanska strahovalca in bi kmalu zapustila tvojo hišo! Vedi, da so ti mladeniči Božji angeli in lahko vsak trenutek zro v Njegovo obličje!«

5 Reče **Jairut**: »O Gospod, to je že spet nekaj grenkega! Kajti kdo more zagotoviti, da ne bo grešil niti enkrat na leto v mislih, besedah in dejanjih?! Par takšnih strogih strahovalcev, pred katerima ne more nič ostati skrito, ni prav razveseljivo darilo! Zato bi rad tudi to prošnjo opustil in naj ostane tako, kot je in kot je bilo.«

6 Rečem **Jaz**: »Prav, kakor hočeš, tako naj se ti zgodi! Svoboden si in nihče te ne bo k ničemur silil; to ti zagotavljam!«

7 Reče **Jairut**: »Ampak ti mladeniči, torej ti pravi Božji angeli, so vendarle videti preveč ljubki in prijazni! Zdi se mi nemogoče, da bi v njihovi navzočnosti lahko kdo grešil. Zato naj bo, kakor hoče; dva bom vsekakor obdržal.«

8 Rečem **Jaz**: »Dobro, naj torej tadva ostaneta in vidno prebivata v tvoji hiši, dokler se bosta dobro počutila! Moj prijatelj Jonael te bo kar najbolj natančno poučil o Mojih potih. Dokler boste ti in vsi v tej hiši hodili po teh potih, bosta ostala pri tebi in ti služila v vsem in varovala tvojo hišo vsakega zla; če pa boš Moje poti zapustil, bosta tudi onadva zapustila tebe in tvojo hišo.«

9 Reče **Jairut**: »Dobro, naj bo tako. Vina v moji hiši ne bo nihče več užival in z zalogo bom Rimljanom plačal dogovorjeni desetletni davek za reveže v tej okolici; grozdje, ki raste v mojih vinogradih, pa bom posušil in ga užival kot prijeten sladek sad, presežek pa prodal! Prav?»

10 Rečem **Jaz**: »Popolnoma. Kar koli boš storil iz ljubezni do Mene in soljudi, ki so tvoji bratje, bo storjeno dobro in prav!«

11 Nato **Jaz** pokličem dva mladeniča, ju predstavim Jairutu in

rečem: »Bosta tadva pravšnja?« **Jairut**, ob pogledu nanju do nebes očaran, pravi: »Gospod, če meniš, da sem vreden te milosti, sem s tem najgloblje v svojem srcu nadvse zadovoljen; toda vse preveč čutim svojo nevrednost, da bi bil deležen tolikšne milosti iz nebes. Toda odslej se bom nadvse trudil, da bi postopno postajal bolj vreden takšne milosti; in tako naj se zgodi Tvoja volja, ki mi postaja vedno bolj sveta!«

12 **Mladeniča** pa rečeta: »Gospodova volja je najina bit in življenje. Kjer se ta dejavno uresničuje v vsem, tam midva najbolj zavzeto sodelujeva in imava za to obilo oblasti in moči; kajti najina oblast sega prek vsega vidnega stvarstva, zemlja nama je zrnce peska in sonce kot grah v velikanovi roki, in vse vodovje zemlje ne zadošča, da bi zmohilo en sam las na najini glavi, in pred dihom najinih ust trepetava vojska zvezd! Toda te oblasti in moči nimava zato, da bi se z njo postavljala pred vsako slabostjo ljudi, temveč da bi jim služila po Gospodovi volji. Zato ti tudi moreva in hočeva služiti po Gospodovi volji, dokler boš to spoznaval, sprejemal in spoštoval v vseh dejanjih. Če pa bi jo zapustil, bi zapustil tudi naju, saj nisva nič drugega kot poosebljena volja Gospoda Boga. Kdor pa naju zapusti, tega zapustiva tudi midva. To ti poveva tukaj, v popolni navzočnosti Gospoda, katerega obličje vsekdar gledava in ubogava Njegove najtišje ukaze, ki naju kličejo in najmočneje spodbujajo k novim dejanjem.«

13 **Jairut** nato reče: »Najljubkejša mladeniča! Razumem, da imata moč, ki je za nas smrtnike prav neznanska, vendar zmorem tudi jaz veliko takega, česar morda vidva sama ne bi zmogla, in to je, da se pred vama ponašam s svojo slabostjo, v kateri ni niti oblasti niti moči. Toda v tej moji veliki slabosti pred vama je hkrati tudi moč, s katero lahko spoznam, sprejemem in izpolnim Gospodovo voljo!

14 Seveda ne v takšni meri kot vidva, toda Gospod mi gotovo ne bo naložil več kot zmorem nositi! In s tega stališča je moja slabost zelo častivredna; kajti gotovo je odličnega upoštevanja vredno to, da človekova slabotnost navsezadnje vendarle izpolnjuje isto Gospodovo voljo kot neizmerna oblast in moč.

15 In če sem doslej Gospoda prav razumel, bi se utegnilo na koncu celo izkazati, da je Gospodu ljubše dejanje slabotnih otrok; moč in dejanja velikih in mogočnih nebeških duhov pa se bodo na koncu morala prepustiti vodenju šibkosti malih otročičev te zemlje, da bi dosegla mizo otročičev! Kajti če sam Gospod prihaja k slabotnim, se mi zdi, da bo slabotne naredil močne!«

16 Rečeta **mladeniča**: »Ja, ja, gotovo je tako in tako je tudi prav! Spoznaj torej Gospodovo voljo in se ravnaj po njej, pa imaš že v sebi najino moč, ki ni nič drugega kot čista Gospodova volja! Midva sama nimava niti moči niti oblasti, vsa najina moč in oblast nista nič drugega kot izpolnjena Božja volja, v naju in po naju.«

17 Pravim **Jaz**: »No dobro z vseh strani! Okrepčali smo se in tako,

dragi vsi, bomo spet vstali od miz in nadaljevali pot!« Po teh besedah vsi vstanejo, se zahvalijo in se z Menoj napotijo na prosto.

65. V Siharju. – Jairut spremlja Gospoda. Služba angelov varuhov. Prizor z rimskimi vojaki.

1 Jairut sicer želi, da bi ostal pri njem ves dan; Jaz pa mu pokažem, da je v tej okolici še več bolnikov, ki jih nameravam med potjo obiskati. Zato Me Jairut prosi, da bi Me smel spremljati vsaj do mesta, in to mu dovolim. Takoj se odpravi na pot, obenem pa prosi mladeniča, naj ga spremljata.

2 **Mladeniča** pa rečeta: »Bolje je zate, da ostaneva tu; kajti gostje v vrtu so te naznanili pri Rimljanih kot upornika in brez naju bi tvoji hiši slaba predla! Ali razumeš?«

3 **Jairut** skoraj ponori ob tej novici in nadvse razburjeno vpraša: »Kateri satan v človeški podobi je to naznanil Rimljanom in kaj ga je pripravilo do tega?«

4 Reče **eden od mladeničev**: »Glej, v Siharju živijo trgovci, ki niso tako srečni kot ti; ne morejo si zidati gradov in še manj kupiti vso veliko deželo, kot si si jo ti kupil v Arabiji, veliko deželo ob Rdečem morju. Takšni trgovci ti torej zavidajo tvojo zemeljsko srečo in si zelo želijo, da bi te uničili. Tokrat bi jim to tudi uspelo, če ne bi bila midva pri tebi; toda ker te varujeva v Gospodovem imenu, se ti tokrat ne bo skrivil niti las. Toda glej, da boš ostal zdoma vsaj tri dni!«

5 To pomiri Jairuta in hitro z Menoj zapusti grad.

6 Ko pa ravno gremo čez grajsko dvorišče, nam pride nasproti velika četa rimskih vojakov in boričev, obstoji pred nami in nam zagrozi, da ne smemo naprej! Tedaj Jaz stopim prednje in jim pokažem Nikodemovo potno dovoljenje. Toda **poveljnik** reče: »To nič ne koristi tam, kjer je utemeljen sum, da gre za upor proti Rimu!«

7 Rečem **Jaz**: »Kaj torej hočeš od nas? K temu koraku te je prisilila predrzna in nesramna laž kopice nevoščljivcev; Jaz pa ti povem, da ni resnična niti beseda! Če pa si bil pripravljen prisluhniti *laži*, prisluhni tudi najočitnejši *resnici*, ki jo bo tu potrdilo več prič kot v mestu najbolj nesramno laž nekaterih hudobnih nevoščljivcev!«

8 Reče **poveljnik**: »To so prazni izgovori in pri meni ne veljajo nič. Resnico je mogoče ugotoviti šele pred sodiščem (ob soočenju s tožnikom), zato pojdite z menoj pred sodišče, sicer bomo uporabili silo!«

9 Rečem **Jaz**: »Tam je grad; edino gospodarja so vam naznanili kot upornika, pojdite tja in preiščite, ali lahko odkrijete sled kakšnega uporništva! – Če pa nas hočete s silo vleči pred svoje krivično sodišče, se vam bomo sposobni upreti in videli bomo, kdo bo potegnil krajši konec! Storite torej, kar hočete! Moj čas še ni prišel; povedal sem

vam, da tukaj ni kriv nihče. Kdor pa ima prav, mora pravico tudi braniti z besedo in dejanjem!«

10 Poveljnik preleti s pogledom Moje številno spremstvo in ukaže, naj nas takoj ujamejo in zvežejo. Najprej planejo njegovi vojaki in biriči po mladeničih in jih skušajo zgrabiti; mladeniči pa se jim tako spretno umikajo, da ne morejo nobenega ujeti. Ko se vojaki in biriči trudijo ujeti mladeniče in se zelo razkropijo, ker se mladeniči navidez razbežijo na vse strani, rečem **Jaz** poveljniku: »Zdi se mi, da nas boš le stežka ujel.« Poveljnik Me hoče udariti z mečem, toda tedaj mu eden od mladeničev iztrga meč in ga zažene neskončno visoko in ga tako uniči.

11 Poveljniku rečem **Jaz**: »S čim boš pa zdaj udarjal ali bodel po Meni?« **Poveljnik**, ves besen od jeze, reče: »Tako se torej tukaj spoštuje rimska oblast?! Dobro, bom že sporočil to v Rim in ko si boste čez nekaj časa spet ogledali to pokrajino, povejte, ali bo še ista! Niti kamen ne bo ostal na kamnu!«

12 Jaz pa mu pokažem, da ženejo mladeniči vojake in biriče pred seboj, zvezane z vrvmi! Ko poveljnik to vidi, začne klicati Zevsa in Marsa in celo furije, da bi ga obvarovali pred tolikšno sramoto!

13 Mladeničem rečem, naj vojake in biriče spet osvobodijo in ti to pri priči storijo. Nato rečem **Jaz** poveljniku: »Ali si še želiš, da bi na nas preskušal svojo moč?« **Poveljnik** pa reče, da so ti mladeniči zagotovo bogovi, sicer ne bi bili mogli teh odličnih bojnikov premagati z golimi rokami.

14 Rečem **Jaz**: »Seveda, zate in tebi podobne so pač bogovi; zato nas pusti, da gremo naprej in preišči grad, sicer se ti utegne zgoditi še kaj hujšega!«

15 Reče **poveljnik**: »Po vsem tem sem spoznal, da ste nedolžni in dovolim vam, da nadaljujete pot. Ve, moje čete, pa pojdite v grad, preiščite vse in pazite, da ne bo kdo pobegnil iz gradu, dokler ne boste vsega preiskali; jaz pa vas bom tukaj počakal!«

Reče **podpoveljnik**: »Zakaj nočeš sam voditi preiskave v gradu?«

Reče **poveljnik**: »Saj vendar vidiš, da sem izgubil meč; brez meča pa je takšna preiskava neveljavna!«

Reče **Podpoveljnik**: »Nam se ne godi niti za las bolje, bo torej tudi naša preiskava brez mečev neveljavna?«

Reče **poveljnik**: »Ste tudi vi razoroženi?! To je hudo! – Brez orožja ne moremo storiti ničesar! Kaj pa zdaj?«

16 Rečem **Jaz**: »Tam proti poldnevu pod visoko cedro je vaše orožje; pojdite tja in ga vzemite, mi se vas ne bojimo, pa če imate orožje ali če ste brez njega!« Po teh besedah odidejo tja, kjer je njihovo orožje.

66. V Siharju. – Pri neki vasici ozdravi Jezus trpečega za putiko. Ozdravljeni se veselo zahvaljuje s petjem in poskakovanjem. Beg in vrnitev rimskih vojakov.

1 Mi pa tudi odidemo naprej proti jutru in kmalu prispemo do vasice, približno dvajset poljskih poti oddaljene od gradu. Prebivalci nam veselo prihitijo nasproti in nas ponižno vprašajo, s čim bi nam lahko služili. **Jaz** pa jim rečem: »Ali je kdo med vami, ki bi bil bolan? To potrdijo in rečejo: »Ja, imamo enega, ki je popolnoma pokvečen zaradi putike!«

2 Rečem **Jaz**: »Spravite ga sem, da bo spet ozdravel!«

Reče **eden**: »Gospod, to pa bo težko! Ta je tako ohromljen, da je že tri leta priklenjen na posteljo, posteljo, na kateri leži, pa je težko prenašati, ker je pritrjena v tla. Ali se ne bi hotel ti potruditi k bolniku?« Rečem **Jaz**: »Če postelje ni mogoče prenašati, pa zavijte bolnika v rogoznico in ga prinesite semkaj!« Nato jih nekaj pohiti v hišo, v kateri leži prizadeti, zavijejo ga v rogoznico in prinesejo k Meni na cesto in rečejo: »Gospod, tukaj je ubogi bolnik!«

3 **Jaz** pa vprašam bolnika, ali verjame, da bi ga lahko ozdravil. **Bolnik** Me pogleda in reče: »Ljubi prijatelj, videti si že tak; videti si pravi Odrešenik! Ja, ja, verjamem!«

4 Nato rečem **Jaz**: »Potem vstani in hodi! Tvoja vera ti je pomagala; toda tistih svojih grehov se za naprej varuj, da ne boš spet zapadel putiki, in to huje, kot si doslej!«

5 **Bolnik** se dvigne, pospravi rogoznico in začne hoditi. Šele tedaj opazi, da je popolnoma zdrav, zgrudi se pred Menoj, se zahvali in reče: »Gospod v Tebi je več kot človeška moč; hvaljena bodi Božja moč v Tebi! O blaženo telo, ki Te je nosilo, in preblazene prsi, ki so Te dojile!«

6 Toda **Jaz** mu rečem: »In blaženi vsi, ki Moje besede poslušajo, jih ohranijo v srcu in po njih živijo!« Reče **bolnik**: »Gospod, kje te lahko slišimo govoriti?«

7 Rečem **Jaz**: »Saj poznaš duhovnika Jonaela v Siharju, ki je daroval na Garizimu! Glej, ta ima Mojo besedo, pojdi k njemu in se uči od njega!« Reče **ozdravljeni**: »Gospod, kdaj ga lahko najdem doma?« Rečem **Jaz**: »Tu poleg Mene stoji; vprašaj ga sam, pa ti bo povedal!«

8 Tedaj se **ozdravljeni** obrne na Jonaela in mu reče: »Cenjeni Jehovov veliki duhovnik na Garizimu, kdaj smem stopiti v tvojo hišo?«

9 Odgovori **Jonael**: »Doslej si samo ležal in potrpežljivo prenašal svoje trpljenje; torej doma ne boš veliko zamudil. Pojdi danes z nami in poslušaj; zgodilo se bo še marsikaj, jutri pa boš zvedel še vse drugo!«

10 Reče **ozdravljeni**: »Če se vam zdim vreden, da smem potovati v takšni družbi, vam bom z veseljem sledil! Kajti, ljubi prijatelj, šele

tisti, ki mora tri leta ob pogosto neizrekljivih bolečinah ginevati v trdi postelji in nenadoma po čistem Božjem čudežu ozdravi od hudega zla, zares občuti vrednost zdravja! In kakšno veselje je, da lahko stopam z ravnimi nogami! Zato bi zdaj rad kakor David, plesal in poskakoval pred vami in z glasnim vriskanjem hvalil veliko Gospodovo dobroto!«

11 Reče **Jonael**: »Pojdi in stori tako, da se bo pred našimi očmi izpolnilo, kot je Gospod zapisal: 'In hromi bo skakal kakor jelen!'«

12 Tedaj **ozdravljeni** odvrže odejo s sebe, pohiti pred družbo, začne skakati in vriskati, in se v svojem veselju ne da motiti. Po dveh ali treh poljskih poteh ga namreč srečajo rimski vojaki in biriči z njihovimi poveljniki vred, ki sta jih mladeniča od Jairutovega gradu razgnala na stransko pot, ga zmotijo v njegovem veselju in ga vprašajo, kaj počne. On pa se ne da motiti in pravi, medtem ko še kar naprej poskakuje, kot da bi preslišal vprašanje glavnega poveljnika: »Ko postanejo ljudje veseli, postane živina žalostna, kajti veselje ljudi prinaša smrt živini! Zato le jurahel, jurahel! – Ljudje veseli, živina na paši žalostna! – Jurahel, jurahel!« Ozdravljenec nadaljuje tako. To pa razjezi vrhovnega poveljnika in mu prepove takšen hrup.

13 Reče **ozdravljeni**: »Kaj mi prepoveduješ veselje!? Tri leta sem bil zaradi protina v postelji! Če bi prišel k meni ti in mi rekel: 'Vstani in hodi!' in bi jaz po takšnem stavku ozdravel, tako kot sem zdaj, bi tebe in vsako besedo iz tvojih ust po Božje častil; ker pa nisi takšen in je tvoja moč v primerjavi z močjo mojega novega Gospoda pravi nič, bom ubogal samo mogočnega Gospoda – in tako spet samo jurahel, jurahel, jurahel!«

14 Vrhovni poveljnik mu znova resno prepove zganjati cirkus in mu zagrozi s kaznijo; toda tedaj prideta k veseljaku **mladeniča** in mu rečeta: »Ne daj se motiti v svojem veselju!«

15 Ko **vrhovni poveljnik** zagleda znana mladeniča, v trenutku zakriči svoji docela razoroženi četi: »Bežite! Glejte, že spet dva Plutonova služabnika!«

16 Ko rimska legija zasliši povelje, se spusti v takšen beg, kakršnega dotlej še ni bilo videti. **Ozdravljeni** pa še bolj skače in vriska in kriči za bežečimi: »Jurahel, jurahel! Ko so ljudje veseli, je živina žalostna!« – Nato se umiri, se vrne k Jonaelu in mu reče: »Prijatelj, če ti pogovor med hojo ni odveč, bi mi lahko povedal, kaj novega si zvedel od tega Gospoda, ki me je ozdravil? Če hočem to besedo sprejeti za svojo postavo, jo moram prej poznati!«

17 Reče **Jonael**: »Glej, spet se bližamo neki vasi, ki je zdaj po novi rimski ustavi trg; tu bo Gospod gotovo spet kaj storil! Ti pa nam tako in tako slediš v mesto; v moji ali v Irhaelini hiši boš lahko prenočeval, dokler boš hotel. Tam se boš seznanil z vsem! Nismo več daleč od mesta. Ta kraj, ki se mu bližamo, spada po novi rimski ureditvi pravzaprav že k mestu; ker pa služi predvsem Rimljanom kot trdnjava, so ga ločili od Siharja, ga obdali z nasipom, ga

povzdignili v trg z lastnim imenom. Ta kraj ni velik; po tisoč korakov ga bomo imeli za seboj. Nato se bomo obrnili levo in imeli bomo komaj še sedem poljskih poti do prvih siharskih hiš; zato potrpi še samo malo, potem pa se ti bo želja izpolnila!«

18 Reče **ozdravljeni**: »Pri Abrahamu, Izaku in Jakobu! Če je ta trg postojanka rimske zasedbene oblasti, nam bo trda predla! Rimski poveljnik nas bo slabo sprejel, saj je šele pred nekaj trenutki tako sramotno pobegnil pred nami.«

19 Reče **Jonael**: »Prepustimo vse Gospodu, ki je z nami; On bo storil, kar je dobro in prav! Že zdaj pa vidim, da nam prihaja iz trga naproti četa bojnikov z belo zastavo; to je dobro znamenje!«

20 Reče **ozdravljeni**: »Da le ni to navadna vojna zvijača Rimljanov!? V tem so namreč rimske in grške vojne čete zelo izurjene.«

67. V Siharju. – Pomembni govori o Mesiju, Satanu in Božjem redu. Gospod kot oznanjevalec nove postave ljubezni. Rahlo šumljanje naznanja Jehovovo navzočnost.

1 Reče **Jonael**: »Proti človeški moči so takšne zvijače lahko uspešne; toda proti Božji moči ne koristi nobena zvijača. Z Božjo močjo lahko kaj opravi samo čista in resnična ljubezen; vse drugo so pleve proti viharji moči silnega vetra! Zato ne skrbi; z nami je Bog! Le kdo bi mogel biti proti nam?! «

2 Reče **ozdravljeni**: »Seveda, seveda, prav imaš! Toda tudi z Adamom je bil brez dvoma Bog, in vendar je Satan znal z najbolj prebrisano zvijačo ujeti Adama! In Mihael je moral po tridnevnem boju Mojzesovo telo vendarle prepustiti Satanu! Bog je pač vsemogočen, o tem ni dvoma; toda Satan je strahotno zvit in je Božjemu ljudstvu povzročil že veliko škode. Zato je previdnost ob srečanju s tigrom nenehno potrebna, dokler tiger živi; šele ko je mrtev, lahko brez previdnosti in skrbi svobodno zadiháš!«

3 Reče **Jonael**: »Tudi ti imaš po svoje prav, toda premisliti moraš, da je Gospod v prejšnjih časih Satanu dopustil, da je delal tako ali drugače; kajti prvoustvarjenemu duhu (*Luciferju*) je bilo treba dati veliko časa za preskus njegove svobode, saj ni bil samo prvi, temveč tudi največji ustvarjeni duh.

4 Toda tega je zdaj konec in knez noči bo vklenjen v tesne okove in se ne bo mogel več tako svobodno gibati, kot se je doslej.

5 Zato torej, če vlada v nas prava ljubezen do Boga, lahko živimo na zemlji bolj brezskrbno kot prej pod trdim jarmom postave.

6 Od Adama do nas je vladala *postava modrosti* in potrebno je bilo veliko modrosti in trdne, brezpogojne volje za spopolnjevanje te postave v sebi.

7 Bog pa je videl, da ljudje niso mogli izpolniti postave modrosti, zato je prišel sam na svet, da bi jim dal *novi postavo ljubezni*, ki jo

bodo zlahka izpolnili. V postavi modrosti je Jehova dopustil, da je med ljudmi svetila samo Njegova svetloba; svetloba pa ni bil On sam, temveč je svetloba iz Njega samo izhajala, tako kot so iz Njega izšli tudi ljudje, pa vendar niso Jehova. Toda *po ljubezni in v ljubezni prihaja* sam Jehova k človeku in prebiva v človeku duhovno v vsej polnosti resnice in s tem naredi ustvarjenega človeka Sebi povsem podobnega. In zato se satan s svojo zvijačnostjo tako oboroženega človeka ne more več dotakniti; kajti Jehovov duh v človeku vsak čas spregleda še tako prikrito satanovo zahrbtnost in ima zmeraj več kot dovolj moči, da razprši satanovo popolno nemoč.

8 Prerok Elija je to človekovo stanje, ko prihaja Jehova neposredno v ljubezni k človeku, označil z rahlim šumljanjem, ki je šlo mimo votline; v velikem viharju in v ognju pa Jehove ni bilo!

9 To rahlo šumljanje je torej človekova ljubezen do Boga in bratov, v kateri je Jehova sam, ni ga pa v viharju modrosti in v ognjenem meču postave!

10 In ker je torej zdaj Jehova sam pri nas, z nami in med nami, se nam ni treba tako zelo bati satanovih zvijač, kot je bilo to žal v starih časih pravadnine, in zato smeš najbolj krvoločnemu rimskemu tigru že bolj pogumno in brezskrbno pogledati v njegov potuhnjeni obraz! Ali si videl, kako zelo sramotno je pobegnila cela legija pred dvema mladeničema?! Nas pa spremlja veliko takšnih mladeničev in mi naj bi se bali Rimljanov, ki nam prihajajo naproti z belo zastavo?! Povem ti: Niti v sanjah, še manj pa v resničnosti!»

11 Po tem govoru **ozdravljeni** debelo pogleda in čez kratek čas reče: »Kaj praviš? Jehova naj bi bil zdaj med nami? Mislil sem, da je ta mož, ki mi je pomagal, samo pričakovani Mesija!? Kako, ali sta zate Jehova in Mesija eno in isto?

12 Da bo v Mesiju Jehovova moč veliko bolj polna, kot je bila v vseh prerokih skupaj, to lahko prav dobro razumem; toda da bi bila Mesija in Jehova isto, tega si ne bi upal niti misliti, kaj šele izgovoriti! Poleg tega je tudi zapisano, da si Jehove ne smemo predstavljati pod nobeno podobo, in zdaj naj bi bil ta človek, ki ima resnično vse Mesijeve lastnosti, sam Je-ho-va?! Meni je popolnoma prav, če to ne moti tebe, našega velikega duhovnika.

13 Da bi Mesija mogel biti poseben bog, to sem si mislil že takoj po ozdravitvi; kajti bogovi smo po Pismu bolj ali manj mi vsi, kakor se kdo pač drži Jehovove postave. Toda da bi bil On sam Jehova!? – Ja – če je tako, potem se je treba zdaj drugače vesti! Mene je ozdravil On sam – in to pomeni, da se Mu moram zdaj čisto drugače zahvaliti!»

14 Tedaj hoče takoj k Meni. Toda Jonael mu to prepreči in mu naroči, naj to stori, ko bomo prišli v Sihar, in ozdravljeni je s tem popolnoma zadovoljen.

68. V Siharju. – Rimsko vojaško odposlanstvo. Dvogovor o resnici med Gospodom in rimskim polkovnikom. Ljudje in človeške ličinke. O popolnosti. O hoji za Gospodom.

1 Tedaj je prišlo do nas že tudi rimsko vojaško odposlanstvo in njegov poveljnik Mi je izročil pisno prošnjo vrhovnega poveljnika in komandanta te utrdbe; prosi Me, naj ne bi namenjal prejšnjemu pripetljaju nikakršne pozornosti in naj bi svoje spremstvo prepričal, da ne bi nikomur pripovedovalo, kaj se je tam zgodilo; to bi mu namreč škodilo, poleg tega pa ne bi nikomur koristilo! Vsem pa bo bolj koristilo kot škodovalo, če bomo imeli njega kot vrhovnega rimskega poveljnika za prijatelja kot za sovražnika! Tudi Jairut naj molči in zagotovljeno mu bo, da bo imel v prihodnje mir v svoji hiši. Sicer pa Me prosi, naj ga obiščem v njegovi rezidenci, pogovoril bi se namreč rad z Menoj o zelo skrivnih in pomembnih zadevah!

2 Prinašalcu tega pisma odvrnem **Jaz**: »Povej svojemu poveljniku, da bo dobil, za kar je prosil. V njegovo rezidenco pa vendarle ne bom prišel; če pa hoče govoriti z Menoj o skrivnih in pomembnih zadevah, naj Me pričaka pri vhodnih vratih tega trga in oznanil mu bom, za kaj gre pri zadevi, o kateri bi rad govoril z Menoj.«

3 Po teh besedah se odposlanec s spremstvom oddalji in sporoči poveljniku vse, kar je slišal od Mene, ta pa se z najbolj izbranimi podpoveljniki napoti takoj k vratom trga in Me čaka.

4 Jairut pa Me vpraša, ali kaže temu povabilu zaupati; kajti ve, kako zelo zvit je ta poveljnik, ki je polkovnik. Že veliko jih je tako poslal na oni svet.

5 Rečem **Jaz**: »Ljubi prijatelj, tudi Jaz ga poznam, kakšen je bil in kakšen je zdaj. Mladeniči so mu vlili neznansko spoštovanje, ima jih za genije, Mene pa za sina njegovega boga Jupitra, in zdaj bi rad zvedel od Mene, kako je s tem. Že vem, kaj mu bom povedal!«

6 Jairut je bil z odgovorom zadovoljen, mi pa smo odšli k vratom; tam nas je že pričakoval polkovnik s častniki. Takoj je stopil naprej, Me prijazno pozdravil in Me hotel spraševati.

7 **Jaz** pa ga prehitim in mu rečem: »Prijatelj! Moji služabniki niso geniji in Jaz nisem Zevsov sin. Zdaj veš vse, kar si hotel zvedeti.«

8 **Polkovnik** silno osupne, ker sem takoj odkrito povedal, kar je mislil le sam pri sebi, vendar ni s tem nikogar seznanil.

9 Nekaj časa se čudi, potem pa Me znova vpraša: »Če nisi to, potem mi pa povej, kdo in kaj ste ti in tvoji služabniki? Vsekakor ste več kot navadni vsakdanji ljudje, in veselilo bi me, če bi vam lahko izkazal primerno čast.«

10 Rečem **Jaz**: »Vsak človek, ki odkrito in pošteno vpraša, je tudi vreden enakega odgovora. In ker si me zdaj odkrito in pošteno vprašal, boš dobil tudi tak odgovor. Poslušaj: Jaz sem prvič to in ta, ki stoji zdaj pred teboj, namreč človek! Na zemlji je sicer marsikdo videti tako kot Jaz; vendar kljub temu še ni človek, temveč samo

človeška ličinka. Kolikor bolj popoln pa je resnični človek, toliko več oblasti in moči je v njegovem spoznanju in dejavni volji!«

11 Reče **polkovnik**: »Ali lahko vsak človek postane tako popoln kot ti?«

12 Rečem **Jaz**: »O ja, če stori za svojo popolnost to, kar učim!«

13 Vpraša **polkovnik**: »Naj torej slišim tvoj nauk, pa se bom ravnal in živel po njem!«

14 Rečem **Jaz**: »O nauku bi te že lahko poučil, toda tebi bi le malo koristil, ker ne bi živel po njem. Dokler si to, za kar so te imenovali v Rimu, ti Moj nauk ne more koristiti – zapustiti bi namreč moral vse in Mi slediti, sicer ne bi mogel živeti po Mojem nauku!«

15 Reče **polkovnik**: »Ja, res, zelo težko bi bilo! Toda ne glede na to bi mi vendar lahko oznanil vsaj nekaj pglavitnih pravil svojega nauka! Marsikaj že vem, o različnih stvareh sem že dobro podkovan; zakaj ne bi mogel dobiti tudi nekaj znanja o tvojem nauku? Morda ga bom vendarle lahko nekako uresničeval!?«

16 Rečem **Jaz**: »Priatelj Moj, če pa je Moj nauk ravno v tem, da Mi mora nekdo slediti, sicer ne more vstopiti v kraljestvo Moje popolnosti, kako ga boš potem uresničil pri sebi?!«

17 Reče **polkovnik**: »To zveni sicer zelo nenavadno; in vendar je lahko nekaj v tem! Zato mi dovoli, da nekoliko razmislim!«

18 **Polkovnik** nekaj časa razmišlja in potem reče: »Ali misliš s tem osebno ali pa v bistvu samo moralno hojo za Teboj?«

19 Rečem **Jaz**: »Osebna hoja za Menoj, kjer je mogoča, je nenehno povezana z moralno in je seveda veliko boljša; če pa osebna hoja za Menoj zaradi službene dolžnosti, ki tudi mora biti, ni mogoča, potem zadostuje tudi vestno opravljena moralna. Toda vest mora imeti *Mene* v ljubezni do Mene in vseh ljudi in iz tega izvirajočo najčistejšo resnico za temelj temeljev, sicer bi bila zgolj moralna hoja za Menoj duhovno mrtva. – Ali razumeš?«

20 Reče **polkovnik**: »To je zapleteno. Če pa je tako, kaj naj počnem z vsemi svojimi lepimi bogovi? Moji pradedje so verovali vanje; ali je prav, da ostanem takšni veri svojih prednikov zvest, ali pa moram začeti verovati v Boga Judov?«

69. V Siharju. – O ničnosti bogov. O vrednosti in bistvu resnice in o poti do nje. Pravi gordijski voz. Skrivnost ljubezni. Glava in srce. Ključ in sedež resnice.

1 Rečem **Jaz**: »Ljubi prijatelj, vsi tvoji predniki ne pomenijo nič, njihovi bogovi, ki so jih častili, pa še manj; kajti tvoji predniki so že dolgo mrtvi, njihovi bogovi pa, razen v domišljiji pesniško navdahnjenih ljudi, niso nikoli obstajali. Za njihovimi imeni in podobami se ni nikoli skrivala prava resničnost. Če torej opustiš to prazno vero v svoje bogove, ne zgubiš ničesar; oni namreč lahko okrepijo tvojo

dušo prav tako malo kot zmorej o narisane jedi nasititi telo! Vse to torej, kot rečeno, ne pomeni popolnoma nič; vse pa pomeni čista resnica in življenje v njej, po njej in iz nje!

2 Če živiš iz laži, potem tvoje življenje samo v sebi ni nič drugega kot laž in nikdar ne bo doseglo realnosti; če pa tvoje življenje izvira iz resnice, je samo v sebi resnica, potem je resnično tudi vse tisto, kar se porodi iz tvojega življenja. Nihče pa ne more iz laži videti in spoznati resnice, kajti láži je vse laž. Edinole kdor bo na novo rojen iz duha resnice in bo sam v sebi postal resnica, popolna resnica, zanj bo celo laž postala resnica!

3 Kajti kdor lahko spozna laž kot laž, ta je sam v vsem resnica, ker pri priči spozna laž za to, kar je, in to je tudi resnica! Ali razumeš?»

4 Reče **polkovnik**: »Prijatelj! Prav imaš, zelo moder si. Toda kje in kaj je velika čudovita resnica? Ali so stvari res takšne, kot jih vidimo, ali jih recimo oko črnca ne vidi drugače kot mi? Nekomu se zdi kak sadež sladek in prijeten, drugemu pa isti sadež grenak in nagnusen! Tako govorijo različni človeški rodovi različne jezike; kateri med njimi je resničen in dober?! Za posameznika je lahko marsikaj resnično; toda menim, da splošna, vseobsegajoča resnica ne more obstajati – in če obstaja, mi pokaži, kje, kaj in v čem je!«

5 Rečem **Jaz**: »Prijatelj Moj, glej, v tem je bistvo starega, znanega gordijskega vozla, ki ga razen znanega junaka iz Makedonije ni mogel rešiti nihče!

6 Kar vidiš in občutiš s sredstvi mesa, je enako mesu in njegovim sredstvom; je kot meso nestalno in minljivo. In kako bi bilo lahko to, kar je nestalno in minljivo, snov za stalno in neminljivo resnico?!

7 Samo eno je v človeku in to veliko in sveto **eno** je ljubezen, ki je pravi ogenj iz Boga in prebiva v srcu; in nikjer drugje, kot samo v tej ljubezni je resnica, ker je ljubezen sama pratemelj vse resnice v Bogu in iz Boga v vsakem človeku!

8 Če hočeš stvari in tudi samega sebe uzreti in spoznati v popolni resnici, jih moraš tudi uzreti in spoznati iz tega edino resničnega pratemelja svoje biti; vse drugo je prevara, in glava vsakega človeka, in kar je v glavi, je kot gordijski voz, ki ga ni mogoče rešiti s premišljenostjo.

9 Samo z ostro silo lahko človek z duhom ljubezni v svojem srcu preseka ta voz in tako začne v srcu misliti, gledati in spoznavati in se bo šele potem, po takšni novi poti, dokopal do modrosti svoje biti in tudi vsake druge biti in življenja!

10 Tvoja glava ti lahko ustvari neštete bogove; toda kaj so oni? Povem ti, nič drugega kot prazne, nežive tvorbe, spočete v možganih po njihovem majavem mehanizmu; v srcu pa boš našel samo **enega** Boga in ta je resničen, ker ljubezen, v kateri si našel enega, edino pravega Boga, je resnica sama.

11 Resnico je torej mogoče iskati in najti samo v resnici; glava pa

je storila dovolj, če ti je dala ključ do resnice. Ključ do resnice pa je lahko vse, kar te opominja in vleče k ljubezni; sledi torej temu klicu in temu opominu in prepusti se ljubezni svojega srca, pa boš našel resnico, ki te bo osvobodila laži in prevare!«

70. V Siharju. – Primer o bistvu glave in srca. »Ne ravnaj z grešnikom kot sodnik, temveč kot ljubeči brat, pa boš našel resnico in zveličanje!« Jeza je sodba. Kjer manjka ljubezni, tam ni resnice. Splošna resnica neskončnosti. Pojasnila o osebni biti v onstranstvu. »Kdo si ti?« »Hodi za Menoj!«

1 (Gospod): »Primer ti bo še bolj razjasnil to zadevo.

2 Glej, med svojimi podrejenimi imaš nekatere, ki so se pregrešili zoper tvoje zakone in naj bi bili zaradi tega kaznovani. Ti seveda opraviš z njimi predpisane preiskave in bi rad s premetenimi vprašanji izvil iz njih priznanje; toda oni ti iz svoje glave lažejo prav tako pretkano, kot jih ti iz svoje glave premeteno in pametno sprašuješ. Tako se neprestano ena laž umika drugi in ne dosežeš ničesar in jih moraš na koncu obsoditi, ne da bi priznali, samo po izjavi pogosto sovražnih prič, v katerih tudi ni resnice. Ob vsem tem pa lahko nenehno predvidevaš, da je od desetih komaj eden dobil pravično kazen in da je nedolžnega doletela enaka usoda kot tiste, ki so bili krivi.

3 Postavi pa se enkrat pred svoje uboge brate, ki so se pregrešili nad teboj, ne kot sodnik, temveč kot človek, poln ljubezni, in obudi v njihovih srcih vračanje ljubezni, in ti grešniki ti bodo s kesanjem in solzami zvesto in po resnici priznali, kako, kdaj in kaj so grešili proti tebi! Toda potem jih tudi ne kaznuj! Kajti vsakršna kazen je nasprotje resnice, ker ne izvira iz ljubezni, temveč iz jeze zakona in zakonodajalca. Jeza sama pa je sodba; v sodbi pa ni ljubezni. Kjer pa manjka ljubezni, tam tudi ni resnice.

4 Zato se drži čiste ljubezni in ravnaj po njeni resnici in moči, in potem boš tudi vsepovsod našel resnico in boš spoznal, da obstaja *splošna* resnica, ki ne prežema samo te zemlje, temveč vso neskončnost!

5 Če boš med ljudmi ravnal tako, Mi boš tudi moralno povsem veljavno sledil in si boš s to hojo za Menoj priboril večno življenje. Če pa boš ostal takšen, kakršen si zdaj, ti onstran groba ne bo preostalo nič drugega kot noč in prazno, laži polno bivanje, ki je smrt duha ljubezni in resnice!

6 Glej, zemeljsko življenje je zelo kratko; potem pride neskončna večnost! Kakor boš padel, tako boš tudi obležal, če v tebi ne bo oživela prava resnica!

7 Zdaj veš vse, kar za zdaj moraš vedeti. Če pa hočeš več, pojdi včasih k velikemu duhovniku Jonaelu v Sihar, in povedal ti bo vse,

kar se je od Mene naučil, videl in izkusil. Ravnaj se po tem in boš blažen!«

8 **Polkovnik**, ves prevzet od resnice tega, kar sem govoril, reče: »Prijatelj, tvoje govorjenje pove, da si najmodrejši vseh modrijanov te zemlje, in zato bom storil tudi vse, kar si mi svetoval; toda rad bi še od tebe samega izvedel, kdo si pravzaprav! Kajti, glej, čeprav sta mi mladeniča, ki te spremljata, pripravila najsramotnejši poraz, ki si ga ne znam razložiti drugače, kot da domnevam, da sta tadva mladeniča bogova ali genija iz nebes in sta me zato lahko čudežno pognala v beg, zdaj le iz tvoje velike modrosti spoznam, da si očitno več kot samo navaden človek! Gotovo si že mnogim učencem povedal in pokazal, kdo si; vidiš, tudi jaz si popolnoma resno želim postati tvoj učenec – vsaj v duhu. Torej, povej tudi meni, kaj naj si mislim o tebi! Kdo in kaj in od kod pravzaprav si?«

9 Rečem **Jaz**: »Prvič, to sem ti pravzaprav že povedal, in sicer tako, da bi zlahka razumel, če bi o tem prav razmišljal, in drugič, prav zato sem te napotil k Jonaelu. Ko boš prišel k njemu, pa boš izvedel vse, kar ti zdaj še ni jasno. Zato nas ne zadržuj več; dan se bliža svojemu koncu, Jaz pa moram danes še marsikaj opraviti!«

10 Reče **polkovnik**: »Potem pa mi vsaj dovoli, da te pospremim do mesta!«

11 Rečem **Jaz**: »Pot je prosta, in če Me hočeš spremljati z dobrim namenom, potem to stori! Če pa je v tebi skrivaj ostal še kakšen peklenški razlog, ostani doma; ker ti takšno spremstvo ne bi prineslo blagoslova! Mojo moč si že izkusil.«

12 Reče **polkovnik**: »Bog me varuj česa takega, čeprav bi imel za to razlog, v teh kritičnih časih; vse bolj se namreč bliža mitični čas, v katerem pričakujejo Judje, da jim bo njihov Bog poslal velikega rešitelja izpod rimske oblasti, in se z judovske strani tu in tam sliši šepetanje, da utegne biti takšen rešitelj že na zemlji! Zelo lahko bi si torej mislil, da si ta rešitelj ravno ti – ja, na skrivaj sem si to tudi že mislil. Toda kakor koli že, spoznavam, da si najmodrejši vseh modrijanov, zato te ljubim kot resničnega prijatelja ljudi; in tako me te moje misli ne bodo nikdar več ovirale, da ti zaradi resnice ne bi sledil, zdaj osebno do Siharja, duhovno pa vse svoje življenje, čeprav dobro vem, da si s tem kot Rimljan ne bom postavil slavoloka! Zdaj sem se ti popolnoma odkril in te zato znova sprašujem, ali te smem spremljati. Če rečeš ja, te bom spremljal; če pa rečeš ne, bom ostal tu!«

13 Rečem **Jaz**: »Spremljaj Me z vsemi, ki so ob tebi, da boš imel ob sebi veljavne priče!«

71. V Siharju. – Gospod ozdravi polkovnikovo ženo. Pomembni življenjski napotki, kako priti do popolne resnice in dejavnosti. Gospod priča o Očetu. Znamenja nauka.

1 Po tem odgovoru vprašam polkovnika, ali v tem kraju ni nobenih bolnikov. In **polkovnik** reče: »Prijatelj, če se spoznaš tudi na zdravilstvo, tedaj ozdravi mojo ženo! Glej, že vse leto trpi zaradi skrite bolezni, ki je noben zdravnik ne prepozna. Morda bi s svojo globoko modrostjo lahko prepoznal zlo in ji pomagal?«

2 Rečem **Jaz**: »Povem ti: Tvoja žena je zdrava! Pošlji ponjo!«

3 **Polkovnik** pošlje tja takoj služabnika, temu pa pride polkovnikova žena vesela in zdrava naproti že na pragu in se pri priči odpravi z njim k polkovniku. Polkovnik osupne in Mi reče: »Prijatelj! Ti si Bog!«

4 Rečem **Jaz**: »Vsi ljudje ste enaki! Če ne vidite znamenj, ne verjamete. Vendar ste kljub temu blaženi, če vsaj zaradi znamenj verujete; če pa kdo kljub znamenjem, ki jih delam, ne veruje, zapade smrti.

5 Toda odslej bodo blaženi le tisti, ki bodo verjeli brez znamenj, samo resnici Moje besede – in bodo po njej živeli! Ti bodo potem v sebi našli resnično živo znamenje, ki se imenuje večno življenje, in tega jim ne bo mogel nihče več vzeti.

6 Vesel si, ker sem ti ozdravil ženo zgolj z voljo Svojega srca in se nenehno sprašuješ: Kako je to mogoče? Jaz pa ti povem: Če bi človek živel po čisti notranji resnici in bi potem sam postal takšna resnica, ne bi o njej več dvomil, in bi lahko rekel eni od gora, ki obkrožajo to pokrajino: »Dvigni se in padi v morje!« – in gora bi se dvignila in padla v morje!

7 Toda ker v tebi, tako kot v mnogih drugih, takšna resnica ne prebiva, ne le da ne morete izvrševati takšnih del, temveč se morate poleg vsega še neznansko čuditi, ko Jaz, ki imam takšno resnico v vsej polnosti v Sebi, pred vašimi očmi opravljam dela, ki jih je mogoče opravljati samo z močjo notranje žive resnice!

8 Šele v takšni resnici postane vera, ki je v človeku desna roka duha, živa in dejavna; in roka duha sega daleč in opravlja velike reči!

9 Če bo takšna resnica v vas dovolj okrepila roke vašega duha, boste tudi vi delali to, kar sem storil Jaz pred vami, poleg tega pa vam bo postalo jasno, da je to še veliko lažje, kot s telesnimi rokami dvigniti kamen s tal in ga zalučati več korakov od sebe!

10 Zato živite po Mojem nauku! Bodite izvrševalci in ne samo prazni poslušalci in občudovalci Mojih besed, naukov in dejanj, pa boste tudi vi v sebi zmogli to, kar tako zelo občudujete pri Meni!

11 Tega vam ne prikazujem sam od Sebe, temveč iz Njega, ki Me je tega naučil pred svetom. In On je Tisti, o katerem pravite, da je vaš Oče – pa Ga ne poznate in Ga še nikoli niste spoznali! On, o katerem pravite, da je vaš Oče, pa je Tisti, čigar so vse stvari: angeli,

sonce, luna in zvezde in ta zemlja z vsem, kar je v njej in kar je na njej!

12 In tako, kot je Oče učil Mene pred vsem svetom, učim tudi Jaz vas, da bo Oče, ki zdaj živi v Meni, prebival tudi v vas in rodil v vas, tako kot v Meni, pravečno čisto resnico iz večnega pratemelja, ki se imenuje in je *Ljubezen* v Bogu, ki pa je spet pravo bistvo Boga samega!

13 Zato naj vas ne premamijo tako zelo znamenja, ki jih delam pred vašimi očmi, da ne boste zašli v mrtvo, prisiljeno vero, ki nič ne koristi, temveč živite in se ravnejte po tem, kar vas učim, pa boste v sebi dosegli tisto, zaradi česar se Mi zdaj tako zelo čudite; kajti vsi ste poklicani, da boste prav tako popolni, kot je popoln sam nebeški Oče! Zdaj veste vse; ravnejte se po tem in spoznali boste, ali sem vam govoril resnico ali ne! Preverite torej z dejanjem Moj nauk, toda z vso gorečnostjo, daleč od mlačnosti, in šele potem boste vedeli, ali je ta nauk od človeka ali od Boga!«

14 Po tem pomembnem pouku pravi **polkovnik**: »Stvari mi postajajo bolj jasne! V vsem tem je sicer neznansko globoka modrost, ki je za nas, navadne ljudi, sprva težko razumljiva; toda nič za to. Če se lahko šele z delovanjem dokopljemo do pravega spoznanja, potem bom opustil vse nadaljnje tuhtanje in se bom takoj, ko me bo Jonael seznanil s celotnim naukom, resno lotil dela. In pri tem sklepu ostanem!«

15 Rečem **Jaz**: »Tako je prav, prijatelj Moj; ko pa boš tako dosegel luč, potem naj ta luč sveti tudi tvojim bratom, da si boš tako prislužil plačilo v nebesih! – Zdaj pa pojdemo v Sihar; tam moram še marsikaj opraviti. Pojdemo!«

72. Pot v Sihar. – Pomembne napovedi o prihodnosti. O koncu sveta in splošni sodbi. O hudi stiski. Obljuba angelov s pozavnami pred Kristusovim ponovnim prihodom. Zemlja kot raj. Satanova poslednja preskušnja. O Gospodovem trpljenju in vstajenju.

1 Odpravimo se na pot, spremlja me tudi polkovnik z ozdravljeno ženo in svojima prvima podpoveljnikoma. Polkovnik in njegova žena vzameta Jonaela v sredo, se pogovarjata z njim in ga sprašujeta razne stvari o judovski religiji in kaj bi v njej zadevalo Mene; prizadeti od putike, ozdravljen v prvi vasici, pozorno sledi pogovoru. Jaz pa hodim sredi med sedmimi Jonaelovimi hčerami in njegovo ženo. Tudi te Me sprašujejo o marsičem: kaj bo v kratkem doletelo svet, Jeruzalem in Rim. Jaz pa jim dajem veljavne odgovore in jim pokažem, kako bo v kratkem skrivni knez sveta obsojen in kmalu zatem vsi njegovi privrženci. Obenem jim tudi pokažem konec sveta in splošno sodbo, enako tisti v Noetovih dneh, one pa Me pretresene vprašajo, kdaj in kako se bo to zgodilo.

2 **Jaz** pa jim rečem: »Ljube hčerke! Tako kot je bilo v Noetovih dneh, bo tudi tedaj; ljubezen se bo zmanjšala in se popolnoma ohladila, vera v čisti življenjski nauk in Božje spoznanje z nebes se bo spremenila v temno mrtvo praznoverje, polno laži in prevare, in oblastniki bodo spet izkoriščali ljudi kot živali in jih bodo povsem hladnokrvno in brezvestno pobijali, če se ne bodo brez ugovora vdali v voljo bleščeče oblasti! Mogočniki bodo reveže mučili z različnim izsiljevanjem in bodo vsakega svobodnejšega duha preganjali in zatirali z vsemi sredstvi, in s tem bo prišla nad ljudi najhujša stiska, kakršne na zemlji še ni bilo! Toda potem se bodo ti dnevi skrajšali zaradi mnogih izvoljenih, ki jih bo najti med reveži; kajti če se to ne bi zgodilo, bi lahko propadli celo izvoljeni!

3 Dotlej pa bo minilo še tisoč in ne še enkrat polnih tisoč let! Kmalu nato pa bom poslal med uboge ljudi iste angele, ki jih vidite tukaj, z velikimi pozivnimi pozavnami! Ti bodo duhovno umorjene ljudi te zemlje tako rekoč obudili iz grobov njihove noči; in kakor se vali ognjeni steber od enega konca sveta do drugega, bodo ti mnogi milijoni obujenih planili nad vse oblasti tega sveta, in nihče več se jim ne bo mogel upirati!

4 Potem bo zemlja spet raj in **Jaz** bom za vedno vodil Svoje otroke po pravi poti.

5 Toda po preteku tisoč let odtlej bo knez noči še enkrat *osvojen*, a le za zelo kratek čas sedmih let in nekaj mesecev in dni zaradi samega sebe, ali za popolni padec ali za mogočo vrnitev.

6 V prvem primeru bo potem zemlja v svojem najbolj notranjem delu spremenjena v večno ječo; toda zunanja zemlja bo ostala raj. V drugem primeru pa bo zemlja preoblikovana v nebesa, in smrt mesa in duše bo za večno izginila! – Kako pa to in ali sploh bo tako? – Tega ne sme vnaprej vedeti niti prvi angel v nebesih; to ve edino Oče. Tega, kar sem vam zdaj razodel, za zdaj ne povejte nikomur, dokler ne boste čez nekaj zemeljskih let slišali, da sem bil povišan z zemlje!«

7 Tedaj so hčere vprašale, kakšno bo to povišanje.

8 **Jaz** jim odgovorim: »Ko boste o tem slišale, bodo vaša srca postala zelo žalostna! Toda tolažite se s tem, da bom čez tri dni spet sredi med vami in vam bom sam prinesel veliko potrditev nove zaveze in ključne do Svojega večnega kraljestva! Glejte pa, da vas bom tedaj našel tako čiste kot ste zdaj, sicer ne boste mogle postati Moje neveste za večno!« – Nato mi hčere z materjo vred obljubijo, da bodo kar najbolj natančno upoštevale vse, kar sem jim zapovedal in svetoval.

73. V Siharju. – Gospod s Svojimi pri Irhaeli. Ozdravljenec Janez in Jonael. Gospod pohvali in blagoslovi njuno dobro razumevanje. Gospod in Jairut.

1 Prispeli pa smo že tudi v mesto, in sicer ravno do Irhaeline hiše,

ki je zdaj tudi hiša zdravnika Jorama. Jairut, polkovnik, njegova žena in podpoveljnika se ne morejo dovolj načuditi njeni novi lepoti in **ozdravljeni hromec** tudi nadvse strmi in nazadnje glasno pove: »Kaj takega je mogoče samo Bogu! Kot deček sem pogosto v tem večinoma razpadlem zidovju tega gradu ali hiše, ki jo je dal postaviti Jakob svojemu sinu Jožefu, objestno lovil kuščarje; zdaj pa stoji tu tako popolna, da popolnejša gotovo ni bila niti tedaj, ko je bila zgrajena, v Jakobovem času! Oh, tega ne zmore čez noč narediti nobena človeška moč! Zdaj že vem, kako je s tem, vem pa tudi, kaj bom storil! Moje ime je Janez; zapomnite si to ime!«

2 (To je isti Janez, kateremu so pozneje nekoč Moji apostoli, ko sem jih v drugem letu poslal učiti ljudstvo, grozili, ker je tudi on, brez Mojega izrecnega ukaza, v Mojem imenu ozdravljali ljudi in izganjal hude duhove.) (Mr 9, 38–40)

3 Reče **Jonael**: »Priatelj, tvoja volja, tvoj namen in tvoje besede so dobre; toda manjka ti še nekaj – čisto spoznanje Božje volje! Zato pridi v naslednjih dneh k meni, ali ostani zdaj kar takoj tu, in pobliže te bom seznanil z Gospodovo Božjo voljo! Šele potem lahko začneš prav uresničevati vse, kar si se dobrega namenil.«

4 Reče **ozdravljeni**: »Gospod Bog naj te razsvetli zaradi tega! Storil bom, kot mi boš svetoval; kajti vidim, da si pravi prijatelj tega velikega preroka in imaš zato tudi pravo luč od Njega. Ta prerok pa je nad vsemi, in menim, da je ravno On tisti, o katerem je David pel in napovedal tole:

5 'Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje, zemeljski krog in njegovi prebivalci; kajti On ga je utemeljil na morjih in ga pripravil na vodah. Kdo pojde na goro Gospodovo in kdo bo stal na Njegovem svetem kraju? Kdor je nedolžnih rok in čistega srca in nima veselja s praznimi nauki in ne prisega krivo, ta bo prejel Gospodov blagoslov in pravičnost od Boga svojega zveličanja. To pa je rod tistih, ki sprašujejo po Njem, ki iščejo tvoje obličje, Jakob!

6 Široko se odprite vrata in vrata sveta visoko, da vstopi kralj slave! Kdo je ta kralj slave? To je Gospod močni in mogočni, Gospod mogočni v boju. Široko se odprite vrata in vrata sveta visoko, da vstopi kralj slave! Kdo je ta kralj slave? Gospod Sabaot. On je kralj slave!' (*Psalm 24*)

7 In jaz, Janez, ki me je On ozdravil, tukaj javno pričujem, da je Ta telesno isti kralj slave, o katerem je kralj David tako pel in napovedal! Njemu zato vsa čast in slava vekomaj!«

8 Pravi **Jonael**: »Priatelj, zdaj že stojiš na pravih tleh! Toda, za zdaj med nama rečeno, še ni čas, da bi to razglašali. Toda ko bo On, kakor je sam določil, odšel od tu, morda v Galilejo, šele tedaj bomo začeli ljudstvo poučevati o Njem, in ko bo potem v kratkem spet prišel k nam, bo našel naša vrata primerno široka in vrata sveta primerno visoka za Svoj vstop, to pomeni, naša srca morajo biti kar se da široka za Njegov sprejem in naša ljubezen do Njega povišana

nad zvezde; kajti naša srca so vrata, ki se morajo široko odpreti, in čista ljubezen do Njega so vrata, ki morajo biti nad vse povišana!»

9 Tedaj **Jaz** stopim med njiju in položim Svoje roke na njuna ramena in rečem: »Tako je prav, Moja ljuba prijatelja! Kjer koli boste tako zbrani v Mojem imenu, tam bom Jaz, četudi ne vidno, sredi med vami in vas bom z vso močjo krepčal! – Zdaj pa slišim hrup po mestnih ulicah; zato bodite mirni! Videli bomo, kakšen duh usmerja in vodi čudi teh ljudi!»

10 **Jairut** stopi k Meni in reče: »Gospod, to je zli hrup in ne pomeni nič dobrega! Če hočeš, bom takoj poklical sem dve legiji in takoj bo spet mir!»

11 Rečem **Jaz**: »Ne skrbi! Če bo potrebno, imam pravo stražo že tukaj pri roki; le ti sam se lahko malo skriješ v hišo, da te ne bo nihče videl in prepoznal. Zdaj v tem mestu med posvetnimi ljudmi ne prebiva dober duh in pozneje bi ti lahko naredili veliko škode na tvojih posestvih!»

12 Reče **Jairut**: »Saj imam še oba mladeniča; tadv bosta že varovala moja posestva!»

13 Rečem **Jaz**: »Četudi, a kljub temu pusti zdaj stvar tako, kot je; kajti če bi Jaz potreboval človeško pomoč, bi si jo izprosil od polkovnika, ki je tudi tukaj! Toda Jaz takšne pomoči ne potrebujem, zato ne skrbi in pusti stvar pri miru!» **Jairut** je zadovoljen in se napoti v Irhaelino hišo.

74. V Siharju. – Predrzni mutci in grozeče vedenje njihovih lažnivih pomagačev. Joramova resnost in gorečnost učencev napram lažnivcem. Gospodova graja in pouk o odnosu do človeške hudobije. »Ne vračajte hudega s hudim!« Prilika o gospodu in hlapcu. Primer o zlu zaverovanosti v svoj prav in o maščevanju.

1 Nato pride k nam precej veliko krdelo s krepeli in v njegovi sredi deset mutcev, ki jih je zdravnik prvi večer onemil zaradi njihovega sramotenja; in krdelo grozeče zahteva, naj se tem onemelim jezik spet razveže!

2 **Joram**, zdravnik, takoj stopi naprej in s trdnim moškim glasom reče: »O vi hudičevi otroci! Ali je to nov način, kako prihajate k Bogu in prosite za Njegovo milost?!«

3 Tedaj se **krdelo** nekoliko umakne in vpije: »Kdo je tu Bog in kje je On?! Ali imaš navsezadnje za Boga celo samega sebe ali tistega čarovnika iz Galileje, ti širokopleči bogokletnež?!«

4 **Joram** še bolj ostro reče: »Kdo je vaš 'čarovnik' iz Galileje, vi bedna sodrga?!« **Krdelo** kriči: »To je tisti tesar iz Nazareta z imenom Jezus, ki ga dobro poznamo, tako kot njegovo mater, ki je zdaj tudi tu, in njegove brate in sestre, ki so tudi tu! Poznali smo tudi njegovega očeta, ki naj bi pred enim letom umrl, in kot smo slišali, od žalosti,

ker ga njegova žena in otroci niso hoteli ubogati in so ga baje vsestransko goljufali!«

5 **Joram** ob takšnem najsramotnejšem obrekovanju čisto pobesni od jeze. Naglo plane k Meni, pristopita tudi **Jakob** in **Janez** in vsi trije rečejo: »Gospod, Gospod, Gospod! Vrzi vendar hitro ogenj z neba med te barabe, da jih bo požrl! To je vnebovpijoče, kakšne nesramne laži si drznejo tile govoriti pred nami!«

6 Rečem **Jaz**: »Dajte no, otroci groma, pustite jih, naj lažejo. Ali obstaja ogenj, ki bi gorel huje od laži?! Storite jim povrhu še dobro za to, in pobegnili bodo z žarečim ogljem na svojih glavah! – Zapomnite si to! Nikoli ne vračajte hudega s hudim in zla z zlom!« Nato se vsi trije opomnijo in Joram vpraša, kaj naj stori zdaj tem grešnikom.

7 Rečem **Jaz**: »Stori jim v Mojem imenu, kar zahtevajo in potem jim ukaži, naj odidejo!« In **Joram** reče krdelu: »V Gospodovem imenu! Naj spet spregovori vsak izmed vas, ki je onemel, in potem naj gre svojo pot domov in naj izkaže Bogu čast.«

8 Po teh Joramovih besedah se odvežejo jeziki vsem, ki so bili nemi; toda niso izkazali Bogu časti, razen enega, ki je druge vsaj opomnil. Ko pa so ti nato rekli: »Ti norec, mar nas je Jehova onemil?! Čarovnik nam je povzročil to škodo in mar naj zato počastimo poganskega boga – čarovnika?! Če bi bili to storili, kaj bi potem lahko pričakovali od vsemogočnega resničnega Boga Abrahamevega, Izakovega in Jakobovega?!« Tedaj je odšel še tisti *eden*; nekoliko boljši, z drugimi devetimi in Mi ni upal izkazati primerne časti.

9 **Joram** in vsi **Moji** so se zaradi tega jezili in **Simon Peter** je stopil k Meni, ravno tako jezen, in rekel: »Gospod, gotovo je dobro tako, kakor je Tebi všeč; toda če bi jaz imel samo iskrico Tvoje duhovne moči in oblasti, bi že vedel, kaj storiti tem neumnim in hudobnim preklinjevalcem Tvojega imena, ki je meni tako zelo sveto.«

10 Rečem **Jaz**: »Simon, ali si že pozabil Moj nauk, ki sem ga podal na gori? Le kaj lahko storiš dobrega s tem, če hudo povrneš s hudim?! Če kuhaš jed, ki je sama po sebi neokusna, ali boš ravnal modro, če boš zaradi tega, ker je skuhana jed neokusna, namesto da bi jo naredil okusno in jo začinil z dobro soljo, mlekom in medom, jo polil z žolčem in aloinim sokom?! Če pa že tako in tako dobri jedi dodaš še nekaj boljšega, te zaradi tega gotovo ne bo nihče imel za neumnega; toda če hočeš že sicer slabo jed s še slabšimi dodatki še bolj poslabšati, povej, kje je kolikor toliko razumen človek, ki ti ne bi takoj rekel: Glej, kaj dela ta norec?!«

11 Glej, toliko bolj velja to za ljudi! Če njihovo hudobijo povrneš s še večjo hudobijo, se vprašaj, ali bo zato njihova hudobija kdaj koli postala boljša! Če pa zlo, ki je bilo storjeno tebi, povrneš z dobrim, boš s tem omilil hudobijo v svojem bratu in nazadnje naredil iz njega dobrega brata!

12 Če ima gospodar hlapca, ki mu zelo zaupa, hlapec pa se, ker pozna gospodarjevo dobroto, pregreši nad njim in zasluži zaradi tega kazen – ko gospodar pokliče hlapca in mu očita njegovo nezvestobo, se hlapec zaradi tega razjezi in gospodarju predrzno odgovarja – ali bo postal gospodar zaradi tega do hlapca boljši in bolj nežen? Ne, pravim; tedaj bo hlapčev gospodar postal šele (*prav*) jezen nad nezvestim hlapcem, dal ga bo zvezati in vreči v ječo!

13 Če pa hlapec, ko vidi, da ga hoče njegov gospodar zaradi nezvestobe kaznovati, pade pred gospodarja, mu skesano prizna svoj prekršek in ga prav milo in z ljubeznijo prosi, naj mu odpusti, ali bo gospodar tudi potem ravnal s hlapcem tako kot prej?! Ne, pravim. Zaradi hlapčevega kesanja, njegove ponižnosti, bo gospodar sam postal blag in prizanesljiv in bo služabniku ne le vse odpustil, temveč mu bo celo storil kaj dobrega.

14 Zatorej, nikoli ne vračajte hudega s hudim, če hočete postati dobri. Če pa boste sodili in kaznovali *tiste*, ki so se pregrešili nad vami, boste vsi nazadnje postali hudobni in v nikomer ne bo več prave ljubezni in ničesar dobrega!

15 Mogočni si bo vzel pravico kaznovati *tiste*, ki se pregrešijo proti njegovim zakonom; grešniki pa se bodo, nasprotno, razvneli v maščevanju in bodo iskali priložnost, da bi mogočnega uničili. Vprašanje: Kaj dobrega bo nazadnje nastalo iz tega?

16 Zato *nikogar ne sodite in ne obsojajte*, da ne boste tudi sami sojeni in obsojeni! Ali ste vsi razumeli ta najpomembnejši nauk, brez katerega ne more priti k vam Moje kraljestvo?«

75. V Siharju. – O senčni plati dobrote. Primer o živalskem vrtu. O odrešenju od zla. Nova pot k svobodi Božjih otrok. O ravnanju z zločinci. Prilika o levu. Misijonski in apostolski evangelij.

1 Reče Simon **Peter**: »Ja, Gospod, v bistvu smo to dobro razumeli; toda menim, da ima ta stvar vendarle svojo senčno plat: Če po Tvojem nauku povsem odpravimo kazni za zločine, se bodo zločinci kaj kmalu tako namnožili, da jih bo kot trave na zemlji in peska v morju. Kjer koli je dan kakšen zakon, mora biti za neupoštevanje tudi primerna kazen, sicer to ni zakon. – Ali pa lahko obstaja zakon tudi brez kazni?«

2 Rečem **Jaz**: »Moj dragi, sodiš kot slepec o barvi svetlobe! Pojdi in si oglej živalske vrtove velikašev; tam boš videl najrazličnejše divje zveri: tigre, leve, panterje, hijene, volkove in medvede. Če takšne zveri ne bi bile zaprte v močnih kletkah, čigavo življenje bi bilo varno v njihovi bližini?! In kako neumno bi bilo, če bi imeli tudi krotka jagnjeta in golobe v kletkah!

3 Pekel seveda potrebuje najstrožje postave, podprte z najhujšimi

kaznimi, toda Moje kraljestvo, ki so nebesa, ne potrebuje niti postave, še manj pa kaznovanja!

4 Jaz pa nisem prišel, da bi vas s kazensko ostrino postave vzgajal za pekel, temveč z ljubeznijo, nežnostjo in resnico za nebesa. Če vas zdaj osvobodim postave s Svojim novim naukom iz nebes in vam pokažem novo pot skozi srce do resničnega, večnega, najsvobodnejšega življenja, zakaj hočete potem živeti sojeni in obsojeni pod postavo in ne pomislite, da je bolje v svobodni ljubezni tisočkrat telesno umreti, kot živeti *en sam* dan v smrti postave?!

5 Razumljivo je samo po sebi, da je treba tatove, roparje in morilce ujeti in zapreti v ječe; kajti ti so takšni kot divje, krvoločne zveri, ki kot odsev pekla prebivajo v luknjah zemlje in noč in dan prežijo na plen. Celo angelom v nebesih je naloženo, da jih lovijo; toda nihče naj jih ne uniči, ampak naj jih spravi v ječe in jih tam brzda in kroti! Samo če se nasilno upirajo, je dovoljena pohabitev in pri trdovratnem odporu tudi usmrtitev telesa! Kajti tedaj je mrtev pekel boljši kot pa z življenjem obdarjeni.

6 Toda kdor tatu, roparja in morilca v ječi še naprej obsoja in ubija, tega bom nekoč pogledal z jeznimi očmi. Kajti kolikor ostreje ljudje svoje zločince sodijo in kaznujejo, toliko strašnejši, previdnejši, zvitejši in trdovratnejši bodo postali zločinci, ki so še svobodni; in če bodo ponoči vdrli v kakšno hišo, ne bodo le odnesli vsega, kar bodo našli, temveč bodo tudi pobili in uničili vse, kar bi jih lahko izdalo.

7 Opusti pa ostro sodbo in vsem ljudem modro svetuj, naj tistemu, ki od njih zahteva suknjo, dajo tudi plašč; tatovi bodo sicer še prihajali in zahtevali od vas to in ono, toda ropali in morili ne bodo!

8 Če pa ljudje iz resnične ljubezni do svojih bratov in sester iz ljubezni do Mene ne bodo več kopičili minljivih dobrin te zemlje in jim bom jaz zgled, potem kmalu tudi ne bo več niti tatov in še manj roparjev in morilcev!

9 Kdor meni, da bodo s strogimi zakoni in čedalje ostrejšimi kaznimi navsezadnje zločinci iztrebljeni, se zelo moti! Peklu takšnih še nikoli ni manjkalo. Kaj ti koristi, če ubiješ *enega* hudiča, če jih pekel potem namesto *enega* ubitega pošlje deset, od katerih je *eden* hujši kot deset takšnih, kot je bil prvi. Če zlodej, ko pride, spet sreča zlo, se razkači in postane Satan; če pa pride in ne najde nič drugega kot ljubezen, krotkost in potrpežljivost, popusti v svoji hudobiji in odide.

10 Če lev vidi, da se mu bliža tiger ali drug sovražnik, kmalu pobesni, na vso moč plane in uniči svojega nasprotnika; toda s slabotnim psičkom se bo igral in bo nežen. Če pa mu pribrenči naproti muha in celo sede na njegove močne šape, je skoraj ne pogleda in jo pusti nemoteno odleteti; kajti lev se ne ukvarja z lovom mušic in muh. In prav tako se bo mogočen sovražnik vedel tudi do vas, če se mu ne boste s silo postavili po robu.

11 Zato sovražnike raje blagoslovljajte, namesto da jih lovite,

sodite in zapirate v ječe, pa boste zbirali žareče oglje nad njihove glave in vam bodo postali neškodljivi.

12 Z ljubeznijo, s krotkostjo in potrpljenjem lahko povsod napredujete; če pa ljudi, ki so kljub svoji zaslepljenosti navsezadnje vendarle vaši bratje, sodite in obsojate, boste med ljudi na zemlji namesto evangelijskega blagoslova sejali samo kletev in razdor!

13 Zato morate biti Moji učenci po vsem: po besedi, nauku in dejanju, če hočete postati in biti Moji služabniki za razširjanje Mojega kraljestva na zemlji! Če pa tega nočete, ali se vam to zdi pretežko in napačno, potem je bolje, da se vrnete domov; učence si lahko obudim tudi iz kamnov.«

76. V Siharju. – Dober Petrov govor in prošnja (Očenaš). Gospodov najboljši nasvet za ohranitev reda in miru v državi. »Z ljubeznijo dosežete vse!« S silo pa se prebudijo hudiči – v zlo. Petrov človeški predlog za širjenje resnice.

Gospodove besede o delu angelov varuhov in bistvu zločincev.

1 Reče Simon **Peter**: »Gospod? Kdo Te bo zapustil, kdo Ti ne bo hotel služiti?! Saj imaš edino Ti besede življenja, kakršne pred Teboj še niso prišle iz človeških ust! Zahtevaj od nas, kar hočeš, in vse bomo storili; toda nikdar več ne zahtevaj, naj Te zapustimo! Toda bodi potrpežljiv z našo veliko slabostjo in okrepi nas z milostjo nebeškega Očeta, ki je tudi Tebe tako čudežno okrepila, da zdaj učiš in deluješ popolnoma združen s Svojim nebeškim Očetom!

2 Tako kot si nas Ti učil na gori, bomo v Tvojem imenu vselej prosili Očeta: Oče v nebesih! Pridi k nam Tvoje kraljestvo in zgodi se edino Tvoja sveta volja! In tako kot mi odpuščamo tistim, ki so nam storili kaj hudega, odpusti tudi Ti nam naše slabosti in grehe!«

3 Rečem **Jaz**: »Simon! Glej, ta govor mi je bolj všeč kot tvoje prejšnje zagovarjanje postave in z njo povezanih kazni. Kaj koristita deželi ali kraljestvu mir in red, ki ga dosežete z najostrejšo prisilo?! Nekaj časa se to seveda obnese; toda ko bo to postalo hudičem pretežko, bodo poskočili in bodo s strahotnim posmehom poteptali zakone in zakonodajalca. Tisti, ki ga je še treba zadrževati in obvladovati z nasiljem, je namreč še hudič; samo tisti, ki dopusti, da ga vodi ljubezen, krotkost in potrpežljivost, je enak Božjemu angelu in je vreden biti otrok Najvišjega!

4 Z ljubeznijo dosežete vse, z nasiljem pa boste samo prebudili hudiča iz njegovega spanja! Le kaj dobrega pa lahko takšno prebujanje hudičev prinese na zemljo?!

5 Neskončno bolje je torej, da med ljudmi rasteta ljubezen in krotkost, da sta budni v vseh časih in prisilita hudiče k spanju in miru, da ne škodujejo zemlji, kot da bi le-te z donečim grmenjem in nasiljem prebudili, in bi potem uničili zemljo in vse, kar je na njej! Povej, kaj mi moreš in hočeš ugovarjati!«

6 Reče **Simon Peter**: »Gospod, temu res ni kaj ugovarjati, vse je jasno in razumljivo! Toda koliko ljudi, ki živijo na zemlji, ve za to sveto resnico?! Gospod, glej, tu so legije angelov iz nebes; pošlji jih k vsem ljudem na zemlji in vsakemu naj oznanijo to resnico! Ko bi se to zgodilo, menim, da bi na grešnih tleh te zemlje takoj postalo svetleje in bolje.«

7 Rečem **Jaz**: »Ti meniš tako, kot pač razumeš; toda Jaz moram razmišljati drugače. Glej, tisočkrat toliko angelov, kot jih vidiš tukaj, je nenehno pri ljudeh; na njihova čustva in čute vplivajo tako, da človek s tem ni zavestno prisiljen in bi zato lahko, ne da bi bil zaradi tega manj svoboden, takšne misli, želje in nagone sprejel za svoje ter jim sledil! Toda kaj se dogaja?!

8 Ljudje skrivaj seveda dobro mislijo in želijo ter imajo hvalevredne namene; toda potem, ko bi morali to uresničiti, mislijo le na svet, njegove dobrine in na varljive potrebe svojega mesa ter delajo in ravnaajo hudobno in sebično.

9 Če ti pripeljem na tisoče zločincev in jih vprašam, ali ne vedo, da počenjajo hudobijo, ti bodo vsi povedali, da se tega zavedajo. Če pa jih vprašaš, zakaj počenjajo zlo, ti bodo mnogi odgovorili: 'Ker nam je to v užitek!'. In drugi bodo rekli: 'Mi bi že delali dobro; toda ker počenjajo zlo drugi, delamo tako tudi mi.' In tretji bodo rekli: 'Seveda, vemo za dobro, toda nismo ga sposobni uresničevati, ker se naša narava temu upira, in moramo sovražiti tistega, ki nas je užalil!'

10 Glej, slišal boš še več takšnih odgovorov in iz njih še prehitro spoznal, da celo zločinci, ki veljajo za najhujše, niso brez spoznanja dobrega in resničnega, pri tem pa vendar počenjajo zlo!

11 Če pa ljudje celo v nasprotju s svojim notranjim spoznanjem počenjajo zlo, kaj moremo pričakovati šele od tistega spoznanja, ki pride vanje od zunaj?! Ja, odslej bodo dana ljudem spoznanja dobrega in resničnega tudi od zunaj, iz nebes, in zato bodo umorili Mene in mnoge, ki jih bodo učili delati dobro in opuščati zlo ter se mu ogibati!«

12 Reče **Simon**: »Gospod, če je tako, naj postane ves svet čisto hudičev! Komu je mar takšen človeški svet, ki dobrega noče ne spoznati ne sprejeti?!«

13 Rečem **Jaz**: »Kdor govori tako neobvladano kot ti, je še daleč od Mojega kraljestva! Ko pa bom odšel v nebesa, boš govoril drugače! – Zvečerilo se je, zato stopimo v hišo in si tam okrepimo utrujene ude!«

77. V Siharju. – Gospod in predrzni kričachi. Polkovnikove mračne misli o nizkotnosti ljudi. Jonael modro opozori, da je treba Gospodu zaupati. »On bo že storil prav – ob Svojem času!«

1 Po teh besedah se začnejo **mnogi**, ki so, medtem ko sem se pogovarjal s Simonom Petrom, prišli na ta kraj, prerivati k Meni in zahtevati znamenja. Rečejo: »Če lahko delaš znamenja pred slepci, ki nimajo spoznanja in razuma, in zato ne morejo o ničemer presojati, jih stori tudi pred nami! Če bodo znamenja pristna, bomo tudi mi verovali vate; če pa bodo slepa in slaba, bomo vedeli, kaj nam je storiti! Saj smo podkovani v vseh rečeh!«

2 Rečem **Jaz**: »Dobro, če ste v vseh rečeh podkovani, čemu potem potrebujete znamenja? Če ste tako modri, kot se delate, in ste v vseh rečeh podkovani kot Bog, boste tako in tako spoznali, da učim resnico ali ne! Čemu potem znamenja? Tukaj pa se je v poltretjem dnevu že tako zgodilo veliko kar najbolj izjemnih znamenj in njihovo pristnost lahko potrdi več sto polnopravnih prič; če vam ta niso dovolj, vašim hudobnim srcem tudi nova znamenja ne bodo zadostovala! Zato se poberite od tod, sicer boste nasilno odstranjeni!«

3 **Tako zavrtnjeni** kričijo: »Kdo nas bo, kdo nas more in sme nasilno odstraniti od tod? Ali nismo gospodarji tega kraja, saj kot rimski državljani prebivamo, trgujemo, delamo in živimo tukaj?! Lahko te v trenutku prazimo ven in izženemo; ne pa, da nas boš ti, abotni Galilejec, preganjal od tod, kakor bi se ti ljubilo! In na podlagi svoje popolne oblasti ti tudi pri priči ukažemo, da moraš še pred polnočjo zapustiti to mesto; namreč, siti smo že tvojega pohajkovanja med nami!«

4 Rečem **Jaz**: »O vi slepi norci! Kako dolgo boste še živeli s svojo popolno oblastjo? Že ena sama moja misel vas lahko spremeni v prah z vašo popolno oblastjo vred. Zato se vrnite v svoja bivališča, sicer vas bodo tla, na katerih stojite, požrla!«

5 Tedaj se je razpočila zemlja tik pred njihovimi nogami in dim in ogenj sta švignila iz razpoke navzgor. Ko **sramotilci** to zagledajo, zatulijo: »Gorje nam! Izgubljeni smo! Pregrešili smo se nad Elijem!« Tuleč pobegnejo od tam in razpoka se zapre. Mi pa mirno odidemo v Joramovo hišo.

6 Ko pridemo v sobane Irhaeline in Joramove hiše, je tam že vse pripravljeno za večerjo. Blagoslovil sem jo in vsi – bilo jih je kakih tisoč – posedejo okrog miz. Vsi jedo in pijejo ter hvalijo odličen okus jedi in vina, so veseli in dobro razpoloženi. Samo polkovnik, ki nas je s svojo ozdravljeno ženo in z nekaj podpoveljniki spremljal iz prej omenjenega kraja do sem, je bil mračen in je le malo jedel in pil. Jonael je sedel k njemu in ga vprašal, zakaj je tako slabe volje.

7 **Polkovnik** je globoko vzdihnil in rekel: »Plemeniti, modri prijatelj! Le kako bi mogel biti dobre volje, ko pa se mi zdi skoraj vse človeštvo tisočkrat prehudobno celo za najnižji tartar, če bi ta

obstajal?! Če dva sestradena volkova najdeta kost in se zaradi nasitnega plena besno spopadeta, je to razumljivo. Kajti prvič, sta volka, živali brez razuma, naravno živa stroja, ki ju potrebe njune narave silijo, da se nasitita, in drugič, zaradi tega sta popolnoma neprištevna, tako kot narasli potok, ki s svojo veliko in težko vodno gmoto uniči vse, kar je v njegovi bližini. Toda tukaj so ljudje, ki zatrjujejo, da imajo vsakršno stopnjo izobrazbe in modrosti, hkrati pa so z jezo v srcih hujši od volkov, tigrov, hijen, levov in medvedov. Zase zahtevajo vso obzirnost, do soljudi pa so povsem brezobzirni. – Povej, prijatelj, ali so to tudi ljudje?! Ali sploh zaslužijo usmiljenje?! Ne, ti pravim, tisočkrat ne! O, le počakaj, telebanasto ljudstvo! Tako ti bom posvetil, da boš za zmeraj oglušelo in oslepelo!«

8 Reče **Jonael**: »Kaj pa boš storil? Če jih boš uničil, si boš nabral sovražnikov druge; ti te bodo izdali v Rimu in tam lahko prideš na slab glas, in nazadnje te zaradi tega utegnejo celo premestiti v deželo Skitov. Zato prepusti maščevanje Gospodu in prepričan bodi, da bo On izmeril pravo mero za to ljudstvo!

9 Beri zgodovino mojega ljudstva in iz nje boš razbral, da je Gospod v vseh časih najstrože in pogosto skorajda neizprosno kaznoval ljudstvo za vsak greh, ki ga je storilo, in povem ti: Gospod nebes in zemlje je še zmeraj in nespremenljivo isti, kot je bil od vekomaj! Potrpežljiv je, kar najbolj potrpežljiv, in ljudstva nikoli ne pusti brez učiteljev ali znamenj od zgoraj; toda gorje ljudstvu, če Gospodu kdaj zmanjka potrpljenja! Če zamahne z veliko vzgojno šibo, potem ne odneha, dokler niso vsi udje ljudstva razbiti in njegove kosti ne postanejo tako mehke kot tekoča in redka kaša!

10 Kar bi tukaj storil z velikim in nevarnim trdom ti, to zmore Gospod z najšibkejšo mislijo. Dokler pa sam Gospod prenaša takšne ljudi, tako dolgo se jih tudi mi ne bomo lotili.

11 Saj si vendar videl, kako zlahka je Gospod storil, da se je zemlja razpočila pred bogokletneži in sta se iz zevajoče razpoke dvignila dim in ogenj?! Seveda bi prav tako zlahka zaničevalce spremenil v prah in pepel! Toda zadostovalo Mu je, da jih je samo prestrašil in jih pognal v beg.

12 Če to zadošča Gospodu, naj tudi nam; saj ima edino On zmeraj pravo mero! Če pa je Gospod med nami vidno dobre volje in kaže, da ima z nami redkimi, vendar še nekaj veselja, zakaj bi morali biti zaradi tega mračni in žalostni?! Bodi vesel in dobre volje in se raduj Božje milosti; vse drugo prepusti popolnoma Njemu!«

78. V Siharju. – Nadaljevanje dvogovora med rimskim polkovnikom in Jonaelom o strpnosti. Polkovnik lepo govori o Jezusu in se jezi na slepe in zlobne Jude. Kratka označitev alopatije.* Posledice greha – zdravilo proti njemu. Krotkost in potrpežljivost zaležeta več kot jeza. Primeri kot dokazi izkušenj. Bolje je slediti Gospodu, kot Ga prehitevati!

1 Reče **polkovnik**: »Ljubi, modri prijatelj! Prav in modro si govoril, toda kaj naj rečem o tej stvari jaz kot tujec?! Zdaj verujem in sem trdno, najgloblje v sebi prepričan, da ta Jezus iz Nazareta ni nihče drug kot najresničnejši Bog v človeški podobi. In tega mi ne povedo toliko velika znamenja, ki jih je naredil, kot Njegova brezmejna modrost. Saj kdor hoče ustvariti svet, mora biti tako moder, kakor je On z vsako Svojo besedo!

2 Toda ti ničvredneži se bogokletno imenujejo Božji otroci; Bog jim je v vseh časih posredno ali neposredno govoril, in zdaj je prišel k njim telesno, oni pa ga sramotijo kot kakšnega cestnega sleparja in Ga hočejo povrh vsega še izgnati iz mesta! Prijatelj, Rimljan sem, po svoji religiji zakrneli panteist, torej slep pogan, pa verujem in za to svojo novo vero jamčim z življenjem!

3 Če bi bili tu pogani, bi bil z njimi popustljiv; ker pa se imenujejo Božji otroci in Boga, ki naj bi bil njihov večni Oče, tako sramotijo, jim kot tujec ne morem prizanašati.

4 Gospoda Boga so hoteli izgnati; in zdaj naj bodo izgnani sami. Golazen in plevel je treba iztrebiti, da bo tukaj na tej njivi, ki jo je zdaj obdelal Gospod, zorel obilen sad. Če ostane plevel tu, bo kmalu uničil vse, kar je Gospod tako čudovito posejal! Povej mi, toda popolnoma odkrito – imam prav ali ne? Kaj mi mora pomeniti več – Gospod, ali ta bedna pocestna golazen?!«

5 Reče **Jonael**: »Glede na svoje nazore imaš popolnoma prav, nihče ti ne more ugovarjati in ti ne bo, vprašanje pa je, ali je nekaj takega res nujno takoj. Lahko se zgodi, da se bodo ti bogokletneži, nadvse prestrašeni, zamislili in bodo svoj zločin obžalovali in se popolnoma poboljšali; in tedaj le ne bi bilo prav, če bi jih vse izgnal! Kajti greh ostane kazniv samo tako dolgo, dokler človek v njem vztraja; če pa se človek grehu popolnoma odpove in se podredi od Boga postavljenemu redu, potem greh in kazen za tega človeka ne prideta več v poštev.

6 Popolnoma poboljšanega človeka kaznovati zaradi tega, ker je prej v svoji slepi neumnosti in slabosti enkrat ali večkrat grešil, bi bilo več kot nesmiselno, nevredno resničnega človeka in proti vsemu Božjemu redu, in takšno kaznivo dejanje bi bilo na las podobno kaznovalnemu ravnanju neumnega zdravnika, ki bi potem, ko so njegovi bolniki ozdraveli, šel k njim in jim rekel: 'Res da ste

* Alopatija: v medicini zdravljenje bolezni s pripomočki, ki povzročajo učinke, nasprotno ali različne od učinkov bolezni (op. prev.).

popolnoma ozdraveli; toda vidite, da se je vaše meso, in sicer ta in oni ud, pregrešil nad vami, in ga je treba toliko, kolikor vas je mučil, tudi kaznovati!' Če bi tedaj ozdravljeni svoje meso, potem ko je komaj ozdravelo, znova kaznovali z najrazličnejšim mučenjem ali nasiljem, kaj bi to pomagalo njihovu ozdravljenju?! Glej, še desetkrat bolj bi bili bolni, kot so bili pred tem! Vprašam: Čemu bi torej koristilo takšno kaznovanje mesa ob nepravem času? – Ali ni meso dovolj kaznovano že s samim zdravljenjem? Čemu potem še dodatno kaznovanje, saj bi ozdravljeno meso spet obolelo. Če pa bi bilo takšno ravnanje že v materiji nespametno, koliko slabše bi bilo, če bi se brez prizanašanja izvajalo na *duhovnem* človeku?!

7 Naša dolžnost je, da ljudi, ki so grešili in so se potem popolnoma poboljšali, bratsko opozorimo, kako zelo nevaren je greh in jih tudi potem, ko so se že poboljšali, krepimo in okrepečamo z vsemi sredstvi, ki so na voljo, da ne bi nikdar več zapadli v suženjstvo greha; toda če bi jih klicali na odgovornost in kaznovali potem, ko so se že poboljšali, bi to pomenilo, da smo te grešnike potegnili v desetkrat večje in hujše grehe!

8 Vprašanje je torej, ali ne bi bilo takšno ravnanje v Božjih očeh stokrat bolj kaznivo kot vsi grehi, ki so jih kaznovani storili poprej? – Verjemi, da je kazen, ki jo vsak greh tako in tako vsebuje, zdravilo proti dušnemu zlu, ki se imenuje 'greh'; če pa je zdravilo, ki ga vsebuje, zlo že odpravilo, čemu potem še nadaljnje zdravilo, ko pa zla ni več?!« Reče **polkovnik**: »Kot varovalno sredstvo zoper morebitni vnovični izbruh zla!«

9 Reče **Jonael**: »Ja, varovalna sredstva so seveda dobra in potrebna; toda biti morajo, kot sem že prej omenil, takšna, da krepijo in okrepečajo, ne pa slabijo ali celo ubijajo! Jeze nikoli ne ublažimo z jezo, temveč samo z ljubeznijo, s krotkostjo in potrpežljivostjo!

10 Kdor gorí, ga je treba politi z vodo, ne pa z vrelo smolo ali celo z razžarjenim železom! Tistega, ki si je zlomil nogo, nosijo, mu naravnajo nogo, mu jo povijejo in ga položijo v posteljo, da se njegov zlom spet zaceli; toda ne tepejo ga s krepelom, ker je tako nespretno hodil, da je padel in si zlomil nogo.

11 Poslanec, ki je odšel v deželo Skitov, da bi tamkajšnjim ljudem oznanjal Boga Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega, in se je šele pred kratkim vrnil od tam, mi je pripovedoval, da ta divja ljudstva, ki se stalno selijo sem ter tja, umrlega človeka kaznujejo zato, ker je umrl. Mrliča slečejo do golega, potem ga privežejo za steber in ga ves dan bičajo; tako ravnaajo z mrličem tudi tedaj, če ga je kdo drug ubil. Kajti sam naj bi bil kriv, da se je dal premagati in nazadnje celo ubiti! Ubijalca pa, nasprotno, pohvalijo, da je drugega premagal in ohranil svoje življenje.

12 In če je to slišati še tako neumno, je takšno ravnanje vendarle podobno našemu, saj hočemo nekoga, ki je zaradi greha – ta je prava

bolezen duše – že tako duhovno mrtev, s takšnim ravnanjem še bolj omrtviti.

13 Bolnik res potrebuje zdravnika in pravo zdravilo; toda, da bi ga kaznovali zato, ker je bil tako nesrečen, da je zbolel, to, ljubi prijatelj, sodi v Skitijo! Menim, da boš spoznal, da je vselej bolje Gospodu življenja v vsem slediti, kot pa ga z grobimi, nespretnimi rokami v čemer koli prehitevati in s tem uničevati veliko Božjo drevesnico – ali, hudiču podobno, objestno ali pa iz čiste neumnosti.«

79. V Siharju. – Jonaelove besede o zdravljenju duševnih bolezni. Hude posledice pretirane strogosti – v velikem in malem. O smrtni kazni. Maščevanje ubitih. Dober nasvet za spravo z umirajočimi sovražniki. O Davidovem ubitem sovražniku. Blagoslov miru in prijateljstva. Maščevanje onstranskih sovražnikov.

1 **Polkovnik**, ki so ga Jonaelove resnične prepričljive besede povsem prevzele, reče: »Zdaj mi je povsem jasno, in zato ne vztrajam pri svojem namenu. Kaj takega bom storil šele tedaj, ko me boš k temu pozval, in tako bom zmeraj upošteval tebe kot predstojnika te skupnosti, ki ga je postavil Bog; v prihodnje ne bom storil ničesar več brez tvojega nasveta.«

2 Na to **Jonael** reče: »Tako je prav, Gospod bi to odobral. Če je kdo bolan na telesu, mu je treba dati telesno pomoč; če pa je kdo bolan na duši, temu je treba dati tudi takšno duševno pomoč, kakršna je bolezen!

3 Duševne bolezni otrok se najbolje ozdravijo z dobro vzgojo, pri tej lahko pomaga tudi šiba, duševne bolezni odraslih pa se ozdravijo z modrim in ljubeznivim nasvetom, z ustreznim, iz čiste ljubezni izvirajočim naukom in podukom ter s svarili in opozorili na hude posledice, ki nastanejo kaj hitro, če kdo prostovoljno vztraja pri duševnih slabostih. Če vse to pri zelo zakrknjenih, to pomeni slepih in gluhih dušah, ne zaleže več, šele potem je čas, da se s takšnim bitjem ravna bolj resno in ostro, ob tem pa je še zmeraj potrebna polna mera ljubezni do bližnjega, ki edina lahko rodi blagoslov ostrejšega ravnanja!

4 Če pa voditelji ravnaajo z jezo in iz peklenške maščevalnosti, tedaj je ves njihov trud zaman! Namesto da bi duševne bolnike ozdravili v resnične ljudi, nastajajo iz njih hudiči, katerih maščevalnosti odslej ne more ukrotiti nobena sila več.

5 Nekaj časa Satana res lahko zadržuje oblast in sila od zgoraj; če pa Gospod zaradi ošabnih ljudi, ki na koncu mislijo, da so sposobni s svojo močjo in modrostjo, ki sestoji iz neizprosne tiranske ostrine, ohranjati red, kakršen je njim povšeči, umakne Svojo oblast in Satanu odvzame okove, tedaj je čez noč konec moči tistih, ki so mislili, da so mogočni! Kajti ljudje, ki so s takšnim ravnanjem postali pravi

hudiči, jih bodo kot narasel veletok napadli in jih uničili, kot da jih nikoli ni bilo!

6 Najslabše pa učinkuje smrtna kazen! Kaj koristi, nekomu usmrтитi telo, ko pa ni mogoče zapreti njegove duše in njegovega duha, v katerih je pravzaprav moč za ravnanje in delovanje?!

7 Kdor misli, da bi se znebil svojega sovražnika, če bi ubil njegovo telo, je desetkrat slep! Šele s tem si je iz enega slabotnega sovražnika, ki ga je lahko videl, naredil tisoč nevidnih, in ti ga potem zasledujejo noč in dan in škodujejo njegovemu telesu, duši in duhu!

8 Poglej vojne, v katerih pogosto telesno pobijejo na tisoče ljudi. Zmagovalec meni, da se je svojih sovražnikov znebil, če jih je zaradi svoje slepe ideje telesno uničil. Toda kako neznansko se moti! Duše in duhovi ubitih potem zaradi svojega neposrednega vpliva na vreme na zemlji, več let opustošijo vsakovrstne setve, s tem povzročajo neogibno podražitev živil, to povzroči lakoto, ta pa najrazličnejše smrtno nevarne kužne bolezni in kugo! Ta spet kaj hitro pokonča več ljudi, kot je ta svojemu sovražniku pobil vojakov. Njegova moč, ki naj bi mu jo dajala njegova dežela, opeša, in da bi se obdržal, mora za veliko plačilo najeti vojake tujih dežel. S tem zadolži sebe in deželo; in ko čez nekaj let povsem izčrpa svojo deželo in svoje ljudstvo in ne more več plačevati svojih dolgov in vojakov, ga začno kmalu z vseh strani preklinjati in preganjati. Njegovo ljudstvo, ki ga je osvojil, se mu bo zaradi prevelike stiske uprlo, zunanji sovražniki pa tudi ne bodo pustili takšne priložnosti neizrabljene in bodo nastopili proti njemu, in on, čašчени zmagovalec, v takšnem boju nikdar več ne bo okronan za zmagovalca; kakor s tigrovimi kremplji se ga bo lastil obup in ga duhovno razmesaril do zadnje iskre njegovega življenja!

9 In glej, vse to povzroči delovanje telesno ubitih sovražnikov!

10 Zato je prastaro pravilo in navada, da se s telesno umirajočim spravijo vsi njegovi najbližji in se mu dajo blagosloviti. Kajti če komu umre sovražnik, je obžalovanja vreden tisti, ki ga kot sovražnik preživi. Prvič, bo namreč osvobodjena duša neprestano mučila duševnost preživelega z neznosno mučnimi očitki vesti, drugič, pa bo vse zemeljske okoliščine v zvezi s preživelim uravnavala tako, da ta ne bo več zlahka prišel na zeleno vejo!

11 Vse to dopušča Gospod zato, da dobijo užaljene duše zahtevano zadoščenje. Hkrati je tudi za preživelega nepopisno bolje, da trpi zaradi svojih sebičnih dejanj na tem materialnem svetu, kot da bi po smrti svojega telesa pri priči padel v stotisoče rok sovražnih duhov, kajti ti z njim, ki bo na onem svetu neizkušen, gotovo ne bi prijazno ravnali!

12 Prav zato pa se je na tem svetu treba nadvse nujno uriti v ljubezni in pravem prijateljstvu in sovražniku raje delati dobro, kot pa mu prizadejati zlo; raje blagoslavljam tistega, ki me preklinja; saj ne morem vedeti, kdaj ga bo Gospod poklical s tega sveta! Če mi

je bil na svetu čisto preprosto v nekaterih majhnih stvareh sovražnik, mi bo potem kot duh postal stokrat večji v velikih stvareh.

13 David je bil vendar od svojega otroštva človek in mož po Jehovovem srcu, toda za sovražnika si je proti Gospodovi volji naredil samo *enega* človeka, namreč Urija, in kako hudo se je potem z Gospodovim dovoljenjem Urijev duh maščeval nad Davidom! In to je in zmeraj ostane neogibna posledica, če kdo s kakim človekom sovražno ravna proti Božji volji!

14 Nekaj drugega pa je, če te Gospod sam pozove k temu, kot je pozval Davida proti Filistejcem, da bi z vojaško silo premagal in zemeljsko uničil tiste sovražnike Boga in ljudi, ki so že postali Satanovi! Ti so v onstranstvu takoj hudo obsojeni in se ne morejo nikdar več dvigniti proti Božji roki, zato ker jih je ponižala Gospodova oblast.

15 Drugače pa je s sovražniki, ki si si jih na svetu nakopal brez Božjega naročila, zaradi svoje neprijaznosti in morebitnega napuha ali zaradi dvomljive pravičnosti, ki so si jo nadvse pomanjkljivo izmislili ljudje in o kateri že pregovor pravi, da je največja pravica obenem tudi največja krivica; ti bodo, ko bodo odložili svoja telesa, postali tvoji najbolj nespravljeni sovražniki!

16 Tisoč življenj bi ti dal, ko bi jih imel, če mi pokažeš enega, ki je bil na svetu srečen potem, ko je njegov sovražnik pred njim odšel na drugi svet! Nobenega še nisem srečal. Poznam pa primere, ko se je maščevanje enega hiši sovražnega duha podaljšalo do desetega kolena, in tudi takšne, da so v kakšni deželi ali pokrajini najbolj hudo užaljeni ljudje potem kot duhovi takšno deželo ali pokrajino za veliko let ali včasih tudi za zmeraj opustošili, da tam človek nikoli več ni mogel živeti! Prijatelj, čeprav se ti morda zdi moj dobro mišljeni nauk neverjeten, je kljub temu nesporno resničen! In če ne bi bil resničen, kako bi si mogel jaz kdaj drzniti, da bi ti ga dal pred obličjem Gospoda in Njegovih angelov?! Če pa vendarle kakor koli o tem dvomiš, se obrni na Gospoda, večnega Stvarnika vseh stvari, in On ti bo dal polnoveljavno pričevanje o tem, ali je bil en sam zlog neresničen!«

80. V Siharju. – »Živite v miru in slogi!« O duhovih varuhih. O Božji ureditvi gospodarstva. Človeško upravičeno vprašanje: *Kako in kdaj* lahko postane bolje na zemlji? Kdaj bo zavladalo Božje kraljestvo?

1 **Polkovnik** in številni drugi gostje se začudijo in polkovnik reče: »Če je tako, je zemeljsko življenje hudo nevarna zadeva; kdo more pri tem obstati?«

2 Rečem **Jaz**: »Vsak, ki živi po Mojem nauku! Kdor pa živi po svojem, večinoma sebično domišljavo, in ne more od vsega srca odpustiti in še desetkrat bolj blagosloviti tistega, ki ga je kakor koli

užalil, ta bo prej ali slej okusil neogibne posledice sovraštva; pri tem naj ne pričakuje, da ga bom zavaroval, razen če ni do zadnjega beliča poplačal svoje krivde do sovražnika! Zato živite z vsakim v miru in složnosti. Bolje je, da trpite kakšno krivico, kot da bi povzročili tudi zgolj navidezno krivico komu drugemu. S tem si ne boste nakopali maščevalcev, in duhovi, ki bi sicer postali vaši sovražniki, bodo postali vaši duhovi varuhi in bodo odvrnili od vas veliko nesreč.

3 In zakaj je tako, zakaj mora biti tako? Pravim: Ker mora biti tako po Moji volji in v skladu z Mojim nespremenljivim redom.«

4 Reče **polkovnik**: »Ja, Gospod, zdaj jasno spoznavam Tvojo neskončno in brezmejno ljubezen in modrost in pravim: Ko bodo morebiti nekoč vsi ljudje prežeti s Tvojim naukom, se bo zemlja spremenila v najpopolnejše nebeško kraljestvo! Toda – in to je neznansko velik 'toda'! – kdaj se bo to zgodilo?!

5 Če pomislim na veliko zemljo, za katero še noben raziskovalec ni odkril, kje se začena in kje končuje, in na neštete najrazličnejše ljudi, ki prebivajo na neizmerno prostranem zemeljskem krogu, se me loteva vrtoglavica. Zdi se, da je najbolj primitivna in surova hudobija poglobljena značajska poteza številnih prebivalcev velike zemlje.

6 Vse preveč ljudi je popolnoma prekvašenih z živalsko sebičnostjo in maščevalnim napuhom!

7 Kjer koli na prostrani zemlji se je naselilo malo miroljubno ljudstvo in se z združenimi močmi povzpelo do blaginje, že so ga kaj kmalu zavohali občutljivi nosovi volčjih in tigrskih ljudi in ga sovražno napadli; reveži so bili premagani in s tem postali tisočkrat bolj nesrečni, kot so bili v svojem naravnem stanju!

8 Če pa so takšna miroljubna in izobrazena ljudstveca s pogumom, močjo modrosti in energijo svojega duha vendarle premagala sovražnike – in te so seveda morala z orožjem v roki večinoma uničiti – in so potem duhovi ubitih sovražnikov postali njihovi največji in najškodljivejši sovražniki, prostodušno vprašujem: Kako, kdaj in v kakšnih okoliščinah se bo Tvoj najzveličavnejši nauk sploh zakoreninil na zemlji in določal ravnanje vseh ljudi?

9 Če se bodo srečno sončile v blagih žarkih Tvojega neprekosljivega nauka le posamezne narodnosti, jih bo iz dneva v dan čedalje bolj oblegalo vse več sovražnikov; in če se bodo prostovoljno predale sovražnikom, ne bodo postale nič drugega kot sužnje svojih zavojevalcev in bodo morale prenašati vsako še tako nečloveško zatiranje, in nazadnje celo prepoved upoštevanja in izpolnjevanja tega Tvojega nauka.

10 Če pa bodo s kakršnim koli sredstvom moči kos svojim sovražnikom, potem šele bodo duhovi in duše v boju pobitih sovražnikov postali njihovi pravi, nepremagljivi sovražniki, in potem bo, po mojem seveda nepristojnem mnenju, konec nebeškega kraljestva na zemlji!

11 Ali je treba – pravim, tudi celo z najboljšo namero – prav *vsakemu* sovražniku za hudo izkazati dobro, puščam zaradi tega še naprej odprto. Ne dvomim, da lahko tako odpreš oči marsikateremu slepemu sovražniku in ga pridobiš za prijatelja; če pa kaže takšno pravilo blagodejno uporabiti tudi za velike množice sovražnikov dobre stvari, o tem, Gospod, odpusti mojemu slabotnemu razumu, bi vendar zaradi prej navedenih razlogov nekoliko podvomil!

12 Spominjam se nesrečnih Scile in Karibde, kjer te je, če si se srečno ognil eni, toliko bolj zanesljivo požrla druga! – Gospod, samo to mi še malo osvetli, pa bom vse svoje sovražnike bratovsko objel in izpustil iz zaporov vse ujetnike – tudi tatove, roparje in morilce, četudi bi bili še tako hudobni!«

81.V Siharju. – Gospodov pouk o ravnanju z zločinci. Smrtna kazen in njen učinek. Namig za sodnike. O poglobitnem namenu Gospodovega učlovečenja. Postavitev mostu med tostranstvom in onstranstvom. Onstranski voditelji za nevedneže. Dobra prošnja.

1 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, zelo kratkoviden si še, če Moj nauk tako razlagaš in razumeš! Saj ti je vendar tudi Jonael že povedal, da sem boj s hudobnim sovražnikom po Božjem ukazu, kot tudi neogibno samoobrambo uredil tako, da bodo v takšnih bojih ubiti ljudje, pravzaprav njihove duše, takoj ostro kaznovane in ne morejo hudobno delovati niti na svoje pravične zmagovalce niti na kar koli drugega na zemlji. Če pa je to nespremenljiva resnica, iz katere lahko jasno spoznaš, kako je s to zadevo, kako moreš potem Mojemu nauku zoperstavljati tako dvomljiva načela?!

2 Le kdo ti je rekel, da resničnih zločincev, ki so pogosto hujši kot divje gozdne zveri, ne bi smeli poloviti in spraviti na varno v trdne zapore?! Nasprotno, to ti ukazuje prava ljubezen do bližnjega; tudi krvoločno hijeno, ki bi vpričo tebe napadla človeka, bi gotovo pokončal z ostrim orožjem, in zanesljivo bi priskočil na pomoč poštenemu človeku, če bi ga na cesti ali doma napadel roparski morilec.

3 Ker pa takšne človeške hijene, če se jih nakopiči zelo veliko, lahko postanejo nevarne ne le posameznemu popotniku, temveč navsezadnje celim naseljem, je celo dolžnost vladajoče oblasti, da takšne nevarne ljudi ujame in jih zapre v trdne ječe.

4 Toda smrtna kazen se sme potem izvršiti samo nad tistimi, pri katerih v desetih letih nobeno sredstvo ne zaleže, da bi se res poboljšali. Če zločinec na morišču obljubi, da se bo poboljšal, mu je treba podaljšati rok še za eno leto! Če pa se še v tem času ne poboljša, ga je treba usmrtiti. Za takšnega človeka namreč ni več mogoče pričakovati, da se bo na zemlji poboljšal, in ga je bolje z nje odstraniti.

5 Če pa hoče zakonito vladajoča oblast s privolitvijo skupnosti

zasluženó smrtno kazen takšnega zločinca spremeniti v dosmrtno ječo in ga skuša še naprej poboljševati, ji je to dovoljeno, in Jaz je zaradi tega nekoč ne bom klical na odgovornost.

6 Takšni sovražniki tistih ljudi, ki bodo živeli po Mojem nauku, po svoji telesni smrti nimajo nobene moči vrnitvenega delovanja. To je dovoljeno le tistim duhovom, ki so jih kot ljudi, ki so se hoteli poboljšati na tem svetu, tiranski, nadvse ošabni, sebični in oblastizeljni, s tem pa tudi nezakoniti oblastniki, kar najbolj strahotno pomorili.

7 Če si sodniki brez vsakega plemenitega čuta s takšnimi najkrivičnejšimi sodbami nakopljejo sovražnike, se bodo ti sovražniki potem kot duhovi maščevali krivičnim sodnikom; tem namreč dovolim vrnitveno delovanje, ne pa skrajno zlobnim duhovom! – Menim, da ti je zdaj, kar zadeva tvoje dvome jasno?»

8 Reče **polkovnik**: »Zdaj je Scila s Karibdo vred odstranjena; to mi je zdaj popolnoma jasno.

9 Še zmeraj pa ne vem, kako si bo Tvoj resnično sveti nauk utrl pot čez ovire *te* noči, v kateri je pokopano človeštvo! Na čudežni način, po Tvoji izjavi, ljudem ne bi veliko koristil, ker bi tako iz ljudi, ki naj bi bili in postali svobodni, naredil le avtomate; po povsem naravni poti pa bo zaradi tega prelito veliko krvi in potrebno bo preveč časa! Skoraj zanesljivo lahko trdim, četudi nimam preroškega daru, da se, kolikor poznam človeštvo po Aziji, Afriki in Evropi, računano odslej, v 2000 letih še niti približno polovica Zemljanov ne bo sončila v luči tega Tvojega nauka! – Imam prav ali ne?»

10 Rečem **Jaz**: »V bistvu imaš povsem prav. Toda na splošno to ne pomeni toliko, kot misliš; namreč ne gre toliko za vsesplošno sprejetje Mojega nauka na tej zemlji, marveč za most, ki ga bo nazadnje vendarle ustvarilo Moje zdajšnje učlovečenje in Moja beseda in Moj nauk tu doli, *most med tem materialnim in onim duhovnim svetom*, katerega večne poljane se razprostirajo onkraj groba!

11 Kdor bo Moj nauk še tostran resnično sprejel, bo že v telesu stopil nanj, kdor pa bo Moj nauk na zemlji sprejel le mlačno ali nepopolno ali pa celo sploh ne, bo prispel na oni svet v temni noči, in bo ta most zelo težko našel.

12 Tistim ljudem, ki ne bodo nikoli imeli priložnosti, da bi še v tostranstvu zvedeli kaj o Mojem nauku, bom v onstranstvu dal vodnike, da jih bodo vodili do tega mostu. Če bodo ti nevedni duhovi sledili vodnikom, bodo tudi prišli čezenj k resničnemu večnemu življenju; če pa bodo trdovratno vztrajali pri svojem nauku, bodo iz življenja po svojem nauku sojeni samo kot ustvarjena bitja, in ne bodo nikoli dosegli Božjega otroštva! – Glej, tako je s to rečjo! Razmisli o tem in Mi povej, kako ti je všeč – toda kmalu; kajti glej, Moj čas v tem kraju se bliža koncu!»

13 Čez nekaj časa reče **polkovnik**: »Gospod, zdaj mi je vse jasno in prepričljivo, in če bi se mi sčasoma pojavil kak dvom, si nam tukaj obudil moža, ki nas lahko o vsem pouči! Zato bomo odslej tako jaz

kot mi vsi vedno nadvse hvalili in častili Tvoje ime! – Eno samo prošnjo mi še milostno dovoli zdaj, ko odhajaš od nas, in ta je, da bi se kmalu vrnil! Moja poglavitna skrb tukaj bo, da boš tedaj, ko boš spet prišel, našel srca, ki Te bodo bolj vredna, kot so te bila tokrat!«

82.V Siharju. – Gospod obljubi skriven obisk. Prerok deluje bolje na tujem. Matej spremlja Gospoda kot pisar. Polkovnikova zahvala. Gospod postavi Jonaela za učitelja; dá mu čudežno moč in doda še angela kot učitelja.

Irhaelina in Joramova huda bolečina ob slovesu. Gospodova tolažba.

Jan 4, 43–44.

43. Toda po dveh dneh je od ondod odšel v Galilejo.

1 Rečem **Jaz**: »Skrivoma bom še enkrat prišel k vam; toda tedaj ne sme zvedeti ves kraj za Mojo navzočnost, ker se bo tukaj zaradi velikega zatiranja z davki v Judeji in Galileji naseljevalo čedalje več ljudi, ker je ta dežela najmanj zatirana in plačuje Jairut za reveže skoraj vse davke.«

44. Kajti On sam, Jezus namreč, je pričal, da prerok doma nič ne velja.

2 »Kjer pa je toliko domačih ljudi, tam velja prerok le malo, razen če ni starec! Samo tisto, kar pove kakšen starec, imajo ti norci za Božjo besedo, modrost mladega moža pa za igro razvnete domišljije, ki je včasih pomešana z nekaj razuma. Kar zadeva čudežna znamenja, pa naj so še tako izredna, bodo vsa skupaj uvrstili med magijo, ki je na žalost v tem času zelo običajna. Ljudje pa so toliko slepi, ne morejo razločevati laži od resnice in zato oboje zavračajo.

3 Zato je bolje, da prerok odide v tujino; saj tam, kjer ga nihče ne pozna, pri ljudeh še največ doseže. In zato vas bom zdaj s Svojimi učenci vred zapustil, a vas bom, kot sem ti obljubil, kmalu spet obiskal.

4 Mož, ki je tukaj služboval kot cestinar, z imenom Matej, pa vzamem s Seboj, ker piše hitro in dobro, da bo zapisal Moje nauke in dejanja; daj mu zaradi sveta potni list!«

5 Polkovnik to takoj stori in se Mi iz globine vsega srca zahvali za vse. Tudi drugi gostje, ki jih je prebudil polkovnikov zgled, so storili enako; toda mnogi, od dnevnega potovanja malo bolj utrujeni, so zaspali pri mizah in po klopeh. Budni jih hočejo prebuditi, toda **Jaz** rečem: »Naj počivajo do jutra! Meni je ljubše, da odidem opolnoči v miru, da odhod ne bo zbujal pozornosti. Ostanite tu do svita in nihče naj ne spremlja niti Mene niti teh, ki gredo z Menoj, razen v svojem srcu.

6 Ti, Moj Jonael, pa skrbi, da bo Moj nauk tukaj pognal korenine

in kot novo drevo življenja obrodil veliko dobrih sadov! Po Svojem imenu ti dam tudi nadnaravno moč iz nebes; toda ne daj se zapeljati svoji gorečnosti, da bi jo uporabil ob nepravem času in s tem nespametno, tako bi namreč bolj škodoval kot koristil! Enega angela ti bom dal za nekaj časa v tvojo hišo; od njega se uči modro uporabljati nebeško moč! Ne povejte pa nobenemu tujcu, da v Jonaelovi hiši prebiva angel iz nebes!«

7 Tedaj pride k Meni jokajoč tudi Irhaela z Joramom, in nobeden od njiju od ljubezni in hvaležnosti ne more govoriti! **Jaz** pa ju blagoslovim in rečem: »Bodita potolažena! Kmalu se vrnem!«

8 Oba objameta Moje noge in jih močita s solzami, **Joram** pa zakliče: »O ti sveti čas, hiti in pripelji Gospoda veličastva za vedno k nam v Njegovo hišo! – O Gospod, spomni se naju, ki Te ljubiva iz vsega srca, in pridi kmalu in potem ostani pri nas!«

9 Rečem **Jaz**: »Vrnil se bom, toda, kot rečeno, le skrivoma; ker v prihodnje zaradi Moje navzočnosti ne sme biti nihče prisiljen k veri v Moje poslanstvo od zgoraj in zato v Mojo besedo.«

83.V Siharju. – Pomembni misijonski napotki. Moč resnice. O bistvu Gospodove besede. Milost človekove poklicanosti k Božjemu otroštvu. Gospod ne mara ne malodušnežev ne preklinjevalcev sveta. Življenjski nasveti. Kaj je svet in kako ga je treba uporabljati! Odhod iz Siharja.

1 (**Gospod:**) »Nauk sam mora opravičiti resnico. Kdor vnaprej ne bo živel iz Besede, bo umrl v sodbi iste Besede, ki mu je bila govornjena, a ji ni verjel in zaupal!

2 Prav tako kot imam **Jaz** iz Očeta Svojo oblast, da vsakomur, ki je po svoji volji sposoben (*za sprejem*), dam ali vzamem večno življenje, zmore isto tudi Moja beseda; kajti Moja beseda je vedno enako vsemogočen in vso večnost trajajoči izraz Moje volje!

3 Kdor torej popolnoma sprejme Mojo besedo ter neomajno ravna in živi po njej, sprejme s tem Mene samega z vso Mojo ljubeznijo, modrostjo, oblastjo in močjo in je s tem postal resnični Božji otrok, kateremu nebeški Oče ne bo kratil ničesar, kar ima sam!

4 Več sveti Oče ne more storiti, kot da se v Meni, Svojem Sinu, sam telesno razodene, iz vas nesvobodnih ustvarjenih bitij ustvarja najsvobodnejše bogove in vas torej imenuje Svoje prijatelje in brate!

5 Zavedajte se, kdo je Ta, ki vam zdaj to razodeva in kaj prejimate s tem razodetjem, pa vas materialni svet ne bo več zapeljeval in ga boste zlahka premagali; to je toliko bolj nujno, ker ne morete postati otroci nebeškega Očeta, ne da bi popolnoma premagali svet v sebi!

6 S tem pa nočem iz vas narediti malodušnežev in preklinjevalcev sveta, temveč samo njegove modre uporabnike!

7 Ali ne bi rekli, da je nor tisti, ki bi se v kakšno dobrouporabno orodje, ki ga potrebuje za opravljanje svoje umetnosti, tako zaljubil,

da ga sploh ne bi več mogel uporabljati v določen namen, ampak bi vanj le nasladno zijal in ga shranjeval v omaro, da ne bi zarjavelo in s tem postalo manj lepo in bi tako zmanjšalo njegovo prazno zadovoljstvo?!

8 Svet je za vas tudi orodje, s katerim lahko, če ga prav uporabljate, naredite veliko dobrega in čudovitega! Toda to orodje morate zdaj kot Moji učenci uporabljati tako, kot sem vas v tem poltretjem dnevu učil Jaz, vaš edini najresničnejši Mojster!

9 Tako rabljeno in uporabljeno vam bo to orodje pripravilo in utrdilo večno življenje. Če pa ga boste uporabljali drugače, bo to orodje postalo takšno kot preoster nož v rokah mladoletnih otrok, ki se z njim še prehitro in zlahka smrtno ranijo, tako da jih potem noben zdravnik ne more več ozdraviti!

10 Sprejmite s temi besedami tudi Moj obilni blagoslov in prenesite te besede tudi tistim, ki jih zdaj niso mogli slišati, da se na koncu ne bo mogel nihče opravičevati, češ da tega ni vedel.

11 In zdaj, Moji maloštevilni učenci in vsi, ki ste Mi sledili iz Galileje in Jeruzalema semkaj, pripravite se za potovanje v Galilejo; tam boste enako spet poskrbeli za obdelovanje vaših polj!«

12 Po tem naročilu vstanem, dam čakajočim angelom znamenje, ki ga razumejo samo oni, nato pa izginejo vsi, razen Jonaelovega. Tudi vidno odprta nebeška vrata se zaprejo; ostali pa sta Irhaelina in Joramova hiša z vso opravo iz nebes in tudi Jairutov grad. Vsi navzoči, ki so bili budni, nas pospremijo do hišnih vrat. Polkovnik pa si ni mogel kaj, da Me ne bi spremljal do meje obrobja mesta in se od tam vrnil v Sihar.

Konec drugega dneva v Siharju.

POTOVANJE V GALILEJO

84. Matejev očitek Gospodu. O Božjem bistvu in procesu stvarjenja. O lepoti, oddaljenosti in velikosti sonca. Sončni mrk. »Malo strahu čutnemu človeku nikoli ne škoduje!«

1 Mi pa se odpravimo naprej po svoji poti in ob sončnem vzhodu prispemo do meje samarijanske dežele ter prestopimo v Galilejo; tam si na razgledni vzpetini, in sicer na lepi bujni trati, privoščimo potreben počitek.

2 Nihče ni mogel dovolj prehvaliti čudovitega razgleda s te višine, in pisar **Matej** reče: »Gospod, če bi bili ljudje vseskozi prežeti s Tvojim naukom, bi bila takšna dežela resnično tako lepa, da bi bila ljudem nebesa! Toda če pomislim, da so ljudje po večini še hujši kot

najbolj divje in krvoločne zveri, bi rad Gospodu Bogu očital, zakaj je naredil to zemljo tako čudovito za takšne slabe služabnike!«

3 Rečem **Jaz**: »Očitek torej zadeva Mene; kajti Oče in Jaz sva eno! Modrost večnega Sina, ki je pravzaprav Očetova modrost, je naredila veliki načrt stvarjenja in Očetova ljubezen je dodala veliki 'bodi', in tako so nastali ta zemlja, sonce, luna in zvezde!

4 Tudi ljudi, ki prebivajo na tej zemlji, sem ustvaril in morajo biti in bodo zdaj preoblikovani!

5 In če je tako, le kako Mi moreš kaj očitati? In – poleg tega ta zemlja tudi sploh ni tako lepa, kot se ti zdi; vse te pokrajine, ki jih gledaš, so tako ljubke samo iz določene razdalje. Pojdi tja, pa ne boš našel na teh pokrajinah nič ali pa zelo malo lepega in mikavnega, razen tu in tam kakšno drevo ali celo s človeškimi rokami urejen vrt in v njem morda palačo kakšnega bogataša! Boš tudi takšne stvari imenoval lepe in čudovite?

6 Poglej tja gor k soncu; tam so drugačne pokrajine! Puščava je tam čudovitejša kot tukaj raj! Če sončna svetloba edina naredi pokrajine te zemlje takšne, da so videti lepe, čudovite in prijazne, ker je brez sončne svetlobe zemlja gola dolina žalosti in groze, koliko bolj čudovite morajo biti šele pokrajine velikega sonca, od katerega preobilnega blišča in sijaja si ta zemlja sposoja svetlobo!«

7 Reče **Matej**: »Gospod, kaj praviš? Sonce naj bi bilo tudi celoten velik svet in že puščava tam neizrečno čudovitejša kot tukaj raj?! Oglej si vendar veliko zemljo in nasprotno majceno bleščečo sončevo ploskev! Kolikokrat bi le imelo prostora na tej površini, ki jo zdaj tu vidimo, ki pa je gotovo najmanjši del celotne zemlje, in kolikokrat šele potem na celotni zemlji?!«

8 Rečem **Jaz**: »Glej, s tem je tako: Če govorim z vami o zemeljskih stvareh, jih ne razumete; kako bi Me le mogli razumeti, če govorim z vami o nebeških rečeh?! – Glej in spoznaj!

9 Glej tam proti poldnevu cedrovo drevo na najbolj oddaljenem robu gorskega grebena, primerjaj njegovo navidezno majhno višino z višino šopa trave tukaj, ki meri komaj en seženj, pa boš videl, da štrli ta šop trave, če ga držiš pred svojim obrazom, navidezno mnogokrat višje v zrak kot tista oddaljena cedra, ki je sama po sebi več stokrat višja od tega šopa trave! In glej, to povzroča oddaljenost! Če si urnih nog, dosežeš tisto cedro v desetih urah. Kaj torej pomeni že deset ur za merilo očesa!?

10 Zdaj si pa zamisli oddaljenost sonca od te zemlje! Glej, če bi kakšen ptič v času Adamovega stvarjenja v najhitrejšem letu poletel od te zemlje proti soncu, še zdaj ne bi bil tam, ampak bi moral leteti še lepo število let! Če to lahko dojameš, boš seveda tudi razumel, zakaj se ti zdi sonce, ki je tisočkrat večje od te zemlje, tukaj tako majhno!«

11 **Matej**, ves iz sebe zaradi tolikšne razdalje in velikosti, reče: »O

Gospod, če je tako, kako moreš s te zemlje voditi in ohranjovati tudi takšen svet?!«

12 Rečem **Jaz**: »Glej, kar se zdi tebi še tako nemogoče, je Meni – za zdaj samo med nami povedano – zlahka mogoče! Zdaj tega seveda še ne moreš spoznati; toda prišel bo čas, ko boš spoznal tudi to.«

13 Da pa boš lahko spoznal, da tudi Jaz, z Očetovo močjo v Sebi, v trenutku dosežem sonce, bodi zdaj pozoren. Za nekaj trenutkov bom zakril sonce, da ga na vsej zemlji ne bo moglo videti nobeno oko; iz tega ti bo postalo jasno, da lahko Jaz tudi s te zemlje dosežem sonce!«

14 Reče **Matej**: »O Gospod, nikar ne stori tega; ljudi bo namreč od strahu konec!« Pravim **Jaz**: »Ne skrbi. Ljudje bodo mislili, da je to navaden sončni mrk, ki se večkrat dogaja povsem naravno in v nekaj trenutkih bodo imeli spet sonce. Pazi zdaj!« **Matej** nekoliko boječe reče: »Gospod, ali ne bi bilo treba na to opozoriti vse tukaj navzoče?« Pravim **Jaz**: »Pustiva jih spati in počivati. Dovolj je, da to doživiš ti sam; pisar mora namreč vedeti več kot tisti, ki zaenkrat niso določeni za pisanje! – In glej, zdaj Jaz zapovem: Sonce, zakrij svoj obraz pred vso zemljo za sedem trenutkov!« Takoj nastane tema kot v rogu, le nekaj prvih zvezd je slabo vidnih.

15 **Matej** trepeta od strahu in pravi: »Gospod, Ti vseмогоčni! Kdo more obstati ob Tebi, če Tvoja Božja roka v trenutku seže tako neskončno daleč!« – Komaj je **Matej** izgovoril teh nekaj besed, že spet zasije sonce v polnem sijaju in Moj **Matej** spet bolj svobodno zadiha, vendar od osuplosti še ne more spregovoriti besede. Šele čez nekaj časa se spet malo opogumi in reče: »Ne, Gospod, to mi ne gre v glavo! Tvoja moč mora biti neskončna. Toda s takšnimi strašnimi dokazi Svoje vseмогоčnosti nam v prihodnje prizanesi, o Gospod; ob tem bi namreč moral v kratkem giniti in propasti ves svet!«

16 Pravim **Jaz**: »Skrbi raje za kaj drugega! Je mar že kdo propadel? Malo strahu pa nikoli ne škoduje človeku. Zdaj pa prebudi speče. Takoj bomo namreč odšli naprej. Nikar pa niti od daleč ne pripoveduj nikomur ničesar o prikazanem in znamenju!« – Nato je **Matej** zbudil speče in nadaljevali smo pot, ki se je odslej zelo strmo spuščala navzdol, in smo zato tudi hitreje hodili kot pa prej navzgor.

85. Nadaljnje potovanje. Prihod v Galilejo. Različna mnenja o Mesiju. Nauk o Božjem kraljestvu. Nadaljnje potovanje v Galilejsko Kano.

Jan 4, 45.

45. Ko je prišel v Galilejo, so ga sprejeli Galilejci, ki so videli vse, kar je storil v Jeruzalemu ob prazniku. Tudi oni so namreč prišli na praznik.

1 Ko smo prišli v dolino, smo kmalu dosegli neko galilejsko vas, v kateri je prebivalo veliko tistih Galilejcev, ki so bili v Jeruzalemu ob prazniku, ko sem očistil tempelj. Od dogodka v Jeruzalemu še ni minilo veliko in tako so se vsega še živo spominjali.

2 Ko so Me ti Galilejci videli potovati skozi njihovo vas, so hitro prišli iz vseh hiš na cesto, Me nadvse prijazno pozdravljali in Me na vso moč hvalili zaradi, po njihovem mnenju nadvse drznega dejanja, ki sem ga storil v templju. In njihovo veselje, da Me spet vidijo, je bilo toliko večje, ker so bili skoraj vsi prepričani, da bi Me bili farizeji v Jeruzalemu radi skrivaj spravili s tega sveta! Galilejci namreč o Meni še niso vedeli kaj več kot to, da sem sin pobožnega Jožefa in da je Bog z Menoj tako kot z Jožefom. S Svojo družbo sem moral ves dan in nazadnje tudi vso noč ostati pri njih. Po svojih močeh so nas pogostili in bilo je veliko povpraševanja in posvetovanja, in pojavilo se je tudi vprašanje o Mesiju; in mnogi so Ga videli in prepoznali v Meni.

3 In ti so rekli: »Kdor je v templju pokazal tolikšen pogum pred mnogimi tisoči ljudi, se mora zavedati velike moči, ki mu je dana od zgoraj! Če bi to storil navaden človek, bi mu pri takšnem početju slaba predla; prav nič ne bi opravil proti zarjavelim zlorabam, ki so v templju že dolgo v navadi. Toda pri Tebi je bilo drugače! Vsi so bežali iz templja, kot da bi prišel nadnje najsilnejši vihar, in odtlej ni bilo v templju nobenega sejma več!« **Jaz** pa sem rekel: »In tudi odslej ne bo nobenega več; kajti njegov konec se bliža!«

4 Tedaj so **Galilejci** ostrmeli in odgovorili: »Če je tako, nam slabo kaže! Kaj je potem z večnim vladarstvom Davidovega potomca, ki so ga obljubljali preroki in naj bi ga vzpostavil Mesija?!«

5 Rečem **Jaz**: »Ta bo resničnim Davidovim otrokom in potomcem in s tem za vse ljudi na zemlji, ustanovil novo in večno kraljestvo; toda ne na tej zemlji, temveč nad zemljo, v nebesih! Kdor preroke drugače razlaga, bo hodil v temi.«

6 Po teh besedah se jih je veliko oddaljilo, verjeli so namreč v zemeljskega Mesija; toda mnogi so Me prosili, naj jih natančneje poučim.

7 **Jaz** pa rečem: »Tudi vi morate videti znamenja, sicer ne verujete! Zato Mi sledite proti Kani in naprej po okolici; tam boste deležni nauka in znamenj!«

8 Bilo pa jih je v Moji družbi veliko iz Kane, ki so Me že od

svatbe najbolj zvesto spremljali na tem učnem potovanju. Ti bi radi začeli govoriti o vseh nauk in znamenjih, ki sem jih naredil in so jih slišali in videli.

9 Rečem **Jaz**: »Za te še ni čas. Vendar naj nam sledijo v Kano; tam bomo nekaj od tega omenili, še več pa bodo videli in doživeli sami! Torej nadaljujmo potovanje! Med potjo pa ne sme nihče govoriti; tu namreč delujejo farizejski rokovnjači!«

10 Ko sem to omenil, so Mi Galilejci pritrdili in pripovedovali, da povsod prežijo farizejski vohuni in na cesti ustavljajo popotnike, jih marsikaj sprašujejo in med drugim tudi to, ali se med njimi ne zadržuje neki Jezus iz Nazareta in jih uči. **Jaz** pa sem rekel: »Ravno zaradi tega bomo do Kane potovali tiho; številni družbi gotovo ne bodo postavljali vprašanj!«

86. Gospod spet v galilejski Kani. Nečistniki se nevede izdajo. Gospod o škodljivosti nečistovanja v tostranstvu in onstranstvu. Sla po nasladi je Satanova zvijača.

Jan 4, 46.

46. In Jezus je spet prišel v galilejsko Kano, kjer je bil spremenil vodo v vino.

1 Po teh besedah se potovanje nadaljuje in neovirano prispemo v mesto Kano. Tam se hitro napotimo v hišo, kjer sem naredil prvi javni čudež. Niti ura ni minila, pa že ve skoraj ves kraj, da smo Jaz in tisti, ki so potovali z Menoj, srečno prispeli; in vsi prihitijo, da bi videli priške, nas pozdravili in nam izrekli dobrodošlico. In ko Me zagledajo, kar ne najdejo dovolj besed hvale in slave, da sem v Jeruzalemu tako odločno očistil tempelj! Tudi iz Kane so bili namreč mnogi prišli na praznik in so videli, kaj sem storil v Jeruzalemu; zvedeli so tudi, da sem tam ozdravil veliko bolnikov, in so Me neznansko hvalili.

2 Vprašal sem jih, ali ni tukaj nobenega bolnika. Oni pa so odgovorili, da v tem času v vsem kraju začuda ni bolan nihče.

3 Rečem **Jaz**: »Telesno so sicer zdravi, duševno pa ne. Kdor namreč nečistuje in se vlačí, je v duši zelo bolan. Po tem grehu postaja človekovo srce iz dneva v dan bolj trdo, brezčutno in neusmiljeno do soljudi in nazadnje ne ljubi ničesar drugega, razen samega sebe in predmet, s katerim lahko nečistuje – toda ne zaradi predmeta samega, temveč zaradi pohote. Takšno srce se potem ogiba Božji besedi, ki ga odvrča od njegovega zlega poželenja, in nazadnje zasovraži celo tiste, ki ohranjajo v srcu Božjo besedo in po njej živijo. Mnogi od vas bolehatе za to boleznijo in zato sem znova prišel k vam, da bi vas ozdravil te zelo hude in smrtonosne bolezni. Kdor izmed vas čuti, da ga je napadla ta najhujša bolezen, naj se mi zaupa in ozdravil ga bom!«

4 Komaj to izrečem, jih veliko zapusti hišo; prizadeti so se namreč zballi, da jih bom javno izdal in so zato zbežali. Med njimi pa je bilo tudi nekaj prešuštnikov in krvoskruncev in veliko obeh spolov, krivih samooskrumbe, in so bili nazadnje veseli, da so daleč od Mojih oči.

5 Mnogi so odšli bolj zaradi sramote in ne zato, ker ne bi hoteli biti ozdravljeni takšne strasti, ampak veljali so za častivredne, ugledne ljudi in bi jim bilo zelo neprijetno, če bi sosedje zvedeli za njihovo slabost. Toda niso pomislili, da so se izdali sami, ko so Mi na Mojo iskreno željo odgovorili s pobegom.

6 **Mnogi**, ki so ostali, so rekli: »Ne, o tem in onem si ne bi tega nikoli mislil!« **Drugi** si niso mogli kaj, da se ne bi smejali in so rekli: »Ampak kako pretkano si to naredil! Te bi lahko deset let spraševali, pa o tem gotovo ne bi ničesar zvedeli; Ti pa si jih le ljubeznivo pozval, naj se Ti dajo ozdraviti – in glej, vsi so jo popihali! Gotovo so menili: Ti, ki si zmogel spremeniti vodo v vino, bi jih navsezadnje lahko celo poklical po imenu in rekel: 'Ti si grešil tako in tolikokrat – ti pa tako in tolikokrat!' – tega pa seveda ne bi prenesli in so se zato umaknili. Vendar pa niso pomislili, da so se prav s tem pobegom izdali! Zaradi tega jih sicer ne bomo obsojali – saj nam naše slabosti niso neznane, vemo pa tudi, da je vedno najpametneje, če vsak pometa pred svojim pragom – smešno pa je vendarle, da so tile mislili, da se s pobegom ne bodo razkrili kot grešniki, kakršne si prej navedel! Saj so še bolj neumni kot rinoceros* iz Perzije!«

7 Rečem **Jaz**: »Naj odidejo, ti slepi norci! Pred ljudmi se sramujejo; toda pred Bogom, ki vsekdar pozna in preskuša človekovo srce in obisti, se ne sramujejo! – Pravim vam: Ta posvetni občutek sramu je prazen. Kako dolgo pa bodo še na tem svetu?! Kmalu jim bo odvzeto telo, katerega meso jim je pripravilo toliko sladkih uric! Potem bodo prispeli goli na drugi svet in tam jim bodo s streh na las podrobno oznanjali, kar so še tako skrivaj počeli na tem svetu! Šele tedaj bodo deležni prave in trajne sramote, ki se je ne bodo znebili tako zlahka kot tukaj.

8 Resnično, povem vam: Pohotneži, nečistniki in prešuštnice ne bodo prišli v Božje kraljestvo; razen če bi se na vso moč odvrnili od svojega pokvarjenega življenja! Glejte, vse druge grehe stori človek *zunaj* svojega telesa in jih zato tudi laže opusti – to, kar se dogaja *zunaj* človeka, ga ne uničuje tako hudo kot tisto, kar se dogaja *v* njem! Nečistovanje pa se dogaja *v* človeku, pokvari dušo in duha in je zato tudi bolj nevarno od vsakega zla! Zato pa se ga ogibajte in bežite pred njim kot pred kugo; sla po nasladi je namreč Satanova past! Gorje mu, kdor je dopustil, da ga je Satan tako zagrabil! Vsak se bo na koncu le z veliko težavo rešil iz Satanovih krempljev! Neizrekljivo trpljenje in bolečine bodo njegov delež! To si dobro zapomnite, sicer bo prišel čas in prišli bodo dnevi, ki vam še zdaleč

* Nosorog, op. prev.

ne bodo vseč! Zdaj pa pojdimo k počitku!»

9 Več tistih, ki so prišli z Menoj, je odšlo v svoje hiše, Moji učenci, mati Marija in Moji bratje, to se pravi pet Jožefovih sinov, pa so ostali pri Meni.

87. Prava domovina je pri Gospodu. Judovski dvomljivci. Njihov odhod in kako so jih zgrabili rimski vojaki. Kornelij pri Gospodu.

1 Ko so se vsi drugi oddaljili, je prišel mladi **gospodar**, pri katerega svatbi sem vodo spremenil v vino, in je rekel: »Gospod! Tisti, ki so nam sledili iz Judeje in Jeruzalema in so se zdaj zunaj v veliki sobi za goste okrepčali z jedjo in pijačo, bi radi spregovorili s Teboj besedico. Kot opažam, je veliko takih, ki bi radi odšli na svoje domačije, da bi tam uredili gospodarstvo. Če dovoliš, bi jim to sporočil!«

2 Rečem **Jaz**: »Menim, da to ni potrebno! Kdor je in ostane pri Meni, je resnično v svojem pravem domu, kdor si pa ne bo pridobil te edine prave in večne domovine, bo zmeraj blodil naokrog v pusti tujini kot preplašena divjad, ki išče hrano in dom v puščavi, pa ne najde niti enega niti drugega in nazadnje pogine od lakote, žeje in mraza ter postane plen divjih zveri, ki jim je prazna puščava dom!

3 Komu pa je pri Meni kaj manjkalo?! Ali ni bil vsakdo vselej telesno in duhovno nasičen iz nebes? Je kdo trpel lakoto in žejo, ali se je komu sicer zgodilo kaj žalega? Ali je koga kakšno svetno sodišče obsodilo zaradi tega, ker je hodil z Menoj?! Rečem ti: Kdor hoče iti, naj gre; kdor pa hoče ostati, naj ostane! Jaz ne potrebujem ljudi; toda ljudje potrebujejo Mene! Kdor Me zapusti, tega bom tudi Jaz zapustil, in kdor Mene ne išče, ga tudi Jaz ne bom zavzeto iskal. – Pojdi zdaj ven in jim to povej!«

4 Reče **gospodar**: »Gospod, težko mi je; torej boš tudi nad temi meščani iz Kane nejevoljen, ker so šli počivat v svoje hiše!?!«

5 Rečem **Jaz**: »Nisi Me razumel! Glej, ti meščani so Me že povsem sprejeli v svoja srca in Moj nauk jim je postal svet; tem Judom pa Moj nauk, ki sem ga podal v Siharju, ni v celoti spodoben, in hrepenijo spet po svojem kvasu bolj kot po svojem gospodinjstvu, in zato hočejo zdaj domov! Zaradi lepšega pa se Mi hočejo zahvaliti, da ne bi bili pred vami videti kot surove, nerodne klade. Zato le pojdi ven in jim brez prikrivanja povej vse, kar sem ti povedal!«

6 S tem naročilom gre gospodar k Judom in jim dobesedno sporoči, kar sem mu govoril. Vsi ostrmijo, saj so se čutili močno prizadete. Nekateri to vznejevolji; **drugim** pa besede sežejo do srca in o tem razmišljajo v svojih srcih in rečejo: »Zadel nas je in na žalost je tako; naj nam odpusti, pa bomo ostali!«

7 **Užaljeni** pa rečejo: »Odšli bomo! Res da nam pri Njem resnično

ni ničesar manjkalo, toda naveličali smo se tega prisilnega skitskega življenja; poleg tega pa je pri Njem treba zmeraj paziti, da se ne bi s kakšno besedico pregrešili! Tedaj ima človek sodbo pri priči nalepljeno na hrbet in potem se lahko rešuje, kot ve in zna; saj o kakšni prizanesljivosti pri Njem ni mogoče niti misliti. O tem, kar enkrat izreče, se z Njim ne da pogajati niti za joto.* Zato tudi nočemo več ostati pri Njem!«

8 **Skesani** pa rečejo: »To je sicer res. Z duhovniki v Jeruzalemu se pač da barantati, posebno če dobe za to primeren dar. Toda On se noče pogajati niti za las, četudi bi Mu daroval vso zemljo! Zaradi tega je seveda z Njim nekoliko trdo in težko shajati; toda On ne more biti nič drugega kot vsaj največji prerok in vsaka Njegova beseda je, natančno gledano, polna resnice, moči in življenja, in še tako nema narava uboga na Njegov migljaj! Kaj naj torej storimo drugega, kot da ostanemo, dokler nas On sam ne bo odpustil?! Kajti dejanj, ki jih je storil pred našimi očmi, ni pred Njim naredil še noben človek in zato bomo ostali pri Njem, naj nas stane, kolikor hoče.«

9 **Užaljeni** pa rečejo: »Storite, kar hočete; mi vsekakor gremo! Če gospodarju kaj dolgujemo, naj nam napravi račun!«

10 **Gospodar** pa reče: »Jaz nimam prenočišča za tujce, ampak le za domače Jakobove otroke in ti gostujejo pri meni brezplačno kot povsod v Kanaanu, deželi, kjer tečeta mleko in med v potokih.«

11 Po tem odgovoru se dvignejo, odpravijo na pot in hitro izginejo. Ko pa so že več ur hoda daleč od Kane in se od utrujenosti ne morejo več premikati, se zgrudijo na cesto in – bilo jih je več kot sto – kar tam prenočijo.

12 Po isti cesti pa pride iz Jeruzalema močna rimska legija vojakov in naleti na to karavano. Ker pa utrujenih ne morejo prebuditi, jih do jutra naslednjega dne zastražijo in ti se zjutraj prebudijo z zvezanimi rokami. Ker se niso mogli izkazati z veljavnimi potnimi dovoljenji, vse skupaj kot ujetnike odpeljejo v Jeruzalem pred sodišče in jih tam teden dni zaslišujejo, dokler ne zvedo, kdo so, potem pa jih po plačani taksi spustijo na prostost.

13 Del teh rimskih vojakov pa pride istega jutra tudi v Kano. Ko preiščejo našo hišo in se izkažejo s potnim dovoljenjem iz Jeruzalema, nam ne delajo nobenih sitnosti več in odidejo naprej proti Kafarnaumu; pred tem se je **poveljnik** legije, ker Me je prepoznal, še o marsičem pogovoril z Menoj in Mi obenem razodel, da bo dalj časa ostal v Kafarnaumu, kamor se je njegova družina napotila že pred nekaj dnevi, in se bo tam srečal z njo. Povabi Me tudi, naj pridem v Kafarnaum in se oglasim pri njem. Obljubim mu, da bom to storil čez nekaj dni.

14 Obenem Me vpraša, ali vem, kdo naj bi bila tista številna

* Črka jota je najmanjša črka grške abecede, op. prev.

karavana, ki mu je prišla v roke ponoči, globoko speča na cesti proti Jeruzalemu.

15 Povem mu, kdo so bili, on pa se Mi prijazno nasmehne in odvrne: »Sem si kar mislil, da sem naletel na takšne tipe, ki pravzaprav niso nič drugega kot farizejski vohuni, in zelo čudno bi se mi zdelo, če jih Ti kot takšne ne bi na prvi pogled prepoznal!«

16 **Jaz** sem mu odvrnil: »Kar prav imaš, če jih imaš za takšne. Toda ko so Mi sledili iz Jeruzalema in Judeje, to še niso bili; zdaj pa lahko to postanejo in nekateri od njih tudi bodo to postali in si tako hudo škodovali. Tempeljska zalega sicer ljubi izdajo, izdajalca pa se boji bolj kot izdanega sovražnika in zato ne pusti nobenega izdajalca na svobodi. Skoraj vsak mora piti prekleto vodo in od desetih komaj eden odnese celo kožo; razpočene pa potem navadno lažno obdolžijo izdajstva in jih pokopljejo v Jozafatski dolini, kjer je prekleto mesto, v prekleto zemljo. In to bo tudi usoda nekaterih, ki Me bodo izdali tempeljski zalegi! Moj čas namreč še ni prišel!«

88. Gospodov pogovor s Kornelijem o jeruzalemskih templjarjih in o Gospodovem očiščenju templja. Nikodem dobro vpliva. Napoved sodbe nad Jeruzalemom.

1 Poveljnik z imenom **Kornelij**, eden izmed bratov cesarja Avgusta, reče: »Prav jim je! Ne morem Ti povedati, kako zelo imam to tempeljsko zalego v želodcu! Povem ti, ljubi prevzvišeni prijatelj: Najslabše od najslabšega na vsej zemeljski obli je judovski tempeljski far! Naši kvazi (*tako imenovani*) egiptovski duhovniki so slabi, toda tu in tam je videti v njih tudi kaj človeškega; malo je slišati o kakšnih grozodejstvih in njihova stvar je, z redkimi mističnimi izjemami, da spodbujajo človeštvo k humanosti in bojevniskemu pogumu.

2 Toda ti so hinavci. Na zunaj se delajo kar se da strogi in pobožni, kot bi nosili s seboj vreče živih bogov, v sebi pa so po našem mitu preveč izprijeni celo za najgloblji tartar. Res, če bi naše tri največje legendarne furije, ki so tako zelo grde, da pred njimi vse okamni od groze, zagledale takšnega jeruzalemskega tempeljca, bi se od strahu in groze spremenile v diamantni kamen! Povem ti: Za dokončno razrešitev tega, tako zlobno zavozlanega tempeljskega klobčiča in njegovih duhovnikov bo čimprej potreben oster meč makedonskega kralja, sicer bo prej ali slej vsa zemlja zavozlana v ta tako zelo nesrečni voz! – O prijatelj! O teh tipih bi ti lahko pripovedoval stvari, ob katerih bi lahko vso zemljo zgrabila vročica! Toda za zdaj bodi dovolj; ko pa boš prišel k meni, se bova o tem veliko pogovarjala!«

3 Rečem **Jaz**: »To zalego poznam do zadnjega vlakna! Zato sem tudi že izbral iz tvojega rodu v Rimu 'makedonskega kralja'; ta bo

dobil oblast, da bo z žarečim mečem presekala ta vozela vseh vozlov! Vendar bom prej storil še marsikaj, da bi se nekateri izmed njih lahko poboljšali.«

4 Reče **poveljnik**: »Ne stori tega! Čeprav lahko umreš po človeško in četudi si resnični Božji Sin, Te vendar utegnejo ubiti! Povem ti, pred temi tipi ni varen niti Bog – le verjemi, ljubi mladi prijatelj!«

5 Rečem **Jaz**: »Pustiva to! Kar hoče Oče, se bo zgodilo! Zadoščal bi en sam dih iz Mojih ust in že jih ne bi bilo več! Toda to ni Očetova volja in tako jih pustiva še nekaj časa!«

6 Reče **poveljnik**: »Če bodo ti tipi še deset let tako nadaljevali, v Judeji ne bo ostalo živih veliko ljudi. Če ne bi v njihovem velikem zboru sedel nekdo zmernejši, bi že kmalu potem, ko si tako pogumno očistil tempelj te golazni, nastal neznanski hrup! Toda resničnemu poštenjaku z imenom Nikodem je uspelo biti kos tem tipom, ki jih je že skoraj toliko kot travne na zemlji. Skoraj počil sem od smeha, ko sem slišal, kako zvito jim je znal predočiti, da je Bog dopustil to čiščenje templja edino zato, da bi s tem Njegovi služabniki dobili zelo veliko denarja, prej pa so bili trgovci, menjalci in prodajalci golobov tisti, ki razen majhne najemnine za prostor niso nikoli položili nobenega daru v Božjo skrinjo, čeprav imajo največ denarja v vsem Jeruzalemu! S tem se je večina strinjala in nekateri so rekli: 'Ta naj pa le še pride za drugi praznik, s svojo čarovniško močjo; zelo je uporaben!' Toda nekateri, ki so sami s pomočjo zaupnih agentov v templju opravljali menjalniške posle, se s to željo niso preveč strinjali. Toda ne glede na to Ti zagotavljam, da Ti zaradi morebitnega čiščenja templja pri naslednjem prazniku ta golazen ne bo skrivila niti lasu; pri zadnjem čiščenju si jim namreč pripomogel do precejšnje vsote. Če boš spet kdaj šel zaradi enake zadeve v Jeruzalem, se priplazi tja skrivaj, sicer boš našel tempelj že očiščen; ti kramarji, menjalci in živinski trgovci so namreč na vse strani razposlali vohune, da bi Te opazovali na Tvojih poteh, enako kot tudi nekateri pokvarjeni tempeljski služabniki. Tisti, ki sem jih med potjo dal zapreti, so bili sami takšni tipi; ne verjamem, da sta bila med njimi dva poštenjaka!«

7 Rečem **Jaz**: »To uslugo jim lahko še kdaj naredim; toda potem, to bodi popolnoma prepričan, ne bo noben menjalec in noben prodajalec več v templju opravljal svojih poslov! Ko bom prišel v Jeruzalem poslednjič, bom moral tempelj znova očistiti, kot sem ga očistil pred nedavnim!«

8 Po tem zagotovitvi pride vodja skupine in naznani poveljniku, da so čete pripravljene za odhod. Poveljnik se poslovil od Mene in Me znova opomni, naj ga zagotovo obiščem v Kafarnaumu! Nato prinese gospodar obilen zajtrk in vsi gostje se ga udeležijo.

89. Jezus moli za vse Svoje, odpusti Svoje brate, da gredo oskrbovat svoja gospodarstva in da navodila za ureditev najemnine. O Tomažu in Iškarijotu. Peter in Gospod. »Kjer primanjkuje vere, tam imamo malo opraviti.« Najboljša začimba pri obedu. Zdravljenje bolnikov s polaganjem rok. Zdravilna zelišča. Vrnitev učencev. Mladi Marko, Petrov sin. Tomažev dober ulov. Iškarijotova narava.

1 Ko smo pozajtrkovali, rečem **Jaz**: »Če mora kdo kaj urediti ali opraviti na svojem domu, lahko za nekaj dni odide; toda tretji dan se mora vrniti. Teh nekaj dni bom namreč ostal v Kani in si privoščil malo počitka. Tisti, ki imajo predaleč do doma, in tudi oni, ki Me nočejo zapustiti, pa lahko ostanejo. Toda ta dva dneva ne bom niti učil niti delal, ampak – kot rečeno – samo počival in molil k Očetu za vas vse.«

2 Tudi Marija in Mojih pet bratov pristopi k Meni in Me vpraša, ali lahko tudi oni za ta čas odidejo v Nazaret in tam uredijo gospodarstvo.

3 Rečem **Jaz**: »Ja, pojdite in storite to; Moji učenci morajo imeti red tudi v svojem gospodarstvu na tem svetu. Uredite pa svoje gospodarstvo za nekaj let in ga dajte v najem kakemu revežu, ampak brez najemnine! Vi kot Moji bratje in učenci v prihodnje ne zahtevajte od nikogar najemnine ali plačila, ampak vzemite le tisto, kar vam dajo prostovoljno!« – Bratje z Marijo vred to obljubijo in odidejo v Nazaret.

4 Od učencev, ki so Mi sledili od Bethabare, kjer je Janez krščeval, je odšel domov samo **Tomaž**, zato, da bi Mi tam pridobil še več učencev, in to mu je tudi uspelo. Bil pa je med temi tudi neki Jud, z imenom Iškarijot, ki ni bil pravi Galilejec, in Me je pozneje izdal. Ta je bil do določenega časa eden Mojih najbolj vnetih učencev. Bil je blagajnik, ki je plačeval naše račune; in bil je tudi nekakšen predhodnik in organizator povsod, kamor sem nameraval iti. Znal pa je tudi skrivaj zaslužiti za svoj žep ob Mojih dejanjih in naukih in ta lakomnost je na koncu naredila iz njega to, kar je postal, namreč – Moj izdajalec! Peter in drugi učenci, ki so Mi sledili tudi že od Bethabare, pa so ostali.

5 Ko sem **Petra** vprašal, ali ne bi tudi on hotel domov za nekaj dni, je rekel: »Gospod, samo smrt me lahko loči od Tebe, ali zapoved. Za svojega sina Marka sem Tomažu naročil, naj pride semkaj; koristen bi bil, ker je skoraj tako večš pisanja kot Matej! To pa je tudi vse, kar mi je treba urediti; za vse drugo tako in tako skrbiš Ti, moj Gospod in moj Bog!« – Rečem **Jaz**: »Ne tako glasno, Moj Simon Peter; tu namreč nismo v Siharju! Tukaj so nekateri, ki še niso tako daleč kot ti; ti bi se lahko pohujšali. Zato zadostuje, da Me v prihodnje imenuješ 'Gospod'; drugo pa za zdaj obdrži zase samo v svojem srcu, ki ga dobro poznam!«

6 Peter je s tem odgovorom zadovoljen in Me vpraša, ali ta dva

dneva v Kani res ne bomo prav nič delali. **Jaz** pa rečem: »Bomo, ampak tako naporno kot v Siharju tukaj ne bo! Tu smo zemeljsko v svoji domovini in ti veš, koliko velja prerok v domovini! Zaradi tega tukaj v svoji pravi domači sferi ne bomo dosti delali in učili; tam, kjer primanjkuje vere, je za nas malo dela. Zato si bomo tukaj, kot se pravi, privoščili nekaj dni lažjega življenja in se nekoliko vnaprej pripravili za prihodnost!«

7 Po teh besedah pride Matej in Me vpraša, ali naj tu v teh dveh dneh zapiše kaj tistega, kar je videl in slišal v Siharju.

8 **Jaz** pa rečem: »Če že hočeš nekaj delati, še nekajkrat prepiši govor na gori, en izvod naj ostane tukaj v Kani, in sicer pri gospodarju, enega pa bomo pustili v Kafarnaumu – sicer pa tudi tam ne bomo imeli veliko dela!«

9 Tedaj pristopi **gospodar** in Me vpraša, kaj bi rad jedel za kosilo. In **Jaz** mu rečem: »Prijatelj, čemu tako prazno vprašanje?! Čeprav Me nisi vprašal pred zajtrkom, glej, Mi je prav dobro teknil! Tako Mi bo teknilo tudi kosilo! Povem ti, vsaka jed, ki je začinjena z darovalčevim plemenitim in ljubečim srcem, tekne bolje kot najdragocenejše jedi, ki se bohotijo na mizah sebičnih požeruhov in s svojim vonjem po ambri polnijo dvorane!« S tem odgovorom je bil naš mladi gospodar zadovoljen in je potem z veselim srcem storil vse mogoče, da bi nam opoldne kar najbolje postregel.

10 In tako sta minila ta dva dneva z nekaterimi dobrimi pogovori in raznovrstnimi obiski meščanov tega majhnega mesta.

11 Tudi nekaj bolnikov je ozdravelo samo s polaganjem rok; in nekemu poštenemu zdravniku, ki ni mogel doumeti zdravilne moči polaganja rok, sem tam pokazal množico zdravilnih zelišč in drugih stvari, s katerimi je potem delal uspešne kure in tako zaslovel.

12 Tretji dan pa so se vrnilo vsi, ki so za dva dni odšli na svoje domove, razen matere Marije in štirih starejših bratov, in od vsepovsod so pripeljali s seboj nove učence. Posebno Tomaž je imel glede tega prav bogat ulov, prinesel pa je tudi veliko pečenih rib; vedel je namreč, da sem takšne ribe rad jedel.

13 Tudi mladi Marko je prinesel očetu Simonu poleg številnih pozdravov tudi veliko najboljših pečenih rib, in Iškarijot je prinesel veliko denarja in prav veliko življenja v družbo; bil je namreč zelo živahen in spreten in poskrbel je za vse; in tudi Jaz sem mu bil izredno všeč. Znal je veliko pripovedovati o najrazličnejših dogodkih, ki so se tu in tam zgodili v prostranem rimskem cesarstvu.

14 Ko smo bili zbrani, sem hotel nadaljevati potovanje. Toda gospodar Me je prosil, naj ostanem samo še do večera, ker je bilo zunaj zelo vroče. In ostal sem do večera. Ko pa se je sonce začelo močno bližati zatonu, sem opomnil družbo, naj se pripravi za odhod.

90. Ozdravitev sina kraljevega sorodnika. Zahvala slednjega in njegova spreobrnitev. Kornelijev govor o edinem všečnem čaščenju Gospoda. Opomba o tedanji razdelitvi časa.

Jan 4, 47–53.

47. In bil je neki kraljev sorodnik, čigar sin je ležal v Kafarnaumu bolan. Ta (oče bolnega sina) je slišal, da je prišel Jezus iz Judeje v Galilejo, in je šel k Njemu (v Kano) in Ga prosil, naj pride dol (v Kafarnaum) k njemu in pomaga njegovemu sinu; bil je namreč na smrt bolan.

1 Ko smo hoteli odpotovati, je prihitel k Meni ves zadihani neki mož kraljevskega rodu in poveljnikov bližnji sorodnik, ki je nekaj dni pred tem prišel v Kafarnaum; od poveljnika je zvedel, da sem se iz Judeje spet vrnil v Galilejo. Ta kraljevski mož je imel edinega sina, ki ga je nenadoma napadla huda vročina, in zdravnik v Kafarnaumu je takoj spoznal, da gre z bolnikom neogibno h koncu. Sinov oče je obupaval in si od bolečine ni znal pomagati. Tedaj je prišel k njemu **Kornelij**, poveljnik, in rekel: »Brat, lahko ti svetujem! Do Kane je za dobrega hodca komaj pičila ura poti. Tam se zadržuje slavní zdravnik Jezus iz Nazareta! Jaz sam sem Ga srečal tam na poti semkaj in govoril z njim! Gotovo bo še tam; obljubil mi je namreč, da bo prišel naravnost k meni v Kafarnaum! Kar On obljubi, to zanesljivo drži! Ker pa doslej še ni prišel k meni, je gotovo še v Kani! Zato osebno pohiti tja in Ga prosi, naj pride k sinu in mu pomaga! In zagotavljam ti, da bo takoj prišel in pomagal!«

2 Ko kraljevski sorodnik to izve od brata Kornelija, kar se da hitro teče v Kano in tako tudi pride, kot je povedano zgoraj, ves zadihani v Kano, ravno ko sem se namenil nadaljevati pot. Komaj pride do Mene, pade Predme na kolena in Me prosi, naj z njim kar se da naglo pohitim v Kafarnaum, ker se njegov edini sin, ki mu je vse na svetu, že bojuje s smrtjo in mu noben zdravnik v Kafarnaumu ne more več pomagati, in če ne bom pri priči odhitel z njim, bo njegov sin gotovo umrl, preden bom prišel tja, če medtem že ni umrl.

48. In Jezus je rekel: Če ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete!«

3 Rečem **Jaz**: »Priatelj Moj, z vami je težko! Če že vnaprej ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete! Jaz pa pomagam predvsem tistim, ki verujejo, četudi niso vnaprej videli znamenj in čudežev! Kajti kjer srečujem brezpogojno vero, tam tudi ozdravljam zanesljivo in gotovo!«

49. Kraljevski sorodnik pa Mu je rekel: »Gospod! Pridi dol, preden moj sin umre!«

4 Tedaj zakriči **kraljevski mož**: »O Gospod, ne govori tukaj tako dolgo z menoj, ubogim; saj vendar vidiš, da verujem, sicer ne bi prišel k Tebi! Prosim Te, o Gospod, samo pridi pod streho moje hiše in moj sin bo živel! Če pa boš odlašal, bo umrl prej, preden boš prišel tja! – Glej, jaz imam pod seboj veliko hlapcev; in če rečem nemu ali drugemu: Stori to ali stori ono, bo to storil. Če ne bi tako zelo veroval Vate, o Gospod, bi poslal k Tebi enega svojih hlapcev! Toda ker tako zelo verujem, sem prišel sam; kajti moje srce mi je reklo: 'Če Te le najdem in ugledam, bo moj sin ozdravel!' Gospod, priznam tudi, da sploh nisem vreden, da vstopiš pod streho moje hiše, ampak reci le besedo, in moj sin bo zdrav in živ!«

50. Jezus mu reče: »Pojdi tja, tvoj sin živi!« Človek je verjel besedi, ki mu jo je rekel Jezus, in je šel.

5 Rečem **Jaz**: »Priatelj, takšne vere nisem našel v vsem Izraelu! Pojdi potolažen domov; zgodi se ti po tvoji veri! Tvoj sin živi!« – In kraljevski mož je v solzah veselja in hvaležnosti odšel domov; kajti neomajno je verjel Moji besedi. Jaz pa sem ta večer in še naslednji dan ostal v Kani in to je bilo gospodarju v največje veselje.

51. In medtem ko je šel dol (proti Kafarnaumu), so ga srečali njegovi hlapci in mu naznanili: »Tvoj otrok živi!«

6 Ko se je kraljevski uradnik, ki je v Kafarnaumu užival velik ugled, ker je bil, prvič, tako kot poveljnik Kornelij v sorodu z rimsko vladarsko hišo, in drugič, ker ga je Rim tu nastavil za visokega državnega uradnika, bližal mestu, so mu že prišli naproti njegovi **služabniki** in mu glasno naznanili: »Gospod, tvoj sin živi in je popolnoma zdrav!«

52. Tedaj jih je povprašal po uri, v kateri se mu je (sinu) izboljšalo. In rekli so mu: »Včeraj ob sedmi uri ga je zapustila mrzlica!«

7 Mož je skoraj omedlel od veselja in se takoj pozanimal, katero uro mu je odleglo. In **služabniki** so enoglasno odgovorili: »Včeraj ob sedmi dnevni uri ga je zapustila huda mrzlica!«

53. Oče je tedaj spoznal, da se je to zgodilo tisto uro, ko mu je Jezus rekel: »Tvoj sin živi!« In veroval je sam in vsi v njegovi hiši.

8 Ko je to zvedel od svojih služabnikov, je začel preračunavati in ugotovil, da je to bilo natančno v tistem času, ko sem mu rekel: »Tvoj sin živi!« Potem se je z zlošnim korakom bližal domu. Tam mu je poveljnik **Kornelij** že pripeljal naproti zdravega in vedrega sina

in mu rekel: »No, brat, sem te poslal k pravemu zdravniku, kajne?!«

9 **Kraljevski uradnik** pa je rekel: »Brat, ja, s svojim nasvetom si mi desetkrat povrnil življenje! Toda očitno je, da je ta zdravnik, Jezus iz Nazareta, več kot navaden zdravitelj, ki zna še tako spretno zdraviti bolezni ob uporabi zdravih zelišč! – Zamisli si! Rekel je, ne da bi mojega sina sploh kdaj videl, čisto preprosto le: 'Tvoj sin živi!', in sin je še isto uro ozdravel! – Poslušaj, to je nekaj izrednega! Povem ti: tega ni zmožen storiti človek, ampak edino Bog! In odslej verujem jaz in gotovo tudi vsa moja hiša, da je ta Jezus nedvoumno do nebes visoko resnični Bog in hodi zdaj v človeški podobi med ljudmi za zveličanje vseh ljudi in jih ozdravlja in poučuje. – Če pride sem, Ga moramo po Božje počastiti!«

10 Pravi **Kornelij**: »Jaz Ga že poznam kot takega in vem, kdo je, in si tega vedenja tudi ne dam vzeti; toda On ne trpi, da bi Mu kdo pripravil kakšno počastitev!«

11 Reče **oče ozdravljenega sina**: »Brat, kjer je takšen dokaz, tam – menim – da ni mogoče nikoli storiti preveč!«

12 Pravi **Kornelij**: »Popolnoma se strinjam, toda kot sem ti rekel, tako je in tudi ostane pri tem, da On izrečno sovraži javno in zunanje čaščenje. Kolikor vem tudi iz Njegovega ranega otroštva, mu je po volji samo tiho notranje čaščenje, ki se izraža v ljubezni srca. Vse zunanje pa Mu je celo nadvse nadležno, in če bo prišel sem, kot mi je obljubil, bi Ga z javnim pobožanstvenjem lahko samo za vedno pregnal iz tega kraja! Zato stori v srcu vse, kar hočeš; ogni pa se zunanjemu ceremonialu. Jaz Ga namreč poznam že od Njegovega rojstva v Betlehemu in sem od takrat o Njem veliko slišal in veliko tudi sam videl!«

13 Reče **kraljevski mož**: »Dobro, včeraj sem te ubogal podnevi in zato te bom poslušal tudi danes ponoči in se bom ravnal po tvojem nasvetu.«

14 (Tu je treba zaradi besede »včeraj«, da ne bi bilo povoda za dlakocepstvo, dodati majhno pojasnilo, da je, posebno v Galileji, trajal dan samo do vsakokratnega sončnega zahoda; po sončnem zahodu se je pravzaprav začel že naslednji dan in nekaj minut po sončnem zahodu so minulemu dnevu že rekli »včeraj«. S sončnim zahodom se je potem že začela prva nočna straža za prihodnji dan; ena nočna straža pa je bil čas treh današnjih ur, ena dnevna ura pa je bila poleti dolga skoraj dve današnji uri, pozimi pa komaj eno, čas sončne svetlobe je namreč moral vedno imeti dvanajst ur, pa če je bil sončni dan kratek ali dolg. Če se potem v razlagi glasi, da je kraljevski mož hodil eno uro iz Kafarnauma v Kano, bi bilo to dandanes toliko kot skoraj dve uri. – Ta kratka vmesna razlaga je potrebna toliko bolj, ker bi drugače marsikaj v tem evangeliju komaj pravilno razumeli, saj so časovne enote vzete iz tedanje, ne pa iz zdajšnje razdelitve časa.)

91. Gospod da navodila Svojima tedanjima dvema pisarjema Janezu in Mateju. Nekaj za pravilno razumevanje različnosti teh dveh evangelijev. Gospodove ustanove, ki že od nekdaj skrbijo za čistost in razjasnjevanje Njegovega nauka. Gospodovo pričevanje o Njegovem zdajšnjem novem razodetju.
Jan 4, 54.

54. To je bilo drugo znamenje, ki ga je Jezus storil, ko je iz Judeje prišel v Galilejo.

1 V Kani naslednjega dne rečem Janezu, ki je zapisal prvo znamenje na svatbi, naj zapiše zdaj tudi to drugo znamenje na istem kraju; in Janez to tudi stori z malo besedami v osmih vrsticah, kot je zapisano.

2 Tudi Matej me je vprašal, ali naj zapiše to dejanje. **Jaz** pa mu rečem: »Pusti to! Ko bomo jutri prišli v Kafarnaum in bom tudi tam spet učil in delal znamenja – ta potem zapiši ti! Pristavi pa k Mojemu govoru na gori še ozdravitev gobavca v Siharju, ki sem ga ozdravil, ko sem prišel z gore!«

3 Reče **Matej**: »Gospod, kolikor vem, si v Siharju ozdravil *dva* gobavca; katero ozdravitev naj zapišem?«

4 Rečem **Jaz**: »Ozdravljenih jih je bilo še več, toda dovolj je, če zapišeš o tistem, ki sem ga ozdravil ob vznožju gore in ga potem poslal, naj se pokaže duhovniku Jonaelu – njegovo ime izpusti – in daruje dar, ki ga je zapovedal Mojzes, njim v pričevanje! Kdor mi namreč ne verjame zaradi *enega* znamenja, mi ne bo verjel, četudi jih naredim pred njim sto! Zato od vseh znamenj zapiši samo tisto, ki sem ti ga naznanil!«

5 Reče **Matej**: »Ah ja, Gospod, že vem, katero znamenje misliš. Označil sem si ga že, nisem pa ga še zapisal tako, kot je treba, in to bom storil zdaj, s tem bom začel novo poglavje. Govor na gori sem namreč razdelil v tri poglavja in to bo četrto.«

6 Rečem **Jaz**: »Za zdaj je takšna tvoja razdelitev dobra; ko pa bom povzdignjen s te zemlje v svoje večno nebeško kraljestvo, boš moral napisati še štiri predpoglavja; zato lahko že kar zdaj tri poglavja govora na gori označiš namesto z I, II in III kar s številkami V, VI in VII, novo poglavje pa z VIII!«

7 In Matej je uredil svoje zapiske tako, da govor na gori, čeprav je bilo to prvo, kar je Matej zapisal, danes ni v prvem, temveč šele v petem, šestem in sedmem poglavju.

8 To je nujno vedeti za boljše razumevanje obeh evangelijev, Janezovega in Matejevega; oba sta bila namreč napisana pod Mojim osebnim vodstvom, gre pa tu predvsem tudi za to, da se s takšnim spoznanjem oba dokumenta, ki sta na zunaj videti zelo različna, uskladita in spravita v pravo harmonijo, ker se je sicer skoraj zmeraj dogajalo, da so celo dobri poznavalci Pisma čudeže, ki so pri Mateju

in Janezu videti podobni, imeli za iste, pa so se vendarle vpraševali: »Kako je mogoče, da pravi Matej *tako* Janez pa *drugače*, ko se zdi, da gre vendar za isto stvar.«

9 Iz tega je tudi nastalo veliko zmot in neredko se je zgodilo, da je bil Moj nauk podan čisto drugače, kakor je zapisan v evangelijih.

10 Lahko bi rekli: »Ja, zakaj, o Gospod, si dopustil, da se je to toliko stoletij dogajalo in nisi hotel tega nikomur razodeti?« Takole pravim:

11 *Ni bilo stoletja, da ne bi Jaz povsod, kjer je Moj nauk vsaj kolikor toliko znan, izvolil in obudil može, da bi ljudem predstavili resnično stanje in razložili evangelije.* Izvoljeni so to vsakokrat storili in so v dokumentih tudi zgodovinsko dopolnili, kar se je izgubilo deloma zaradi površnosti ljudi, deloma zaradi trdoglavosti in neredko hudobne volje različnih sektaških nadzornikov in duhovnikov evangelija, oziroma Mojega nauka; toda samo zelo redki so to sprejeli.

12 Cerkve, ki so se sčasoma sistematično izoblikovale, so to razumljivo zavrgele in razglasile za »krivoverstvo« in »hudičevo delo«, ker ni bilo primerno za njihovo dobička- in oblastišeljnost!

13 Učenjaki in umetniki pa so takšne pojave razlašali za »slepila« in »sanjarsko čenčanje« uboge pare, ki bi rada nekaj bila, ne da bi si s trudom, prizadevnostjo in temeljitim študijem pridobila za to potrebne lastnosti.

14 V kraju, kjer je izvoljeni in prebujeni prerok živel in bil znan, je gotovo najmanj veljal in zato tudi ni mogel veliko opraviti. Po mnenju večine ljudi prerok sploh ne bi smel bivati na zemlji in tudi ne imeti človeške podobe, prav tako ne bi smel jesti in piti in nositi obleke, temveč bi se moral vsaj kot Elija voziti okrog po zraku v ognjenem vozu, z ognjenega voza pa vsakemu človeku oznanjati samo tisto, kar eden ali drugi samovšečno rad sliši in kar mu laska! To bi bil pravi prerok, h kateremu bi bile usmerjene vse oči in ušesa, posebno, če bi na svojih vožnjah po zraku čudežno sipal zlatnike in srebrnike med bogataše, med rajo pa bakreni drobiž, ter pri tem hvalil velikaše, bogataše in oblastnike, in večkrat ostro kaznoval uboge vrage (rajo), posebno če bi se drznili godrnjati proti bogatašem, velikašem in oblastnikom! Seveda potem takšen prerok ne bi bil ravno zelo prijetna pojava za reveže, in ti ga ne bi hvalili!

15 Če pa je prerok človek kot vsak drug, če je in pije, ima celo stanovanje, in če poleg tega opravlja še kakšno posvetno rokodelstvo, je njegovega preroštva konec. Razglasili ga bodo za napol norca ali za hinavca, v svoji domovini pa bo gotovo mogel najmanj opraviti!

16 *Skoraj 2000 let sem torej stalno dopolnjeval tisto, kar je manjkalo:* toda kdo je to sprejel? Takole pravim: Vedno le zelo redki in še ti redkokdaj dovolj živo! To so pač vzeli na znanje; da bi pa po tem uravnali svoje življenje in nato v Duhu prepričali sami sebe, da sem izvolil čisto navadnega človeka, da bi v čedalje bolj mračni svet ljudem

znova prinesel svežo svetlobo iz nebes, to so iz vsakovrstnih ničevih razlogov opustili!

17 Eden si je kupil par novih volov in jih mora pripraviti za oranje, ta seveda nima časa; drugi mora obdelati novo polje in zato tudi ne more priti! Tretji se je oženil in zato sploh nima več časa in priložnosti. Četrti mora zgraditi veliko hišo in od samih skrbi ne ve več, kaj bi; ta seveda še sploh nima časa! In tako ima na koncu vsak kakšen izgovor, nova svetloba iz nebes pa potem celo stoletje zaman gori v kakšnem skritem kotu zemlje. In ko bom v naslednjem stoletju dal spet novo svetlobo za razsvetljevanje starih dokumentov, jo bo doletela enaka usoda.

18 Če pa je, po izkušnjah vseh časov, to treba priznati, je vprašanje, ali je Moja krivda, da se v starih dokumentih še zmeraj najdejo iste luknje, ki so jih domišljavi razumarski raziskovalci in tuhtači odkrili že pred tisoč leti; zaradi tega so kot gobe po dežju pognali tudi mnogi dvomljivci in končno tisti, ki so zavrgli Moj nauk ter Moje in njegovo (Mojea nauka) najpopolnejše božanstvo.

19 Zdaj osvetlujem to kar najbolj popolno, da se na koncu nihče ne bo mogel opravičevati, da od časa svoje telesne navzočnosti na zemlji nisem več skrbel niti za čistost in popolnost Svojega nauka niti za ljudi, ki so ga sprejeli!

20 Ko bom v poslednjem času spet prišel na zemljo, bom opravil natančen pregled; in nikogar ne bom sprejel, ki bo prišel k Meni s kakršnim koli opravičilom! Vsakdo, ki resno išče, more in mora to najti! Bolne ovce in osli pri jaslih pa morajo dobiti zdravilo, po katerem si bodo zaželeli nebeške hrane; toda potem bodo kot okrevanci dolgo časa krmljeni zelo homeopatsko. In zdaj spet k evangeliju!«

92. Gospod in Matej. Pravi red je zmeraj dober in koristen. Nekaj primerov za to: o pranju, o kamenju na polju. O Božji vsenavzočnosti. Vodenje ljudi. O duhu varuhu. »Bog je ljubezen!« O razmerju med Bogom kot čisto ljubeznijo in ljudmi. Opomin k odhodu v Kafarnaum.

1 Ko je Matej dan potem, ko sem v Kani ozdravil sina kraljevskega rodu iz Kafarnauma, končal kar precej svojih vrstic, Mi je pokazal svoje delo; pohvalil sem ga, ker je bilo kratko, dobro in vse zapisano. Ko pa je pospravil svoj pisarski pribor, je prišel znova k Meni in Me vprašal, koliko pisarskega materiala bo približno potreboval v Kafarnaumu; tu je namreč pustil nezavite samo štiri table za uporabo v Kafarnaumu. Če bi jih potreboval več, bi jih tu lažje vzel iz glavnega zavitka kakor v Kafarnaumu!

2 Rečem **Jaz**: »Štiri zadoščajo, opozoriti pa te moram na majhno napako v ureditvi tvoje lastne zadeve. Sicer ne gre za nič bistvenega;

toda ker mora pri meni vse potekati urejeno, je nespametno, da najprej povežeš svoj pisarski zavitek in Me šele potem vprašaš, koliko tabel boš potreboval. Če bi ti rekel: 'V Kafarnaumu boš potreboval pet tabel!' bi moral razvezati ves zavitek zaradi ene same table in to bi ti očitno povzročilo nepotreben trud. Toda ti si jih, prisiljen z Mojim skrivnim navdihom, pustil zunaj ravno pravo število in si si tako prihranil trud, da ti ni treba znova razvezovati zavitka. Že prej sem ti omenil, da ni to nič bistvenega; toda pravi red pogosto zelo koristi pri vseh stvareh, četudi se zdijo še tako malenkostne.

3 Glej, če se kdo umiva zjutraj, opoldne ali zvečer in si najprej umije obraz in šele nazadnje roke, zlepa ne bo imel čistega obraza, ker se ga dotika z umazanimi rokami; če pa si najprej očisti roke, bo tudi njegov obraz, zdrgnjen s čistimi rokami, kmalu in zlahka postal čist.

4 Neki človek je imel njivo, polno kamenja, in jo je z velikim trudom in pridnostjo očistil kamenja; dela se je lotil takole: Najprej je pobral z njive največje kamne in jih zložil zunaj njive v pravičen in pravokoten kup. Nato je zbral manj velike in jih zložil v drugi, prav tako pravokotni kup. In enako je naredil z drugim, seveda vedno manjšim kamenjem; tako je naredil deset kupov kamenja, v vsakem od njih pa so bili enako veliki kamni.

5 Sosedje, ki so to videli, in s svojih njiv niso očistili kamenja na tak način, ampak so velike in male kamne samo zmetali na neurejene kupe, so govorili: 'Poglejte norca, kako se igra s kamenjem!'

6 Kmalu zatem je šel po poti, ki je vodila mimo te njive, gradbenik, in iskal kamenje za neko stavbo. Ko je videl deset urejenih kupov, je šel k človeku, ki so ga sosedje razglasili za norca, in odkupil vse kamenje za štirideset srebrnikov; tako urejene kamne je namreč lahko takoj uporabil. Ko so sosedje to opazili, so prišli zraven in rekli: 'Gospod, zakaj nisi prišel k nam? Glej, mi imamo enako kamenje in dali bi ti ga za manj srebrnikov, tukaj pa si kupil prav tako kamenje za štirideset srebrnikov!' Gradbenik pa je rekel: 'Vaše kamenje bi moral najprej razvrstiti in to bi zahtevalo veliko dela, časa in truda; ti kamni pa so že urejeni, tako kot jih potrebujem, in zato raje te preplačam, kot pa da bi vzel vaše zastonj!' Tedaj so tudi sosedje začeli urejati svoje kupe; toda bilo je prepozno! Gradbenik je imel dovolj tistih, ki jih je kupil od prvega, in sosedje so seveda delali zaman.

7 Zato bodite zmeraj in v vsem kar najbolj urejeni! Če potem pride prinašalec dobička, bo gotovo najprej posegel tam, kjer bo našel najboljši red! Poznejši trud je pogosto in večkrat zaman! Razumeš to prisposodobu?«

8 Reče **Matej**: »O Gospod, le kako je ne bi razumel?! Saj je tako svetla in jasna kot sonce opoldne!

9 Toda rad bi zvedel samo še to: Kako Si mogel vedeti, da bom v Kafarnaumu potreboval ravno štiri table! Božja vsevednost mi je

namreč še zmeraj največja uganka! Včasih veš vse, ne da bi bil koga kaj vprašal in uravnavaš po tem Svoja pota; drugič spet vprašuješ kakor kateri izmed nas, kot da ne bi bil vedel, kaj se je ali se bo tu ali tam zgodilo! Kako to? Gospod, prosim Te, vsaj malo mi razjasni to!«

10 Rečem **Jaz**: »Priatelj! Prav rad bi ti razkril to stvar, toda ti je ne bi razumel; zato pustiva to! Kmalu bo prišel čas, ko boš takšne skrivnosti zlahka in jasno dojel.

11 Za zdaj ti lahko povem le to, da Bog zaradi človekove svobodne volje sicer lahko vse ve, kar hoče; česar pa noče vedeti zato, da je človek svoboden, tega potem tudi ne ve! Razumeš?!«

12 Reče **Matej**: »Gospod, če je tako, potem je človeško življenje najbolj nevarna stvar na tej zemlji! Kateri kolikor toliko izobraženi človek ne pozna nešteti sovražnikov, ki se z vsemi mogočimi hudobijami spopadajo z ubogim človeštvom in s tem pripravljajo človekov propad?! Če Ti tega ne bi vzel na znanje, kot da Ti to ni mar, bi bilo nenadoma zelo slabo z zveličanjem duš.«

13 Rečem **Jaz**: »Ne tako slabo, kot misliš! Prvič, bo vsak živel po svoji veri in predvsem svoji ljubezni; in drugič, je vsakemu človeku omogočeno, da se vsak trenutek obrne na Boga in ga prosi za pomoč, in Bog bo obrnil svoj obraz k prosilcu in mu bo pomagal iz stiske!

14 Sicer pa ima vsak človek nevidnega angela varuha, da ga vodi od rojstva do groba! Takšen duhovni varuh stalno vpliva na človekovo vest in se začne oddaljevati od človeka, ki mu je zaupan, šele tedaj, ko je ta, ki ga vodi sebičnost, prostovoljno opustil vero in ljubezen do bližnjega.

15 Človek na tej zemlji torej ni tako zapuščen, kot meniš; vse je namreč odvisno od njegove svobodne volje in ravnanja; ali hoče, da ga Bog nadzira in vodi ali ne! Če človek to hoče, hoče tudi Bog; če pa človek noče, je z Božje strani popolnoma svoboden in Bogu ni več mar zanj; prejema le to, kar mu iz splošne ureditve pripada kot naravnemu človeku, torej naravno življenje in vse, kar je potrebno kot pogoj zanj. Toda od tod naprej se Bog ne ukvarja več s človekom in se zaradi njegove nedotakljive svobode tudi ne sme ukvarjati! Samo če človek išče Boga iz svobodne volje svojega srca in Ga prosi, bo tudi Bog po najkrajši poti ustregel človekovi prošnji in človekovemu iskanju, če seveda človek s svojim iskanjem in prošnjo misli resno.

16 Če pa človek išče in prosi samo poskusno, da bi se prepričal, ali je kaj na Bogu in njegovih obljubah, se Bog ne bo ozrl nanj in ga ne bo uslišal! BOG SAM V SEBI JE NAJČISTEJŠA LJUBEZEN in obrača svoje obličje samo k tistim, ki pridejo k Njemu prav tako v čisti ljubezni svojega srca in iščejo Boga zaradi Njega samega, Ga hočejo kar najbolj hvaležno spoznati kot svojega Stvarnika in si vroče želijo, da bi jih varoval in vodil.

17 Za tiste, ki *tako* pridejo, Bog v vsakem trenutku ve, kako je z njimi, in jih uči in vodi po vseh njihovih potih; toda za tiste, ki nočejo

nič vedeti o Njem, se tudi Bog ne zmeni.

18 In ko bodo nekoč v onstranstvu postavljeni pred Boga in če bodo še tako močno klicali: 'Gospod, Gospod!', jim bo Bog odgovoril: 'Proč od Mene, tujci, nikoli vas nisem spoznal!' In takšne duše bodo morale potem veliko trpeti in se bojevati, dokler jih Bog ne bo spoznal in se mu bodo smele približati. Razumeš?»

19 Reče **Matej**: »Ja, Gospod, to razumem, dobro, čisto in jasno. Toda, ali ne bi kar takoj zapisal tega čudovitega nauka, ki bi ljudi spodbujal, da bi neprestano iskali Boga in ga prosili, naj jih vodi in usmerja na pravo pot?»

20 Rečem **Jaz**: »Ne, Moj ljubi prijatelj in brat; tega nauka skoraj noben človek ne bi prav razumel! Zato ti ga tudi ni treba zapisati, to lahko storiš kdaj pozneje, če želiš – samo zase in za nekaj bratov.

21 Zdaj pa, če ste pripravljeni za nadaljevanje potovanja v Kafarnaum, pojdimo na pot! Kdor želi z nami, naj nam sledi; kdor pa hoče ostati, naj ostane! Jaz moram tja; tam in v majhnih mestih okrog jezera, ki je Galilejsko morje, je namreč veliko bede.«

93. Gospod in gostilničar Koban v Kani. O svobodni samoodločitvi. Primer umetnine. »Kdor ima, se mu bo dalo!« Pravo življenje prihaja iz srca. Prost vsega – tako romar zlahka potuje!

1 Odpravili smo se na pot. Mladi gostilničar Me je znova prišel prosit, naj preživim večer pri njem.

2 Toda **Jaz** rečem: »Kmalu bom spet prišel; preden odidem na naslednji praznik v Jeruzalem, moram obiskati Nazaret, in ko bom šel tja in ko se bom vračal, se bom spet oglasil pri tebi.«

3 Reče **gostilničar**: »Gospod, nadvse blažen bom. Če pa že danes nočeš ostati dalj časa, mi vsaj dobrotljivo dovoli, da Te smem spet spremljati!«

4 Rečem **Jaz**: »Glede tega si povsem svoboden; zaradi Mene ne sme biti nikoli nihče k ničemur prisiljen! Kdor Me hoče sprejeti, naj Me sprejme, in kdor hoče Meni in Mojemu nauku slediti, naj sledi! Jaz in Moje kraljestvo sva svobodna in zato naj bova dosežena v svobodi!

5 Zame je nekaj vredna samo najsvobodnejša samoodločitev. Vse, kar je nad tem ali pod tem, nima pred Menoj in Mojim Očetom, ki je v Meni kot sem Jaz v Njem, nikakršne vrednosti!

6 Vsaka prisila od koder koli drugod kot iz lastnega srca je tuja in nikakor ne more veljati za človekovo življenje, ki prav tako ni tuje, temveč edino najbolj lastno v Mojem večnem, najbolj svobodnem redu.

7 Kaj bi ti koristilo, če bi o umetnini, ki jo je naredila tuja roka, rekel, da je delo tvojih rok? Ko pa bi potem prišel nekdo in za veliko

plačilo zahteval od tebe, da narediš še eno enako delo, bi ti bilo v sramoto, ko bi te naročnik pred vsem svetom ozmerjal za lažnivca, sleparja, ki se postavlja s tujo slavo.

8 Tako je tudi s človekovim življenjem – vsakemu je dano, da ga oblikuje sam.

9 Kar bo pri prihodnji veliki življenjski preskušnji vsakega posameznega človeka pred Božjimi očmi na človeku spoznano kot tujek, zanj tudi ne bo imelo nobene vrednosti in mu bo vzeto, in tedaj bo veljalo: Kdor ima, se mu bo pustilo in še veliko dodalo; kdor pa nima nič svojega, se mu bo vzelo tisto, kar ima, ker to ni njegova last, temveč tujek!

10 Povem ti, da zdaj ni potrebno, da greš z nami; toda če hočeš, to lahko storiš sam od sebe iz ljubezni do Mene, s tem ne le da ne boš nič izgubil, temveč boš desetkratno pridobil v vsem! Kdor namreč stori kaj iz prave ljubezni do Mene, mu bo desetkratno povrnjeno, nekoč, v Mojem kraljestvu, pa stokratno, tudi tisočkratno in neskončno velikokrat.«

11 Reče **gostilničar**: »Gospod, če je tako, grem s Teboj; moje srce mi veleva, naj to storim in jaz mu bom sledil! «

12 Rečem **Jaz**: »Dobro, torej stori to, pa boš živel iz srca, kar je edino pravo življenje. Vsako drugo življenje, ki ne prihaja iz srca, namreč ni življenje, temveč smrt lastnega življenja pri vsakem človeku! To ti povem Jaz, gospodar vsega življenja.«

13 Gostilničar postane zaradi tega blažen, vzame nahrbtnik in nekaj denarja in se pripravi za pot.

14 Toda **Jaz** mu rečem: »Znebi se vsega, pa boš veliko laže hodil; tatovi napadajo samo tiste, o katerih vedo, da nosijo kaj s seboj! Če pa nimaš nič, ti tudi ničesar vzeti ne morejo!«

15 Gostilničar nato izroči denar in nahrbtnik ženi in Mi tako sledi brez denarja in nahrbtnika.

94. O denarju. Posvetno-razumski ugovori Juda Iškarijota. Zaupanje v Boga – največji zaklad. Zakaj Mojzes ni prišel v obljubljeno deželo. Gospod priča o Sebi. O prekletstvu in nevarnostih denarja nekoč in zdaj. Odrešilni ogenj od zgoraj. Judov predrzni slavospev denarju. Resen odgovor. »Kar kdo ljubi, to zna hvaliti!«

1 Toda **Juda Iškarijot**, ki stoji zraven, reče: »Jaz pa menim, da nekaj denarja na potovanju človeku nikoli ne more škoditi.«

2 Rečem **Jaz**: »Kdor Me pozna kot ta gostilničar, ki je bil z Menoj v Siharju, ta ve, da se da pri Meni tudi brez denarja čisto dobro shajati! Glej, Jaz nimam niti žepa v suknji, še manj pa kakšnega denarja; in vendar sem vodil več sto ljudi skozi Judejo in Samarijo do sem! Vprašaj jih, koliko je vsakega stalo to potovanje!

3 Povem ti tudi, da se bo kmalu zgodilo, da jih bom nasitil na tisoče, ne da bi imel pri sebi več denarja kot zdaj.

4 Povem ti: Pravo in popolno *zaupanje v Boga* je več vredno kot vsi zakladi sveta, s katerimi sicer lahko za kratek čas pomagaš svojemu mesu, nikdar pa svoji duši! Če pa si uničil dušo in jo tako izgubil, kaj lahko potem daš kot odkupnino za svojo dušo?!«

5 Reče **Juda**: »Ja, ja, seveda imaš prav; toda za nekatere reči mora človek vendarle imeti denar!«

6 Rečem **Jaz**: »Koliko denarja je imel Mojzes, ko je izpeljal Izraelce?« – Odvrne **Juda**: »Imel je veliko zlata, srebra in dragih kamnov!«

7 Rečem **Jaz**: »To je sicer imel; toda to ga je tudi zadržalo, da ni mogel priti v obljubljeni deželo! Ali sploh lahko to dojameš?«

8 Reče **Juda**: »Menim, da pri Mojzesu, preroku vseh Jehovovih prerokov, za to vendarle ni bilo krivo zlato in srebro, ki ga je moral vzeti iz Egipta po Božjem naročilu, temveč, da je bil v uri slabosti svoje vere premalo zvest Jehovi.«

9 Rečem **Jaz**: »In iz katerega razloga je nekega dne postal slab? Tisti, ki je dopustil, da je Mojzes zaradi misli na zlato in srebro postal slab, je zdaj tukaj in ti to govori! Zapisano je sicer v podobi; kakor pa sem ti zdaj oznanil, tako je in je bilo v resnici!«

10 Reče **Juda**: »Dobro, verjamem Ti, da je takrat bilo tako! Toda zdaj je rimski kralj in s tem polovica zemlje vpeljal denar kot zakonito menjalno sredstvo za olajšanje nujne trgovine med ljudmi in mi smo ga dolžni uporabljati; in tako menim, če ni greh darovati denar v Božjo skrinjo, tudi ni greh dati denar kakšnemu revežu, da se lahko z njim preskrbi za nekaj dni; in tako je že zaradi revežev dobro vzeti s seboj na potovanje denar, ki ga je zakonito vpeljala država; torej bi tudi gostilničar Koban lahko obdržal pri sebi svojih nekaj srebrnikov!«

11 Rečem **Jaz**: »S seboj nosiš sicer bogato napolnjen mošnjiček, vendar včeraj nisi dal trem revežem, ki so te prosili miloščine, ničesar; menim, da ti sam denarja ne uporabljaš ravno v takšen hvalevreden namen, kot si ravnokar govoril.

12 Kar pa zadeva denar v Božji skrinji, ti odkrito povem: To je grozota opustošenja, če že ne toliko za nekatere redke uboge v duhu, ki menijo, da si bodo s tem zagotovili nebesa, pa toliko bolj za tiste, ki jemljejo denar iz skrinje in ga ponoči zapravljajo s kupljivimi vlačugami! Dokler ni bilo denarja, tudi ni bilo javnih vlačug, kot so zdaj. Ker pa imamo denar in najrazličnejše kovance, so v Jeruzalemu in skoraj v vseh drugih mestih velike množice kupljivih vlačug in možje grešijo z njimi dan in noč! In če tistim, ki imajo veliko denarja, ne dišijo več domače, pripeljejo iz gornjih dežel dekleta, jih v Grčiji kupijo in tukaj v Judeji z njimi kar najbolj sramotno nečistujejo! Glej, vse to in še tisočkrat več je blagoslov tvojega tako zelo hvaljenega denarja!

13 Toda to je šele začetek prekletstva, ki je v denarju.

14 Prišli bodo časi, še slabši od tistih, ko je Noe gradil ladjo, in svojo bedo bodo dolgovali zlatu in srebru – in ljudi ne bo iz te najhujše bede odrešilo nič drugega kot ogenj z neba, ki bo požrl vso peklensko golazen!«

15 Reče **Juda**: »Ja, ja, Ti si prerok, ki mu ni enakega in to lahko veš; če pa denar dobro uporabljaš, to vendar ne more biti nič slabega!«

16 Rečem **Jaz**: »Povem ti: Ja, če bi ga dobro uporabljal, bi bil denar prav tako dober kot vse drugo na zemlji, kar lahko dobro ali slabo uporabljaš! Toda velika razlika je v tem: Če greš v kako mesto, moraš na ramenih nositi marsikaj, ali orodje ali živila, in za to dobiš kaj drugega, kar potrebuješ, ter hrano in pijačo. To je seveda nekoliko neudobno – toda tudi neudobno za zapeljevanje v greh! Če prideš s kramo ali z vozom, polnim orodja, k vlačugi, in hočeš z njo grešiti za nekaj loncev ali ponev, te bo zasramovala in zasmehovala, ti pa boš obvarovan greha! Če pa prideš z zlatim ali srebrnim denarjem, te ne bo zasramovala in zasmehovala, temveč te bo odpeljala v svojo razuzdano sobo in te bo na razne načine zapeljevala v greh, da bi ti s tem izvabila čim več zlata in srebra! Torej je denar prav primerna reč, toda tudi nadvse vabljava in udobna za greh!

17 In zato ga je *satan* tudi prinesel na ta svet, da bi ljudje z njim laže in bolj grešili. Ali še ne razumeš – priložnost dela tatu!«

18 Reče **Juda**: »Ja, ja, to drži! Toda če bi hotel vsakovrstne tatove zadržati s tem, da ti pri ljudeh ne bi našli ničesar, kar so si zaželeli, bi bilo treba pri ljudeh neznansko veliko spremeniti! Prvič, bi morali biti vsi ljudje enako revni glede tuzemskih dobrin, drugič, bi si morali biti enaki kot vrabec in vrabčevka in tretjič, ne bi smel biti nihče pametnejši od drugih! Dokler pa ni tako, je vse govorjenje in učenje, so vsa znamenja zaman! Seveda se jih bo ob tem veliko spreobrnilo; toda desetkrat toliko jih bo ob vsem nauku in ob vseh znamenjih ostalo takšnih, kot so, kjer ne bodo – in sicer prav tako lahko, če ne še laže – postali še desetkrat hujši, kot so bili prej. Nekaj sebičnosti ima vendar vsak človek in hoče imeti primerno oskrbo; zato je vendar čisto naravno, da vsakdo misli najprej nase in šele potem na druge! In to ga vendar ne more pokvariti! Hiše in zemljišča ne more imeti vsak; tedaj bi namreč moral Bog za vsakega novorojenčka takoj ustvariti na svetu tudi zemljišče s hišo vred, in to bi moralo rasti z njim. Ker pa ni tako in so si prej rojeni že zdavnaj prilastili vsak košček zemlje, da zaradi tega novorojeni ne morejo imeti niti pedi zemlje, jim na koncu ne preostane drugega, kot da z vsakovrstnim znanjem postanejo nepogrešljivi za lene posestnike in tako ali drugače dobijo službo pri njih, ali pa se morajo lotiti tatvine, da jim ni treba poprijeti za težavno beraško palico. Če tedaj boljši del tistih, ki nimajo niti zemljišča niti hiše, za svojo službo ne dobi nič drugega kot denar, in denar varčuje kar se da, da imajo kaj za stare dni, v

tem ne vidim nič slabega, in v denarju vidim novo ustvarjanje posesti za vse tiste, ki so s spočetjem in rojstvom prišli na to revno zemljo, brez vsakega upanja na lastnino. In odkrito moram priznati, da je Bog sam, ki ne more ali noče za vsakega novorojenca ustvariti novega koščka zemlje, dal vladarjem dobro idejo, naj ustvarijo denar, tako lahko tudi otroci neposestnikov dobe potrebno oskrbo, pogosto boljše od tiste, ki jo zagotavljajo zemljišča. Bog vendar ne more hoteti, da bi otroci neposestnikov morali propasti!? Saj očitno ne morejo nič za to, da so bili rojeni na svet, in sicer z enakimi življenjskimi potrebami kot otroci posestnikov!

19 Če se s Teboj, ki si morda tudi največji prerok, ki je kdaj hodil po tej zemlji, strinjam glede vsega, kar si že učil in kar še boš učil, pa se ne strinjam glede škodljivosti denarja, ki si mi jo razložil! Tako kot s Tvojega stališča lahko denar postane nekaj škodljivega, lahko postane škodljivo tudi vse drugo! Če bi imel ovce, vole, krave, osle, kokoši in golobe in sadje in kruh – vse, kar je bilo ukradeno v naši deželi samo po Davidu, bi bil najbogatejši mož v vsem Izraelu! In vlačugali so se prej, ko še ni bilo denarja kot npr. v Sodomi in Gomori in v Babilonu, prav tako in še huje kot mi danes!

20 Nočem ravno trditi, da ni res, kar praviš o denarju; toda kje na tej ubogi zemlji je kaj, s čimer se niso zgodile že tisočkratne hudobije?! Če pa Bog teh stvari zaradi slabe uporabe ne prekolne čez vse mere, zakaj bi bil tako jezen ravno na denar in bi ga preklel?!«

21 Rečem **Jaz**: »Vsak ima dovolj razuma, da hvali tisto, kar ima rad; ti pa čezmerno ljubiš denar in se zato zelo dobro spoznaš na njegovo hvalo. Zato ti v prihodnje ne bom rekel ničesar več; kajti kar kdo ljubi, to zna tudi hvaliti! Boš že še spoznal prekletstvo denarja in to kaj kmalu! – Zdaj pa nič več o tem! Pot v Kafarnaum se vleče, mi pa moramo priti tja še pred sončnim zahodom in si tam poiskati prenočišče!«

95. Tomaž in Juda. Judovo bistvo in Tomaževa prerokba. Judov bogokletni govor.

1 Tedaj stopi k Judu Iškarijotu **Tomaž** in mu očita, kako si je drznil tako neumno govoriti o denarju Meni, ki sem v duhu vendar sam Jehova in uresničujem dejanja, ki so mogoča samo Bogu!

2 **Juda** mu reče: »Še zmeraj si tako neumen, kot si bil! Vsaki babji čenči verjameš, ali pa, če se ti ravno tako zazdi, ne verjameš popolnoma nič. Nič ne misliš in ne računaš! Če si prinesel ribe na trg, si neredko za enako ceno prodal male in velike, da so se ti kupci zaradi tega v obraz smejali! Zmeraj si bil tak in tak si še zdaj; nič ne misliš in ne računaš, temveč živiš lepo neumno tjavdan po stari navadi.

3 Šele nekaj ur sem v družbi tega velikega preroka in moja sveta dolžnost je, da ga preučim in kolikor se le da spoznam Njegovo usmeritev in težnjo Njegovega nastopa! Ti si že skoraj pol leta pri Njem in Ga moraš zato bolje poznati kot jaz! Ali naj se zaradi tega, ker Ga ti že poznaš, sploh ne potrudim, da bi Ga spoznal vsaj toliko, kot si Ga doslej spoznal ti?«

4 Reče **Tomaž**: »Saj se menda ne boš že jutri spet vrnil domov, ker hočeš že danes vse izvedeti? Dobro je, da se je Gospod spet podal na pot, sicer še do jutri ne bi razčistila to s tvojim neumnim denarjem. Gospod ima prav: Prekleti denar ti bo prinesel smrt, ker vidiš v njem toliko čudovitega! Gospod ti je vendar jasno povedal, koliko je vreden denar in da je največja nesreča za človekovo duhovno življenje; toda ti si že dolgo pametnejši od samega Boga in zato lahko tudi pred Bogom okronaš svojo modrost! Pazi pa, da se ne boš nekoč od same modrosti zadušil!

5 In zakaj mi očitaš mojo ribjo trgovino?! Saj sem vendar zmeraj prvi prodal vse svoje ribe, ti pa si jih moral ob vseh svojih dobrih naukih polovico odnesti domov! Jaz sem prodal tako velike kot male, deset komadov za dva pfeniga, in bi jih lahko še petkrat toliko, če bi jih prinesel na trg! In tako menim, da sem očitno računal bolje kot ti, ki si domišljaš, da si bolj moder od Boga, pri tem pa si skupuh in iščeš vso svojo srečo v denarju! Resnično, za to modrost ne dam niti staterja!«

6 **Juda** nekoliko osupel reče: »Vsak govori, kakor razume!« **Tomaž** odvrne: »To je res; ti razumeš stvar iz svoje neumnosti neumno in zato tudi govoriš tako! Poglej raje tja, kjer leži ob poti revež! Daj mu svoj mošnjiček, pa boš prvič v svojem življenju ravnal povsem modro!«

7 Reče **Juda**: »To pa ne; meni ni še nikoli nihče v pravem pomenu besede ničesar podaril in tudi jaz ne bom nikomur!«

8 Reče **Tomaž**: »To je hvalevredno pravilo, ki že vnaprej zasluži, da bi bilo prekleto! Zagotavljam ti, da s takšnimi pravili pri tem našem Odrešeniku in Mojstru ne boš prišel daleč. Njega je ena sama velikodušnost – ti pa si skupuh brez primere! To se zelo lepo ujema!«

9 Reče **Juda**: »Ko se Ga bom takole prav lotil in bo spoznal, kako je treba živeti v svetu, da bi bil ugleden človek, bo že nekoliko popustil v svoji velikodušnosti! Sicer pa sploh ni nobena umetnost biti velikodušen na račun tistih, ki kaj imajo in pripravljati učencem dobre obede! Poslušaj, če bom jaz kdaj našel takšne norce, kot je tale mladi gostilničar, bom na njegove stroške tudi velikodušen kar se da! – Če bi ravno ta Jezus, ki je že od rojstva reven človek, samo iz *Svojega* denarja moral vzdrževati in hraniti množico učencev, tedaj se bo pokazalo, kako velikodušen bo, in ali ne bo takoj, ko se bo dalo, odslovil spremstva!«

10 Reče **Tomaž**: »Ne rečem ti drugega, kot da si ves hudičev; tako, kot govoriš, lahko govori samo hudič! Slišati naj bi bilo sicer

razumno; vendar ni tako; tvoj govor je najbolj nesramna laž pred vsem svetom. Žal mi je, da sem ti pokazal pot semkaj. Toliko ljudi je bilo v Siharju in vsi so se nasitili iz nebes! In Irhaelino razpadajočo hišo je v nekaj trenutkih popravil tako, da je zdaj daleč najdragocenejša hiša v tem mestu! In ti, čez vse zemeljske meje neumni človek hočeš meni, ki sem s svojimi telesnimi očmi videl nebesa odprta in neštete množice Božjih angelov hoditi gor in dol, kot modrijan vseh modrijanov dokazati, da je Jezus uboga para, ki se pusti streči na račun drugih!? O ti revež ti! On, ki mu pripadata nebo in zemlja, ker ju je utemeljil s svojo vsemogočnostjo, bo menda potreboval moje ali tvoje zaklade, da bi lahko živel na tem svetu, na katerem omogoča sadežem, da rastejo in zorijo. O ti slepi norec ti! Pojdi v Sihar in se prepričaj o vsem tem, potem pa pridi in videli bomo, ali boš še tako neumno govoril tja v en dan kot zdaj!«

11 **Juda** začne umazano govoriti in lakonično reče: »Si vse to videl s svojimi očmi? Ali pa si si morda izposodil še par volovskih in oslovskih, da si lahko pregledal toliko in tako izrednega naenkrat? – Sicer pa me veseli, da je ta nazareški modrijan spoznal tudi lepo Irhaelo, ki naj bi bila zdaj, kot sem slišal pred nedavnim, živela že s šestim možem, ker ji je prej vseh pet tako rekoč na telesu umrlo! Tam, pri takšni lepi vili so bila potem seveda nebesa na široko odprta! Ja, ja, Irhaela je že marsikoga prestavila v nebesa; le zakaj bi pri vas naredila izjemo?! Toda zaradi nje vendarle ne bom potoval v Sihar; držim se namreč Mojzesove postave in se zato s takšnimi grešnimi stvarmi ne ukvarjam!«

96. Gospod pomiri razjezenega Tomaža in ga pozove k odpuščanju, da bo svoboden v sebi. Tomaž pripoveduje o Judovih prepirih z Janezom Krstnikom in o njegovi duhovni domišljavosti. Gospodovi namigi o Judu. Prihod v Kafarnaum.

1 Te Judove zbadljivke Tomaža tako razjezijo, da je skoraj ves iz sebe od jeze in besa in se hoče z vso silo lotiti Juda. **Jaz** pa, že skoraj na pol poti do Kafarnauma, stopim k Tomažu in rečem: »Brat, dokler Me vidiš mirnega in sproščenega, ostani tudi ti tak, kot lahko vidiš Mene, če Me le dovolj pogosto pogledaš! Ja, ko Me boš nekoč videl udariti, tedaj hitro priskoči in udarjaj po vsem, kar le moreš, z vsemi svojimi močmi! Toda zdaj to še daleč ni potrebno. Noč ostane noč, ti pa lahko počneš, kar hočeš, in Juda bo ostal Juda! On sicer na to ni obsojen tako kot noč, ki je naravna senca zemlje, toda če hoče ostati Juda, naj to tudi ostane; mi pa ostanimo to, kar smo! Nadaljevanje pa bo pokazalo, kako daleč bo prišel s svojim Judom (duhom)!«

2 Reče **Tomaž**: »Toda, Gospod, to bi pa vendarle lahko storil, da bi ga odstranil od Sebe, sicer nam bo delal še vsakovrsten kraval, ima namreč svinjska in hudobna usta!«

3 Rečem **Jaz**: »Jaz mu nisem rekel, naj pride, in mu tudi ne bom rekel, naj odide; če pa hoče oditi, kakor je prišel, ne bomo jokali za njim! Ti pa se drži daleč od njega; kajti vidva ne bosta naredila drug drugemu nič dobrega. Odpusti mu pa vse, kakor mu odpuščam Jaz, tako boš imel svobodno srce!«

4 Reče **Tomaž**: »Z moje strani ni nobene ovire za odpuščanje, kajti jaz gotovo nisem bil nikoli jezen nanj, čeprav sem ga zmeraj poznal kot tistega, s katerim človek ni mogel zlahka shajati – niti prerok Janez, s katerim se je večkrat prepiral! Povsem odkrito pa moram priznati, da bi mi bilo neprimerno ljubše, če ne bi pripadal naši družbi!

5 Ko sem bil predvčerajšnjim doma, sem svojim znancem seveda marsikaj pripovedoval o Tvojih dejanjih, katerim se niso mogli dovolj načuditi. To pa je prišlo tudi do Judovih ušes; in kdo se je prej kot on odločil, da postane Tvoj učenec?! Kajti Janezov nauk ga ni zadovoljil, ker ta ni oznanjal nič drugega kot najstrožjo pokoro, najstrožjo Božjo sodbo pa vsem, ki se ne bi hoteli resnično spokoriti, zaradi česar je tudi večkrat prišlo do prepira med njim in Janezom.

6 Janeza je bila ena sama pokora, Juda pa njegovo najnatančnejše nasprotje! Janezu je povsem resno v obraz povedal, da je tako imenovana pokora v raševini in pepelu največja neumnost človeškega življenja; človek naj se poboljša v dejanju, ne pa v raševini in pepelu!

7 Janez sicer tudi ni zahteval ravno raševine in pepela kot nujno potrebnih reči za resnično pokoro, v svojih govorih ju je le nekako v prispodobi predstavil in hotel s tem pokazati resno poboljšanje človeka, ki je postal suženj grehov; toda Juda, ki je hotel vse bolje vedeti in razumeti, ni hotel dopustiti, da bi kdo lahko učil tudi s prispodobami in prilikami, marveč naj bi se pri tako pomembnih stvareh, od katerih je odvisno zveličanje ljudi, vedno izražali z jasnimi, razumljivimi besedami!

8 Preroki so bili po njegovem sami osli, ker so govorili v podobah, ki jih je mogoče razlagati, kakor kdo hoče; s tem naj bi sami pokvarili duhovnike, kralje in vse ljudstvo! Skratka, zanj je osel vsak človek, visok ali nizek, ki ne misli in ne ravna tako kot on; in zato mislim, da ni primeren za našo družbo.«

9 Rečem **Jaz**: »Moj ljubi Tomaž! Kar si Mi povedal, sem že zdavnaj vedel; kljub temu pa ti povem: Če hoče oditi, naj gre; če pa hoče ostati, naj ostane! O njem vem še veliko več in vem celo, kaj bo storil Meni samemu; toda kljub temu naj ostane, če hoče ostati! Kajti njegova duša je hudič in se hoče od Boga naučiti modrosti; toda takšno hotenje bo tej duši prineslo slab dobiček! Zdaj pa nič več o tem! Slej ko prej se bo že ponudila priložnost, ko ga bomo pošteno potipali! – Zdaj pa smo tudi že prišli pred obzidje Kafarnauma in že vidim, kako nam od mestnih vrat hiti naproti rimski stotnik v družbi polkovnika Kornelija in kraljevega uradnika; tam je spet treba ozdraviti bolnika.«

97. Prizor s stotnikom iz Kafarnauma. Ozdravitev bolnega služabnika na zvesto prošnjo njegovega gospodarja. »Kdor veruje in ljubi – naj bo pogan ali Jud – bo zveličan!« Različni učinki čudežev v Kafarnaumu.
Mt 8, 5–13.*

Matejev evangelij, osmo poglavje. Tedaj začne Matej zgoščeno zapisovati zgodbo, in sicer od 5. vrstice v 8. poglavju; Matej piše do tam, ko spet odidem na praznik v Jeruzalem.

1 Zdaj gremo čisto mirno še nekaj sto korakov in ko pridem do obrobja mesta, stopi k Meni **stotnik** in me prosi: »Gospod! Moj služabnik leži doma, muči ga protin in tako zelo hudo trpi in ne more nič delati.« (Mt 8,6)

2 Rečem **Jaz**: »Prišel bom in ga ozdravil.« (Mt 8,7)

3 **Stotnik** pa odvrne: »Gospod! Sploh nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le besedo, pa bo moj služabnik zdrav! (Mt 8,8) Poglej, tudi jaz sem človek – kot mnogi drugi – podrejen višji oblasti, imam pa vendarle pod seboj veliko vojakov, ki me ubogajo. In če rečem enemu: stori to, stori, ali če ga pošljem, gre. In če rečem drugemu služabniku: pridi, pride; in če rečem svojemu služabniku: stori to ali ono, to takoj stori! (Mt 8,9)

4 Tebi pa so podložni vsi duhovi in Ti si Gospod nad vsem, kar je v nebesih, na zemlji in v zemlji; Ti moreš svojim, nam ljudem nevidnim silam samo namigniti, pa bodo takoj izpolnile Tvojo voljo!«

5 Stotnik Mi je tako zaupljivo izrazil svojo željo glede služabnika zato, ker se je po hitri ozdravitvi sina kraljevskega uradnika in tudi po marsikateri polkovnikovi pripovedi prepričal, da lahko že samo z besedo čudežno ozdravljam tudi na daljavo; in zaradi tega je takoj, ko je slišal, da se bližam mestu, prišel k Meni, enako, kot je bil storil kraljevski uradnik.

6 Ko sem torej **Jaz** slišal ta nadvse zaupljivi stotnikov govor, sem se začudil – seveda ne zaradi sebe, temveč zaradi učencev – in rekel, pravzaprav ne toliko stotniku, marveč bolj tistim, ki so bili z Menoj: »Resnično, takšne vere nisem našel v vsem Izraelu!« (Mt 8,10) Toda povem vam tudi: Mnogi bodo prišli od vzhoda in zahoda in bodo z Abrahamom, Izakom in Jakobom sedeli (to je, imeli Očetovo veličastvo) v nebeškem kraljestvu (Mt 8,11); otroci kraljestva pa bodo vrženi ven v najhujšo temo, kjer bo veliko tuljenje in bridko škripanje z zobmi!« (Mt 8,12)

7 Ob tem predgovoru so se **mnogi** trkali na prsi in govorili: »Gospod, boš mar zavrzel otroke in na njihovo mesto sprejel poganе?«

8 In **Jaz** rečem: »Niti otrok niti poganov! Kdor veruje in ljubi, naj bo Jud, Grk ali Rimljan, bo sprejet!«

* Opomba: Oznake mest bibličnega Matejevega in Janezovega evangelija je v naslednje besedilo včlenila založba Lorber.

9 Po tem se **Jaz** obrnem k stotniku in mu rečem: »Pojdi, zgodi se ti, kakor si veroval!«

10 Stotnik se Mi je iz vsega srca zahvalil, se odpravil v svojo hišo, in tam videl, da se je izpolnilo vse, za kar je prosil iz svoje vere, v kateri ni bilo nobenega dvoma niti prej niti potem; služabnik je namreč ozdravel v isti uri, ko sem rekel stotniku: »Zgodi se ti, kakor si veroval!« (Mt 8,13)

11 To znamenje v samem Kafarnaumu in pa prejšnje na sinu kraljevskega uradnika, ki je bil namestnik v Kafarnaumu, sta zbudili v tem mestu neznansko pozornost, posebno med Rimljani in Grki, ki so se zadrževali v tem mestu; toda med Judi, duhovniki in pismouki, ki so bili v tem mestu nastavljeni iz Jeruzalema, je to zbudilo samo jezo, srd in bes!

98. Dobra zvijača ljudstva proti judovskim duhovnikom: prosilo jih je, naj prav tako z Božjo milostjo ozdravijo bolnike. Izgovor duhovnikov. Grozeči odgovor ljudstva in dobro pričevanje o Jezusu.

1 Preprosto ljudstvo, ki je videlo znamenja, pa se je preveč balo duhovnikov in pismoukov, da bi sprejelo Moj nauk in Mi sledilo, se je domislilo dobre zvijače: Takoj so k duhovnikom prinesli več bolnikov in rekli: »Poslušajte nas, veliki duhovniki in pismouki, ki ste po svojih izjavah poučeni o vseh Božjih skrivnostih! Clovek Jezus iz Nazareta dela tako velike čudeže, kot jih ni delal še nihče pred njim, Njegov govor in nauk pa sta podobna ognjenemu toku, ki silovito požira ali nezadržno odnaša s seboj vse, kar se mu upre! Brez zdravil, samo z besedo, enako kot Bog, ozdravlja vsako bolezen in celo mrtve naj bi bil obudil zgolj z besedo!

2 Ko smo se prepričali o resnici vsega tega, se nam je porodila dobra misel in spomnili smo se na vas in si rekli: 'Kaj se tako zelo čudimo temu?! Saj imamo vendar tudi o vseh Božjih skrivnostih poučene duhovnike in pismouke, ki lahko gotovo prav tako kot ta Jezus ozdravljajo bolnike samo z besedo, če le hočejo!' Bili smo že na tem, da bi naše bolnike prinesli k Nazarečanu; toda spomnili smo se obreze in zaveze, kateri se nismo hoteli izneveriti, dokler nam v resnici lahko daje, kar telesno in duhovno potrebujemo. Ker pa zdaj Jezus dela takšna neznanska znamenja, nam grozi nevarnost, če se mu ne bomo postavili po robu z enako močjo znamenj!

3 Zato smo pripeljali s seboj več bolnikov in vas zaradi njihovega in našega zveličanja prosimo, da s svojo duhovno močjo, ki jo po svojih izjavah imate neposredno od Boga, te bolnike, ki niso ravno hudo bolni, ozdravite samo z besedo!

4 S temi bolniki, ki jih boste čudežno ozdravili, bomo obhodili vse mesto in pred vsako hišo glasno oznanjali Božjo čast in vašo veliko

slavo. Nazarečan bo potem tukaj našel le malo odmeva in se bo končno, kot se reče, prisiljen pobrati od tu s sramoto, zasmehom in zaničevanjem!«

5 **Duhovniki** in pismouki, ki so se še predobro zavedali svoje popolne nemoči, rečejo pomenljivo resno, da bi prikrili svojo nemoč: »Norci! Kaj zahtevate od nas, kar pritiče edino Bogu?! Je kdaj že kateri duhovnik ali pismouk delal čudeže?! To lahko stori edino Bog in veliki duhovnik v jeruzalemskem templju, ko stopi v presveto! Odpeljite torej svoje bolnike v Jeruzalem; tam bodo, če veste, kaj je prava daritev(!), ozdravljeni, seveda če Bog to hoče! Če pa Bog noče, boste morali to seveda sprejeti in bolnike vzeti domov!

6 Mi seveda poznamo najrazličnejše Božje skrivnosti, nimamo pa Božje moči, ki je sveta in je On ne daje nobenemu smrtniku!

7 Kdor pa kljub temu, kot ta Jezus, o katerem smo tudi mi že slišali, dela čudeže s čaranjem ali s pomočjo Belcebuba, je pošast pekla, ki je večno najbolj prekleto prebivališče Božjega sovražnika. In kdor se obrne k njegovemu nauku in njegovim znamenjem, je *do Boga* in Njegovih služabnikov prav takšen kot sam hudičev služabnik! To je najpopolnejša resnica, gorje vam, če greste k Jezusu in sprejmete njegov nauk in pomoč!«

8 **Ti**, ki so pripeljali bolnike k duhovnikom in pismoukom, rečejo: »Lažnivci ste, ker tako govorite! Kako more biti hudičev in Belcebov služabnik tisti, ki dela ljudem nadvse dobro, in učencev, ki hodijo z njim, ne uči nič drugega kot ljubezni, krotkosti in potrpežljivosti, in vse, kar uči, kar najbolj popolno sam izvršuje?!

9 Ampak vi ste hudičevi, če tako pričujete o njem; on pa je Božji, ker izvršuje Božjo voljo tako, kot jo uči!

10 Prej ste nas zmerjali z 'norci', ker smo v vaš blagor želeli od vas tisto, kar ste sami o sebi tisočkrat izjavljali, da zmorete z molitvijo in Božjo besedo; zdaj ko gre, kot še nikoli doslej, za to, da bi uresničili vaš stari, zmeraj isti nauk, pa nas zmerjate z 'norci', če vas primemo za besedo! – O vi duhovni Belcebubovi služabniki! Prižgali vam bomo svetlobo, od katere boste vsi umrli!«

99. Jeza templjarjev in maščevalnost do Gospoda. Gospod v Petrovi ribiški koči. Jezusova najljubša pokrajina: Galilejsko morje. Čudežna ozdravitev Petrove snahe.

Mt 8, 14–15.

1 Ko so duhovniki in pismouki slišali, kaj govorijo njihovi verniki, so se hitro umaknili. Teh, ki so prišli k njim, je bilo namreč skoraj sto po številu in iz njihovih oči se je iskrla največja resnost; ti so namreč že zdavnaj opazili, kdo se je skrival za judovskimi duhovniki in pismouki, in so jih že dolgo sovražili bolj kot kugo!

2 Ker pa so duhovniki, farizeji in pismouki ravno to opazili, da so jih Judje postavili na lepo preskušnjo, da bi tako dobili dokaz proti njim in bi potem imeli toliko boljši vzrok, da bi Mi sledili (tedaj je bilo namreč še teže prestopiti iz judovske v kakšno drugo Cerkev kot dandanes iz rimskokatoliške v kakšno reformirano), so Me začeli ostro opazovati in se skrivaj posvetovati, kako bi Me uničili.

3 Poveljnik, v katerega hiši sem nekaj dni prebival v Kafarnaumu, pa Mi je skrivaj sporočil, kaj se dogaja, kako se je judovska duhovščina spravila Nadme in Mi skrivaj streže celo po življenju!

4 Tedaj sem Jaz rekel: »Svoj hudobni cilj bodo na Meni že še dosegli, toda zdaj še ni čas za to. Da pa ne bodo imeli preveč priložnosti za maščevanje, bom za nekaj časa odšel iz tega mesta v neko drugo in bom potem pozneje, ko se bo jeza teh tajilcev Boga že nekoliko ohladila, spet prišel semkaj.«

5 Poveljnik, čeprav bi Me neskončno rad obdržal pri sebi, je odobral Mojо namero, ker se je tudi sam nemalo bal teh duhovnikov, pismoukov in farizejev, saj je predobro vedel, kako se je ta gadja zalega razumela na skrivno ovajanje v Rim.

6 Naslednje jutro sem potem zelo zgodaj z vso družbo, ki Me je spremljala, zapustil nadvse prijazno poveljnikovo hišo in odšel v hišo Šimona Petra, ki je stala blizu Bethabare, kjer je prej deloval Janez. Ko pa sem stopil v preprosto, toda precej prostorno Petrovo hišo, je ležala njegova snaha, dobro in sicer zelo delavno in pošteno dekle, kakšnih dvajsetih let, zaradi močne mrzlice v postelji in trpela hud strah in bolečine. Peter je stopil k Meni in Me prosil, da bi ji pomagal! (Mt 8,14)

7 Jaz pa sem takoj stopil k njeni postelji, jo prijel za roko in ji rekel: »Hčerkica, vstani in nam raje pripravi kosilo, namesto da trpiš v postelji!«

8 V trenutku jo je zapustila mrzlica in deklica je takoj vstala in nam stregla z veliko pridnostjo in pozornostjo. (Mt 8,15)

100. Gospodova navodila pisarju Mateju. Različne sfere Matejevega in Janezovega evangelija. Matejev evangelij poroča dejstva; Janezov evangelij podaja globoke prispodobе. Obed v Petrovi koči. Čudežni ribji ulov. Petrovo ponižno pričevanje o Gospodovem božanstvu. Opozorilo na izdajalca.

1 Tedaj je stopil k Meni Matej in Me vprašal, ali naj zapiše tudi to znamenje in nekatere nauke in govore, ki sem jih v teh nekaj dneh podal v poveljnikovi hiši.

2 Rečem Jaz: »Zapiši znamenje s stotnikom v Kafarnaumu in kar sem tam govoril, in tudi to znamenje v Petrovi hiši, izpusti pa povedane besede, ki ne spadajo k javnemu nauku! Nič pa ne piši o

pogovorih v poveljnikovi hiši in o tem, da sem se dva dni zadrževal pri njem.

3 Kmalu bomo spet prišli v hišo tega poveljnika, in sicer prav tedaj, ko mu bo umrla najljubša hčerka; to bom potem obudil in mu jo vrnil. Lahko zapišeš vest o njem in o znamenju tako, da ne boš podrobneje določil niti njega niti kraja – in ker duhovščina tudi njega opazuje, bi mu tako svetno škodovali – tega pa ne bomo storili.

4 Do naslednjega praznika bom v Jeruzalemu tu v okolici jezera, ki mi je najbolj všeč, storil še veliko znamenj in dal veliko naukov; te pa boš natančno zapisal!«

5 Matej se pripravi k pisanju. Toda **Janez** postane ob tem zelo žalosten in reče: »Toda Gospod, Ti moja ljubezen vse ljubezni! Ali meni ne boš dal nič več pisati?«

6 Rečem **Jaz**: »Moj najljubši brat, nikar ne bodi žalosten zaradi tega! Še zelo veliko dela boš dobil. Tebe sem določil samo za najpomembnejše in najgloblje stvari!«

7 Reče **Janez**: »Toda znamenje v Kani, ki si ga storil sinu kraljevega uradnika, se mi ne zdi nič večje in pomembnejše kot to, kar si storil pred Kafarnaumom za stotnika!«

8 Rečem **Jaz**: »Zelo se motiš, če tako misliš! Kajti sin kraljevega uradnika predstavlja ves prehudo pokvarjeni svet in kako zdaj dobiva po Mojem nauku in duhovnem vplivanju pomoč iz daljave. Stotnikov služabnik pa za zdaj pomeni samo protinastega služabnika, ki sem ga ozdravil, pozneje pa tudi občino ali kakšno združenje v Mojem imenu, ki pa mu zaradi vsakršnih političnih skrbi manjka dejavnosti po Mojem nauku v eni ali drugi točki in je postopno nedejaven tudi v drugih točkah Mojega nauka; in to je tudi protin duše, tej pa lahko potem pomaga samo trdna vera v Mojo besedo!

9 Vidiš, ljubi brat **Janez**, zato je kar velika razlika med obema znamenjema! Prvo predstavlja duhovno bolezensko stanje vsega sveta, in globlje vzeto, tudi vse neskončnosti! Drugo znamenje pa samo to, kar sem ti pravkar razložil. Tako zdaj tudi več, kaj moraš opisovati ti in kaj **Matej**.

10 Dekle in drugi Petrovi služabniki so že pripravili kosilo, zato začnimo s kosilom in popoldne bomo Petru pomagali ujeti nekaj dobrih rib. Proti večeru pa bomo dobili dovolj dela.«

11 Pojedli smo za veliko družbo dovolj obilen obed, nato pa smo se odpravili k jezeru, ki se je imenovalo tudi »Galilejsko morje«. Tam smo v nekaj urah ujeli veliko najboljših rib, in sicer toliko, da smo jih komaj spravili v ustrezne posode za ribe.

12 **Petra** je postalo strah in v nekakšni pobožni omotici je vzdiknil: »Gospod, prosim Te, zapusti me; zdaj namreč preveč čutim, da sem grešen človek! Enkrat si me že prestrašil, ko Si, prej še meni popolnoma neznan, prišel od nekod ter mene in moje pomočnike srečal tu pri ribolovu! Že takrat sem spoznal Tvoje božanstvo; zdaj pa me je še bolj strah, ker še preveč jasno spoznavam, kaj in kdo si

pravzaprav. Tako tedaj kot zdaj smo vso noč lovili in tako rekoč nič ujeli; na Tvojo besedo in v Tvoji navzočnosti pa so se mreže trgale od velike količine ujetih rib! Zdaj me je postalo zaradi tega resno strah pred Teboj, saj Ti si —«

13 Rečem **Jaz**: »Tiho bodi in me ne izdaj! Saj poznaš *enega* med nami! Ta pa je in bo ostal izdajalec.«

14 Peter utihne in se trudi, da bi pospravil ribe. Ker pa se večeri, se odpravimo domov; tam nam je ozdravljena snaha pripravila dobro in obilno večerjo. Vsi smo veseli in radostni; in Peter začne peti hvalnico, drugi pa mu enoglasno odpevajo.

101. Gospod ustavi Petrov slovesni govor, ki je dobro pričevanje. Večerja pri Petru. Prizor med Petrom in bahaškim Judom. Poseben vinski čudež. Iškarijot pijan. Veliki čudeži ozdravljenja.

1 Ko je **Peter** končal pesem, je zelo slovesno spregovoril: »Prijatelji in bratje! Kakšna je razlika med nami zdaj in Davidom nekoč, ko je dal ljudstvu to čudovito hvalnico! Ko je pel, je povzdignil svoje oči nad zvezde! Tedaj je Jehova prebival nad zvezdami, v svetlobi, ki je po človeških pojmih nedosegljiva. In kaj bi storil David tu, ko On, h kateremu je povzdignil svoje oči...« Rečem **Jaz**: »Stoj! Prijatelj Peter! Pusti to, le pomisli, kdo vse je med nami!«

2 Peter se je takoj ovedel in poklical goste k večerji, sestavljeni predvsem iz kruha in dobro pripravljenih rib.

3 Juda pa vpraša Petra, ali nikjer v bližini ne bi bilo mogoče dobiti vina za denar. In **Peter** odgovori: »Nekaj poljskih poti od tod je gostišče; tam prodajajo vino za denar.« Ko **Juda** to sliši, spet vpraša Petra, ali nima nikogar, ki bi ga poslal, da bi prinesel poln meh.

4 Reče **Peter**: »Vso mojo hišo poznaš in vidiš; nikogar nimam, ki bi ga poslal! Če pa hočeš vino, pojdi sam tja in napravi posel z gostilničarjem, pa bo najboljše zate!« Reče **Juda**: »Ah, raje se odpovem vinu, kot da bi šel sam tja!« — Reče **Peter**: »Stori, kar hočeš, jaz ti ne morem dati nobenega služabnika, moji ribiški služabniki imajo še dovolj dela na jezeru; žena, otroci in snaha pa imajo, kot lahko sam vidiš, tako in tako polne roke dela, od mene samega pa vendar ne boš zahteval, da bi ti šel zvečer po meh vina!?« Reče **Juda** nekoliko jezno: »No, no, saj sem vendar dobro mislil, ker vidim, da nimaš vina; plačal bi namreč, kolikor bi meh stal!«

5 Reče **Peter**: »Med nami je Nekdo, ki je v Kani na Simonovi gostiji — tudi Simon je med nami — vodo spremenil v vino. Ta Nekdo bi lahko tudi zdaj, če bi bilo treba, storil isto. Ker pa to gotovo ni potrebno, si lahko pomagamo tudi z zelo dobro vodo iz mojega čistega hišnega vodnjaka.«

6 Reče **Juda**: »Že dobro, že dobro — tudi s tem sem zelo zadovoljen,

ker tudi sam zelo veliko dam na dobro vodo; toda ravno ob takšni priložnosti tudi dobrega vina ne kaže zaničevati! Če pa tisti Nekdo, ki Ga, kot se mi zdi, tudi jaz poznam, lahko naredi iz vode vino, bi ti vendar lahko tudi zdaj naredil takšno uslugo!?»

7 Rečem **Jaz**: »Pojdi k vodnjaku in pij! Tebi naj vodnjak da vino, nam drugim pa vodo!«

8 Juda je šel k vodnjaku in zajel. Ko pa je pil zajeto vodo, je bila vino najboljše vrste; in napil se je tako, da je obležal ob vodnjaku, in je bilo nevarno, da bi padel v vodnjak, ki je bil globok, če ga ne bi opazilo nekaj Petrovih služabnikov in ga spravilo na ležišče v hišo. Bilo pa je dobro tako; ta večer sem namreč ozdravil množico bolnikov z vsakovrstnimi boleznimi in okužbami in iz mnogih izgnal hude duhove – in pri teh znamenjih bi nas Juda oviral.

102. Prizor z vernimi Judi iz Kafarnauma. Veliki čudež ozdravljenja. Gospodovo svarilo pred tempeljskimi kačami. Govornik pismoukov iz Izaija dobro govori o Gospodu. Ljudsko zborovanje. Gospod spregleda zvitega pismouka in opravi z njim.

Mt 8, 16–20.

1 Ko so povečerjali vsi, ki so bili z Menoj, in je Juda trdno spal na slamnjači v predsobi, so isti **Judje** iz Kafarnauma, ki so prejšnji dan postavili na preskušnjo duhovnike, pismouke in farizeje, prinesli množico obsedenih in veliko drugih bolnikov, ki so jih težile vsakršne bolezni, in Me srčno prosili, naj jih ozdravim!

2 **Jaz** pa sem jih ljubeznivo vprašal, ali sploh verujejo, da bi tesarjev sin iz Nazareta zmoget kaj takega. Ti ljudje so Me namreč poznali tako rekoč od rojstva.

3 **Oni** pa so odgovorili: »Kaj ima tu z nami opraviti tesarjev sin!? Če je bil tesarjev sin izbran od Boga, da bi postal prerok izraelskemu ljudstvu, je prerok, pa če bi bil tisočkrat tesarjev sin; vsak človek je namreč to, kar je iz Boga, nikoli pa to, kar so bili njegovi starši! In zato vsi trdno, brez vsakega dvoma, verujemo, da si Ti, prvič, pravi od Boga poslani prerok, in drugič, da nam zaradi tega lahko pomagaš, kot si pomagal namestnikovemu sinu in stotnikovemu služabniku!«

4 In **Jaz** sem jim odgovoril: »Ker tako verujete Vame in ker tako sodite o Meni, naj se zgodi vsem, kakor ste verovali!«

5 Na to besedo so se umaknili iz obsedencev vsi duhovi, in bolniki, obteženi z vsakršnimi okužbami in boleznimi, so tudi ozdraveli v istem trenutku. (Mt 8,16)

6 Da po tem dejanju ni manjkalo začudenja in zahvaljevanja, ni treba posebej omenjati!

7 Slišati je bilo tudi veliko najprimernejših, pri tem pa jedko ostrih pripomb o celotnem judovskem duhovništvu, toda takšne govornike

sem **Jaz** zavrnil in jim pokazal, da bi bilo zelo neumno buditi spečo gadjo zalego: »Dokler je ta v svojem otrplem zimskem spanju, ni nikomur škodljiva in nevarna; ko pa se prebudi, je nevarnejša kot sicer, kadar ne spi!

8 Tudi služabniki templja polni zvijačnosti in zahrbtnosti, spijo kot gadja zalega pozimi; vi pa ste jih s svojo pogumno zahtevo nasilno prebudili iz spanja. Zato pazite, da vam ne bodo postali škodljivi! Ta prešuštni rod se veseli, če lahko kakor koli škoduje!«

9 Vsi uvidijo resnico tega nauka in obžalujejo, da so s svojo nepremišljenostjo povzročili tolikšno zlo! Jaz pa jih potolažim in jim povem, da naj o tem znamenju, ki sem ga naredil tukaj, nikar ne pripovedujejo v Kafarnaumu, razen nekaterim redkim najbolj preverjenim prijateljem resnice, ki bodo tudi znali molčati! In to so Mi obljubili.

10 Bil pa je med njimi eden, ki je bil zelo izveden v Pismu, čeprav ni pripadal duhovniškemu stanu.

11 **Ta** je stopil pred množico in zelo resno dejal: »Poslušajte, ljubi prijatelji in bratje! V tem dejanju sem našel nekaj, kar pove več, kot če pravite: 'Glej, ta mož je pravi prerok!' Menim, da se je to dejanje zgodilo, da bi se pred našimi očmi najpopolneje izpolnilo, kar je napovedal prerok Izaija, ko je rekel: 'Našo slabost je sprejel nase, nosil je naše bolečine!' (Iz 53, 4) Ali ne vidite? Ali res ne vidite, za kaj gre?»

12 Ljudstvo govornika začudeno gleda, ker ga ne razume. On pa znova ponovi vprašanje in ker ljudstvo tega, kar navaja iz Izaija, še ne razume, reče: »Slepce je težko govoriti o mavričnih barvah!«

13 Rečem mu **Jaz**: »Bodi miren; bolje je, da to ljudstvo za zdaj tega ne razume! Če bi razumelo, bi odhitelo k duhovnikom in bi tam nasilno obračunalo z njimi, to pa ne bi bilo dobro niti za vas, niti Zame in Moj nauk! Ko pa bo prišel pravi čas, bodo tudi oni razumeli in z rokami otipali, kar je govoril prerok!«

14 Govornik je bil z odgovorom zadovoljen in ljudstvo, katerega obsedence in bolnike sem ta večer ozdravil, se je oddaljilo s svojimi ozdravljenimi obsedenci in bolniki.

15 Ko pa ljudje pridejo domov v Kafarnaum, naredijo velik hrup med znanci; in ko se je naslednje jutro komaj začelo svitati, je Petrovo hišo že oblegala nepregledna množica ljudi, da bi videli Mene, ki sem prejšnji večer naredil takšen nerazumljivo velik čudež! Peter pa Me vpraša, kaj bi bilo treba storiti, ker je čedalje več ljudstva okrog hiše.

16 Rečem **Jaz**: »Pripelji veliko ladjo in odpeljali se bomo na drugo stran jezera, sicer bomo imeli kraval! (Mt 8, 18) Ljudstvo je sicer tukaj z najboljšimi nameni; toda za ljudstvom se bo skrivaj priplazila tudi duhovščina, s to pa za zdaj nočemo imeti opraviti.«

17 Peter je takoj pripeljal veliko ladjo, vstopili smo vanjo in ob dobrem vetru hitro začeli veslati čez morje.

18 Preden pa sem z učenci stopil v ladjo, je prišel in stopil k Meni neki **pismouk** iz Kafarnauma in rekel: »Mojster, dovoli mi, da Ti tudi jaz sledim, kamor koli pojdeš!« (Mt 8, 19) Ker pa sem takoj spoznal, da njegov skrivni namen, zakaj Mi je pravzaprav hotel slediti, ni bil hvalevreden in da mu je bilo le malo za Moj nauk in Moja dejanja, vse pa za oskrbo njegovega trebuha, in če bi to še dodatno kaj prineslo, tudi za skrivna izdajstva, sem **Jaz** odkimal in mu rekel: »Lisice imajo brloge in ptice pod nebom gnezda; Sin človekov pa nima na tem svetu niti kamna v Svoji lasti, da bi nanj naslonil Svojo glavo!« (Mt 8, 20)

19 In pismouk me je razumel, se obrnil in odšel domov. S tem sem mu namreč dal vedeti, da je tudi on lisjak in ima zato svoj brlog (plačano službo) in da imajo ptiči njegove vrste, ki prebivajo pod nebom, to pomeni globoko pod čisto Božjo resnico in ljubeznijo, svoja gnezda, to pomeni prostore za žetje in počitek, kjer poiščejo svoj plen, toda pri Sinu človekovem ni najti posvetnih sleparij, niti tako imenovanih političnih izgovorov (kamna), na katerih bi si lahko tu in tam odpočil glavo srca! Pismouk Me je torej prav razumel in hitro odšel nazaj v Kafarnaum, kot že prej omenjeno, ne da bi Mi odgovoril eno samo besedo.

103. »Naj mrtvi pokopavajo svoje mrtve!« Gospod se pred navalom ljudstva s Svojimi umakne na ladjo. Vihar na morju. Gospod spi v ladjici, Njegovi pa Ga zbudijo. »O vi maloverni!« Vihar molči – ljudje strmijo.

Mt 8, 21–27.

1 Preden smo se vkrcali na ladjo, je stopil k Meni eden Mojih **učencev** in Me prosil, naj mu pred odhodom dovolim pokopati svojega očeta, ki je prejšnjo noč nenadoma umrl. (Mt 8, 21) **Jaz** pa sem mu rekel: »Ti samo za Menoj hodi in pusti, naj mrtvi pokopavajo svoje mrtve!« (Mt 8, 22) In učenec je takoj nehal prositi in Mi je sledil na ladjo; razumel je namreč, da je bolje skrbeti za življenje kot za smrt – prazna skrb, ki se resnično najbolj poda mrtvim! Vsi, ki jim pogrebna svečanost kaj pomeni, so bolj ali manj mrtvi, ker izkazujejo čast smrti in celo veliko dajo na njeno čaščenje.

2 Človekova resnična smrt je sebičnost in njen duh je napuh, ki hlepi predvsem po časti; in tako svečani pogreb umrlega ni nič drugega kot zadnja poteza napuha ljudi, ki so duhovno že zdavnaj mrtvi.

3 Potem ko je učenec v sebi spoznal vso globino resnice tega, kar sem mu povedal, Mi je brez nadaljnjih pomislekov sledil na ladjo, kot sem že prej omenil, in ob ugodnem vetru smo hitro odpluli ter se tako umaknili čedalje hujšemu navalu ljudstva. (Mt 8, 23)

4 Nekateri so nam seveda nekaj časa sledili na majhnih plovilih.

Ko pa je začel veter pihati vedno močnejše, so se hitro obrnili in so imeli veliko opraviti, da so še pred izbruhom viharja spet dosegli varno obalo.

5 Bili pa smo že na odprtem morju, ko se je prej ugodni veter spremenil v silen vihar. Že ob prihodu na ladjo sem bil **Jaz** telesno nekoliko utrujen, ker sem vso noč bedel, in sem zato na ladji rekel Petru: »Pripravi Mi ležišče; med vožnjo bom šel malo počivat, kot veš, vso noč nisem imel miru!«

6 Peter je takoj prinesel več slamnjač, naredil iz njih udobno ležišče in Mi položil še blazino pod glavo; nato sem zares telesno takoj zaspal, čeprav sem dobro vedel, da se bo veter kmalu sprevrgel v divji vihar in bodo visoki valovi ogrožali ladjo.

7 Ko smo bili nekaj ur oddaljeni od obale, je vihar dosegel vrhunec svojega besnenja in valovi so začeli pljuskati po krovu ladje. (Mt 8, 24) Tedaj je postalo strah tudi Moje najbolj izkušene učence; videli so namreč, da je začela v ladjo vdirati voda zaradi čedalje močnejšega pljuskanja valov, posebno nad srednjim delom, ki je bil po tedanjem načinu graditve navadno tudi najnižji. Ko torej vihar ni in ni pojenjal, ampak je čedalje silneje valovil morje, so pristopili učenci k Meni, to se pravi, na najbolj dvignjeni prostor ladje, kjer Mi je prej Peter pripravil ležišče in kamor valovi še niso prodrli, Me začeli stresati, da sem se prebudil, in prestrašeno kričati: »Gospod, pomagaj nam, sicer bomo vsi propadli!« (Mt 8, 25)

8 **Jaz** se vzdignem z ležišča in jim rečem: »O vi, maloverni! Kako se morete bati, ko sem Jaz pri vas? – Kaj je več: vihar ali tisti, ki je tudi gospodar vseh viharjev?!«

9 Ker pa so učenci, tako kot tudi drugi na ladji, od strahu skoraj onemeli in je celo Peter samo še jecjal, sem hitro zagrozil viharju in morju in glej, naenkrat je vse utihnilo! Vihar je bil kot odrezan in morje je bilo naenkrat gladko kot ogledalo; samo tam, kjer so ga veslači spravili iz ravnotežja, je bilo še videti rahlo valovanje vode. (Mt 8, 26) Tisti ljudje, ki Me še niso pobliže poznali, ker so šele to jutro prišli in se udeležili te vožnje bolj zaradi svojih poslov kot zaradi Mene, so se čezmerno čudili in so vprašali učence: »Kakšen človek – za Jehovo voljo – pa je to, da ga ubogajo celo vetrovi in morje?!« (Mt 8, 27)

10 Namignil sem učencem, naj Me ne izdajo. **Peter** pa je rekel: »Ne sprašujte toliko, temveč začnite hitro zajemati vodo, ki je obilno prodrla v ladjo, sicer bomo izgubljeni, če znova pridivja vihar; to se dostikrat zgodi, če preneha tako nenadoma kot zdaj!« – Tako tujci niso več spraševali, marveč so pograbili vedra in z njimi urno zajemali vodo iz ladje in imeli s tem dovolj opraviti, dokler nismo dosegli razpotegnjene obale na drugi strani.

104. Pristanek pri Gadarenih. Prizor z obsedencema. Njuna ozdravitev po Gospodovi besedi. Pridiga poganom. Strah Gadarenov. Gospodov odhod. Dobro misijonsko delo dveh ozdravljenecv.

Mt 8, 28–34.

1 Dežela, kamor smo prišli, oziroma pokrajina, kjer je prebivalo maloštevilno ljudstvo – imenovano Gergežani ali Gadareni – se je razprostirala ob vsej dolžini morja nasproti Galileji.

2 Ko smo prispeli na kopno in hoteli oditi v majhno mesto Gadara, ki je ležalo na vzpetini nad morjem, približno šest tisoč korakov od kraja, kjer smo pristali, sta s hriba ob morju nasproti mesta pridrvela proti nam dva naga, strašno iznakažena človeka, ki sta bila obsedena od cele legije hudobnih duhov in tako divja, da zaradi njiju ni skoraj nihče upal hoditi po tej cesti. (Mt 8, 28) Njuno prebivališče so bili grobovi pokopališča na tem hribu. Nihče ju ni mogel ujeti, niti zvezati z verigami. Četudi ju je kdaj pa kdaj premagala množica najmočnejših ljudi, ju zvezala z močnimi verigami in jima nadela najmočnejše okove, sta verige takoj raztrgala in okove zdrobila v prah. Bila sta noč in dan na hribu v grobovih, grozno sta kričala in se strašansko obdelovala s kamenjem.

3 Ko sta Me **ta dva** zagledala sredi učencev, sta tekla naravnost k Meni, padla pred Menoj na kolena in kričala: »Kaj imamo opraviti s Teboj, Ti Sin Najvišjega?! Si prišel, da bi nas *pred* časom mučil? Rotimo te, pri Bogu Najvišjem, ne muči nas!« (Mt 8, 29)

4 **Jaz** pa sem jim zagrozil in rekel: »Kako se imenuješ, hudi duh, ki mučiš ta dva, kot da bi bila *en* mož?«

5 **Hudobec** je zakričal: »Imenujem se Legija; ker nas je veliko!«

6 Hudobcu sem ukazal, naj oba zapusti. Takoj je velika množica hudih duhov kot oblak velikih črnih muh šinila iz obsedencev, vendar so Me na vso moč rotili, naj jih ne izženem iz te pokrajine!

7 Vzdolž nizkega pogorja, ki se je raztezalo od morja proti zahodu, pa je bila velika čreda svinj, ki so bile last Gadarenov; to ljudstvo, ki je večinoma pripadalo Grkom, je namreč jedlo meso teh živali in je z njim trgovalo, zlasti z Grčijo. (Mt 8, 30)

8 Ko so hudi duhovi zagledali to čredo svinj, so Me znova prosili, naj jim dovolim, da bi se vselili vanje. (Mt 8, 31)

9 To sem jim dovolil, seveda iz čisto skrivnih, svetu prikritih razlogov, in hudiči so bliskovito obsedli svinje, ki jih je bilo okrog dva tisoč.

10 Ko pa so hudiči obsedli svinje, so živali zdirjale na skalo gore, ki je mogočno štrlela daleč v morje in bila visoka kakšnih 300 komolcev, in vseh dva tisoč svinj je kot vihar strmoglavilo v morje, ki je bilo prav tam zelo globoko. (Mt 8, 32)

11 Pastirji, ki so pazili na svinje in videli, kaj se je zgodilo z obsedencema, so se prestrašili, pobegnili so v mesto ter pripovedovali

zlasti svojim delodajalcem, kaj se je zgodilo spodaj ob morju. (Mt 8, 33)

12 Prebivalci tega mesteca so se zbal, in **eden**, ki je bil kot mnogi v tem mestu še pogan in je zelo častil Jupitra in vse druge poganske bogove, je rekel: »Ali nisem danes zjutraj dejal: Ko se bosta ta dva, ki so ju mučile furije, umirila, morje pa bo pri povsem jasnem nebu postalo čezmerno viharno, tedaj bo prišel bog od zgoraj in nas bo zadela sodba; brez šibe in meča namreč bogovi nikoli ne pridejo od zvezd na zemljo. In to se dogaja zdaj: Furije, ki so mučile oba grešnika, so prej razburkale morje, ker so verjetno vedele, da bo prišel bog od zgoraj in jih izgnal iz obeh grešnikov. Da so se potem v podobi črnih muh vrgle na naše svinje in živali v viharju pognale v morje, mi je zdaj tako jasno, kot sonce sredi belega dne! Nič drugega nam ne preostane, kot da se ponižnega in skesanega srca odpravimo v velikem številu k bogu, verjetno Neptunu ali Merkurju, in ga rotimo, naj čimprej zapusti to pokrajino; dokler se namreč kakšen bog zadržuje v vidni podobi v kakšni pokrajini na zemlji, ni mogoče pričakovati kaj drugega kot nesrečo za nesrečo! Kot že rečeno, bog nikoli ne pride z zvezd na zemljo brez šibe, meča in sodbe!

13 Nihče pa naj mu niti z najbolj skrivno mislijo ne očita zaradi škode, ki nam jo je prizadejal; ker sicer bo z nami konec! Starim bogovom že dolgo nismo darovali nobene prave daritve; pri tem so nas seveda najbolj ovirali neumni Judje, ki so hoteli vedeti vse bolje kot mi, in zato si je neki užaljeni bog vzel daritev sam. Tako je to! Zato tudi ne smemo dopustiti, da bi se nam porodila kakšna nezadovoljna misel! Toda dol k njemu moramo iti in ga pozdraviti in potem nadvse goreče prositi, naj bi vendar takoj spet zapustil to pokrajino!«

14 Ta pouk je slišalo tudi več **Judov**, rekli so: »Imate nas sicer za neumne; toda na te reči se vendarle bolje spoznamo kot vi. Glejte, ta vaš domnevni bog ni nihče drug kot kakšen čarovnik iz Perzije ali pa je slaven Jezus iz Nazareta, o katerem smo slišali že velike reči. Sicer pa se strinjamo z vami glede tega, da ga moramo na vso moč prositi, naj spet zapusti to pokrajino; takšni ljudje namreč deželi ne prinašajo sreče – to vemo tudi iz časov naših prerokov. Če je naš Bog v kaki deželi obudil ljudi, določene za preroke, je takšno deželo doletela nesreča!«

15 Nato so se vsi zbrali in se napotili k Meni, doma pa je ostalo samo nekaj bolnikov. Ko so Me prišleki iz mesta zagledali in videli, da imam čisto navaden človeški videz, so se nekoliko opogumili, se Mi približali, čeprav še zmeraj z velikim strahom, in Me prosili, naj čimprej odidem od njihovih meja! (Mt 8, 34)

16 Nekateri pa so si ogledali onadva, ki so ju poprej dobro poznali kot obsedenca. Zdaj sta bila oblečena in sta čisto razumno govorila z njimi in jim pripovedovala, kako sem ju rešil njune nadloge in da so ju potem tisti, ki so prišli z Menoj, takoj oblekli. Toda vse to ni

moglo zmanjšati strahu, posebno poganom, in prosili niso za nič drugega kot za to, naj zapustim njihovo pokrajino in se nikoli več ne vrnem.

17 In **Jaz** sem ustregel njihovim prošnjam in rekel Petru: »Priatelj, takoj spet pripravi ladjo, da se bomo lahko čimprej spet oddaljili od te pokrajine!«

18 In Peter in njegovi hlapci so takoj pripravili ladjo. Ko sem stopil nanjo, sta prihitela za Menoj ozdravljenca in Me prosila, da bi Mi tudi onadva smela slediti; v tem mestu namreč ne bi dobila ne dela ne živeža in v njuni hiši ju svojci gotovo ne bi hoteli več sprejeti, saj se ju preveč bojijo. **Jaz** pa sem ju ljubeznivo in resno zavrnil in jima rekel: »Mirno se vrnita domov k svojcem; z veseljem vaju bodo sprejeli. Pojdita in oznanita svojim in tudi po vsej pokrajini, kako velike reči vama je Gospod storil in kolikšno usmiljenje vama je izkazal; tako bosta storila več, kot če bi Mi sledila! V tej okolici, kjer Me zdaj zaradi vaju že kar dobro poznajo, morata krepko pričevati o Meni in s tem koristiti ljudem; in ljudje vaju tako kot prej, ko so se vaju bali, ne bodo pustili od lakote umreti.«

19 Nato sta se ozdravljenca oddaljila kot en mož in nadvse marljivo delala, kar sem jima ukazal.

20 V kratkem času so Me po njuni zaslugi poznali ne le v njuni domovini, temveč tudi v vseh desetih mestih ob zgornjem delu morja; vsepovsod sta z veliko vnemo oznanjala, kako velike reči sem jima storil in kako veliko usmiljenje sem jima izkazal. In zaradi tega jih je veliko verovalo v Moje ime in močno so hrepeneli po Meni – tako Judje kot Grki.

105. Vrnitev v Nazaret. Gospod obeduje s Svojimi v zemeljskem domu. Različna mnenja o razlogu, zakaj Jezus tukaj ni delal čudežev. Obisk sinagoge. »Govoriti je dobro, molčati je bolje!« Značaj tempeljske svojati; njen hinavski odgovor in srdito povpraševanje po Jezusu.

Mt 9, 1.

1 Odpeljali smo se naravnost proti Nazaretu; nameraval sem spet enkrat obiskati Nazaret in si doma nekoliko odpočiti in ob tej priložnosti tudi zelo nestanovitnim Nazarečanom prižgati luč resnice!

2 Vožnja nazaj je trajala nekoliko dlje kot vožnja od tam, in mnogi so postali lačni. Okrepčal sem jih, da so začutili čudežno nasičenost, in **nekateri** so rekli: »Resnično, en vdih daje kruh in drugi tekne kot vino!« In tako smo naslednje jutro zgodaj dosegli obalo. Od obale jezera do Nazareta je bilo še skoraj dvajset poljskih poti (poljska pot je bila po zdajšnjih merah razdalja 50 do 70 sežnjev),* in tako smo

* Dunajski seženj = 1,90 metra. Ena poljska pot je približno 120 metrov; grška poljska pot je 192 metrov.

neovirano nadaljevali naše potovanje in kmalu dosegli mesto Nazaret. Medtem so Petrovi hlapci oskrbeli ladjo in odpluli domov.

3 Tam, kjer smo pristali, je bilo javno pristanišče; zbranih je bilo veliko ljudi, nekateri so morali pluti čez morje v vse smeri zaradi svojih poslov, in mnogi so prišli iz vseh pokrajin, celo iz Jeruzalema, dol, na sejem v Nazaret; v tem času je bil namreč tu velik sejem.

4 Ko se je v pristanišču zvedelo, da sem prispel s Petrovo ladjo, so se nam pridružili tudi tisti, ki so hoteli potovati čez morje zaradi svojih poslov, in tako je šla z Menoj v Nazaret velika množica ljudi.

5 Jaz in Moji učenci pa smo se odpravili v Mojo hišo, zdaj hišo matere Marije, ki je bila doma s tremi starejšimi sinovi in štirimi dekleti, ki so bile posvojene že v Jožefovih časih, ko sem bil še otrok, in vzgojene v hiši.

6 Marija in vsi domači so se lotili dela in nam pripravili bogat zajtrk, ki smo ga bili res že zelo potrebni, posebno učenci, ki ves dan in vso noč niso skoraj ničesar jedli. Obed je bil kmalu pripravljen in sedli smo k mizi ter jedli in pili. Po obedu smo se zahvalili, se dvignili, da bi odšli v mesto in tam nekoliko opazovali početje ljudi. Ampak ven skoraj nismo mogli zaradi velike množice ljudstva, ki se je zbralo okrog hiše večinoma iz radovednosti, deloma zaradi sramotnega vohunjenja, zelo majhen del pa iz stiske in potrebe.

7 Ko smo torej stopili pred hišo, so me nekateri farizeji in pismouki, ki so prišli iz Jeruzalema, vprašali, ali tukaj ne bom delal čudežev in znamenj. **Jaz** pa sem jim zelo resno in odločno rekel: »Ne, zaradi vaše nevere!« Na ta odločni »ne« so se začeli razhajati, **nekateri** pa so godrnjali in si šepetali: »Boji se gospodov iz Jeruzalema in si ne upa.« **Drugi** so govorili: »Verjetno nima pri sebi svojih čarobnih sredstev!« In tretji so trdili: »Tu ničesar ne stori zaradi svojih rojakov; že ve, da pri njih ni na dobrem glasu!« S takšnimi in podobnimi izjavami so se razšli in kmalu ni bilo pri hiši Marije, roditeljice Mojega telesa, nobenega človeka več; in takoj smo imeli dovolj prostora, da smo odšli v mesto.

8 Tam smo obiskali sinagogo,* v kateri je smel vsak Jud, ki je kaj vedel, govoriti pred tremi predsedujočimi pismouki in se tudi pritožiti proti duhovnikom in pismoukom, ki jih je namestil Jeruzalem, če se je to zdelo upravičeno govorniku ali z njim vsej občini.

9 Ko smo prišli v sinagogo, Mi je **Simon** iz Kane skrivaj rekel: »Gospod, tu bi lahko tudi mi kaj povedali!? Najrazličnejših pritožb nam ne bi manjkalo!«

10 Rečem **Jaz**: »Prijatelj Moj! Ob pravem času govoriti resnici ustrezno je prav in dobro; toda o pravem času molčati je še boljše! Lahko storiš, kar hočeš, a vendar ne boš iz železa nikoli naredil zlata in iz gline srebra! Ta sorta ljudi, ki čaka tukaj, da bi svetovala in

* 'Sinagoga' pomeni 'zbirališče' kot tudi 'skupščina', podobno kot 'cerkev' tudi pomeni najprej 'hišo, kjer se zbirajo', v širšem pomenu pa označuje tudi 'občino', 'občestvo Duha'.

prisluhnila, je v notranjosti povsem drugačna, kot se kaže na zunaj; na zunaj je jagnje, na znotraj pa krvoločni volk!

11 Meniš, da ti sedijo tu zato, da bi prisluhnili pritožbam ljudstva in mu olajšali težave? Oh, zelo se motiš.

12 Ta sorta samo zato s prijaznimi obrazi posluša ljudstvo, da bi izvedela, kaj misli o duhovščini. Verjemi Mi! Danes te bodo zelo prijazno poslušali, jutri pa te bodo vtaknili v strogo ječo in te celo leto kaznovali s kačami (kaznovalnimi šibami)! Vsi ti duhovniki so namreč podobni krokarjem in vranam, ki druga drugi nikoli ne izkljujejo oči z ostro konico kljuna.

13 Zato samo poslušajmo in pazimo, ali, koliko in kako nas bodo omenjali. Ne vidijo nas in četudi bi nas opazili, nas ne bodo tako hitro spoznali, in tako lahko tukaj dobro poslušamo in po tem, kar bomo slišali, presoјamo.« – Simon iz Kane je bil s pojasnilom popolnoma zadovoljen, mi pa smo se posedli v bolj temen kot sinagoge in prisluškovali, kaj se je dogajalo.

14 Posamezni ljudje in tudi poslanci celih občin so imeli kup kričečih pritožb proti duhovnikom in ti so jih nadvse prijazno poslušali.

15 Ko pa se je ljudstvo nehalo pritoževati in so trije pismouki in farizeji, ki so prišli iz Jeruzalema, trdno obljubili, da bodo storili vse, kar se da, in zoper obtožene duhovnike vpeljali strogo preiskavo, jih glede na to, kar bodo odkrili, tudi pravično kaznovali, je eden od pismoukov z izredno prijaznim obrazom vprašal ljudstvo, ali morebiti ve kaj o Meni, to se pravi o zloglasnem ljudskem hujskaču Jezusu. Celo gor v Jeruzalem so namreč slišali, da se ta potika po Galileji in uganja svoja velika znamenja in dela velike čudeže, kot jih ni še nihče pred njim; ali je to sploh res in kaj menijo o tem navzoči in drugi ljudje.

106. Pošten mož javno dobro priča v sinagogi o Gospodu. Osebne in splošne zadeve o Jezusu iz Nazareta. Njegovo življenje, Njegova dejanja in Njegov nauk. Farizej na to ostro odgovori. Mož znova prepričljivo priča o hudobiji farizejev in Gospodovem božanstvu, zato prizadeti besnijo in izginejo. Verniki hočejo izvoliti Jezusa za velikega učitelja in velikega duhovnika.

1 Tedaj stopi naprej neki zelo ugleden **mož** iz okolice Kafarnauma in reče: »Velespoštovani Jehovov služabnik v jeruzalemskem templju! Ta Jezus, ki ste nam ga omenili v vašem vprašanju in ki je tako rekoč doma v tej okolici in tem mestu, se je zmerom in povsod pošteno in nadvse bogaboječe vedel. Zelo pogosto smo ga videli vneto moliti; še nikoli ga ni nihče videl smejati, zato pa velikokrat jokati na skritih tihih krajih, ki jih je pogostoma obiskoval.

2 Že v njegovi rani mladosti so se z njim dogajale nenavadne reči

in zdaj, ko je začel potovati kot pravi zdravnik, kakršnega ni na zemlji, ozdravlja zgolj z besedo tako, kot bi to zmogel samo Jehova!

3 Vsa dejanja od Mojzesa pa do danes so nič proti temu! Invalidi, ki so bili dolga leta popolnoma pohabljeni, v trenutku ozdravi, vsaka še tako huda mrzlica se mora ukloniti njegovi besedi, od rojstva nemi, gluhi in slepi govorijo, slišijo in vidijo tako dobro kot kateri izmed nas! V trenutku prežene najhujšo gobavost, iz obsedenih izžene legije hudičev le z besedo in mrtve pokliče, da vstanejo, jedo in pijejo in potem hodijo okrog, kot da z njimi nikoli ni bilo nič narobe. Prav tako ukazuje tudi elementom in ti ga ubogajo, kot da bi bili njegovi najbolj zvesti in nadvse ustrezljivi služabniki!

4 Njegov nauk pa je, na splošno rečeno, ta: da je treba v dejanju ljubiti Boga nadvse in svojega bližnjega kakor samega sebe!

5 Ker opravlja takšna dela in oznanja učencem najčistejši nauk, ga imamo za izrednega preroka, ki nam ga je v naši najhujši stiski kakor iz nebes poslal zdaj Jehova, tako kot nekoč Elija! To je vse, kar vem jaz in še mnogi o tem čudovitem Jezusu, in nadvse hvaležni smo Bogu, da se je znova spomnil Svojega ubogega ljudstva, ki je v hudi stiski.

6 Mnogi ga imajo za obljubljenega velikega Maziljenca Gospodovega! Jaz se s tem niti ne strinjam niti ne nasprotujem temu, sprašujem pa, ali bo nekoč Kristus, ki mora priti, opravljal večja dela?!

7 Reče **duhovnik**: »Govoriš kakor slepec o barvah! Le kje je zapisano, da bo prišel kakšen prerok iz Galileje?! Povemo ti, da vaš Jezus ni nič drugega kot hudoben čarovnik, ki bi ga bilo treba pokončati z ognjem! Njegov nauk pa je krinka, za katero skriva svoje bogokletne grdobije! Ne z Bogom, temveč s poglavarjem vseh hudičev opravlja svoja čudežna dela – vi slepci pa ga imate celo za velikega Obljubljenega! Resnično, zaradi tega si z njim vred zaslužite smrt v ognju!«

8 **Mož** pa odločno odvrne: »Ja, če bi bilo po vašem, če mi ne bi bili Galilejci in jaz ne popolnoma Rimljan, in če bi bili naši gospodarji vi, ne pa Rimljani, bi mi že zdavnaj goreli! Toda na srečo je za nas Galilejce vaše oblasti že zdavnaj konec. Mi smo rimski podložniki in torej nimamo z vami nič več opraviti, samo izženemo vas še lahko iz Galileje, če bi si drznili pregrešiti se, četudi nad najmanjšim od nas Rimljanov!

9 Glede našega velikega preroka Jezusa pa še tole: Gorje vam, če bi se komu v tej deželi zahotelo položiti Nanj svoje hudobne roke!

10 Kajti za nas je On *najbolj resnični Bog*; pred nami je storil dela, ki jih lahko stori samo Bog!

11 Bog, ki dela ubogemu trpečemu človeku dobro, mora biti pravi in resnični Bog! Bog, kakršen je vaš, ki ga je mogoče pomiriti samo z zlatom, srebrom in drugimi mastnimi darovi, in ki za dolge in predrago plačane molitve stori in daje skoraj toliko kot nič, je tako kot vi, ki se imenujete njegovi služabniki, vseskozi hudoben in zasluži,

tako kot vi, da ga vržemo iz dežele.

12 Pravite, da je Jezus krvoločni volk v ovčjem kožuhu! In kaj ste potem vi?! Resnično, prav vi sami ste v najpolnejši meri to, kar pravite o Jezusu, tem kot jagnje pobožnem možu!

13 S prijaznimi obrazi poslušate naše pritožbe, v svojih prsih pa kuhate najbolj nespravljivo maščevanje za nas, ki se pritožujemo, in bi nas radi že zdaj, če bi mogli, uničili s sodomskim ognjem iz nebes! Toda iz tega ne bo nič, vi hudobna gadja golazen in škorpijonska zalega! Tukaj smo gospodarji mi, Rimljani; in če se ne boste pri priči sami odpravili, vam bomo že pokazali pot od tod v Jeruzalem.«

14 Ta govor je seveda pismouke kar najhuje razbesnel; pred številnim ljudstvom si niso upali več govoriti in so premišljevali, kako bi čimprej pobegnili skozi zadnja vrata, namreč na pot v Kafarnaum, kjer se je zadrževala večina farizejev in pismoukov iz Jeruzalema in neovirano nečistovala in počenjala vsakršne prevare, ki si jih je mogoče zamisliti.

15 Ko so ti trije zapustili sinagogo, je stopil naprej **nekdo drug** in se v imenu vseh navzočih delegatov in posameznih tožnikov zahvalil govorniku, na koncu pa dodal: »Če ne bomo naredili tako kot Samarijani, ne bomo imeli miru pred temi zvermi! Njihova imena morajo postati za nas bolj zaničevanja vredna kot Gogovo in Magogovo, in Jeruzalem nam mora biti kraj vreden prezira, sicer se ne bomo nikoli rešili te nadloge, ki je hujša kot vsaka kuga!«

16 Vsi mu pritrujejo in rečejo: »Če bi bil kje naš čudodelni Jezus, bi moral takoj priti sem in naredili bi Ga za našega edino veljavnega učitelja in velikega duhovnika!«

17 Reče **govornik**: »To si želim tudi jaz; toda prej bi se vendarle morali pozanimati pri rimskem upravitelju v Kafarnaumu, ali bi se s tem strinjal. Rimljanom namreč tukaj ob naši duhovščini ni lahko; tempelj se menda nenehno skrivoma dopisuje z rimskim kraljem!«

18 S tem predlogom so se vsi strinjali in nato drug za drugim zapustili sinagogo.

107. Gostilničar Simon je vesel, ker so templarji ponižani. Kje se lahko pravično veselimo, in svarilo pred posmehovanjem slepim ljudem ali slabim šalām. Primeri: gadarenska ozdravljenca in posmehovanje slepcu. Komedijska sveta je za Božje otroke žaloigra.

1 Simonu iz Kane rečem **Jaz**: »Si videl, kako dobro je, če molčiš ob pravem času?! Kjer drugi govorijo in ukrepajo za nas, tam je vedno dobro molčati! Ali razumeš?«

2 Reče **Simon** iz Kane: »Ja Gospod, razumem in jasno sem spoznal, da je veliko bolje molčati kot govoriti. Človek je včasih sicer prisiljen ob takšnih priložnostih krepko razmigati jezik, toda tu se je

resnično pokazalo, da je veliko bolje ob pravem času molčati kot še tako dobro govoriti. Sicer pa tokrat ni bilo težko molčati, ker smo imeli v tistem, ki se je duhovnikom predstavil kot Rimljan, nadyse pogumnega, v znanju in besedi izvedenega zastopnika.

3 Skoraj bi se bil začel smejati, ko so se trije templjarji začeli umikati, saj so tako v tej deželi izgubili skoraj ves ugled! Njihovi obrazi so postajali čedalje daljši in daljši, njihove noge pa so ob čedalje prepričljivejšem govoru Rimljana iz Kafarnauma začele postajati precej nemirne in pripravljene na hiter pobeg. Ko sem opazil ta čudni nemir v nogah treh templjarjev, mi je Moj duh rekel: 'Zdaj bodo takoj postali nevidni!' – In res, postali so nevidni!

4 Resnično, Gospod, saj to ne more biti greh, če človek občuti skorajda neogibno ugodje tedaj, ko se najslabšim in nepopoljšljivim lopovom dodobra prekrizajo računi! Jaz sam pa bi Rimljanu lahko vsako njegovo besedo že z ust odpoljubil!«

5 Rečem **Jaz**: »Vsakega nasprotnega delovanja, ki ob pravem času odkrije in uniči še tako skrito zlo, se lahko pošteno srce povsem upravičeno veseli in občuti vedrino, ki krepi čud, vendar pozor, razvedri ga zgolj preprečevanje zla, napačnega in slabega, nikoli pa se ne znašajte nad človekom, ki je v svoji slepoti hlapčeval grehu!

6 Saj si vendar videl kako hudobna sta bila Gadarena. Ko pa sem iz njiju izgnal legijo hudičev, sta postala dobra in krotka ter sta hvalila in slavila Boga, da je dal človeku tolikšno oblast! Ali bi bilo prav, če bi se veselili samo zato, ker je bilo dvema zloglasnima človekoma, ki sta bila strah in trepet vse pokrajine, preprečeno njuno hudobno početje in ker je nekaterim svinjskim oderuhom njihovo oderuško blago zgrmelo v morje?! O, takšno veselje bi bilo nevredno vsakega pravega človeka. Če pa kdo občuti veselje zaradi tega, ker je bilo hudo mučenima človekoma odvzeto trpljenje in so nazadnje morali zli hudiči z uničenjem svojega oderuškega duha, ki so ga skrbno gojili med Gadareni, služiti dobri nebeški stvari, sta veselje in vedrina zaradi tega prav nebeška in torej zelo dobra.

7 Povem vam vsem iz vse žive globine resnice: Kdor se posmehuje neumnemu človeku, kaže, da tudi sam ni dosti boljši; eden namreč *ravna* neumno iz neumnosti, drugi pa *se posmehuje* iz neumnosti; in tako se ena neumnost zabava z drugo, tako da ji na koncu sploh ni prav, če prvi svojo neumnost opusti in začne razumno ravnati.

8 Popolnoma drugače pa je, če neumneža bratsko opozorite in se nato veselega srca smejete, ko začne neumni modro ravnati! Potem sta vaše veselje in smeh usklajena z nebeškim redom in torej dobra, prava in pravična!

9 Le komu bi bilo v veselje, če bi slišal slepca vprašati mimoidočega: 'Prijatelj, zmedel sem se in ne vem več, ali grem naprej ali nazaj; tu spredaj bi morala biti moja hiša. Po preštetih korakih sodeč sem že čisto blizu. Če pa sem se v svoji slepoti zmedel in šel nazaj, namesto naprej, sem še bolj oddaljen od svoje hiše kot tedaj, ko sem

odšel iz izhodiščne točke. Bodi tako ljubezniv in me pelji po pravi poti domov!

10 Nato tisti, ki vidi, slepega zasmehuje, in čeprav sta čisto blizu hiše in bi imela le deset korakov do njenega vhoda, reče: 'Oh, zgrešil si zelo! Daj mi roko; ker si me prosil, te bom popeljal do doma, čeprav je še precej daleč!' Slepce se vesel vnaprej zahvali vodniku. Ta pa ga pelje smeje dvajsetkrat okoli njegove hiše in mu nazadnje s prikritim smehom reče: 'Torej, prijatelj, tukaj sva. Tu je vaša hiša!' Slepce se mu čezmerno zahvaljuje; oni pa komaj zadržuje smeh, ker se mu je šala posrečila!

11 Sprašujem, kdo je v tem primeru bolj slep, slepec ali njegov videči vodnik?! Povem vam: brezsrčni vodnik; ta je namreč slep v srcu in to je huje kot tisočkratna slepota oči!

12 Tako se ljudje smejejo tudi raznim drznim govorom, in najbolj tedaj, če vsebuje takšno govorjenje veliko robatih in prostaških namigovanj in če tako razkrinkavajo pred svetom marsikatero slabost in grehe svojih bratov!

13 Takole vam pravim: Tistemu, ki se takšnim šalam lahko smeje ali ki se nadvse zabava, če je priča, ko se kakšen veseljak iz slabotnega norčuje, se mu na debelo zlaže in mu posrebren fižol proda za pravi biser, je hudič natresel obilo vsakovrstnega zlega semena v srce, iz katerega ne bo nikoli vzkalil sad življenja.

14 Zato je bolje, da se od česa takega odvrnete in raje žalujete tam, kjer se zaslepljeni svet posmehuje v prazno; komedija sveta je za prave Božje otroke zmeraj žaloigra, in prepogosto jokajo Božji angeli v nebesih, ko se posvetni ljudje v svoji neumnosti hudobno smeji.

15 Zato pustimo te tri tako zelo hudobne templjarje, ki pa so vendarle ljudje in le po Satanovem delovanju in zgolj iz posvetne ljubezni in sebičnosti – njihove lastnine – pokvarjeni otroci istega Očeta, ki je tudi vaš Oče! Zato je zaničevanja vredna samo njihova hudobija, kot ljudi in brate pa bi jih morali objokovati!

16 Bolje je opitega Noeta pokriti, kot pa ga razkriti in izpostaviti posmehu sveta!

17 Če to razumete v svojih srcih, potem odidimo tudi mi iz izpraznjene sinagoge domov; kosilo je namreč že pripravljeno! Torej, pojdimo!«

108. Gospod odvzame Mariji njene gospodinjske skrbi. Njena zahvala in Njegovo svarilo. Učenci in Mojster pohvalijo Marijo. Gospodova prerokba o čaščenju Marije. Svarilo pred pretiravanjem. Nečimernost in napuh, slabosti ženske.

1 Zdaj odidemo in mnogi, ki nas srečajo, nas sicer pozdravijo,

toda nihče nas ne vpraša, kje smo bili in kam gremo.

2 Med potjo se nam pridruži Juda Iškarijot; vpraša nas, kje smo bili in kam gremo. Ni bil v sinagogi, ker je šel na sejem in tam z ribami in lončarskimi izdelki pribarantal veliko denarja, kar ga je zelo razveselilo. Vendar pa je šel z nami v Mojo hišo in si privoščil vse dobro, ker je bilo zastoj. Toda takoj po obedu je znova odšel k svoji sejemski stojnici in tam opravljal svoje denarne posle, sejem je namreč trajal kar tri dni, in razni trgovci so na veliko prekupčevali in drago prodajali svoje blago.

3 Drugega dne Me je mati Marija vprašala, ali tu ne bom javno deloval, kako dolgo nameravam ostati v hiši in ali se Mi bo še kdo pridružil; rada bi si priskrbelo dovolj živil, saj je zdajšnje zaloge že skoraj zmanjkalo.

4 Rečem **Jaz**: »Žena, ne skrbi niti Zame niti za Mojo družbo, niti za zalogo hrane! Glej, Njemu, ki preživlja vso veliko zemljo in s svojo ljubeznijo nasičuje sonce, luno in zvezde, ta mala hiša ni tuja in natanko ve, kaj ta hiša potrebuje! Zato ne skrbi; za to, o čemer razmišljaš, je namreč že poskrbljeno od zgoraj!

5 Oče v nebesih Svojih otrok ne pusti lačnih, razen – kadar to koristi njihovemu zveličanju.

6 Saj si vendar v Siharju videla, kako je Oče v nebesih poskrbel za Svoje otročiče! Meniš, da je v tem kratkem času postal bolj trdosrčen? Pojdi v shrambo in videla boš, da te je po nepotrebnem skrbelo!«

7 Marija pohiti v shrambo in jo najde napolnjeno s kruhom, moko, sadjem, prekajenimi in svežimi ribami, z mlekom, sirom, maslom in medom! Ko mati zagleda to veliko zalogo, se prestraši; takoj se vrne k Meni, pade Predme na kolena in se Mi kleče zahvali za tako bogato oskrbljeno shrambo! **Jaz** pa se hitro sklonim, jo dvignem in ji rečem: »Zakaj se zahvaljuješ Meni za to, kar pripada samo Očetu? Vstani; saj se vendar pozna že trideset let, Jaz pa sem še vedno isti in enak!«

8 Marija pa joče od veselja, pozdravi vse Moje učence in potem hitro odide, da bi nam pripravila dobro kosilo.

9 Učenci pa stopijo k Meni in rečejo: »Glej, kako ljubka žena in kako zelo mila mati! Petinštirideset let je stara, videti pa je, kot bi jih imela dvajset. In kako neznansko nežno zaskrbljena je in kako visoko dviga najčistejša materinska ljubezen njene posvečene, čiste prsi! Resnično, žena žená vse zemlje!«

10 Rečem **Jaz**: »Ja, ja, ona je prva, in nikoli ne bo večje od nje! Zgodilo pa se bo tudi, da bodo njej zgradili več templjev kot Meni in jo bodo častili desetkrat bolj kot Mene, in verjeli bodo, da se lahko samo po njej zveličajo!

11 Zato zdaj tudi nočem, da bi jo preveč povzdigovali, saj dobro ve, da je mati Mojega telesa, in tudi to, koga je rodila!

12 Bodite z njo nadvse dobri in ljubeznivi, samo varujte se, da bi jo kakor koli po Božje častili!

13 Kajti pri vseh svojih nadvse zglednih lastnostih je vendarle ženska; in od najboljše ženske do nečimrnosti je in ostane samo korak.

14 In vsaka nečimrnost je seme napuha, iz katerega je prišlo, prihaja in bo zmerom prihajalo zlo na svet. Zato tudi v razmerju do matere upoštevajte, kar sem vam povedal!«

109. Petrov in Simonov pogovor o prihodnosti Jezusovega nauka. Gospodov opomin k zaupanju v Boga. »Ne skrbite za tisto, kar je oddaljeno, marveč voljno storite to, za kar ste poklicani!« Prilika o umetniku in njegovem orodju. »Velnice ste v Očetovi roki.« »Kdo in kaj si Ti?« Pouk o »Očetu« in »Sinu«.

1 Peter zmaje z glavo in skomigne z rameni! **Simon** iz Kane to opazi in ga vpraša: »Le kaj si domišljaš? Če je Gospod tako napovedal, se bo gotovo tako tudi zgodilo, mi pa zdaj vendarle vemo, kako naj jemljemo to stvar in kako naj se ob tem vedemo. Kaj je treba ob tem nejeverno zmajevati z glavo in zmigovati z rameni?!«

2 Reče **Peter**: »Ljubi brat, moje zmajevanje z glavo in skomigovanje z rameni pomenita nekaj čisto drugega kot to, kar si očitno razumel!«

3 Reče **Simon**: »Kaj pa, ljubi brat?«

4 Reče **Peter**: »Glej, Gospodova beseda in dejanje sta sveta; kako srečni bi bili lahko vsi ljudje na zemlji, če bi ta nauk že imeli in po njem živeli! Toda če je tako – oh, kdaj bo ta nauk postal sveta skupna dobrina vseh ljudi na zemlji? In če bo Gospod poleg tega še dopustil, da se bo zgodilo to in ono, kakšen bo v kratkem videti ta nauk?! Resnično, zgodilo se bo tako, da bo na koncu iz te najslastnejše duševne hrane nastala pasja in svinjska krma! In glej, brat, zato sem zmajal z glavo in skomignil z rameni!«

5 Rečem **Jaz**: »Peter, pusti to! Storil boš, kar ti bo naloženo; za učinek ti ni treba skrbeti! Za to, kar bo prišlo in kar v vsej globini modrosti in ljubezni tako in tako mora priti, ve samo Oče in tudi tisti, komur hoče Oče razodeti, kako, kdaj in zakaj bo vse to dopuščeno, da se zgodi!«

6 Če prideš v veliko umetnikovo delavnico in vidiš veliko različnega orodja, mar veš, kako ga umetnik uporablja, da nastane umetnina? Tudi tam boš zmajeval z glavo in skomigoval z rameni; toda s tem še ne boš spoznal, kako umetnik uporablja svoje številno mnogovrstno orodje in kako z njim ustvarja umetniško delo. Kar pa ti umetnik hoče razložiti, to boš potem tudi zvedel.

7 Povem ti: Bog presega vse umetnike in največja umetnost je, iz sebe oblikovati samostojno, karseda svobodno življenje v neštetih bitjih! Za to pa je potrebno tudi neskončno raznoliko duhovno orodje; in tako ti Marija in vsi ljudje ste za ta *edini* namen prav tako

različna dela in orodja, ki jih zna kar najbolj modro uporabljati samo nebeški Oče!

8 Zato skrbi samo za to, za kar si poklican, pa boš dobro služil kot pravo orodje v Očetovi roki!

9 Ali je velnica *nad* tistim, ki jo uporablja kot čistilno orodje?! Če je dobra, bodo z njo očiščeni pšenica, ječmen in rž; če pa je zanič, jo bodo popravili ali pa vrgli v ogenj! Ker pa te je Oče naredil za velnico, ostani, kar si, in ne želi, da bi bil tudi lonec! Ali razumeš?«

10 Reče **Peter**: »Gospod, to je nekoliko nejasno. Zdi se mi sicer, da razumem; ko pa razmišljam naprej in iščem vzrok, vendarle ne razumem te skrivnostno zveneče prispodobe. Kako je mogoče biti obenem izdelek in orodje in kako sem jaz velnica?«

11 Rečem **Jaz**: »Ali ni vsako orodje, predno ga uporabi umetnik, samo po sebi svojevrstno dovršeno delo, da ga lahko nato umetnik uporabi za ustvarjanje drugega izdelka ali za smotrno opravljanje katerega koli dela?!

12 Rekel pa sem, da si velnica v roki nebeškega Očeta, ker bom tebe in druge učence poučil, kako pomagati ljudem, da bodo prav spoznali Boga.

13 Ljudje tega sveta so tako kot pšenica, ječmen in rž. Toda to živo žito ne raste brez plev in umazanega prahu. Da pa bi bilo lahko to žito, se pravi, da bi bili ti posvetni ljudje očiščeni plev in nesnage in kot popolnoma čisto žito spravljani v večne Očetove žitnice, boste preoblikovani v prave in žive velnice, s katerimi bo Oče v nebesih očistil svoje žito. Ali razumete?«

14 Reče **Peter**: »Ja, gospod, zdaj nam je vse popolnoma jasno. Ker pa zmerom govoriš o Očetu v nebesih kot o neki drugi osebi, medtem ko smo Te mi že od Siharja sem skrivaj imeli tudi za Očeta, bi radi zvedeli samo še to, kdo si potem Ti! Si morda tudi Ti velnica v Očetovi roki ali kakšno drugo orodje?«

15 Rečem **Jaz**: »Jaz sem najprej Tisti, ki sem; potem pa sem tudi tisti, ki nisem videti to, kar sem! Jaz sejem in žanjem, kot se je in žanje Oče, in kdor kot velnica služi Meni, služi enako tudi Očetu; kjer je namreč Oče, tam je tudi Sin, in kjer je Sin, tam je tudi Oče. Oče pa je vendarle *nad* Sinom, in Sin izhaja iz Očeta; Očeta pa ne pozna nihče, razen Sin, in tisti, komur hoče Sin to razodeti. Ali razumete?«

16 Reče **Peter**: »Gospod, niti angeli ne razumejo tega in kako bi mi?! Toda če bi hotel, bi nam lahko kdaj pokazal Očeta!«

17 Rečem **Jaz**: »Za to še niste zreli; toda kmalu bo prišel čas, ko boste zreli, in tedaj boste videli tudi Očeta.«

18 Pri teh besedah pridejo Marija in njene pomočnice in nam povedo, da je jutranji obed pripravljen. Takoj pogrnejo mize in prinesejo obed.

110. Užaljeni Juda. Gospodov namig o njem. Juda kot požeruh in lončarski kramar. Gospod in trije farizeji, med njimi tudi Jair iz Kafarnauma.

1 Ko sedemo k obedu in ga začnemo dobre volje in veselo uživati, stopi skozi vrata Juda in nam začne na vso moč očitati, zakaj mu nismo poslali sla, saj bi vendar morali vedeti, da ima veliko opraviti in ne more zmerom poizvedovati, kdaj gremo k obedu! Meni namreč, da tudi on spada k naši družbi. **Tomaž** se ob teh besedah hudo razjezi in reče: »Gospod, mojega potrpljenja je konec! Spet bo moral okusiti moje pesti!«

2 Rečem **Jaz**: »Je že dobro! Ali nisi še nikoli slišal, da je tam, kjer prebiva pod isto streho dvanajst angelov, dvanajsti zakrinkan hudič?! Naj ima svoje veselje; saj tega ne boš spremenil!« Tomaž sede, Juda pa odide brez obeda.

3 Ko nato uživamo dobro pripravljeni obed, se Juda znova prikaže. Lepo nas nagovori in prosi, da bi dobil kaj jesti; v mestu je namreč vsega zmanjkalo, ker so številni gostje pojedli vse, kar je bilo pripravljeno!

4 Rečem **Jaz**: »Pa mu dajte kaj jesti!« In brat Jakob mu je dal kruh, sol in celo, veliko, dobro pripravljeno ribo. In Juda je pojedel vso, skoraj sedem funtov* težko ribo in nato popil veliko vode, da mu je postalo zaradi tega nekoliko slabo; tedaj se je začel pritoževati in je menil, da je bila riba preležana, to pa njegovemu želodcu zmerom škoduje.

5 **Tomaž** se je znova razjezil in je rekel Judu Iškarijotu: »Še vedno si prav tako telebanast in grob človek, kot si bil nekdaj; pojdi v shrambo in poglej, ali so naše ribe preležane! Če kakor sestradan volk pri priči požreš sedem funtov težko ribo, poleg popiješ cel vrč vode, ki zadostuje za dvajset ljudi, pri tem pa pogoltnoš še ne ravno majhen hlebec kruha, moraš seveda občutiti težo v želodcu! Če pa te že tako zelo boli, imamo vendar najboljšega zdravnika v naši sredi, prosi Njega, pa ti bo gotovo pomagal!«

6 Reče **Juda** Iškarijot: »Vsi besnite nad menoj in pravite, da sem hudič; kako mi boste kot hudiču verjeli, da trpim, in kako mi boste pomagali?!«

7 Reče **Tomaž**: »Ali nisi bil z nami pri Gergežanih in nisi videl, kako je Gospod tam uslišal tudi prošnjo hudičev in jim dovolil, za kar so prosili?! Če se zdaj imaš res za hudiča, potem prosi kot hudič, pa se bo že našla kje kakšna čreda svinj, v katero boš lahko skočil, če bo Gospod uslišal tvojo prošnjo!«

8 Reče **Juda** Iškarijot: »Ah, zares si dober z menoj; nikoli ne bi verjel, da imam v tebi tako dobrega prijatelja! Glej, jaz pa bom Jezusa, sina te hiše, vendarle prosil za pomoč in videl bom, ali me bo tudi On tako kot ti silil v čredo svinj!« Tedaj se je Juda obrnil

* Približno 3,5 kg (op. prev.).

Name in Mi razložil svojo stisko. **Jaz** pa rečem: »Pojdi k svojim loncem; tam se ti bo želodec že popravil.«

9 **Juda** odide in mimogrede pripomni Tomažu: »Torej vendarle ne v čredo svinj!« Reče **Tomaž**: »Toda ne ravno veliko bolje! Tvoji lonci so namreč zate ravno toliko oderuško blago kot svinje za Gergežane!« Juda ne reče nič, le hitro se oddalji.

10 Toda kmalu nato pridejo v hišo trije farizeji iz Kafarnauma in vprašajo po Meni. Ko jim povedo, da sem v hiši, vstopijo v obednico in znova vprašajo po Meni; kajti niso Me osebno poznali.

11 Na ves glas rečem **Jaz**: »Jaz sem! Kaj hočete od mene?«

12 Oni pa se ob **Mojih** besedah tako zelo prestrašijo, da si ne upajo nič več spraševati; kajti Moja krepka beseda je v njihovih srcih delovala, kot da bi jih zadela strela! – Jaz pa sem jih znova vprašal, kaj hočejo.

13 Tedaj stopi eden naprej in boječe reče: »Dobri Mojster!«

14 **Jaz** pa rečem: »Zakaj Mi praviš 'dobri'? Ali ne veš, da razen Boga ni nihče dober?!« **Farizej** reče: »Prosim te, nikar ne bodi tako trd do mene; potrebujem namreč Tvojo preverjeno pomoč!« Rečem **Jaz**: »Pojdi in Me ne zadržuj; danes popoldne bom odšel k morju in lovil ribe. Tam Me boš srečal!«

15 S tem odgovorom se je trojica oddaljila. Tisti, ki je govoril z Menoj, pa je bil predstojnik šole in sinagoge v Kafarnaumu in se je imenoval Jair.

111. Sveta družba pri ladji. Vrnitev v Jairovo hišo. Ozdravitev krvotočne grške žene. Njena kratka življenjska zgodba.

1. Ko je Peter slišal, da hočem na morje, Me je vprašal, ali naj gre naprej in pripravi veliko ladjo. **Jaz** pa sem mu rekel: »Ne skrbi za to! Ko bomo prišli tja, bo že vse pripravljeno za nas!«

2. Tudi Marija je vprašala, ali naj kaj pripravi za kosilo ali za večerjo. In **Jaz** ji rečem: »Niti za kosilo niti za večerjo, ker se bomo vrnili šele pozno ponoči!«

3. Nato rečem učencem, naj se pripravijo za odhod, če se Mi hočejo pridružiti. In vsi se hitro dvignejo in gredo z Menoj k morju, ki se je, kot je znano, začenjalo nedaleč od Nazareta.

4. Ko smo prišli do morja, je bila na obali zbrana množica ljudi. Bilo je tudi več ladij in med njimi Petrova. Takoj smo stopili nanjo in odrinili od obale na morje.

5. Ko pa so ljudje videli, da sem se podal na morje, so posedli v množico čolnov in veslali za Menoj.

6. Med njimi je bil tudi eden od treh farizejev, ki je bil **šolski predstojnik** (Jair); blizu Kafarnauma na deželi je imel lepo posestvo, in je bil tisti dan pri Meni v nazareški hiši. Ko je dohitel Mojo ladjo,

je v svojem čolnu pri priči padel na kolena in Me prosil: »Gospod! Moja hči leži v zadnjih vzdihljajih! Ko bi le Ti hotel priti tja in položiti svoje roke nanjo, da bi ozdravela!« Nismo še bili zelo daleč od obale in Petru sem ukazal, naj obrnejo ladjo in veslajo nazaj.

7 Ko smo stopili na obalo, je bila tam tolikšna množica ljudstva, da smo se komaj premikali naprej in smo potrebovali skoraj tri ure do Jairove hiše, do katere bi srednje dober pešec zlahka prišel v eni uri.

8 Tedaj ko smo se pod Jairovim vodstvom v hudi gneči bolj prerivali naprej, kot pa smo hodili, se je od zadaj do Mene prerinila tudi **neka ženska**, ki je dvanajst let trpela zaradi krvotoka. Skoraj vse svoje premoženje je že zapravila za zdravnike, da bi ozdravela. Dotaknila se je Moje obleke v veri, da bo tako ozdravela, kajti veliko je bila slišala o Meni.

9 Ker pa je bila Grkinja in ne Judinja, si ni upala priti k Meni javno, ker je bila v tem času prevelika napetost med Judi in Grki zaradi trgovine in prepir zaradi prednosti v Rimu, ki jih je vsako ljudstvo zahtevalo zase.

10 Grki so sloveli kot kultiviran narod junakov in so imeli pri Rimljanih veliko večji ugled kot Judje in so v Rimu uživali tudi veliko večje prednosti kot Judje, ki so bili tu zelo slabo zapisani. Grki so bili tudi nekakšna skrivna policija nad Judi, zato so jih Judje še težje prenašali.

11 Ker so nabriti Judje med Grki razširili govorice, da bodo vseh čarovnij večji Judje naredili Grkinje nerodovitne, če bo eden izmed njih le prav srepol in trdno pogledal kateri od njih v oči, je bil tudi tukaj vzrok, zakaj se je ta ženska od zadaj prerinila do Mene.

12 Ko pa se Me je dotaknila, je opazila, da je izvir njene krvi pri priči usahnil, in njene čudi se je polastil glede na njeno gorje velik mir in v vsem svojem bitju je začutila, da ji je popolnoma odleglo.

13 **Jaz** pa sem se takoj ozrl naokrog in vprašal učence, ki so stali najbliže ob Meni: »Kdo se Me je dotaknil?«

14 **Učenci** pa so se skoraj razjezili nad tem vprašanjem in so rekli: »Saj vendar vidiš, kako te stiska ljudstvo, in sprašuješ, kdo se Te je dotaknil?!«

15 **Jaz** pa sem rekel učencem: »Ni tako! Kdor se Me je tukaj dotaknil, je imel vero in namen, da se Me dotakne, kajti dobro sem čutil, da je iztekala moč iz Mene.«

16 Tedaj se je ženska, ki sem ji med vprašanjem pogledal naravnost v oči, prestrašila, ker sem dobro vedel, da se je ravno ona dotaknila Moje obleke, in zakaj je to storila! Padla je pred Menoj na tla, Mi vse odkrito priznala in Me prosila odpuščanja; tako zelo se je namreč bala, da se je tresla po vsem telesu in trepetala, in to je bilo tudi razumljivo, če pomislimo na prej navedene vzroke.

17 **Jaz** pa sem jo blago pogledal in ji rekel: »Vstani, Moja hči,

tvoja vera ti je pomagala! Pojdi v miru v svojo domovino in bodi zdrava in rešena svoje nadloge!»

18 In ženska se je vsa vesela in srečna vzdignila ter odšla v svojo domovino, do koder je imela pol dneva poti; bila je hči nekega najemnika za Zabulonom in samska. V svojem trinajstem letu se je enkrat pregrešila z nekim poželjivim moškim, ki ji je za to dal dva funta zlata; zato pa je morala potem dvanajst let trpeti in porabiti cela dva funta zlata, to je bilo v tistem času več kot dandanes 30 000 guldnov v papirnatem denarju; za en srebrnik se je dobilo več kot danes za celih deset guldnov v zvenceh kovancih. S tem darom je torej postala zelo bogata, vendar pa je morala napraviti vse svoje bogastvo, preden je lahko ozdravela.

112. Smrt Jairove hčerke. Gospodova tolažba in obljuba. Obujenje Jairove hčerke. Onstranska doživetja obujene. Gospod zapove molk.

1 Ko pa sem še govoril učencem o tej ženski, so nam skoraj brez sape pritekli naproti predstojnikovi služabniki in mu sporočili žalostno novico, da je hčerka ravnokar umrla!

2 **Predstojnik** pa je postal zelo žalosten in Mi je rekel: »Ljubi Mojster, ker je torej na mojo nadvse veliko žalost prepozno, da bi pomagal moji najljubši hčerki, ki je bila moje vse, se zdaj ne trudi več!«

3 Ob teh besedah je začel glasno jokati; zelo je namreč ljubil svojo dvanajstletno hčerko, ki je bila zelo lepo raščena in postavna, po rasti enaka dvajsetletnemu dekletu in bila obenem njegov edini otrok.

4 Ko sem od njegove služinčadi in potem tudi od njega samega to slišal in ker se Mi je nadvse užaloščeni predstojnik iz vsega srca smilil, sem mu rekel: »Prijatelj, ne boj se, temveč veruj! Tvoja hčerka ni umrla, ampak samo zaspala – in Jaz jo bom obudil!«

5 Ko je predstojnik to slišal, je začel laže dihati.

6 Ko smo bili še skoraj tisoč korakov oddaljeni od predstojnikove hiše, sem rekel ljudstvu in učencem, ki še niso tako trdno verovali, naj tukaj počakajo; samo Peter, Jakob, njegov brat in Janez so se smeli pridružiti, kajti na njihovi veri bi že lahko postavljali hiše.

7 V predstojnikovi hiši je bil velik vrvež in po judovskem običaju so jokali in tulili in peli žalostinke.

8 **Jaz** sem stopil v sobo, kjer je umrla ležala na okrašeni postelji in nagovoril številne kričače z besedami: »Kaj kričite in tako zelo jokate?! Hčerkica vendar ni umrla, saj samo spi!«

9 Zasmehovali so Me in govorili: »Ja, speči so pa res videti takole! Če ne diha več in jim skoraj tri ure in pol ni čutiti srčnega utripa in je vse telo postalo mrzlo in brezbarvno in je ugasnilo oko, torej po tvojem spoznanju človek spi!? Ja, ja, tudi to je spanje; toda iz tega

spanja se ne zbudi noben človek več, razen na poslednji dan!«

10 **Jaz** sem rekel predstojniku: »Spravi jih ven; kajti njihove nevere tukaj ne potrebujem!« Predstojnik je skušal to storiti; toda razgrajaško ljudstvo ga ni ubogalo, prosil Me je, naj pomagam. Tedaj sem jih nasilno izgnal in odhiteli so ter se razkropili.

11 Nato sem šel s predstojnikom, žalostno materjo in štirimi učenci spet v sobo, v kateri je umrla ležala, stopil k njeni postelji, jo prijel za levo roko in ji rekel: »Talitha kumi!« – to prevedeno pomeni: »Deklica! Rečem ti: vstani!«

12 Deklica je pri priči vstala, veselo in živahno skočila z okrašene postelje in razigrana kot nekdanj hodila po sobi in ljubkovala objokano mater in očeta! Obenem je začutila, da je njen želodec prazen, da je lačna in bi rada kaj jedla!

13 Tedaj so se nadvse veseli starši obrnili k Meni in Me v obilnih solzah veselja in hvaležnosti vprašali, ali smejo dati hčerki jesti. **Jaz** pa sem rekel: »Dajte ji, kar ima rada in kar je hitro pri roki!«

14 Bile pa so tam v skledi fige in datlji in **hčerka** je vprašala, ali sme jesti to sadje. In **Jaz** sem rekel: »Le jej, kar ti tekne; zdaj si povsem zdrava in odslej ne boš več bolna!«

15 Deklica je hitro skočila k skledi in skoraj vso izpraznila. Starše pa je skrbelo, da bi ji to morebiti škodovalo.

16 **Jaz** sem jih potolažil in jim rekel: »Ne skrbite; če vam povem, da ji ne more nikoli več nič škodovati, ji tudi ne bo nikoli več nič škodovalo!« In starši so verovali.

17 Ko pa se je **deklica** nasitila in izgovorila svojo hvalnico, je stopila k staršem in jih tiho vprašala, kdo sem. Ko je spala na postelji, je namreč videla nebesa odprta in veliko množico bleščečih se angelov. »In sredi angelov je stal zelo prijazen mož, me pogledal, prišel potem k meni, me prijel za roko in rekel: 'Talitha kumi!' in po tem klicu sem se takoj prebudila! In glejta, ta mož tu je videti ravno tak, kot sem ga videla v sanjah med številnimi angeli! Ah, to mora biti zelo ljub mož!«

18 Predstojnik je dobro razumel hčerkino vprašanje; toda ker sem mu namignil, je hčerki rekel samo, da je imela lepe in resnične sanje, in že kmalu ji jih bo v celoti razložil. In hčerka je bila s tem popolnoma zadovoljna.

19 **Jaz** pa sem rekel predstojniku, naj gre zdaj s hčerko, materjo in z Menoj ven na prosto, da bodo tisti, ki čakajo zunaj, osramočeni zaradi svoje nevere! In res, ko so **neverniki** videli hčerko, kako je dobrega videza in vsa vesela prihajala k njim, in jih začenjala spraševati, zakaj stojijo tam tako osupli in preplašeni, so se ti še bolj prestrašili in rekli: »To je čudež nad vsemi čudeži! Deklica je bila vendar mrtva, zdaj pa živi!« In to so hoteli takoj razglasiti po vsej okolici.

20 **Jaz** pa sem jim zagrozil in jim ukazal, naj zaradi svojega

telesnega in duhovnega blagra to zadevo nujno zadržijo zase! In molčali so in se oddaljili.

113. Gospodov namig Njegovima dvema pisarjema, Mateju in Janezu, o različnih zapisih. Pomembni namigi o bistvu evangelijev. Edina pot za resnično spoznanje Božje besede.

1 K Meni je stopil pisar Matej, ki Mi je sledil z določene razdalje, da bi zaradi zapisovanja videl, kaj se tu dogaja, in to potem zapisal, in Me vprašal, ali naj ta dogodek zapiše.

2 **Jaz** pa sem rekel: »Pusti to, da ne bi pozneje nastala zamenjava! Pojutrišnjem bomo spet šli k morju in tam se nam bo pripetila na las enaka prigoda, ki jo boš moral potem v celoti opisati! Jutri lahko zapišeš vse nenavadno, kar se bo zgodilo!«

3 Matej je s tem povsem zadovoljen; vpraša pa Me tudi Janez, ki se mu je to dejanje zdelo nadvse čudežno, ali si ga ne bi smel tudi on zapisati, vsaj z nekaj znamenji.

4 In **Jaz** mu rečem: »To seveda lahko storiš, toda ne takoj zatem, kar si do zdaj zapisal, temveč šele pozneje; v pol leta bomo imeli opraviti še s čisto enako zgodbo in tisto lahko potem zapišeš za to, ali to za ono!

5 Sploh pa ni tako pomembno ali bo zapisano eno ali drugo znamenje, ki je zelo podobno kakšnemu prejšnjemu, ker bodo s tem za Moje poznejše privrženca zlahka nastale zamenjave in iz takih zamenjav končno vsakovrstna razglabljanja in dvomi, ki bi potem poglavitni stvari, ki je vendarle edino Moj nauk, veliko bolj škodovali kot koristili.

6 Dokler **Jaz** in vi in tisti, ki lahko osebno pričajo o polni resnici mnogih znamenj, živimo na tej zemlji, bodo vsi dvomi zlahka odstranjeni; toda v poznejših časih, ko bo pričevalo o Meni edino to, kar je zapisano, mora biti pismo zaradi svobode človeške volje čisto in lepo urejeno, sicer bi bolj škodovalo kot koristilo.«

7 Reče **Janez**: »Gospod, Ti moja ljubezen! Kar si zdaj povedal, je gotovo v najvišji meri resnično; toda ali ne bi bilo ravno zaradi tega zelo koristno, če bi potem tudi jaz karseda natančno, tako kot brat Matej, zapisal vse, kar počneš in učiš?

8 Če bodo v poznejših dobah ljudje primerjali moje in Matejevo pismo in v mojem pismu ne bodo našli tistega, kar bo zapisano v Matejevem, ali ne bodo začeli tuhtati in dvomiti o pristnosti celotnega evangelija in govoriti: 'Ali ni bil *en* Jezus, ki je učil isto in gotovo tudi isto delal? Zakaj je Matej pisal tako, Janez pa drugače, in vendar naj bi bila oba zmerom ob Njem?!' Menim, da bodo zanamci tako tudi presojali glede na to, da pišem jaz nekaj povsem drugega kot brat Matej.«

9 Rečem **Jaz**: »Prav imaš najljubši brat; toda glej, zdaj je zate še nerazumljivo, zakaj dopustim, da se tako dogaja, pozneje pa ti bo že še postalo jasno!

10 Kar piše Matej, koristi posebno tej zemlji; kar pa pišeš ti, velja za vso večno neskončnost! V vsem, kar ti pišeš, je skrito čisto Božje delovanje od večnosti do večnosti skozi vsa že obstoječa stvarstva in tudi skozi tista, ki bodo v prihodnjih večnostih stopila na mesto zdajšnjih. In četudi bi v tisoče knjig zapisal to, kar bom tebi in vam vsem še razodel, takšnih knjig svet nikoli ne bi mogel razumeti in zato mu takšne knjige tudi ne bi nič koristile. (Prim. Jn 21, 25)

11 Kdor pa živi po ohranjenem nauku in veruje v Sina, bo tako in tako preroben v duhu, in duh ga bo vodil v vse globine večne resnice.

12 Zdaj poznaš razlog, zakaj ti ne pustim zapisati vsega; zato Me v prihodnje ne sprašuj več o tem! Svetu namreč nikoli ne sme biti preveč pojasnjeno, da ne bi zapadel v še večjo sodbo, kot mu je že tako namenjeno.

13 Svoj nauk hočem postaviti tako, da se nihče ne bo dokopal do temelja žive resnice s samim branjem ali poslušanjem evangelija, temveč edino z delovanjem po Mojem nauku; šele to delovanje bo vsakomur postalo svetilka!« (Prim. Jn 7, 17)

114. Gospodove besede Jairu o pravi zahvali. Petrovo javno pričevanje o obujenju mrtvih. Vrnitev v Nazaret in Marijino hišo. Petrov in Natanaelov poduk Judu. Kajnov duh v Judu. Pogum kot greh. O junakih.

1 Po tem pouku je znova stopil k Meni **Jair** in rekel: »Ljubi Mojster! S tem, ko si mi spet vrnil mojo hčerko, si mi dal več, kot če bi dal meni samemu stokratno življenje! Kako naj se Ti za to zahvalim, kako naj Te za to poplačam? Kaj naj storim jaz Tebi?«

2 Rečem **Jaz**: »Nič, razen tega, da se v prihodnje nikoli ne boš jezil nad Menoj, če boš slišal to ali ono o Meni! Doslej si bil *proti* Meni, bodi odslej *Zame*. Ves svet ti namreč ne more dati in storiti tega, kar sem ti dal in storil *Jaz*! Nekoč pa boš že spoznal, kako in zakaj sem ti to lahko storil. Spominjaj se Me v srcu!«

3 Jair je jokal od veselja in njegova žena in hčerka sta hlipali, ko sem se z učenci znova podal na pot nazaj proti Nazaretu. Spremljali so Me do kraja, kjer so Me čakali drugi učenci in velika množica ljudi.

4 Ko smo prispeli tja, nas je veliko radovednih vpraševalcev, ki niso vedeli nič bolj nujnega, na vrat na nos vpraševalo, kako je z umrlo hčerko šolskega predstojnika.

5 **Peter** pa je poprijel za besedo in rekel: »Vi slepci! Poglejte, ta deklica je tista, ki je bila mrtva, zdaj pa živi! Ali bi morda radi še več?!« Tedaj so se mnogi obrnili na predstojnika in ga vprašali, ali je to res.

6 In **predstojnik** je s precej krepkim glasom dejal: »Ja, vi slepi in neverni norci! Pred eno uro sem jokal zaradi izgube svoje najljubše, edine hčerke; zdaj pa me vidite nadvse veselega, ker imam spet hčerko! Vam ta otipljivi dokaz še ni dovolj?«

7 Ob teh besedah so se vsi zelo začudili. In ko sem se začel z učenci pomikati naprej, Mi je sledila vsa velika množica ljudi, okrog tri tisoč po številu, in Me spremljala v Nazaret.

8 Bilo pa je že precej pozno ponoči, ko smo prišli do doma; toda Marija, bratje in sestre so bili še pokonci. Čakala nas je dobra večerja in mnogim od nas je prišla zelo prav. Ker od jutra nismo jedli, je bilo razumljivo in opravičljivo, da smo bili hudo lačni.

9 Bil pa je v hiši tudi **Juda**, ki je že spal na slamnjači. Naše govorjenje, povpraševanje in odgovarjanje, ga je prebudilo in takoj je vstal; nič drugega ni vprašal kot to, kako je ribolov uspel.

10 Tedaj mu je rekel **Peter**: »Pojdi ven in poglej!« In Juda je šel ven in ni videl nič drugega kot veliko množico ljudi, ki so se utaborili okrog Moje hiše. Kmalu se je spet vrnil v hišo in znova vprašal Petra, kje so ribe. Šel je namreč okrog hiše in ni nikjer opazil nobene ribe.

11 Tedaj reče **Peter**: »Ali nisi nikoli slišal, da slepi ne morejo videti, gluhi ne slišati in neumni nič razumeti, razen potreb svojega želodca?! Glej, ti slepi oderuh, tiste čudovito dobre ribe so tisti tisoči, ki so se utaborili zunaj.«

12 Reče **Juda**: »A tako! Tudi to ni slab ulov v določen namen; toda v našem navadnem življenju mi je sto funtov težak som ljubši kot vsi ti ljudje zunaj! Za takšno ribo namreč povsod dobim štiri groše; za te zunaj pa mi nihče ne da niti staterja.«

13 Reče **Peter**: »S svojim pohlepom po dobičku boš prišel še tako daleč, da boš postal povsem Satanov! Si mar več kot človek, tako kot je človek kateri izmed nas?! Vsi živimo brez želje po dobičku in ti živiš med nami in ješ iz naše sklede, prav nič se ti ni treba truditi za to, razen da požiraš. Če pa tukaj živiš brez svojega neumnega denarja, čemu ti potem denar?!«

14 Reče **Juda**: »Ali nimam žene in otrok? Kdo mi jih bo vzdrževal, če ne bom nič zaslužil?! Mar misliš, da bodo lahko živeli od nekakšnega zraka?!«

15 Reče **Peter**: »Glej, marsikaj kar dobro prenašam; ne prenesem pa nesramne laži. V Jeruzalemu, kjer o tebi ne vedo drugega kot to, da si Galilejec, se lahko hvališ, kako skrben družinski oče si; toda pri meni ti to ne bo uspelo. Jaz in mi vsi, ki smo bili in smo še tvoji sosede, predobro poznamo tebe in tvoje domače razmere, da bi ti lahko verjeli eno samo besedo. Tvoja žena in tvoji otroci so morali zmerom trpeti pomanjkanje in si sami ves čas s težkim dninarskim delom služiti skopi vsakdanji kruh. Od rib, ki si jih ujel, so zelo malo užili; obleko sem jim dal jaz, in koliko časa je minilo od takrat, ko smo tvoji družini iz usmiljenja skoraj popolnoma na novo postavili hišo, ker je bila povsem porušena, ti pa si se potepal okrog po sejnih?

Koliko si nam le dal za to?! Se to pravi skrbeti za svojo ženo in otroke?! Pojdi in se deset let sramuj, ker si se nam drznil tako nesramno lagati, ko te vendar predobro poznamo!«

16 Tedaj Juda osuplo pogleda in ne izreče nobene besede več; Peter ga je le zadel preveč v živo. Šel je ven in o zadevi premišljeval, čez nekaj časa pa spet prišel in nas vse prosil odpuščanja! Obljubil je tudi, da se bo odslej popolnoma spremenil in da zdaj hoče zares biti Moj učenec; le nikar naj ga nasilno ne odganjamo. Tedaj reče **Natanael**, ki je navadno malo in zelo redko govoril: »V tebi prebiva Kajnov duh – razumeš? In ta duh se na tej zemlji ne bo poboljšal; Kajnov duh je namreč ta svet, od tega pa ni mogoče pričakovati nobenega poboljšanja!«

17 Reče **Juda**: »Ja, ja, ja, le zakaj zmerom govoriš o starem Kajnovem duhu!? Kje je Kajn in kje smo mi?! Kajnov rod je propadel; ostal je edinole Noe in v njegovih potomcih ni več niti kaplje Kajnove krvi, marveč teče po naših žilah čista kri Božjih otrok. Kjer pa je čista kri, tam je čist tudi duh; človekov duh zmerom izvira iz njegove krvi in tako je duh tudi zmerom enako čist, kot je čista kri!«

18 Reče **Natanael**: »To je tvoj stari nesmisel, ki ga dobro poznam, in ne velja nič! Pojdi k saducejem; tam jim to lahko razlagaš, zanimalo jih bo. Pri nas pa je kri gnila materija, duh pa je duh in to bo tudi večno ostal. Le kaj koristi kri Božjih otrok, če prebiva v njej nečisti duh, tako kot je to v tebi?! Me razumeš?«

19 Reče **Juda**: »Ja, ja, morda imaš celo prav; na vso moč se bom potrudil, da bi doumel temelje vašega nauka; toda če vaš nauk temelji na človečnosti in naj bi ga vsakomur približali nadvse potrpežljivo in krotko, tedaj upam, da me ne boste nenehno odganjali s prepiranjem. Le kaj je nauk brez učencev? Prazen zvok v zraku, ki ga nihče ne sliši! Zato potrebuje vsak nauk učence, ravno tako kot učenci potrebujejo dober nauk; in tako tudi menim, da ima vsak učenec v razmerju do nekega nauka prav tako odločilno vrednost kot najčistejši in najboljši nauk sam na sebi! In zato menim, da z vaše strani ne bi bilo ravno napak, če bi imeli z menoj kot s součencem nekoliko več potrpljenja.

20 Upam, da boste zdaj, ko ste že sami modri, uvideli, da sem še zmerom zakoreninjen v svojih starih pravilih; vaš nauk pa hočem spoznati ravno zato, da bi se v njem znebil svojega starega nauka, ki mu ne verjamem več dosti. Če včasih malo ugovarjam vašemu novemu nauku, ker še nisem dovolj vpeljan – morda razumete, da je to nekaj povsem naravnega?!

21 Ko bom nekoč poučen v novem nauku vašega učitelja tako kot vi in se mi bodo tako kot vam zdela njegova pravila nesporno dobra in resnična, bom gotovo desetkrat bolj vnet za vaš novi nauk, kot ste vi vsi skupaj; pogumen sem in lahko kljubujem vsakomur, ker se ne bojim nobenega človeka. In če bi se česar koli bal, gotovo že zdavnaj ne bi več prihajal k vam, ker ste mi z vašim Mojstrom vred

dali že večkrat razumeti, da naj se ogibam vaše družbe! Toda jaz se enkrat za vselej ne bojim in tako prihajam zmerom znova. Zaradi tega se sicer hudo jezite, toda ni mi mar in ostajam še naprej učenec tega novega nauka. Kaj pravite na to?!«

22 Reče **Natanael**: »Veliko in nič, kakor hočeš! Da se ničesar ne bojiš, to še ni nobena hvalevredna krepost. Tudi Satan je najbrž neustrašen, sicer ne bi bil ostal večnost za večnostjo neposlušen Gospodu Bogu. To opažamo tudi na tej zemlji že pri živalih, da so nekatere očitno bolj pogumne od drugih. Poglej leva, tigra, panterja, volka, hijeno ali medveda in jim postavi nasproti jagnje, kozo, jelena, zajca in še več takšnih bojazljivih živali! Povej, h kateri od obeh živalskih vrst se boš postavil ti?«

23 Reče **Juda**: »To je vendar jasno, da se bom tako jaz kot tudi vsak drug obrnil h krotkim živalim, nikoli pa h krvoločnim, divjim zverem; levov pogum je namreč za vsakogar smrt!«

24 Reče **Natanael**: »Slaviš pogum in meniš, da boš ravno z njim postal dober učenec?! Povem ti, pogum v pravem pomenu besede je velik greh; je namreč sad napuha, ki je zaničevanje vsega tistega, kar ni človekov jaz. Zato naš nauk nikoli ne slavi človekovega drznega poguma kot krepost, ker je napuh pravo nasprotje tistega, kar zahteva naš nauk od človeka!

25 Kdo se vojskuje? Glej: sami tako imenovani junaki, ki se ne bojijo niti smrti! Če bi bila vsa zemlja polna junakov, bi večna vojna nenehno zagrinjala prostrana polja zemlje; noben junak namreč noče biti samo sojunak drugih junakov, temveč junak sam zase, in ne bo miroval prej, dokler si ne bo podredil vseh drugih junakov, ali če je le mogoče, spravi s sveta drugega za drugim.

26 Predstavlja pa si, nasprotno, same kot jagnjeta krotke ljudi in zemlja bi postala raj!

27 Če ima junak pred seboj boječneža, ga ne bo preganjal; boječnež mu namreč ne spodbija njegove slave. Če pa se junak sreča z drugim junakom, se bosta takoj spopadla, in nobeden od njiju ne bo miroval prej, dokler ne bo spravi nasprotnika na tla! In glej, to je, jasno in razumljivo povedano, blagoslov pogumnih!

28 Če torej hočeš biti naš součenec, odloži svoj odvečni pogum in bodi poln ljubezni, potrpežljivosti in krotkosti, šele potem boš takšen, kot se za pravega Gospodovega učenca spodobi!«

29 Reče **Juda**: »No ja, rekel bi, da imaš kar prav; to zadevo bom še natančneje premislil in vam jutri povedal, kaj bom storil, ali ostanem pri vas ali pa vas zapustim!«

30 S temi besedami Juda odide, v veliki množici ljudi zunaj si poišče več znancev in se z njimi skoraj vso noč pogovarja o tem, kaj je slišal od Natanaela; toda vsi se strinjajo z Natanaelom in pravijo: »Natanael je res modrec!« in dodajo, da dobro vedo, da v njegovi duši ni hinavščine. – Mi v hiši pa smo se odpravili k počitku.

115. Ljudsko zborovanje pred Marijino hišo v Nazaretu. Ljudje nameravajo Jezusa oklicati za kralja. Mož iz množice razlaga dekli: »Jezus je Obljubljeni!«
Ljudje iščejo in najdejo Jezusa. Modra pomoč poveljnika Kornelija.

1 Naslednje jutro je pred hišo zelo živahno; že ob svitu se znova od vseh strani zgrinja velika množica ljudi in tudi prodajalcev kruha in mleka ne manjka; to povzroči tolikšen direndaj, da se tisti v hiši skorajda prestrašijo.

2 Rečem pa **Jaz**: »Zajtrkujmo, potem pa takoj odidimo v hišo, ki jo dobro poznam in je nekaj poljskih poti za Kafarnaumom, da ne bo zadeva tu v Nazaretu zbujala tolikšne pozornosti!«

3 Medtem ko to naznanjam učencem, vstopi **Juda** in reče: »Bratje, odslej ostanem pri vas! Posle sem opravil; zaradi vas sem jih namreč končal že danes namesto jutri. – Zdaj pa zelo na kratko še o nečem drugem: Ljudje, ki jih je tod okrog zbranih že več tisoč, hočejo dobrega Mojstra Jezusa oklicati za nič več in nič manj kot za kralja! In to, menim, bi bilo pri tolikšni navzočnosti rimskih vojakov skrajno neprimerno. Ob takšni priložnosti tem Rimljanom, četudi so zelo humani, ne bi smeli zaupati – tako kot ne velikim duhovnikom, farizejem in pismoukom našega ljudstva!«

4 Rečem **Jaz**: »Torej, prinesite hitro zajtrk! Danes je obenem tudi sabat in prišlo bi lahko še več ljudi; zato bomo hitro odšli od tod.«

5 Ob Moji hiši, in sicer na obeh straneh, je bil dobro zagrajen vrt, v katerega je bilo mogoče priti samo skozi mala zadnja hišna vrata. Skozi ta vrata smo torej ušli radovednim očem več tisočev ljudi, med katerimi jih je kar tri četrtna prignala zgolj radovednost, da bi občudovali čudežne dogodke.

6 Ko pa smo, bilo nas je okrog sto, ušli, ne da bi nas opazila velika množica, ki Me je še zmerom čakala pred hišo, da bi prišel s Svojimi učenci ven in spet storil kakšen čudež ali imel govor in bi Me potem – tak je bil načrt mnogih v veliki množici – oklicali za judovskega kralja, je stopila neka **dekla** Moje hiše pred množico in vprašala moža, ki se ji je zdel posebno imeniten, kaj vendar hoče ta velika množica ljudi.

In **mož** je rekel: »Tukaj smo, da bi Jezusa, najmogočnejšega med mogočnimi in najmodrejšega med modrimi naredili za našega kralja! Bili smo namreč priče, kako sta Ga ubogala morje in vihar in kako so morali najhujši hudiči med ljudmi in med duhovi bežati pred Njim! On je prav gotovo obljubljeni Božji maziljenec, ki bo odrešil Božje ljudstvo trdega jarma rimske tiranije! Torej je prišel čas, da ga povzdignemo v kralja Božjega ljudstva, ki ga bodo priznavali in čistili vsi Judje! Glej, zato smo tu! – Kaj neki počne tako dolgo v hiši, da ne pride pred nas?!«

7 Reče **dekla**: »Zaman čakate; že zgodaj je odšel v okolico Kafarnauma, morda h kakšnemu bolniku, in vsi Njegovi učenci z Njim. Zato, kot rečeno, ga čakate zaman.«

8 Po tem sporočilu jo mož vpraša, ali ne ve, v katero hišo je šel. Dekla pa zatrjuje, da ne ona ne kdo drug v hiši tega ne ve. Jaz namreč nisem nikomur zaupal, v katero hišo bom šel.

9 Po tem odgovoru se odpravi mož v hišo, da bi se prepričal, ali je dekla govorila resnico, in ker tam razen nekaj oseb, ki so Mariji pomagale pomivati kuhinjsko in namizno posodo, ni našel nikogar, je spet odšel in vsem zunaj sporočil, da sem odšel v nedoločeno hišo v Kafarnaumu, da bi tam ozdravil nekega bolnika.

10 Ko to množica zasliši, se **vsi** pri priči odpravijo in kričijo: »Torej v Kafarnaum! Tam bomo že povprašali po Njem in našli hišo, v katero je odšel!«

11 In vsi, razen nekaj redkih Nazarečanov, se napotijo v Kafarnaum in Moja hiša je bila rešena velikega ljudskega obleganja.

12 Kaj kmalu pa Kafarnaumčani ostrmijo, ko zagledajo, da prihaja v mesto množica ljudi. Rimski poveljnik pošlje takoj več svojih vojakov mednje in ti jih vprašajo, kaj hočejo v tolikšni množici v Kafarnaumu, saj je sabat in v tem mestu ni niti sejma niti kaj drugega, kajti za sabatni počitek odgovarja poveljnik.

13 Tedaj rečejo **vprašani**: »Iščemo Jezusa iz Nazareta; slišali smo namreč, da je tukaj.«

14 In poveljnik jim sporoči, da v Kafarnaumu ni Jezusa, ampak da je odšel že pred nekaj urami v okolico Bethabare.

15 Ko množica to sliši, se hitro odpravi proti Bethabari. Toda na poti med obema krajema ob Galilejskem morju odkrijejo voditelji množice okrog neke hiše prav tako množico ljudi, krenejo tja in vprašajo, kaj se dogaja. In povedo jim, da sem Jaz v hiši.

16 Po tej novici hišo takoj obkolijo z vseh strani, ljudstvo pa se posvetuje in se pripravlja, da bi Me napravilo za kralja. Vendar Mi naredi poveljnik tukaj veliko uslugo; iz Kafarnauma pošlje celo legijo vojakov, ki naj bi zgolj nadzirali veliko množico. In množica nato svoj namen opusti.

17 Ti pohodi so privabili tudi veliko farizejev in nekaj pismoukov, deloma iz Jeruzalema – ker so bili takrat v Kafarnaumu, so prišli skupaj z duhovniki in pismouki tega mesta – in deloma tudi tisti iz Nazareta in okolice, zaradi Mene v to hišo; od Jaira so namreč slišali, da sem obudil njegovo hčer od mrtvih. Ljudstvo jim naredi prostor, da lahko pridejo k Meni v hišo.

18 In ko Me v hiši najdejo, Mi takoj postavijo veliko vprašanj, **Jaz** pa jih pošljem k Svojim učencem in rečem: »Tle tukaj so Moje priče; oni so poučeni o vsem, vprašajte jih!«

19 Farizeji in pismouki so z vprašanji oblegali učence, ti pa so jim odgovarjali zelo premišljeno.

116. Prizor s prizadetim od putike in farizeji. Gospodova tolažba bolniku. Častihlepni in zlovoljni templjarji. Ozdravitev prizadetega od putike. Dobre posledice ozdravitve.

Mt 9, 2–8.

1 Medtem ko se farizeji in pismouki pogovarjajo z učenci o različnih rečeh, prinese osem ljudi na postelji prizadetega od putike, da bi mu pomagal. Hiša pa je bila tako obkoljena z ljudmi, da niso mogli prinesiti bolnika vanjo, Predme. Ker je bila hiša tik ob morju, so se bali, da bom nenadoma odšel skozi mala vrata, ki so vodila naravnost k morju, in se odpeljal od tam. **Eden** je šel k hišnemu gospodarju, ki ga je poznal, in rekel: »Prijatelj, glej, nas osem bratov smo semkaj s posteljo vred prinesli brata naše matere, ki zaradi putike že polnih osem let ne more s postelje, da bi ga predstavili slavnemu čudodelniku Jezusu, ki je zdaj v tvoji hiši in bi ga gotovo lahko ozdravil. Zaradi neznanske množice ljudi pa ga sploh ne moremo spraviti v hišo pred Jezusa. Prijatelj, svetuj mi vendar, kaj naj storim!«

2 Reče **gospodar**: »Težko bo; soba, v kateri je Jezus, je namreč nabita z ljudmi. Tam je več kot sto Njegovih učencev, poleg njih pa še velika množica farizejev, duhovnikov in pismoukov iz vseh krajev in pokrajin in se tam posvetujejo. Vendar bom zaradi starega in dobrega prijateljstva ob tej izredni priložnosti nekaj le storil za vas!

3 Glejte, moja hiša je kot večina ribiških hiš pokrita z ločjem. Od zunaj prislonimo dve lestvi k strehi in jo na hitro toliko odkrijmo, da boste lahko bolnika s posteljo vred spravili skozi odprtino. Ko bo tako na podstrešju, privežite na štiri posteljne vogale močne vrvi – te imam na podstrešju. Potem bom jaz odprl loputo, ki je sredi podstrešja, nato pa bomo bolnika s posteljo vred na vrveh spustili v sobo in potem lahko sam prosi Jezusa, da ga ozdravi. Tisti, ki stojijo v sobi pod odprtino, se bodo pa že umaknili, če nočejo, da bo bolniška postelja pristala na njihovih glavah!«

4 To je tistemu izmed osmih všeč; v veselo začudenje množice se takoj lotijo dela in podvig nemoteno poteka. Samo en človek, ki je bil prav neumen, ultramontanski templjar, in je meril črke postave z ostrino šestila, je vestno opozoril tiste, ki so razkrivali streho, naj vendar pomislijo, da je zdaj čas strogega sabatnega počitka!

5 **Osmerica** pa je rekla: »Ej, kaj se greš, stari tempeljski vol?! Zapri svoj brezzobi gobec in se odplazi gor v Jeruzalem v Salomonov volovski, oslovski, telečji in ovčji hlev in tam skupaj s temi dolgočasnimi obiskovalci tiste božje hiše vpij svoje jeremijade! Z vašim živinskim bogoslužjem smo že zdavnaj opravili in vemo, da so Bogu bolj všeč dobra dela kot pa mukanje vaših volov in riganje vaših oslov!«

6 Ta odločna pripomba enega od osmerice je hitro in toliko bolj zanesljivo utišala strogega sabatarja, ker jo je množica ljudi neznansko

odobravala. Pri večini Galilejcev namreč tempeljske sleparije že dolgo niso pomenile nič več.

7 Tisti še mladi mož pa je v kratkih besedah kar nekoliko preveč šegavo povedal polno resnico in je prav zato požel odobravanje. Ob velikih praznikih so namreč pripeljali v tempelj množico živine, tudi osle in ovce; ta živina se je po navadi najbolj drla in blejala; te živali so povrhu še nekaj dni stradali samo zato, da bi potem med darovanjem zganjale toliko večji hrup in spravile ljudi v strah in trepet.

8 Resnično, slovesno bogoslužje v templju, posebno ob velikih praznikih, je bilo nekaj tako neumno-ogabnega in obenem svinjskega, da česa podobnega ne bi našel na vsej zemlji, tudi pri najbolj divjih ljudstvih ne; in tako je mladi mož ostremu templjarju odgovoril prav, in to je bilo zelo všeč tudi Meni, kajti v Sebi sem dobro vedel, kaj se bo zgodilo in kako bo ta pogovor potekal.

9 Kmalu po tem prizoru se odpre loputa na stropu sobe oziroma na podstrešju. Neki **farizej**, ki se dela pomembnega, vprašujoče zakriči navzgor: »Kaj pa se tam dogaja?!«

10 Prejšnji, nabriti **govorec** reče: »Samo malo potrpljenja, takoj boste videli! Glejte, danes je sabat; na ta dan prihaja navadno, kot učite v sinagogah in šolah, odrešenje od zgoraj! Tokrat pa je odrešenje ljudi spodaj in zdaj prihaja nekdo, ki še ni odrešen, k vam od zgoraj navzdol, da bo spodaj iskal svoje odrešenje. Torej se tukaj ne dogaja nič takega, kar bi nasprotovalo sabatu; saj je vendar vseeno, ali prihaja na sabat odrešitev od zgoraj ali pa jo nekdo išče spodaj – če je to že pred njim prišlo iz nebes k slepim ljudem, ki pa tega ne morejo videti, četudi bi z nosom zadeli vanj!«

11 Ta nagovor spet povzroči veliko odobravanje med učenci, zato pa nejevoljo med farizeji, duhovniki in pismouki; toda **učenci** glasno rečejo: »Torej dol z nesrečnikom od zgoraj, ki išče odrešenje tu spodaj!« In spustijo bolnika navzdol v sobo.

12 Ko je tako ležal pred Menoj na postelji, Me je jokajoč prosil, naj mu pomagam! Ker sem dobro vedel, da je imel bolnik in tudi tisti, ki so ga prinesli k Meni, pravo in resnično vero, sem mu **Jaz** rekel: »Bodi potolažen, sin Moj, tvoji grehi so ti odpuščeni!« To pa sem rekel zlasti zato, da bi preskusil pismouke, ki so Mi postali že zelo naklonjeni; odkar sem obudil hčer njihovega voditelja Jaira so mi namreč postali prijatelji.

13 Ko pa sem rekel bolniku: »Tvoji grehi so ti odpuščeni!« (Mt 9, 2), so se nekateri strogi **pismouki** razjezili in si rekli v srcu: »Kaj je to, kar slišimo? Le kakšen zdravnik je to? Bogokletno govori!« (Mt 9, 3) Imeli so Me namreč samo za posebnega zdravnika; to, da pa bi v Meni bivala Božja moč, je bilo zanje bogokletno (crimen sacri laesi). Božja moč naj bi bila seveda samo v duhovnikih, levitih, farizejih in pismoukih, in to predvsem samo v jeruzalemskem templju!

14 Njihove skrite misli sem **Jaz** seveda hitro opazil in sem jih nagovoril, rekoč: »Zakaj mislite tako hudobno v svojih srcih?! (Mt

9, 4) Kaj je laže reči: 'Tvoji grehi so ti odpuščeni!' (to vendar vi govorite venomer in posebno ljudem, ki pridejo k vam z bogatimi darovi, s tem pa vendarle ni nikomur zares pomagano) ali učinkovito reči: 'Vstani in hodi!?'« (Mt 9, 5)

15 Reče **neki pismouk**: »Menim, da z odpuščanjem grehov temu tudi ti ne boš mogel veliko pomagati! Nekomu, ki ga je protin zdelal tako, kot je tega, pomaga samo še smrt!«

16 Rečem **Jaz**: »Tako mislite?! Jaz pa vam povem: Da boste lahko videli in vedeli, da ima Sin človekov na zemlji tudi oblast odpuščati grehe, bom rekel zdaj pred vsemi vami temu bolniku, ki ga po vašem mnenju – saj si domišljate, da imate edini Božjo moč za odpuščanje grehov – lahko ozdravi samo še smrt: 'Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi popolnoma zdrav in potolažen domov!'« (Mt 9, 6)

17 Ob teh besedah je bolnik stegnil svoje prej bedno zvite in deloma že povsem posušene ude in v trenutku dobil nazaj vse meso, se Mi s prevelikim veseljem jokajoč zahvalil, pri priči vstal in bil takoj tako močan, da je odvezal vrvi s postelje, nato vzel precej težko in veliko posteljo pod levo pazduho, si zlahka utrl pot skozi gnečo in sam nesel posteljo domov v Kafarnaum! (Mt 9, 7)

18 Vse ljudstvo, ki je bilo navzoče in je to videlo, je začelo glasno slaviti in hvaliti Boga, da je dal človeku takšno oblast, ki jo ima lahko le Bog sam, in po kateri so Mu mogoče vse stvari! (Mt 9, 8)

19 To dejanje je znova okrepilo navzoče farizeje in pismouke tako, da so se znebili svojih hudobnih misli in govorili: »To je resnično nezaslišano! Kako zmoreš kaj takega, tega razen Boga samega res ne more vedeti noben človek na zemlji!«

117. Oster, toda dober govor mladega Rimljana farizejem. Primer o Adamovem stvarjenju. Namig na umor Zaharija in njegovega sina, Janeza Krstnika. Dobro pričevanje o Gospodu.

1 In **mladenič**, ki je prej tako dobro govoril, je rekel skozi stropno odprtino: »Ali bi morda tudi veliki duhovnik v Jeruzalemu zmogel narediti kaj takega s tisoč voli, deset tisoč osli in sto tisoč ovcami?!«

2 Na to šegavo vprašanje so se celo farizeji zasmejali. Vendar pa se je oglasil neki **pismouk** in rekel šaljivcu navzgor skozi odprtino: »Dragi moj, ne drzni si preveč! Kajti roke velikega duhovnika sežejo po vsej zemlji, in kdor pride v roke velikemu duhovniku, bo zmečkan! Zato velikemu duhovniku tudi ni treba obujati mrtvih in ozdravljati zaradi putike hromih ljudi; vse to namreč zadeva človekovo meso, ne pa duha, in je stvar zdravnikov, ne pa duhovnikov. Ali razumeš?«

3 Reče **govorec**: »Priatelj, to bi že bila tudi zadeva duhovnikov, ko bi le lahko storili kaj takega, ker pa tega za vse zaklade te zemlje niso zmožni, morajo na koncu seveda s ponosnim obrazom priznati:

‘To ni stvar duhovnikov, ki morajo skrbeti samo za človekovega duha!’ Jaz pa mislim: Če je nekemu zdravniku mogoče popolnoma mrtvi deklici, ki je pred našimi očmi umrla zaradi hude mrzlice – torej bolezni, zaradi katere še nihče ni samo na pol umrl! – vrniti duha in dušo, tedaj je to vendar tudi zelo močna duhovna oskrba!?

4 Ko je Bog ustvaril Adama iz ilovice, je bilo to stvarjenje samo materialno in pri tem ni bilo nič duhovnega, razen Boga samega.

5 Ko pa je nato Bog v mrtvo obliko vdihnil živo dušo in vanjo mislečega duha, potem to ni bilo več materialno, temveč zanesljivo nadvse duhovno Božje delo v postavi prvega človeka na zemlji! In če je tukaj pred našimi očmi ta čudodelni zdravnik Jezus iz Nazareta storil isto poveljniki hčerki, sta to menda vendarle tudi zelo duhovno delo in oskrba?!«

6 Reče **pismouk**: »To je zadeva, ki je ti ne razumeš, zato molči!«

7 Reče **mladenič**: »Če bi še bil Jud, bi pač molčal; toda odkar nisem več Jud, temveč pošten Grk in privrženec čudovitega Sokratovega nauka, ne vem, zakaj bi moral molčati pred judovskimi duhovniki, katerih zdajšnji nadvse neumni nauk na žalost še predobro poznam.«

8 Reče **pismouk**: »In kaj se zdi tebi, poganu, neumnega v judovskem starem, čistem Božjem nauku? So ti morda Mojzes in preroki premalo vzvišeni in se ti zdi njihov nauk neumen?!«

9 Reče **mladenič**: »Ne, Mojzesa in preroke, ki so povedali o vas isto kot jaz zdaj, imam za najvišje Božje modrijane! Toda vaša pravila, o katerih se niti Mojzesu niti vsem drugim prerokom še sanjalo ni, imam za skrajno neumna!

10 Kako služite svojemu Bogu?! Gnoj, nesnago in blato sežigate na Bogu posvečenem oltarju, mastne vole, teleta in koštrune pa žrete sami in jih darujete svojim nenasitnim trebuhom. Božansko čistost svojega nauka ste zavrgli, in kdor med vami si zdaj drzne učiti čistost, temu storite, kar ste storili še vsem vašim prerokom!

11 Kako dolgo pa je tega, ko ste v templju umorili Zaharija?

12 Pri Bethabari je njegov sin Janez pridigal resnico in vas, brezvestne bogokletnike v Božjem svetišču, klical k pokori in vrnitvi k Mojzesu in njegovemu najčistejšemu nauku; kaj ste storili z njim?! Kam je prišel?! Izginil je; kolikor mi je znano, so ga ponoči odpeljali hudobni biriči!

13 Zdaj je tu v Nazaretu Bog obudil Jezusa za preroka in ta opravlja dela, ki so mogoča samo vsemogočnim bogovom, vi pa ga opazujete z argusovimi očmi! Gorje mu, če bi si drznil tako kot jaz izreči eno samo besedo zoper vas in vaš nadvse prostaški nauk, ki ste si ga ustvarili vi sami, ne pa Mojzes! Takoj bi ga obdolžili najhujšega zločina in bogokletja in ga iz hvaležnosti, ker je obujal vaše mrtve in ozdravljaval vaše invalide, kamnali ali celo pribili na križ!

14 Vaša stvar je namreč, da gospodujete in pri tem v največjem udobju redite svoje trebuhe! Kdor vas hoče pri tem ovirati in vračati

nazaj k Mojzesu, je vaš sovražnik, in dovolj sredstev imate, da ga spravite s poti!

15 Vse vas zaničujem kot gnilo, smrdečo mrhovino zato, ker ste in boste vedno prav vi ostali največji sovražniki Boga in vseh Njegovih ljudi. Pogan sem, pa spoznavam v možu Jezusu najčistejšo Božjo moč in to v takšni polnosti, kakršne doslej še ni bilo na zemlji.

16 Takšnih nezaslišanih dejanj ne opravlja Njegovo meso, temveč Njegov vsemogočni, najčistejši Božji duh, ki v vsej polnosti mora prebivati v Njem!

17 Glejte, to spoznavam jaz kot slep pogan, za kakršnega ste me razglasili. Kaj pa vi spoznavate v Jezusu, ki samo z besedo obuja vaše mrtve brez vsakega zdravila in ozdravlja naše invalide, da skačejo kot mladi jeleni?!

18 Vprašam vas, slepci: Kdo mora biti tisti, ki izgovori eno samo odločno besedo, pa vihar in veter utihneta, mrtvi vstajajo in hromi poskakujejo kot jeleni v naravi?«

19 S tem zares pogumnim govorom je farizeje in pismouke tako zelo razkačil, da bi ga od jeze in besa raztrgali, če bi se ga lahko polastili. Toda pred veliko množico ljudi to ni bilo mogoče, pa tudi pametno ne; vse ljudstvo je namreč pritrjevalo temu mlademu možu, ker se je končno vendarle nekdo opogumil in previsoko letečim farizejem in pismoukom, polnim napuha, tako robato povedal resnico.

118. Užaljeni farizeji se obrnejo na Gospoda. Ta razkrije še več njihovih protibožjih dejanj, njihova tempeljska grozodejstva in tako imenovano bogoslužje.

1 Neki **farizej** se je obrnil Name in rekel: »Kako moreš kot pravi Jud molčati, ko si takle beden pogan, ki si mu izkazal dobroto, drzne tako nesramno in sramotno žaliti sveti nauk naših očetov?!«

2 Rečem **Jaz**: »Saj ni žalil niti Mojzesa niti prerokov, ampak samo vas in vaša nova pravila in je pustil Mene pri miru; kakšen opomin naj mu torej izrečem?! Vas je označil in se je torej pregrešil samo nad vami; zato je tudi samo vaša zadeva, kako se boste pogovorili z njim! Če nima on nič proti Meni, kaj naj bi imel potem Jaz proti njemu?! Sami glejte, kako se boste poravnali z njim! Midva sva se doslej dobro razumela.«

3 Rečejo **farizeji in pismouki**: »Ja, ja, Tebe seveda ni žalil, temveč nas, menimo, da si zdaj postal naš prijatelj, in ker predobro vemo, kolikšno oblast imaš v svoji besedi in volji, bi lahko temu poganu kot naš prijatelj vsaj zaradi ljudstva povedal nekaj besed, da bi utihnil! Ti pa si dopustil, da je govoril in nas osramotil pred ljudstvom; in glej, to res ni bilo pohvalno od Tebe! Zaradi tega Te sicer ne bomo sovražili, naklonjeni Ti pa tudi ne moremo biti!«

4 Rečem **Jaz**: »Kakor hočete, Jaz pa bom do vas takšen, kot se Mi bo zdelo prav! Sicer pa je res zelo čudno, da Mi odpovedujete prijateljstvo, ko Mi ga pravzaprav še sploh niste izkazali! Jaz, ki bi imel polno pravico, da bi vam odtegnil Svoje prijateljstvo, ker prej res niste pohvalno mislili o Meni v svojih srcih, pa tega vendarle ne storim!

5 Le kaj lahko izgubim z vašim prijateljstvom? Povem vam: prav nič! Če pa vi ne boste več imeli Mojega prijateljstva, kdo vam bo namesto Mene obujal vaše mrtve otroke?!

6 Če pretehtate govor mladega moža, si morate, že z nekaj zdravega razuma sami odkrito priznati, da je mož govoril resnico! Poznate Pismo, Mojzesa in preroke! Vprašajte pa se, ali je v templju najti vsaj še sled Mojzesa in drugih prerokov?!

7 V tem letu sem bil vendar sam v Jeruzalemu in sem v Svojo veliko jezo videl, kako ste iz Božje hiše molitve naredili pravo jamo morilcev!

8 Predverje je napolnjeno s klavno živino in drugimi nečistimi živalmi, namenjenimi prodaji, tako da človek brez velike smrtne nevarnosti sploh ne more priti v pravi tempelj. V predtemplju se na eni strani kolje kot v klavnici in prodaja meso; na drugi strani pa stojijo kramarske mize in menjalnice in tam je takšen vik in krik, da človek skoraj ne more slišati svojega glasu.

9 Ko pa potem prideš v sam glavni tempelj, se ne moreš niti ganiti zaradi prodajalcev golobov in drugih kričačev, ki ponujajo vsakovrstno perutnino! In v presveto, kamor bi smel po Božji uredbi stopiti *enkrat* na leto samo veliki duhovnik, zdaj proti plačilu, ki se povrhu še imenuje daritev, vodijo že vsakega pogana, seveda povsem skrivaj in strogo zaupno! Toda v Rimu poznajo presveto prav tako dobro, kot ga pozna veliki duhovnik v Jeruzalemu. In tako se za denar tujcem razkrivajo vse skrivnosti templja; če pa bi si kakšen ubog Jud drznil stopiti za zagrinjalo, bi ga kot bogokletneža in sakrilegusa kamnali za tempeljskim obzidjem na prekletem kraju, in ne mine teden, ne da bi kamenjali vsaj *enega* in da ne bi nekateri morali piti prekleto vodo!

10 Kakšen red pa je to, da tujcem zaupajo skrivnosti, svoje otroke pa ubijajo?!

11 Odgovorite si sami ali so to ukazali Mojzes in vsi preroki in ali je Salomon v svoji veliki modrosti, ko je dokončal tempelj, posvetil to veliko hišo molitve v namen, kateremu zdaj služi? Skratka, Božja molilnica je postala prava morilska jama in Jehovov duh ne prebiva več nad staro skrinjo zaveze v podobi ognjenega stebra!«

12 Tedaj **farizeji in pismouki** osupnejo in Mi rečejo: »Kako moreš vse to vedeti, ko si bil vendar vedno v Nazaretu in okolici? Kdo Ti je izdal tempelj?«

13 Rečem **Jaz**: »O kako neumno sprašujete! Če lahko poznam vaše najbolj skrite misli, kako ne bi vedel, kaj se dogaja v templju?!

Tega pa ne vem samo Jaz, temveč že skoraj vsak človek!

14 Vi sami pa ste pravi izdajalci vsega tega in vaša velika sla po denarju vas je zapeljala v to! Zaradi denarja ste tujcem razkrivali skrivnosti templja in ti so potem na ulicah to glasno oznanjali Judom; in vi Me sprašujete, kdo Mi je izdal tempelj?!

15 Če pa prav tako dobro kot Jaz in še na tisoče ljudi veste, kako je s templjem, veste tudi, kaj so učili Mojzes in vsi preroki, ki so bili res polni najčistejšega in najresničnejšega Božjega duha – in edino ta duh je govoril po njihovih ustih! – kakšna je potem vaša vera v Boga, da tako zlahka popačite Božjo besedo in kar najbolj nesramno in ošabno samovoljno oznanjate ubogemu, slepemu ljudstvu svoja hudobna pravila, kot da bi izhajala iz Božjega duha, in ga s smrtnim zastraševanjem silite, da spoštuje in po Božje časti vaša pravila?!«

119. O tempeljski prisegi. Kjer ni Boga, tam prebiva zlo. »Če ne verujete Moji besedi, verujte vendar zaradi del!« Pismo je samo kažipot k Bogu! Primer o potovanju v Rim. Samo izvrševalec Božje volje spozna Boga!

Gospod pomiri maščevalnost ljudstva nad templjarji in odide na ladjo.

1 Reče **pismouk**: »Prijatelj, veliko si upaš, da izdajaš stvari, za to izdajanje je tempelj razpisal smrtno kazen! Tvoja sreča pa je, da si našemu voditelju storil tako veliko uslugo, sicer se ti ne bi najbolje godilo; kajti na tempelj smo vezani z močno prisego!«

2 Rečem **Jaz**: »In to lahko prelomite, kadar hočete; prisegli namreč niste Bogu, temveč templju, ki je narejen s človeškimi rokami in v katerem Bog ne prebiva več!

3 Kjer pa Bog ne prebiva, tam prebiva stari knez laži in hudobije, in temu knezu in zdajšnjemu gospodarju templja lahko brez strahu prelomite prisego!

4 Če bi prelomili svojo nično prisego templju, bi bili po volji Bogu, Gospodu, in On bi vam dal, kar je od začetka sveta dal Meni, da zdaj občudujete in ne razumete, kako opravljam dela, ki jih po vaši izjavi zmore edino Bog! Če pa se templja bojite bolj kot Boga, ki ga ne poznate, potem ostanite še naprej navezani na tempelj in zato gnusoba v očeh Boga!

5 Če pa ne verjamete Mojim preprostim besedam, Mi verjemite zaradi dejanj, ki jih delam pred vami v vaše dobro in o katerih sami pravite, da so mogoča edino Bogu!«

6 Reče **pismouk**: »Kako moreš Boga poznati bolje kot mi, ko se vendar nisi učil Pisma?!«

7 Rečem **Jaz**: »Poznate mrtvo črko, toda v njej ni Boga in tako tudi ne morete iz Pisma spoznati Boga! Pismo vam samo kaže pot k Bogu in to le tedaj, če zvesto hodite po njej.

8 Kaj vam koristi, če poznate pot v Rim, pa se nikoli ne napotite

po njej, da bi prišli v Rim in tam gledali veliko kraljevo mesto?! Kateri od tistih, ki poznajo pot v Rim, lahko reče, da pozna Rim zato, ker mu je znana pot, vendar po njej ni prehodil niti pedi?! Kaj vam torej koristi poznavanje Pisma, ki je pot k Bogu, če še nikoli niste naredili niti enega koraka po njej?!

9 Jaz pa poznam celotno Pismo kot vi in sem zmerom ravnal po Božjih zakonih, ki jih vsebuje, s tem najpopolneje poznam Boga in vam zato lahko tudi iz praznir povem, da izmed vas in vam podobnih ni še nikoli nihče spoznal Boga in ga na vaših hudobnih poteh tudi nikoli ne bo, kajti vsi skupaj ga tajite.

10 Vi sami Boga nočete spoznati; tistim, ki bi še hoteli hoditi po pravi poti, pa zapirate pot s smrtjo in pokončavanjem! Zategadelj boste nekoč v drugem življenju toliko bolj prekleti. Vsi, ki ste jih preganjali in jih še preganjate, bodo namreč vaši večni sodniki!«

11 Ko sem to oznanil farizejem in pismoukom, je slišati med ljudstvom silno odobravanje in ljudje hočejo napasti farizeje in pismouke. To jim preprečim in se z učenci, farizeji in pismouki odpravim skozi majhna vrata k morju. In ker je bilo tam pripravljenih več ladij, se takoj vkrcamo in ob zmernem, ugodnem vetru hitro odplujemo od obale, da nas velika množica ljudi ni mogla doseči.

120. Gospodov pristanek in prihod k cestnarju Mateju. Njegov pogovor z grešniki in farizeji. O vzgoji otrok. O človekovem namenu in cilju.

Mt 9, 9-13

1 Ko pa smo bili tako daleč, da nas ljudstvo ni moglo več videti, sem spet ukazal zapluti k obali; bilo je že skoraj poldne, v ladji pa nismo imeli hrane. Ker smo pristali dobri dve uri poti od prejšnje hiše, smo se morali vrniti precejšen del poti, da smo dospeli do majhne vasi, kjer smo hoteli dobiti kosilo.

2 Pred vasjo pa je bila glavna mitnica. In glej, tam pri zapornici ob mitničarski mizi je sedel ravno tisti mladi mož (bil je star šele 35 let in to je pri Judih veljalo še za mladega), ki je v prejšnji hiši kot eden izmed osmih bratov, ki so prinesli prizadetega od putike, tako modro govoril.

3 Ko so ga **farizeji** in pismouki zagledali, so rekli: »Slabo kaže! Ta je rimski cestnar! Od nas bo zahteval strašansko veliko cestnino! Kaj naj storimo?«

4 Rečem **Jaz**: »Ne skrbite, to vam ne bo koristilo. Pogovoril se bom z njim.«

5 S temi besedami stopim **Jaz** k cestnarju in mu rečem: »Matej (tako mu je bilo ime), predaj to mizo nekomu drugemu, ti pa pojdi za Menoj!« In pri priči je vstal, predal mizo in Mi brez ugovora sledil. (Mt 9, 9) In ko so učenci, farizeji in pismouki, ki so stali pred zapornico, vprašali, koliko morajo plačati,

6 Rekel je **Matej**: »Tokrat je plačal cestnino za vse vas Gospod, kajti ozdravil je mojega strica. Kako naj bi zdaj od Njega, božanskega Mojstra, zahteval cestnino?!«

7 Tedaj se je zapornica odprla in vsi so šli skoz brez plačila.

8 Ko pa smo nato prišli v vas, nas je Matej odpeljal v svojo hišo, kjer so obedovali cestninarji, ki so bili zaposleni pri tej glavni mitnici, pa tudi množica nadzornikov in drugih »grešnikov« – po merilu in sodbi Judov, farizejev in pismoukov. Matejeva hiša je bila namreč velika in obenem gostilna, v kateri so Judje lahko dobili hrano in pijačo za denar, cestninarji, nadzorniki in »grešniki« pa zastonj, ker so bili služabniki hiše, ki je od Rimljanov zakupila cestnino.

9 Mene so cestninarji takoj povabili k mizi, Mojim učencem in tudi farizejem in pismoukom pa so zunaj postregli z dovoljšno količino vina in kruha; učenci so bili pri tem dobro razporeženi. (Mt 9, 10) Ne pa tako tudi farizeji in pismouki, ki so bili z njimi; ni jim bilo pogodu, da tudi oni niso bili povabljeni k mizi.

10 Primerilo pa se je, da se je, medtem ko sem sedel v njihovem krogu, pridružila tej veliki množici še dodatna gruča cestninarjev in grešnikov od drugod; Matejeva hiša je bila namreč daleč naokrog znana kot bogata in gostoljubna, posebno ob sabatu so bila tu velika srečanja. Vsi so Me zelo prijazno pozdravili in rekli, da ta hiša nikoli ne bi mogla biti deležna večje časti, kot je je zdaj, ko imajo v svoji sredi Mene za gosta. In povečali so mizo in vsi so sedli k Moji mizi.

11 **Farizeji in pismouki** pa so se nagnetli k odprtim velikim hišnim vratom, da bi Me opazovali, kaj bom govoril in delal. Ker so videli, kako prijazno se pogovarjam s cestninarji in grešniki, so se zelo jezni skrivaj posvetovali in vprašali Moje učence, ki so bili zunaj pri njih: »Zakaj vaš učitelj je s cestninarji in vsemi najočitnejšimi grešniki? Ali je morda skrivaj tudi on eden izmed njim podobnih?« (Mt 9, 11)

12 Ko sem **Jaz** zaslišal to vprašanje, sem se izza mize obrnil proti njim skozi vrata in rekel kratko in veselo: »Krepki in zdravi ne potrebujejo zdravnika, ampak samo bolni! (Mt 9, 12) Pojdite in se naučite, kaj pomeni:

13 'Usmiljenje Mi je v veselje, ne pa daritve!'

14 'K pokori sem prišel klicat grešnike – ne pa pravičnih, ki ne potrebujejo pokore!'« (Mt 9, 13)

15 Te besede so farizeji in pismouki razumeli sebi v prid in niso nato nič odgovorili; s tem so se namreč čutili počaščene.

16 Nato sem učil družbo z vsakovrstnimi prilikami, ki živo ponazarjajo slabosti človekovega življenja in sprevrženost, ki prepogosto izvira iz takšnih slabosti. Tako sem jim tudi nakazal bistvena načela prave vzgoje otrok in jim povedal, da se posledice slabe vzgoje otrok sčasoma pokažejo kot vse zlo, ki si ga je mogoče zamisliti, duhovno in telesno.

17 Prav tako sem poučeval družbo, zakaj je Bog ustvaril človeka in kako mora človek kot svobodno bitje iz samega sebe, samostojno

in prostovoljno uresničevati Božji namen in s tem postati popolno, neuničljivo duhovno bitje.

121. Pogovor farizejev o Jožefu, Mariji in Jezusu. Jožefova tožba in njegovi dvomi o Jezusu. Namig evangelista Janeza farizejem.

1 Razumljivo je, da je družba takšno poučevanje, čeprav ga vsi niso razumeli, zelo dobro in hvaležno sprejela. Celotna **farizejska** **pismouki** so ostrmeli in se med seboj spraševali, odkod Mi tolikšna modrost. Poznali so namreč Mene, Jožefa in Marijo in vse Jožefove otroke in so rekli tudi učencem: »Prav nerazumljivo! Njegov oče je bil kot rokodelca zares priden človek na svojem področju, nadvse zvest, pravičen in pošten mož, ob tem pa strog Jud, ki je dosledno spoštoval zapovedi Mojzesa in prerokov, kolikor jih je poznal, toda kakšne posebne modrosti ni bilo pri njem nikoli zaslediti, in njegovi drugi štiri lastni sinovi, ki so že večkrat delali pri nas, so tako daleč od nje kot sonce, luna in zvezde od zemlje.

2 Dobra mati Marija sama, še zmerom zelo ljubka, skrbna in zelo krepostna ženska, o kateri ne bi mogel nihče reči kaj slabega, je bila sicer kot deklica, če smo prav poučeni, vzgojena v templju; toda to vzgojo poznamo in še predobro vemo, koliko modrosti je mogoče najti tu, posebno dekletom. In tako je tudi od matere mogel vsesati le zelo malo modrosti! V kakršni koli šoli pa, kolikor vemo, tudi ni bil!«

3 »Nasprotno,« je rekel neki **pismouk**, ki se je dobro poznal z Jožefom, »Jožef mi je večkrat potožil svojo stisko z dečkom Jezusom in rekel: 'Ne vem, kaj naj storim z njim! Njegovo zelo nenavadno rojstvo, ki je bilo očitno povezano s čudnimi znamenji in dogodki, od katerih bi lahko pričakoval, da se bo po takšnem otroku na zemlji manifestiralo Božje bitje samo – to je napovedovalo več izrednih dogodkov iz njegove najzgodnejše mladosti – in tudi njegovi govori, ki so marsikdaj mejili na visoko modrost, so me napolnili z največjimi pričakovanji in to toliko bolj, ker sem neposreden Davidov potomec. Toda ravno zdaj, ko je čas, da bi se moral deček česa naučiti, ni mogoče z njim narediti ničesar, o kakšnem učenju ni niti govora. Tudi če ga dam kakšnemu učitelju, mu ta ni kos. Deček zna in razume vse bolje, in če hoče učitelj z njim ravnati strogo, potem je sploh vsega konec!

4 Kar mu je še ostalo iz njegove najzgodnejše mladosti, je neverjetno neupogljiva moč volje, s katero dela, če se mu zdi potrebno, najočitnejše čudeže; toda ravno zaradi te njegove lastnosti se z njim, kar zadeva učenje, ne da storiti nič. Sicer pa je pobožen, voljan, poslušen in zelo olikan, prijazen, krotak in skromen kot njegova mati; samo učenja mu ne smem omeniti!

5 Vidite, to mi je ne le enkrat, temveč večkrat, tožil stari Jožef, in zato je toliko bolj gotovo, da se razen tesarskega rokodelstva ni učil ničesar drugega, niti branja in še manj pisanja; in zato je vprašanje, odkod mu takšna modrost, povsem upravičeno.»

6 Reče **Janez** evangelist: »Prijatelji, jaz to seveda vem in popolnoma razumem, toda za zdaj še ni primerno, da bi vam to razodel. Bo pa prišel čas, ko boste slišali to iz Njegovih ust! Dotlej pa vam zadostujejo Njegova dela in Njegova modrost.« – Farizeji in pismouki so sicer silili v Janeza, naj jim vsaj malce nakaže, kako je s to rečjo, toda Janez se v to ni spuščal. Večina cestninarjev in nadzornikov, ki so poobedovali, so se zdaj odpravili na delo in za veliko mizo je nastal prostor.

122. O dveh Matejih, cestninarju in službenem pisarju. Prizor z ribiči, Janezovi učenci in Jezusovi učenci. Peter dobro pojasni Janezovo vedenje.
Mt 9, 14.

1 In mladi gospodar Matej, cestninar (ki ga ne smemo zamenjati z Matejem, ki je bil samo uradni pisar – zato se v Pismu tudi pojavlja dodatek »cestninar«, če je govor o njem), je poklical Moje učence, farizeje in pismouke v hišo; vstopili so in sedli ter kar pošteno jedli in pili. Samo Juda je bil tokrat zelo zmeren; bal se je namreč velikega računa in kot je še preveč znano, ni ravno rad plačeval.

2 Ko smo bili že dobro razpoloženi in so se farizeji in pismouki čedalje bolje razumevali tudi s cestninarji in tako imenovanimi grešniki, pride **kuhinjska dekla** h gospodarju in reče: »Kaj bomo storili? Prišli so še ribiči in prinesli ribe, pa hočejo imeti jesti in piti; ker smo danes po naključju dobili toliko tujih gostov, ki so pospravili skoraj vso našo današnjo zalogo, v kuhinji ne vemo, kaj naj storimo.« Reče cestninar **Matej**: »Koliko jih je?« Reče **dekla**: »Kakih dvajset jih bo.« Odvrne cestninar **Matej**: »Naj vstopijo, tu je še veliko zaloge!«

3 Dekla gre in to pove ribičem, ti pa se odpravijo v veliko sobo za goste in takoj posedejo k majhni mizi, od katere so opoldanski gostje ravnokar vstali.

4 Ko ribiči spoznajo Petra in več svojih prejšnjih tovarišev, se med seboj pozdravijo, in **ribiči**, nekoliko zlovoljni, ker so bili na njihovi mizi bolj pičli obroki kot na naši, takoj rečejo Petru: »Za nas bo že; mi smo namreč še zvesti Janezovi učenci in naša postava je post. Vi pa, kot novi Jezusovi učenci, lahko jeste kolikor hočete, kakor vidimo; zdi se, da pri vas ni več govora o postu!« (Mt 9, 14)

5 Reče **Peter**: »Janez se je postil za to, kar mi imamo, in mi smo se postili z njim po njegovem nauku in strogi pridigi. Janez je oznanjal Njega, pri katerem smo mi, in je pričeval o Njem. Ko pa je prišel Ta in od Janeza celo sprejel krst z vodo, Janez ni popolnoma zaupal

svojim čutom in vi tudi ne. Medtem ko je Janez, gnan od Duha, pričeval o Jezusu in je nam, ko se mu je Ta bližal, rekel: 'Glejte, Ta, ki prihaja, je Tisti, o katerem sem vam govoril, da bo prišel za menoj. On, kateremu nisem vreden razvezati jermena njegovega obuvala!', je sam pri sebi vendarle skrivaj dvomil, enako kot vi, in še dvomite vse do te ure. Zato se še zmerom posti in tudi vi se postite; pri nas vernih pa se je post končal! Sami ste krivi, da se še postite. In prav je tako; in kot slepec svojega vida ne more nasiti s svetlobo in njenimi barvami, tako tudi v srcu slepi ne bo mogel nasiti niti svojega srca niti želodca. Ali razumete?

6 Če bi Janez veroval, bi sledil Jagnjetu, ki po pričevanju njegovega Duha odjemlje grehe sveta. Ker pa je njegova duša sama dvomila o Njem, o katerem je njegov Duh v njej in po njej pričeval, je ostal v puščavi, dokler ga Herod ni zaprl, kakor smo slišali.

7 Zakaj pa Mu ni sledil, ko je vendar nam po Duhu rekel: 'Tega poslušajte!?' Zakaj Ga on ni hotel poslušati?! Zakaj Mu ni takoj sledil, ko je vendar prej zaradi Njega vse svoje življenje tako strogo vadal in živel?! Ne vemo, da bi mu kdaj Ta, ki Mu sledimo, prepovedal, da bi Mu sledil. Zato mi povejte en sam tehten razlog, zakaj ni Janez takoj sledil Jezusu!«

8 Tedaj so Janezovi učenci osupnili, saj niso vedeli, kaj naj odvrnejo Petru. Samo eden izmed njih je rekel, da je novica, da je Herod zaprl Janeza, napačna; Herod ga je le poklical v svojo rezidenco v Jeruzalem, da bi tam zvedel od njega vse o prihajajočem Jehovovem Maziljencu. Herod da preveč spoštuje Janeza, da bi ga virgel v ječo.

9 **Peter** je nekoliko šaljivo dejal: »Če se še ni zgodilo, se še bo, in to kmalu! Herod je namreč zvit lisjak in mu je mogoče prav toliko zaupati kot kači.«

123. Pričevanje Janeza Krstnika o Gospodu. Prilika o ženinu, svatih in nevesti. »Kdor ima Sina, ima večno življenje!« Jezusov slepi kritik.

Mt 9, 15.

1 Po tem pogovoru Janezovi učenci nadaljujejo z obedom, mi pa tudi. Le nekateri od navzočih farizejev so se postili in niso pred sončnim zahodom hoteli jesti ničesar; nekvašenega kruha, ki ga pri Grkih niso imeli, namreč niso dobili in tako so se postili, medtem ko je mnogim njihovim kolegom in pismoukom prav dobro teknilo.

2 Čez nekaj časa, ko je vino naredilo Janezove učence nekoliko zgovornejše in pogumnejše, se je dvignil **eden** izmed njih in hotel od Mene zvedeti, zakaj se morajo oni kot Janezovi učenci toliko in tako strogo postiti, Jaz in Moji učenci pa ne, in Me je vprašal: »Gospod in Mojster! Zakaj se mi in farizeji toliko postimo, Tvoji učenci pa ne?«

3 In rekel sem mu: »Prijatelj, bil si pri Janezu, ko so mu prinesli

sporočilo o Meni, da sem krščeval ljudi in da Mi jih je veliko sledilo! Povej pred vsemi, kaj je odgovoril Janez?» Reče **Janezov učenec**: »Tedad je Janez odgovoril: 'Človek ne more ničesar vzeti, razen če mu je dano iz nebes. Priče ste mi, da sem rekel, da nisem Kristus, ampak samo poslan pred Njim. Kdor ima nevesto, je ženin; ženinov prijatelj pa mu stoji ob strani in ga posluša ter se zelo veseli ženinovega glasu! To moje veselje je zdaj izpolnjeno! On mora rasti, jaz pa se moram manjšati! Tisti, ki prihaja od zgoraj, je nad vsemi; kdor pa je od te zemlje, je samo od te zemlje in ne govori drugega kot o tej zemlji. Samo Tisti, ki prihaja iz nebes, je nad vsemi!'

4 In tu je Janez umolknil in nato naštel, kaj vse je videl in kako je pričeval o Njem, na koncu pa globoko vzdihujoč obžaloval, da njegovega pričevanja, ki je nadvse resnično, nihče noče sprejeti! Kdor pa ga vendarle sprejme, ta veliko Božjo resnico zapre v sebi iz strahu pred svetom.

5 Tudi če ve, da On, ki Ga je brez vsakega dvoma poslal sam Bog, govori čisto Božjo besedo, si tega ne upa pred svetom priznati, ker se Božjega sovražnika, hudobnega sveta, boji bolj kot Boga, zaradi svojega bednega telesa, ki je tudi od sveta in časti svet! Kaj koristi, da človek v sebi pozna pravo Božje merilo, če pa se oklepa merila sveta?! Bog pa svojega Duha nikomur ne daje po merilu sveta in tako so zavrženi vsi, ki so Božjega duha sicer spoznali, vendar pa se oklepajo merila sveta in nimajo v sebi večnega življenja!

6 'Samo,' nadaljuje Janez, 'kdor veruje v Sina, ima v sebi večno življenje. Sin sam je namreč Očetovo življenje! Kdor pa v Sina ne veruje, tudi nima večnega življenja in stara Božja jeza ostane nad njim!'

7 Glej, to je takrat govoril Janez; toda do te ure ni mogel nihče od nas v vsej polnosti razumeti pomena teh njegovih besed! To smo že razumeli, da je mislil Tebe; toda kako je vse to povezano – kako bi mogli vse to dojeti in v vsej polnosti razumeti?!«

8 Rečem **Jaz**: »No, če ste to slišali od Janeza o Meni, bi morali vendar vedeti, da sem Jaz ženin, o katerem je govoril! Če pa sem tisti ženin, bodo tile tu vendar Moji svatje?!«

9 Reče **Janezov učenec**: »Kje pa je lepa nebeška nevesta? Kako potemtakem ženin brez neveste?!«

10 Rečem **Jaz**: »Tile moji svatje so *obenem* tudi Moja nevesta. Kajti tisti, ki Mojo besedo poslušajo, jo ohranijo v svojem srcu in se po njej ravnaajo, so resnično Moja nevesta in so tudi Moji svatje! Kako bi mogli svatje žalovati, dokler je ženin pri njih?! Ko pa bo prišel čas, da jim bo ženin odvzet, tedaj se bodo tudi oni postili!« (Mt 9,15)

11 Janezovi učenci se temu zelo začudijo in postanejo zaradi tega nekoliko nejevoljni; menili so namreč, ker sem jim povedal te besede z nasmeškom, da sem jih zbadal. In eden **Janezovih učencev** je potem tudi malce zbadljivo rekel: »Nenavadno! Iz Janeza je govoril Božji

duh in iz Tebe naj bi še toliko bolj govoril isti Duh, saj je veljalo Janezovo pričevanje Tebi. Vendar je nenavadno, da je isti Božji duh po Mojzesu, vseh prerokih in končno po Janezu oznanjal vselej enako strogo spokorniško življenje bednim ljudem te zemlje in zahteval, da ga najstrožje izpolnjujejo in spoštujejo; Ti pa si v resnici, kot se vsaj zdi in kot učiš, pravo nasprotje vsega tega! Kdor je po Mojzesu v grešnikovo hišo samo vstopil, je postal nečist in se je moral očistiti; kdor se je na sabat dotaknil dekleta ali kak drug dan žene, ki je imela svoj čas, se je moral očistiti in še veliko podobnega in bolj strogega! Ti pa s svojimi učenci vred, kot se zdi, sploh ne upoštevaš več ne sabata ne čistosti osebe! Kako more biti torej tvoj nauk Božji, kakor je bil iz ust prerokov?!«

124. Prilika o novi in stari obleki, o novem moštu in starih mehovich. O filistrsko-ekonomskem čutu in usmiljenju. Socialni nauki. Zemlja kot skupna dobrina po Božji ureditvi. Vzrok za vesoljni potop. Opozorilo na zdajšnjo katastrofo.

Mt 9, 16-17.

1 Rečem **Jaz**: »Moj nauk je kot nova obleka; vaš pa je stara obleka, raztrgana in polna poškodb, zato ste tudi danes na sabat, kljub Mojzesu in Janezu lahko lovili ribe! Moj nauk je torej nov in od njega ni mogoče vzeti enega kosa in z njim zakrpati vaše stare, raztrgane obleke. In če bi to storili, bi s tem nastala še večja luknja, kot je bila prej; nova zaplata se pač spet odtrga od stare, preperle obleke in s tem poškodbo še poveča. (Mt, 9, 16)

2 Moj nauk je tudi kot nov mošt, ki ga ne polnijo v stare mehove, da ti ne bi počili in se mošt ne bi razlil; pač pa dajejo mošt v nove, čvrste mehove, in tako se ohrani oboje, mošt in meh. Ali razumete?« (Mt, 9, 17)

3 Rečejo **Janezovi učenci**: »Dobro se sliši, ni pa lahko docela razumeti, kaj si hotel s tem povedati; ali bi se vendarle lahko izrazil malo bolj razumljivo!?«

4 Rečem **Jaz**: »Ali bi se mogel ali hotel izraziti še bolj razumljivo?! Ja, ja, lahko bi se že, če bi hotel! Toda nočem biti bolj razumljiv in zato vam o tem tudi ne povem nič več kot samo to, da ste stara, raztrgana obleka in stari, prepereli mehovi, ki niso več primerni za Moj nauk! Ta bi vas vendar spravil ob vaše sladko zemeljsko življenje, ki je vaša najvišja dobrina, saj storite vse mogoče, da bi ga zboljšali, tako da celo ob sabatu opravljate težaški ribolov, da bi čim bolj brezskrbno živeli zemeljsko življenje in si poleg tega po možnosti privoščili nekaj razkošja! Ubogih pa ne vidite, ne bolnikov in ne pohabljenih, tudi ne lačnih in ne žejnih!

5 Je pač tako, da tisti, ki hodi okrog s polnim trebuhom, niti

najmanj ne čuti, kako reveža boli lakota in ga žge v trebuhu! Tako tudi vi, ki ste dobro oblečeni, ne čutite mraza, ko pride zima; saj imate obilo sredstev, s katerimi si naredite zimo prijetnejšo od vročega poletja. In če srečate na pol nagega, ki drgeta od mraza in vam potoži svojo stisko in vas prosi za obleko, ki bi ga ogrela, vas to jezi in ga sovražno zavrnete: 'Poberi se, lenoba! Če bi poleti delal, pozimi ne bi trpel pomanjkanja! Sicer pa tudi ni tako mrzlo in kot berač ne bi smel biti tako mehkužen in občutljiv!'

6 Berač pa reče: 'Gospod, vse poletje in jesen sem delal, toda plačilo za moje težko delo ni bilo niti tisočinka tistega, kar je moj gospodar zaslužil od mojega dela; zato moj gospodar pač lahko hodi pozimi toplo oblečen, mi, njegovi slabo plačani delavci, ki smo neznatno plačo zelo lahko že poleti pojedli, pa zdaj pozimi trpimo – ne zato, ker poleti ne bi bili delali, ampak samo zato, ker smo imeli premajhno plačo. Gospodarjev dobiček je naša stiska!'

7 Vidite, tako je govoril berač, četudi je tu in tam med mnogimi berači tudi nekaj grešnikov, ki so si svojo revščino zaslužili!«

8 Rečejo **Janezovi učenci**: »Ah, zdaj pa pretiravaš! Saj sploh ni tako! Zvestemu in poštenemu delavcu še nikoli ni bilo treba tožiti nad delodajalcem! Kdor hoče delati, dobi poleti in pozimi delo, zaslužek ter hrano in obleko! Da pa lenuhu pokažejo vrata, se nam zdi povsem prav.«

9 Rečem **Jaz**: »Vam že, to vem še predobro! Ne pa Meni, to vam povem! In takoj boste slišali, zakaj! Povejte Mi: Kdo je ustvaril morje in številne dobre ribe v njem?«

10 Rečejo **Janezovi učenci**: »To pa je vprašanje! Le kdo razen Boga samega, bi to mogel?!« Rečem **Jaz**: »Dobro, povejte mi, ali imate od Boga listine, po katerih imate samo vi pravico loviti iz morja dobre in drage ribe, jih za drag denar prodajati, potem ves dobiček vtakniti v svoje žepe in komaj tisočinko dati svojim pridnim hlapcem, ki so vendar sami opravili težaško delo, pogosto v življenjski nevarnosti!«

11 Rečejo **Janezovi učenci**: »Spet smešno neumno vprašanje! Le kje je na zemlji kdo, ki bi se lahko izkazal z lastniško listino od Boga?! Zato je Bog postavil državno oblast in ta namesto Boga izdaja lastniške listine; kdor pred oblastjo velja za lastnika, je lastnik tudi pred Bogom. Poleg tega mora vsak pravni lastnik za svojo drago kupljeno pravico še vsako leto dajati državi vse mogoče desetine in druge davke in je zato toliko bolj upravičen, da iz svoje lastnine potegne potreben dobiček!«

12 Rečem **Jaz**: »Ja, ja, tako je pač na zemlji, vendar ne po Božji volji, temveč po volji sebičnih in oblastilželjnih ljudi! Ti so si sami ustvarili takšne zakone in takšno ureditev. Toda v začetku sveta ni bilo tako; tedaj je bila dolgo časa vsa zemlja skupna dobrina ljudi!

13 Ko pa so si Kajnovi otroci vzeli del zemlje v trajno in dedno

posest in za to naredili zakone in sebično in oblastizeljno ureditev, se ni obdržal tak red niti tisoč let.

14 Bog je dopustil, da je prišel vesoljni potop in ta je utopil vse, razen nekaj redkih, ki jih je ohranil. In tako se bo znova zgodilo!

15 Bog je sicer neskočno potrpežljiv, toda kmalu bo sit vašega početja; in potem pazite, kdo bo lastnik zemlje za vami!

16 Vaše besede jasno dokazujejo, da sta vaša vera in vaš pravni nauk stara, raztrgana obleka, ki ne prenese novih zaplat in je tudi kakor star meh, v katerega ni več mogoče dati mošta! Vsi skupaj ste namreč hudobni in sebični ljudje! Me zdaj razumete?!«

125. Nadaljevanje Gospodovega pogovora z Janezovimi učenci o esenih. O filistrski posvetni modrosti. Hiša cestinarja Mateja kot zgled človekoljubnosti. O Božjem blagoslovu in zaupanju v Boga. Gospodovo pričevanje o Janezu Krstniku. Resno opozorilo k blagosti in usmiljenju do ubogih. Kdo je Božji sovražnik.

1 Reko **Janezovi učenci**: »Mar ne delamo prav, ko živimo po Janezovem nauku? Janez je bil strog pridigar, toda takšnega nauka nam ni dal!

2 Glej, red esenov, ki ga poznamo, je tudi strog, in resnicoljubnost je pri njih prva postava; toda kaj jim koristijo vsa njihova resnicoljubnost in druga stroga pravila?! Kdo jih spoštuje?! Niti pri Grkih niti pri nas Judih ne veljajo nič, samo med Rimljani naj bi imeli nekaj privržencev. Nauk, po katerem živijo, najsi je sam po sebi še tako dober in čist in za nekatere ljudi, ki so se umaknili od sveta, gotovo odličen, je pa za celotno človeštvo popolnoma neprimeren!

3 Koliko pripomorejo še tako lepe in krepke besede k zamisli o bratstvu vseh ljudi?

4 Glej, ta hiša je velika in gostoljubna in je hiša, ki v lepi zamisli o bratstvu išče sebi enake; ali je mogoče zahtevati, da naj bo zmeraj pripravljena sprejemati in oskrbovati vse ljudi, ki so naši bratje?! Četudi bi imela najboljši namen in voljo, ji gotovo manjka za to potrebnih sredstev kot npr. prostora, živil in podobnega.

5 Če si reven par za največjo silo postavi koč in zbere pičlo zimsko zalogo hrane, s katero bo shajal komaj dotlej, da začne zemlja spet roditi sadove, in pride k njima, ki imata sama komaj dovolj prostora v svoji koči, deset ljudi in zahteva vstop, stanovanje in oskrbo, povej: ali lahko kateri koli nauk tema dvema ukaže ali tudi samo svetuje in dopoveduje, da bi bilo dobro in blagodejno ustreči želji desetih prišlecev in se s tem izčrpati?!«

6 Rečem **Jaz**: »Vsak ptič poje in žvrgoli, kakor mu je zrasel kljun, in tudi vi govorite po svojem posvetnem razumu in ne morete govoriti drugače, ker drugače ne razumete! To pa je tudi vse, kar vam lahko

na to odgovorim. Če bi vam že zdaj povedal kaj višjega in popolnoma resničnega iz nebes, Me tako in tako ne bi razumeli; vašim trdim srcem namreč manjka razuma.

7 Kako ste nespametni! Kdo omogoča rast in zorenje sadežem na zemlji? Kdo ohranja zemljo in ji daje nenehno moč za to?! Ali menite, da Bog ne more ali noče povrniti tistemu, ki se z nesebično odpovedjo žrtvuje za brate, potrebne pomoči? Ali menite, da je Bog krivičen in zahteva od ljudi nemogoče?

8 Toda Jaz mislim, da prav vsak človek, ki s pošteno in dobro voljo želi pomagati ubogemu bratu, kjer se le da, to tudi lahko stori.

9 Če bi bil vsak popolnoma prežet s tem, potem na zemlji tudi ne bi bilo več nobene tako revne kočice, v kateri bi lahko prebivala samo dva človeka.

10 Vidite, ta hiša Mojega prijatelja Mateja je danes nasitila veliko ljudi, dala je vso zalogo iz resničnega, dobrega srca, in če ne verjamete, pojdite v shrambo in v žitnico, pa tam ne boste našli ničesar! Tukaj pa stoji gospodar; vprašajte ga, ali ne govorim resnice!«

11 **Matej** potrdi Moje besede in pravi: »Gospod, danes je žal tako in res ne vem, s čim bom jutri oskrbel goste. Toda že večkrat se mi je godilo tako, pa sem zaupal v Boga – in glej, spet je prišlo v izobilju, da sem lahko goste celo zelo dobro oskrbel!«

12 »Vidite,« rečem **Jaz** na to, »tako misli in ravna pravi mož na tem svetu in se nikdar ne pritožuje, da ga je Bog zapustil! In tako je tudi zmerom bilo in vedno bo.

13 Kdor zaupa v Boga, temu tudi Bog zaupa in ga ne zapusti – in ne dopušča, da bi propadel! Toda tisti, ki kakor vi, sicer verujejo v Boga, da obstaja, pa mu ne zaupajo popolnoma, ker jim lastno srce pravi, da niso vredni Božje pomoči, tem Bog tudi ne pomaga; saj nimajo zaupanja v Boga, temveč edinole v svoje moči in sredstva, ki jih imajo za sveta in nedotakljiva, in govorijo: 'Človek, če hočeš, da ti bo pomagano, si pomagaj sam; vsakdo je namreč najbližji samemu sebi in skrbi najprej zase!' In dotlej, ko se je oskrbel, je oni, ki bi potreboval njegovo pomoč, propadel.

14 Toda Jaz pravim: Če skrbite najprej zase, ste zapuščeni od Boga in brez Njegovega blagoslova in Njegove sicer nadvse zanesljive pomoči! Kajti Bog človeka ni ustvaril iz sebičnosti, temveč iz čiste ljubezni, in tako morajo biti ljudje v vsem popolnoma usklajeni z ljubeznijo, ki jim daje obstoj!

15 Če pa živite in ravnate brez ljubezni in zaupanja v Boga, tedaj nebeško v sebi prostovoljno sprevračate v peklenško, se odvrčate od Boga in postajate služabniki pekla, ki vam na koncu tudi ne bo odtegnil zasluženega plačila, ki se imenuje smrt v Božji jezi!

16 Pravite tudi, da esenov, ki živijo po Pitagorovi šoli, zaradi njihovega čistega človekoljubja nihče prav ne mara, razen nekaj redkih Rimljanov.

17 Tudi Jaz jih ne cenim, ker ne priznavajo neumrljivosti duše; a

vendarle je najslabši med njimi boljši od najboljšega izmed vas!

18 Odkrito vam zdaj povem: Med vsemi, ki so bili od začetka sveta rojeni od žena, ni bil nobeden večji kot Janez Krstnik; toda kdor bo odslej najmanjši med Mojimi učenci v resničnem Božjem kraljestvu, bo veliko večji od Janeza, ki ga imenujete vašega Mojstra, pa ga vendar še nikoli niste razumeli! On vam je namreč kazal pot k Meni in je ravnal pot pred Menoj in k Meni, toda svet v vas je zaslepil vaša srca; zato Me tudi ne morete spoznati, čeprav ste že pri Meni!

19 Pojdite torej in skrbite za svoj svet, za svoje žene in otroke, da ne bodo hodili okrog golí in da se ne bosta v njihove trebuhe nikoli priplazila lakota in žeja; vendar pa se bo kmalu pokazalo, kaj ste jim s tem storili dobrega! To vam povem, da zanje Bog ne bo skrbel! In Jaz vam lahko upravičeno in resnično povem:

20 Kdor koli ima premoženje in lastnino in ima obrt, ki mu lahko prinese veliko dobička, hrani pa dobiček le zase in za svoje otroke, ter s hudobnim očesom in srcem prezira revne brate, se ogiba revnih otrok, ki zaradi pomanjkanja zemeljskih dobrin trpijo lakoto, žejo in mraz, jih odganja od sebe, če pridejo k njemu in ga prosijo za miloščino, in kdor pravi bratu: 'Pridi k meni po nekaj dneh ali tednih in tedaj ti bom storil to in ono!', ko pa potem brat, ki upa in računa na to, pride in onega, ki je obljubil, spomni, da je prišel, tako kot je naročil, pa se oni opravičuje, da tudi zdaj ne more ničesar storiti, na skrivnem pa ima dovolj imetja za pomoč, resnično, resnično, povem vam: ta je Božji sovražnik! Le kako naj ljubi Boga, ki ga ne vidi, ko vendar ne ljubi brata, ki ga vidi pred seboj in pozna njegovo stisko!?

21 Resnično, resnično, povem vam: Kdor zapusti brata v stiski, ta zapusti *obenem* – Boga in nebesa! In Bog bo zapustil njega, preden se bo obrnil!

22 Kdor pa svojih ubogih bratov ne zapusti, tudi tedaj ne, ko ga Bog preskuša, ta bo blagoslovljen, preden se bo zavedel, časnó in večno bolj bogato, kot sta bili zdaj blagoslovljeni shramba in žitnica našega gostitelja!«

23 Pravijo **Janezovi učenci**: »To pa res radi verjamemo! Saj so povsem prazne!«

126. Čudež z vinom in hrano. Komu in kje služijo angeli. O Božji zvestobi, Božji nespremenljivosti in Njegovemu blagoslovu.

1 Tedaj pride vsa zasopla **kuhinjska dekla** in reče Mateju: »Gospod, gospod, pridi in poglej! Pravkar je prišla množica mladeničev, ki so prinesli toliko vsakovrstne zaloge hrane, da jo bomo v enem letu komaj pojedli! In vse je videti tako sveže in dobro! Tudi žitnice so napolnjene od vrha do tal in mehovi v kleti so polni najboljšega vina!

Gospod, gospod, le odkod je danes, na judovski sabat, prišlo vse to?»

2 Matej in vsi v sobi so razburjeni ob tej novici in Janezovi učenci, od katerih se jih je prej nekaj prepričalo, da so bile shrambe prazne, so pri priči vprašali Mateja, ali je on naročil kaj takšnih živil.

3 Reče **Matej**: »Jaz ne; saj bi moral predvsem jaz sam kaj vedeti o tem. In moja žena tudi ne; saj mi je ravno ona prej po tej dekli sporočila, da so naše skromne zaloge skoraj povsem porabljene. Razen vrta in nekaj najetih njiv nimam svoje zemlje za pridelavo velikih količin sadežev in za to delo tudi ne bi imel dovolj časa, ker imam prvič, veliko opraviti s cestnino, in drugič, ker moram v gostilni skrbeti za postrežbo gostov. Zato sem gostilno navadno oskrbel z zalogami vsak teden, te pa sem si dal večinoma za denar prinesiti iz Kafarnauma, z ribami pa ste me večinoma oskrbovali vi; vino in žito pa sem po navadi kupoval od dozdajšnjih sovernikov, Grkov. Skratka, tako sem doslej oskrboval svojo hišo z vsem potrebnim; toda o tem naročilu ne veva ne jaz ne moja hiša niti besedice!

4 To mi je moral storiti kakšen meni neznan velik prijatelj – ali pa se je zgodil očiten čudež! Kje in kdo je ta prijatelj, pa vem prav tako malo kot vi. Takoj bom poklical svoje ljudi semkaj in jih pred vami vprašal, ali res niso poznali nikogar od nosačev!«

5 In pokliče ženo in vse dekle in hlapce ter jih sprašuje, toda **vs**i enoglasno pričajo, da niso nikogar niti od daleč poznali: »Možje so bili videti kot nežni mladeniči; niti pri enem nismo videli brade, pač pa so imeli vsi lepo nakodrane dolge lase, njihova oblačila pa so bila bolj podobna rimskim kot pa judovskim. Bilo jih je veliko, tako v shrambah kot v žitnici in kleti. Hitro so odložili prineseno in rekli: 'To je dar cestninarju Mateju, ki ga je danes poklical veliki Mojster.' Nato so se hitro oddaljili in mi nismo videli, kam so se od hiše obrnili.«

6 Reče **farizej**: »To zveni nenavadno čudno in vendar je res. Radi bi prišli tej zadevi do dna!«

7 Obrnjen k Mateju isti farizej nadaljuje: »Gospodar, postrezi nam vzorce vina za pokušnjo in povedali ti bomo, od kod je; po okusu in barvi namreč vemo, kje je zraslo!«

8 Takoj gredo v klet in prinesejo napolnjene vinske posode. In ko **farizeji in pismouki** poskusijo vino, osuplo pravijo: »Takšnega vina, kot je to, še nikoli nismo poskusili! Je nepopisno dobro in sladko! Pili smo že vsa vina, ki rastejo kjer koli na nam znanih tleh, ki so bila tu in tam tudi zelo dobra in okusna, toda v primerjavi s tem vinom bi jih komaj lahko imenovali mlačna voda! To je torej uganka in ostane uganka!

9 Ker pa imaš zdaj veliko zalogo teh neprekosljivo čudovitih vin, ali nam za denar in dobro besedo ne bi oddal nekaj mehov? Res, vredno bi bilo poslati pošiljko velikemu duhovniku v Jeruzalem!«

10 Reče **Matej**: »Zastonj sem prejel in tako tudi dam; toda velikemu duhovniku v Jeruzalem niti kaplje. Razen če bi po naključju prišel semkaj kot gost, tedaj bi bil postrežen kot vsak drug, toda

pazite, samo kot človek, enak vsakemu drugemu, nikdar pa kot judovski veliki duhovnik, ki je zame grozota vsega opustošenja in morilec duha ljudi, ki so njegove vere!»

11 Reče **pismouk**: »Prijatelj, napačno sodiš velikega duhovnika iz Jeruzalema in ne poznaš njegovega bistva in njegove funkcije!«

12 Reče **Matej**: »Pustimo to stvar pri miru, ker me spravlja v hudo in pravično jezo! Vi ste njegove oči in zato najmanj vidite to, kar vam je najbližje, namreč svoj nos, čelo in obraz; mi, ki vam stojimo nasproti, pa vidimo vse to še preveč dobro in natančno! Toda zdaj nič več o tem, sicer se bom razvnel, ne bi vas pa hotel kot svoje spoštovane goste razžaliti!«

13 Neki bolj dobrodušen **farizej** reče: »No, no, pustimo to stvar pri miru in se raje pogovarjajmo z Mojstrom Jezusom, ki nam bo morda lahko ta dogodek najbolje razložil; On nas vse visoko presega s svojo znanostjo in modrostjo!« Obrnjen k Meni pa: »Kaj praviš k tej zgodbi? Zdi se, da veš nekaj več o tem, vsaj tako je bilo mogoče razumeti iz tvojega prejšnjega pogovora z Janezovimi učenci. Prav tedaj, ko si Janezovim učencem rekel, kako Bog skrbi za tiste, ki Ga resnično ljubijo in živo zaupajo Vanj, in ko si pošteno pretresel grdoto in nizkotnost sebičnosti, se je to zgodilo, zato se mi dozdeva, da si že nekaj o tem zvedel, ali pa si skrivaj celo sam to povzročil!«

14 Rečem **Jaz**: »Dobro! Če tako mislite o Meni, tedaj bodite pozorni tudi na to, kar sem povedal Janezovim učencem, in si v srcih priznajte, da sem govoril čisto resnico!

15 Kdor od vas bo ravnal tako iz vsega srca, bo od Boga zmeraj tudi doživel to, kar je zdaj doživel naš prijatelj in brat Matej!

16 Verjemite Mi: Bog ostaja v Svojem srcu zmeraj Sebi enak, tak, kakršen je bil, ko na nebesnem svodu še niso svetili sonce, luna in zvezde, je tudi zdaj in bo tak tudi večno ostal!

17 Kdor Ga išče po pravi poti, Ga bo tudi našel in bo blagoslovljen na vse vekov veke!«

18 Te besede vse zelo ganejo in **Janezovi učenci** se močno zamislijo in govorijo: »Torej mora biti On vendarle veliko večji prerok, kot je bil naš Janez! Kar deset let smo bili z njim, a ob njem česa takega nismo doživeli! – Farizej ima prav, ko trdi, da ta Nazarečan o tem nekaj ve. – Jaz pa bi skoraj trdil, da vse to izvira od Njega, na način, ki ga ne doumemo, in dokazuje, da smo slepi mi, z našim velikim mojstrom Janezom vred.«

127. Pogovor med Judo in Tomažem. Nerodno vprašanje slepega Janezovega učenca. Gospodova plemenita blagost žanje splošno pohvalo. Smrt hčere polkovnika Kornelija. O resnični hoji za Kristusom.

Mt 8, 18–19.

1 Zdaj pa hoče povzdigniti svoj glas tudi Juda, ki ga je vino nekoliko preveč razgrelo, in svojim sosedom, namreč Janezovim učencem, nekaj povedati. Toda **Tomaž**, še zmeraj njegov enak nasprotnik, ga prehití in reče: »Priatelj, ko govorijo mojstri, morajo učenci molčati in samo poslušati. Tokrat bi bila namreč vsaka beseda iz naših ust velika in huda neumnost! Če pa se ti zdi, da moraš nujno govoriti, pojdi ven in kriči, kolikor moreš in hočeš, ko pa se ti bodo usta utrudila, se vrni!«

2 Reče **Juda**: »Le kaj imaš proti meni? Saj ti nisem storil nič zalega! Ali ne bom nikoli smel govoriti?«

3 Reče **Tomaž**: »Tvojo modrost že dolgo poznamo in res nismo razpoloženi, da bi jo poleg modrosti našega velikega Mojstra morali poslušati, saj smo jo že tisočkrat slišali, in tako modri, kot ti, smo že od nekdaj tudi mi. Boljšega nauka, kot ga imamo, ne premoreš, in tako boš, upam, le spoznal, da sploh ni potrebno, da bi govoril še ti! Mi učenci lahko govorimo samo, kadar smo vprašani; seveda lahko sami kaj vprašamo, a tedaj se je treba dobro zbrati, da je naše vprašanje utemeljeno in res potrebno! Če pa vprašujemo zgolj iz gole radovednosti, le da bi si razvezali svoj klepetavi jezik, smo bičanja vredni; blazneža bi bilo namreč treba zmerom kaznovati s palico!«

4 Reče **Juda**: »Dobro, dobro! Že molčim; saj vem, da v tvoji navzočnosti ne morem in ne smem ničesar govoriti. Kajti ti si sama modrost preroka Elija! Škoda, da nisi živel pred Salomonom! Koliko bolj moder bi bil postal Salomon v tvoji šoli! Toda zdaj konec, že molčim!«

5 Tomaž bi rad Judu še kaj odvrnil, vendar sem mu Jaz namignil, da je dovolj, in Tomaž je molčal.

6 Eden Janezovih **učencev** pa se v svoji čudi še zmeraj ni mogel sprijazniti s tem, da sem njega in njegove tovariše primerjal s staro, raztrgano obleko, ki jo zakrpajo z novo zaplato, in s starimi, prepe-relimi mehovi, ki ne morejo sprejeti mošta, zato Me je nekoliko nerodno vprašal: »Zdaj tudi jaz vidim, da si mogoče res prerok; toda kot je videti, ti bolj diši vino iz starih mehov kot pa mladi mošt iz novih, in zdi se mi, da tudi tvoja suknja ni ravno nova; če bo morda kmalu potrebovala več zaplat, ti lahko z njimi postrežem, imam namreč zelo veliko cunj. Če ti lahko pomagam, se le obrni name!«

7 In ker je tako nerodno govoril, so ga hoteli njegovi tovariši nagnati. Jaz pa sem se zavzel zanj, mu bolj nazorno razložil to priliko in ga tako pomiril.

8 Drugim pa sem **Jaz** rekel: »Če vidite slepca, ko se spotakne ob jarku in pade ter pri tem hudo povalja travo, ali boste modro ravnali,

če ga boste zaradi tega poklicali na zagovor in ga kaznovali?! Glejte, ta vaš brat vidi s svojimi telesnimi očmi tako kot vi, toda oči njegove duše so še hudo slepe, in ker to vemo, bi bilo pretrdo, da bi slepega brata kaznovali, ker se je pred nami malce spotaknil!«

9 Po teh besedah so Mi vsi nazdravili in vzklikali »Bog te živi!« ter govorili: »To je pravi govor in kdor ravna tako, kot On dobro in modro govori, je vreden, da je imenovan in kronan za človeka nad vsemi ljudmi! Na zdravje in Bog te živi, ti človek vseh ljudi!«

10 Kmalu po teh besedah in ko jim povem še nekaj o starih oblekah in o moštu in o mehovich, pridrvi eden od polkovnikov iz Kafarnauma (bil je rimski polkovnik **Kornelij**), plane k Meni, pade Predme na kolena in skoraj brez sape reče: »Gospod! Prijatelj! Božji mojster in Odrešenik! Moja najljubša hči, ki nosi moje ime, moja čudovita, dobra in najlepša hči je umrla!« Tedaj je polkovnik zajokal in zato dolgo ni mogel do besede. Šele čez nekaj časa, ko si je kolikor toliko opomogel, je nadaljeval:

11 »Gospod, Tebi ni nič nemogoče, pridi z menoj v mojo hišo in položi Svojo čudodelno roko nanjo, pa bo gotovo spet oživila, tako kot hči šolskega upravitelja Jaira, ki je bila tudi mrtva in je oživila! Kot svojega nadvse vzvišenega prijatelja Te prosim: Pridi in izkaži mi to milost!« (Mt 9, 18)

12 Rečem **Jaz**: »Potolaži se, pridem in bom storil, kar si Me prosil! Hči je sicer zares mrtva in tudi že hladna, toda kljub temu jo bom obudil, da bo lahko potem ubogim ljudem oznanjala Božje veličastvo! Pojdimo!« (Mt 9, 19)

13 Moji učenci pa so vprašali, ali naj Me počakajo tukaj ali pa naj gredo tudi zraven. **Jaz** pa sem rekel: »Pridite vi vsi, ki ste Moji učenci, in tudi ti Matej, ki si bil cestninar, hodi za Menoj! Za tvojo zemeljsko hišo sem Jaz poskrbel in bom skrbel tudi odslej; ti pa bodi zato, kakor tile tu, Moj učenec!«

14 Matej takoj odvrže svoje gostilničarsko oblačilo, obleče boljše suknjo in Mi sledi, ne da bi prej domačim naročil, kaj naj v njegovi odsotnosti postorijo.

15 Dobro si zapomni: Tako mora storiti vsak, ki hoče hoditi za Menoj! Odmreti mora zemeljskim stvarjem in poklicnemu življenju in se ne spominjati svojih zemeljskih življenjskih razmer, sicer ni pripraven za Moje kraljestvo in ne more priti vanj! Kdor položi roko na plug in se ozira, ni primeren za Božje kraljestvo!

128. Prizor z drugo krvotočno ženo. O evangelistih Marku in Luku. Gospod v hiši polkovnika Kornelija. Obujenje mrtve Kornelijeve hčerke.
Mt 9, 20-25.

1 In zdaj nadaljujmo evangelijsko zgodbo!

2 Matejevo hišo smo zapustili precej pozno popoldne in bili na pol poti proti Kafarnaumu, ko je prišla za Menoj neka žena, ki je, tako kot že prej tista grška, dvanajst let trpela zaradi krvotoka in ji nihče ni mogel pomagati. Ta žena, ki je zvedela, kako je omenjena Grkinja ozdravela, se je dotaknila samo roba Mojega vrhnjega oblačila (Mt 9, 20) in takoj ozdravela. Njen notranji čut jo je silil, da si je rekla: Če se bom dotaknila le roba Njegove obleke, bom ozdravela! (Mt 9, 21) In zgodilo se ji je tako, kakor je verovala. In pri priči je tudi začutila, da je z dotikom, polnim vere, usahnil vir njenega dvanajstletnega trpljenja.

3 **Jaz** pa sem se obrnil in rekel ženi: »Bodi potolažena, Moja hči, tvoja vera ti je pomagala! Pojdi v miru!« In žena je med solzami hvaležnosti in veselja odšla domov in bila poslej zdrava. (Mt 9, 22)

4 Ta žena pa je bila Judinja in ne Grkinja; toda svoj dom je imela nedaleč od grške naselbine. Pogosto je zahajala h Grkom in je veliko izvedela od njih, in tako tudi o ozdravitvi tiste Grkinje, ki jo pozneje omenjata Marko ter slikar in pesnik Luka; zaradi tega bodo celo najbolj učenjaki teozofi imeli oba dogodka za istega, vendar se to ne ujema z resnico in je za dvomljivce voda na njihov mlin.

5 Pisar Matej Me je vprašal, ali naj zapiše to dejanje in še katera druga dejanja tistega dne.

6 **Jaz** sem mu rekel: »Zapiši vse, kar se je danes zgodilo, razen oskrbe hiše svojega soimenjaka in prenekaterih pogovorov, ki smo jih tam imeli. Še danes se vrnemo domov, jutri pa bova imela dovolj časa, da bova natančno določila, kaj bo treba zapisati od današnjega dne.«

7 Pisar Matej je bil s tem zadovoljen, kmalu pa smo tudi dosegli polkovnikovo hišo in takoj odšli v dvorano, kjer je ležala umrla hči na postelji, okrašeni po rimsko.

8 Tam pa je bila tudi množica piskačev in drugih razgrajačev; v navadi je namreč bilo, da so okrog umrlih zganjali velik hrup, da bi se ti spet prebudili ali pa, da bi, če to ne bi bilo več mogoče, po mnenju preprostega, slepega in večinoma poganškega ljudstva, ki se je najbolj prizadevalo, prepodil poslane njihovega peklenškega kneza Plutona.

9 Ko sem z učenci vstopil v veliko sobo ter videl in slišal nesmiselni vik in krik (Mt 9, 23), sem ukazal, naj utihnejo in izginejo iz sobe in hiše, saj hči ni umrla, temveč samo spi.

10 Tedaj so Me začeli **razgrajači**, ki so bili najeti za denar – brez denarja niso nikomur zganjali hrupa – zasmehovati in eden izmed njih Mi je zaupno rekel: »Tu ti bo uspelo težje kot pri Jairu! Če jo

natančneje pogledaš, moraš kot zdravnik takoj spoznati, da ji po nauku slavnega starega grškega zdravnika Hipokrita, sedi smrt na nosu, ti pa trdiš, da spi!?»

11 Polkovnik pa je videl, da razgrajachi nočejo oditi; tedaj jim je strogo ukazal, naj izginejo, stražnikom pa, naj izženejo ljudstvo. Tako se je soba kmalu izpraznila.

12 In šele ko v sobi in veliki hiši ni bilo več nadležnih gostov, sem z učenci in domačimi vstopil v sobo, šel k mrtvaškemu odru in, ne da bi spregovoril besedo, prijel hčer za roko, in ta je takoj vstala tako okrepljena in zdrava, kot da z njo nikdar ni bilo nič narobe. (Mt 9, 25)

13 Ko pa je hči videla, da leži na postelji, na katero so polagali samo mrtve, je hitro vprašala, zakaj je na mrtvaški postelji.

14 Polkovnik pa je stopil k njej in ji prepoln največjega veselja rekel: »Moja nadvse ljubljena Kornelija! Zelo si zbolela in zaradi hude bolezni tudi umrla, bila si mrtva in bi bila takšna tudi ostala, če te ne bi ta vseмогоčni zdravnik vseh zdravnikov obudil s Svojo Božjo močjo, enako kot je pred nekaj dnevi obudil tudi hčer šolskega upravitelja Jaira. Zato se spet veseli življenja in bodi nadvse hvaležna temu prijatelju vseh prijateljev, ki ti je edini vrnil izgubljeno največjo dobroto, življenje!«

129. Kaj je obujena doživela v onstranstvu. Njeno pravo novo življenjsko vprašanje. Gospodov odgovor. Dobro pričevanje tujega Rimljana o Gospodu.

O Gospodovi posebni zapovedi. O svobodni volji.

Mt 9, 26.

1 Reče hči: »Ja, ja, zdaj se spet dobro spominjam, da sem bila zelo bolna; v bolezni pa me je zajelo najslajše spanje, zaspala sem in imela prečudovite sanje. Kamor koli sem se obrnila, povsod je bila svetloba in v svetlobi se je oblikoval prečudovit svet. Prikazali so se nepopisno lepi vrtovi, obliti z najjasnejšo svetlobo, in pojavljala se je ena krasota za drugo. Toda zdelo se je, da nobeno živo bitje ne prebiva v teh krasotah, in ko sem tako občudujoče opazovala te velike krasote in se še zmeraj ni hotelo prikazati nobeno živo bitje, me je ob vseh teh nepopisnih krasotah postajalo čedalje bolj strah. Začela sem jokati in klicati; toda od nobene strani ni bilo niti najtišjega odmeva navideznega odgovora. Krasote so se večale in z njimi moja žalost.

2 Ko sem se v tej svoji žalosti sesedla in začela glasno klicati tebe, moj oče, glej, je naenkrat prišel iz vrtov ta prijatelj, me prijel za roko in dejal: 'Vstani Moja hči!' Takoj so izginile vse krasote, ki so me žalostile, in prebudila sem se, medtem ko me je ta prijatelj še zmeraj držal za roko. Tedaj se nisem mogla takoj spomniti vsega, kar sem videla; ko pa mi je bil znova kot iz nebes dan spomin, sem

se spet spomnila vsega, kar sem videla in doživela v sanjah, kot sem ti zdaj povedala.

3 Nadvse čudno pa se mi zdi, da sem bila, kot sklepam po tej postelji, resnično mrtva za ta svet, v sanjah pa sem vendarle živela naprej. In še bolj čudno je, da je tukaj ta čudoviti prijatelj, ki je prišel k meni v sanjah.

4 Vprašam te, ljubi moj oče, ali to moje življenje, ki mi ga je na novo dal, ne pripada Njemu? Moje srce je najgloblje ganjeno in zdi se mi, da razen Njemu ne bi mogla svoje ljubezni nikdar dati nobenemu drugemu moškemu. Ali ga smem ljubiti nadvse – bolj kot tebe, moj oče, in bolj kot vse na svetu?«

5 Kornelija so te besede spravile v zadrego in ne ve, kaj naj reče. – **Jaz** pa mu rečem: »Pusti hčer, kakor zdaj občuti; ker ji bo edino to šele dalo polnost življenja! «

6 Reče **Kornelij**: »Če je tako, ljubi tega prijatelja zmeraj in nadvse, saj ti Tisti, ki ti je s Svojo močjo in oblastjo mogel dati življenje, ko si bila mrtva, pač nikoli ne more prizadejati kakšne škode; četudi bi spet umrla, bi ti On zagotovo znova dal življenje! Torej Ga lahko ljubiš nad vse, kot Ga ljubim tudi jaz z vsemi svojimi močmi!«

7 Rečem **Jaz**: »Kdor ljubi Mene, ljubi tudi tistega, ki je v Meni, in Ta je večno življenje. Četudi bi tisočkrat umrl v ljubezni do Mene bo vendarle živel večno.« **Mnogi**, ki to slišijo, reko sami pri sebi: Kako, kaj je to? Ali lahko človek reče kaj takega? Toda, ali lahko človek tudi stori, kar dela *On*?!

8 **Neki Rimljan**, ki je bil v tem času gost pri Korneliju, reče: »Prijatelji, neki modrec je dejal, da ni velikega človeka, ki ga bogovi ne bi bili napolnili s svojim dihom. In če so kdaj katerega človeka kar najmočnejše navdihnili, je to ravno Jezus, čigar zemeljsko rojstvo je na videz neznatno; toda bogovi ne ljubijo zemeljskega sijaja. Če kdaj stopijo na to zemljo, se zmeraj skrijejo v karseda neznatno zunanost in dajo zgolj s svojimi dejanji smrtnikom vedeti, kdo in kaj so. In tako bo tudi pri tem tako zelo preprostem možu. Lahko si sicer mislite, kar hočete, vendar zame je On bog prvega razreda! Mrtvega namreč noben smrtnik ne obudi več!

9 Četudi obudijo Eskulapovi sinovi z raznovrstnimi balzami, olji in mažami včasih kakšnega navidez mrtvega, pa obujeni ni tako svež in zdrav kot Kornelija, ki se mi zdi zdaj bolj sveža kot je bila kdaj koli. Tako mislim jaz in sem popolnoma prepričan, da je tako; vi pa si lahko mislite, kar hočete!«

10 Rečem **Jaz**: »Kdor ima prav, tudi verjame v to, da ima prav. Jaz pa vam povem in zahtevam od vas samo to, da vsi, ki ste to videli in slišali, za zdaj molčite in o tem nikomur ničesar ne poveste; saj vendar poznate svet, kako hudoben je!« – Obljubili so Mi, da bodo vse to strogo ohranili zase.

11 Res so molčali teh nekaj dni, ki sem jih z učenci preživel v polkovnikovi hiši. Ko pa sem odšel, so za ta dogodek kmalu zvedeli

po vsej Galileji. (Mt 9, 26) To bi seveda zlahka preprečil, če bi jim omejil svobodo človeške volje, ker pa moram spoštovati človekovo svobodno voljo, brez katere bi človek postal žival, sem seveda moral dopustiti, kar pa ni bilo prav in stvari sploh ni koristilo.

130. Prizor s slepima beračema. Jezus ne upošteva njunega laskavega klica. Ozdravitev obeh slepcev. »Delajte samo zavoljo ljubezni!« Kakšno plačilo zahteva Gospod.
Mt 9, 27–31.

1 V Kafarnaumu pa sta bila dva od rojstva slepa berača, ki nista nikoli videla dnevnih svetlobe in nočnega sija zvezd. Tudi ta dva sta slišala o Meni in kaj sem storil. Na poti iz Kafarnauma domov proti Nazaretu Me je spremljal polkovnik z ženo, vsemi svojimi otroki in mnogimi prijatelji. Počasi smo se bližali križišču, kjer sta navadno sedela slepca in beračila. Ko sta slišala, da je bilo tu veliko ljudstva in da so bili na čelu celo prvi zapovedniki nad Galilejo in med njimi zdravnik Jezus iz Nazareta, ki naj bi menda izviral po očetovi strani neposredno od Davida – to sta zvedela od mimoidočih – sta se hitro dvignila, začela teči za Menoj, kolikor sta mogla, in kričala: »Jezus, ah, sin Davidov, usmili se naju!« (Mt 9, 27) Tako sta Me nagovorila, ker ste menila, da Mi to kaj pomeni in da se ju bom, tako polaskan, prej usmilil.

2 Jaz pa sem ju pustil, da sta Mi sledila do Nazareta, da bi jima pokazal, da Mi takšni posvetni nazivi in prazno laskanje nič ne pomenijo.

3 Ko sem čez nekaj ur prišel domov, to sta oba takoj izvedela, sta prosila tiste, ki so jima bili najbližje, naj ju peljejo k Meni. In Moji učenci so ju potem tudi pripeljali k Meni v hišo.

4 Ko sta bila pri Meni, se pravi v Moji bližini, sta stopila še bliže in Me hotela prositi, naj jima odprem oči. **Jaz** sem ju prehitel in rekel, dobro vedoč, kaj hočeta: »Ali verujeta, da vama lahko to storim?« in odgovorila sta na kratko: »Ja, Gospod!« (Mt 9, 28) Tedaj sem se s prsti dotaknil njunih oči in rekel: »Torej se vama zgodi po vajini veri!« (Mt 9, 29)

5 In njune oči so se odprle, (Mt 9, 30) da sta videla vse stvari tako dobro kot vsak človek z zdravimi očmi. Ko sta zaznala dobrodejnost očesne svetlobe in začela strme opazovati stvarstvo, sta se v srcih spomnila, da Mi dolgujeta najvišjo nenehno zahvalo, in sta Mi hotela dati vse, kar sta si kdaj z beračenjem pridobila. V prihodnje namreč ne bosta več beračila, temveč se preživljala z delom svojih zdravih rok.

6 **Jaz** sem jima rekel: »Prav in dobro je, da hočeta zdaj služiti bratom in se preživljati z delom svojih rok, kdor namreč vidi in lahko

delo, ne sme lenariti in biti v breme bratom, temveč jim mora služiti in jim pomagati, da bo tako rastle ljubezen med ljudmi.

7 Vajin namen je torej popolnoma pravilen in dober; zelo pohvalno in lepo je, da Mi hočeta zgolj iz hvaležnosti dati vse svoje prihranke, toda niti Jaz niti Moji pravi učenci tega ne potrebujemo, in zato to lahko obdržita zase.

8 Edino, kar zahtevam za to, da sem vajine oči odprl luči, je to, da prvič, spoštujeta Božje zapovedi, ljubita Boga nadvse in svoje bližnje kakor samega sebe in jim v vseh stvareh, v katerih jim lahko služita, rada in vztrajno pomagata. Drugič, zavoljo samega Sebe vama zapovedujem, da tega nikomur ne povesta, temveč poskrbita, da ne bi nihče za to zvedel.«

9 Onadva pa sta rekla: »Gospod, to bo pa zelo težko; kajti vsak človek tod okrog ve, da sva bila slepa. Če naju bo torej kdo vprašal, kako to, da sva spregledala, kako naj mu odgovoriva?« Rečem **Jaz**: »Vajin odgovor naj bo v bistvu molk.« Obljubila sta, da se bosta tega strogo držala; toda svoje obljube nista izpolnila, ampak sta kmalu nato obhodila vse bližnje kraje in me vsepovsod razglašala. (Mt 9, 31)

131. Gluhonemi obsedenec ozdravi. Hudičevo pričevanje navzočih farizejev. Kornelij obsodi hudobneže na križ. Matejev govor obsojencem. Njihova pretkana prošnja za odpuščanje in rešitev po Jezusu.
Mt 9, 32–35

1 Komaj pa sta ta dva zapustila hišo, so drugi, ki so prav tedaj prišli, pripeljali nekega človeka, ki je bil nem in obenem tudi obseden. (Mt 9, 32) Za nami je prišlo tudi več farizejev in pismoukov, ki smo jih pred dvema dnevoma pustili v Matejevi hiši, da bi videli, kaj bom doma delal in kam se bom obrnil. Pred hišo so srečali oba slepca in tadva sta jim povedala, da bo ravnokar ozdravljen neki nemi in obsedeni človek; toda o sebi nista povedala nič; v njunih srcih je bilo namreč še veliko strahu.

2 **Farizeji** pa so ob tej novici pohiteli, da ne bi česa zamudili. Ko so vstopili v sobo in spoznali nemega obsedenca, so rekli: »Oh, tega že dolgo poznamo! Ni mu pomoči. Če hudič v njem podivja, ruva drevesa in noben zid in nobena veriga ga ne zadržita. V ognju ne zgori in gorje ribam, če gre v vodo. Najboljše pri njem je, da je nem in gluhi; če bi lahko prišel in govoril, ne bi bilo varno pred njim nobeno bitje na zemlji. Oh, to je strašen človek! Pred njim vse beži; celo krvoločne zveri zbežijo iz njegove bližine. In tega da bo ozdravil? Lahko ga ozdravi samo poglavar hudičev!«

3 Rečem **Jaz**: »In vendar ga bom ozdravil, da boste končno lahko spoznali, da morajo Božjo oblast ubogati vsa bitja!«

4 Nato sem **Jaz** stegnil roko nad obsedenca in rekel: »Nečisti,

hudobni duh, izgini iz tega človeka!« Tedaj je **duh** zakričal: »Kam naj grem?« Rečem **Jaz**: »Tam, kjer je morje najgloblje, te čaka pošast!« Hudobni duh je še enkrat zakričal in pri priči zapustil človeka.

5 Človek pa je takoj nato dobil prav prijazen videz, začel je nadvse hvaležno govoriti in je vsakemu odgovarjal spoštljivo z najkrotkejšimi besedami, in vsi so se prepričali, da tudi gluhi in nem ni več.

6 **Učenci in drugi ljudje**, ki so bili tam, pa so se začeli na moč čuditi in so govorili: »Res, to presega vse! Česa takega v Izraelu še nikoli ni bilo slišati! (Mt 9, 33) Pregarjali so že veter in vihar, čeprav na nižji stopnji; tudi navidezno mrtve so že obujali, skale so morale dajati vodo in na Mojzesovo prošnjo je padala mana iz nebes, seveda pa vse to še zdaleč ni bilo tako dovršeno.

7 Ko je Salomon gradil tempelj in mu ves mesec noben dninar ni hotel pomagati pri graditvi, je prosil Boga za delavce in takoj je prišla velika množica mladeničev in se ponudila kralju za delo; in Salomon jih je sprejel in je delal z njimi ves mesec. Tako nam sporočajo viri.

8 Skratka, od Abrahama do nas se je zgodil marsikateri čudež; toda – kakor resnično Bog živi in vlada nad nebesi in zemljo – ta je čudež brez primere!«

9 To začudenje je silno razjezilo **farizeje**, da niso mogli več premagovati besa in so zato rekli ljudstvu: »Le kako morete biti tako noro slepi. Ali vam nismo takoj ob našem prihodu v to sobo povedali, kdo bi bil lahko kos temu obsedencu? Povedali smo vam, da kaj takšnega lahko stori samo poglavar hudičev! On je sicer ozdravil obsedenca, toda *kako*?! S poglavarjem hudičev je izgnal hudiča iz tega človeka!« (Mt 9, 34)

10 Ko so Mi besni farizeji pred ljudstvom in zdaj tudi v navzočnosti rimskega polkovnika **Kornelija** dali takšno spričevalo, je bila mera polna. Polkovnik, ves iz sebe zaradi te izjave, je gromko obsodil farizeje in pismouke. »Še danes naj bo križ vaša usoda! Jaz vam bom že dal spoznati razliko med Bogom in hudičem!«

11 Ko so farizeji slišali to grmenje, so začeli na vso moč tuliti in vzdihovati. **Ljudstvo** pa je vriskalo in govorilo: »Ah! Ste naleteli končno na pravega, ki bo izgnal vašega starega hudiča? Prav vam je! Nič boljši niste od poglavarja pekla; še zmeraj se bojujete, tako kot se je on nekoč bojeval z nadangelom Mihaelom za Mojzesovo telo, to je, za mrtvo materijo njegovega nauka, ter s prekletstvom, ognjem in mečem preganjate vse, kar spominja na duhovno. Tudi vi torej delujete s hudičevo pomočjo in lastnoročno pomagate staremu lažnivemu duhu! Zato je polkovnikova sodba, izrečena nad vami, Satanovimi služabniki, popolnoma pravična in se nam prav nič ne smilite.«

12 Tedaj pristopi k farizejem cestinar **Matej** in reče: »Približno pred štirimi dnevi, ravno prejšnji sabat, je Mojster Jezus ozdravil starega brata moje matere protina; kaj vse vam je bilo tedaj tako

zelo po resnici povedano?! Celo otroci so to dojali in s prsti kazali za vami; Mojster sam vam je govoril tako resnično in modro, da ste se začudeni spraševali odkod Mu tolikšna modrost. Toda niti Njegovi najbolj duha polni in poučni odgovori niti Njegova nezaslišana dela niso zmogli razsvetliti vaših oči.

13 Če vam takšna dejanja in nauki ne morejo odpreti oči in kljub temu v svojih hudobnih srcih postajate čedalje bolj besni in maščevalni, povejte, v čem ste boljši od hudičev? Ja, povem vam, kot sem že rekel; celo hujši ste od vseh njih, in zato je pred Bogom in vsemi boljšimi ljudmi prav in pošteno, da vas iztrebijo kot krvoločne zveri!

14 Zelo čuteč in nadvse dobrodušen človek sem, tako zelo mehak, da niti muhi niti črvu ne bi mogel storiti žalega; toda vam bi bil zmožen odsekati glave, ne da bi mi pri tem postalo tesno pri srcu. Zato dam prav polkovniku Korneliju, da vas je obsodil na vešala (to pomeni isto kot na križ).«

15 Ko so **farizeji** na moč prestrašeni videli, da se jih ne bo nihče usmilil, da ne bo nihče rekel dobre besede zanje pred polkovnikom, ki je ukrepal po rimskem, navadno neizprosнем ius gladii, veljavnem za vso Galilejo, so vsi – bilo jih je približno trideset – padli pred polkovnika na tla in zagotavljali, da prej niso tako hudo mislili o Jezusu, kot je bilo slišati, in da so s tem hoteli samo malo bolj nazorno povedati, da si zmore in mora očitna Božja moč v Jezusu, Mojstru vseh mojstrov, če je potrebno, podrediti celo poglavarja hudičev; za ljudi bi bilo namreč zelo žalostno, če Bog ne bi imel oblasti nad hudiči. Ker pa v Jezusu očitno delujeta oblast in moč najvišjega Boga, o tem pač nikoli ni bilo dvoma, mora vendar ukazovati vsem hudičem prav tako kot vsem angelom in jih lahko neogibno prisili k najstrožji pokorščini! »Ko smo vpili, da izganja hudiče z njihovim poglavarjem, smo torej hoteli samo nakazati, da njegova Božja moč presega vse, kar je v nebesih, na zemlji in pod njo. Ker smo s temi vzkliki, zaradi katerih si nas obsodil na smrt, mislili samo to in še zdaleč ne česa drugega, kako je mogoče, da si nas ti, visoki rimski zapovednik, tako obsodil? Zato te prosimo v imenu božanskega Mojstra Jezusa, da izrečeno obsodbo milostno prekličeš.«

16 Reče **polkovnik**: »Če se za vas zavzame Jezus, Mojster, bom svoje besede preklical, če pa bo molčal, boste umrli še danes! Vašim besedam namreč ne verjamem, ker mislite drugače, kot govorite.«

17 Po teh polkovnikovih besedah vsi planejo k Meni in kričijo: »O Jezus, dobri Mojster, rotimo te, reši in odreši nas! Zahtevaj od nas talce, če nam ne zaupaš, da ti odslej ne bomo postavljali ovir na tvojo pot! Zdaj smo prepričani, da si sam najčistejši Božji poslanec, poslan k nam, Njegovim otrokom, ki smo žal postali tako zelo zlobni! O Jezus, usliši našo prošnjo!«

18 Rečem **Jaz**: »Pojdite torej v miru domov! Pazite pa, da ne boste storili nič hujšega; ker tedaj vam ne bi več rekel: 'Pojdite v miru domov!'«

19 Vse so Mi obljubili in **polkovnik** je rekel: »Ker vam je On zagotovil mir, vam ga dajem tudi jaz in za zdaj umikam obsodbo; toda gorje, če slišim le besedico o vas!«

20 Farizeji se nadvse zahvalijo Meni in polkovniku, potem pa se bliskovito podajo domov in previdno molčijo; vsi so se namreč nadvse bali **Kornelija**. Toda v svojih srcih so nenehno tuhtali, kako bi Me uničili in se maščevali polkovniku, in ker za to niso imeli priložnosti, so morali to mirno prenesti, od tega je bil namreč odvisen njihov obstoj. Za Mojo stvar pa je bilo to vendarle dobro; odslej sem lahko precej časa, skoraj do pozne jeseni, neovirano oznanjal evangelij v mestih in trgih po vsej Galileji in pri tem ozdravljaj razne okužbe in bolezni ljudstva. (Mt 9, 35)

132. O veliki bedi ljudstva. Vasica v hudi bedi, delo tirana Heroda. Gospodov pomemben govor o tem.

Mt 9, 36–38

1 Bilo pa je videti veliko bede med ljudmi, ki so bili izpostavljeni vsakovrstnemu zatiranju, posebno po trgih in vaseh. Fizično in psihično so bili razpršeni in obnemogli kakor ovce med volkovi, brez *enega samega* pastirja. (Mt 9, 36) Ker Me je takšno nevzdržno stanje ubogega ljudstva nadvse žalostilo, sem rekel **Jaz** kakor v Siharju pri vodnjaku: »Žetev je velika; toda delavcev je malo! (Mt 9, 37) Zato prosite Gospoda, naj pošlje delavce na Svojo žetev! Ti reveži so namreč zreli za Božje kraljestvo in polje, na katerem stojijo, je veliko. Ginevajo in hlepijo po svetlobi, resnici in odrešenju! Toda delavci, delavci! Kje so ti?! (Mt 9, 38)

2 Reko **učenci**: »Gospod, če nas imaš za sposobne, ali se ne bi mogli porazdeliti in prevzeti vsak eno mesto ali trg?« Rečem **Jaz**: »Pravkar smo na poti v najrevnejšo vas. Ko bomo prišli tja, bom izbral najsposobnejše in najkrepkejše izmed vas ter jih poslal v več pokrajin in krajev, in tedaj boste delali vse, kar delam in sem storil pred vami Jaz. Zdaj pa pohitimo v vas!«

3 V slabe pol ure smo prispeli v vas in našli tam revščino brez primere. Starši in otroci so hodili okrog goli in so svoj sram za silo pokrivali z listjem. Ko so nas ljudje videli prihajati, so nam prihiteli naproti vsi, veliki in majhni, mladi in stari ter nas prosili za miloščino: kajti bili so v hudi stiski. Otroci so jokali in držali roke nad trebuščki; bili so zelo lačni, kajti že dva dni niso ničesar jedli, in starši so obupavali, deloma, ker so bili sami lačni, še bolj pa zaradi otročičev, ki so jih prosili kruha in mleka.

4 **Peter**, ki ga je ta pogled nadvse ganil, je vprašal starca, ki je bil videti pošten: »Priatelj, kdo vas je tako osiromašil? Kako se je to zgodilo? Vas je oropal sovražnik in vam, kot je videti, opustošil celo

hiše? Vidim namreč samo zidove, nad njimi ni ne ostrejša ne strehe in vaše žitnice, ki sem jih poznal, so porušene. Kako, kako se je to zgodilo?»

5 Vprašani **mož** je jokaje dejal: »O ljubi in gotovo dobri ljudje! To je storil brezmejno trdosrčen in lakomen fevdni kralj Herod! Njegov oče je bil Satanova levica – on pa je njegova desnica. Davkov, ki jih je od nas zahteval pred desetimi dnevi, nismo mogli plačati; kot so rekli biriči, bi morali to storiti v šestih dneh. Kaj pa je pomenilo šest dni? V tem času so biriči požrli skoraj vse naše boljše zaloge, sedmi dan pa so nam, ker zahtevanih neznosnih davkov nismo mogli zbrati in plačati, vzeli vse, kar smo imeli, in nam pustili le še bedno življenje! O prijatelji, to je kruto, neskončno kruto! Če nam Bog ne pomaga, bomo z otroki vred še danes umrli od lakote. Pomagajte nam vendar, kolikor morete! Če nas hudobni Herodovi hlapci vsaj ne bi do golega slekli, bi lahko šli vsaj beračit; toda kam naj gremo *takšni*? Za naše otroke je na vse strani predaleč; mi pa smo, kot vidite, goli kot v materinem telesu! O Bog, o Bog, zakaj smo morali ravno mi doživeti tako strašno bedo? Kateri od naših grehov nam je, o Jehova, nakopal takšno kazen?»

6 Tedaj stopim **Jaz** k staremu možu in mu rečem: »Prijatelj! To vam ni storil vaš greh, ki je najmanjši pred Bogom v vsem Izraelu, temveč Božja ljubezen!

7 Bili ste najčistejši v vsem Izraelu; vendar pa so se vaših duš držale marsikaterne svetne skomine. Bog, ki vas ima rad, je to videl in vas hotel na en mah osvoboditi vsega sveta, da bi bili povsem sposobni sprejeti milost vašega Očeta v nebesih. To se je zdaj zgodilo in vi ste za vse čase varni pred Herodom. Od tistih, ki jih je njegova lakomnost spravila ob vse, namreč ne pobira več davkov; zato podložnike, ki so postali berači, izbrišejo iz davčne knjige.

8 In glejte, tako ste bili torej na mah osvobojeni vsega sveta! To je največja Božja pomoč vam, in zato zdaj lahko začnete resno skrbeti zgolj za vaše duše.

9 Povem vam pa: V prihodnje ne zidajte navidezno bogatih hiš, marveč si postavite zasilne kočje, pa ne bo od vas zahteval davkov nihče več, razen edino upravičeni rimski kralj; ta pa zahteva samo dva ali tri odstotke. Če imate kaj, mu lahko daste, če pa nimate nič, ste prosti. Več o tem bomo govorili pozneje.

10 Zdaj pa pojdite v vaše hiše brez streh; tam boste našli hrano in obleko! Okrepčajte se in oblecite, nato se vrnite in potem bomo nadaljevali pogovor.«

133. Čudež s hrano in obleko. Pametne besede revnih rešencev. Detetov rahli namig. Gospodova beseda nebesom. Jezus in dete.

1 Ko so reveži to slišali, so hvaležno in z zaupanjem pohiteli v svoje na pol porušene hiše in se niso mogli dovolj načuditi, ko so našli mize obložene z dobro hrano, ki je je bilo dovolj za vse, pa tudi obleke vseh vrst, za stare in mlade, velike in majhne, in to različno za oba spola. Drug drugega so spraševali, kako se je to zgodilo. In nihče ni znal odgovoriti.

2 Ko pa so našli tudi svoje shrambe dobro založene, rečejo **žene in otroci** možem: »To je storil Bog! On, ki je pustil v puščavi štirideset let deževati mano in je tako hranil Svoje otroke nad kamenjem in peskom, kjer ni rasla nobena trava, kako bi nas On pustil poginiti od lakote, ko smo vpili k Njemu!? Oh, to je gotovo: Bog nikoli ne zapusti tistih, ki vpijejo k Njemu!

3 David, veliki kralj, je rotil Gospoda, ko je bil v sili, in Bog mu je pomagal iz njegove velike stiske, in še nikoli ni bilo slišati, da Bog ne bi uslišal tistih, ki so pri Njem iskali pomoči; in pravi čudež bi bil – in to se ni zgodilo še nikoli, če nas Bog ne bi uslišal v tej naši največji stiski. Saj Bog je vendar vselej popolna ljubezen za tiste, ki kličejo k Njemu: 'Abba, ljubi Oče!' Zato pa Ga bomo odslej ljubili nadvse, nadvse, nadvse! On edini je naš rešitelj! Iz nebes nam je naš najsvetejši Oče poslal vse to po Svojih svetih angelih!«

4 **Stari mož**, ki je spadal ravno k tej družini in pri katerem se je zmeraj zbirala vsa vas, da bi poslušala njegovo modrost, bil je namreč dobro izveden v Pismu, reče: »Otroci moji, prijatelji in bratje! V Pismu vendar piše: 'Iz ust majhnih in nedoraslih si bom pripravil hvalo!' In glejte, to se dogaja pred našimi očmi in ušesi! Ljubi Oče se je ozrl na nas v Svojem velikem usmiljenju in nam je to storil! Njemu zato vsa naša ljubezen in vsa hvala iz ust naših dojenčkov! Zahvala iz naših ust ni dovolj čista, da bi bila vseh Najsvetejšemu; zato si je On sam pripravil usta naših dojenčkov. Zdaj pa pojdemo ven k mlademu možu, ki nas je poslal v naše hiše in je gotovo dobro vedel, kaj nam je Bog storil! Biti mora velik prerok – morda celo Elija, ki mora še enkrat priti pred zaželenim in že dolgo obljubljenim Mesijem!«

5 **Majhen otrok**, ki je komaj začel govoriti, reče: »Oče! Kaj pa, če je ta mož sam veliki Obljubljeni?«

6 Reče **starec**: »O otrok, kdo ti je tako jasno razvezal jezik? Kajti zdaj nisi govoril kot otrok, temveč kot modrijan v jeruzalemskem templju!«

7 Reče **otrok**: »Tega ne vem, ljubi oče; toda to, da mi je šlo govorjenje prej težko, zdaj pa nadvse lahko, to dobro vem. Zakaj se temu tako čudiš? Saj smo vendar med samimi Božjimi čudeži!«

8 **Starec** si pritiska otroka na prsi in reče: »Ja, ja, prav imaš! Zdaj je vse čudež in gotovo se nisi zmotil, ko si imel mladega moža celo

za Mesija. Za nas je On prav to! Pojdimo pa ven, da bomo tudi Njemu v Jehovovem imenu izrazili dolžno zahvalo! Očitno nam ga je poslal Bog. Pohitimo torej ven k Njemu!»

9 In vsi prihitijo ven k Meni; prvi planejo k Mojim nogam otroci in jih močijo s svojimi čistimi nedolžnimi solzami hvaležnosti in veselja!

10 **Jaz** pa pogledam v nebesni svod in glasno rečem: »Vi nebesa! Poglejte navzdol in se učite od teh otrok, kako želi biti slavljen vaš Bog in Oče! O stvarstvo, kako neskončno veliko in staro si in kako neznansko velika je množica tvojih modrih prebivalcev, in vendar ne moreš najti poti do srca svojega Stvarnika, svojega Očeta tako kot ti otročki!» Zato vam povem: »Kdor ne pride k Meni kakor ti mali, ne bo našel Očeta!»

11 Nato sem sedel ter blagoslavljal in ljubkoval otroke. In majhen **otrok** je rekel starcu (ki je, ker se sploh ni mogel znajti, zaklical: »Kako to? Kako tako? Kako naj to razumemo?«): »Oče, tukaj je več kot Elija, več kot tvoj Mesija! Tukaj je Oče sam, dobri Oče, ki nam je prinesel kruh, mleko in obleko!»

12 Starec začne jokati; **otrok** pa položi svojo glavico na Moje prsi, jih začne poljubljati in božati in čez nekaj časa reče: »Ja, ja, slišim ga; tukaj v teh prsih bije resnično dobro očetovsko srce! Oh, ko bi ga le mogel poljubiti!» **Starec** reče: »Dete, ne bodi tako poredno!»

13 Rečem **Jaz**: »Postanite vsi tako poredni, sicer ne boste nikoli prišli tako blizu Očetovemu srcu kot ta najljubši otrok!»

134. Namigi evangelistoma Mateju in Janezu. Imenovanje dvanajsterih apostolov in njihovo prvo poslanstvo – misijonsko delo. Pomembno pojasnilo glede Božjega duha v zdajšnjih evangelijih. Zakaj so izginili izvirniki evangeljev. Jedro azijskih religij.

Mt 10, 1–4

1 Evangelist **Matej** in **Janez** stopita k Meni in rečeta: »Gospod, to dejanje je vendar treba zapisati; kajti to je preveč izredno, zares božansko!»

2 Rečem **Jaz**: »Mar nisem pri Siharju storil enako, mar nisem šele pred nekaj dnevi prav tako oskrbel Svojo hišo in tudi hišo učenca Mateja? Tudi to sta hotela zapisati, Jaz pa tega nisem dovolil, ker imam za to tehten razlog. Zakaj naj bi bilo to dejanje, ki je prav takšno, kot so prejšnja, tokrat zapisano? Le opustita to! Jaz vem najbolje, kaj potrebuje svet, zato vama bom že povedal, kdaj morata kaj zapisati. In ti, Moj brat Janez, še dolgo ne boš prišel na vrsto.

3 Jaz pa bom zdaj izmed vas, Moji ljubi učenci, nekatere izvolil, ki jih bom deloma že takoj poslal v izraelska mesta ljudem oznanjat Božje kraljestvo. (Mt 10, 1) **SIMON PETER**, ti si prvi; ti **ANDREJ**,

Simonov brat, si drugi; ti JAKOB, Zebedejev sin, si tretji in ti, JANEZ, njegov brat, četrti; (Mt 10, 2) FILIP, ti si peti; ti, BARTOLOMEJ, šesti; ti, TOMAŽ, sedmi, in ti, MATEJ cestinar, si osmi; ti, JAKOB, Alfejev sin, si deveti in ti, Lebej, ki se imenuješ tudi TADEJ (Mt 10, 3), si deseti; ti, SIMON iz Kane, si enajsti in ti, JUDA Iškarijot, si dvanajsti. (Mt 10, 4)

4 Vas vseh dvanajst pooblašcam, da izganjate nečiste duhove iz ljudi in ozdravljate vsakovrstne okužbe in druge bolezni. Povsod oznanjajte Božje kraljestvo; toda o določenih posebnih dejanjih morate molčati!«

5 Po tej izvolitvi Me je dvanajst izvoljenih učencev vprašalo, kam naj se zdaj obrnejo, po katerih poteh naj hodijo in kaj naj predvsem in sploh govorijo.

6 Na to vprašanje sem dvanajsterim izvoljenim obširno odgovoril; odgovor jim sicer ni bil posebno všeč in so se temu naročilu povsem odzvali šele po Mojem vnebohodu.

7 Naročilo pa je bilo tudi podano tako, da se je nanašalo predvsem šele na čas po Mojem vnebohodu, ker se je ravno dvanajsterim, oziroma v tistem času vsem, ki so razširjali Moj nauk, potem zgodilo to, kar sem razodel dvanajsterim.

8 Preden pa preidem k obširnemu naročilu dvanajsterim, moram zaradi natančnejšega razumevanja celote omeniti, da so evangeliji, tudi Matejev in Janezov, kot so dandanes pred vami v različnih jezikih, samo izvlečki praevangelija in zato še zdaleč ne vsebujejo vsega, kar sta zapisala Matej in Janez. Tu in tam pa se vendarle pojavi majhen dodatek poznejšega zbiralca in prepisovalca, ki je bil lahko dodan očitno šele pozneje, kot je npr. tukaj v desetem poglavju, četrti vrstici Matejevega evangelija dodatek pri dvanajstem apostolu, pri Judu Iškarijotu, ki se glasi takole: »ki ga je pozneje izdal«. O tem pa tedaj, ko je bil izvoljen Matej, ki je pisal svoj evangelij v Moji navzočnosti, še ni vedel niti zloga in zato tudi ni mogel dodati takšnega dostavka; to je torej storil pozneje prepisovalec.

9 Zato je tako pri hebrejski kot pri grški bibliji zmeraj spredaj opomba: »Evangelij *po* Mateju«, »*po* Janezu« itn.

10 Naj se torej nihče ne spotika, če pri branju Mateja in Janeza tu in tam naletijo na podobna mesta, ki jih evangelist tedaj, ko je pisal evangelij, ni mogel zapisati, ker se je opisano dejstvo zgodilo šele veliko pozneje. Tukaj pa bo vse podano v najstrožjem zaporedju in da ne bi sčasoma razumarski tuhtači delali napačnih pripomb, sem to okoliščino omenil tu na najprimernejšem mestu.

11 Tudi v tem razodetju se bodo, tako kot že prej, tu in tam pojavili razlagalni vrinki, to je toliko bolj potrebno, ker pri poznejših zapisih marsikaj pomembnega ni bilo popolnoma pravilno zapisano, in marsikaj, kar se je prepisovalcu zdelo premalo avtentično (pristno), je bilo tudi izpuščeno. V tistem času je namreč nastalo veliko zapisov, nekatere so zapisale priče, nekateri so nastali zgolj na podlagi govorice

in je bilo zaradi tega za poznejšega vestnega zapisovalca izredno težko povsod ostati popolnoma zvest vsej resnici.

12 In tako sta oba evangelija po MATEJU in po JANEZU razen posameznih malenkosti *najbolj* zanesljiva.

13 Z razumsko-kritične strani bi ob tem lahko vprašali: »Le kam je potem izginil izvirnik? Ali ga ni več nikjer na zemlji in ali ob tedanji množici ljudi, ki jih je oživil in navdihnil Sveti duh, Bogu ni bilo mogoče obelodaniti dobesednega praevangelijskega?«

14 Kot odgovor naj rabi tole: Izvirniki so bili nadvse modro odstranjeni iz najpreprostejšega razloga, da ne bi takšnih relikvij začeli malikovati. Takšno malikovanje se sicer dogaja celo z lažnimi in izmišljenimi relikvijami, čeprav Moj resnični in čisti nauk vse to strogo prepoveduje in resno svari pred farizejskim kvasom. Vzemite potem kakšno zgodovinsko dokazano pravo relikvijo! Povem vam, to bi še veliko bolj malikovali kot tako imenovani Božji grob v Jeruzalemu, na katerem razen kraja ni pristno niti zrnca peska. V tem je torej očitni razlog, zakaj so bili vsi izvirniki odstranjeni.

15 Kar pa zadeva drugo vprašanje, je ostal TISTI duh, ki so ga vsebovali izvirniki, tudi v prepisih povsem ohranjen; črka tako in tako ni pomembna, pomemben je le eden in isti Duh. Ali je sploh mogoča razlika med Božjim duhom (to se pravi nujno V Njem samem, ker obstaja samo EN Božji duh), ko pa kot isti Duh že tukaj na zemlji deluje še neskončno raznoliko, v popolnoma različnih oblikah, še neskončno bolj raznoliko pa na kakšnem soncu? Glejte, kljub temu je in ostaja zmeraj isti Sveti duh!

16 Tako je tudi pri prepisih Moje besede. Naj so na zunaj videti še tako različni, vsebino preveva en in isti Duh; več pa ni potrebno!

17 Za nameček vzemite še religije tujih narodov, kot npr. Turkov, Perzijcev, Geberov, Hindujcev, Kitajcev in Japoncev! Kako zelo so različne od *te* religije, ki sem jo dal samo otrokom iz nebes vseh nebes, in vendar deluje tudi v njih, čeprav veliko globlje skrito, isti Božji duh!

18 Da pa lahko najdemo na in v pogosto zelo debeli in prepereli skorji, ki jo imajo mnogi na žalost za drevo samo, vsemogočo nesnago in razne črve in mrčes, ki se hrani s slabo skorjo, bo zlahka razumel vsakdo, ki vsaj malo pozna naravo stvari. Ker zraste skorja iz živega drevesa, nikoli pa živo drevo iz skorje, vsebuje ta tudi nekaj življenja iz drevesa in je zato razumljivo, kako v njej in iz nje tako številni črvi in mrčes najdejo seveda samo zelo zunanjo in minljivo hrano.

19 Vojne, preganjanja, opustošenja se dogajajo samo na skromni in z življenjem skopi skorji, les živega drevesa pa ostaja svež in zdrav. Živi les naj torej ne skrbi za to, kaj se dogaja zgolj v mrtvi skorji; skorjo bodo namreč zavrgli, ko bodo nabirali les.

20 Ta vmesna razlaga je bila nujna, da bi lažje in bolj temeljito razumeli tisto, kar bo sledilo. In ker o tem za zdaj ne more biti več dvoma, lahko spet mirno preidemo k poglavitni stvari.«

135. Cestninar Matej govori soapostolom. Gospodovi napotki o vedenju Njegovih misijonskih delavcev. Judov dvogovor s Tomažem. Vprašanje Simona iz Kane glede denarja. Gospodova beseda o denarju in hudih časih, kadar vlada denar.
Mt 10, 5–10.

1 Ko sem torej izvolil dvanajst učencev za Svoje poslance in predhodnike, jim s polaganjem Svojih rok podelil vsakovrstno oblast in jim dal tudi kratka navodila, kaj naj delajo, me je vseh dvanajst izvoljenih srčno prosilo, naj jim obširneje povem, kaj naj delajo, kaj in kako govorijo in učijo, kako naj se vedejo in kakšna bo tu in tam njihova usoda. Vsi so se namreč zelo bali številnih farizejev in pismoukov.

2 Edino cestninar **Matej** je bil nekoliko pogumnejši in je rekel ob različnih pomislekih, ki so jih izrazili dvanajsteri: »Ah kaj, jaz sem Grk; meni ne morejo tako zlahka kaj storiti. Imam zdrav jezik in močni roki, povrh tega pa sem, kot je razvidno iz dokumentov, rimski državljani, na katerega si noben nesramen Jud ne sme drzniti položiti roke, in tako se bom vsaj javno že sporazumel z njimi; pred skrivnim zahrbtnim zalezovanjem pa me bo varoval vsemogočni Duh našega Gospoda in Mojstra; tako imam veliko najboljšega orožja celo proti najbolj prekanjenim sovražnikom in se torej ne bojim vsega tega pekla! Vi pa ste večinoma Galilejci, to pomeni toliko kot protitempljarji, in bolj Grki kot Judje in imate Rimljane za prijatelje; česa bi se v takšnih okoliščinah morali bati? Biti moramo nadvse pogumni, ko gre za uresničevanje tako neskončno velikih in svetih zadev! Naj se zemlja sesuje v ruševine; pravi mož mora, zaničujoč smrt, trdno stati na ruševinah in ne sme omahovati kot trst v močvirju! – Toda tudi jaz menim, da je pred tem velikim in svetim opraviлом potrebno izčrpno in popolno navodilo, saj moramo vendar vedeti, kaj naj delamo in govorimo!«

3 Po tem odločnem govoru cestninarja Mateja so se vsi opogumili in začela so jih srbeti ramena, tako da bi raje odleteli, kot pa hodili peš.

4 **Jaz** pa sem se postavil mednje in jim rekel: »Bodite torej zbranega duha; razodel vam bom vse in vam ne bom zamolčal ničesar, kar morate vedeti.

5 Pri prvem poslanstvu sicer ne boste doživeli vsega tega, kar vam bom povedal; toda potem, ko bom telesno odšel s te zemlje v Svoja nebesa, da bi vam pripravil večna prebivališča v Očetovi hiši, boste doživeli vse to, kar vam bom razodel zdaj *enkrat za vselej*. Zato dobro pazite in pomnite, nekaj za zdaj in nekaj za pozneje!

6 Kar vam bom povedal, bodo bolj ali manj doživeli tudi vsi, ki bodo hodili za vami po vaših stopinjah v Mojem imenu. Ti, pisar Matej, pa moraš tako kot na Garizimu dobesedno zapisati vse, kar

bom govoril; to se za svet ne sme izgubiti, ker bo krepko pričevalo zoper njega!»

7 Pisar Matej se pripravi za pisanje in **Jaz** rečem dvanajsterim:

8 »Predvsem ne hodite po poteh poganov! To pomeni:

9 Ne bodite nasilni kot pagani in ogibajte se surovih ljudstev; kajti psom in svinjam ne smete oznanjati evangelija o Božjem kraljestvu. Ker svinja ostane svinja in pes se zmeraj pohlepno vrača k tistemu, kar je izbruhal. S tem hočem povedati, da vam svetujem, da ne hodite po poti poganov.

10 Prav tako tudi ne vstopajte v samarijska mesta! Zakaj? Tem sem že ob vaši strani in pred vašimi očmi postavil apostola; prvič, vas ne potrebujejo, in drugič – pa bi bili toliko slabše sprejeti pri Judih, ko bi ti izvedeli, da sodelujete z njihovimi najbolj osovraženimi nasprotniki. (Mt, 10, 5) Povsod pa pogumno vstopajte k izgubljenim ovcam Izraelove hiše! (Mt 10, 6)

11 Ko pridete k njim, jim pridigajte in pripovedujte in razumljivo razložite, kako se jim je približalo Božje kraljestvo! (Mt 10, 7) In če vas bodo poslušali in bodo sprejeli vašo pridigo, potem ozdravite njihove bolnike, očistite gobavce, obudite njihove mrtve – kjer je potrebno, kot vam bo pokazal Duh, telesno, vsepovsod in predvsem duhovno! – (Op. Tega Matej ni zapisal zato, ker je pri zapovedi obujanja mrtvih treba razumeti predvsem duhovno obujenje.)

12 Izganjajte hudiče in onemogočite njihovo morebitno vrnitev! Predvsem pa ne dopustite, da bi vam kdo plačal! Zastonj ste namreč prejeli od Mene in prav tako morate tudi v Mojem imenu dajati!» (Mt 10, 8) – Ta pristavek sem tedaj naredil predvsem zaradi Juda Iškarijota, ki je skrivaj sam pri sebi takoj začel preračunavati, koliko bo zaračunal za tako ali drugače izkazano pomoč. Posebno za obujenje od mrtvih – za človeka, ki je zelo veliko pomenil kakšnim bogatašem, je hotel zahtevati tisoč funtov! Ker pa sem to računanje v izdajalčevem srcu še prehitro opazil, sem tudi takoj povedal navedeni pristavek; ob tem je prizadeti seveda naredil nekoliko kisel obraz; to ni ušlo **Tomažu**, ki mu je stal nasproti; ni se mogel premagati, da ne bi pripomnil: »No, no, saj se držiš kot nekdo, ki hoče koga odreti, pa mu sodišče pošteno prekriža račune!»

13 Reče **Juda**: »Kaj ti mar, kako se držim! Nazadnje se ti bom moral opravičevati celo za svoj obraz?! Saj sem prav tako poklican in izvoljen kot ti; kaj me torej neprenehoma popravljaš?»

14 Odvrne **Tomaž**: »Ne popravljam te, toda vprašanje ob določenih priložnostih bo, upam, vendarle dovoljeno? Zakaj se nisi držal tako kisto prej, ko nam je Gospod podelil vsakovrstno čudovito oblast, in nam pokazal, kako jo moremo in moramo izpolnjevati? Ko pa je Gospod rekel, da moramo to storiti zastonj, si dobil kisel obraz, le zakaj? Te je prijel krč, ki je tako popačil tvoja lica in čelo? Govori odkrito, če si upaš!«

15 **Juda** Mi reče: »Gospod, prepovej mu vendar te nenehne pripombe, sicer bom sčasoma res užaljen!«

16 Rečem **Jaz**: »Prijatelj! Če kdo nedolžnemu pripiše kakšen greh, se mu ta v srcu smeje, saj ga to odveže vsakršne krivde. Če pa kdo človeku, četudi kot po naključju, očita nekaj, česar je ta človek v resnici kriv, povej, mar se bo ta v srcu tudi smejal? O, ne! Povem ti: Ta človek se bo v srcu razsrdil nad tistim, ki mu je kot po naključju očital njegovo krivdo, in ne bo nikdar več njegov prijatelj! Ne razburjaj se torej nad tem, sicer je videti, kot da krivdo sam priznavaš!«

17 Ko **Juda** zasliši te besede, naredi pri priči kar se da prijazen obraz, da se ne bi izdal. Tomaž pa reče sam pri sebi: »O, lisjak, poznam te; ne boš mi ušel!«

18 **Simon** iz Kane pa je vprašal: »Gospod, in kaj naj storimo, če nam kdo za ozdravljenje ponudi zlato, srebro ali kovano železo? Mar ga ne smemo sprejeti? Saj je vendar dosti revežev, ki bi jim lahko s tem denarjem zelo pomagali!« **Juda** čisto mimogrede, ne da bi bil nagovorjen, pripomni: »Ja, ja, ravno to sem pomislil tudi jaz! Če bi komu za izkazano pomoč kdo vsilil zlato, srebro ali baker, ga je vendar treba sprejeti za namen, ki ga je omenil **Simon** iz Kane!?!«

19 Rečem **Jaz**: »Ne tako, bratje Moji! Povem vam: v svojih pasovih ne smete imeti niti zlata, niti srebra, niti železa; vsak pravi delavec je namreč brez vsega tega vreden hrane! (Mt 10, 9) Kdor pa noče delati, če ima moči za delo, naj tudi ne je! Zapisano je: 'V potu svojega obraza si boš moral pridelati svoj kruh!' Nikjer pa ni zapisano, da naj si delomrznež pripravlja hrano z miloščino zlata, srebra in železa! Slabotne, stare in invalide pa mora tako po zakonu vzdrževati občina in dobro skrbeti zanje.

20 Še prekmalu pa bo prišel čas, ko bodo zlato, srebro in železo vladali ljudem in določali njihovo vrednost pred svetom. To bodo hudi časi; tedaj bo luč vere ugasnila in ljubezen do bližnjega se bo ohladila in postala trda kot železo!

21 Zato ne smete vzeti na pot ne popotne torbe in tudi ne dveh sukenj in ne popotne palice! Kot sem že rekel, je pravi delavec tudi brez vsega tega vreden hrane!« (Mt 10, 10)

136. Judova vprašanja in ugovor zaradi potovanja brez denarja. Gospodova sveta navodila: »Bodite modri in krotki, brez hinavščine!« Judov sodniški ugovor na to.

Mt 10, 11–16.

1 **Juda** pa je vprašal: »Gospod, to je vse lepo in prav, podeželani bi nas gotovo preživljali brez denarja; toda gotovo bomo morali tudi v mesta in trge, tam pa že zdavnaj ni več nekdanjega gostoljubja!

Kako se bomo prebijali tam in kaj bomo počeli brez denarja?»

2 Rečem **Jaz**: »Ko pridete v kakšno mesto ali trg, poizvedite (saj vendar veste, kaj zmorete!), ali je tam kdo, ki vas je vreden in potreben tega, kar mu lahko daste. Ko boste takšnega našli, ostanite pri njem, dokler od tam spet ne boste odšli kam drugam! (Mt 10, 11)

3 Samo po sebi pa se razume, da hišo, v katero vstopite, najprej pozdravite; (Mt 10, 12) resnična ljubezen namreč vedno olikano vstopa v tujo hišo. Če vas je hiša, to je njeni prebivalci, vredna, bo prišel nanjo vaš mir; če pa vas ni vredna, se bo vaš mir spet vrnil k vam. (Mt 10, 13)

4 In če vas v kakšni hiši njen prebivalec ne bo sprejel in ne bo poslušal vašega govora, hišo pri priči zapustite, in pojdite tudi iz takšnega mesta, in otesite celo prah, ki se drži vaših nog – to bo nekoč zelo pomembno pričevanje zoper nje! (Mt 10, 14) Resnično vam povem: Sodonski in gomorski deželi bo nekoč pri poslednji sodbi na drugem svetu laže kot takšnemu mestu! (Mt 10, 15)

5 Glejte! Pošiljam vas kot ovce med krvoločne volkove; zato bodite zmeraj modri kot kače, pri tem pa brez hinavščine kakor golobje, ki so podoba krotkosti!« (Mt 10, 16)

6 Na to reče **Juda**: »Gospod! V takšnih okoliščinah bomo na splošno slabo opravili svoj posel! Kaj koristi prihodnja poslednja sodba v svetu duhov, v katerega skoraj nihče več ne verjame? Če iz Tvojega Božjega pooblastila, ki si nam ga zdaj podelil, krvoločnim človeškim volkovom ne moremo ali ne smemo izreči tako ostre poslednje sodbe, kot bi bilo mogoče in nujno, potem lahko ostanemo kar lepo doma! Če bomo pred takšnimi volkovi, ki jih je posebno v mestih polno, le malo glasneje pričevali o Tebi, nas bodo zgrabili, zvezali in odvedli na sodišča in nas ostro obsodili; in če sodbe ne bodo preostre, nas bodo bičali pred Judi v shodnicah in nas nazadnje kot izobčence izgnali iz mesta. Resnično, za takšno obdaritev se že vnaprej zahvaljujem. Kaj pomaga vsa modrost, resnica in največja poštenost tam, kjer kot nasprotje besni samovoljna sila v svoji slepi vnemi?

7 Če obstajata polna resnica in prava pravičnost – za oboje zdajšnje človeštvo nima niti najmanjšega smisla – mora tudi pri nas veljati rimsko pravilo: 'Čeprav propade ves svet, se bo pravičnost vendarle izvršila!' Resnična krepost je zmeraj zanesljivo poplačana; laž, nevoščljivost, lakomnost, hinavščina in krivičnost pa neizprosno kaznovana! Če hočemo kaj narediti s tem skoraj povsem zavrženim in slabim človeštvom, bi morali ravnati tako kot angeli s Sodomo in Gomoro. Kdor nas posluša in sprejme v Tvojem imenu, naj bo poplačan s Tvojo milostjo; kdor pa nas noče poslušati in sprejeti, naj ga zadene nadloga! Na tistega, ki nas hoče preganjati in vleči pred svetno sodišče, naj se zgrne uničujoč ogenj z neba in naredi z njim, kot je nekoč storil s Sodomljani!

8 Če nam Ti, o Gospod, dovoliš, da tako ravnamo, bomo svoje

poslanstvo nadvse uspešno opravili; če pa z nadvse pokvarjenim človeštvom ne bomo smeli tako ravnati, bosta naš trud in vse naše delo zaman. Na koncu nas bodo kamnali in Tebe samega bodo, če bo to kakor koli mogoče, ubili, in naši nešteti nasprotniki se bodo pijani zmage smejali nad našimi trupli. To pa bo tudi vse, kar bomo dosegli z vso to neprimerno dobroto, popustljivostjo in krotkostjo. Skratka, če hočemo s Satanom kaj opraviti, ga moramo ali popolnoma ukrotiti ali pa mu služiti kot hlapci, sicer je vse ničev!»

137. Gospodov odgovor na Judove misijonske predloge. Judova duša je od spodaj. Zemeljsko življenje ubija duha. Zgodovinski pogledi na vodenje ljudi. Zdaj je (prijeten) čas, ko Gospod prihaja v rahlem šumljanju. O trpljenju misijonarjev. Besedilo iz Izaija. Tolažba apostolom.
Mt 10, 17–20.

1 Rečem **Jaz**: »Ker si človek te zemlje, govoriš tudi kot človek te zemlje. Tisti pa, ki je od zgoraj, govori drugače, ker edino On razume in dobro ve, kaj kdaj človek nujno potrebuje, da se njegov duh osvobodi Božje vsemočnosti in jeze in doseže resnično samostojnost za vekomaj.

2 Življenje te zemlje namreč duhu ne daje niti življenja niti svobode, temveč smrt; toda smrt te zemlje je rojstvo duha za večno življenje in resnično večno svobodo.

3 Po človeško bi ti povedal to takole: Vse to in še veliko več je že bilo storjeno človeštvu, ampak sam si odgovori – kje so po tvojem mnenju zlati sadovi?

4 Kaj vse se je zgodilo v Noetovem času, in koliko so zaradi tega postali ljudje na zemlji boljši kot so bili *pred* Noetom? Kaj se je kmalu zatem zgodilo s Sodomom in Gomoro?

5 In glej, vsi zdajšnji pogani, vključno s črnici in Siniti na najbolj daljnem vzhodu, so Lotovi potomci, tudi mnogi čisto živalsko podivjani Skiti, ki naseljujejo zemljine polnočne dežele; kakšni se ti zdijo, kljub lekciji, ki jo je doživel njihov oče Lot?

6 Pojdi v Egipt in preskusi ljudstva, koliko so se poboljšala po sedmih nadlogah! Kaj vse je storil Mojzes, kaj mnogi preroki?!

7 Štirideset let je pustil Jehova Jude, ki so se prehudo izpridili, kar najbolj bedno trpeti v babilonskem ujetništvu. Kot z najslabšo tovarno živino so ravnali z njimi, s hrano za svinje in pse so jih hranili; ljubke judovske hčere so med bičanjem in vsakovrstnim mučenjem objestni Babilonci noč in dan oskrunjali in posiljevali do smrti, prav tako dečke in mladeniče, ki so bili pred tem obrezani! Pojdi in vprašaj vse visoke in napuhnjene Jude, koliko boljši so postali po takšni lekciji!

8 Pokaži Mi en sam trenutek, mesec, teden ali dan, ko Gospod

ni kaznoval hudobnega človeštva tako posamezno kot na splošno! V vsej judovski deželi ni bilo niti eni hiši prizaneseno; odgovori, koliko so zaradi tega ljudje boljši?!

9 Zato je tvoj nasvet veliko prepozen; vse to se je namreč že godilo in je za duhovno pot povzročilo to, kar je moralo povzročiti; toda za zunanje tuzemske življenjske razmere ljudi ne more in ne sme izhajati noben vidni učinek, ker od zgoraj samo zaradi tega tudi nikoli ni bilo nič dopuščeno.

10 Če bi hotel ljudem na zemlji znova oznanjati evangelij o Božjem kraljestvu z bliskom in gromom, ne bi potreboval vas; v nebesih so neštete množice najmočnejših angelov, ki se na takšno razširjanje Božjega kraljestva spoznajo veliko bolje kot vi.

11 Toda zdaj je prišel čas, ki je bil pokazan Eliju, ko je ležal skrit v votlini na gori. Ne v viharju, tudi ne v ognju, marveč v rahlem šumljanju je šel Jehova mimo! In ta čas rahlega šumljanja Jehove pred votlino tega sveta je zdaj tu! Zato tudi nočemo in ne smemo oditi niti z viharjem niti z ognjem, temveč po večnem Božjem redu z vso ljubeznijo, krotkostjo in potrpljenjem! Toda na modrost ne smete pozabiti! Vidim, da odhajate kot jagnjeta med krvoločne volkove; toda, če boste modri, boste vendarle veliko opravili!

12 Zato se varujte določenih (volčjih) ljudi in ne imejte opravka z njimi; to so namreč tisti, ki vas bodo vlačili in izročali svojim sodiščem in vas bodo tudi bičali v svojih shodnicah – in to toliko bolj zanesljivo, če boste neumni in premalo modri! (Mt 10, 17) Če je jagnje na hišnem mostovžu, kamor volk ne more, mu volk kljub svoji krvoločnosti ne more do živega. Če pa je jagnje predrzno in se spusti z varnega mostovža, da bi si поблиže ogledalo sovražnika, je samo krivo, če ga volk raztrga in požre. (Mt 10, 18)

13 Pozneje, potem ko bom spet odšel v nebesa, da bi vam pripravil večna bivališča v Očetovi hiši, pa vas bodo vlačili pred kneze in kralje zaradi Mojega imena, da bi pričali zoper nje in pogane, (Mt 10, 18) da se bo tedaj tudi izpolnilo, kar je o neumnih kraljih napovedal Moj prerok Izaija, za vse čase in za Moje kraljestvo, ki se zdaj ustanavlja na zemlji, ko je rekel: (Iz 32, 6–20)

14 'Norec govori o norosti in njegovo srce misli pogubno, ko povzroča hinavščino in pridiga zablode o Gospodu, da bi tako lačne duše še bolj sestradal in žejnemu odrekel pijačo. Škodljiva je vlada skopuha, kajti na voljo mu je zadosti spletk, da uniči z varljivimi besedami siromake, ko bi se moral zanje zavzeti. Pravi knezi mislijo po knežje in stojijo na strani pravice.

15 Vstanite, žene ponosne, in čujte moj glas! Ve hčere samozavesne, poslušajte dobro moj govor! Tiste, ki se zdaj počutijo varne, bodo čez leto dni trepetale. Ko trgatve ne bo, tudi bere ne bo. Zgrozite se, ponosne žene. Skrajni čas je, da se razgalite in opasate ledja!

16 Žalovali bodo zavoljo polj, ja, zavoljo ljubkih polj in rodovitnih

trt; na njivah mojega ljudstva, kakor tudi prek vseh hiš veselja radostnega mesta, bo poganjalo grmičje in trnje. Zapuščene bodo palače in osamljena množica v mestu, da bodo postali grajski griči in stražni stolpi brlogi za večno, divjadi v veselje in čredam za pašo. In to tako dolgo, dokler Duh iz višave ne bo prišel nad nas.

17 Tedaj bo puščava polje postala in polje bo kakor gozd. In pravica bo stanovala v puščavi in na polju bo prebivala pravičnost. In pravičnosti sad bo mir in pravice korist bo večni pokoj in varnost.

18 Tedaj bo moje ljudstvo prebivalo v hišah miru, torej v varnih domovih in ponosnem pokoju. Toda vzdolž gozda bo vendarle toča ostala in mesto ponižano bo.

19 Blagor vam, ki marljivo sejete zdaj ob vodah, lahko mirno pustite, da noge oslov in volov prosto hodijo tod!

20 Če vas bodo torej hudobni norci tega sveta vlačili in izročali kraljem bedakom, kakor jih opisuje Izaija, nikar ne skrbite, kaj bi govorili in kako bi se zagovarjali; tisto uro vam bo namreč dano, kaj morate govoriti in kako se zagovarjati! (Mt 10, 19) Saj niste vi tisti, ki govorite; marveč Moj duh, Očetov duh je, ki govori po vas! (Mt 10, 20)

21 To pa velja samo o prej omenjenem drugem poslanstvu, ki ga boste morali opraviti po Mojem vnebohodu; za zdaj pa naj vam še ne bo pretežko.

22 Kot pravi prerok na koncu, tako vam tudi Jaz povem: Blagor vam, ki boste sejali tukaj ob obrežjih jezera; na teh tleh lahko pustite prosto hoditi vaše osle in vole, to se pravi vašo prizadevnost za dobroto in resnico; za to sem vas poklical in izvolil! Tu ne boste srečali nobenega norega kralja in nobenih ponosnih in prevzetnih žena, temveč reveže, bolne, obsedene, hrome, gluhe in slepe, naravno, še bolj pa v duhu; k tem pojdite in jim oznanjajte evangelij o Božjem kraljestvu in ozdravite vsakega, ki veruje, in ne zamolčite mu Mojega imena!«

138. Upravičeno vprašanje: »Če setev nebeškega semena, polnega ljubezni in miru, poganja neslogo, kaj potem?« – »Ne skrbite, če se Satan brani!« Juda znova ugovarja. Gospod opominja k zaupanju in neustrašnemu oznanjanju evangelija.

Mt 10, 21–33.

1 Reče **Simon** iz Kane: »Gospod, še eno vprašanje se zdi, vsaj meni, izjemno pomembno; blagovoli odgovoriti nanj – nam v pouk in za mir naše čudi, preden odidemo. Prosim, če bi mi prisluhnili!«

2 Rečem **Jaz**: »Tvoje vprašanje berem v tvojem srcu bolj natančno, kot bi ga lahko ti postavil, toda to naj te ne ovira, da ne bi glasno vprašal zavoljo svojih bratov! Vprašanje je namreč resnično zelo

pomembno in vredno pravega nepokvarjenega Juda. Zato odkrito povej, kaj te teži v srcu!«

3 Reče **Simon** iz Kane: »Če je tudi Tvoja volja, da govorim, tedaj me dobro poslušajte! Vprašanje pa je tako:

4 Šli bomo k tistim, ki nas potrebujejo. Pridigali bomo, kar si učil na gori. Tvoj nauk z gore je čisto Božji in torej nadvse resničen in nebeško dober. Toda večinoma naravnost nasprotuje staremu, Mojze-
sovenu.

5 Znani so mi skoraj vsi kraji ob prostranem Galilejskem morju in nič manj njihovi prebivalci. Med njimi jih je veliko, ki so za Pitagora že davno zavrgli Mojzesa in vse preroke; ti za Tvoj novi nauk niti ne bi bili nevarni. Med njimi pa je tudi veliko družin, ki tako rekoč živijo za Mojzesa ter bi živele in umrle pravzaprav še bolj za tempelj – in to navadno starši bolj kot njihovi otroci, čeprav tudi nasprotno ni tako redko. Če zdaj recimo otroci takšnih judovskih skrajnežev sprejmejo Tvoj nauk, ki v marsičem nasprotuje templju, njihovi starši pa najverjetneje ne, kam bo to pripeljalo?

6 Starši bodo po Mojzesu otroke obdolžili nepokorščine ter jih prekleli, in to pri takšnih skrajnejših sploh ni tako redko!

7 Ko se bo to nedvomno zgodilo pred našimi očmi, kaj naj tedaj storimo? Nedvomno lahko domnevamo, da nas bodo takšni starši preganjali in brezmejno preklinjali.

8 V nasprotnem primeru bi bilo najbrž laže, ker otroci že zaradi političnih zakonov nikoli ne morejo biti gospodarji staršev. Tako bomo poleg blagoslova sejali marsikje tudi neslogo, prepir, jezo, sovraštvo in maščevalnost, in tisoči nas bodo sovražili, preganjali in do konca prekleli! Kdo bo popravil to škodo in kdo odvezl z naših ledij tisočkratno prekletstvo?«

9 Rečem **Jaz**: »To naj vas ne skrbi! Glejte, z neba ne prihaja samo nežen žarek spomladanskega sonca, ki oživlja naravo, temveč tudi vihar, toča, blisk in grom.

10 Sončni žarek seveda vsakdo hvali; toda toče, viharja, bliska in groma noče hvaliti nihče, in zima pride za vsakogar prezgodaj, in vendar je zima bolj zdravilna od pomladi; in vihar, toča, blisk in grom so prav tako potrebni kot blagi žarek večerne zarje!

11 Povem vam: Tako bo prišlo in tako mora priti, da bo zaradi Mojega imena izročal v smrt brat brata in prav tako oče sina, in otroci se bodo uprli svojim staršem in jim bodo pomagali v smrt! (Mt 10, 21) Vas same pa bo zaradi Mojega imena sovražil vsak, ki je od sveta, kakršen je zdaj!

12 Kdor od vas pa se nad tem ne bo spotikal, marveč bo vztrajal do konca, bo zveličan; (Mt 10, 22) Satan namreč ne izpusti zlahka plena iz svojih šap! Ste me razumeli?«

13 Reče **Juda**: »Čedalje lepše! Če nas bodo zaradi tega poslanstva vsi sovražili, potem Bog pomagaj pri takšnem delu! Veliko sreče pri marcialnem (bojevitnem) vremenu! Tisti, ki nas bodo sovražili, se

bodo gotovo zavzeli za nas in nas obdržali tako kot vroče poletje sneg! Gospod, če misliš to popolnoma resno, Ti povem kot čisto preprost, a vendar z nekaj izkušnjami obdarjen človek: Z nami vred ostani lepo doma; to seme namreč ne bo vzkalilo in obrodilo sadu! – Poslušaj! Če bomo s svojo pridigo in svojimi deli prišli v kakem mestu tako daleč, da nas bo vsak sovražil kot smrt, kaj bomo tam sploh lahko opravili? Mar naj se damo kar mirno pobiti? Če je tako, kdo bo potem širil Tvoj nauk? – Ha, pomisli vendar, kaj zahtevaš! Za Božjo voljo, ali res ne vidiš, da se s tem onemogočaš in si sam svoj največji in najhujši sovražnik in preganjalec? Kje, kje na vsem svetu je kdo, ki bi me sovražil bolj kot smrt, hkrati pa poslušal mojo pridigo, ki bi njegovo hišo napolnila z neslogo, sovraštvom, jezo in smrtnim maščevanjem? Govori, kaj storiti v takšnem neogibnem primeru?»

14 Rečem **Jaz**: »Ves čas govoriš tako, kot razumeš ti; mi pa govorimo, kakor razumemo *mi*. Ti razumeš vse grobo posvetno, tu pa se iz nebes govori duhovno.

15 Če pa se ti in drugi s teboj tako zelo bojite ljudi, tedaj zbežite iz mesta, kjer vas bodo preganjali, v drugo. Resnično vam povem: Še zdaleč ne boste pridigali v vseh izraelskih mestih, dokler ne bom Jaz kot Sin človekov zopet prišel k vam (Mt 10, 23) kot Nekdo, ki bo vsakomur prižgal sodbo, uničujoč ogenj v njegovem srcu, in razvnel hudobnega črva v grešnikovih prsih, in ta ogenj ne bo nikdar ugasnil in črv ne bo umrl; vi pa boste glede tega opravičeni. Gorje namreč nekoč vsem tistim, ki so vas preganjali in položili roke na vas!«

16 **Juda** se znova oglasi: »Ja, potem ko nas bodo do mrtvega pretepli, boš pač prišel za nami! Če pa si nam že zdaj dal oblast nad hudobnimi duhovi in moč, da ozdravljamo vse bolezni, zakaj nam obenem ne podeliš tudi oblasti nad hudobnimi ljudmi, od katerih je marsikateri hujši kot vsi hudobni duhovi, ki so se kdaj koli kot zajedalci naselili v človeških telesih? Daj nam moč, da bomo lahko priklicali ogenj iz zemlje pod nogami tistih, ki nas preganjajo, in kmalu Ti bomo spreobrnili ves svet!«

17 Rečem **Jaz**: »Mar hočeš biti več od svojega Mojstra in Gospoda? Povem vam: Učenec ni nad svojim mojstrom in hlapec ne nad svojim gospodarjem. (Mt 10, 24) Učencu zadošča, da je kakor njegov mojster, in hlapcu, da je kakor njegov gospodar.

18 Če pa vaš Mojster in Gospod ne uporablja izrednih nasilnih sredstev, da bi ljudi prisilil k Svojemu nauku, zakaj naj bi to hoteli Njegovi učenci in hlapci? Če pa so posvetni ljudje Mene kot Gospoda in družinskega Očeta od vekomaj imenovali »Belcebub«, koliko bolj bodo vas, ki ste Moja družina. (Mt 10, 25)

19 Ne bojte se jih torej, ker jih poznate. Ali menite, da Mi bo to, kar vam bodo storili, ostalo skrito? Povem vam: Nič ni tako skrito, da se ne bi pred Mano razodelo, in tudi nič tako skrivno, da Jaz ne bi vedel za to. (Mt 10, 26)

20 Ker pa Mi nič ne more ostati skrito, kar vam bodo namenili in storili, se lahko tudi zmeraj zanesete na Mojo pomoč! Saj tudi levinja ne zapusti mladičev in ob nevarnosti zastavi svoje življenje za vsakega, ki ji ga hočejo iztrgati; tako vas bom menda tudi Jaz znal varovati v nevarnosti s Svojim življenjem!?

21 Ne bojte se torej posvetnih ljudi! Kar sem vas učil ponoči, to jim povejte podnevi; in kar sem enemu ali drugemu med vami povedal skrivaj na uho vašega srca, oznanjajte na strehah. (Mt 10, 27) Ne bojte se torej tistih, ki sicer lahko umorijo človekovo telo kakor krvoločna zver, duše, ki edina živi in ima življenje pa ne morejo umoriti in ji kakor koli škodovati.

22 Če pa se že bojite, se bojte raje Tistega, ki je tudi Gospod vaših duš in jih lahko kadar hoče obsodi na pekel! (Mt 10, 28) In tega zdaj že poznate, kajti On je tisti, ki vam to govori!

23 Poglejte predse: pokrit skedenj! Glejte, kako se na njem igrajo vrabci; hitro vzletijo nanj in kmalu spet dobesedno padejo s strehe! Na trgu lahko kupite dva za en novčič; kako neznatna je vendar njihova vrednost! In vendar niti eden od njih ne pade s strehe na zemljo brez volje Očeta v nebesih. (Mt 10, 29)

24 Povem vam: Tudi vaši lasje so prešteti (Mt 10, 30) in nobeden ne pade z vaše glave brez Očetove vednosti in volje! Če pa Oče za takšne stvari, ki se vam zdijo tako malo vredne, tako skrbi, mar bo pustil nepreskrbljene *vas*, ki širite Njegovo besedo in Njegovo milost!

25 Zato je vaš strah odveč; in tudi nikoli več se ne bojte, saj ste vendar boljši od premnogh vrabcev. (Mt 10, 31)

26 Zato pojdite brez strahu in Me priznavajte pred ljudmi! Resnično, kdor bo Mene priznal pred ljudmi, tega bom tudi Jaz priznal pred Očetom v nebesih! (Mt 10, 32) Kdor izmed vas pa bo Mene zaradi praznega strahu zatajil pred ljudmi, ga bom tudi Jaz nekoč zatajil pred Očetom v nebesih.« (Mt 10, 33)

27 Znova se oglasi **Juda** in reče: »Vse to je zelo modro in lepo povedano in gotovo je tudi res tako; toda kaj vse to pomaga? Nauk je res čudovit, čist in resničen – o tem ni treba izgubljati besed – tudi Tvoja dejanja dokazujejo vsaj nam, ki smo tukaj zbrani, več kot dovolj, kdo je pravzaprav Tisti, ki jih opravlja. Toda pod danimi pravili vedenja bo nauk z dejanji vred težko kdaj koli splošno sprejet in priznan, ampak ker povzroča v vsaki hiši, kjer se pojavi, le nemir, ga bodo ali najostreje preganjali ali pa ga bo država popolnoma prepovedala, in mi bomo onemogočeni. Kaj potem? Ko bomo kot razširjevalci Tvojega nauka in dejanj na zemlji, še prehitro dotrpeli, bodisi pod kamenjem ali mečem, v ognju ali celo na križu ali v levnjaku, le kdo bo potem stopil na naše mesto in opravljal našo službo?«

139. Pomembni nauki o življenju in vedenju. Kdor ljubi kakšno stvar bolj kot Gospoda, ni Njega vreden! Svetu je potreben boj. Čudovita obljuba tistim, ki so zvesti v ljubezni.
Mt 10, 34–39.

1 Rečem **Jaz**: »Povedal sem ti že, da zmeraj govoriš po svojem posvetnem razumu. Dati svetu njegov mir, bi pomenilo, dati mu še več smrti, te pa ima že tako v preobilju.

2 Če bi slepemu rad pomagal, da bi spregledal, ali mu boš izdrl oči; ali bo hromi lahko kdaj hodil, če bi mu odsekal bolno nogo, ali bo nemi kdaj spregovoril, potem ko bi mu dal izrezati jezik, ali je mogoče kugo ozdraviti s še hujšo kugo in gorečo hišo pogasiti s še večjim ognjem?

3 Glej, ravno tako je zdaj v *tem času* s posvetnimi ljudmi! Duhovno so mrtvi in razen živalskega naravnega življenja nimajo življenja v sebi. Njihove duše so zgolj meso in njihov duh je kot mrtev in je enak duhovom, ki počivajo v kamnih in s svojo prisiljeno vztrajnostjo povezujejo sicer rahlo materijo, da potem iz nje nastanejo kamni vseh vrst in oblik; mehkejši in trši, nekateri prozorni, nekateri neprozorni, in različnih barv, odvisno od konstitucije duha, ki je v njih ujet.

4 Če pa hočeš duhove v kamnih osvoboditi njihove materije, ali boš to zmogel narediti z mlačno vodo? Gotovo ne! Povem ti: Kamen bo po takšni nežni in nenasilni obdelavi ostal takšen, kot je bil in je. Priti mora močan ogenj, da razdraži duhove v njem k velikemu boju; šele potem ti raztrgajo vezi svoje materije in se osvobodijo. In glej, tako mora biti zdaj tudi tu!

5 Kar osvobaja duhove v kamenju, kot ogenj, boj, močan pritisk in težki, trdi udarci, to prebuja tudi duhove v človeških srcih, ki so postala trd kamen, in jih osvobaja, posebno srca velikašev in bogatašev, ki imajo kot diamant trda srca, ki jih ne more omehčati noben zemeljski ogenj.

6 Zato si zapomnite, kar vam pravim: Opustite smešno neumno utvaro, da sem morda prišel zato, da bi po vas, Svojih učencih in hlapcih, poslal posvetnim ljudem zemeljski mir, ampak (dopolni: Jaz prinašam) meč! (Mt 10, 34)

7 Dobro razumite! Prišel sem, da bi spodbudil še premehkega sina proti pogosto preveč neupogljivi trdoti njegovega očeta, skromnejšo hčerko proti njeni oblastiteljni materi in nežnejšo snaho proti njeni skopuški in nevoščljivi tašči! (Mt 10, 35) Ja, človekovi najhujši sovražniki bodo njegovi domači! (Mt 10, 36)

8 Resnično, resnično vam povem: Kdor ljubi svojega očeta in svojo mater bolj kot Mene, Me ni vreden; in kdor ima sinove in hčere in jih ljubi bolj kot Mene, Me ni vreden! (Mt 10, 37) Kdor svojega bremena, četudi ga tlači kot rimski smrtni križ, ne vzame voljno na svoje rame in ne hodi za Menoj, Me pa sploh ni vreden in ne bo imel deleža v Božjem kraljestvu. (Mt 10, 38)

9 Resnično, povem vam: Kdor koli išče življenje tega sveta in ga tudi zlahka najde, bo večno življenje izgubil in Jaz ga poslednji dan ne bom obudil v večno življenje takoj po odpadu telesa, ampak ga bom vrgel v pekel, v večno smrt.

10 Kdor pa posvetnega življenja ne le ne išče, marveč iz resnične, čiste ljubezni do Mene beži pred njim in ga zaničuje, bo našel večno življenje (Mt 10, 39); takoj po smrti njegovega telesa ga bom obudil, kot ob prvem dnevu novega življenja v svetu duhov, in ga vpeljal v Svoje večno kraljestvo in njegovo glavo okrasil s krono večne, neminljive modrosti in ljubezni in potem bo z Menoj in vsemi angeli večno neskončnih nebes vladal nad vsem čutnim in duhovnim svetom na vekomaj!«

140. O velikosti materialnega in duhovnega sveta. O dostojanstvu in visokem cilju Božjih otrok. »Bodite izvrševalci besede!« Edino mogoči preskus Božje besede. Božja skrivnost v človeku.

Mt 10, 40.

1 Vpraša **Simon** iz Kane: »Gospod, ali nam ne bi hotel razodeti, kje so pravzaprav nebesa, v katerih prebivajo angeli, in kako velika so in kako velik naj bi bil čutni svet, ki si ga omenil?«

2 Rečem **Jaz**: »Priatelj, če tega ne vidiš in ne razumeš, si slep. Če sem rekel, da so nebesa neskončno velika, kako moreš še vpraševati po njihovi velikosti. Nebeško kraljestvo je duhovno, vsepovsod večno razširjeno, prav tako kot neskončno vesolje, od katerega s svojim očesom vidiš samo najmanjši najneznatnejši del.

3 Ta zemlja, veliko sonce, luna in vse zvezde so tam, kjer so, sami neznansko veliki svetovi, veliko jih je tisoč krat tisoč milijonkrat večjih od te zemlje – to vse skupaj, v primerjavi z neskončno velikim stvarstvom čutnega sveta, po velikosti in prostranosti še zdaleč ni *to*, kar je najmanjša rosna kapljica proti celotnemu svetovnemu morju, ki je vendar tako veliko, da ga dober mornar ne bi preplul po vsej površini niti tedaj, ko bi čakal dvakrat toliko let kot Metuzalem. Toda čutni svet – kar je že doslej ustvarjeno – ima vendarle mejo, prek katere je še brezkončni, večni prostor, in proti njegovi najbrezkončnejši vsestranski razširjenosti je vse prej omenjeno stvarstvo čutnega sveta le kot trenutek časa proti večnosti.

4 Duhovni svet pa je potem se sebi prav tako neskončen kot ta prostor, ki se nikdar nikjer ne konča!

5 Četudi se ta prostor nikdar nikjer ne konča in je torej v resnici na vse strani brezkončen, pa vendar v brezdanjih globinah in daljavah prostora ni točke, kjer ne bi bil duh Božje modrosti in moči prav tako navzoč kot tukaj, zdaj med vami, na tem kraju. Resnični Božji otroci, ki se bodo izkazali s pravo ljubeznijo do Boga, svetega Očeta

od vekomaj, in prav tako v čisti ljubezni do svojih bližnjih, bodo dobili onstran v veliki Očetovi hiši oblast in moč, da bodo z novimi stvaritvami postopno vedno bolj polnili prostor, ki se vekomaj ne da napolniti.

6 Toda zdaj ste še veliko preneumni in ne morete razumeti, kar sem vam govoril. Kljub temu vam povem: Nobeno umrljivo oko ne more videti, nobeno uho slišati in noben zemeljski čut dojeti, kaj čaka onstran v nebeškem kraljestvu tiste, ki bodo vredni, da se imenujejo Božji otroci!

7 Kajti pred očmi resničnih Božjih otrok bodo zemlje, sonca in lune lebdeli kot bleščeči prah.

8 Zato ne bodite samo poslušalci, temveč veliko bolj izvrševalci Moje besede!

9 Šele iz dejanja boste spoznali, ali so besede, ki sem vam jih govoril in jih še govorim, prišle k vam iz ust človeka ali iz ust Boga! (Jan 7, 17)

10 Če hočete v svojih srcih živo izkusiti, kdo je Tisti, ki vam je dal ta nauk in zapoved ljubezni, morate v resnici izpolnjevati Mojo besedo in tudi vse, katerim jo boste oznanjevali, priganjati k dejavnosti; dokler namreč beseda obtiči samo v možganih, ni vredna več kot prazno oslovo riganje, ki ga slišijo tudi drugi.

11 Samo če beseda prodre v srce, oživi in se kmalu polasti volje, ki je težišče ljubezni, in od tod vsega človeka priganja k dejanju.

12 Po takšni dejavnosti nastane v starem človeku novi človek, in potemtakem postane Moja beseda resnično novo meso in nova kri.

13 In šele ta novi človek v vas vam bo glasno oznanjal, da so MOJE BESEDE RESNIČNO BOŽJE BESEDE, ki imajo danes in vse večne čase isto oblast, moč in učinkovitost, kot so jih imele pred vsemi večnostmi; vse, kar vidite, čutite, vohate, okušate in slišite, ni v temelju vseh temeljev nič drugega kot Božja beseda.

14 TISTI, ki je pred večnostmi svetovom, soncem in lunam iz sebe ukazal, naj bodo, in jih postavil v njihove prostrane krožnice, TISTI postavlja zdaj vas v nove krožnice večnega življenja!

15 Poleg tega pa vam tudi povem, da tisti, ki vas sprejme, sprejme tudi Mene, in kdor Mene sprejme, sprejme TISTEGA, ki Me je poslal k vam (Mt 10, 40) – to morate dobro razumeti!«

141. Misijonski nauki in nauki o vedenju, namenjeni apostolom. O trajnem preroštvu ter o pravih in lažnih prerokih. Prvo poslanstvo apostolov v izraelske kraje. Obljuba nadaljnje svetlobe za čas po vrnitvi apostolov.

Mt 10, 41–42.

1 (**Gospod:**) »Povem vam še več: Veste, da so tudi zdaj, tako kot so bili v vseh časih, preroki, in obstajali bodo tudi do konca sveta

pri vseh ljudstvih zemlje, katere koli vere bodo. Samo po prerokih se namreč, četudi so že skoraj vse vezi med nebese in zemljo pretrgane, še ohranja skrivna vez, ki je ne more uničiti nobena temna sila.

2 Seveda so bili, so in zmeraj bodo med pravimi preroki tudi lažni; vendar to resnični pristnosti iz nebes obujenega preroka ne bo povzročilo nobene ali pa skoraj nobene škode, ker bo pravi prerok še prehitro razkrinkal lažnivca pred svetom, in ta nikdar ne bo ušel kazni iz nebes.

3 Če bo prišel v hišo resnični prerok, in ga bodo kot takega sprejeli, bo tisti, ki ga bo sprejel kot pravega preroka ali tudi prerokovega poslanca v prerokovem imenu, mu prisluhnil in se v srcu ravnal po njegovi besedi, onstran, v Božjem kraljestvu, dobil plačilo preroka. In kdor sprejme pravičnega v imenu pravičnega – to pomeni, če takšen velja za pravičnega in je vreden takšnega imena, ali četudi ne velja za takšnega, pa ga sprejemnik spozna kot pravičnega in ga kot takega sprejme, ne da bi ga preskusil, ali je pravičen, bo nekoč v nebeškem kraljestvu dobil plačilo pravičnega. (Mt 10, 41)

4 Povem pa vam še tole: Poglejte te male, ki Me tukaj ljubeče obdajajo! Kdor ponudi samo kozarec vode enemu izmed teh malih, četudi najneznatnejšemu, v učenčevem imenu, resnično, povem vam, tudi takšno najmanjše dejanje ne bo ostalo nepoplačano. (Mt 10, 42)

5 Zdaj ste zvedeli vse, kar potrebujete za to, za kar sem vas izvolil. Pojdite v vsa mesta, ki sem vam jih pokazal, in učite tiste, ki v njih prebivajo, da spoznajo Božje kraljestvo, in storite, kakor in kar sem vam zapovedal: Vaše plačilo ne bo majhno.

6 Ko pa boste v izraelskih mestih, ki jih ni veliko, opravili ukazano, se vrnite spet k Meni, da vas bom potem posvetil v globlje skrivnosti Božjega kraljestva; vam naj bo dano, da boste razumeli takšne skrivnosti, ki jih vsebuje Božje kraljestvo.«

7 Reče **Peter**: »Gospod, ali naj nas dvanajstero hodi v skupinah ali posamezno, vsak zase, v eno in drugo mesto in prav tako v trge in vasi?«

8 Rečem **Jaz**: »To je prepuščeno vam; toda bolje je, če greste vsaj po dva ali trije skupaj, da lahko eden služi drugemu za pričo; in Moj duh bo močnejše deloval z vami, če boste dva ali trije zbrani v Mojem imenu in boste tako učili in delovali.

9 Prvič, ni potrebno, da bi polnoštevilno ostali skupaj, in drugič, bi vas tako toliko teže v kateri od hiš sprejeli zaradi prostora in oskrbe. Zato se razdelite po dva in dva ali po trije in trije! Prej pa si izberite mesta, trge in vasi in se dogovorite, katero bo prevzel eden ali drug!

10 Tako lahko nastopite v več mestih hkrati, tako boste pridobili veliko časa in se toliko prej vrnili k Meni. Če boste prizadevni, boste lahko opravili v sedmih tednih, pa tudi še prej. Toda zdaj pojdite; kajti tu ima vsaka ura svojo vrednost!«

11 Reče **Juda** Iškarijot: »Gospod, sonce je pravkar začelo zahajati, v manj kot pol ure bo dneva konec in od tod do vseh krajev je daleč; že do najbližje vasi je dobri dve uri hoda. Ali ne bi bilo prav tako dobro, če se odpravimo na pot jutri zarana?«

12 Rečem **Jaz**: »Ne, prijatelj Moj, vsaka minuta obotavljanja je nevarna. Danes po sončnem zahodu boste ravno dosegli trg, ki leži za goro proti vzhodu, kjer bodo potrebovali vašo pomoč, in tam vas bodo tudi lepo sprejeli; toda dalj kot tri dni se ne zadržujte ne na tistem ne na katerem drugem kraju! Toda do tja ostanite skupaj; v omenjenem trgu pa se razdelite!«

13 Po teh besedah se dvanajsterica hitro odpravi na pot in prebivalci te porušene, toda po Moji milosti čudežno obnovljene vasice, so jim dali s seboj nekaj vodnikov, da so jih po najbližji poti popeljali proti trgu.

142. Prvo misijonsko delo odposlanih apostolov. Prizor z jokajočimi prebivalci in herodovskimi izterjevalci davkov. Petrove dobre in resne besede. Božja sodba nad izterjevalci. Dober misijonski uspeh. Spreobrnjeni izterjevalci davkov kot dobre priče apostolov.

1 Ko so dvanajsteri po nekaj urah dospeli v prej omenjeni trg, so našli prebivalce v skupinah pred vrati trga. Tulili in jokali so, nekateri pa na vso moč tožili, kajti Herodovi izterjevalci davkov so zganjali svoje nasilje v trgu. Ropali so po hišah in staršem, ki niso mogli plačati, jemali najljubše, najboljše in najlepše otroke; zvezali so jih z vrvmi kot teleta in jih zmetali na svoj davčni voz, ki ga je vlekla volovska vprega. Ko so **učenci** zaznali to grozo, so se v svojem srcu obrnili Name.

2 In ko so v svojem srcu jasno zaznali besede: »Naj se takoj zgodi, kar hočete!«, ko so to zaznali, so rekli nadvse žalostnim prebivalcem tega trga: »Mir z vami! K vam prihaja Božje kraljestvo, ki ga razširjamo v Gospodovem imenu! Pojdite z nami v vaš trg in mi bomo za vas uredili zadevo s krivičnimi in brezsrčnimi izterjevalci davkov!«

3 **Prebivalci** pa rečejo: »Oh, ne bodo vas poslušali! Kajti ti, ki tu izterjujejo tako zelo krivične davke, niso ljudje, temveč podivjane krvoločne zveri; napadli vas bodo.«

4 Reče **Peter**: »Ljubi bratje, sprejmite, kar vam prinašamo; vse drugo bo po nas opravil Gospod! Toda zlata in srebra ne pričakujte od nas; kar pa imamo, to vam bomo dali. Zdaj pa pohitimo v trg, da otroci ne bodo predolgo trpeli!«

5 Ko učenci s prebivalci stopijo v trg, vidijo več vozov, polnih najrazličnejše krame, nekaj vozov z otroki in še druge vozove, natovorjene z ovci in teleti, davčni izterjevalci pa že dajejo

znamenje za odhod in se ne zmenijo za kričanje in stokanje zvezanih otrok.

6 Zdaj stopi **Peter** k poveljniku davčnih izterjevalcev in resnobno reče: »Bednik! S kakšno pravico počenjaš takšne grozote? Ali ne veš, da nad teboj živi vseмогоčni Bog, ki te s tvojimi pomagači vred lahko v trenutku uniči? Opusti svoja grozodejstva, povrni vse, sicer boš pri priči občutil vso ostrino Božje jeze!« Poveljnik **davčnih izterjevalcev** odvrne Petru: »Kdo si, da si drzneš v takšnem tonu govoriti z menoj? Mar ne veš, kolikšno oblast mi je dal Herod? V fevdu jo ima od rimskega cesarja. Ali tudi tega ne veš, da lahko dam vsakega, ki mi stopi na pot, brez poprejšnje sodbe takoj ubiti? Umakni se! Še eno besedo in občutil boš ostrino meča!«

7 Reče **Peter**: »Tako torej, ker nisi več človek – četudi si Jakobov sin – marveč divja, krvoločna zver, naj zadene tebe in tvoje pomagače Božja sodba! Kajti jaz, ki sem ti to oznanil, sem Božji poslanec in ti, ki so z menoj, prav tako! Kar si hotel storiti Meni, ker sem ti v Božjem imenu preprečil, da bi počel grozodejstva, si hotel storiti *Bogu*; zato naj te tudi zadene Božja sodba! Amen!«

8 Ko je Peter to na moč goreče izgovoril, je šinil iz zemlje ogenj, planil po poveljniku in ga v trenutku požrl. Ko so to videli njegovi pomagači, so se tako silno prestrašili, da so popadali pred Petrom na tla in obljubili storiti vse, kar koli bi jim ukazal, samo, da jih ne bi tako strašno kaznoval!

9 Reče **Peter**: »Torej oddajte vse in potem v miru odidite! Nikdar več pa si ne zaželite, da bi tako služili Herodu; pri naslednjem koraku se vam bo zgodilo tako, kot se je pred vašimi očmi zgodilo vašemu poveljniku!«

10 Po teh besedah davčni izterjevalci pri priči odvežejo otroke in jih osvobodijo in prav tako vso živino: ovce, teleta in vse, kar so bili v tem kraju izsilili in do česar s Herodom vred niso imeli pravice. Ta trg se je namreč že pred letom pri Rimljanih odkupil od Heroda, tako kot je zaradi brezmejnega Herodovega zatiranja storilo več krajev. Toda Herod je ukazal skrivne roparske pohode, zatajil dokumente o oprostitvi in podelil svojim davčnim izsiljevalcem vsa pooblastila z novim dokumentom, da bo za to odgovarjal pred cesarjem on sam.

11 Peter je davčnim izterjevalcem razložil, kakšno krivico so storili svojim bratom, in ti so začeli preklinjati Heroda in sami sebe, ker so bili tako slepi, da so pomagali takšnemu tiranu.

12 Peter pa je začel učiti o Božjem kraljestvu, in glej, vsi davčni izterjevalci so se spreobrnili in, kakšnih sto po številu, sledili Petru. To je bil dober ulov, kajti ravno ti davčni izterjevalci so potem postali nadvse dejavni in so veliko pripomogli k hitrejšemu širjenju Mojega nauka.

13 Prebivalci tega trga pa so zadržali apostole tri dni pri sebi in so se dali celo krstiti na Moje ime. Apostoli so namreč tudi krščevali

na Moje ime z vodo vsakogar, ki je želel krst.

14 Tega jim sicer še nisem naročil; toda vedeli so, da to ni proti Moji volji.

15 Prebivalci pa so storili vse, da bi učence kar najbolje postregli, in so jim na koncu ponujali denar, ker so jim ozdravili bolnike. Učenci pa niso vzeli ne denarja ne česa drugega; temu so se nekdanji **davkarji** zelo čudili in rekli: »Bolj kot vaša čudežna dejanja dokazuje vaša nezaslišana nesebičnost, da ste pravi Božji poslanci: ljudje tega sveta so namreč polni najbolj črne sebičnosti.«

16 Juda je seveda nadvse osupnil, ko je videl veliko denarja, ki so mu ga ponujali; toda Tomaž mu je bil neprestano ob strani in tako si ga lakomni učenec tokrat ni upal sprejeti, kar je skrivaj močno obžaloval.

17 Po treh dneh so se učenci razdelili po dva in dva; vsako dvojico je spremljalo tudi deset do petnajst spreobrnjenih davkarjev in ti so učencem veliko pomagali; bili so namreč zelo pogumni in se niso bali ljudi.

18 Dvanajsteri pa so delali, kakor sem jim naročil, in so imeli povsod veliko uspeha.

19 Kaj pa sem delal Jaz, potem ko sem odposlal dvanajst učencev z danimi navodili?

143. Gospodovo delovanje med odsotnostjo apostolov. Podrobneje o Janezu Krstniku in njegovem odnosu do Heroda. Janez Krstnik dvomi, da je Jezus Mesija. Janezovo vprašanje Gospodu. Gospodov odgovor.

Mt 11, 1-6.

1 Ko so učenci, kot je bilo že povedano, zapustili kraj, kjer sem jim dal navodila, sem ostal tam še do sončnega zahoda, blagoslovil to ubogo ljudstvo in njegove otročice in nato odšel v spremstvu mnogih učencev h Galilejskemu morju v mesta, iz katerih je bil ali po rodu ali doma ta ali oni učenec, ki je ostal pri Meni. Tam sem učil in pridigal, kar sem zapovedal učiti in pridigati dvanajsterim, in povsod ozdravljaj bolnike. (Mt 11, 1)

2 Prav tedaj pa je Herod Janeza, ki je krščeval ob Jordanu, vrgel v ječo, in sicer po posredovanju jeruzalemskih duhovnikov, ki so se na vso moč zavzemali za to, kajti Janezu nikakor niso mogli odpustiti, da jih je ozmerjal s »kačjim zarodom« in z »gadjo zalego«. Toda sami si niso upali napasti pridigarja v puščavi, ker so predobro vedeli, da ga je ljudstvo imelo za velikega preroka; zato so se skrili za Heroda, seveda z denarjem in vsakršnimi pritiski in pooblastili, in Herod ga je zaprl, z izgovorom, da je norec, ki hujska ljudi, njihove glave polni z vsakovrstnimi državi nevarnimi idejami in na različne načine vznemirja ljudi.

3 Herodu pa je bilo v resnici malo mar, kaj je Janez učil, zanimal ga je samo dober plen. Zato Herod Janeza ni imel v zelo strogem zaporu in je za zmerno ceno pustil vsakogar k njemu v ječo; izkazani Krstnikovi učenci so za ves teden plačali samo en stater, drugi pa so morali za enodnevni obisk odšteti srebrnik.

4 Herod Janezu sploh ni prepovedal po mili volji pridigati in uganjati kraval v veliki dvorani, iz katere so zdaj naredili veliko državno ječo; ker je to Herodu prinašalo toliko več denarja.

5 Pogosto je sam prihajal k Janezu in ga celo spodbujal, naj zdaj v ječi, ko je varen pred duhovniki in farizeji, še bolj uganja kraval kot poprej v puščavi pri Bethabari, in se je imenoval Janezovega prijatelja in zaščitnika.

6 Janez je v duhu seveda vedel, s kom ima opraviti, kljub temu pa je izrabil to priložnost in v ječi še nadalje pridigal, in njegovi učenci so imeli za neznameniten polog enega staterja za teden dni prost dostop do njega. Duhovniki iz templja so morali plačati en funt, če so hoteli priti do Janeza in če so Heroda vprašali, zakaj pusti Janezu v ječi še naprej pridigati, je zviti lisjak **Herod** odgovoril: »To delam iz skrivne diplomatske modrosti, da bi tako spoznal vse privržence tega državi tako zelo nevarnega človeka!« Duhovniki so zaradi tega nadvse hvalili Heroda ter ga obdarovali z zlatom, s srebrom in z dragimi kamni. Mislili so si: To je pravi mož; tega moramo na vso moč podpirati; ta je poklican, da spravi s poti vso to preroško sodrgo.

7 Toda Herodu, ki je bil po rodu Grk, je šlo samo za denar, vse drugo mu je bilo kaj malo mar. Poleg denarja so bile zanj nekaj vredne samo še zelo lepe priležnice. Njim na ljubo je postal celo okruten, če so to želele; sicer pa brez denarja pri njem ni nihče nič opravil, za denar pa je bil pripravljen na vse.

8 Iz tega natančnega Herodovega opisa bo gotovo vsak razbral, zakaj je lahko imel Janez v ječi okrog sebe svoje učence in kako je lahko od učencev, pa tudi od drugih ljudi, ki so ga pogosto obiskovali, zvedel za Moje delovanje v Galileji.

9 Ko je torej Janez slišal, kako sem učil in deloval, je takoj poslal k Meni dva svoja najzanesljivejša učenca, (Mt 11, 2) in Me po njiju, vprašal: »Ali si Ti Tisti, ki mora priti, ali naj čakamo drugega?« (Mt 11, 3)

10 Vprašali boste: Kako je vendar Janez, ki je prvi največ in najbolje pričeval o Meni, mogel vprašati kaj takšnega? Razlog je za tistega, ki zmore misliti vsaj za ped nad materialnostjo, nadvse preprost in celo naraven.

11 Janez je takrat, ko Me je prepoznal, mislil in tudi povsem spoznal, da sem Jaz obljubljeni Mesija in da je vse judovsko ljudstvo že zgolj z Mojim nastopom takorekoč vso odrešeno in oblast posvetnih velikašev za večno odpravljena. Ko pa je prišel v ječo in se je iz dneva v dan bolj in bolj prepričeval, da z Mojim nastopom oblast posvetnih velikašev ne le da ni prenehala, marveč se je celo okrepila,

je začel tudi *Janez* čisto rahlo in tiho sam pri sebi dvomiti o Moji pristnosti.

12 Mislil si je: Če je ta Jezus iz Nazareta resnično Obljubljeni, Sin živega Boga, kako me more pustiti na cedilu in zakaj me ne osvobodi iz ječe; kako je mogel dopustiti, da sem vanjo sploh prišel?

13 Vendar pa je slišal od tistih, ki so ga obiskovali, kakšna nezaslišana dejanja sem opravljal in je zato poslal k Meni svoja najzanesljivejša učenca, da bi Me to vprašala.

14 Ker sem dobro vedel, zakaj Me je *Janez* dal tako vprašati, sem učencema odgovoril čisto na kratko: »Pojdita in povejta *Janezu*, kar vidita in slišita: (Mt 11, 4) slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi so očiščeni, gluhi slišijo, mrtvi vstajajo, ubogim se oznanja evangelij. (Mt 11, 5) In blažen je in bo tisti, ki se ne spotika nad Menoj!« (Mt 11, 6) Učenca nista vedela, kaj naj Mi odvrneta.

144. Gospodovi namigi o *Janezovem* delovanju in njegovi nesreči. Jezus in *Janez* kot sonce in luna. »On mora rasti, jaz pa se manjšati!« Gospodovo pričevanje o *Janezu*: »On je več kot prerok, on je *Elija*!«

Mt 11, 7–14.

1 Šele čez nekaj časa Me je starejši od njiju vprašal, zakaj mora *Janez* trpeti v ječi, ko vendar pred Bogom in vsemi ljudmi ni nikoli grešil.

2 Rečem **Jaz**: »Če bi hotel, bi bil lahko tudi on svoboden! Luna sicer dobro služi ponoči; če pa se hoče tudi s soncem bojevati za položaj, kot da bi bila njena svetloba tudi podnevi ob strani sonca tako pomembna kot sončna, tedaj se luna hudo moti. Ko se enkrat pojavi sonce, tedaj zemlja zlahka pogreši lunin sij. Razumeta to?

3 Če Me je *Janez* jasno spoznal, ko sem prišel k njemu ob Jordan, le kdo mu je zapovedal, da Mi ne sme slediti? Ostal je v svoji puščavi in se strogo pokoril – in vendar ni nikoli grešil. Le zakaj je to delal? Sam se je izročil Herodu; zdaj pa naj gleda, kako bo kos temu lisjaku!

4 Povejta mu tudi, da nisem prišel zato, da bi velikašem odvzel zemeljsko oblast, marveč da bi jih potrdil na njihovih vladarskih stolih. Kdor pa bi se rad pravdal z Menoj, bo moral prestati trd boj!«

5 Ko sta učenca dobila in slišala te Moje besede, nista več odgovorila, marveč sta se poslovila, se odpravila k *Janezu* v Jeruzalem in mu to tudi takoj sporočila.

6 **Janez** pa se je trkal na prsi in je govoril: »Ja, ja, On je tisti, On ima prav; On mora rasti, jaz pa se manjšati in umreti temu svetu.«

7 V Sebi, ribiški vasi ob Galilejskem morju, pa so mnogi tamkajšnji ljudje, in tudi tisti, ki so mi iz drugih krajev sledili tja, strmeli nad *Janezom* Krstnikom in rekli: »Kako je mogel ta grešiti? Da ni sledil Tebi, o Gospod, ko Te je vendar spoznal, to je bil gotovo glavni

greh, za katerega se mora zdaj pokoriti!? Gospod, ali ravnamo krivično, če tako sodimo?»

8 Odvrnem jim **Jaz**: »Ko ponoči sveti polna luna, gredo vsi ven in občudujejo njeno svetlobo in se je veselijo; toda če pride sonce, ko luna še sveti na nebu nadvse blede in z medlim sijem, se vsi odvrnejo od lune, pasejo svoje oči ob mogočni sončni svetlobi in jo slavijo v vsaki bleščeči rosi kaplji; kajti pod soncem se kaplja vode blešči bolj kot deset lun ponoči.

9 Ali morda luna greši, ker jo podnevi sonce zatemni in daje celo rosna kaplja opazovalčevemu očesu več svetlobe kot vsa luna?

10 Povem vam: Kdor ima ušesa, naj posluša! Tudi Sin človekov je sonce in Janez je njegova luna. Luna sicer sije v noč vašega duha in je vnaprej pričala o svetlobi, ki je zdaj prišla k vam in je vi v vaši temi še vedno ne spoznate; če pa postaja sij te lune medel, ker sveti med vami dnevno sonce, kako jo morete zdaj dolžiti greha?

11 Resnično, povem vam, odkar živijo ljudje na tej zemlji, vse od Adama do zdaj, ni nikoli prebivala v telesu čistejša duša in ga oživljala!

12 Ker med vami ni nikogar, ki ne bi bil odšel ven v puščavo, kjer je Janez pridigal in krščeval, vi vsi ste njegovo pridigo slišali in večina od vas se je tudi dala krstiti – vas zdaj vprašam: Le kaj ste šli gledat v puščavo?

13 Ste morda hoteli videti trst, ki ga maje veter sem ter tja? (Mt 11, 7) Ali ste šli ven zato, da bi videli človeka v mehkih oblačilih? Glejte, tisti, ki nosijo mehka oblačila, prebivajo v kraljevskih hišah, ne pa v trdi puščavi pri Bethabari! (Mt 11, 8) Ali ste šli ven, da bi videli preroka?

14 Ja, povem vam: Janez je več kot prerok! (Mt 11, 9) Ta je namreč tisti, o katerem je pisano: 'Glej, pošiljam svojega angela pred Teboj, da Ti bo pripravil pot!' (Mt 11, 10) Ali zdaj spoznate, kdo je on?

15 Resnično vam povem še bolj jasno, kot sem vam že prej povedal: Med vsemi, ki so bili od začetka rojeni od žena ni bilo niti *enega*, ki bi bil večji kot Janez Krstnik, in vendar vam tudi povem, da bo odslej tudi najmanjši v Božjem kraljestvu večji od njega. (Mt 11, 11)

16 Tudi to si dobro zapomnite: Od dni Janeza Krstnika in poslej, trpi nebeško kraljestvo nasilje, in tisti, ki mu delajo silo, se ga polastijo! (Mt 11, 12)

17 Vsi preroki, kot tudi Mojzesova postava, so vse do Janeza napovedovali. (Mt 11, 13) On je bil poslednji prerok pred Menoj.

18 Če hočete sprejeti, je ravno ta *Janez* Elija, ki bi moral v prihodnje, se pravi pred Mesijem, še enkrat priti (Mt 11, 14) On je tudi prišel in je napovedoval pred Menoj in pripravljaj Moja pota, kot ste sami izkusili. Povejte torej, ali zdaj veste, kdo je Janez!«

145. Duh in duša Janeza Krstnika. »Jaz sem pot in življenje.« Poklicanost in osebna svoboda Janeza kot preroka. O bistvu vpraševanja. O skesanem grešniku in devetindevetdesetih samopravičnejih.

1 Rečejo **ljude**: »Gospod! Če je tako, tedaj je vendar krivično, da bi ga pustil v ječi! Sodeč po Tvojih dejanjih, ki jih razen Boga ne more izvršiti noben človek, bi Ti bilo gotovo lahko osvoboditi Krstnika, saj je delal Zate! Gospod, to bi pač moral storiti in ga ne bi smel pustiti tičati v ječi!«

2 Rečem **Jaz**: »Kdor pride sam, opravi več, kot če pošlje poslanca ali pismo. Janezov duh je velik in večji kot vsi duhovi, ki so kdaj koli delovali v katerem od teles na zemlji; toda njegovo telo pripada tej zemlji in iz njegovih slabosti se je razvila tudi slabotna duša, in dobro je tako!

3 Tako močan duh je seveda zmožen močno vleči slabotno dušo; toda Janezovo meso in njegova duša sta slabotna. Zato je venomer pošiljal poslance namesto sebe, poslanci in pismo pa nikoli ne opravijo tistega, kar opravi lastna oseba, v kateri prebivata duša in duh.

4 Nikomur ne smem in ne morem privezati Svoje moči in oblasti iz Svoje volje, razen če kdo pride in si ju sam vzame. Nikoli ne bom nikomur preprečeval, da bi si vzel življenje ali sodbo, kar hoče, in tako tudi ne vzeti si Mojo oblast in moč v dober namen.

5 Toda kdor ne pride sam, ne bo deležen ničesar – razen milosti svetlobe, po kateri bo našel tukaj ali onstran pot do Mene in na tej poti spoznal, da sem Jaz sam pot k življenju in življenje samo.

6 Janez si je kot nihče drug prizadeval, da bi popolnoma obvladal svoje meso. Pred seboj je videl zveličanje, pa si ga vendar ni hotel prilastiti. Le zakaj ne? Ali je moralo tako biti?

7 Tukaj pred vami stoji Tisti, ki izgovori »moraš«, kjer je potrebno! Toda Ta vam tudi pove, da za Janeza ni izgovoril nobenega »moraš«.

8 Bil je poklican, da je zaradi ljudi pred Menoj pripravljaj pot; to je bilo neke vrste »moraš«, za tem pa je vendarle tudi še skrita večna svoboda, ki pa je vi v vašem mesu ne morete razumeti; toda da Mi ne bi smel slediti, ko Me je videl in spoznal, tu ni bilo nobenega »moral bi« in še manj »moraš«. Njegov duh je tedaj prisluhnil prigovarjanju duše, zato je tudi začel dvomiti o Meni in tako je že drugič poslal k Meni poslance. Kdor *vprašuje*, si še ni na jasnem; vsako vprašanje namreč predpostavlja ali golo neznanje ali pa dvom o tistem, kar kdo ve, namreč ali je tisto, kar ve, resnično. Če bi bilo Janezu popolnoma jasno, ne bi poslal k Meni nobenih poslancev.

9 Pred njim res ni noben človek živel tako strogo kot on – če je v svojem mesu zasledil kakšno poželenje, ni cele dneve nič jedel in pil, in tako je bil največji spokornik na zemlji, ne da bi kdaj koli grešil; vendar pa kljub temu pravim vsem vam: Grešnik, če se

poboljša in pride k Meni poln ljubezni v svojem srcu, stoji višje kot Janez!

10 Kdor Mi reče: 'Gospod, grešnik sem in nisem vreden, da vstopiš pod streho moje hiše!', Mi je ljubši kot devetindevetdeset pravičnih, ki ne potrebujejo pokore in v svojih srcih hvalijo Boga zato, da niso grešniki in so zato boljši kot še tako neznaten grešnik. Povem vam: Njihovo plačilo v Mojem kraljestvu nekoč ne bo posebno veliko!«

146. Cestninar Kisjonah se spreobrne. Primer Gospodove ponižnosti, usmiljenja in milosti. Jeza farizejev in judovskih skrajnežev. Njihov dvogovor.

1 Ko sem končal ta Svoj govor, je iz množice stopil k Meni neki **cestninar**, čigar srce je že dolgo gorelo Zame, dasiravno se je zavedal marsikaterega greha. Ta je padel pred Menoj na obraz in rekel:

2 »O Gospod! Tukaj v prahu leži pred Teboj nekdo, ki je velik grešnik, kljub temu pa si Te drzne ljubiti nadvse. Glej, Gospod, poldne je že; rad bi Tebe in vse Tvoje učence povabil k mizi, če bi bil vreden, da vstopiš pod streho moje hiše! Jaz in moja hiša smo Zate preveč nečisti in grešni, toda v moji kuhinji so pripravljene čiste jedi in pijače. O, izkaži meni, ubogemu grešniku, milost, da smem po čistih rokah poslati jedi Zate semkaj!«

3 Rečem **Jaz**: »Kisjonah! Vstani, šel bom s teboj v tvojo hišo in bom pri tebi obedoval! Tvoja hiša je deležna velikega odrešenja, ne zaradi tvojih grehov, ampak zaradi tvoje resnične ljubezni in ponižnosti, zaradi katere so ti tudi odpuščeni vsi grehi, kot da ne bi nikdar grešil!«

4 Nato cestninar Kisjonah vstane in Jaz grem z njim, z mnogimi učenci vred, v njegovo hišo. Več kot sto jih je bilo tam bogato postreženih, in tudi najboljšega vina ni manjkalo.

5 Poleg Mojih učencev pa Me je spremljala do Kisjonahove hiše velika množica ljudstva iz vseh krajev Galileje in tudi Judeje. Ker v hiši ni bilo dovolj prostora za vse, ji je dal Kisjonah postreči zunaj s kruhom in vinom, zato ker je bila z Menoj.

6 Seveda ob takšnih priložnostih nikoli ni manjkalo farizejev, ki so Mi od Kafarnauma naprej povsod sledili. Ko so Me ti spet videli veselo jesti in piti in kako sem pri mizi tudi skesanim cestninarjem – ki so bili za Jude toliko kot najhujši grešniki – z vso prijaznostjo podajal roke in jih celo imenoval Svoje ljube prijatelje, je bilo to za farizeje in druge judovske skrajneže spet preveč.

7 Posebno jih je jezilo, ko sem se po obedu z roko v roki sprehajal s cestninarji po lepem in velikem vrtu ob jezeru in sem bil tudi do petih zelo pridnih Kisjonahovih hčera prav prisrčen in prijazen, ker so bile resnično polne najiskrenejše ljubezni do Mene. Prijazno sem

jih imenoval »moje ljube neveste« in to se je zdelo farizejem strašansko pregrešno!

8 Ko sem proti večeru sprejel celo povabilo, naj čez noč ostanem tam, in sem nazadnje Kisjonahu sam od sebe obljubil, da bom ostal pri njem najmanj tri dni in morda še dlje, je bila za **farizeje in judovske skrajneže** mera polna. »Tako,« so govorili, »s takšno sodrgo, s takšnimi najhujšimi grešniki in cestninarji se ukvarja, z njimi je in pije bratovščino in se dobesedno opijanja, potem se pa kot fin mož sprehaja z najpregrešnejšimi hčerami najhujših grešnikov, jim laska in na koncu celo s sladkimi in nežnimi besedami takšnim vlačugam oznanja Božji evangelij, namesto da bi nam ukazal, naj te pošasti zgrabimo in sežgemo! Lep Mesija! Zdaj ko si ga je prilastilo teh pet bujnih vlačug, pa celo hoče, Bog ve kako dolgo, ostati tu.

9 Pojdimo! Kaj naj še počnemo pri njem? Zdaj natanko vemo, kako je z njim. Precej časa smo že pri njem; ali ga je kdo od nas že sploh kdaj videl moliti? Kdo ga je videl, da bi se postil? Sabata ne spoštuje, največji krivoverci in pogani, Grki in Rimljani, cestninarji, najhujši grešniki in bujne, privlačne vlačuge so njegovi prijatelji in njegovo veselje, in potem dobra hrana pa veliko kozarcev najboljšega vina!

10 Skratka, nič drugega ni kot: prvič, prevejan spreten čarovnik iz Pitagorove šole, ki ve, kako se vpliva na druge! Poleg tega je dober govornik – to mora biti vsak čarovnik, da svoje umetnije laže spravi v promet. Za to sicer ne jemlje denarja; toda, je mar to res tako hvalevredno? O, to počnejo prvo leto vsi čarovniki, da toliko prej dosežejo slavo; ko pa so slavni, pogosto niti kralji nimajo dovolj zakladov, da bi zadovoljili takšne umetnike!

11 Čemu pa bi ta tudi potreboval denar? Jesti in piti dobi zastonj, kolikor hoče, drugega pa tako ne potrebuje! Poleg vsega pa je, drugič, požrešnež in pijanec in prijatelj grešnikov in tako živi, kakor se mu zljubi. In tretjič, tudi Boga in Njegove postave ne potrebuje; domišlja si namreč, da je on sam Bog ali vsaj Njegov sin, ki ga je z nam dobro znano Marijo iz Nazareta baje spočel naš Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov. Le kdo od nas je tako neumen, da bi nasedel takšnim novopečenim, prav poganskim čarovniškim zvijačam?!

12 Skratka, zdaj vemo dovolj in zadnji čas je, da se oddaljimo od njega; sicer nam bo še kaj prizadejal, da bomo brez rešitve hudičevi! – Le pogledjte, kako se spogleduje s petimi hčerami tega osovraženega cestninarja in kako ga te obožujejo! Tisoč funtov stavim na stater, da bo ta prerok in zveličar, če bi danes prišel v Jeruzalem, še prehitro sklenil najintimnejše poznanstvo in najslajše prijateljstvo s kraljico vseh vlačug, s svetovno znano Marijo iz Magdalona, morda tudi z Marijo in Marto iz Betanije, ki naj bi bili imeli za Marijo iz Magdalona največ obiskov jeruzalemskih velikašev!«

13 **Drugi**, ki je bil nekoliko bolj bister, reče prvemu govorniku, farizeju: »Skorajda povsem prav imaš, toda spomni se podobnega

prizora v hiši cestnarja Mateja. Tudi tam smo tako sodili, potem pa nas je neznansko premagal s svojo modrostjo in mu na tisoč besed nismo mogli odgovoriti niti ene! Kaj, če bi tudi tu povzdignil glas proti nam? Bi tedaj ti prevzel odgovornost za vse nas?»

14 Reče **prvi**: »Kar veš ti, vem tudi jaz; saj sem doživel enake reči kot ti. Našel bo kolikor hočeš izgovorov; poleg tega je govornik in glavni čarovnik. Toda naš razum nas mora posvariti; in ta nas zdaj svari in pravi: 'Odidite, še preden boste povsem hudičevi!' In mi bomo, upam, sledili takšnemu nasvetu razuma!? Ali pa naj bi zares postali hudičevi! Ne, pri Bogu! To se ne sme nikoli zgoditi; mi imamo Abrahama za očeta in njegov oče je Bog in zato se ne bomo kakor pogani dali preslepiti temu čarovniku!«

15 **Drugi** spet reče: »Toda njegov nauk je čist in popolnoma primeren človekovi naravi in nikjer ni zaslediti nič hudičevega! Nisem povsem tvojega mnenja, saj nas je pravzaprav Mojzes učil isto kot ta Nazarečan.

16 Boga ljubiti nadvse in bližnjega brata kot samega sebe, hudega ne vračati s hudim, celo sovražnikom delati dobro in blagoslovljati tiste, ki nas preklinjajo, pri tem pa biti ponižen in krotak – tu res ni nič hudičevega!«

17 Odvrne **prvi**: »Zate seveda ne, ker si že hudičev! Mar ne veš, da je hudič najnevarnejši ravno tedaj, ko nastopi v blesteči angelski obleki?!«

18 Reče **drugi**: »Če imaš takšne babje čenče za vodilo svojega življenja, potem s teboj ni mogoče več govoriti! Le kje je kakšen vol ali osel, ki je kdaj videl Satana in z njim govoril v obleki Božjega angela? Resnično, tu delaš, z vsemi svojimi potuhnjenci vred, temu možu krivico!

19 Nič hudega ne vemo o njem, pač pa veliko dobrega in nezaslišano čudežnega. Zakaj naj ga potem takoj sodimo, če vidimo, da občuje tudi z grešniki kot s pravičnimi in ima z njimi veliko potrpljenja in veliko ljubeče uvidevnosti?»

147. Odhod judovskih skrajnežev. Zablada in vrnitev. Njihovo prenočišče pri Kisjonahu. Gospodova posrečena prilika o žvižganju. Jezni judovski skrajneži grozijo Gospodu.

Mt 11, 15–19.

1 Po tem govoru drugega farizejski in judovski skrajneži zapustijo govornika in njegove zmernejše privržence in se precej pozno zvečer odpravijo na pot proti Kafarnaumu, in sicer po kopnem; morje je bilo namreč močno valovito, mornarjem pa niso zaupali, čeprav so jim ti zagotavljali, da je vožnja varna.

2 Karavana, kakih sto petdeset ljudi, neveščih prave poti, pa ni prišla daleč, in sicer do kraja, kjer je štrlela v morje nepremagljivo visoka skala, ob katero so butali velikanski valovi. Takoj nad skaljo pa se je dvigalo visoko in strmo gorovje, in tam čez ob morju ni bilo poti, in tako karavani ni preostalo nič drugega, kot da je nastopila precej dolgo, večurno pot nazaj, in se je šele proti polnoči v popolni temi ter pri sila hudi nevihti in dežju, ko je bliskalo in grmelo, vrnila na domačijo cestinarja Kisjonaha in tam iskala zaščito in streho; vsa karavana je bila premočena do kože in skrajno utrujena. Cestinar in njegovi ljudje pa so utrujene popotnike dobro sprejeli in jim priskrbeli suho ležišče; to je premočenim zelo prijal.

3 Naslednji dan, že precej pozno, so se s svojih ležišč spet prikazali premočeni in še nekoliko utrujeni popotniki in so oblačila sušili na soncu.

4 Bil pa je sabat in Kisjonah in njegovi ljudje so delali in opravljali svojo službo tako kot vsak drug dan; opoldne so bile mize pogrnjene in obložene z vsakovrstno dobro pripravljeno hrano.

5 Kisjonah je povabil h kosilu tudi premočene in utrujene popotnike; toda oni, ne le, da niso sprejeli povabila, temveč so začeli godrnjati in vrešče preklinjati takšne skrunilce in prelomnike sabata; kajti pravi Jud se pred sončnim zahodom ne bi smel ničesar dotakniti in ničesar jesti, dovoljeno mu je bilo le trikrat piti.

6 Ko so povabljeni tako poplašali cestinarjevo prijateljstvo, se je ta obrnil Name in (**Kisjonah**) vprašal: »Gospod! Kaj se naj zgodi s temi norci? Hočem jim izkazati dobroto, oni pa me zaradi tega preklinjajo! Povej mi vendar, ali Bog posluša kletev takšnih norcev, v škodo tistega, ki so ga prekleli!«

7 Rečem **Jaz**: »O ja; toda ne v škodo tistega, ki so ga prekleli, marveč v največjo škodo preklinjevalcev samih. Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša! (Mt 11, 15) Povedal vam bom, kako je s tem v resnici. Ali menite, da spoštujejo sabat zato, ker je to zapovedal Mojzes? Ali mislite, da se zato postijo?

8 Povem vam: Mojzes in vsi preroki niso v njihovih srcih vredni niti treh staterjev, marveč le, da jih imajo tisti, ki jim dajejo desetino in dober denar, za vredne Aronove naslednike!

9 S kom pa naj Jaz primerjam ta bedni rod? Ali ni enak otročičkom, ki sedijo na trgu in kličejo svojim tovarišem (Mt 11, 16) in kričijo: 'Piskali smo vam, pa niste hoteli plesati; tožili smo vam, pa niste hoteli jokati!' (Mt 11, 17) S tem pa ne menim, da bi bili takšni otročički ti farizeji, in judovski skrajneži, ki stojijo tu pred nami, ampak ti, ki stojijo na naši strani; ti so namreč hoteli včeraj v svojih srcih te norce in popolne tajilce Boga obdržati tukaj, ti norci pa so se norčevali iz njih in iz Mene; in mornarji so jih hoteli, ker je pihal ugoden veter, prepeljati čez morje v Kafarnaum, ti norci pa niso zaupali mornarjem; odšli so in hud vihar jih je spet prignjal semkaj. Zdaj ste jih povabili h kosilu, oni pa vas preklinjajo!

10 Vam, ljubi otročiči, ki sedite tukaj pred Menoj na resničnem trgu življenja, povem tudi: Ne požvižgavajte več tem norcem; kajti duhovno hromi so in zaradi tega ne morejo plesati. Opustite tudi tožbe; kajti njihova srca so kamni, ki nimajo vlage!

11 Janez, o katerem smo se včeraj toliko pogovarjali in kateremu sem dal najpravičnejše pričevanje, je prišel in živel tako strogo življenje, da razen kobilic in divjega medu, ki si ga je z največjim trdom nabiral v zemeljskih luknjah, ni skoraj ničesar jedel in pil; tile in drugi iz te sodrge pa so mu rekli v obraz, da ima hudiča (Mt 11, 18), kateri ga ponoči hrani in preživlja!

12 Janez je vendar tako kot nihče pred njim, piskal in tožil več kot dovolj, in glejte – ti in mnogi njim podobni niso hoteli niti plesati niti jokati!

13 Zdaj pa je v Meni prišel na svet dolgo obljubljeni Sin človekov. Ta je in pije. In kaj pravijo zdaj? Včeraj ste sami slišali, kako so Me obsodili in kričali: 'Glej! Kakšen požrešnež in pijanec je ta človek in povrhu pajdaš cestnarjev in grešnikov!'

14 Toda povem vam: Takšno modrost morajo opravičiti njihovi otroci! (Mt 11, 19) To pomeni, da jih njihovi lastni otroci razglašajo za norce, in tako je v njihovih otrocih opravičena takšna modrost, kakršno so jo razkazovali nam; toda tudi Moja, ker jo njihovi otroci spoznavajo in sprejemajo, in tako je s tem vsaka vrsta modrosti, napačne kot pristne, dovolj opravičena.«

15 Tedaj so se dvignili **farizeji** in judovski skrajneži in Mi rekli: »Pazi se, še vedno si Jud! Imamo postavo in pravico, da te kot najhujšega krivoverca uničimo; ti namreč hočeš uničiti Mojzesa in spodkopati preroke. Gorje ti, če ne boš opustil takšnih želja! Od cesarja imamo pomembno privoljenje, da lahko v nujnem primeru uporabimo rimsko sodišče in da mora vsak deželni oblastnik ustreči naši želji!«

148. Učenci želijo opravičenje Gospodove časti. »Po tem življenju pride še večno življenje.« Gospodov kaznovalni govor o Korozainu, Betsajdi in Kafarnaumu. Videnje prihodnje sodbe. »Oče, slavim Te, da si to razodel nedeletnim!« »Jaz in Oče sva eno.«

Mt 11, 20–26

1 Ob tej grožnji so stopili k Meni **Moji učenci** in rekli: »Gospod! Kako moreš poslušati kaj takega? Ali nimaš dovolj moči, da bi uničil to golazen? Siharčane si večkrat pregnal, ko so se Ti hoteli zoperstaviti, in vendar v Siharju nisi storil toliko kot v Kafarnaumu!«

2 Rečem **Jaz**: »Za to bi seveda imel še preobilje moči. Toda Gospodarju življenja tukaj ni treba soditi; po tem življenju namreč pride še eno življenje, ki je neskončno, naj bo dobro ali slabo – enako dolgo traja. In za tisti večni čas zdaj vnaprej izgovarjam pravično

sodbo in preklinjam vsa mesta, v katerih sem vendar storil toliko dobrega, zdaj pa prejemam takšno plačilo, kot ste pravkar slišali!

3 Niso se poboljšali (Mt 11, 20) ob vseh Mojih pridigah in so ob vseh Mojih dejanjih ostali nemi v svojih srcih. Zato gorje ti, Korazin, gorje ti, Betsajda! Če bi se bila v Tiru in Sidonu zgodila takšna dejanja, kot so se zgodila v vama, bi v svojem času opravila pokoro v raševini in pepelu! (Mt 11, 21)

4 Vendar povem vama: Tiru in Sidonu bo na poslednji dan sodbe v drugem svetu laže kot tema dvema! (Mt 11, 22)

5 In ti, ponosni Kafarnaum, ki si bil povzdignjen do nebes, dol v pekel boš pahnjen! Če bi se v Sodomi zgodila takšna dejanja, kot so se zgodila v tebi, bi to mesto stalo še dandanes! (Mt 11, 23)

6 Vendar vam znova pravim: Nekoč v drugem svetu na poslednji dan sodbe se bo sodomski deželi godilo laže kot tebi (Mt 11, 24), ti ponosno, trdo in nadvse nehvaležno mesto! Sem zato torej ozdravil na tisoče tvojih bolnikov in obudil tvoje mrtve, da Me zdaj preklinjaš?! Tisočkratno gorje tebi ob dnevu sodbe v onstranstvu! Tam boš izvedelo, kdo je bil Tisti, ki si ga preklelo!«

7 Po tem Mojem kaznovalnem govoru so mnogi imeli videnje in zagledali, kakšen bo poslednji dan nad temi mesti, ki sem jih zdaj preklel, in videli so Mojo pojavo v oblakih in videli so kletev, ki je prihajala iz Mojih ust in kako je zadela prekleta mesta!

8 Po tem videnju, ki so ga doživeli večinoma nedoletni, to se pravi preprosti ljudje obeh spolov, ki so Me ljubili in Me obdajali, so padli pred Menoj na kolena ter Me hvalili in slavili.

9 Jaz pa sem dvignil Svoje roke nadnje, jih blagoslovil in rekel: »Tudi Jaz kot človek Te slavim, Oče in Gospod nebes in zemlje, da si to prikril modrim in razumnim tega sveta, razodel pa nedoletnim! (Mt 11, 25) Ja, sveti Oče, tako je všeč Tebi in Meni! (Mt 11, 26) Kar delaš Ti, delam tudi Jaz; kajti Midva sva bila vendar od vekomaj eno! Jaz nikoli nisem bil kdo drug kot Ti, sveti Oče, in kar je Tvoje, je tudi Moje od vekomaj!«

10 Te besede so povzročile velik preplah. Med učenci, ki so Mi stalno sledili, je bilo zdaj že veliko takih, ki niso več dvomili o Mojem božanstvu; in prav teh se je polastil največji strah.

149. Natanael, tudi evangelist, v pogovoru z Gospodom. O poslednjem dnevu. Čudovita obljuba obujenim. »Gorje nasprotnikom Mojega reda!« »Nihče ne pozna Očeta – razen Sina!« »Kogar Oče ne pritegne, ta ne pride do Sina!« Oče je Sinova ljubezen. »Pridite k Meni vsi, da vas bom poživil!«

(Mt 11, 27–30)

1 **Natanael**, ki je med preostalimi tako rekoč prevzel vodstvo, ker je tudi on sam od sebe, ne da bi ga Jaz poklical za to, pisal evangelij v grškem jeziku, ki ga je obvladal, in sicer veliko bolj obsežno kot

vsi drugi, ki so se ukvarjali s tem, je prišel očitno globoko prestrašen k Meni in rekel: »Gospod! Ti Vsemogočni! Tudi jaz sem imel videnje in sem videl najstrašnejše stvari, tako da mi je od strahu odpovedalo moje pisalo! V vsej polnosti svoje ljubezni do Tebe, Te prosim, večno Sveti, povej mi vendar, ali se bo to nekoč v onstranstvu res zgodilo tako, kot smo zdaj videli jaz in mnogi drugi.«

2 Rečem **Jaz**: »Pomiri se; tebi se ni treba ničesar bati! Kdor živi in ravna tako kot ti, bo v onstranstvu in tudi že v tostranstvu, obujen k večnemu življenju: za vsakogar bo poslednji dan, ko ga bom obudil k večnemu življenju, bodisi tukaj ali v onstranstvu.

3 Vsak pa naj si prizadeva, da bo že tukaj obujen; kdor bo namreč obujen že tu, ko je še v mesu, smrti mesa ne bo niti videl niti občutil in okusil in njegova duša ne bo prestrašena.

4 Toda gorje tem in vsem poznejšim nasprotnikom Mojega reda! Resnično, ti bodo morali potem tisočkrat občutiti, kdo je bil Tisti, ki so Mu nasprotovali ter Njega in Njegove resnične vernike obremenjevali in na vse mogoče načine prekleli!

5 To pač lahko Jaz rečem in storim; tebi pa povem: Vse stvari Mi je izročil Oče! Toda nihče ne pozna Sina, KI SEM JAZ, kakor le Oče; in prav tako tudi nihče ne pozna Očeta kot edinole Sin in po Njem tisti, komur hoče Sin to razodeti.« (Mt 11, 27)

6 Reče **Natanael**: »Torej Te tudi mi kot Tvoji najzvestejši učenci še zdaleč ne poznamo, in vendar si nam že veliko razodel o Sebi in nam pokazal, kdo si?!«

7 Rečem **Jaz**: »Poznate Me sicer toliko, kolikor sem se vam razodel in pokazal. Toda marsikaj vam še manjka. Šele ko boste spoznali Očeta, boste popolnoma spoznali tudi Mene, in to bo tedaj, ko bom s te zemlje odšel nazaj v Svoja nebesa. Odtlej vas bo Oče pritegnil navzgor k Meni, tako kakor vas zdaj Jaz pritegujem k Očetu. In kogar Oče ne bo pritegnil, ne bo prišel k Meni, Sinu. Resnično, povem ti: V tistem času se bo moral vsak od Boga samega naučiti, kdo je Sin. In kogar Bog ne bo poučil, ne bo prišel k Sinu in ne bo imel večjega življenja v Njem.

8 Toda Sin ni trši od Očeta; kajti kar namreč dela Očetova ljubezen, dela tudi Sinova ljubezen, in enako, kot je Očetova ljubezen Sin, tako je tudi Sinova ljubezen Oče.

9 Sin pa govori tako vam kot vsem ljudem: Pridite k Meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, Jaz vas bom poživil! (Mt 11, 28)

10 Vzemite nase Moj jarem, učite se ga nositi od Mene in bodite kakor Jaz – ker Jaz sem krotak in iz srca ponižen – tako boste imeli mir in ves strah vas bo zapustil! (Mt 11, 29)

11 Moj jarem pa je blag in lahko je breme, ki vam ga nalagam; kajti Jaz vem, kaj zmorete.« (Mt 11, 30)

150. Gospod primerno osvetli veliko hudobijo in zlobo farizejev. Strah jih žene na morje, vihar spet na kopno, tako da potem v Kafarnaumu iz strahu molčijo.

1 Te besede so pomirile učence, farizeji in vsi judovski skrajneži pa so začeli spraševati, kaj so videli in zakaj jih je to lahko tako zelo prestrašilo.

2 Vprašani pa so enoglasno pripovedovali, kaj so videli. Zdaj so začeli **farizeji** strmeti in se med seboj spraševati in govoriti: »Kako to, kako tako, da so vsi v istem trenutku imeli isto videnje? Kako lahko čarovnik samo pri nekaterih doseže prikazen, pri drugih pa spet ne? Zakaj so videli nekaj samo tisti, ki so njegovi privrženci, in zakaj nismo mi videli ničesar. Če je nas, čeprav smo najtrdnejši Mojzesovi privrženci, on, ki hoče vendar tudi biti Jud, po pripovedovanju tistih, ki so imeli videnje, še kako preklel, bi bilo z njegove strani bolje, da bi nam pokazal prikazen, da bi se je prestrašili in postali njegovi učenci. Toda on je pameten in pred nami ne dela takšnega spektakla; boji se namreč, da bi ga takoj prepoznali in potem poimenovali s pravim imenom in s tem morda mnogim njegovim privržencem odprli oči in bi ti potem videli, kdo je njihov slavljeni Mojster! Proti temu vedno nevarnejšemu človeku moramo ostreje ukrepati, sicer nam bo prehitro zrasel čez glavo in Rimljani bodo prišli in nas zato vse skupaj hudo pokončali!«

3 **Jaz** jim zelo glasno rečem: »Za to ste že dolgo zreli, in potrebna bi bila samo ena Moja beseda poveljniku, pa bi od jutri do pojutrišnjem že tisoči viseli na sramotnih kolih! Menite, da ne vem za vaše še tako skrivne naklepe proti cesarju Tiberiju? O, niti najmanj! Vem za dan in za uro in za dogovorjeno znamenje, kakšno naj bo za vso Judejo, za Galilejo in kakšno za Jeruzalem znotraj njegovega obzidja! Toda povem vam, da boste s tem slabo opravili in deželni upravitelj Poncij Pilat, ki ostro vlada s svojim mečem, vam bo potem pred obzidjem jeruzalemskega mesta poplačal za vaše čedno prizadevanje, Herod pa bo imel veliko opraviti, da si bo spet pridobil naklonjenost deželnega upravitelja!

4 Le ukrepajte v svoji preveliki slepoti in zlobi čedalje ostreje proti Meni in Mojim učencem, potem pa bom tudi Jaz še pred časom vedel, kaj naj ukrenem proti vam.

5 Janez vas je imenoval 'kačji zarod' in 'gadja zalega'! Jaz vam še nikoli nisem dal takšnega imena; toda zdaj vas tudi Jaz imenujem tako in vam kličem, da se poberite od tod, sicer bom poklical medvede iz gozdov, da vam bodo ti storili to, kar se je v Elijevih časih zgodilo predrznim fantom, ki so zasmehovali tega preroka! Kajti iz Mojega srca je izginila vsaka iskra usmiljenja do vas.

6 Če bi Me sramotili kakor doslej, bi vam to odpustil. Toda dvignili ste se in se oborožili proti *Mojemu duhu*, ki se imenuje *Ljubezen* in je od vekomaj *Moj Oče*, in ta greh vam ne bo odpuščen, niti tukaj,

še manj pa v onstranstvu! In tako torej izginite od tod, da lahko brez nadaljnjih motenj preživim nekaj dni tukaj pri Svojem prijatelju Kisjonahu!»

7 Reče **eden od farizejev**: »Ne smemo Te izpustiti izpred oči, ker nas je naš poglavar zato postavil Nadte!»

8 Rečem **Jaz**: »Ja, vi ste postavljeni nad Me kakor volkovi nad čredo ovac. Jaz pa bom, če vztrajate pri svojem namenu, pri priči spustil medvede z gora in jih bom postavil nad vas za nadzornike in vzgojitelje!»

9 V tem trenutku se je od bližnjega gorovja zaslišalo močno rjojenje številnih medvedov. Ko farizeji in judovski skrajneži to zaslišijo, hitro pobegnejo na morje, se tam naglo vkrcajo v ribiške čolne in odrinejo od obale. Toda močan nasprotni veter jih žene spet k obali, kjer se tu in tam pokaže nekaj medvedov. Kakšni dve uri se bojujejo z vetrom, ki jih trdovratno poganja nazaj k obali, vsakokrat ko se ob popuščanju vetra odaljšijo nekaj sežnjev od nje. Po dveh urah obupnega boja z vetrom in morjem pride končno neka večja ladja, jih vkrcava vse obupane in na smrt utrujene in odpluje z njimi, in sicer v najhujšem viharju, ki grozi, da bo vsak trenutek pogoltnil ladjo. Tako so bili ves dan in vso noč trpinčeni in so šle proti poldnevu naslednjega dne dosegli obalo v bližini Kafarnauma.

10 Tam jih predstojniki najnatančneje izprašujejo, kaj vse so videli, slišali in doživeli. Toda oni molčijo in si ne upajo govoriti; pred Menoj so namreč dobili veliko strahospoštovanje in si za zdaj ne upajo ukreniti ničesar proti Meni.

151. Predlog za vzpon na goro. O gorah v tedanjem Kanaanu. Kisjonah postavi tempeljskim vohunom vprašanje o vesti. Pretresljiv odgovor gore na to in njen dober vpliv. Prva prenočitev na Kisjonahovih planinah.

1 Predstojniki v Kafarnaumu pa so poklicali druge in jih poslali za Menoj. Toda tudi ti so se morali zelo bojevati z viharjem; kajti bil je že predjesenski čas, ko so v Galileji pasji dnevi in neprenehoma viharji, zlasti še ob morju te dežele. Prišli so šele peti dan na kraj, kjer sem se še zadrževal, in so hoteli govoriti z Menoj. Jaz pa jim nisem pustil blizu, ker sem vedel, kaj so hoteli, marveč sem jim dal vedeti, da se bom še dalj časa zadrževal tu in od tod obiskoval sosednje kraje, in naj lepo mirujejo, sicer jim bo trda predla!

2 Bil pa je ravno dan po sabatu, to je zdaj nedelja, in poleg tega izjemno čist in lep dan, in **Kisjonah** je prišel k Meni, ter Meni in vsem navzočim predlagal, naj bi se povzpeli na najbližjo, zelo visoko goro.

3 To je bila gora, ki še ni imela imena. Zemljepis je bil tedaj še zelo v povojih in tako večina gora, dolin, ravnin, jezer, potokov in

manjših rek ni imela splošnega lastnega imena, temveč samo tisto, ki so jim ga tu in tam dali ljudje, ki so prebivali v sosesčini; najteže pa je zmeraj bilo z imeni gora.

4 Gore, ki niso stale posamezno, kot Tabor, Libanon, Ararat in Sinaj, marveč so pripadale veliki in daleč razprostrti gorski verigi, navadno niso imele lastnih imen, razen deloma samo krajevnega in začasnega, in neredko po katerem od bogatih lastnikov gorovja, ki je imel tam svoje črede; če je prišel drug lastnik, je tudi gora dobila drugo ime in tako se je tudi ta gora, ker je bila cestnarjeva last in je pravzaprav že spadala v Grčijo (*to pomeni politično kot rimska provinca*), imenovala po svojem lastniku.

5 Zato je bil tudi ta kraj, ki je ležal na meji med Galilejo in Grčijo, glavna mitnica (carinarnica), ker je odtod vodila precej dobro utrta tovarna pot iz Galileje prek gorovja v Grčijo, ki jo je prehodilo na tisoče različnih trgovcev in tovorilo svoje raznovrstno blago na kamelah, tovarnih konjih in oslih.

6 Ko so novodošli farizeji slišali, da smo se hoteli povzpeti na visoko goro, so prosili Kisjonaha, če se nam smejo pridružiti. **Kisjonah** je rekel: »Če hočete in zmorete in si to iskreno želite, potem je gora dovolj prostorna, da sprejme tudi vas, saj je odtod proti Grčiji skoraj dvajset ur poti v dolžino in okrog pet ur poti v širino vse moja last. Toda kot zlovoljne vohune duhovščine iz Kafarnauma in Jeruzalema vas jaz, kot Grk in zdaj goreč privrženec svetega in po mojem prepričanju edino pravega nauka tega božanskega Mojstra vseh Mojstrov, nikakor ne bi mogel trpeti in bi se moral z vsemi sredstvi, ki so mi na voljo, obvarovati vaše družbe! Vprašajte svoje srce! Če je čisto, imate prosto pot; če je nečisto, pa čimprej odidite tja, od koder ste prišli!«

7 Reko **farizeji**: »Čisti smo in brez zvijačnosti v svojih srcih. Priznavamo Mojzesa in smo Judje, kakor je tudi Jezus Jud in ne more nikoli uničiti Mojzesove postave. Od vseh strani pa se širi silen glas o njegovih delih in naukih in zato nam mora biti zelo veliko do tega, da poizvemo, ali njegovi nauki in dela ne razveljavljajo Mojzesa. Če potrjujejo Mojzesa in preroke, jih bomo sprejeli tudi mi; če pa je nasprotno, je samoumevno, da moramo biti proti!«

8 Reče **cestnar**: »Tako kot vi zdaj so govorili tudi vsi vaši predniki prerokom, nato pa jih kot bogokletneže kamnali, in le za malokatero vem, da niso bili kamnani. In vendar ob vsaki priložnosti navajate preroke in se ponašate z njimi! Vaši predniki pa so bili ravno to, kar ste vi, in vi niste niti za las boljši od njih, ki so kamnali preroke. Zato vam tudi glede tega svetega preroka vseh prerokov ne zaupam.

9 Seveda pravite, da priznavate Mojzesa; toda v svojem ravnanju ste od Mojzesa bolj oddaljeni kot ta zemlja od nebes! Preverite se zato, ali ste vredni, da se skupaj z nami povzpnete na to mojo goro!«

10 Rečem **Jaz** Kisjonahu: »Pusti, naj se nam pridružijo! Ko jim bo preveč, se bodo pa obrnili; kajti od teh se še nikoli nihče ni

povzpel na kakšno goro! Morda bo najčistejši zrak te visoke gore nekoliko očistil njihova srca.«

11 Kisjonah je bil s tem zadovoljen in mi smo, opremljeni z vsem mogočim, nastopili pot navkreber.

12 Tudi pet hčera je šlo z nami in bile so kot piščeta okrog Mene, Me spraševale o najrazličnejših stvareh prastvarjenja in o nastanku takšnih gora, Jaz pa sem jim razlagal vse po njihovi zmožnosti dojemanja. Tudi številni učenci in množica ljudstva, ki nas je spremljala, so prisluhnili Mojim razlagam, kolikor se je dalo, in ob tem so nadvse uživali.

13 **Natanael**, ki je bil najbolj prežet od Mojega božanstva, pa je od časa do časa govoril z goro in rekel: »O gora! Ali čutiš, kdo je Tisti, ki stopa zdaj s Svojo nogo nate?« In vsakič ko je Natanael vprašal goro, je ta vzdrltela, da so to vsi zaznali.

14 Farizeji pa so se tega zelo prestrašili in začeli pregovarjati ljudstvo, naj si ne drzne iti naprej. Lahko bi bila to že od davnine sveta gora, na katero ne sme stopiti noben nevreden, sicer bi se začela tresti in besneti in bi zaradi *enega* nevrednega pogubila vse!

15 **Ljudstvo** pa je reklo: »Tedaj se samo vi obrnite; kajti zaradi nas se gora, na katero smo se že pogosto povzpeli, še nikoli ni zatresla!«

16 Tedaj so začeli farizeji godrnjati nad ljudstvom. In gora se je med godrnjanjem farizejev spet zatresla, ti pa so se nato pri priči hitro obrnili in tekli, kolikor so mogli, z gore dol v ravnino, mi pa smo bili tako na mah rešeni nadležnih spremljevalcev.

17 Nato smo prav mirno nadaljevali naše potovanje in proti večeru dosegli prostrane Kisjonahove planšarije in tam tudi prenočili. Zaradi utrujenosti žensk smo se šele drugega dne lotili vzpona na najvišji vrh te gore, s katere je bil neznansko lep in obširen razgled čez vso Judejo, Samarijo, Galilejo in velik del Grčije (*op. bojda je mišljena provinca Fenicija*).

152. Prihod na vrh gore drugi dan. Lep razgled in čudovita doživetja. Občevanje z duhovi in dušami umrlih. Poseben kraj v onstranstvu za zelo slavne ljudi. Onstranske pokrajine. Satanova omejitev v onstranstvu. O gledanju duhov. Kisjonah si želi videti tudi angele.

1 Na tem vrhu smo preživeli en dan in eno noč in doživeli tam veliko čudovitega in čudežnega.

2 Zame tu seveda ni bilo nič čudežnega, ker je in mora biti v Meni samem pratemelj vseh nešteti prikazni in pojavov; toda za vse, ki so bili tu z Menoj, je bilo vsega čudovitega in čudežnega v veliki, preobilni meri.

3 Sprva, nadvse lep širni razgled, ki je ves dan popolnoma zaposlo-

val vse oči in potem sem po sončnem zahodu dopustil, da se je ljudem odprl notranji vid in tako so lahko gledali v veliki svet duhov.

4 Kako zelo so se vsi čudili, ko so nad zemljo zagledali velik svet, poln bitij, ki tam živijo in delujejo, in poleg tega nadvse prostrane pokrajine in livade, deloma prečudovite, deloma pa proti polnoči tudi spet zelo puste in žalostne.

5 Jaz pa sem potihoma zapovedal vsem duhovom naj molčijo o Meni.

6 Mnogi učenci so se pogovarjali z duhovi o življenju po telesni smrti in duhovi so jim dali otipljiv dokaz za to, da je po telesni smrti še nadaljnje in popolnejše življenje in kakšne vrste je.

7 **Kisjonah** je rekel: »Zdaj so se mi vse moje želje izpolnile. Pri vsem, kar imam, in pri tej gori, ki je v moji zemeljski posesti, pa bi dal polovico vse svoje posesti, če bi zdaj lahko imel tukaj nekaj glavnih saducejev in esenov, ki ne dopuščajo nobenega življenja po telesni smrti! Kako lepo bi se ti modrijani s svojimi nosovi do krvi zaletavali tu ob duhovni svet! Tudi mene so nekoč že popolnoma prevzele njihove doktrine (nauki), postopno pa sem jih spet opustil, ker me je na srečo neka, četudi zelo grozljiva prikazen mojega umrlega očeta, prepričala o nasprotnem.

8 Izredno je! Zdaj lahko občujemo in govorimo s temi bitji kot s sebi enakimi! Kar pa me vendarle nekoliko čudi, je, da tukaj med mnogimi, mnogimi duhovi, od katerih jih nekaj celo osebno dokaj dobro poznam, ni videti nobenega očaka, preroka in tudi ne kralja!«

9 Rečem **Jaz**: »Moj najljubši prijatelj in brat, prav tako kot tile, živijo tudi oni v duhovnem svetu; toda, da jim vsi nešteti milijoni duhov ne bi izkazovali kakršnega koli Božjega čaščenja, živijo na posebnem kraju ločeni od vseh drugih duhov. Ta kraj se imenuje predpekel. Tam so v pričakovanju tega časa, ko jih bom Jaz osvobodil in jih nato povedel v nebesa, praprebivališče Mojih angelov, kar se bo kaj kmalu tudi zgodilo.

10 Obenem pa so ti duhovi očakov, prerokov in pravičnih kraljev straža (ščit) med pravim peklom in tem duhovnim svetom, da pekel ne more zatemniti, okužiti in zapeljati duhovnega sveta.

11 Satanu je sicer dovoljeno, da gre v naravni svet in tam od časa do časa počenja svoje grdobije; toda v ta duhovni svet je hudičem za večno zaprt vstop. Kajti kjer se je začelo resnično življenje, tam smrt za večno preneha. Satan, hudič in pekel pa so obsodba in potemtakem smrt sama, in torej nimajo več kaj iskati v kraljestvu življenja. Ali razumeš to?«

12 Reče **Kisjonah**: »Gospod, to zdaj razumem kar se da dobro in kolikor očitno dopušča Tvoja milost; seveda pa je najbrž tu še neznansko veliko v ozadju, kar bom verjetno povsem dojel in razumel šele tedaj, ko bom nekoč sam postal prebivalec tega, kljub vsemu bolj mračnega kot prijaznega sveta. Proti jutru in poldnevu je ta duhovni svet videti resnično nadvse lep in prijazen; toda proti večeru

in polnoči je videti še veliko bednejši in bolj žalosten kakor prostrana puščava, kjer je nekoč stal veliki Babilon. Takšen pogled pa potem pokvari tudi milino jutra in poldneva.«

13 Rečem **Jaz**: »Prav imaš; je že tako, kot ti pravi tvoj občutek. Toda ti mnogi desettisoči duhov, ki jih zdaj vidiš pred nami, globokega večera in polnoči ne vidijo tako kot zdaj ti; kajti duh vidi *naenkrat* samo tisto, kar ustreza njegovi notranjosti.

14 Ker pa tu njihovi notranjosti ne ustreza niti večer in še manj polnoč, ne vidijo niti večera in še manj polnoči. Šele ko bodo nekoč povsem enaki Mojim angelom, bodo lahko videli tudi vse tako, kot zdaj vidiš ti.«

15 Reče **Kisjonah**: »Gospod, to je sicer nekoliko nejasno in jaz tega še ne razumem, mislim pa si, da to za zdaj niti ni potrebno. Toda, ker si Ti, o Gospod, zdaj tukaj tako radodaren s Svojimi razkritji, le kako bi bilo, če bi nam poleg teh nešteti mnogih duhov hotel pokazati tudi vsaj nekaj angelov?! Toliko sem že slišal govoriti o nadangelih, o kerubih in serafih, veliko sem v Pismu tudi sam bral in o tem razmišljal in imel marsikakšne predstave, ki so bile verjetno popolnoma nepravilne in zato napačne. Ti, o Gospod, bi mi zdaj lahko podelil pravi vpogled v to, če bi to bila Tvoja sveta volja!« – Tudi pet hčera, ki so bile ves čas okrog Mene, Me je prosilo za to.

16 **Jaz** pa sem rekel: »Storil bom to; toda ne pred sredino zemljine noči, temveč šele po njej. Zdaj pa se pogovarjajte z duhovi, samo ne smete jim izdati, da sem Jaz tu; to jim namreč pred časom ne bi nič koristilo; kajti vsak duh mora dozoreti v svoji popolni in nevezani svobodi!«

17 S to obljubo so bili vsi zadovoljni in so hrepeneče čakali, dokler ni minila polnoč.

153. O tedanjem merjenju časa po poti zvezd. Trije lunini duhovi poučijo vedoželjne Kisjonahove hčere o luninem svetu. »Opusti modrost in drži se samo ljubezni!« Gospod naznanja novo.

1 Kisjonah se je tudi nekoliko spoznal na zvezdoslovje in je začel po poti zvezd računati, ali bo kmalu minila polnoč; v tistem času namreč še zdaleč niso imeli takšnih ur, kot jih imamo danes in so zato računali dokaj nezanesljivo po zvezdah.

2 Čez nekaj časa reče **Kisjonah**: »Po mojem izračunu bi morala biti polnoč zdaj že mimo?!«

3 Rečem **Jaz**: »Priatelj! Tvoj izračun ne velja nič; do polnoči smo namreč oddaljeni še eno uro. Zato raje ne računaj; kajti pot zvezd je drugačna, kot meniš ti! Tvoje računanje je že samo po sebi napačno in malo verjetno je, da boš kdaj po stanju in poti zvezd izračunal

polnoč. Ljudje, ki bodo kaj takega zmogli, se bodo nekoč šele rodili; vendar zdaj še zdaleč ni čas za to.«

4 Med različnimi pogovori pa se je vendarle približala polnoč in luna je po naravnem zakonu vzšla samo s polovičnim sijem. Kiskjona-hove hčerke so Me spet hitro vprašale, kaj je vendar luna in zakaj nenehno spreminja svojo svetlobo.

5 **Jaz** pa sem jim rekel: »Moje najljubše hčerkice! Za vami stojijo ravno trije duhovi z lune; njih vprašajte! Natančno vam bodo povedali, kaj je luna in na kakšen način stalno menja svojo svetlobo in jo včasih tudi popolnoma izgubi!«

6 Tedaj je najstarejša takoj vprašala **tri duhove**, pristojne za luno, in ti so rekli: »Mila! Če nas sprašuješ o luni, je to enako, kot da bi te mi vprašali o zemlji, na kateri prebivaš. Ne veš, zakaj je zdaj temno po vsej zemlji in vendar ne vprašaš zakaj; kako moraš vprašati za luno, ki ti je veliko bolj tuja od zemlje, ki te nosi?

7 Glej, tako kot tvoja zemlja, tako je tudi naša luna svet! Tvoja zemlja je okrogla kot krogla in takšna je tudi naša luna. Tvojo zemljo osvetljuje veliko sonce zmeraj samo po polovici; tako tudi našo luno. Pri tebi traja noč povprečno le kakšnih trinajst vaših kratkih ur in prav toliko je potem dolg tudi dan na tvoji zemlji; pri luni pa traja tako noč kot tudi dan skoraj štirinajst dnevnih in nočnih dolžin tvoje zemlje, in zato vidi tvoje oko, ko gledaš s te svoje zemlje, stalno menjavo lunine svetlobe (lunine mene, op. prev.), in to je precejšnja razlika med luno in tvojo veliko večjo zemljo.

8 Je pa še ena velika razlika med tvojo zemljo in luno, in ta je v tem, da je luna samo na *eni* strani, ki pa je ti ne moreš videti, naseljena z bitji moje vrste, medtem ko je tvoja zemlja naseljena na vse strani ali je vsaj večidel primerna za bivanje.

9 O, na luni življenje ni tako srečno kot na tvoji zemlji! Tam je veliko mraza in veliko hude, neznosne vročine, veliko lakote in neredko najhujše žeje! Zato nikar ne hrepeni po tistem malem, toda nadvse trdem svetu, na katerega poljih ne raste niti pšenica niti rž in še veliko manj vino!

10 Na *tej* strani, ki jo lahko s te svoje zemlje edino zmeraj vidiš, pa ne prebiva nobeno meseno bitje, niti žival niti človek, ampak nesrečni duhovi, ki si ne morejo zlahka ali pa sploh ne pomagati. – In zdaj veš vse, kar ti je treba vedeti.

11 Nikar pa si ne želi, da bi o luni zvedela kaj več; kajti takšno znanje bi te na koncu zelo onesrečilo!

12 Drži se samo ljubezni in opusti vso modrost; kajti bolje je jesti za mizo ljubezni kot na luni s kamnov modrosti lizati pičlo roso!«

13 Po tem opisu se trije lunini duhovi oddaljijo in hči Me čisto zaupljivo vpraša, ali je z luno res tako, kot so ji zdaj povedali trije lunini duhovi.

14 In **Jaz** rečem: »Ja, Moja najljubša hči, prav tako je in včasih

še veliko huje. Pustimo pa luno, naj gre svojo pot in pogledjte vsi proti jutru!

15 Poklical bom nekaj nebeških angelov in videli jih boste prihajati od tam; zato pogledjte zdaj tja!«

154. Trije angeli (kerubi) prinesejo dvanajst apostolov na goro h Gospodu. Nebeški obed osemstotih na gori. Kisjonahov govor. Knjiga »Jehovovih vojn«.

1 Zdaj vsi uprejo oči proti jutru, kjer začenja, kakor ob sončnem vzhodu, postajati čedalje svetleje in svetleje, seveda samo za notranji vid, čeprav to zazna tudi meseno oko.

2 Ko torej postaja na vzhodu čedalje svetleje, se v tej svetlobi nazadnje pojavijo tri postave, najpopolnejše človeške oblike, veliko bolj svetle od sonca, in se nam približujejo skozi zrak. Toda v svetlobi teh treh angelov, ki se prav zaradi te svetlobe in svoje trdnosti imenujejo kerubi, je bil duhovni svet komaj še opazen in duhovi so bili videti kakor nestalne meglice, nakopičene okrog gorskih vrhov.

3 Ko so prišli **trije kerubi** povsem k nam, so nekoliko ublažili svojo svetlobo, se vrgli pred Menoj na svoje obraze in rekli: »Gospod! Le kdo v vseh večno neskončnih nebesih je vreden gledati Tvoje najsvetejše obličje? Edino Tebi velja vsa čast večnosti in neskončnosti!«

4 **Jaz** pa sem jim rekel: »Zastrite se in pohitite dol, kjer čaka na nekem kraju Mojih dvanajst poslancev! Izpolnili so Mojo voljo in to je dovolj; zato pojdite in jih pripeljite semkaj!«

5 V tem trenutku se trije angeli zastrejo, se hitro oddaljijo in čez nekaj trenutkov pripeljejo po zraku dvanajst odposlancev k Meni na vrh gore.

6 Vsi, razen Juda, pa so bili nadvse vzradoščeni, da so bili tako čudežno od daleč pripeljani k Meni.

7 Samo **Juda** je rekel: »Hvala za vso prihodnost za takšno potovanje! Seveda je trajalo nekaj trenutkov – toda moj strah in zračni piš!«

8 Angeli pa so dali to občutiti samo Judu; preostalih enajst ni občutilo nič takšnega.

9 O tem dogodku pa se je potem med ljudstvom še dolgo govorilo, namreč, da so trije angeli od daleč prinesli apostole po zraku k Meni na goro.

10 **Mnogi** na gori pa so se pričeli bati in so rekli: »Pri nebu, to pa je že preveč čudežno; to pa je komaj mogoče prenesti!«

11 Spet **drugi** so dejali: »To lahko naredi edino Jehova sam!«

12 Dvanajsteri pa so veliko pripovedovali o tem, kaj vse so doživeli v tem kratkem času.

13 **Jaz** pa sem ukazal trem angelom, naj priskrbijo dovolj kruha in vina; dvanajsteri so bili namreč lačni in žejni, ker ves dan niso

dobili ničesar za jesti in piti. In angeli so takoj storili, kar sem jim zapovedal, in prinesli dovolj kruha in vina. Dvanajsteri so vzeli kruh in vino, jedli so in pili po svoji potrebi in se okrepčali.

14 Toda tudi pet hčera je hotelo poskusiti malo tega kruha in vina in so Me za to prosile. **Kisjonah** pa je hčeram prepovedal takšno poželjivost in rekel: »Poželjivost je tudi greh; zato se je treba samozatajevati, sicer noben človek ne more postati kreposten, brez kreposti pa ne more biti življenja.«

15 **Jaz** pa sem rekel: »Prijatelj, ta greh naj bo tvojim hčeram za večno odpuščen; takšne grehe, ki pravzaprav sploh niso grehi, je lahko odpuščati. Tvoje hčere so res lačne in žejne, kruha in vina pa je dovolj za vse. In tako naj tudi vsi uživajo od tega, kolikor potrebujejo, ko se bodo zdaj ti, ki so bili najbolj potrebni, okrepčali!«

16 S tem so bili **Kisjonah** in njegove hčere popolnoma zadovoljni. **Jaz** pa sem nato dvanajsterim apostolom naročil, naj takoj razdelijo kruh in vino, in oni so to pri priči storili.

17 Tokrat je bilo okrog osemsto ljudi na gori, ki je imela zelo prostoren vrh, z njegovega površja je štrlela samo kakšnih pet sežnjev visoka skala, nanjo pa se je bilo prav lahko povzpeti z opoldanske strani. Vsi so jedli in pili in se nasitili, in so Me hvalili in slavili zavoljo tega čudežnega okrepčila. In **Kisjonah** je z omenjene skale, na katero se je v ta namen povzpel, rekel:

18 »Prisluhnite mi, prijatelji in bratje! Poznamo Pismo, od Mojzesa pa skoraj do našega časa, in knjige Jehovovih vojn, o katerih govorijo Mojzes in mnogi drugi preroki, smo dobili iz Perzije in jih prevedene prebrali, ker so jih mnogi modrijani priznali za pristne; toda izmed vseh čudežev, ki so v njih opisani, ni niti enega, ki bi ga lahko primerjali s tem, ki se zdaj dogaja pred našimi očmi. O čem takem se nikdar ni slišalo ne le v Izraelu, ampak tudi ne na vsem svetu! Kdo mora torej biti Ta, ki dela takšna dejanja, kakršna razen Bogu pač niso mogoča nikomur drugemu?!«

155. Opozorilo na previdnost pri novincih. Namigi o stopnjah duhovnega razvoja. Kako je Bog lahko človek – in človek Bog. Razlika med znanstvenim spoznavanjem in spoznavanjem po veri. Kako je treba ravnati, da bi nekoga duhovno pravilno poučili.

1 Pri teh besedah sem **Jaz** poklical **Kisjonaha** z njegove pet sežnjev visoke prižnice in mu skrivaj rekel: »Zdaj molči in Me ne izdaj pred časom! Tu je namreč še veliko takih, ki za to niso tako zreli kot ti, in zato tudi ne smejo v celoti izvedeti, kdo **Jaz** pravzaprav sem, sicer bo svoboda njihovega duha, ki bi morala oživeti, tako zasušnjena, da bi se takšen duh težko kdaj koli spet osvobodil.

2 Dovolj je, da zdaj mnogi že začenjajo slutiti, kdo sem, večina

pa Me ima za velikega preroka in nekateri za Božjega sina, kar zdaj po zunanosti sem. Več kot to bi bilo zdaj zelo škodljivo; pustimo jih torej pri takšnem mnenju in v takšni veri in zato Me ne smeš več izdajati!«

3 Reče **Kisjonah**: »Ja, Gospod, to je res; toda jaz sem tudi človek. Ali ne bo moji duši v sodbo, ker zdaj ne le brez vsakega dvoma verujem, marveč tudi vseskozi vem, kdo si Ti?«

4 Rečem **Jaz**: »Pripravil sem te z besedo in naukom. Ko sem pred nekaj dnevi prišel k tebi, si Me sicer imel za zelo modrega in razumnega zdravnika, in ko si Me videl opravljati nenavadna dela, si Me začel imeti za preroka, po katerem deluje Božji duh. Ti pa si v vseh šolah izveden mož in gnala te je želja, da bi uskladiš s svojo znanostjo, kako lahko človek doseže tolikšno dovršenost. Tedaj sem ti razodel, kaj človek je in kaj je v njem, in poleg tega, kaj lahko nastane iz človeka, če samega sebe docela spozna in s tem doseže najpolnejšo življenjsko svobodo svojega duha.

5 Toda potem sem ti tudi pokazal, da je Bog sam Človek in da si iz tega edinega razloga tudi ti človek in prav tako vsa tebi podobna bitja. In potem sem ti tudi skrivaj pokazal, da sem ravno Jaz sam ta človek in da je vsak človek poklican, postati in za večno biti to, kar sem Jaz sam. Tedaj si ostrmel in odtlej veš, kdo sem Jaz.

6 In glej, to je bila smotrna priprava tvoje duše in tvojega duha, tako da Me zdaj lahko vidiš ustvariti celo zemljo ali iz kamnov ljudi, pa ti to ne bo več škodovalo. Ti si svobodno, in sicer po znanstveni poti sprejel, da je Bog človek in da je tudi človek prav tako dobro in popolnoma znanstveno resnično lahko Bog! In tako ne more zdaj tvoje duše in tvojega duha nič več zmotiti, ker si docela spoznal, da sem Jaz edini in edino pravi Bog in Stvarnik vseh stvari od vekomaj.

7 Toda popolnoma drugače je z vsemi temi drugimi ljudmi, ki so vsi skupaj po čisto znanstveni poti nedostopni. Ti imajo samo vero in pri tem izjemno malo razuma.

8 Vera pa je življenju duše bližja kot najpopolnejši razum. Če je vera primorana, je ta primoranost tudi okovje duše; če pa je duša v okovih, se duh v njej ne more svobodno razvijati.

9 Če pa je, tako kot pri tebi, najprej prišel do pravega spoznanja razum, ostane duša pri tem svobodna in si iz svetlobe razuma zmeraj vzame samo toliko, kolikor lahko dodobra prenese in sprejme.

10 In tako se potem iz prav oblikovanega razuma razvije resnična, polna, živa vera, po kateri dobi duh v duši primerno hrano, in tako postaja čedalje močnejši in silnejši, to lahko začuti vsak človek, ko postaja njegova ljubezen do Mene in do bližnjega čedalje močnejša in silnejša.

11 Toda če je pri človeku, kot smo že omenili, razum povsem nerazvit in ima človek zgolj vero, ki je na določen način sama po sebi zgolj poslušnost srca in njegove volje, je treba z njo ravnati previdno, da ne otrpne v golo blodnjo ali ne zaide na najstrašnejša

kriva pota, kot se to očitno žal dogaja pri vseh poganih in v tem času tudi pri mnogih drugih.

12 In zdaj boš že zlahka spoznal, zakaj sem te prej poklical s skale, s katere si Me hotel razkriti ljudstvu. Zato ne sme slepega nikoli voditi slepec, marveč pameten in bistroviden človek, sicer oba strmo-glavita v prepad.

13 Povem vam, bodite prizadevni v vsem in si zbirajte pravo spoznanje v vseh stvareh! Preverite vse, kar se vam zgodi, in ohranite le to, kar je dobro in resnično, kajti šele potem boste lahko spoznali resnico in oživili prej mrtvo vero ter jo naredili za resnično svetilko življenja.

14 Povem tebi in s tem tudi vsem: Če hočete, da vam bo Moj nauk res koristil za življenje, ga morate najprej razumeti in se šele potem v skladu z resnico ravnati po njem!

15 Kakor je Oče v nebesih popoln v vsem, prav tako popolni morate biti tudi vi, sicer nikoli ne boste mogli postati Njegovi otroci!

16 Prebral si Matejev evangelij in v njem Moj govor na gori; tam sem učil učence moliti, in sicer s klicem: 'Oče naš!'

17 Kdor moli to molitev v srcu, ne dojame pa je s pravim razumom, je kakor slepec, ki hvali in slavi sonce, pa ga kljub njegovi najmočnejši svetlobi ne vidi in si ga tudi ne more predstavljati. S tem seveda ne greši; toda v resnici mu tudi nič ne koristi, ker ostaja kljub temu v isti temi.

18 Zato, če človekovo srce resnično vzgajate za življenje, ne pozabite prej prav vzgojiti njegovega razuma, sicer delate iz njega slepega častilca nekoristnega sonca.«

156. Hladna, zdrava jutranja sapica. Duhovi miru. Spust z vrha gore in večdnevno bivanje svete družbe na planšariji. Privrženci Mojzesove postave kot slepi kritiki. Gospodov namig o Mojzesovi zgodbi o stvarjenju.

1 Po tej razlagi, o kateri je Kisjonah rekel, da mu je odgovorila na vsa vprašanja, se je na vzhodu začelo daniti. Po vrhu naše gore, na katerem smo se še prav udobno zadrževali, pa je začela pihljati zelo hladna jutranja sapica in Kisjonah je predlagal, da bi se, dokler sonce ne bo vzhlo, spustili navzdol do bližnje planinske koče.

2 Rečem **Jaz:** »Pustimo to! Ta jutranji hlad na tej višini pač nikomur ne škoduje, marveč vsakomur okrepi ude; poleg tega ne traja dolgo, in tako mora biti, ker bi se sicer dvignila v zrak določena vrsta duhov, katerih tu ne bom podrobneje opisoval, ki bi dnevu prinesli slabo vreme, če jim ob sončnem vzhodu tega ne bi preprečili močni duhovi miru.«

3 S tem se je Kisjonah zadovoljil, mi pa smo še do opoldne ostali na vrhu gore. Potem pa smo se odpravili spet navzdol na planšarijo

in tam preživeli še nekaj dni med vsakovrstnimi pogovori o človekovih življenjskih dolžnostih in o naravi zemlje, zvezd in raznih drugih reči.

4 Nekoliko mračna skupina Judov in farizejev, ki so ostali pri Meni, marsikaj od tega še zmeraj ni razumela, vendar kljub temu niso ugovarjali; kajti ti Judje in farizeji, ki so se že od prvega dneva Mojega obiska v hiši cestinarja Kisjonaha obrnili k Meni, so bili sicer v resnici bolj prebujeni in boljši duhovi, in trezni misleci so zdaj že veliko dali Name ter Mojo besedo sprejemali kot Božjo. Zato jih ne smemo primerjati s tistimi, ki so bili odgnani nazaj v Kafarnaum, in tudi ne s tistimi, ki jih je tresenje gore pred približno štirimi dnevi pregnalo nazaj v dolino.

5 Toda čeprav so omenjeni boljši **Judje in farizeji** zdaj že trdno verovali Vame, pa so vendarle ob marsikateri Moji razlagi o resničnem nastanku ali pravzaprav gradativnem (postopnem) stvarjenju zemlje in vseh stvari v njej in na njej, kakor tudi vseh nešteti drugih svetov, skomigali z rameni in sami pri sebi govorili: »To vendar nasprotuje Mojzesu! Kje je tu šesterodnevje stvarjenja, kje sabat, ko je Bog počival? Kaj je potem to, kar Mojzes poroča o nastanku vsega tega, kar zdaj v vseh delih sestavlja svet? Kaj naj porečemo ob tem, ko nas zdaj ta čudodelnik iz Nazareta o tem uči čisto drugače, Njegov nauk pa dokraja ukinja Mojzesovega? Če pa ukinja Mojzesa, ukinja s tem tudi vse preroke in navsezadnje tudi samega Sebe; ker če Mojzes ne velja nič, ne veljajo tudi preroki, in celo pričakovani Mesija, ki naj bi pravzaprav bil On sam, tudi ni nič!

6 Toda v bistvu je Njegov nauk pravilen in bolj verjetno je, da je bilo s stvarjenjem tako, kot nam je zdaj razložil On, kakor pa tako kot o tem poroča Mojzes.«

7 Zdaj je prišel **eden** k Meni in rekel: »Gospod! Če je tako, kaj naj potem z Mojzesom in vsemi preroki?«

8 Rečem **Jaz**: »Te razumite in dojemite v pravem pomenu in z razumom!

9 Mojzes v svoji predstavitvi stvarjenja postavlja zgolj podobe, ki prikazujejo vzpostavitev prvega Božjega spoznanja pri ljudeh te zemlje, ne pa materialnega stvarjenja zemlje in vseh drugih svetov.«

157. Razlaga Mojzesove zgodbe o stvarjenju, 1Mojz 1, 1–5 (prvi dan). Prisposoba narave za naravno stanje človeškega duha. Duhovna noč otrokove duše. Razum kot duhovni večer. Svetloba iz Boga v srcu je duhovno jutro.

1 (**Gospod**): »Ali ni rečeno: 'V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna in tema nad globino; Božji duh pa je lebdel nad vodami.

2 In Bog je rekel: 'Bodi svetloba!' In bila je svetloba. Bog je videl, da je svetloba dobra; tedaj je ločil svetlobo od teme. Svetlobo je

imenoval dan in temo noč. Tedaj je iz večera in jutra nastal prvi dan.'

3 Glejte, to so Mojzesove besede! Če jih hočete razumeti v naravnem pomenu, lahko vendar takoj na prvi pogled spoznate najhujši nesmisel, ki se vam mora tu nujno pokazati!

4 Le kaj je 'nebo' in kaj 'zemlja', o katerih pravi Mojzes, da sta bila ustvarjena v začetku? 'Nebo' je to, kar je v človeku duhovno, in 'zemlja', kar je naravno; ta je bila in je še pusta in prazna – kot pri vas. 'Vode' so vaša slaba spoznanja v vseh stvareh, nad katerimi pač tudi lebdi Božji duh, toda v njih ga še ni.

5 Ker pa Božji duh venomer vidi, da je v vaši materialni posvetni globini strašansko temno, vam govori, kakor je zdaj očitno: 'Bodi svetloba!'

6 Tedaj se začenja v vaši naravi svitati in Bog pač vidi, kako dobra je svetloba za vašo temo; toda le vi sami tega ne morete in nočete uvideti. Zaradi tega se potem tudi zgodi delitev v vas, dan in noč se namreč ločita in vi potem iz dneva v vas spoznate prejšnjo noč vašega srca.

7 Človekova prva naravna bit je pozni večer, torej noč. Ker pa Bog človeku da svetlobo, je ta svetloba človeku prava jutranja zarja, in tako iz človekovega večera in jutranje zarje resnično nastane njegov prvi dan življenja.

8 Poglejte, če bi Mojzes, ki je vendar poznal vse egiptovske znanosti, hotel v svojem spisu opisati nastanek zemljinega prvega naravnega dne, bi pri vsej svoji znanosti in modrosti lahko opazil, da iz večera in jutra nikoli ne more nastati dan; večeru namreč naravno zmeraj sledi trda noč in šele jutru dan.

9 Kar je torej med večerom in jutrom, je noč; samo kar je med jutrom in večerom, je dan!

10 Če bi Mojzes rekel: 'In tako je iz jutra in večera nastal prvi dan!' bi s tem seveda lahko razumeli naravni dan; tako pa je utemeljeno zaradi prispodobne rekel ravno nasprotno, in to pomeni človekov večer in obenem njegovo noč; to je vendar lahko razumljivo, saj še nikoli nihče ni videl otroka, polnega vse modrosti.

11 Ko se otrok rodi na svet, je v njegovi duši popolnoma temno in torej noč. Otrok pa dorašča in dobi vsakovrsten poduk. S tem dobiva čedalje več vpogleda v vse stvari, in glejte, to je večer, to pomeni, da se v duši začenja tako mračiti, in to s prispodobo ponazarja večer.

12 Rekli boste, da je tudi zjutraj mračno, in Mojzes bi torej lahko dejal: 'In tako je iz prvega jutranjega svita in iz pravzaprav že svetlega jutra nastal prvi dan!'

13 Jaz dodam k temu: Seveda, če bi hotel ljudem v duhovni prispodobi napovedati najčistejši nesmisel! Toda Mojzes je vedel, da človekovo zemeljsko stanje prispodablja samo večer; vedel je, da se pri ljudeh s čisto zemeljsko oblikovanim razumom dogaja enako kot pri čedalje hujšem somraku naravnega večera.

14 Kolikor bolj se namreč ljudje s svojim razumom prizadevajo za zemeljske stvari, toliko slabotnejša postaja v njihovem srcu čista Božja svetloba ljubezni in duhovnega življenja. Zaradi tega je tudi Mojzes takšno človekovo zemeljsko svetlobo imenoval večer.

15 Samo ko Bog po svojem usmiljenju prižge človeku življenjsko lučko v srcu, šele potem začne človek spoznavati ničevost vsega tistega, kar si je prej prilastil z razumom, to je duhovnim večerom, in potem tudi postopno bolj in bolj spoznava, da so vsi zakladi večerne svetlobe ravno tako minljivi kot taista svetloba.

16 Toda prava svetloba od Boga, prižgana v človekovem srcu, je torej jutro, ki skupaj s poprejšnjim večerom in iz njega, pogojuje v človeku prvi resnični dan.

17 Iz te Moje zdajšnje razlage pa ste gotovo tudi spoznali, da mora obstajati velikanska razlika med obema svetlobama, ali pravzaprav spoznanjema; kajti vse spoznanje v večerni svetlobi sveta je varljivo in zato tudi minljivo. Samo resnica traja večno; prevara pa mora biti končno uničena.«

158. Razlaga Mojzesove zgodbe o stvarjenju, 1Mojz 1, 6–10 (drugi dan). O obloku med obema svetlobama, pravi živi veri. Drugi dan. Vera iz védenja ali védenje iz vere? Nadaljnje opozorilo, da imajo Mojzesove podobe stvarjenja samo duhovni pomen. O rodovitni zemlji ljubezni.

1 (**Gospod:**) »Zlahka pa bi se zgodilo, da bi se Božja svetloba v človekovem srcu izlila v večerno svetlobo in bi bila nato tako izrabljena ali vsaj tako pomešana, da na koncu nihče več ne bi vedel, kaj je naravna svetloba in kaj Božja svetloba v človeku.

2 Zato je Bog postavil med obe vodi, ki pomenita dve vrsti spoznanja, o katerih sem pravkar govoril, oblok in ju tako ločil.

3 Oblok pa je pravo nebo v človekovem srcu in se izraža v resnični živi veri, toda večno nikoli ne v praznem in ničevem razumarskem razglabljanju.

4 Zaradi tega imenujem tudi tistega, ki ima najmočnejšo in najtrdnjšo vero, skala in ga postavljam kot nov oblok med nebo in pekel, in tega obloka ne bo mogla večno nikdar premagati nobena temna peklenska sila.

5 Če je v človeku takšen oblok postavljen in postaja vera čedalje močnejša, bo iz nje vse bolj jasno razvidna ničevost stvari naravnega razuma. Naravni razum se potem vedno bolj vdaja oblasti vere, in tako nastane v človeku iz njegovega večera in njegovega vedno svetlejšega jutra drugi in že veliko svetlejši dan.

6 V takšnem stanju drugega dne človek že vidi to, kar se mora kot edino, popolnoma resnično potrditi za večno; toda v njem še zmeraj ni pravega reda. Človek še vedno nenehno meša naravno s

čisto duhovnim, pogosto preveč poduhovlja naravo in tako vidi materialnost tudi v duhu, in se zato še ne more odločiti za nobeno pravo dejanje.

7 Podoben je vodnemu svetu, ki ga sicer z vseh strani obdaja s svetlobo prepojen zrak, na koncu pa si vendarle ne more priti na jasno, ali izvira njegov vodni svet iz svetlega zraka, ki ga obdaja, ali pa je ta nastal iz vodnega sveta, to pomeni, da mu še ni povsem jasno, ali se je njegovo duhovno spoznanje razvilo iz njegovega naravnega razuma, ali pa se je ta razvil iz skrivaj v človeku že obstoječega in zato tudi v začetku čisto skrivno delujočega duhovnega spoznanja ali, še bolj razumljivo povedano, ne ve, ali izvira vera iz védenja ali védenje iz vere in kakšna je razlika med obema.

8 Skratka, ne ve še, kaj je bilo prej, kura ali jajce, seme ali drevo.

9 In spet pride Bog in pomaga človeku naprej, če je človek iz njemu podeljene in tako lastne moči storil dovolj za takšen drugi dan svojega duhovnega oblikovanja. Nadaljnja pomoč je v tem, da se v človeku pomnoži svetloba, in ta tako kot sonce spomladi, ne samo s povečanim svetenjem, temveč ravno tudi s toploto, ki jo je povzročilo povečano svetenje, začne oplojevati vsa v človekovo srce položena semena.

10 Ta toplota se imenuje ljubezen in je duhovno obenem zemlja, v kateri začnejo semena poganjati svoje kali in korenine.

11 In, vidite, to je tisto, kar je zapisano v Mojzesu, da je Bog ukazal vodam, naj se zberejo na določene, posebne kraje in naj se tako prikaže suha in trdna zemlja, in edino iz te lahko zrastejo semena v živ in poživljajoč sad!

12 Takole se glasi: 'In Bog je kopno imenoval 'zemlja', na določenih krajih zbrano vodo pa 'morje'.'

13 Vprašam: 'Za koga je Bog to poimenoval *tako*?' – Zase Mu to resnično ne bi bilo potrebno; saj bi bilo vendar malce presmešno, če bi hoteli najvišji božanski modrosti prisoditi, da naj bi ji bilo prav posebno všeč, ker se ji je kakor morda kakšnemu človeku posrečilo kopno imenovati 'zemlja' in na določenih krajih zbrano ločeno vodo 'morje'.

14 Za nekoga drugega pa Bog gotovo ni mogel *tako* poimenovati kopnega in ločene vode, ker razen Njega v tem času stvarjenja še ni moglo biti nobenega bitja, ki bi Ga razumelo!

15 Ta Mojzesova pripoved torej ne more imeti materialnega pomena, marveč ima zgolj čisto duhovni pomen in je z nekdanjim stvarjenjem svetov povezana samo po – iz duhovnega povratno delujočem prispodobnem pomenu, to pomeni, od duhovnega v materialno, odnos, ki ga zmore doumeti pač le modrost kakšnega angela. Toda natančno tako, kot je zapisano, ima besedilo zgolj čisto duhovni pomen in nakazuje, kako je, od časa do časa, in od obdobja do obdobja, preoblikovan najprej *en* človek sam zase in tako tudi vse

človeštvo, od svoje prvotne nujne pripadnosti naravi v čedalje čistejšo duhovnost.

16 Človek je torej celo v tistem delu sebe, ki pripada naravi, ločen. Spoznanja imajo svoje mesto in to je človekovo morje. Iz spoznanj izvirajočo ljubezen kot zemljo, ki je sposobna roditi sadeže, stalno obliva morje kot celota spoznanj iz prave svetlobe, in ji daje novo moč za čedalje bogatejše rojevanje vsakovrstnih najplemenitejših sadov.«

159. Razlaga Mojzesove zgodbe o stvarjenju, 1Mojz 1, 11–13 (tretji dan). Delovanje spoznanjskega čuta v dobri zemlji srca. Duhovni človek v naravnem človeku je tisti, zavoljo katerega se vse dogaja. Farizejevo priznanje in delni dvom. O prispodobi različne zmogljivosti naravnega in duhovnega vida.

1 (**Gospod:**) »Če torej ljubezen od vseh strani obdajajo človekova spoznanja in jih njen ognjeni plamen, ki mu dajejo vedno več in več hrane, čedalje bolj razsvetljuje in ogreva, bo človek prav toliko tudi v vsem dejavnejši in sposobnejši.

2 In ko je človek v takšnem stanju, pride Bog znova k njemu, seveda – kot se razume samo po sebi – v duhu, in govori kot večna Ljubezen človekovi ljubezni v srcu: 'Naj požene zemlja vsakovrstno bilje in zelišča, ki rodijo seme, ter rodovitna drevesa in grmičevje vsake vrste, ki naj vse rodi sad po svoji vrsti in naj ima lastno seme pri sebi na zemlji!'

3 Po takšni Božji zapovedi dobi potem človek v srcu trdno voljo, moč in pogum in se loti dela.

4 In glejte! Njegova prava spoznanja se dvignejo kot deževni oblaki nad urejeno morje in plavajo prek suhe zemlje, jo navlažijo in oplodijo. In zemlja začne nato zeleneti, rodi vsakovrstno bilje in zelišča s semenom in raznoliko sadno drevje in grmičevje s semenom, ki pomeni: Kar spozna pravi, z nebeško modrostjo razsvetljeni razum kot popolnoma dobro in resnično, to potem hoče in poželi takoj tudi ljubezen v človekovem srcu.

5 In tako kot seme, položeno v zemljo, kmalu vzkali in rodi mnogovrsten sad, delujejo prava spoznanja, če so položena v življenja polno zemljo srca.

6 Seme pa deluje tako, da prebudi življenjsko silo, ki sicer spi v zemlji, in ta se potem čedalje bolj zbira okrog semena in povzroči, da se to razvije in postane rodovitna rastlina. Skratka, pravo spoznanje postane šele v srcu dejanje in iz dejanja potem izhajajo različna dela; in ta so tisto, o čemer govori Mojzes v globoki modrosti v svoji Genezi, in sicer v že prej dobesečno navedenem 1. poglavju, vrsticah 11 in 12.

7 Prejšnji prvotni človekov večer, po svetlobi iz nebes povzdignjen

do pravega spoznanja, postane tako dejanje, ki mu morajo slediti dela; in to je tretji dan v oblikovanju srca in celotnega človeka v človeku, ki je *duhovni človek*, za katerega edino gre, zaradi katerega so od Boga prišli v ta svet Mojzes in vsi drugi preroki, tako kot zdaj Jaz sam! Menim, da bi vam moralo biti to zdaj dovolj jasno!»

8 Reče eden od **farizejev**: »Vzvišeni, najmodrejši prijatelj in Mojster! Jaz podpišem vsako Tvojo besedo, ki si nam jo povedal, ker Tvoje besede so in morajo biti popolnoma resnične. Toda pojdi v Jeruzalem in razlagaj tako Genezo v templju, pa Te bodo kamnali z vsemi Tvojimi privrženci vred, če se ne bi zavaroval s svojo najočitnejšo Božjo oblastjo! Če pa prideš s to oblastjo templjarjem naproti, potem so pa tudi že sojeni, in ne bi bilo veliko razlike, če bi jih dal pri priči uničiti z bliskom in ognjem z neba!

9 Kot rečeno, to je *tako in tako* zelo tvegana zadeva. Poleg tega pa je ta Tvoja resnično najmodrejša in najbistrejša razlaga prvih treh, v Genezi opisanih dni stvarjenja res dobra, saj ni mogoče najti v njej niti besedice protislovja. Toda zdaj pride četrti dan, v katerem je, kakor je opisano, Bog najočitneje ustvaril sonce, luno in vse zvezde! Kako lahko to drugače razložiš? Sonce, luna in zvezde pač obstajajo, in noben človek ne pozna drugačnega začetka tega, kako so nastale vse te velike in male luči na nebesnem svodu, kot je tisto, kar poznamo iz Geneze.

10 Vprašujem: Kje je tu ključ, kje prispodoba, po kateri bi bilo mogoče sklepati, da se četrti dan nanaša samo na človeka?»

11 Rečem **Jaz**: »Prijatelj Moj, gotovo si že večkrat slišal in celo sam doživel, da so ljudje, kar zadeva telesni vid, daljnovidni in kratkovidni, napol slepi, skoraj slepi in popolnoma slepi! Daljnovidni vidijo dobro vse, kar je daleč, toda od blizu vidijo slabo; kratkovidni pa dobro vidijo od blizu, zato pa slabo na daleč; pri napol slepih je do polovice noč in do polovice dan, to pomeni, vidijo z enim očesom predmete še prav dobro, ker pa je drugo oko slepo, je samoumevno, da lahko takšni ljudje vidijo vse samo v polovični svetlobi; skoraj slepi ne vidijo nobenega predmeta več, niti podnevi niti ponoči, samo podnevi zaznajo slabotno svetlikanje, tako da lahko ločijo dan od noči; popolnoma slepi pa ne zaznajo nobenega svetlikanja več in ne morejo razlikovati dneva od noči.

12 In glej, prav tako, kot se ljudje razlikujejo po telesnem vidu, se pogosto še bolj razlikujejo po duhovnem. In ravno tudi ti imaš hudo vidno napako, in sicer v svoji duši veliko močnejšo kot pri svojem telesnem vidu. Povem ti: V svoji duši si izredno kratkoviden!«

160. Razlaga Mojzesove zgodbe o stvarjenju, 1Mojz 1, 14–19 (četrty dan). Upravičena kritika besedila. *En sam nebesni oblok je: Božja volja. Mojzesov oblok: nebo v človeku. Bistvo Božjega otroštva kot človekovega najvišjega cilja.*

1 (Gospod:) »Kaj beremo v Genezi? Ali ni zapisano takole:

2 'In Bog je rekel: 'Naj bodo luči na nebesnem obloku, ki naj ločijo dan in noč in služijo za znamenja, čase, dneve in leta, in naj bosta dve luči na nebesnem obloku, da bosta svetili na zemljo!' In zgodilo se je tako. In Bog je naredil dve veliki luči, veliko luč, da bi gospodovala dnevno, in majhno luč, da bi gospodovala noči, in tudi zvezde. In Bog jih je postavil na nebesni oblok, da bi svetile na zemljo in gospodovali dnevno in noči ter ločile svetlobo od teme. In Bog je videl, da je bilo dobro. Tako je iz večera in jutra nastal četrty dan.'

3 Glej, tako se dobesedno glasi zgodba stvarjenja četrtega dne, s katero je po Genezi dejansko pogojen četrty dan.

4 Če to zadevo samo malo поблиže osvetliš, recimo – s svojo zgolj naravno močjo razuma, ti mora na prvi pogled zbuditi pozornost največji nesmisel, če vzameš besedilo Geneze dobesedno!

5 Bog je po Genezi vendar že prvi dan ustvaril svetlobo, in tako je iz večera in jutra nastal prvi dan. Povej, le kakšna svetloba je bila to, ki je zadostovala za tri dni, da je povzročala dan in noč? Četrtega dne pa je Bog spet govoril: 'Naj bodo luči na nebu!' Vprašujem: Le kakšne luči, ki naj ločijo dan in noč? Saj je vendar prvega dne ustvarjena svetloba pred tem razsvetlila tri dni; zakaj torej na četrty dan še več luči za isto opravilo? Poleg tega je govor samo o 'lučeh'; toda luna in sonce nista niti omenjena! Poleg tega povzročajo te luči tudi znamenja – le kakšna znamenja? – in čase – le katere? – in dneve in leta – kakšne dneve in kakšna leta le? – Ali noč ni nič? Se mar noč ne šteje prav tako kot dan!

6 In poleg tega je zemlja okrogla in ima na eni strani zmeraj enako dan, na drugi pa zmeraj enako noč. Ker se zemlja vrti okrog svoje osi od zahoda proti vzhodu, je dan zmeraj v tistih deželah, ki so nasproti soncu, oziroma jih nenehno in enakomerno zemljino vrtenje nekako prisuče pod sonce.

7 Če tako nesporno nastane naravni dan na zemlji zaradi njenega gibanja, pri čemer sonce ne dela nič drugega, kot da na istem mestu enakomerno sveti in s svojo svetlobo povzroča dan povsod, kamor prodrejo njegovi žarki, in tako nikakor in nikdar ne more in noče gospodovati dnevno, sprašujem: Kako naj bi Mojzes z lučmi mislil sonce in luno? In če bi Mojzes res mislil s tem naravno sonce in naravno luno, bi za večjo razumljivost svojega razodetja človeštvu gotovo imenoval ti dve luči na nebu; kajti v Mojzesovem času so že vsi ljudje znali poimenovati obe nebesni telesi!

8 Poleg tega govori Mojzes o nebesnem obloku, ki ga pravzaprav

v naravnem prostoru nikjer ni, saj sonce, luna in vse zvezde, kot tudi ta zemlja sama, plavajo v prostem, z ničimer in nikjer omejenem etru, in po vanje položenem zakonu ohranjajo svoj smotrni položaj, se prosto gibajo in niso nikjer pritrjene na noben nebesni oblok!

9 Obstaja namreč samo *en* oblok v neskončnem in najsvobodnejšem prostoru in ta je *Božja volja*, iz katere večno nespremenljiva postava napolnjuje ta prostor in vse stvari v njem.

10 Če bi bilo to, kar se kaže vašim očem kot prostrano razpet modri oblok, trden obok, in bi bili sonce, luna in vse zvezde pritrjeni nanj, kako bi se mogli gibati in zlasti vam znani planeti nenehno spreminjati svoje položaje?

11 Druge zvezde, ki jih imenujete stalne (*tj. zvezde stalnice*), se kažejo seveda tako, kot da bi bile pritrjene na nekakšen trden obok; toda ni tako. Od zemlje so le tako zelo oddaljene in njihove tirnice tako obsežne, da jih pogosto prepotujejo komaj v več sto tisoč zemeljskih letih, in zato njihovega gibanja ni mogoče opaziti niti v sto človeških starostih. In to je razlog, zakaj se vam zdi, da nepremično stojijo; toda v resnici je drugače in v vsem neskončnem prostoru ni nikjer nobenega tako imenovanega trdnega obloka.

12 Oblok, ki ga meni Mojzes, je iz pravega spoznanja in iz ljubezni, ki je blagoslovljena rodovitna zemlja življenja, izhajajoča trdna volja po Božjem redu. Ker pa lahko takšna volja izhaja samo iz rodovitne polnosti resnične ljubezni do Boga v človekovem srcu, kakor ta izhaja iz nebeške svetlobe, ki jo je Bog izlil v človeka, ko je njegovo notranjo temo razdelil na večer in jutro, je to ta prava ljubezen in pravi vpogled in pravi razum, kar se vse v človeku izraža kot živa vera, nebo v človeku; in iz tega izhajajoča trdna volja v Božjem redu je nebesni oblok v človeku, in na takšen oblok, če je ta oblok po volji Božje ljubezni povsem prav urejen, daje Bog nove luči iz nebes vseh nebes, ki so čista očetovska ljubezen v Božjem srcu; in te luči potem razsvetlujejo voljo in jo povzdignejo do vpogleda angelov nebes vseh nebes in s tem povzdignejo ustvarjenega človeka v neustvarjenega, ki se je po lastni svobodni volji v Božjem redu na novo preoblikoval v Božjega otroka!«

161. Nadaljevanje razlage Mojzesove zgodbe o stvarjenju. O naravnem minljivem človeku in o pravem večnem človeku. Dve veliki luči ali o bistvu večnega duha in o bistvu duše. Kaj pomenijo zvezde. Četrty dan stvarjenja.

1 (**Gospod:**) »Dokler je človek ustvarjeno bitje, je časen, minljiv in ne more obstati; kajti vsak človek, kakor je naravno ustvarjen, ni nič drugega kot uporabna posoda, v kateri se šele ob stalnem Božjem sodelovanju lahko razvije pravi človek.

2 Ko se je zunanja posoda razvila do ustrezne stopnje – za to jo

je Bog več kot dovolj opremil z vsemi potrebnimi sestavinami in lastnostmi – potem On obudi, ali bolje, razvije, Svojega neustvarjenega večnega duha v človekovem srcu. In ta duh je po meri svojega učinkovanja tisto, kar Mojzes razume in hoče predstaviti kot dve veliki luči, ki sta postavljeni na nebesni oblok. Tako in nič drugače moramo to razumeti, kot so to razumeli tudi vsi očaki in preroki.

3 Ta večna, neustvarjena, za vselej živa luč na nebesnem obloku v človeku, je šele resnična usmerjevalka pravega dneva v človeku in uči prejšnjo posodo, da se vsa preoblikuje v svoje večno neustvarjeno Božje bitje in tako naredi vsega človeka za resničnega Božjega otroka.

4 Vsak ustvarjeni človek pa ima živo dušo, ki je seveda tudi duh in ima potrebno sposobnost za to, da razpozna dobro in resnično ter hudobijo in laž, da si prilasti dobro in resnično ter izžene iz sebe hudobijo in laž; toda ne glede na to duša ni neustvarjen, marveč ustvarjen duh in kot takšen zase ne more nikoli doseči Božjega otroštva.

5 Ko pa je po danih ji zakonih sprejela dobro in resnično v vsej ponižnosti in skromnosti svojega srca in svobodne volje – slednjo ji je vsadil Bog – potem je takšna ponižna, skromna in poslušna volja, prav nazorno povedano, postala resnični nebesni oblok, ker se je oblikovala po vsem nebeškem, ki je položeno v človekovo dušo, in je tako vsa primerna, da sprejme vase čisto neustvarjeno Božje.

6 Čisto Božje ali neustvarjeni Božji duh, ki je za večno postavljen na ta nebesni oblok, je *velika luč*; človekova duša, ki jo je ta velika luč preoblikovala v skoraj enako veliko luč, pa je druga, manjša luč, ki je tako kot neustvarjena velika luč postavljena na isti nebesni oblok. Neustvarjena luč jo je preoblikovala v soneustvarjeno luč, ne da bi (duša, op. prev.) izgubila kaj od svoje naravne kakovosti, marveč je le v povsem duhovno očiščevalnem smislu neskončno veliko pridobila. Kajti človekova duša sama zase vekomaj ne bi mogla uzreti Boga v Njegovem najčistejšem duhovnem bistvu in nasprotno, najčistejši neustvarjeni Božji duh ne bi mogel nikoli uzreti tega, kar pripada naravi, ker zanj ne obstaja nikakršna materialna naravnost. Toda v omenjeni polni povezavi najčistejšega duha z dušo lahko zdaj duša po pridobljenem novem duhu uzre Boga v Njegovem praduhovalnem najčistejšem bistvu, duh pa lahko po duši uzre, kar pripada naravi.

7 Zato pravi Mojzes, naj velika luč gospoduje dnevu in majhna luč noči in določa znamenja, in to pomeni: v vsej modrosti (določa) vzrok vse pojavnosti in vseh ustvarjenih stvari, naj torej določa tudi čase, dneve in leta. S tem hoče povedati tole: V vseh pojavih je treba spoznati Božjo Modrost, Ljubezen in Milost.

8 Zvezde, ki jih Mojzes tudi omenja, pa so nešteta koristna spoznanja v vseh posameznih stvareh, in ta posamezna spoznanja seveda izvirajo iz pglavitnega spoznanja in so zato postavljena na isti nebesni oblok, kjer sta že dve glavni luči.

9 In glejte, to je končno četrti dan stvarjenja, o katerem govori Mojzes v svoji Genezi, ki pa je lahko razumljivo, tako kot prejšnji trije, izšel iz istega človekovega večera in jutra.«

162. Mojzesov peti in šesti dan stvarjenja. Naravni nastanek zemlje in človeka. Svarilo pred mnogovednostjo. Opomin k iskanju Božjega kraljestva v sebi.

1 (**Gospod:**) »Da pa Me ne boste v zvezi s tem več vpraševali, kako je s petim in šestim dnevom stvarjenja, vam na kratko povem, da poznejše stvarjenje celotnega živalskega sveta in končno človeka samega, ne pomeni nič drugega kot polno oživitev in zanesljivo uresničenje vsega tistega, kar vsebuje človek v tem, v čemer pripada naravi.

2 Njegovo morje in vse njegove vode popolnoma oživijo, in človek spozna in uzre v svoji, zdaj povsem Božji, neustvarjeni svetlobi, neskončno mnogovrstno polnost stvariteljskih idej in oblik in se tako zave svojega Božjega izvora. In s pripovedjo o stvarjenju prvega človeka je predstavljeno dovršeno učlovečenje ali prejem popolnega Božjega otroštva.

3 Seveda zdaj skrivaj v srcu vprašuješ in praviš: 'Ja, ja, vse to je gotovo povsem dobro, modro in čudovito in nihče ne more niti najmanj dvomiti o najpopolnejši resnici vsega tega, toda kako je potem nastala ta zemlja, ki vendar ni mogla biti od vekomaj takšna, kot je zdaj? Kako je postala poraščena z biljem, zelišči, grmovjem in drevjem vsake vrste? Kako so nastale vse živali in kdaj?

4 In kako je človek postal prebivalec te zemlje? Ali je bil resnično ustvarjen samo *en* človeški par, kot govori Geneza, ali pa je bila na zemljo sočasno postavljena množica ljudi različnih barv, postav in značajev?

5 Na takšna upravičena vprašanja ti ne morem reči nič drugega, kot sem ti že povedal, namreč: Če si moder kot angel, boš z vrnitvenim prispodabljanjem čisto duhovnega v naravno spoznal na las natančno tudi celotno naravno stvarstvo v tem, kar pravi Mojzes v svoji Genezi, in boš odkril, da je naravno stvarstvo, seveda v zelo dolgih obdobjih, nastajalo v skoraj istem vrstnem redu, kot pripoveduje Geneza. In v skoraj isti čas sodi tudi nastanek prvega človeškega para, končno pa tudi njegova preskušnja in njegovo razmnoževanje – razen nekaj malega, kar je zavito v prispodobe – sledita v ravno takšnem vrstnem redu, kot pripoveduje in opisuje Geneza v nadaljevanju.

6 Toda kot rečeno, tega ne moreš nikdar odkriti brez angelske modrosti, četudi bi imel modrost modrijanov vse zemlje, ki so o tej točki izmenjavali že najrazličnejše nazore in mnenja.

7 Takšno znanje pa na tem svetu ni za nobenega človeka posebno koristno, ker človek zaradi svojega obilnega znanja pravzaprav v svojem srcu redko ali sploh nikoli ne postane opazno boljši, ampak pogosto celo precej slabši. Mnogovednež postane neredko ponosen in ošaben, s svojega namišljeno nedosegljivega položaja gleda zviška na svoje brate kot jastreb na vrabce in druge ptičke, kot da obstajajo samo zato, da jih lovi in žre njihovo nežno meso.

8 Išči predvsem Božje kraljestvo v svojem srcu in njegovo pravičnost, za vse drugo pa bolj malo skrbi; kajti vse to z angelsko modrostjo vred ti je lahko dano čez noč. Menim, da si me zdaj kar najbolj razumel!?»

163. Farizejev odgovor Gospodu na njegovo razlago Mojzesove zgodbe o stvarjenju. Gospodova napoved sodbe nad Jeruzalemom. O duhovno videnem in duhovno doživetem je treba molčati.

1 Ko sem to obsežno razlago o Genezi povedal farizeju in njegovim tovarišem, so vsi stali pred Menoj kot hromi, **glavni farizej** pa je potem, ko je dalj časa močno razmišljal, rekel: »Gospod! Mojster vseh mojstrov v vseh stvareh! Jaz in mi vsi smo zdaj uvideli, čeprav ne brez velike bolečine, da imaš popolnoma prav v vseh stvareh in da je vse, kar govoriš, polna in čista resnica. Toda nisem rekel brez razloga: to smo zdaj uvideli, vendar ne brez velike bolečine! Kajti s takšno, za ta hudobni nadvse sebični svet preveč sveto visoko modrost, boš, ne da bi delal posebne čudeže, pridigal povsem gluhim ušesom, in če jih boš delal, boš imel slepe gledalce in boš zato le malo dosegel.

2 Če mora biti človek v svojem hotenju in ravnanju popolnoma svoboden, da lahko izoblikuje samega sebe šele v pravega človeka, boš lahko pridigal in delal čudeže, kolikor boš hotel, pa se bo ob tem spreobrnil komaj eden od stotih. Če je kdo že od vsega začetka preneumen in ni izobražen v nikakršni človeku nujni in potrebni stroki, potem Tvojega nauka ne more dojeti. Če pa ima le za stopnjo preveč in zato zlahka utemeljenega razuma, naj si bo v Pismu ali v kakšni drugi znanosti in umetnosti, in povezuje s tem kakršno koli zemeljsko prednost, zlasti, če je z njo povezan še velik osebni ugled, lahko Oče Jehova z bliskom in gromom govori Zate, pa bodo takšni ljudje storili isto, kar so storili naši predniki v puščavi pod Mojzesom, ko so si, medtem ko je Mojzes na Sinaju med grmenjem in bliskanjem govoril z Jehovo in prejel od Njega svete zapovedi, iz zlata ulili tele in potem po pogansko plesali okrog njega in ga tako molili!

3 Če ne bi vedel, kakšni so farizeji, pismouki in vsi duhovniki in leviti, posebno v Jeruzalemu, bi si komaj upal tako govoriti s Teboj; toda še predobro poznam to ljudstvo, zato sem se tudi lepo oddaljil od templja in ga tudi ne obiskujem več.

4 Če se boš morda kdaj spet vrnil v Jeruzalem, vzemi s Seboj velik odmerek vsemogočnosti, sicer Te bodo kamnali kot bogokletnika! Kajti kdor hoče biti le za las pametnejši od najnavadnejšega pometača tempeljskih dvoran, ga takoj ozmerjajo za krivoverca in bogokletnika, in če se ne spreobrne z velikim darom, ga brez milosti zunaj mestnega obzidja čaka kamnanje na prekletem kraju!

5 Za Jeruzalem, Ti povem, moj Božji prijatelj, obstaja eno samo zdravilo in to takšno, kakršnega sta bili deležni Sodoma in Gomora! Sicer za to mesto in njegove prebivalce ni več rešitve.«

6 Rečem **Jaz**: »Prijatelj! Kar si Mi tu povedal, sem že dolgo vedel! Ja, povem ti, to bo tudi konec Jeruzalema! Toda pred tem se mora v tem mestu zgoditi še vse tisto, kar so o njem napovedali vsi preroki, da se bo izpolnilo vse Pismo in bo njegova mera polna. In začenši od danes ne boste štelí do sedemdeset, in ne bo ostal niti kamen na kamnu! In če bo tedaj kdo vprašal: 'Kje je stal tempelj?' se ne bo našel nihče, ki bi raziskovalcu znal odgovoriti.

7 Za obzidjem tega mesta je bilo umorjeno veliko prerokov. Za vse vem, njihova kri je vpila po maščevanju zoper te najhujše, najsrამotnejše grešnike do najvišjih nebes, toda mera, ki jo je temu mestu odmeril pekel, še ni bila polna in zato mu je bilo še prizaneseno. Zdaj pa bo njegova mera kmalu polna in zato mu ne bo več prizaneseno!

8 Preden pa zapustimo to goro, vam vsem dam zapoved, in to morate strogo upoštevati: Nihče od vseh vas ne sme nikomur v dolini pripovedovati ničesar o tem, kar ste videli na tej gori, dokler vam ne bom tega v duhu dovolil. Kdor ne bo ubogal te Moje zapovedi, bo kaznovan s takojšnjo onemelostjo; ljudstvo v dolini namreč za to še zdaleč ni zrelo, pa tudi vi sami še ne dovolj.

9 Kar pa sem tukaj učil, o tem se pogovarjajte s sebi enakimi tako, kot da tega ne bi slišali od Mene, marveč bi zrastle na vašem zelniku! Samo če se bodo vaši prijatelji živo oprijeli tega vašega nauka, šele tedaj jim lahko med štirimi očmi poveste, od koga ste ta nauk sprejeli in katera poprejšnja znamenja ste doživeli!

10 Toda potem ne pozabite tako poučenim dati v Mojem imenu isto zapoved in z istimi kaznimi, kakršne sem vam jih zdaj tukaj dal Jaz!

11 V kratkem času, dokler se bomo še zadrževali na tej višini, boste doživeli še marsikaj čudovitega; žeja Me namreč po tem, da bi vas v vaši veri utrdil, kolikor je le mogoče. Toda pri vsem, kar boste še videli in slišali, upoštevajte to pravkar dano zapoved; kajti če je ne bi upoštevali, bi vsakogar od vas za eno leto doletela zagrožena kazen!«

164. Poročilo Jude Iškarijota o njegovem potovanju po zraku in njegova odvečna vprašanja. Gospodov odgovor in Tomaževa graja.

1 Rekel je **Juda Iškarijot**: »Gospod! To je trda zapoved! Le kdo jo bo lahko povsem in dosledno izpolnil?«

2 Rečem **Jaz**: »Bog je tudi telesno umiranje naredil za nujno in nespremenljivo postavo in kljub vsemu vzdihovanju ljudi ne prekliče Svoje besede! Lahko zdaj govoriš in se huduješ, kolikor hočeš; toda nazadnje moraš vendarle umreti! Šele v onstranstvu pa boš spoznal, da ti je bilo to umiranje nujno potrebno.

3 In glej, prav tako je z vsako zapovedjo, ki prihaja iz Božjih ust! Postavi jo samemu sebi za zakon in zlahka jo boš izpolnjeval; če pa si predpišeš drugačen zakon, kot ti ga dajem Jaz, boš Moj zakon težko izpolnil. Kjer en zakon nasprotuje drugemu, tam bo izpolnjevanje tako enega kot drugega zakona težko ali na koncu povsem nemogoče. Ali razumeš?

4 Povem ti! Dobro pazi nase in zelo natančno glej, da ne bo sčasoma kakšen nasprotni zakon v tebi postal tvoja smrt!«

5 Reče **Juda**: »Kaj naj spet to pomeni? Saj vendar vedno govoriš kot egiptovska ptičja pisava, ki jo komaj le kakšen modrijan razbere in še manj razume! Kaj pa je v bistvu nasprotni zakon? Kako si morem sam dati zakon, ki mi ga je dal nekdo drug? Lahko ga samo spolnjudem ali pa ne, in to je prepuščeno moji svobodni volji, ne pa nasprotnemu zakonu!«

6 Rečem **Jaz**: »Povem ti, če boš še kar naprej ostal tako neumen, kot si zdaj, je zate boljše, da se vrneš nazaj v Bethabaro; kajti tak si Mi siten in zoprni!

7 Od kod pa pridejo zakoni? Mar od kod drugod kot edino iz volje tistega, ki ima moč in oblast zakone dajati in predpisati kazni zanje. Ali nima vsak človek popolne oblasti nad seboj in lahko dela, kar hoče? Če zunanji zakon sprejme za svojega, ga bo gotovo zlahka izpolnjeval; če pa tega noče, ima svojo voljo za nasprotni zakon in mora končno prenašati kaznovalni sistem zunanje postave.«

8 **Juda** sicer ob tej razlagi naredi kisel obraz, vendar reče: »Ja, zdaj razumem zadevo, in tako je prav. Toda ker pogosto tako zakrito govoriš, me popadeta strah in groza, in tako moram zmeraj znova vprašati, dokler mi stvar ne postane jasna, posebno, kjer gre za zakon, ki ga marsikdo izmed nas le težko izpolni, tudi jaz, in tega se niti ne sramujem priznati. Toda glej, Gospod, če te kdo drug kaj vpraša, mu pri priči nadvse prijazno odgovoriš; če pa Te vprašam jaz, postaneš zmeraj neprijazen, in potem si Te še komaj upam kaj vprašati, četudi bi bilo še tako pomembno.

9 Glej, svojega predvčerajšnjega prečudežnega potovanja po zraku, in to z neverjetno hitrostjo, tako da na zemlji nisem mogel razločiti ničesar, razen širokega pasu, ki je prenašlo drvel mimo, še zmeraj ne razumem; in vendar bi rad izvedel od Tebe, kako je bilo to

mogoče! Jaz sem bil morda od tu najbolj oddaljen, in sicer daleč za drugo morsko obalo, in bi imel štiri do pet dni hoda.

10 Ravno sem končal pridigo v neki grški vasi, na žalost pa nisem naletel na posebno odprta ušesa in srca, čeprav sem ozdravil več njihovih bolnikov; to me je ujezilo in zato sem zapustil neumno gnezdo. Ko pa sem bil kakih tisoč korakov zunaj vasi sam in zapuščen – brat Tomaž me namreč ni hotel spremljati v Grčijo – mi je udaril nasproti vrtinčast veter in preden sem se zavedel, sem že bil visoko v zraku. Tedaj me je nepopisno močan sunek vetra pognal semkaj, in sicer s prej opisano hitrostjo – tako da v tem poletu, kot rečeno, nisem mogel razločiti ničesar, kar je bilo na zemlji, celo morje je švignilo mimo kot blisk. Niti pomisliti nisem utegnil, kaj bi se mi godilo, če bi mi med potjo recimo kakšna skala zaprla prosto zračno pot; gotovo bi se ob njej raztreščil v več sto tisoč kapljic! In kako sem ostrmel, ko sem po takšnem silnem prepihu čisto rahlo pristal na tleh pred Teboj, o Gospod!

11 Zato bi rad od tebe izvedel samo v nekaj besedicah, kako je bilo to mogoče.»

12 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, če veš, kdo sem Jaz, kako moreš vprašati, kako je kaj takšnega mogoče, ali kako se ti je to zgodilo? Ali niso pri Bogu vse stvari mogoče? Poglej oblake? Kdo jih nosi? Prej si slišal Mojo razlago, kako je z zemljo, luno, soncem in mnogimi drugimi zvezdami, ki so po tvojem pojmovanju večidel neskončno velika sonca.

13 Glej, velika in zato nadvse težka nebesna telesa lebdiijo prosto v eteričnem zraku, ki se razprostira neskončno daleč v vse smeri in na vse strani in se po tvojem pojmovanju gibljejo skoraj čudežno hitro!

14 Vprašujem: Kdo nosi vso to nešteto množico v nespremenljivem redu skozi neomejene, neskončne prostore? Razmisli nekoliko o tem in zlahka in hitro boš spoznal, kako zelo neumno je tvoje vprašanje! In s tem si dobil več kot jasen odgovor na svoje vprašanje!«

15 **Tomaž** pristopi in reče: »Ko bi vsaj enkrat samkrat prišel z Gospoda vrednim vprašanjem! Mar nismo mi vsi, ki smo bili razposlani, opravili enako potovanje po zraku semkaj? Mi pa vemo, da je On tako hotel, in s tem nam je vse potovanje – semkaj po zraku – četudi še tako nenavadno – več kot dovolj razloženo! Če bi veroval trdneje in bolj živo, kaj in kdo je naš Gospod in Mojster, se ti takšno vprašanje ne bi moglo poroditi niti v najslabših in najneumnejših sanjah!«

16 Reče **Juda**: »Si se me že spet lotil? No, če te veseli, pa daj! Tokrat me vsaj ne jezi, ker sam spoznavam, da sem nadlegoval Gospoda z zelo neumnim vprašanjem, tega pa odslej gotovo ne bom nikdar več storil.«

17 Reče **Tomaž**: »Potem bova tudi midva dobra prijatelja in brata, in jaz te ne bom več poučeval.«

18 Rečem **Jaz**: »Zdaj pa bodita tiho; Kisjonah je pripravil obed,

in radi bi se telesno okrepčali! Po obedu pa se bo že pokazalo, kaj vse bo še treba storiti. In tako naj bo in pri tem naj ostane!»

165. Vesel družabni večer svete družbe na planšariji. Kisjonahovo vprašanje trem angelom: »Zakaj se morajo ljudje roditi?« Čisti angeli, padli duhovi in ljudje. Meso ni namen, temveč sredstvo za duhovni razvoj duše.

1 Zdaj vsi odidejo v kočice in obedujejo in ni ga, ki ne bi bil dobre volje, vesel in zadovoljen.

2 Po obedu reče Kisjonah, da bi rad, če se Jaz s tem strinjam, pred večerom obiskal še nekaj posebnih mest svoje planšarije, da bi dal svojim pastirjem plačo in bi ob tej priložnosti tudi pogledal, kako je z njegovimi čredami ovac in koliko volne so pastirji že zbrali.

3 Rečem **Jaz**: »Veš, jutri je pedsabatni dan, ki bi ga Jaz rad preživel še na teh gorah; danes pa, ker smo se dolgo zadržali pri obedu in bo trajal dan samo še nekaj ur, le ostanimo veselo skupaj in se pogovarjajmo o nekaterih pomembnih rečeh, vi pa boste ta večer še marsikaj doživeli; zato bi rad, da ostanemo danes vsi skupaj tu!

4 Reče **Kisjonah**: »Gospod, vsaka želja Tvojega srca mi je najsve-tejša zapoved! Toda zdaj bi rad vprašal še nekaj, in to zadeva ravno tiste tri može, ki so pred nekaj dnevi prišli k nam v velikem sijaju in so bolj lebdeli v zraku, kot pa se z nogami dotikali gorskih pašnikov. Ti trije može so še kar naprej v naši družbi, govorijo, jedo in pijejo z nami, so izjemno prijetni in ustrežljivi ter so videti, izvzemši veliko plemenitejše postave, prav takšni kot mi.

5 Dozdeva se mi, da bodo kar za stalno ostali pri nas, to bi mi bilo nadvse ljubo. Prej sem jih objel in poljubil, in glej, imeli so kosti in trdno, krepko telo, tako da sem bil prav začuden.

6 Od tebe pa bi rad izvedel, kako je kaj takega mogoče. Pred tem so bili čisti duhovi, zdaj pa so telesni ljudje, tako kot mi; od kod so vzeli telo? In če so oni v trenutku dobili telo, in to je, kot je videti, veliko popolnejše kot naše, ali ne bi mogli vsi ljudje priti na ta svet prav tako, namesto z nadvse mučnim rojstvom?«

7 Rečem **Jaz**: »Prvič, ti teh treh angelov ne bi mogel videti in občutiti kot telesne, če te ne bi Jaz za ta čas usposobil za to, da lahko zdaj tvoja duša popolnoma združena s svojim duhom skozi telo razkrito gleda vse duhovno, in to vidi in zaznava tako dobro, kot da bi bilo naravno in trdno telesno; toda kljub temu je in ostane popolnoma duhovno in nima v sebi ničesar telesnega.

8 Vsak človek in vsak duh pa se zelo razlikujeta po tem, da duh, kakršen so ti trije angeli tu, od prazčetka po svobodni volji modro uporablja svojo svobodo v Mojem redu in se odtlej večno nikdar ni pregrešil zoper njega. Velik del teh za tvoje pojme nešteti duhov

pa je svobodo svoje volje zlorabil in se je s tem pogreznil v zagroženo sodbo; in iz takšnih duhov so sestavljeni vsi nešteti svetovi, sonce, luna in zvezde z našo zemljo vred. Po zakonu, ki je nespremenljivo položen v vso naravo, izhaja iz takšnih duhov naravni človek te zemlje in tudi človek vseh drugih svetov, in sicer po tebi znani poti poprejšnjega spočetja in poznejšega rojstva. Tega človeka morata vzgoja in pouk šele preoblikovati v pravnjega človeka in potem, ko bo odložil telo, v čistega in povsem svobodnega duha.

9 Ker je torej človekovo meso dano iz obsodbe dvignjenemu duhu predvsem zato, da v njem opravi novo preskušnjo svobode kakor v povsem lastnem svetu, zdaj vendar zlahka spoznaš, da bi bilo že dovršenim duhovom meseno telo nepotrebno, saj je meso zgolj sredstvo in ni in ne more biti namen, ker mora na koncu vendar vse postati spet povsem duhovno in nikoli več materialno.

10 Povem ti: Ta zemlja in vse to pravzaprav telesno nebo, kot so sonca, lune in vsi svetovi, bodo nekoč, ko bodo vsi vanje ujeti duhovi po poti mesa postali čisti duhovi, minili, toda čisti duhovi ostanejo večno in ne bodo in ne morejo biti minljivi, tako kot Jaz in Moja beseda ne. – Povej mi, ali si to prav dojel in razumel!«

166. Kisjonah se začudi in pravilno dojame svetlobo, ki mu jo je dal Gospod. O stvarjenju Adama. O bistvu moškega in ženske. Padla ženska in njen slab vpliv na moškega. Propad človeštva. O Gospodovem učlovečenju in odrešenju.

1 Reče **Kisjonah**: »O Bog, o Bog, kolikšna globina modrosti! Kdo je kdaj slišal kaj podobnega? Ja, takšne razlage so resnično mogoče samo Bogu; v primerjavi s tem je modrost vseh zemeljskih modrijanov prav ničeva! Ne, to je vendar preveč naenkrat za umrljivega ubogega grešnika, kakršen sem jaz v polni meri.

2 Po tem razkritju mi je kot po tako imenovanem čarovniškem udarcu vsa Geneza jasna in popolnoma razumljiva!

3 Zdaj razumem, kaj pomeni: Bog je ustvaril Adama kot prvega človeka te zemlje iz ilovice! Bog je po Svojem večnem redu hotel tako, da si duhovi, ki so obsojeni na ujetost na zemlji, iz zemlje, ki jih je držala ujet, in sicer iz njene bolj voljne ilovice, zgradijo telo, ki ustreza duhovni obliki. V telesu se lahko zelo svobodno gibljejo ter spet spoznajo svoj jaz in iz tega (dopolni: jaza) Boga in se kot takšni svobodno podredijo Božjemu redu, da bi tako dosegli svojo praduhovno naravo, namreč postali dovršeno čisti duhovi, takšni – kot so tu pranadangeli!

4 Ja, ja, zdaj mi je nenadoma vse jasno! – 'Žena', je zapisano, 'je bila ustvarjena iz Adamovega rebra'; kako jasno je spet to! – Tako kot so ustrezno temu gore trdnejši in tako tudi trdovratnejši del zemlje

in zato tudi vsebujejo trdovratnejše duhove, se je tudi v prvem in v vseh naslednjih moških tako rekoč trdovratnejši del zbral v mozeve kosti, ki imajo svojo prisposodbo v zemeljskih gorah.

5 Mozevo trdovratnejše duhovno, z več čutnosti, ponosa in ošabnosti, je bilo z Božjo modrostjo in močjo ločeno iz moža in upodobljeno v možu podobni ženski obliki, ki je, ker izhaja iz moža, povezana z njim v živi prisposodbnosti. Zaradi tega in skozi oploditveni akt ji je po vsemogočni Božji volji dana sposobnost obujenja živega plodu v sebi. Ker ji je kot trdovratnejšemu duhovnemu delu moža naloženo večje trpljenje, lahko svojega duha prav tako spopolni kot mož svojega krotkejšega, in zato se potem po Pismu lahko zgodi in se dogaja, da na koncu mož in žena postaneta *eno*.

6 Izraz, da imata mož in žena potem *eno* telo, gotovo ne pomeni nič drugega kot: Čeprav je ženska narava trdovratnejši del moškega, pa postane na koncu, po razmeroma hujši preskušnji, popolnoma enaka duhovnemu delu moža, ki je bil od vsega začetka krotkejši. In to je tisto, kar pomeni, da imata mož in žena *eno* telo. – Kaj meniš, Ti, o Gospod, o tem? Sem to zadevo vsaj približno pravilno dojel ali ne?«

7 Rečem **Jaz**: »Popolnoma pravilno in resnično! Tako je in tako bi tudi morali brati in razumeti Pismo v pravem duhu, potem bi se lahko sporazumeli z vsemi ljudmi in bi lahko iz nebes delovali povsem v njihovo dobro! Toda ker so se ljudje, in sicer najprej ženske, po drugi zlorabi svoje svobodne volje pogreznili v čutnost, so začele ženske svoje lepše telo, podedovano po Satanu, na vse pretege lišpati in so iz svoje sebičnosti postale hladne, ponosne in nejevoljne: s tem so prisilile krotkejšega moža, da jim je šel na limanice, in on je moral, da bi ga ženske uslišale, začeti ustrezljivo in navidez podložno plesati, kot so mu oblastiželjno žvižgale, in nazadnje mu je bilo še celo všeč v gosti mreži njihove Satanske zvijačnosti.

8 Zato pa je tudi padel iz vseh nebes, ki so vzkalila v njem, in postal temen, pohoten, sebičen, domišljav, oblastiželjen ter z ženo vred čisto hudičev!

9 Od časa do časa ga je njegov duh z obujanjem ljubezni do življenja tiho opominjal, naj bere Pismo in opazuje velika Božja dela. Mnogi so to tudi bolj ali manj storili, ko so se prej osvobodili ženskih limanic. Toda to ni kaj prida pomagalo; kajti Pisma niso več razumeli, in ker so sami postali po žensko materialni, so takoj materialni pomen črke sprejeli za suho zlato in tako Božjo besedo naredili za pošast in Božji tempelj za najhujšo morilsko jamo!

10 Tebi in vsem vam povem: Doslej je prišlo tako daleč, da bi bili vsi ljudje pogubljeni, če ne bi Jaz, sam Gospod, prišel na ta svet, da bi vas odrešil Satanovega jarma in njegovega večnega pogubljenja; in Jaz sam bom moral storiti vse, kar je mogoče, da bo vsaj na začetku najmanjši del ljudi povzdignjen v pravo luč nebes.«

167. Evangelij snubcev. Propad človeštva zaradi žensk. Pogled v naše razmere. Značilnosti slabih žensk. Svarilo pred zakonom z ošabno ženo. Prekletstvo takšne zveze v to- in onstranstvu. Zlo in dobro ne vladata v srcu sočasno.

1 (Gospod:) »Gorje pa svetu, če se bodo žene spet začele lišpati in krasiti in če bodo sedele na prestolih; tedaj bo šla zemlja skozi ogenj!

2 Zato storite vse za dobro vzgojo žensk, predvsem naj se vadijo v pravi ponižnosti! Naj bodo čiste, toda nikoli nališpane in okrašene; kajti lišp in nakit žensk sta grôb in propad človeka v vsem!

3 Kakor pa je čista, dobro vzgojena, ponižna žena pravi blagoslov za hišo, tako je nališpana in zaradi tega ponosna ženska prekletstvo nad vso zemljo in je Satan v najmanjši podobi med ljudmi in enaka kači, ki s svojimi pohotnimi pogledi vabi ptice neba v svoje strupene in smrtonosne čeljusti!

4 Zato svetujem, ne da bi hotel, da naj bo ta nasvet zapoved:

5 Če kdo izbira in hoče snubiti žensko, naj gleda, da dekle, ki jo snubi, ne lepša svojega telesa – razen z vodo, kar je potrebno za telesno zdravje – in na ulici ne nosi odkritega obraza, kar se ne spodobi za žensko, in se tudi ne baha z drugimi svojimi čari, marveč je v vsem spodobna, svoje telo pokriva s platneno obleko in pozimi z nebarvanimi ogrinjali iz ovčje volne, da tudi ni jezikava in se ne baha, kot da bi nekaj imela; za žensko je namreč zelo zdravilno, če nima ničesar, razen tistega, kar najbolj nujno potrebuje. Takšno dekle je potem tudi vredno moža, in takšne lahko snubite. Toda za bogato, nališpano, okrašeno, ki hodi okrog v mehkih in pisanih oblačilih, na ulici razkazuje odkriti obraz, se rada pusti pozdravljati bogatim in uglednim, revnim pa govori: 'Glejte smrdljive berače!' – povem vam, pred takšnim dekletom bežite kakor pred mrhovino!

6 Takšno dekle je zvesta podoba zapeljivega pekla v najmanjši obliki, in kdor takšno snubi, hudo greši proti Božjemu redu in lahko računa s tem, da bo takšna žena, ki se bo na zemlji težko kdaj poboljšala, če bo umrla pred možem, njega, ki ji bo sledil v drugo življenje, četudi je bil sam kreposten, toda ker je svojo ženo zelo ljubil zaradi zemeljskih odlik, zagotovo vsaj za zelo dolgo potegnila k sebi v pekel.

7 Kakor je namreč takšna ženska na tej zemlji uporabljala prevare, da si je ujela moža, ki si ga je izbrala njena poželjivost, prav tako, toda tisočkrat bolj zapeljivo, bo v onstranstvu svojemu možu, ki ji bo sledil, prišla naproti z vso očarljivostjo, kar si jo je mogoče zamisliti, in ga bo potegnila v svoje peklensko gnezdo. In tako bo za moža zelo težko, da se bo izvil svoji ženi.

8 Zato strogo pazite, in kdor snubi, naj prej natančno spozna svojo nevesto in vse preveri, da si ne bo namesto angela privezal na vrat hudiča, ki se ga potem ne bo zlahka rešil!

9 Značilnosti sem vam dovolj pokazal; upoštevajte to, pa boste

imeli srečo tostran in onstran! To sicer ni zapoved, ki bi vas vezala, marveč je samo, kot že prej omenjeno, dober nasvet, ki je lahko vam in vsem domišljavim ženskam v posebno veliko korist, če ga boste upoštevali.

10 Kajti kdor izmed vas posvari takšno domišljavo in zvijačno zapeljivo žensko, da spozna svojo hudobno neumnost, ta bo nekoč v nebesih deležen velike nagrade.

11 Zato odvrnite svoje oči proč od zapeljive ženske; takšna ženska je namreč skrivaj, ne da bi sama vedela, povezana s Satanom in nezavedno služi njegovim vabljivim namenom.

12 Če hoče kdo izmed vas videti Satana v njegovi najhujši podobi, naj si pogleda le kakšno kar se da nališpano vlačugo ali okrašeno žensko, in videl bo Satana v njegovi, za ljudi najnevarnejši podobi!

13 Če Satan razsaja kot zmaj in bruha na zemljo vojno, lakoto in vsakovrstne okužbe, je ljudem najmanj nevaren; v taki stiski se ljudje namreč obračajo k Bogu, začnejo delati pokoro in tako uidejo pekluru in njegovi obsodbi.

14 Ko pa Satan svoje zmaje preobleče v svetlobna oblačila angela, tedaj je po naravi k čutnosti nagnjenim ljudem najnevarnejši, kakor da bi prišel krvoločni volk v ovčjem kožuhu med ovce! Če pride volk k ovcam kot volk, se te razbežijo na vse strani in zmedejo ubijalca, da obstane in razmišlja, katero ovco naj preganja, in mora nazadnje oditi brez plena; če pa pride v ovčjem kožuhu, ovce ne zbežijo, ampak so še vesele nove ovce, ki je prišla k njim, ta pa je volk, ki raztrga vso čredo, ne da bi ena sama ovca zbežala pred njim.

15 Glejte, ta nauk in ta nasvet morate zato ohraniti v svojih srcih kot svetišče in se ravnati po njem tako strogo, kot da sem vam dal zapoved; potem bodo vaši zakoni oblečeni z blagoslovom iz nebes, v nasprotnem primeru pa – s peklenskim preklestvom!

16 Zato se ne dajte zapeljevati slepim in varljivim čarom sveta, marveč bodite venomer trezni in pravilno presočajte vrednost sveta; ne dajajte zlata in biserov, ki ste jih zdaj prejeli iz nebes, za neumnosti sveta, pa boste imeli vedno mir med seboj in boste videli nebesa odprta pred seboj! Če se boste pa znova dali zapeljevati skušnjavam sveta, boste pač morali sami sebi pripisati, če se bodo nebesa čedalje trdnje in trdnje zapirala pred vami; in če boste padli v hudo stisko in klicali k nebu za pomoč, tedaj pomoči ne boste deležni! Kajti ni mogoče, da bi nekdo, ki je navezan na kar koli na svetu, hkrati lahko imel blagoslovljeno povezavo z nebesi.

17 Vsak človek je namreč ustvarjen in urejen tako, da ne more prenesti zla in dobrega, lažnega in resničnega v *enem* srcu enega poleg drugega; prenese lahko eno ali drugo, toda nikdar oboje hkrati!

18 Ja, s svojim razumom more in mora spoznati oboje; toda v srcu mu je lahko življenjski temelj samo eno ali pa drugo.

19 Ste ta Moj nasvet dobro razumeli in doumeli?«

20 Reko vsi: »Ja, Gospod in Mojster v vsej Božji modrosti!«

168. O kulturi in naših šolah. Eno, kar je potrebno. Farizejeva bolečina zaradi zablode človeštva. Gospod govori o Svoji sveti besedi, svetu in ljudeh. Človekov odnos do Boga.

1 Tu stopi neki **farizej** bliže k Meni in reče: »Gospod in Mojster! Vse to je zelo lepo, dobro in resnično in temu se ne da prav nič ugovarjati. Toda če ljudje ne bodo zbirali in s pravo umetnostjo predelovali vseh snovi, ki jim jih zemlja tako bogato ponuja, bo zemlja kmalu postala nerodovitna puščava in na njej ne bo najti niti ene niti kakšne druge kulture. Ali niso potrebne hiše in šole vseh vrst? Odvzemimo vse to, pa se bo človeštvo v najkrajšem času znašlo v popolnoma živalskem stanju. Sveta torej vendarle ne moremo postaviti popolnoma na stranski tir, dokler smo prebivalci materije!?»

2 Rečem **Jaz**: »Vaše šole so takšne, da že v nežnem otroškem srcu ubijejo vsega duha, in zato bi bilo prav malo škoda, če bi popolnoma izginile; resnično, povem vam: Če je svet vaš učitelj, kaj duhovnega se boste naučili od njega?

3 Kogar v srcu ne poučuje Bog, ostane v noči sveta in nikoli ne bo dosegel luči življenja.

4 Komur pa ne sveti resnična luč življenja, ki izhaja iz Boga, je mrtev, četudi bi se od sveta naučil vse angelske modrosti! Kako dolgo mu bo le služila?

5 Zato ostanite v Meni, pa bom tudi Jaz ostal v vas, in nebeška modrost bo večno živo napolnila vaša srca! Ali to dojemate in razumete?»

6 Ko je **farizej** slišal ta poduk iz Mojih ust, je mračnega in resnega obraza rekel: »O velika, sveta, z rokami oprijemljiva resnica! Kako čudovita, kako velika si! Kako srečni bi lahko bili vsi ljudje na tej zemlji, če bi spoznali to sveto resnico in svoje življenje uravnavali po njej! Toda, o Gospod, nadvse velik 'toda'! Dokler bo ostal en sam drobec te zemlje ali dokler bodo živel ljudje na njej, bodo med njimi vladali lakomnost, nevoščljivost, skopost, napuh in vse uničujoča oblastijeljnost, same stvari iz temeljev pekla; in v takšni zemlji ta resnica, ki je nedvomno iz nebes, vendarle nikoli ne bo pognala korenin in bo do zadnje črke preganjana od vseh teh tisočkrat tisoč učencev pekla! Kaj koristi potem vsa ta nebeška modrost?!

7 Največji del človeštva je treba uničiti, na zemljo postaviti novo človeštvo in ga od zibelke vzgojiti v tej modrosti, potem lahko pričakujemo sadove, ki bodo primerni za nebesa; toda človeštvo, kakršno je zdaj, je še za pekel preslabo, kaj šele za resnice iz najvišjih nebes!

8 Tudi če nameravaš ustanoviti majhno skupnost, ki bo v vsej tej čisto nebeški modrosti in resnici obstala in rastle, bo vendar obstajala med krvoločnimi volkovi, in ti jo bodo, če ji že duhovno ne bodo mogli škodovati, zemeljsko neprenehoma vznemirjali in strašili, tako

da se nikoli ne bo mogla dvigniti v svoji čistosti; in kdo ve, razen Boga, kakšni bodo po daljšem času potomci te čiste skupnosti?!

9 Ljudje so in ostanejo ljudje, danes angeli, jutri hudiči, in tako tudi najboljšim ni zaupati!

10 Jehova je vendar vidno peljal otroke (*Izraela*) iz Egipta; gledali so ga dan in noč; v puščavi, kjer jim je dal postavo, jih je čudežno prehranjeval štirideset let. Tedaj so deževali čudeži nad čudeži! – In če pregledamo zgodovino, se ozremo na naše zdajšnje življenjske, verske in druge prijateljske razmere, in si še ogledamo nekdanje Božje otroke, ne bomo našli niti sledu več tistega, kar so nekoč bili!

11 Zato pravim in trdim, ne da bi s tem hotel niti najmanj posegati v Tvojo ljubezen in modrost: Večno je škoda te Tvoje modrosti in teh del; kajti ljudje jih večno niso vredni! Ogenj in žveplo z neba si zaslužijo, nikdar pa tolikšne neizmerne milosti! Tako govorim samo *tukaj*, ker mislim, da nam ne prisluškuje noben izdajalec. Ko pa bomo prišli dol, bom spet molčal kot grob! Povej mi, o Gospod in Mojster, ali imam prav? Je tako ali ne?«

12 Rečem Jaz: »Zemeljsko vzeto imaš popolnoma prav; tako je in tako bo tudi ostalo. Toda vse to Me ne more in ne sme odvrniti, da svetu ne bi oznanjeval resnice iz nebes!

13 Če naj bo svet obsojen, mora pred tem sprejeti tisto, kar ga bo v njem samem sodilo in ga mora soditi, namreč: resnico iz nebes, ki prihaja zdaj v ta svet po Meni in bo v tem svetu tudi ostala, čeprav zmeraj preganjana.

14 Tvoje mnenje o hudobnem svetu je dobro in upravičeno; toda med Bogom in ljudmi te zemlje so čisto posebna razmerja, za katera ne ve nihče, razen Očeta in tistega, komur Oče razodene.

15 Toda zdaj nič več o tem! Zvečerilo se bo in na tej višini se bo ohladilo, zato pojdemo v koče! Tako bodi!«

169. Nevoščljivost zaradi ognja in toplote v planinski koči. Prizor s starim slepcem, Tobijevim potomcem. Poseben način ogrevanja. Ognji počastitve in veselja na planšariji. Angeli resno opominjajo razposajene ženske. Evangelij o smehu.

1 Po teh pogovorih se vsi odpravimo v notranjost velike koče, in mnogi, posebno žene in dekleta, se spravijo čisto blizu ognja in se grejejo. Nekateri Judje, ki bi jim tudi prijala toplota plamenov, pa so se skrivaj jezili nad ženskami, češ da so jim skoraj povsem zakrile ogenj. In skupina učencev je prišla k Meni, Mi to povedala in se pri Meni nad tem pritoževala in godrnjala. Jaz pa sem njihovo brezobzirnost grajal z blagimi besedami.

2 Razen *enega* so bili vsi pomirjeni; toda ta, **zakrknjen Jud** iz Kafarnauma, je kar naprej godrnjal in rekel: »Aj, kaj koristi govor-

jenje? Mene je že zunaj zeblo, da sem komaj vzdržal; zdaj ko bi se kot star mož rad nekoliko ogrel, mi ženske zakrivajo ogenj in jaz sem skoraj trd od mraza! Saj spodaj še sredi zime ni tako mrzlo, kot je postalo prav danes zvečer na tej višini; jaz pa sem že nad sedemdeset let star in tudi po naravi me zelo rado zebe! Nočem biti brezobziren, zato ti reci ženskam, naj me spustijo k ognju!»

3 Rečem **Jaz** starcu: »Ali ne veš, da bi te Jaz lahko ogrel tudi brez ognja, če bi ti veroval?«

4 Reče **starec**: »Ja, Gospod, verujem! Videl sem veliko Tvojih čudežev in tako tudi verjamem, da se zgodi vse, kar rečeš ali hočeš.«

5 Rečem **Jaz**: »Postavi se torej k onim trem možem, ki so pred nekaj dnevi prišli k nam iz višave, in takoj ti bo postalo toplo!«

6 In starec je to storil in takoj mu je postalo tako toplo, da nazadnje od same vročine ni mogel več vzdržati in se Mi je začel na vso moč zahvaljevati za takšno dobro počutje; ker pa mu je zdaj prevroče, bi se rad nekoliko ohladil.

7 **Jaz** pa sem rekel: »Stori, kar hočeš; saj te nisem privezal na te tri može! Pojdi ven, tam se boš hitro dovolj ohladil!«

8 In **starec** je šel ven, kmalu pa je ves prestrašen planil nazaj v kočo in na moč kričal: »Reši se, kdor se rešiti more! Vsa gora je v plamenih in ti se čedalje bolj približujejo naši koč! Za Jehovovo voljo, izgubljeni smo!«

9 Ko stari tako tarna, pride **Kisjonah**, ki se je zunaj zaradi opravkov za nekaj časa oddaljil od nas, in Mi reče: »Gospod, mi boš že odpustil, da sem Ti po običaju svojih planinskih pastirjev pripravil majhno slovesnost, ker preživljaš danes po Svoji odločitvi zadnji večer na tej višini. Moji pastirji so v gozdu nabrali butare suhljadi; in zdaj so jih prižgali Tebi v čast in ob tem prepevajo vesele pesmi in psalme. Ali ne bi hotel pogledati ven?«

10 Rečem **Jaz**: »Oh, prav rad; kajti zelo zelo ljub si Mi!« In vstal sem ter šel ven in učenci so Mi sledili.

11 Ženske pa so se staremu Judu posmehovale, da je prej videl vso goro v plamenih in zato povzročil tolikšen hrup, kot da bi bilo konec sveta! Starec se je nekoliko sramoval in je potrpežljivo prenašal ženski posmeh.

12 Jaz pa sem razposajenim ženskam prepovedal to razvado in jim zagrozil. Tedaj so ženske, med katerimi ni bilo petih Kisjonahovih hčera, ker so bile zaposlene s pripravljanjem večerje v veliki gospodarjevi koči, Mene in starca prosile odpuščanja in rekle, da niso mislile nič hudega.

13 Starec jim je tudi takoj od vsega srca odpustil. Toda **trije angeli** so stopili k ženskam in rekli: »Ve ženske, poslušajte nas! Ta starec je potomec Tobija, ki je bil slep in smo ga ozdravili z ribjim žolčem; vsem potomcem tega starega Tobija, ki je bil grobar, v pozni starosti iz določenega skrivnega vzroka, ki ga pozna samo Bog in po Njem mi, opešajo oči. Povemo vam pa, da je velik greh in posledica

lahkomiselnega srca, če kdo slepca zasmehuje, namesto da bi mu ponudil roko in ga vodil prek brvi in po jamastih poteh. Če ne bi vedele, da je starec, ki se tudi imenuje Tobija, več kot na pol slep, ne bi grešile; ker pa ste dobro vedele, da starec samo na pol vidi, in ste se kljub temu smejale, ste grešile in zaslužite hudo kazen; toda, ker vam je on na vašo prošnjo odpustil, vam bomo odpustili tudi mi.

14 Toda gorje vam, če bi še kdaj zasmehovale kakega betežnega človeka! Njegova nadloga naj tedaj postane vaša!

15 Sploh pa naj se ljudje nikoli ne smejejo, ali samo zelo redko, kajti smeh izvira iz prebujenja škodoželjnih duhov, ki tičijo v človeškem telesu.

16 Prijazno razpotegnjene obrazne mišice, iz česar je mogoče spoznati izraz posebne naklonjenosti, to je nebeško; ves drug smeh pa večinoma izvira iz pekla. Hudiči se namreč smejiijo zmeraj, če jim uspe hudobna norčija; v nebesih pa se nikoli nihče ne smeji, marveč so vsi vedno le polni najprisrčnejše in najprijaznejše naklonjenosti do vseh še tako bednih kreatur in polni sočutja z vsakim trpečim bratom, ki mora preživljati svoj čas še na zemlji. Zapomnite si to za vse čase!

17 Kadar se bodo ljudje začeli močno posmehovati slabostim svojih bratov, tedaj bo vera izginila kakor sonce po zatonu, in ljubezen v človeških srcih se bo ohladila, tako kot se je zdaj ohladila ta noč, in tedaj bo med ljudmi stiska, kakršne še ni bilo na zemlji!

18 Zapomnite si ta nauk iz nebes! Kaznujte svoje otroke, če se posmehujejo; raje poslušajte njihov jok kot smeh. Smeh namreč izvira iz pekla, ki je ves čas poln najbolj porogljivega posmeha.

19 Seveda so tudi priložnosti, ob katerih se samo moškim spodobi, da se smejiijo kakšni neumnosti in svojeglavosti, tedaj pa je smeh zaslužena kazen za tistega, ki je posmeha vreden.

20 Če pa se kdo smeji samo za zabavo, išče stvari, dogodke in smešne pogovore, da bi ga to spravilo v smeh, je norec! Zakaj le norčevo srce je mogoče spraviti v smeh; vsak kolikor toliko moder človek pa zlahka in hitro dojame sveto resnost življenja in težko, da bi mu prišlo na misel, da bi se čemu smejal.

21 Zato se v prihodnje ne smejte več in se odvrnite od burkežev in komedijantov, ki si pustijo plačati za to, da vas pripravljajo za pekel. Bodite zmeraj treznega srca, da boste Bogu všeč in s tem v pravi časti!«

22 Ta govor je naredil velik vtis na ženske in zaobljubile so se, da se vse življenje ne bodo nikdar več smejale.

170. Prizor med napol slepim Tobijem, tremi angeli in Gospodom. Tobijeva ozdravitev. Prisposoba te ozdravitve za naš čas. Večerja na višini.

1 Starec pa je slišal, kaj so trije angeli govorili ženskam; šel je k njim in rekel: »Slišal sem, da ste omenili ime mojega praočeta in

povedali, da vam tudi moje ime ni neznano; po Božji milosti in moči, ki je v vas, ste mrtvim očem starega Tobija vrnili življenje in luč.

2 Glejte, vi ljubi in večni Božji prijatelji, tudi jaz sem na tem, da popolnoma oslepim; na eno oko že ne vidim nič več, drugo pa tudi že zelo slabi. Kako bi bilo, če bi mi vrnili popolno luč mojih oči? Vi bi to vendar lahko storili! Usmilite se me!»

3 Reko **angeli**: »Ali ne vidiš Njega, ki pred teboj s Kisjonahom opazuje visoko plapolajoči ogenj in posluša pesmi in psalme pastirjev? Ne mi, temveč On je tisti, ki je staremu Tobiju vrnil luč njegovih oči! K Njemu pojdi; On je Gospod in lahko stori, kar hoče; On edini ti lahko povrne luč tvojih oči! Mi sami iz sebe zmoremo in dosežemo prav tako malo, kot zmoreš ti sam iz sebe. Mi smo le Njegovi služabniki in čakamo na Njegove namige.«

4 Po teh besedah treh angelov se starec napoti k Meni in Me prosi za luč svojih oči. – Rečem **Jaz**: »Saj si bil vendar dolgo zakrknjen farizej in častilec jeruzalemskega templja in si Me imel za esena, čarovnika in podobno; od kod ti zdaj ta vera?«

5 Reče **starec**: »Gospod! Tudi jaz sem bil navzoč v Kafarnaumu, kjer si hčerko poveljnika Jaira obudil iz smrti v življenje; že tedaj sem začel verovati. Toda moral sem še več videti in slišati, da bi moja vera postala trdnejša; in jaz sem videl in slišal in zdaj verujem, da Ti, o Gospod, zmoreš vse, kar hočeš. Če me torej Ti, o Gospod, le hočeš ozdraviti, to tudi zmoreš v vsej polnosti!«

6 Na to sem **Jaz** rekel starcu: »Sicer je nekoliko absurdno, nekomu vrniti vid ponoči; toda če je tvoja vera tako močna, kot praviš, pač lahko spregledaš tudi ponoči! Povem ti pa, da je zdaj duhovno za vse ljudi noč in so vsi popolnoma slepi in ljudje ne bodo nikoli spregledali podnevi, marveč ponoči, in za mnoge bo tako tudi iz njihovega večera in jutra za trajno nastal prvi dan. In tako torej tudi ti spreglej ponoči!«

7 Po teh besedah je starec spregledal in je zdaj občudoval posamezne ognje, kjer je prej videl vse zabrisano in je zato videl samo en ogenj.

8 Ko je občutil to čisto luč v svojih očeh, je padel pred Menoj na kolena, ni Me mogel dovolj hvaliti in slaviti in je bil nadvse srečen.

9 **Jaz** pa sem mu rekel: »Tudi ti si slišal Mojo izpoved; zato tudi ti molči o vsem, kar si tu videl in slišal, sicer te bo doletelo tisto, kar sem vsakemu zagrozil!« Nato je starec vstal in zagotovil, da bo molčal kot grob.

10 In tako je postalo na tej višini vse dobro in popolno. In ko so ognji pogoreli do konca, so prišle Kisjonahove hčere in povabile Mene in vse navzoče k večerji. In vsi smo šli, se dobro navečerjali in se nato odpravili k počitku.

171. Farizeji med seboj. Rhiba, imenitni, si izmisli logično zgodbo o Nazarečanu, njegovih očetih in njihovih načrtih glede prestola. Predlaga, naj bi zgolj zaradi miru ubili Jezusa.

1 Farizeji, ki so postali boljši in tudi verni, nekateri bolj, drugi manj, okrog trideset po številu, so šli v svojo kočo in so se skoraj vso noč pogovarjali, kaj naj storijo.

2 Bil je eden med njimi, ki se je imenoval **Rhiba**; je bil – kot se reče – fin. Ta je, ko vsi skupaj dolgo niso mogli izdaviati nič določnega, povzel besedo in rekel: »Moji bratje, zdaj ste se gotovo dve uri pogovarjali in s tem niste niti za las napredovali v svojih sklepih. Poznate me in že dolgo veste, da sem prav v takšnih kritičnih primerih zadel žebelj na glavo, in zdaj menim, potem ko sem natančno prisluhnil vsemu in sem si ogledal, kaj se je govorilo in delalo, da tudi tu ne bom udaril mimo. In tako me poslušajte!

3 Popolnoma resnično je in ne da se tajiti, da ta človek, ki je sin nekega tesarja iz Nazareta, opravlja stvari in dejanja, ki gotovo niso mogoča nikomur razen Bogu; skratka, kdor je le nekoliko slaboten in ni bistroviden, mora biti brez nadaljnega prepričan in imeti tega Nazarečana po grško vsaj za polboga. Celó pri meni ni veliko manjkalo, da bi prestopil v to vero; kajti pojavi na vrhu tega gorovja so bili čisto zares tako nenavadni, da celo v Mojzesovih in Elijevih časih niso mogli biti nenavadnejši.

4 Toda za mojo skrito bistrovidnost so se poleg vsega vendarle zgodile stvari, ki so mi odprle oči, in zdaj dobro in natančno vem, kako je s tem. Ali niste opazili mož, ki so prišli na vrhu k nam kot angeli?« – Vsi potrdijo. – »Ali pa tudi veste, kdo in od kod so?« – Vsi zanikajo. – »Odpreti vam hočem oči! Glejte in poslušajte:

5 Gotovo vam ne bo neznanó, da je nazareški tesar z imenom Jožef, za katerega se je zmeraj govorilo, da se spozna na egiptovske in perzijske magije, obenem Davidov potomec v ravni črti in da si je tu in tam tudi dal pridevek »sin Davidov«. Jožefov oče, ki mu je bilo ime Eli, tudi tesar, sicer popolnoma neoporečnega značaja, je skrivaj vendarle namenil poglavitno pozornost temu, da bi svoj rod znova spravil na prestol Judeje in vse obljubljene dežele. Sina Jožefa je pod pretvezo, da se bo izobrazil v gradbeništvu, poslal v dobri družbi v Perzijo in morda celo v Indijo, toda ne zaradi gradbenišтва, temveč zaradi izjemne magije, da bi potem Jožef s tem znanjem in to umetnijo zaslepil vse ljudi in se potem dal, kot od Boga poslano bitje, povzdigniti na judovski in obenem rimski prestol. Z močno malikovanju podvrženimi Rimljani bi seveda lažje opravil kot z Judi. Poleg svoje skrite umetnije pa bi Jožef moral biti na zunaj strog Jud in brez madeža pred postavo, da mu potem tudi veliki duhovniki ne bi mogli nasprotovati! Ko se je Jožef po več letih svojega potovanja vrnil nazaj, je sicer poznal umetnijo, ni pa imel sredstev in priložnosti, da bi jo lahko uresničil. Manjkalo mu je, kot so mi pripovedovali

stari ljudje, tudi poguma za to, tudi govorniškega daru ni imel in zato je bil zelo redkobeseden. Eli je videl, da se je uštel pri svojih računih, in je pustil svojega sina Jožefa, ki ni kazal nobene sposobnosti za prestol, le opravljati njemu znano rokodelstvo. Ko je Eli umrl, je sicer blagoslovil sina Jožefa, toda prav modro je dejal, da Jožef za svoje otroke za omenjeni cilj ne sme storiti nič več, saj ne bi imelo nobenega smisla. In tako Jožef za svoje otroke, ki jih je imel s prvo ženo, tudi ni nič storil.

6 Ko pa mu je prva žena umrla in je po srečnem žrebu, ki ga je najverjetneje dosegel s svojo magijo, ki se je je naučil v Perziji, dobil iz templja v varstvo lepo mlado Marijo, ki je bila tudi Davidovega rodu, se je v Jožefu spet začela prebujati kraljevska ideja; Mariji, tedaj komaj štirinajstletni deklici, ki je šele kasneje postala njegova žena, je napravil otroka, in to mu je seveda v Jeruzalemu povzročilo velike neprijetnosti, iz katerih pa se je vendarle rešil z denarjem in magijo in obenem po nasvetu dobrega prijatelja v Jeruzalemu vzel Marijo za ženo.

7 Takrat še živa in zelo premožna Marijina starša v Jeruzalemu, neki Joahim in Ana, se s tem zakonom nista preveč strinjala; toda Jožef je imel v templju mogočnega prijatelja, starega Simeona in posebno Zaharija, in tako je vsa stvar potekala brez vsakega nadaljnjega zadržka; Marija je postala Jožefova pravnoveljavna žena in s tem so se morali strinjati tudi njeni starši.

8 Jožef, ki ga je prav posebno spodbujala Marija, ki jo je zelo ljubil, je zdaj uporabil vsa sredstva, da bi otroku, ki se še ni rodil, če bo deček – kar je Jožef kot v takšnih stvareh dobro izveden mož, z veliko gotovostjo vedel vnaprej – omogočil doseči določeni cilj, in pri tem so mu prišla prav tudi obilna sredstva tasta in tašče.

9 Nekaj tednov pred porodom je skrivaj poslal sle v Perzijo s povabilom, naj pridejo k njemu trije modri, s katerimi se je seznanil v svoji mladosti. Ti so tudi prišli v Nazaret; ker pa je cesar Avgust ob tistem času ukazal ljudsko popisovanje za vso Judejo v Betlehemu, so ravno v tem času Jožef in Marija z Jožefovimi otroki vred odšli gor v Betlehem, da bi se tam popisali.

10 Trije modri, ki so s svojo številno in sijajno služinčadjo prispeli v Nazaret, zdaj niso vedeli, kam naj se obrnejo, so odšli v Jeruzalem in na nesrečo pri starem Herodu poizvedovali za novorojenim izrael-skim kraljem in so tako prilili olja na ogenj! Seveda jim Herod ni mogel povedati drugega kot prvič, da mu je kaj takega povsem neznano, in drugič, če je to res, potem bi morala biti ta družina kot mnogi tisoči drugih zaradi od cesarja ukazanega popisovanja zdaj gotovo v Betlehemu. Po tej novici so trije modri takoj pohiteli v Betlehem in tam našli, kar so iskali.

11 Da tam ni manjkalo magičnih pojavov, ki so prepričali celo Rimljane, si lahko mislimo, saj sicer stari Herod ne bi bil ukazal pomora otrok. Ti čarodeji so otroku za dobro izobrazbo navidez

podarili velike zaklade z namenom, da bi otrok potem, ko bi postal kralj, podarjeno vrnil v Perzijo.

12 Zato potem tudi prav ti trije čarodeji novorojenega otroka niso več izpustili izpred oči, skrbeli so za njegovo popolno izobrazbo v magiji do te ure in so zdaj spet prišli z videzom treh angelov iz nebes in pomagali Jezusu delati njegove čudeže, da bi ljudstvo, ki je slepo in o vsem tem, kar se skrivaj dogaja, nič ne ve, preslepili z vsakovrstnimi modrimi pridigami in čudežnimi dejanji.

13 Toda nam, ki smo vpeljani v vse takšne skrivnosti, ne morejo nikakor zaslepiti oči, in zato je naša najsvetejša dolžnost, tega človeka vsepovsod opazovati in ga tam, kjer hoče predaleč, hitro ustaviti.

14 Najhujše bi bilo, če bi dobil Rimljane na svojo stran; tedaj bi bilo konec vsega našega truda! Zato moramo tudi najskrbneje poskušati to preprečiti, sicer nam bo prav zares zrasel čez glavo! Ko bo pa enkrat zgoraj, ga ne bomo več mogli potegniti dol! – Kaj pravite k temu?«

15 **Drugi** reko: »Morda imaš kar prav; toda če bi bila stvar na koncu vendarle drugačna, kar se gotovo tudi lahko zgodi, kaj bo potem z nami?«

16 Pravi **Rhiba**: »To je vprašanje, ki ga o tej zadevi sploh ne moremo postaviti! Je mar on več, mar je lahko več kot človek? Le kdo med nami je enak poganom, ki ne vedo, kaj in kdo je Bog, in imajo zato za bogove odlične ljudi in celo nekatere posebne živali ter jih častijo in molijo?

17 Je mar ta Nazarečan več kot nadvse odličen človek, genij, nedosegljiv na svojem področju?

18 Če bi hotel ostati to, kar je, in opravljati svojo umetnost v blagor ljudi in jih tudi poučevati o marsikaterih rečeh, glede katerih so ljudje slepi in jih razumejo malo ali pa sploh nič, tedaj bi imel nenadomestljivo vrednost, in zavidali bi lahko deželi, ki bi ga štela za svojega prebivalca. Tako pa ga mikajo Davidov prestol, krona in žezlo, in to ga dela prezira vrednega pri vseh pravih in čistih Judih, ki imajo še toliko starega duha, da jemljejo in razumejo pojave v človeškem življenju v pravi luči in z razumom, in jih ni mogoče tako zlahka preslepiti kot na pol pogske cestinarje in grešnike!

19 Le kaj koristi človeštvu, če bo s takšnimi slepilnimi nauki razdeljeno na različne sekte in se bodo te potem zaradi različne vere med seboj zgolj sovražile – bolj kot divje in krvoločne zveri po gozdovih?! Tisti, ki so stare vere, sovražijo novovernike, oni pa starovernike, in tako takšna religija povzroči zmeraj ravno nasprotno od tistega, kar oznanja; namesto prijateljstva, ljubezni in miru pogosto povzroči nespravljivo sovrašтво in najhujšo vojno! In to so bili vedno isti sadovi vseh obnov religij na zemlji! Če pa so sadovi, kot uči izkušnja vseh časov, po takšnih dogodkih vedno isti, tedaj je vendar za nas prosvetljene ljudi in voditelje ljudstev neogibna poglobitna dolžnost, da takšnim prenoviteljem pravočasno zapremo pot, na

kateri grozi tisočim propad in uničenje. Ali ni bolje, da izgine s sveta en takšen oblastizeljen čarodej, kot da bi moralo potem, v kratkem času več tisoč ljudi, ki jih je zapeljal takšen čudak, poginiti pod ostrim mečem?!«

172. Dober odgovor drugega farizeja, ozdravljenega Tobija. Njegovo pošteno pričevanje o Jezusu, Njegovem svetem nauku in Njegovih Božjih delih. O zlobi templjarjev. Napoved prekletstva za Jude.

1 Reče **nekdo drug**: »Prav imaš, če gledamo to stvar s čisto tosvetnega stališča; toda če je po smrti še življenje za človekovo dušo, o čemer še nikoli nisem dvomil, tedaj vsi ti svetni pogledi in odnosi niso prav nič vredni in tedaj je ta Jezus sonce za noč človeškega duha in nam kaže pravo pot, po kateri lahko že v naših telesih zremo v veliko onstranstvo in uživamo iz Očetove hiše čudovito hrano za večno življenje!

2 In to on uči in hoče slepim ljudem pokazati, kako more in mora zrak brez dodatnih posegov dajati kruh in vino, torej resnično hrano iz nebes, kakor smo pred nekaj dnevi na vrhu vsi videli in od tega jedli in pili!

3 Da se stara noč nenehno bojuje in se mora bojevati z nastajajočim dnevom, nas uči ne le zgodovina človeštva, marveč tudi vsa narava stvari, kakor se vsak dan dogajajo pred našimi očmi; toda ravno to je Božji red, dopustitev in volja, proti kateri ni še nikdar nobena posvetna sila nič opravila.

4 Le kaj boš storil, če bi te ta Jezus, ki ga je Bog gotovo povsem poduhovil, zgrabil s svojimi mislimi in bi te vsega uničil? S kakšnim nasprotovanjem bi se mu potem lahko uprl?

5 Poslušaj! Človek, ki ga na vsak migljaj ubogajo vetrovi in morja, vsi zli in dobri duhovi, človek, ki priklíče mrtve v življenje in vsako še tako zastarano in hudo bolezen ozdravi brez zdravil, zgolj s svojo voljo, bi pač moral biti nekaj več kot samo genij v magiji! Saj si vendar z menoj vred pogosto videl čarodeje in opazoval, kako so ti obdani s samimi čarovnimi znamenji, čarovnimi izreki, amuleti in čarovnimi palicami in kako neznansko povečujejo vsako malenkost, ki jo naredijo.

6 Jezus pa nima niti amuleta niti kaj drugega, kar spada k čarovništvu, tudi nobenih čudežnih mazil, nobenih zelišč in korenin in ni zaprt, mističen ter se ne širokousti s svojimi sposobnostmi, marveč je čisto odkrit, dobrodušen in nadvse ustrežljiv pošten prijatelj ljudi in sam človek v najpopolnejšem pomenu.

7 Ni malodušnež, marveč je zmeraj dobre volje, in njegove besede tečejo kot med in mleko; in vendar se ob vsej njegovi preprostosti kar najbolj čudovito zgodi vse, kar koli hoče. Trdno sem prepričan, da bi zlahka zgolj s svojo voljo zmožel ustvariti novo zemljo! Poznam

ga že skoraj od njegovega rojstva in lahko ti povem, da je že v zgodnjih otroških letih delal isto, kar dela zdaj kot mož pred našimi očmi!

8 Če pa pred nami človek opravlja dela, ki jih zmore samo Bog, kaj me lahko potem še ovira, da takšnega človeka ne bi imel za Boga?

9 Jaz sem po rojstvu Galilejec in zdaj star že nad sedemdeset let, več kot štirideset let opravljam duhovniško službo in sem že trideset let izredno slabo videl, na eno oko sem bil že popolnoma slep, z drugim pa sem videl vse zamegljeno, nejasno. Kolikim zdravnikom, ki so iz vseh krajev sveta prihajali v Kafarnaum in se v svoji umetnosti izdajali za skoraj nadzemeljska bitja, krotili kače in divje zveri, ptičem sekali glave in jih v trenutku pritrdili nazaj na vrat, skratka, delali prave čudeže, sem za drag denar odkupoval zdravila za oči in jih uporabljal natančno po navodilih; toda nič ni pomagalo!

10 Pred nekaj urami, takoj po večerji, pa mi je on pomagal le z besedo brez vseh sredstev tako, da zdaj vidim na obe očesi tako dobro in čisto kot morda nobeden izmed vas!

11 Poglejte v zgodovino, ali je kdaj hodil po zemlji kak človek, ki bi imel takšno čudežno moč in oblast! Mojzes je sicer veliko storil z Božjo močjo, ki mu je bila dana po moči njegove vere, kakor nekoč velika obljuba Abrahamu! Toda kako majhni so Mojzesovi čudeži v primerjavi s temi, ki jih zdaj pred našimi očmi dela ta Jezus!

12 In vi se posvetujete, kako bi ga spravili s poti! Fuj! To je sramotno od vas in vi si zaslužite, da bi bili za večno najostreje kaznovani z najtežjo Božjo šibo!

13 Resnično, zdi se, da se na tem Jezusu kar najpopolneje izpolnjuje, kar je napovedal prerok Izaija o najvišjem Božjem služabniku, ko je rekel:

14 'Glej, to je Moj služabnik, ki sem Ga izvolil, in Moj najljubši, nad katerim ima moja duša resnično veselje; nanj bom položil Svojega duha in On naj oznanja sodbo poganom! Ne bo kričal in se prepiral, in Njegovega vpitja ne bo slišati po ulicah. Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne bo pogasil, dokler ne bo pripeljal sodbe do zmage in bodo pogani upali v Njegovo ime!' (Iz 42, 12)

15 Če bi hotel krono in žezlo, pri nebesih, za to bi imel več kot dovolj moči! Če zmore Svoje učence iz vseh koncev sveta v trenutku po zraku pripeljati skupaj, in to smo videli na svoje oči, bi prav tako lahko dal znositi skupaj vse vladarje na tej zemlji in jim čisto preprosto pojasnil: 'Jaz sem Gospod, vaše vladavine pa je za večno konec! Če hočete biti Moji hlapci, lahko ostanete pri Meni; če pa tega nečete, pojdite od Mene in propadite!'

16 Toda On, ki je v najpopolnejšem pomenu vseomogočen, je celo nam vsem zagrozil, da spodaj v dolini ne smemo povedati niti zloga vsega tega, kar se je zgodilo tu! Torej nikakor ne išče posvetne slave in posvetnega ugleda, marveč edino duhovno poplemenitenje in izpopolnitev ljudi. Med ljudmi hoče torej ustanoviti samo duhovno

državo in tiste, ki ne vedo več, odkod so, spet popeljati nazaj v izgubljeni raj! In zato naj bi Ga mi, če bi bilo mogoče, spravili iz tega zlobnega sveta? Nikdar in nikoli! Naj bo preklet tisti, ki v svojih prsih dopušča takšne misli!

17 Nikoli ni zemlja nosila večjega prijatelja ljudi, nikoli koga, ki bi bil nesebičnejši od Njega, vi pa hočete položiti Nanj svoje roke? Vprašajte se, katerega duha otroci ste, in Satan, ki prebiva v vaših prsih, vam bo povedal in vam odgovoril: 'Jaz sem vaš oče!'

18 Kakšen pa bi moral biti vaš Mesija? Morda takšen, kot ste vi? Ali naj bi nastopil kot tisočkratni Samson in s Samsonovim orožjem pri priči z enim udarcem pobil milijone ljudi in potem postavil na vladarski prestol ne Sebe, temveč vas, se vam potem pustil obvladati in vam služiti za tovrnega osla, kamelo, psa čuvaja, leva, ki bi se v puščavi bojeval proti vašim sovražnikom, orla, ki bi s svojim ostrim očesom sporočal, od kod se vam približuje sovražnik, da bi vi mogli v največjem miru uživati plen z vse zemlje in se vlačiti z najnežnejšimi in najlepšimi devicami vse zemlje?! To bi bil pravi Mesija za vas!

19 Vi hočete biti gospodje, Mesija pa naj bi bil vaš hlapec! Tako bi že radi imeli Mesija! Da bi pa morali Mesiju reči Gospod! to vam ne diši, in zato bi ga radi spravili s poti!

20 Poglejte in vprašajte svoja srca, ali ni z vami natančno tako, in vaša srca vam bodo odgovorila z glasnim 'ja'!

21 Če pa nisem govoril prav, potem mi povejte, kakšen naj bo vaš Mesija in katere lastnosti mora imeti!

22 To je sramota za nas, ki se imenujemo otroci Najvišjega, pogani, cestinarji in grešniki pa so v vseh stvareh boljši od nas! Grki, Rimljani, Egipčani, Perzijci, Asirci in skoraj vsa ljudstva, ki jih poznamo kot pogane, so iz hvaležnosti do svojih malikov oboževali velike modre može, ker so menili, da so jim takšne može dali njihovi bogovi iz milosti, in čistili so jih po božje, jim zgradili templje in posvetili kraj, kjer je prebival takšen modrijan. Zelo malo primerov je, da bi se brezbožni pogani do teh svojih modrijanov izkazali za okrutne.

23 Mi Judje pa, ki se imenujemo Božje ljudstvo, smo veliko prerokov, ki nam jih je poslal Bog, kamnali in preklinjali, pa si še zmeraj drznemo imenovati se Božji otroci!

24 Elija, eden največjih in najmogočnejših prerokov, je moral bežati skoraj na konec sveta, da se je rešil pred besom 'Božjih otrok' in jezo njihovih sosedov. To so lepi 'Božji otroci'!

25 Mi smo tisti, ki smo Božje poslance kamnali in bi radi zdaj, če bi bilo mogoče, tudi tega dobrega Jezusa spravili s sveta! Toda za to bo pač poskrbljeno iz nebes! Če pa bi vendarle bilo kaj takega mogoče – kajti Bog dopušča, da zloben človek stori tudi najbolj hudobno dejanje in tako dopolni svojo mero za pekel – potem vam prerokujem večno prekletstvo nad vse Jude, da ne bodo na zemlji

nikdar več imeli domovine, in njihovo ime, pred katerim so se priklanjali celo pogani, bo postalo ljudem gnusoba!

26 Kakor resnično Bog živi, tako resnično se bo to tudi zgodilo! In takšno naše gnusno dejanje bo dobilo v peklu povračilo, ki nikoli ne mine! Zapomnite si dobro, da sem vam jaz kot farizeji to povedal!«

173. Farizeji besnijo nad vrlim kolegom Tobijem. Trije angeli preprečijo njegovo kamnanje. Nadaljevanje pogovora med nevernimi templjarji in vernim Tobijem. Gospod svetuje počitek od vina pijanim in zaspanim templjarjem.

1 Nekateri so sprejeli to, kar je govoril ta stari mož, ki se je, kot že znano, imenoval Tobija; toda večino je to tako razkačilo, da so hoteli raztrgati svoja oblačila in nato kamnati starega Tobija in vse, ki so držali z njim.

2 Toda stari **Tobija** je rekel: »O le uresničite, kar nameravate početi z nami, ki smo vam postali bodeč trn v očeh! Trije angeli, ki so še tukaj, vam bodo za ta vaš hvalevredni trud dodelili tudi hvalevredno plačilo v peklu, in hudiči bodo do konca raztrgali vaše že natrgane suknje!«

3 Ko je Tobija izgovoril takšne odločne besede svojim besnim kolegom in so ti začeli iskati kamne, so **trije angeli** stopili v kočo in njihovi obrazi so sijali kakor sonce.

4 Ko so uporneži to zagledali, se jih je polastil velik strah, in padli so na obraze in tuleč od strahu prosili tri angele za odpuščanje.

5 Ti pa so dejali: »Če ste sovražniki tistih, ki jih vodi in privlači Božji duh – kdo so potem vaši prijatelji? V obraz vam povemo: To so hudiči! Zato se spreobrnite, sicer boste okusili oblast Najvišjega!«

6 Od smrtnega strahu **trepetajoči farizeji** kričijo: »Kaj nam je treba storiti?« Reko **trije angeli**: »*Biti ponižni in verovati resničnemu, edinemu Sinu božjemu, katerega duša je eno z Očetom! Kajti Oče je v Njem in ne zunaj Njega!*« – Po teh besedah angeli izginejo in farizeji se začenjajo spet dvigati in odstopijo od svoje nadvse hudobne namere.

7 **Tobija** pa jih zdaj vpraša: »No, kako je, kaj boste storili? Kje so prekleti kamni? Le zakaj se zdaj niste spozabili nad onimi tremi, ki ste jih še prej imeli za tri zakrinkane čarovnike iz Perzije?«

8 Reko skrajno **prizadeti**: »Saj vendar veš, da se moramo držati Mojzesovih pravil, na katera smo pri nebu in pri templju prisegli! Če pa zdaj ta Jezus povsod uči in dela nasprotno, le kako bi nam bilo tako lahko zamenjati našo prisego za ta nauk, ki je skoraj popolnoma nasproten Mojzesovemu? Toda premislili bomo in videli, kaj nam je treba storiti! Za zdaj ne rečemo, niti da niti ne; zapisano je namreč, da iz Galileje ne bo nikdar vstal noben prerok! In s tem je ta stvar,

kolikor čudovita je že in po svoje izjemna, vendarle zmeraj povezana s številnimi pomisleki!«

9 Reče **Tobija**: »Res je sicer, da iz Galileje ne bo vstal noben prerok; vprašam pa, ali je tudi zapisano, da iz Galileje ne bo vstal *Mesija*? Kolikor vem, ni o tem nikjer nič zapisano! In v zvezi s prihodnjim Mesijem tudi ni nikjer posebej naveden kraj, kjer naj bi vstal Mesija! Čeprav po Pismu iz Galileje ne bo vstal noben prerok, pa vsekakor lahko od tam vstane *Mesija*! Med prerokom in Mesijem pa je menda le neskončna razlika?! Reko **prizadeti**: »Glede tega pa imaš prav; zato bomo o tem še premišljali.«

10 Reče **neki drug farizej**, ki je čisto v ozadju mirno poslušal dolgo trajno razpravo, ne da bi vmes izrazil kakršno koli mnenje: »Prijetelji in bratje! Za to, da bi prišli tej nadvse čudežni zadevi do dna, je potrebno docela trezno in budno stanje čutov; mi pa smo vsi bolj ali manj vinjeni od večerje in poleg tega še zelo zaspani! Kako naj torej veljavno presojamo o tako čudežni, pri tem pa vendar nikakor ne nepomembni in neresni zadevi?

11 Zato mislim, da bi morali malo zaspati in razpravo nadaljevati jutri, potem pa gotovo pametnejša! Kakor se mi zdi, se že tako začenja svitati, in do jutra ni več dolgo; zato pojdimo sabatu naproti vsaj primerno mirno, ne pa z nasprotujočimi si mnenji in pogledi!

12 Kot se mi zdi, se že začenja premikati velika skupina Jezusovih privrženecv! Mi pa jih hočemo in moramo opazovati, kaj pa, če bomo zasпали in bodo oni morda odšli, preden se bomo mi prebudili?!«

13 **Drugi** mu seže v besedo in reče: »Temu je zlahka odpomoči; postavimo stražo!« Reče **prejšnji govornik**: »Koga? Morda tebe ali nekoga drugega, ki je zaspan tako kot ti in jaz in bo kot stražar zaspal prav tako kot midva?!«

14 Reče **tretji**: »S spanjem ne bo nič; oni se namreč že pripravljajo na odhod; zato nam tudi ne bo preostalo drugega, kot slediti njihovemu zgledu. Pot navzdol v ravnino je dolga in do sončnega vzhoda še zdaleč ne bomo v vasi!«

15 Reče **četrti**: »No, zdaj je tudi Mojster Jezus že pred kočo in se pripravlja na odhod; zato nam pač ne bo preostalo nič drugega, kakor da se tudi mi prav tako kar najhitreje odpravimo.«

16 Reče **prvi**: »Zdaj pa imamo! Kakor sem si mislil, ravno tako se je zgodilo. To bo lepo potovanje – brez spanja in poleg tega smo še čisto pijani od včerajšnje večerje!«

17 **Več** drugih reče: »Kar je, je, zdaj ne gre drugače! Oni, ki so spočiti, nas gotovo ne bodo čakali! Zato vstanimo! Spali bomo potem spodaj v vasi.« Vsi se dvignejo in hitro odidejo na prosto.

18 Ko so **farizeji** že pripravljeni za odhod, Jaz pa poti v dolino še ne nastopim takoj, postanejo skoraj vsi nejevoljni in Me vprašajo, ali še ne mislim odpotovati.

19 **Jaz** pa jim rečem: »Jaz sem Gospod in delam kar Jaz hočem, in nihče Me ne sme vprašati: Zakaj tako? Če pa se komu zdi

neprijetno tako, kot hočem Jaz Zase in za Svoje, naj stori, kar hoče; saj nikogar ne privezujem! Če hoče kdo oditi – naj torej gre! Če pa hoče kdo čakati – naj torej potrpežljivo čaka. Pred sončnim vzhodom ne bom odšel in poprej bom še zajtrkoval; pot je namreč dolga in težavna.«

20 Reko **farizeji**: »Torej se še lahko za kratek čas spravimo k počitku?« Rečem **Jaz**: »Prav gotovo! Saj zemlja pri vzhodu ne potrebuje svetlobe vaših oči, temveč svetlobo Mojih oči, da se bo v globini razsvetlilo!«

21 Reko **farizeji** med seboj: »To naj razume, kdor more in hoče; mi tega ne razumemo!«

22 Reče stari **Tobija**: »Jaz že razumem in zato tudi ostanem tukaj na prostem; morda se bo tudi v moji globini razsvetlilo.«

23 Reko **drugi**: »Ti stari čuk, stori kar hočeš; mi gremo v kočo in bomo še malo zaspali.« S temi besedami se hitro odpravijo v kočo in se tam vržejo na ležišča.

24 **Tobija** pa pride zelo spoštljivo k Meni in Mi hoče povedati vse, kar se je ponoči zgodilo v njegovi koči. Jaz pa ga potolažim in rečem: »Vse vem! In če ne bi vedel, kako bi ti mogel poslati pomoč ob pravem času?! Zato opusti vse skupaj! Kajti kdor se pred časom dvigne proti Meni, se bo zaletel v trnje! Zato se ne boj! Odslej se ti namreč ne bo zgodilo nič zoprnega več!

25 Zdaj pa pojdimo nekoliko više, in sicer na tisti hrib proti vzhodu; od tam bomo videli veličastnost najlepšega sončnega vzhoda; in kaj takega krepí tako dušo kot telesne ude, in razvedri srce in obisti.«

26 Na te besede se odpravijo z Menoj na vrh in hrepeneče čakajo sončni vzhod; in res ga ni bilo treba predolgo čakati.

174. Čudoviti sončni vzhod. Dober in lep Tobijev govor. Gospodov življenjski pouk Tobiju. Pravila vedenja za sodnika in zakonodajalca. Ravnanje z zločinci in na smrt obsojenimi.

1 Ko je ta (*dopolni: sončni vzhod*) po približno eni uri nastopil v komaj opisljivem sijaju in veličastnosti, so vsi postali nadvse veseli ter do solz ganjeni in so peli psalme v čast Tistega, ki je vse to tako čudovito, dobro in sijajno ustvaril.

2 Po tej slovesni jutranji uri je rekel stari **Tobija**: »O Gospod! To je drugačen tempelj kot tisti v Jeruzalemu, ki je vedno poln golazni in nesnage! Kolikokrat sem v svojem življenju prepeval psalterje drugega za drugim in moje srce je bilo pri tem suho kot desetletna slama in mrzlo kot ledena plošča! In kako toplo bije zdaj mojemu vsemogočnemu Stvarniku naproti! Kako pogosto sem bil v templju in kako vesel, ko sem smel zapustiti njegove zmeraj smrdeče dvorane;

tu pa bi želel ostati vso večnost in iz najgloblje ljubezni svojega srca slaviti velikega Boga, ki je ustvaril vse te neštete najčudovitejše stvari! Ti ljubi Mojster, kako naj se Ti zahvalim za takšen nikoli doživeti, sveto-vzvišeni življenjski užitek?!«

3 Rečem **Jaz:** »Kdor tako stopi v Božje stvarstvo in tako toplo čuti in občuti, kaj za to dolguje svojemu Bogu in Stvarniku kot zdaj ti, ta Mi je s tem že tudi izkazal najboljšo in najprijetnejšo zahvalo.

4 Tudi v prihodnje ohrani takšna čustva in občutke in nikoli ne zapiraj svojega srca pred revnejšim bratom, četudi je bil nekoč tvoj sovražnik, pa boš tako sčasoma postal vreden velike milosti iz nebes! Če vidiš vsakovrstne grešnike, jih ne obsojaj in ne preklinjaj; kajti – razumi Me prav – večinoma niso oni tisti, ki grešijo, temveč duh, ki jih priganja. Ti pa ne moreš vedeti, kakšen duh jih priganja. Mnogo jih je, ki bi v svoji pobožnosti zlahka postali ošabni in bi potem kmalu radi s svoje namišljene krepostne višine zelo zaničljivo in prezirljivo gledali na grešnike; tako bi potem nezavedno postali hujši grešniki, kot so tisti, ki jih prezirajo; tedaj pride kak duh in te ljudi priganja v greh. In tako takšen krepostni junak, ki je že postal ošaben, na samem sebi izkusi, da še zdaleč ni Bog, marveč čisto navaden slaboten človek!

5 Takšen človek postane potem spet ponižen in bo delal pokoro, za katero si je prej kot krepostnež domišljal, da je zanjo že veliko prevzvišen!

6 In tako naj nihče ne sovraži grešnika zaradi tega, ker je grešnik; vsak pa dela prav in dovolj, če sovraži in dejansko prezira edinole greh! Samo trdoyratnemu lopovu, ki je postal eno z grehom, ne smeš ponuditi roke! Če pa je za svoje poboljšanje upravičeno obubožal, se ga moraš spomniti, in če te kaj prosi, mu moraš prisluhnuti; in če vidiš, da kakšnega zločinca peljejo v smrt, ne smeš občutiti veselja ob njegovi prežalostni usodi, četudi bi bil tvoji hiši storil zločin, zaradi katerega ga zdaj peljejo v smrt; kajti glej, ni nemogoče, da tudi takšen zločinec lahko postane blažen na drugem svetu!

7 *Ljubezen bodi v vseh stvareh prevladujoč element življenja vsakega človeka!* Pravičnost, ki svojih korenin nima v ljubezni, pred Bogom ni pravičnost; in kdor jo izvaja kot sodnik, je zato desetkrat večji grešnik pred Bogom kot tisti, katerega obsoja, in Bog ga bo nekoč sodil ravno tako neusmiljeno, kot je on sodil svojega bližnjega.

8 Zato nikogar ne obsojaj in tudi nikogar ne preklinjaj, četudi bi se še tako grobo pregrešil nad teboj, tako tudi ti nekoč ne boš, ne sojen in ne preklet; s kakšno mero namreč kdo meri, z enako mero mu bo nekoč v drugem svetu spet povrnjeno. Strogi, po katerem koli že zakonu še tako pravični, pri tem pa hladni sodnik brez ljubezni, bo nekoč deležen prav tako strogo pravične in neizprosne sodbe nad seboj; biriči in rablji pa ne bodo nikdar videli Božjega obličja!

9 Kdor ujame tatu in morilca, je storil dobro delo, če ga izroči pravičnemu sodišču; toda sodnik ne sme nikoli pozabiti, da zločinec,

dokler živi na tem svetu, še ni popolni hudič, marveč izmaličen, zapeljan človek, pri katerem je treba vse mogoče poskusiti, da se poboljša, preden je lahko kot nepopravljivi hudič obsojen na smrt!

10 Pri usmrčitvi pa je treba ravnati tako, da tak obsojenec ne sme biti takoj usmrčen, ampak naj bo ves dan pred ljudstvom za roke in noge privezan na steber, pet pedi visoko nad zemljo.

11 Če na stebru prostodušno in proseče pokaže, da se bo poboljšal, ga je treba sneti s stebra in ga spraviti v primerno in ljubeče pravično poboljševalnico, vendar ga ne izpustiti na prostost, dokler se njegovo poboljšanje ni izkazalo za nedvomno resnično. Če pa na stebru viseči zločinec ves dan ne pokaže nobenega znamenja za poboljšanje, potem je popolni hudič in ga je zato tudi treba, če na stebru še živi, po sončnem zahodu usmrtiti in nato s stebrom vred zažgati na morišču.

12 To ti povem zato, ker si tudi ti bil in si še sodnik med farizeji in si moral preskrbeti grobove za usmrčene in morišča za zločince, da se boš v prihodnje ravnal po tem.

13 Blagor pa vsakemu, ki se bo ravnal po tem; njegovo ime naj žari v večni knjigi življenja!

14 Zdaj pa pojdimo dol h kočam; naš Kisjonah je že pripravil zmeren zajtrk in nas pričakuje z ženo in hčerami.«

175. Gospod s Svojimi spet pri Kisjonahu v planinski koči. Gospodinjsko – gospodarski napotki. Gospodova dobrota do Njegovih sovražnikov; On in Njegovi se postijo. O farizejskem sabatu. Odhod z gore. Farizej in Matej o sabatu.

1 Hitro se spustimo navzdol in Kisjonah Mi prihiti naproti, da bi povabil Mene in vse učence k zajtrku, obenem pa prosi tudi za odpuščanje, ker so mize danes obložene nekoliko bolj skromno kakor sicer; zaloge so namreč razen današnjega zajtrka izčrpane, ni jih pa obnovil, ker je vedel, da se bom jaz danes – na sabat – z gore spet vrnil v dolino. Če bo zato zajtrk nekoliko pičlejši, kot je bil sicer, naj tega nikar ne pripišem njegovi volji, marveč samo njegovi tokratni nezmožnosti, za katero pa sam ni nič kriv!

2 Jaz sem ga potolažil in rekel: »Bodi zaradi tega čisto miren in brez vseh skrbi! Tako je čisto dobro in prav in vse gre po Moji volji; – sicer ti moram kot Svojemu najljubšemu bratu in prijatelju pripomniti, da si se v teh nekaj dneh že tako malo preveč potrudil.

3 Kar zadeva nepovabljene goste, legijo farizejev, se nikakor ne bi pregrešil, če jim ne bi pogrnil mize; saj imajo veliko količino zlata in srebra in bi se, če so že hoteli ostati tu, lahko sami vzdrževali! Seveda pa zaradi tega, ker si jim postregel brezplačno, nisi grešil. Če pa bi jim hotel izstaviti račun, te zaradi tega ne bom grajal. Starega Tobija pa prevzamem Jaz.«

4 Reče **Kisjonah**: »To bom tudi storil; so pa mnogi, ki so revni,

tem ne bom nič računal! Toda zdaj izvoli, o Gospod, s Svojimi učenci zaužiti skromni zajtrk; farizeji še spijo v veliki ovčji koči in jaz ne bi hotel, da bi jedli z nami!»

5 Rečem **Jaz**: »Pusti! Zbudi jih in jih povabi k zajtrku! Jaz se bom danes do poldneva z vsemi Svojimi postil; šele v dolini bomo pošteno obedovali.«

6 **Kisjonah** takoj stori, kar sem mu rekel, čeprav z nekoliko težkim srcem. Farizeji in njihovi tovariši se hitro dvignejo z ležišča in hitijo k zajtrku ter ga kljub sabatu z veliko naglico použijejo; bali so se namreč, da bi lahko sonce, ki je sicer že zdavnaj vzšlo, ni pa še obsijalo koče, ker je bila ta zgrajena proti severu tesno za visoko skalno steno, obsijalo kočo, in potem ne bi smeli ničesar več jesti. Jedli bi šele po sončnem zahodu ali v jeruzalemskem templju med opraviлом prelamljanja sabata.

7 **Kisjonah** opazi to pred Menoj in reče: »Ta zgodba je res prav zabavna; zanje se sabat začne šele tedaj, ko sončni žarek obsije točko, na kateri so! Kot si, o Gospod, zdaj že večkrat videl, pride sonce do te koče šele proti poldnevu in za te hinavske služabnike bi se sabat in tako tudi njegovo obhajanje začela šele sredi dneva. To pa so korenjaki, kakor jih še komaj kje nosi naša ljuba zemlja!«

8 Rečem **Jaz**: »Pustimo jih; prav kmalu, in sicer še preden bomo dosegli dolino, se bo ponudila večkratna priložnost, da jim bomo oponesli njihov sabat. Vse to pa ni še nič v primerjavi s tistim, kako zvito se znajo ogniti sabatu, če hočejo in če jim sabat v njihovih sinagogah ne obljublja bogate žetve: tedaj zaprejo okna in vrata, da sonce ne more prodreti s svojo svetlobo v sobe teh hinavcev in tedaj pač ni nobenega sabata v hiši! Tako tudi oblačen dan ne velja za popoln sabat, razen če v svojih sinagogah prižgejo sedmeroramne svečnike, seveda kot vedno ob takšnih priložnostih le za bogat dar! Zaradi tega jim je oblačen sabat tudi vedno ljubši od jasnega, kot je današnji.

9 Danes pa se bo že še ponudila priložnost, kot sem že prej omenil, ko bomo to razkrinkali. Toda zdaj pojdimo na pot; danes bo zelo vroče, v veliki vročini pa ni prijetno potovati.«

10 Takoj nato odidemo in se s hitrim korakom spuščamo v dolino, farizeji pa sopihajo za nami in se jezijo nad našo hitrostjo; **eden** nas celo pokliče in pravi: »Le zakaj tako nesmiselno dirjate? Ste morda na vrhu kaj ukradli?!«

11 Mlajši **Matej**, apostol, pa jim neprizanesljivo odvrne: »Mi hodimo z našimi lastnimi nogami tako kot vi z vašimi, in hodimo zato tako dobro in hitro, kakor hočemo; tega pa vam, upam, nismo dolžni pojasnjevati; tudi se nismo z vami prej obvezali in dogovorili, kako hitro moramo hoditi pred vami! Zato bodite tiho in pojdite svojo pot, kakor morete in hočete! Mi se ne menimo za vas; zakaj se potem vi obregate ob nas?!«

12 Reče neki že zaradi tega ves zlovoljen **farizej**: »Kaj čvekaš, ti

neumni cestninar; mar ne veš, da je danes sabat, na katerega se ne sme nihče prepirati?!«

13 Reče **Matej**: »Ali naj velja sabat samo zame, za vas pa ne?! Le kdo je začel prvi godrnjati?! Saj vendar ni nikjer zapisano, da na sabat ne bi smeli hitro hoditi; nasprotno, vi celo zahtevate, da ne smemo na sabat počasnih nog hoditi v shodnico, in tako torej ne kršimo niti vaše postave, če danes, ko je sabat, hodimo nekoliko hitreje kot druge dni. V vasi spodaj je vendar tudi majhna sinagoga, v katero lahko, če prav pohitimo, pridemo še pravočasno; kaj torej hočete od nas še več?!«

14 Reko **farizeji**: »Ja, taki kot ti so videti tisti, ki hitijo v sinagoge in shodnice! Samo smešno je, če kakšen cestninar govori o sinagogi! Te morda ne poznamo?! Bolj poganski si kot rojeni Grk in hočeš govoriti o gorečnosti za sinagogo, ti črni bogokletnik?!«

15 Reče **Matej**: »Zdaj pa bo kmalu čas, da obrzdate svoja usta, sicer si bomo dovolili posebno svobodo, da bomo prekršili sabat s krepeli po vaših hrbtih! Ljudje, pogledjte si vendar te lenuhe, kakšne pravice nad nami si hočejo prisvojiti! Še eno žaljivo besedo in jaz bom pozabil sabat in svojo človeškost in bom začel ravnati z vami kot medved!« Na to grožnjo farizeji sicer ničesar več ne rečejo, v svoji notranjosti pa so polni jeze.

176. Prizor s farizeji zaradi smukanja klasja v soboto. Usmiljenje je boljše kot daritev. »Sin človekov je gospod sabata.« Ozdravitev človeka s posušeno roko. Farizeji hočejo Jezusa kamnati. Kisjonahov odločen poseg. Gospod se umakne med ozdravljanjem mnogih.

Mt 12, 1–16.

1 Čez nekaj časa pa smo že skoraj v dolini prišli do njive, ki je ležala pred nami, polna domala že povsem zrele setve. Pot pa je vodila čez to njivo in mi smo se napotili po njej, ker je vodila proti vasi. Šli smo torej skozi setev, seveda na sabat. Učenci pa, ki z Menoj vred niso nič zajtrkovali, so bili lačni in so zato začeli smukati bolj zrelo klasje, meti zrnje v rokah in ga jesti. (Mt 12, 1)

2 Ko pa so to videli že tako in tako jezni **farizeji**, so hitro pristopili k Meni in s pomembnim obrazom dejali: »Ali ne vidiš, da tvoji učenci delajo na sabat, kar se ne spodobi?! (Mt 12, 2)

3 Rečem jim **Jaz**: »Mar niste nikoli brali, kaj je storil David, ko je bil lačen in z njim vsi, ki so bili ob njem? (Mt 12, 3) Kako je šel v Božjo hišo in jedel daritveni kruh, katerega se tudi ni spodobilo jesti niti njemu niti tistim, ki so bili z njim, temveč edino duhovnikom?! (Mt 12, 4) Ali niste nikoli brali v postavi, kako duhovniki ob sabatih v templju prelamljajo sabat in so ob tem vendarle brez krivde?! (Mt 12, 5)

4 Videli ste Moja dela na višini in slišali ste Moj nauk in pogosto

vam je bilo rečeno, kdo sem Jaz! Če vam vse to še ni dovolj, vam znova povem kar najbolj suhoparno v obraz, da je tukaj v Meni Tisti, ki je večji kot tempelj! (Mt 12, 6)

5 Če pa bi vedeli, kaj to pomeni: 'Všech Mi je usmiljenje, ne pa daritve!', ne bi v svojih srcih obsodili teh nedolžnih! (Mt 12, 7) Vi slepi in gluhi farizeji, vedite vendar: Sin človekov, ki sem Jaz, je gospod tudi sabata!« (Mt 12, 8) Ta beseda je tako prestrašila farizeje, da so se takoj umaknili in učencem niso več preprečevali, da bi smukali klasje.

6 **Kisjonah** pa, ki je hodil vedno ob Moji strani in je bil lastnik te njive, Mi je rekel: »Gospod, zdaj bom pohitel naprej in dal pripraviti obilen obed; dobri učenci se mi namreč smilijo, ker so tako zelo lačni!«

7 Rečem **Jaz**: »To bo zares zelo dobro. Toda Jaz bom z učenci vendarle prej obiskal shodnico zaradi teh farizejev, da ne bodo še bolj jezni. Mateja imajo že tako v želodcu, ker jim je prej dokazal, da hodimo tako hitro zaradi sinagoge. Če bi šli zdaj v vasi mimo shodnice, bi bilo to zanje preveč, in začeli bi nam delati hrup; če pa gremoa je Kisjonah tukaj farizejem dobro postregel, ni treba potem jim lahko tudi čisto brez zadrege predložiš svoj račun, to se pravi po končanem sabatu.« Po teh besedah je šel Kisjonah s svojimi naravnost domov in tam našel vse v najlepšem redu.

8 Mi pa smo zavili nekoliko bolj levo k shodnici, ki je bila na zgornjem koncu vasi. Ko smo prispeli tja, smo šli takoj v malo obiskano shodnico (Mt 12, 9), farizeji pa so nam sledili za petami in bili skrivaj že vsi togotni, ker so se jim na njivi učenci smejali zaradi njihove slepe neumnosti, ko sem zavrnil njihovo pritožbo zaradi smukanja klasja.

9 Ko smo prišli v shodnico, so se farizeji takoj razšopirili in Mi privedli nekega človeka, ki je že dolgo imel posušeno roko in zato ni bil sposoben za skoraj nobeno delo. Ker sem prej rekel, da sem gospod tudi sabata, so Me vprašali, ali bi bilo dovoljeno na sabat tudi ozdravljati. To vprašanje pa so postavili samo zato, da bi dobili kakšno stvar v pričevanje proti Meni (Mt 12, 10); njihova hudobna srca so namreč že gorela od jeze in togote.

10 **Jaz** pa sem jim rekel: »Le kaj Me vprašujete, kot da bi vi lahko pomagali temu bolniku in oživili njegovo že zdavnaj odmrlo roko?! Če pa ga hočem ozdraviti, menda ne bom vas spraševal za vaše dovoljenje?!

11 Le kdo med vami je tako neumen, da na sabat ne bi izvlekel ovce, ki mu je padla v jamo?! (Mt 12, 11) Koliko boljši od ovce pa je človek! Zato bo že menda dovoljeno na sabat človeku storiti dobro?!« (Mt 12, 12)

12 Farizeji so molčali; **Jaz** pa sem poklical človeka k Sebi in mu rekel: »Iztegni roko!« In iztegnil jo je in bila je spet zdrava kakor druga, ki ni bila nikoli bolna. (Mt 12, 13)

13 Zdaj pa je bilo farizejem dovolj; zapustili so shodnico in šli ven, da bi se posvetovali, kako bi Me lahko umorili. (Mt 12, 14)

14 Matej, ki je bil dober vohun, pa se je splazil za njimi in jim neopažen prisluškoval. Kmalu se je vrnil ves zasopel in glasno povedal, kaj je slišal. Tedaj sem hitro poslal h Kisjonahu enega Svojih učencev, ki naj bi mu povedal, da danes ne morem obedovati pri njem iz previdnosti, ker Mi farizeji strežejo po življenju, Jaz pa jih ne bi hotel narediti za še večje zločince, kot so že, zato se bom za nekaj časa umaknil iz tega okolja. Učenec je odhitel naglo kot puščica, saj je vedel, kje se Mi bo spet pridružil.

15 Komaj je to sporočil Kisjonahu, se je ta z vso svojo hišo nemudoma dvignil, pustil vse in z vso naglico zbral še veliko množico ljudstva, pohitel k shodnici in prišel ravno še v pravem trenutku, ko so farizeji, oboroženi s kamni, že hoteli vdreti v shodnico.

16 Da je Kisjonah tukaj farizejem dobro postregel, ni treba posebej omenjati. Nato sem Jaz z ljudstvom odšel od tam in po poti ozdravljaj vse bolnike; ob žetvi pšenice je bila namreč ta okolica, ker je ležala blizu Galilejskega morja, nekoliko vročična, in tako je bilo tudi stalno veliko bolnih ljudi, posebno med ženskami, in te so, ker so slišale o Meni, vse prihitele za množico po poti k Meni, da bi jih ozdravil. In vse, ki so prišle za Menoj, so bile ozdravljene. (Mt 12, 15)

17 Ko pa so bile ozdravljene, sem jim zagrozil, da ne smejo o tem doma nikomur ničesar povedati (Mt 12, 16), tudi nikomur, pa kdor koli bi že bil, niti omeniti, kje sem jih ozdravil in v katero smer sem odšel. Obljubile so, da bodo to najnatančneje izpolnile, in Jaz sem jih nato odpustil v miru.

177. Apostoli začudeno vprašujejo Gospoda, zakaj se On kot Vsemogočni včasih navidezno boji ljudi. Gospodov pravi odgovor. Lačni Juda in njegov korektor Tomaž. Peter upravičeno graja oba. Gospodova pohvala. Pouk o vedenju.

Mt 12, 17–21.

1 Ko sem te odpravil, so pristopili k Meni **apostoli** in rekli: »Gospod, včasih si pa vendarle malce skrivnosten! Glej, toliko Tvojih čudežev smo že videli in na sebi doživeli, da tudi en sam trenutek ne bi mogli več dvomiti, tudi ko bi to hoteli, da Ti si in moraš biti v najpopolnejšem in najresničnejšem pomenu Sin živega Boga; kajti dejanja, ki jih opravljaš, doslej še niso bila mogoča nobenemu človeku. Toda pri tem imaš vendarle nekatere trenutke, ob katerih se zdi, da se zares bojiš ljudi, medtem ko imaš, kot smo se večkrat prepričali, na voljo vse najsilnejše angelske trupe iz nebes!

2 Farizeje z njihovimi približno petdesetimi neoboroženimi privrženci, od katerih je eden bolj strahopeten od drugega, bi mi prav pošteno zdelali; in ena sama Tvoja vsemogočna besedica, in farizeje

bi poželenje, da bi Te preganjali, gotovo za vse čase minilo! Kako si mogel v posesti vse Božje oblasti pobegniti pred tistimi malopridneži, glej, to nam je uganka, ki je niti pri najboljši volji ne moremo razumeti! – Razloži nam vendar to Svoje nenavadno vedenje!»

3 **Jaz** sem rekel: »Še zelo šibki in slepi ste, da tega ne morete videti na prvi pogled! Glejte, to se je zgodilo zato, da bi mogli spoznati, kako se je tu izpolnilo to, kar je o Meni napovedal prerok Izaija, ko je (Mt 12, 17) povedal: »Glej, ta je Moj hlapec, ki sem Ga izvolil, in Moj ljubljenec, ki je všeč Moji duši; dal mu bom Svojega duha in oznanja naj sodbo poganom. (Mt 12, 18) (Sodba pomeni tu toliko kot resnica, luč in življenje; kajti resnica je tudi tista, ki ustvarja pravo in pravično sodbo.) Ne bo se prepiral in ne kričal, in Njegovega vpitja ne bo slišati na ulicah. (Mt 12, 19) Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja svetilke ne bo ugasil, dokler ne izvrši sodbe (popolne resnice). (Mt 12, 20) In pogani bodo upali v Njegovo ime.« (Mt 12, 21)

4 Vidite, v tem je torej razlog, zakaj se nisem hotel in ne mogel spustiti s farizeji v prepir in še manj v kakšen pretep.

5 Sicer sem pa vnaprej prav dobro vedel, da jih Kisjonah ne bo pustil oditi brez kazni! Zdaj so desetkrat huje kaznovani, kot če bi se mi z njimi stopli; prvič, Kisjonahovi ljudje so jih strašansko pretepli, in drugič, ne smejo o vsem tem, kar so videli, slišali in doživeli, v Kafarnaumu povedati niti zloga, in to jih najbolj jezi in spravlja v zadrego.

6 Če se bo kateri oglasil z enim samim zlogom, bo tudi, kot sem jim zagrozil na gori, v trenutku postal nem, gluhi, in če bo treba, tudi slepi. Zato pa so Me tudi skušali ubiti; kajti mislili so, da bodo s tem izničili tudi Moje besede, s katerimi sem jim zagrozil na gori, za katere so prepričani, da se bodo zanesljivo izpolnile.

7 Še vedno Me imajo za hudobnega čarovnika, ki pač lahko deluje kot živ, kot mrtev pa ne več. Najhuje zanje pa je, da zdaj ne vedo, kam sem odšel. Sicer so že poslali sle proti jutru, da bi Me izsledili – zakaj videli so nas bežati od shodnice proti vzhodu; ne vedo pa, da smo se v gozdu po eni uri hoje nenadoma obrnili proti večeru, in da se bomo zdaj takoj odpeljali po morju na drugo stran, in zato bo njihovo iskanje povsem neuspešno. No, ali je vaša uganka zdaj rešena?»

8 Reko **dvanajsteri** in tudi mnogi drugi, ki so hodili z Menoj: »Ja, zdaj nam je že vse jasno! Zares je tako veliko bolje, kot da bi mi sami položili roke na hudobneže; zdaj je že spet vse v najlepšem redu.«

9 Reče **Juda** nekoliko lakonično: »Razen naših želodcev! Razen nekaj surovih pšeničnih zrn še ni danes, ko se je vendar že zvečerilo, nič prišlo vanje. Zato bi pa le bilo dobro, če bi se lahko tudi za naše želodce nekoliko poskrbelo, preden bomo odpluli po morju!«

10 Rečem **Jaz**: »Danes se bo treba postiti, vsaj do nasprotne obale; tam se bo pa že kaj našlo.«

11 **Tomaž** pa očita Judu takšno prostaštvo in reče: »Le kako moreš sredi najbolj vzvišenega Gospodovega pouka ziniti takšno živalsko prostaško pripombo?! Ali nimaš nobene časti in nobenega sramu v sebi? Če že imaš takšno kričečo volčjo lakoto, si pač vzemi v prihodnje s seboj kakšno popotnico; ampak takšne pripombe dajati Gospodu, je vsekakor prehudo prostaško, da bi lahko o tem izgubljali še kakšno besedo!«

12 Reče **Juda**: »Ja, ja, spet sem pozabil, da si tudi ti v naši družbi. Ti si in ostaneš veta drumoj vzgojitelj in zdi se, da imaš resnično veselje s tem, da mi ob vsaki priložnosti zadaš kakšen udarec. Saj je tudi prav; če te veseli, počenčaj to še naprej, toda jezil se nad teboj ne bom nikdar več!«

13 Reče **Peter**: »Je tudi bolje; sicer pa ima Tomaž vendarle prav, čeprav je včasih tudi nekoliko strog. Jaz pa menim, da moramo vedno gledati na Gospoda; če On nekaj pove, potem je dobro in prav, da je tako povedano, in vsak naj se nato ravna po tem! Če pa Gospod nič ne reče, potem gre nam še manj, da bi kaj govorili! Menim, da moramo to, posebno v Gospodovi navzočnosti, vselej upoštevati, da bo med nami mir in edinost!

14 Moj ljubi brat Tomaž, glej, če lačni Juda že pred Gospodom ne molči, bo imel pred teboj še veliko manj strahu! Če pa se že svarimo med seboj, potem opustimo vsako ostrino in vsako zbadanje, da bo tisti Izaijev izrek, ki nam ga je o Sebi oznanil Gospod, veljal tudi za nas, Njegove učence!«

15 Rečem **Jaz**: »Tako je prav, Moj ljubi Simon Jona! Tako naj se med vami in končno med vsemi ljudmi! Kajti če ima kdo kakšno rano in položi nanjo nekaj ostrega, rane ne bo ozdravil, ampak jo bo še povečal in se še bolj poškodoval. Kdor pa rano namaže z balzomom in čistim oljem, jo bo tudi kmalu ozdravil in tako popravil škodo v mesu.

16 Toda zdaj že tudi mornarji Mojega prijatelja Kisjonaha krmarijo proti obali in on sam je pri njih; zato pojdimo na obalo, da bomo pri roki, ko bodo mornarji vrgli vrv; potem bomo ladjo potegnili k obali in se nato hitro vkrcali nanjo; kajti za to obalo imajo nasprotni veter in zato težko pristanejo tik ob njej. Veter pa nam bo zelo pomagal pri prevozu in nas bo v kratkem času prepeljal na drugo obalo. Toda zdaj pohitimo dol na obalo, da se ne bodo zaman trudili!«

178. Sveta družba potuje s Kisjonahovo ladjo na drugo obalo. Mornarski obed na obali. Veselje prebivalcev zaradi prihoda Ozdravitelja. Čudežno ozdravljenje nemega in slepega obsedenca. Neki vrli mož povabi Gospoda in Njegove v svojo hišo.

Mt 12, 22–23.

1 Zdaj pohitimo na obalo in prispemo ravno o pravem času, ko mornarji vržejo ladijsko vrv na obalo. Peter, sam zelo spreten mornar, takoj zagradi vrženo vrv; zdaj potegnemo ladjo zlahka k obali, se takoj vkrcamo vanjo in ladja nas potem tudi v poldrugi uri pripelje na drugo obalo, in sicer v bližino trga, ki je bil do polovice naseljen z Grki, do polovice pa z Judi.

2 Obalo smo dosegli, ko je večerna zarja še prav dobro osvetljevala okolico in smo še lahko vse dobro razložili. Kisjonah je poslal v trg dva sla poizvedovat, ali bi se dalo dobiti stanovanje za vsaj sto ljudi. Toda poslanca sta se kmalu vrnila, ne da bi kaj opravila, in zato smo čez noč ostali na ladji, ker se je veter polegel in je morje le rahlo valovalo.

3 In Kisjonah je dal kmalu nato prinesiti iz ladje precejšnjo količino kruha, vina in lepo pečenega mesa, njegova žena in njegove hčerke pa so nam stregle. Da je bilo to dogajanje zelo po volji Judu, ki je že na prejšnji obali občutil velike želodčne težave, je komaj treba omenjati.

4 Kisjonah Me tudi vpraša, ali naj na ladji zaneti ogenj, saj noči na morju običajno postanejo precej hladne kljub še tako hudi dnevni vročini. Jaz mu to dovolim in v veliki svetilni ponvi, v kateri je bilo zadosti čiste smole, olja in drugih lahko gorljivih snovi, so takoj zanetili ogenj; ta ogromna ladijska baklja je kmalu gorela z visokim plamenom in razširjala po vsej okolici močan sij. To pa je tudi še prekmalu privabilo množico radovednežev iz trga na obalo in med njimi so bili nekateri, ki so Me iz obale, ki je bila zelo blizu, prepoznali na ladji in začeli vriskati, da sem Jaz, kot znani čudežni ozdravitelj, prišel v njihov kraj; kajti tam je bilo mnogo bolnikov.

5 Mnogi so z obale hiteli spet domov in pripovedovali po vsem kraju, da sem Jaz na ladji.

6 Ni dolgo trajalo in prinesli so na obalo nemega in obenem slepega obsedenca, in ljudstvo Me je prosilo, ali bi ga mogel in hotel ozdraviti.

7 Prihitelo pa je tudi precej **farizejev** tega kraja, da bi videli, kaj se bo zgodilo in so govorili ljudstvu: »Tega pa gotovo ne bo mogel ozdraviti!«

8 Jaz pa sem tega obsedenca v trenutku ozdravil z ladje, tako da je mogel oboje, videti in govoriti. (Mt 12, 22) Tedaj se je vse ljudstvo tega kraja na vso moč prestrašilo in **Judje**, ki niso bili farizejem naklonjeni, so kričali: »To je resnično Sin Davidov, ki ga pričakujejo vsi Judje!« (Mt 12, 23)

9 Bil pa je v tem kraju **mož**, pošten in pravičen; ta se je približal

ladji in rekel: »Božansko veliki, čudodelni Mojster! Si boš mar na tej zibajoči se ladji pustil od vetra in občutnega nočnega hladu vso noč jemati svoj gotovo potrebni počitek!? Posebnost te morske okolice, ki je vsakomur dobro poznana, je, da vsakemu bolj vročemu dnevu sledi v enakem razmerju hladnejša noč, iz katere nastanejo vsakovrstne bolezní med ljudmi, ki prebivajo tu okrog; jaz pa imam veliko, prostorno in dobro opremljeno hišo, da bi lahko Ti s Svojimi učenci vred imel v njej več kot dovolj prostora, in tam bi lahko ostal, dokler bi hotel; tudi zmerne oskrbe s hrano vam ne bo primanjkovalo!«

10 **Jaz** mu rečem: »Ja, tvoje povabilo sprejemem; vem namreč, da v tvoji duši ni pretvarjanja. Toda tu je tudi Kisjonah s svojo ženo in svojimi hčerami; on je tisti, kateremu pripada ta ladja, in je zvest učenec in mož po Mojem srcu; imaš prostora tudi zanj?« Reče **stari mož**: »In če bi bilo tu še več takšnih družin! Kdor je s Teboj, bo dobrodošel moji hiši!«

11 Rečem **Jaz**: »Tako naj bo tudi tvoja hiša deležna velikega zveličanja!« (Kisjonahu): »Zato pristani z ladjo tik ob obali, da lahko udobno stopimo na kopno!« To se je pri priči zgodilo, in kmalu nato smo prišli v hišo našega starega moža, ki je s svojimi takoj pripravil vse potrebno za naše čim udobnejše bivanje.

179. Ponižnost in plemenitost starega gostitelja. Rodovitna, toda nezdrava okolica. Milost od zgoraj. Gospod namigne na Svoje veličastvo. Ljudstvo slavi ozdravitelja in pove templarjem resnico o njihovi sramoti.

1 Ko je bilo preskrbljeno prenočišče, je prišel **starec** s svojimi sinovi, ki so bili večinoma ribiči, mornarji in tesarji, k Meni in rekel: »Gospod, tako hitro in dobro, kot je bilo v tem kratkem času le mogoče, je vse pripravljeno za vaše prenočišče in zdaj lahko, kakor vam je všeč, to uporabite. Gospod si Ti kakor vedno in povsod, tako zdaj tudi v tej hiši, ki sem jo zgradil s svojimi sedmimi sinovi. Ukaži, kakor in kar hočeš, in jaz bom Tvoj hlapec in Ti bom služil z vso svojo hišo!«

2 Rečem **Jaz**: »Ti si, kar si, in tudi Jaz sem, kar sem; ker pa si tako skromen in se ponižuješ, boš zaradi tega tudi nekoč povišan v Mojem kraljestvu! Za danes pa ne potrebujemo ničesar, razen nekaj počitka; jutri pa pokliči bolnike tega kraja semkaj, da jih bom ozdravil.«

3 Reče **starec**: »Tu boš pa dobil obilo dela; kraj ni majhen in komaj bi se našla hiša, v kateri ne bi bilo bolnika! Ta okolica je sicer ena najbolj rodovitnih vzdolž prostrane morske obale, toda začuda za ljudi tudi najmanj zdrava; nič drugega kot mrzlica in bule vsake vrste!«

4 Rečem **Jaz**: »Pusti to! Jutri bo vse drugače; oskrbi pa se za jutri

z ribami, da se bodo Moji učenci, ki so se danes večinoma postili, spet enkrat nasitili! Vse ti bo povrnjeno!»

5 Reče **starec**: »Gospod! Odpusti mi, da Ti tu ugovarjam! V moji hiši so našli prenočišče in se nasitili že tisoči, in še nikoli nisem od nikogar ničesar sprejel, toliko manj bom od Tebe! Moje račune stalno izročam vetrovom in ti jih odnašajo k zvezdam, kjer prebiva vsemogočni Oče; On je bil še vedno moj najzanesljivejši plačnik in povračevalec in bo to tudi tokrat! Koliko bolnih in betežnih smo mesece dolgo negovali pri meni, pa kljub nezdravemu podnebjju še nikoli ni zbolel noben pripadnik moje hiše! Gospod! To je milost od zgoraj in zato nikar nič ne govori o kakšnem povračilu ali celo plačilu; kajti jaz ne bi sprejel niti enega niti drugega! «

6 Rečem **Jaz**: »Ja, vendar pa ravno to ni tako preprosto! Če ti Jaz ne povrnem, bo tudi povračilo od zvezd nekoliko pičlo! Kajti Meni je dana oblast, da govorim in ukazujem zvezdam in končno celo *vsemu!*«

7 Ob tem **starec** silno ostrmi in ne ve, kaj naj reče. Šele čez nekaj časa reče nekoliko malodušno: »Za Jehovovo voljo! Si Ti morda celo sam angel iz nebes ali Ti kakšen angel pomaga in Ti je od Očeta iz nebes dan za služabnika?«

8 Rečem **Jaz**: »Pojdi kar najbolj brezskrbno k potrebnemu počitku; jutri pa se ti bo veliko razodelo! Zdaj pa pojdi ven in povej ljudstvu, ki še zunaj razgraja, naj ravno tako odide k počitku; jutri pa naj spravijo sem vse bolnike in Jaz jih bom ozdravil.« Starec je šel ven in storil, kar sem mu ukazal.

9 Tedaj je **ljudstvo** začelo glasno vriskati in je kričalo: »Blagor prevzvišenemu Sinu Davidovemu! Prišel je k nam, da bi nas osvobodil vsake nadloge! Sicer ne vemo, od kod je prišel k nam; toda za zdaj je gotovo, da je Božji duh z Njim, kakor je bil z Njegovim praočetom Davidom! Kajti če ne bi bil z Njim Božji duh, ne bi ozdravil obsedenca!«

10 Z ljudstvom pa so prišli tudi nekateri **farizeji**, da so kot jeruzalemska tempeljska policija opazovali vse, kar bom morda Jaz, o katerem so že veliko slišali, nadalje še storil tu. Ozdravitev obsedenca, ki je bil obenem gluhi, nem in slepi, jih je že močno pretresla in nenehoma so se posvetovali, kaj bi bilo treba storiti, da bi Me pred ljudstvom osumili za potepuha, lumpa, sleparja ali celo s hudičem povezanega čarovnika. Zato so tudi rekli ljudstvu: »Jutri se bo že pokazalo, katerega duha otrok je! Saj bomo vendar videli, kako bo ozdravil te mnoge pohablence, hrome in gobavce!« Reče **ljudstvo**: »Če je najhujšega tako nenadoma ozdravil, bo druge ozdravil gotovo toliko lažje! Vi pa sploh ne smete govoriti o takšnih rečeh; še nikoli niste ozdravili nobenega človeka, niti z vašimi dragimi molitvami, še manj pa z vašimi amuleti, ki jih hvalite pred bolniki in jim jih prodajate za drag denar!

11 Ta ima Božjega duha v telesu; to nam je že s tem edinim

dejanjem več kot dovolj dokazal; vi pa v sebi nimate sploh nobenega duha razen napuha, lakomnosti in oblastiteljnosti!

12 Vi pač hočete biti prvi za Bogom in od nas ljudi zahtevate Božje čaščenje; toda povemo vam, da ste za nas zadnji in stokrat hujši od vseh poganov! Kajti vi ne storite ničesar v naš blagor; nič ne delate, in tisti, ki pridejo v vašo šolo, postanejo po nekaj letih tako neumni in temačni, da jih gotovo noben angel brez posebne Božje oblasti in moči ne bi mogel več popraviti! In vendar je to še najboljše od vseh vaših skrbi in prizadevanj za naš domnevni blagor!

13 Žene svojih sovernikov, Judov, zapeljujete stokratno v prešuštvo in nečistujete z njihovimi hčerami; toda to ni še nič! Kadar pa se kakšen drug ubog hudič tako daleč pregreši, ga kamnate, če je reven; če pa je bogat in ugleden, se lahko odkupi in ostane povrh tega še vaš prijatelj!

14 Judje, vaši tovariši, vas seveda ne poznajo tako dobro kot mi, Grki, in če vas že poznajo, ne smejo nič govoriti; zato vam tudi mi povemo, posebno ob tej ugodni priložnosti, kaj povsem utemeljeno mislimo o vas!

15 Zdaj pa le pojdite hitro domov, sicer pridi vja nad vas vihar grških pesti! Mi pa bomo tukaj stražili; nikar si pa ne drznite, da bi se kakor koli dotaknili tega človeka, sicer boste imeli opraviti z nami!

16 Tudi mi smo bili Judje in smo zdaj veseli, da smo Grki; toda četudi smo po imenu in pred policijo Grki, smo v srcih vendarle resnični Judje – toda seveda ne kakor vi, ki svoje bogočastne molitve prodajate za denar in jim pripisujete najbolj lažnive učinke!

17 Mi sami molimo Boga zato, ker je Bog, in mi kot Njegova bitja smo Ga dolžni moliti. Zato odidite, kajti vaša bližina nam je bolj zoprna od smrdeče mrhovine!«

18 Na to nedvoumno izjavo ljudi, od katerih je bila dobra polovica Grkov, ki so tu prebivali, so jo farizeji kar najhitreje popihali, ljudstvo pa je vriskalo nad to zmago, da je lahko tem brezdelnežem, kakor je navadno imenovalo farizeje, enkrat porinilo resnico pod njihove vohljaške nosove.

180. Posvet farizejev. Dober načrt mladega farizeja za zavarovanje Zveličarja in njegov govor ljudstvu.

1 Ta kraj je bil sicer znan zaradi svojih ostroumnih prebivalcev. Tako bi moral biti vsak, ki bi se lahko spoprijel z njimi, posebno še z Grki, že prirojeno zdrave pameti; in tako so tukaj živeči farizeji prav dobro vedeli, da se s *tem* ljudstvom ni dobro prepirati. Zato tudi tokrat niso veliko ugovarjali in so šli svojo pot domov. Toda doma so potem toliko bolj tuhtali o tem, kako bi Me lahko osumili ali celo povsem uničili.

2 **Eden** med njimi, nekoliko boljšega duha, je rekel na koncu, ko

se mu je posvetovanje zdelo že predolgo: »Bratje, nepristojno menim, da bi šli zdaj spat, da bomo jutri zbrani v glavi in v srcu! Kaj nam danes koristi vse naše tuhtanje in premlevanje?! Jutri bo nov dan. Počakajmo, da bomo videli, kaj nam bo prinesel, in potem si bomo z Jehovovo pomočjo vendar prišli bolj na jasno, kaj je s tem nenavadnim človekom. Ni dvoma, da je na njem nekaj izrednega, kajti ozdravljenje obsedence na obali celo kar z ladje, ne da bi se ga sploh dotaknil, je pojav, ki ga, kolikor jaz vem, še ni bilo!

3 In tako počakajmo, kaj vse bo še jutri sledilo, potem si bomo lažje ustvarili popolnejšo sodbo o tem! Preveč tvegano bi namreč bilo, da bi ga že zdaj brez premisleka obsodili, posebno ob tem velikem razburjenju našega ljudstva, ki se že zdavnaj drži bolj Grkov kot pa nas, ki smo mu že dolgo trn v peti. Zato se ravnajte po mojem dobrem sprevidu. Jutri bo nov dan, ki utegne biti za nas ugodnejši, kot je bil današnji!«

4 Reče **drugi**: »Kaj pa naj storimo glede zmerjanja, ki smo ga bili prej deležni od ljudstva? Ali naj tudi ob tem mirno zaspimo in si ne delamo sivih las zaradi njega in ga pozabimo, kot da ga nikoli ne bi bilo in ga nikoli ne kaznujemo?«

5 Reče **boljši**: »Znebi se ga (*to je »Zahtevaj denarno kazen!«*), če moreš! Ali pokliči zločince na odgovornost še danes ali jutri, če ti je to mogoče! Kaj lahko opravi posameznik proti mnogim?! O tem molčati se zdi meni vsaj za zdaj še najpametneje. Če pa že hočeš vnaprej kaj storiti proti temu, te ne veže nobena postava; jaz sam zase pa bom počakal, kako se bo zgodba razpletla in bom šele potem primerno ukrepal. Jabolko mora na drevesu najprej dozoreti, če nočeš ugrizniti v kisló. Me razumeš?!«

6 Na te besede nekoliko boljšega farizeja, ki je bil še mlad, življenja vesel človek, in zato ni dal prav veliko na stare skopušne mošnjikičarje, so se vsi farizeji in pismouki podali k počitku, od svojih služabnikov pa so določili enega, ki je moral stražiti, da ne bi zjutraj zamudili prvih zgodb, ki so se utegnile zgoditi v zvezi s čarovnikom.

7 Potem ko so že vsi, in tudi stražar, ki so ga postavili, trdno spali, pa je šel nekoliko **boljši farizej** ven na prosto in je sam pri sebi premišljal, kaj naj stori, da bi starim preprečil izpeljavo njihovih hudobnih načrtov. Razmišljal je: »Ko bi le mogel priti do tega čudodelnika, potem bi mu že lahko svetoval, kaj naj stori, da se bo lahko neoviran od mojih kolegov lotil ozdravljanja! Toda kako priti k njemu? Razburjeno ljudstvo obkroža hišo in, kot slišim, že vodijo in prinašajo bolnike; jutri bo nastala velika gneča, tako da ne bo mogoče blizu. Že vem, kaj bom storil! Zdaj grem k ljudstvu in mu naravnost povem, kako menim, in mu pokažem, da sem tudi sam sovražnik starih denarnih zelotov in moram čudodelniku nekaj odkriti, sicer bo komaj lahko koga ozdravil! Če mi bo ljudstvo dovolilo, je dobro, če mi pa tega noče dovoliti, no, potem sem vsaj ubogal svoje srce.«

8 S takšnimi mislimi se spet odpravi k ljudstvu, ki je v svetli mesečni noči v njem še prekmalu spoznalo znanega mu mladega rabina.

9 Takoj mu gredo naproti **Grki**, ki so prej tudi bili Judje, in ga zelo osorno vprašajo, kaj ob tem času išče tu, in ali je morda vohun. **On** pa v dobrem, zaupljivem tonu reče: »Ljubi možje in prijatelji! Seveda pokriva moje kožo farizejska obleka in, kot veste, sem tudi v resnici farizej; kajti kot prvorojenec bogate hiše v Jeruzalemu sem moral postati to, kar so hoteli moji slabovestni starši. In tako sem po zunanosti pač farizej, toda v srcu veliko manj kot vsi vi, čeprav ste zdaj Grki.

10 Moj namen in razlog sta preprosta: Moje kolege poznate tako dobro kot jaz in veste, kakšne pravice si lastijo. Teologi so, in nihče ne sme v Pismu ničesar razumeti razen njih samih, čeprav, med nami rečeno, morda vse (*drugo*) razumejo bolje kot ravno Pismo; toda za to jih je izbral tempelj in zato si lastijo svojo domnevno pravico, in proti temu ne morete nič.

11 Tako so tudi zdravniki in zato ne trpijo, da bi prišel kakšen tujec in jim s svojo umetnostjo kratil njihove dohodke; tudi za to so od templja privilegirani in se znajo za svojo pravico bojevati, in proti temu ne morete ničesar storiti ali doseči.

12 Prav tako so v posebnih primerih, ki jih je določil Mojzes, tudi sodniki in gospodarji nad življenjem in smrtjo svojih podrejenih in lahko izvršujejo to oblast, kakor, kadar in nad komer hočejo, in niso pri tem nikomur odgovorni; le da morajo vsako leto poslati v Jeruzalem seznam in so navadno pohvaljeni, če pošljejo poleg letne najemnine, ki jo morajo za sinagogo in shodnico oddati templju, obsežen seznam tistih, ki so jih obsodili.

13 Kajti vse te službe že od zdavnaj tempelj prodaja ali daje v dosmrtni najem; mi smo tukaj zgolj najemniki, jaz pa le podnajemnik.

14 Povem vam, takšna sinagoga in shodnica stane v templju veliko denarja! In zato, da jo lahko oddajo za toliko več denarja, jo tempelj privilegira z vsakovrstnimi vknjiženimi pravicami, ki si jih potem takšen najemnik, ki ima zakone na svoji strani, ne pusti tako zlahka omejiti.

15 Seveda lahko postane nekdo kupec ali najemnik sinagoge šele takrat, ko je bil v templju pod najtežjimi prisegami posvečen v farizeja; ko pa je postal enkrat farizej, potem ni več mogoče, da bi to prenehal biti!

16 In vidite, čeprav bi pravi Jud moral pljuniti pred takšnimi tempeljskimi goljufijami, so te celo državno priznane in sankcionirane, in proti temu ne morete nič. Lahko bi vam povedal še več, toda to je dovolj, da vam vsaj toliko pojasnim, da vidite, kakšne pravice imajo farizeji, proti katerim se s silo za zdaj na žalost ne da ničesar storiti.

17 Če ne bi jaz zaradi dobre stvari te stare, maščevalne kolege

pomiril, bi vi imeli že zelo usodne sitnosti; hoteli so namreč že poslati v Kafarnaum po legijo vojakov in vso hišo predati sodišču! Tako sem torej vaš prijatelj in ne sovražnik, še manj pa prekanjen sovražnikov vohun! Samo ne izdajte me zaradi tega! Če pa se vam moj dobri nasvet ne zdi preslab, mi potrpežljivo prisluhnite!«

18 Reko **trije**: »Zdiš se nam poštenega srca; torej govori in povej, kaj naj storimo! Toda nikar si nas ne drzni preslepiti in prevarati; kajti to bi plačal z življenjem!«

19 Reče **mladi farizej**: »Tega se ne bojim, in če bi imel sto življenj, bi vam jih vse dal za resničnost tega, da mislim zares pošteno! In tako me poslušajte: Zdaj torej veste, da farizejem pravzaprav ne gre za nič drugega kot za njihove najemniške dohodke. Pojdite torej zjutraj tja in se dogovorite z njimi za določeno vsoto za to, da bo čudežni zdravnik, ki je zdaj tukaj, smel jutri brez vseh sitnosti ozdraviti bolnike tega kraja, in stari lakomneži vam bodo brez vseh ovir dali dovoljenje; in če nočete ali ne morete takoj položiti denarja, jim to vsaj obljubite, pa se bo tudi uredilo!

20 Čudodelniku bi prvič le še rad svetoval, da naj po ozdravljenju bolnikov čimprej zapusti ta kraj, sicer bodo denarja lakomni farizeji takoj zahtevali še nadaljnje dovoljenje; drugič pa, ker takšni čudežni zdravniki navadno posegajo v preroštvo in začnejo obdelovati ljudstvo za svoje namene tudi duhovno, naj tu česa takšnega ne začneja, ne morda zaradi mene, marveč zaradi starih, ki so tukaj glede tega ravno zaradi vas Grkov neznosni!

21 In končno, naj ga ljudstvo pred starimi lisjaki ne razglaša za Sina Davidovega; kajti to je še najhujša strahota za moje stare kolege! Če boste to upoštevali, bi moralo – kar želim od vsega srca – vse potekati v vsej tišini in miru; sicer pa bi resno lahko prišlo do kričečih prizorov!«

181. Ljudstvo dobro sprejme mladega, boljšega farizeja. Grožnja ljudstva in načrt upora proti templjarjem. Mladi farizej zvito preslepi svoje kolege.

1 Reko **trije Grki**: »Tvoj nasvet ni tako slabo mišljen; vendar nam ni povsem všeč! Kako dolgo naj okrutna oblast teh sleparjev ljudstva še traja?! Naveličali smo se jih, čeprav nimamo z njimi nobenih stikov več; kljub temu nas stalno dražijo, nas sramotijo v svojih shodnicah ter nas obsojajo in preklinjajo ob vsaki priložnosti. Kako dolgo naj še dopuščamo takšne stvari? Poleg tega pa so v meščanskih zadevah tudi naši sodniki in če hočemo doseči pravico, si jo moramo vedno drago kupiti. Glej, to je zelo huda stvar, in zato menimo, da bo tukaj jutri za vselej konec te oblasti; jutri bodo vsi tukaj živeči Judje prestopili k nam, farizeje pa bomo, ker so za nas docela nekoristni, vrgli ven, razen tebe, če hočeš ostati pri nas! – Glej, to je naš načrt,

ki smo ga pravzaprav že izpeljali, ker zdaj ni nobenega pravega Juda med meščani tega trga! Kaj meniš o tem?»

2 Reče **mladi rabin**: »Če se vam bo načrt posrečil, bi proti njemu težko imel kdo manj pomislekov kot jaz! Toda bodite pri tem res previdni kakor krokarji, sicer bi se vam z menoj vred nikakor ne godilo tako, kot bi želeli! Daljnosežnih šap starih lisjakov ne pozna nihče bolje kot jaz. Njihove sokolje oči vidijo skozi zidove in njihova ušesa slišijo na ure daleč, kar se kjer koli govori. Zdaj me pa pustite oditi domov, da ne bodo posumili vame; začenja se že daniti in lisjaki se bodo kmalu zbudili, in če bi me pogrešili, bi bilo vsega konec!«

3 Reko **trije**: »Torej pojdi; vendar pazi, da nas ne izdaš starim lisjakom! To bi se namreč zate zelo slabo končalo!«

4 Mladi farizej gre svojo pot domov in najde vse še v globokem spanju, tudi stražarja. Tega pa prebudi in naredi velik hrup, ker je spal. To prebudi tudi stare lisjake in nekateri pridejo ven, da bi videli, kaj se dogaja.

5 **Mladi farizej** pa je rekel, kot da bi bil silno jezen, da je šel, ker ni mogel spati, pogledat, ali postavljeni in plačani stražar opravlja svojo dolžnost: »In glejte in se jezite z menoj – spal je trdnije od nas vseh! In svita se najpomembnejši dan, o katerem bodo morda govorili daljni potomci, postavljeni in drago plačani stražar pa spi! Ah, ta je pa vendar nekoliko prekreпка! Če nas danes ponoči ne bi posebno varoval Jehova, bi nas vse skupaj lahko pomorila razdražena ljudska množica!«

6 Pri teh besedah se starci zgrozijo in začno spoznavati, v kolikšni nevarnosti so bili, in nadvse hvalijo svojega mladega kolega, da je kot Božji angel bedel nad njimi.

7 Mladeniča bi seveda skoraj posilil smeh; toda zbral se je in s silo zadržal, kar bi bil rad storil na vse grlo. Stražarja je z nogo sunil, sicer ne preveč močno, in mu ukazal, naj tako nekoristen, pri priči izgine. Stražar je tudi takoj odšel; kazalo je, kot da razume mladeniča.

8 Ko je stražar odšel in je jutro že močno začelo naznanjati prihajajoči dan, reče **mladenič**: »Bratje, menim, da ne smemo izgubljati časa, hitro moramo oditi, da ne zamudimo tega, kar se bo tam dogajalo!«

9 Reko **stari**: »Ja, prav imaš, ničesar ne smemo zamuditi! Ali si poslal sla v Kafarnaum po vojake za morebitne renitentne (uporniške) primere?«

10 Reče **mladenič**: »Če bi pri tem čakal na vaše ukaze, bi bili že zdavnaj izgubljeni! Vse je že opravljeno! Ali bodo vojaki kmalu prišli, to je pa drugo vprašanje; do Kafarnauma je namreč precej daleč in kam drugam še dalj. Zato potrpežljivo počakajmo, kaj se bo zgodilo – ali biti ali ne biti! (Mladeničev pregovor.)

11 Seveda se razume samo po sebi, da mladenič na sla, ki bi šel po vojake v Kafarnaum, ni niti pomislil; saj je sam sovražil stare farizeje, ker je bil tudi skrivaj privrženec nauka esenov, in zato ni

ničesar želel bolj goreče, kot pripraviti konec starim tempeljskim junakom.

12 **Stari** pa še niso zajtrkovali in so rekli mladeniču: »Ej, ej, ko bi le vojaki kmalu prišli! Seveda je že skrajni čas za odhod tja, toda preden pridejo vojaki, lahko še zajtrkujemo; saj čarovnik menda ne bo začel počenjati svojih štorij *pred* sončnim vzhodom?!«

13 Reče **mladenič**: »O, gotovo ne! Če bi vam bilo prav, bi šel samo za trenutek pogledat, ali se pri Baramovi hiši že kaj premika, vi pa lahko medtem pozajtrkujete.« (Baram je bilo ime tesarju, pri katerem je Gospod prenočil; kraj pa se je imenoval Jesaira; tam je dandanes puščava.)

14 Reko **stari**: »Se boš danes postil?« – **Mladenič**: »To ne; toda kot dobro veste, pred vzhodom ne morem ničesar zaužiti, zato mi kaj malega prihranite!« Reko **stari**: »Že prav, le hitro pojdi in nam kar se da hitro prinesi dobro novico, posebno o vojakih, kajti brez njih smo – kot zmeraj praviš – izgubljeni!«

15 Mladenič takoj odide, **stari** pa še enkrat zakličejo za njim: »Samo ne pozabi na vojake!« **Mladenič** zakliče nazaj: »Le zanesite se name!«; sam pri sebi pa je še dodal: »Ste že izgubljeni!«

182. Jezusova jutranja molitev. Gospod pokliče Ahaba, mladega, boljšega farizeja. Kateri greh ne bo prištet. Farška biblija, ki jo je sestavila duhovniška nezmotljivost. Prevara s tempeljskim gnojem. Veliki čudež ozdravljenja.

1 Ko pride mladenič k Baramovi hiši, vidi, da so jo tesno obkolili bolni in zdravi; vprašal pa je nekoga, ali sem Jaz že pokonci. Star, vrli **Grk** mu reče: »Ja, je že pokonci in je enkrat že bil pred hišo; tedaj pa Ga je stari Baram povabil k zajtrku in potem je odšel spet v hišo.«

2 Vpraša **mladenič**: »Kaj pa je delal pred hišo?«

3 Reče **Grk**: »Nič drugega, kot da je povzdignil svoje oči k nebesnemu svodu, in videti je bilo, kakor da bi si iz njega vzel moč; toda Njegov pogled je bil kakor pogled velikega vojskovodje, na katerega namig morajo ubogati milijoni ljudi in živali! Bilo je sicer nekaj nadvse prijaznega na Njegovem obrazu, toda obenem sem opazil na njem resnost, kakršne moje oči še niso videle. Bil sem le vesel, da me ni prav trdno pogledal; resnično, odkrito priznam, Njegovega pogleda ne bi prenesel! In vendar me je spet vleklo k Njemu z nerazumljivo močjo, ki se ji ne bi mogel upirati, če Ga ne bi bil Baram prej poklical k zajtrku!«

4 Reče **mladenič**: »Kaj meniš po vsem tem o Njem? Kaj naj bi bilo kar najverjetneje z Njim ter kdo in kaj bi On lahko po tvoji zmeraj ostri sodbi bil?«

5 Reče **starec**: »Jaz sem sicer Grk, torej po vaši izjavi v več bogov

verujoč pogan; toda v bistvu sem prav tako malo pogan kot ti, in verujem samo v *eno* najvišje božanstvo! Toda ta čudodelnik bi me čisto zlahka prepričal o veri v vse te številne bogove; kajti če ta ni vsaj utelešeni polbog, se odpovem svoji človeškosti!»

6 Reče **mladenič**: »Res, zelo rad bi ga videl! Ko bi le mogel priti v hišo, bi se kaj hitro seznanil z njim! Človeku bi moralo biti vendar največ do tega, da bi s takšnim možem izmenjal vsaj nekaj besed.«

7 Medtem ko mladi farizej še tako govori, pridem **Jaz** ven in ga pokličem: »Ahab, sin Tomaža iz Toreha, pridi; če si lačen in žejen resnice, boš tu nasičen!«

8 Reče **mladenič**: »Gospod! Nikoli se nisva videla in kolikor vem, nisi bil nikoli tukaj v Jesairi! Kako to, da poznaš mene in mojega očeta?!«

9 Rečem **Jaz**: »Še dosti več vem o tebi in vsej tvoji hiši, vendar to tu ne pomeni veliko; toda, da si to noč stražil Zame in marsikaj tvegal, to zelo cenim in ta žrtev ti ne bo ostala nepoplachana! Pridi!«

10 Ahab gre zdaj skozi ljudstvo hitro k Meni in nikakor ne more dojeti, kako lahko Jaz vse to vem.

11 Rečem **Jaz**: »Ne čudi se tako zelo; kajti priča boš še čisto drugačnim stvarem! Prav dobro je, da si stare pustil doma; motili bi te ljudi v veri, brez vere pa bi bilo težko pomagati vsem tem številnim bolnikom. Ko bodo ti ozdravljeni, lahko še vedno pridejo in zadostijo svoji tempeljski in mošnjičarski vesti. Zato ostani za zdaj tu, naj čakajo nate, dokler ne bom gotov! Jaz vem za vse. Ti si jih sicer krepko nalagal; toda greh v takšen namen Bog vedno odpušča! Ali razumeš?«

12 Reče **mladenič**: »Seveda poznam postavo in vem, da je Mojzes rekel: 'Ne smeš krivo pričati zoper svojega bližnjega!' Nadvse spoštovanja vredna postava – ki pa je žal nihče ne spoštuje manj kot ravno moji kolegi; oni pravijo, da je krivo pričevanje v korist templja in njegovih služabnikov Bogu všečno, pravično pričevanje zoper tempelj in njegove služabnike pa od Boga prekleto, in tisti, ki prav in po resnici pričuje zoper tempelj in njegove služabnike, mora biti kamnan!

13 V Mojzesu sicer kaj takega ni zapisano, toda templjarji govorijo in učijo, da je zapisana beseda v knjigi mrtva, oni pa so živa knjiga, v katero Bog vsak dan po angelu zapisuje Svojo voljo; in tako imamo zdaj že povsem novo biblijo, ki je pravo nasprotje vsega tistega, kar so učili Mojzes in preroki!

14 Po tem novem tempeljskem spisu zato laž ob pravem času in za dober namen ni le dovoljena, marveč včasih celo zapovedana, zlasti v korist templja! Kdor zna v korist templja dokazano najbolje in najtrdovratneje lagati, ta v templju veliko velja.

15 Gotovo ti ni neznano, da zmeraj pred prazniki tempelj očistijo in se nabere veliko gnoja in vsakovrstnega blata. Ves ta gnoj – ker je presuh, preveč prsten in preveč peščen – ni vreden, da bi ga odnesli; toda tam so nekateri resnični preroki gnoja. Ti gredo po vsej

deželi in prodajajo gnoj v najmanjših količinah; za težo enega jajca navadno zahtevajo srebrnik! Tempeljski gnoj je potem duša drugih vrst gnoja, s katerimi lahko verneži gnojijo svoja polja, in potem zares menijo in verjamejo, da njihova polja in njive brez tempeljskega gnoja sploh ne bi mogla roditi plodov, in celo če bi jih rodile, bi vendar bili brez Božjega blagoslova in zato nikomur ne bi mogli koristiti.

16 Pogosto se zgodi, da takšni preroki gnoja prehitro izpraznijo brento gnoja, ki so ga napolnili v templju in ga potem raznašali in prodajali po vsej deželi; tedaj napolnijo svoje brente spotoma kar s prvim cestnim gnojem in tega potem tudi še prodajajo kot pristni tempeljski gnoj, tako da na koncu vsak od stotih prerokov gnoja proda desetkrat toliko gnoja, kot ga je naložil v templju. Glej, tu je pravzaprav že prva prodaja najhujša prevara, ker je tempeljski gnoj gotovo veliko slabši od vsakega drugega hlevskega gnoja; toda to še ni dovolj; slepi in poneumljeni ljudje morajo na koncu kupovati tudi cestni gnoj za pristni tempeljski gnoj!

17 Toda to ni še nič! Ker se takšna goljufija opravlja v korist templja, ne le da ni greh, marveč je celo krepost – in ker je templju, je seveda tudi *Bogu* všečna! – O Mojzes!

18 Če pa si kdo drzne o učinku tempeljskega gnoja, ki je toliko kot nič, ljudem povedati resnico ali vsaj pokazati na drugo goljufijo, in sicer da se tudi cestni gnoj prodaja kot tempeljski gnoj, bo preklet kot grešnik zoper tempelj in naj pazi, kako bo odnesel živo glavo!

19 In tako kot gnoj je še sto drugih stvari, ki niso nič drugega kot laž in prevara; če jo kdo razkrije ljudstvu, Gospod, naj mu bo Jehova milostljiv in usmiljen!

20 To, da sem svoje stare kolege krepko nalagal, se tudi meni samemu ne zdi greh, zlasti ker lahko s tem takšnega moža, kakršen si Ti, obvarujem pred zalezovanjem, ki mu je pri mojih kolegih izpostavljen vsakdo, pri katerem zaslutijo samo iskro boljšega spoznanja in jasnejšega razuma. Zdaj pa le opravi Svojo zadevo s temi bolniki, sicer bi lahko stari podleži prišli semkaj, še preden bom šel ponje!«

21 Rečem **Jaz** Ahabu: »Glej, vsi so že ozdravljeni! Slepí vidijo, hromi hodijo, gluhi slišijo, nemi govorijo in vsi, ki so bili pripeljani semkaj s kakršno koli nadlogo, so zdaj povsem zdravi in čili! Zdaj jim bom samo rekel, naj odidejo domov, in ti lahko potem pripelješ svoje kolege semkaj, pred tem pa jim sporoči, kaj si videl.«

22 Nato ukažem ozdravljencem, naj se vrnejo domov in jim zagrozim, da tega ne smejo razglasiti po deželi, še manj pa v Jeruzalemu, če bi kdaj koli prišli tja. Vsi Mi obljubijo, da bodo molčali in se Mi nato zahvaljujejo s solzami v očeh.

23 **Jaz** pa znova rečem: »Le pojdite – vaša vera vam je pomagala; toda glejte, da odslej ne boste več grešili, sicer bo drugo zlo hujše, kot je bilo to prvo!« Nato odidejo vsi, ki so bili ozdravljeni, ter hvalijo in slavijo Boga, ki je dal človeku tolikšno oblast.

24 Reče **Ahab** povsem presenečen: »Ne, kaj takega še ni videlo človeško oko! Brez vsake ceremonije, brez besede in dotika! Ne, ta je krepka, to je preveč *naenkrat* za človeka, ki je omejen tako kot jaz. Vsi so resnično popolnoma ozdraveli, brez zdravil, brez molitve, brez besede in brez dotika! – Gospod! Povej mi z eno samo besedo, kako zmoreš kaj takega!«

25 Rečem **Jaz**: »Tega zdaj ne moreš razumeti; toda če hočeš postati Moj učenec, boš to že spoznal in razumel. Zdaj pa pojdi in obvesti svoje kolege, če hočeš!«

26 Reče **Ahab**: »Ja, grem in bom z njimi govoril ravno tako, kakor najraje slišijo! V oči jim bom nasul najlepšega živega peska, da bodo oslepel; kajti za to sem nadarjen. O vsem tem ne smejo izvedeti ničesar! Včerajšnja ozdravitev obsedenca zadošča; o današnji, kot rečeno, ne smejo nič slišati in videti!«

27 Rečem **Jaz**: »Dobro, dobro; stori, kakor se ti zdi najbolje! Midva sva prijatelja; odkrižaj se jih, potem pa hodi za Menoj, tako boš našel resnico in življenje, in resnica te bo osvobodila!«

183. Templjar Ahab pri svojih kolegih. Njegov uspeh: templjarji odidejo k Baramovi hiši.

1 Ahab se oddalji in hiti h kolegom. Ko pride k njim, silijo vsi vanj in govorijo: »Toda za templjevo voljo, le kaj si počel tako dolgo?! Koliko strahu smo že prestali zaradi tebe! Kako je? Kaj dela čarovnik? Kako se ti je godilo? Ali vojaki že prihajajo? V obupnem položaju smo. Še nič ne veš o tem?«

2 Reče **Ahab**: »Kako to? Le kaj je takega, da o tem še ne bi nič vedel?!«

3 Reko **stari**: »Predstavlja si! Komaj pred pol ure so prišli trije meščani, Judje, tega kraja; ti so nam sporočili, da so vsi prebivalci trga Jesaira prestopili h Grkom in mi zdaj nimamo tu več kaj početi! Kaj praviš k temu?! – In poslušaj, za vse to se lahko zahvalimo temu prekletemu čarovniku, ki ni nič drugega kot apostol pekla in skriva v svojih prsih Bélcebubovega duha! Ja, kaj meniš o tem?!«

4 Reče **Ahab**: »Če je tako, potem je hudo za nas in lepo počasi lahko razmislimo, kako nam kaže za naprej! Jaz sem sicer že včeraj slišal nekaj šepetati o tem, nisem pa mogel prav razumeti, kaj naj vse to pomeni. Sicer pa, popolnoma prav nam je! Pogosto sem vam govoril, da mi s svojo neumnostjo in temo, v katero smo bili v templju vpeljeni, zelo bistrim Grkom ne bomo dolgo zadoščali in da nas bodo zlahka igraje spregledali; toda s tem sem vedno prilival olja na ogenj! Zdaj se je moralo izpolniti to, kar sem vam že zdavnaj na prste izračunal, in zato ne razumem, kako se morete temu še čuditi! Pogosto sem vam govoril: Prenehajmo vendar že poneumljati in omračevati ljudstvo; vse na svetu ima namreč svoje meje in teh ni

dobro prekoračiti! Le kaj nam bo koristilo, če sistematično naredimo vse ljudi za najmračnejše norce?! Norost se bo končno sprevrgla v zlobo, in potem bomo morali pobegniti. No, zdaj pa imamo!

5 Ljudstvo je spoštovalo Mojzesa in preroke; mi pa smo rekli: Ti so mrtvi in njihovo Pismo z njimi! Bog razodeva Svojo voljo v templju in določa, kako je treba razlagati Mojzesa in preroke. Veliki duhovniki, leviti in vsi farizeji in pismouki so zdaj živi Mojzes in živi preroki! – To je naš nauk!

6 Stokrat sem vam še preveč jasno povedal, da se bo takšna naša predrznost nekoč nujno slabo končala. Vi pa ste se mi smejali in trdili, da to ni mogoče! Zdaj pa je tu! Ali še trdite, da kaj takega ni mogoče?!

7 Znova vam pravim, prav nam je! Kdor namreč v takšni resni stvari noče poslušati nasveta, temu se tudi pomagati ne da!

8 Tam pri Baramovi hiši sem se na vse pretege trudil, da bi ublažil razburjenje ljudstva; vročekrvnežem sem rekel, da bodo takoj prišli semkaj vojaki iz Kafarnauma in jih kaznovali! Oni pa so se smejali in rekli: 'Dolgo boste lahko čakali nanje, kajti vaš sel je v naši oblasti – tako kot vi vsi! Glejte, da boste odšli prostovoljno, sicer boste morali oditi drugače.' To je bil hvalevreden odgovor na moja, ljudstvu namenjena svarila in grožnje, za katere bi bilo veliko bolje, če bi jih bil opustil!

9 Kar pa zadeva čarovnika, je pri tem nedolžen; kajti on in njegovi učenci z Baramom vred so menda edini Judje v tem kraju! O tem, da je bojda čarovnik, ne dvomim; ne bi si pa upal trditi, da deluje z Belcebubom, čeprav s tem nočem ugovarjati vašemu mnenju. Pojdite sami tja in govorite z njim in se sami prepričajte!«

10 Vprašajo **stari**: »Ali je tiste številne bolnike že ozdravil?«

11 Reče **Ahab**: »Lahko da, čeprav nisem nič takega videl. Okrog Baramove hiše je pač še stala množica ljudi obeh spolov, večinoma meni dobro znanih Grkov, in so se pogovarjali z nadvse preprostim čarovnikom, ali kar bi naj sicer bil; toda kakšnih bolnikov nisem več videl. Morda jih je ozdravil medtem, ko sem vas tukaj stražil. Toda, kot rečeno, pojdimo zdaj tja in o vsem se boste lahko sami prepričali!«

12 Reko **stari**: »Mar ni življenjsko nevarno?« Reče **Ahab**: »Glejte, kako nadvse neumno vprašanje je spet to! Ste morda tu zdaj varnejši? Saj je vendar za vse nas zdaj, ko so se zadeve tako neugodno obrnile, bolje biti na prostem, kjer nam še vedno lahko noge kaj koristijo, kot pa tu med štirimi stenami, kjer nas zlahka ubijejo!«

13 Reko **stari**: »Ja, ja, prav imaš; zato pojdimo ven in zaklenimo vse svoje zaklade, ki imajo veliko vrednost!« Reče **Ahab**: »Tako je prav, le pojdimo; kdo neki bi kar takoj prišel ropat naše zaklade?! Ljudje tega kraja usmerjajo svojo pozornost vsekakor na druge stvari kot na naše zaklade!«

14 Po teh besedah se stari dvignejo, vse zaklenejo in niti svojim služabnikom ne povedo, kaj nameravajo.

1 Ko pridejo do Baramove hiše, pri priči zagledajo množico ljudstva, ki je zaradi množičnega ozdravljenja dobesedno prestrašeno od začudenja. Ker pa stari farizeji tega ozdravljenja niso videli, menijo, da se ljudstvo še vedno čudi včerajšnjemu ozdravljenju obsedence, ker še kar naprej vzklika kot včeraj: »Blagor Sinu Davidovemu! Ta je resnično Sin Davidov!«

2 Ko so torej stari **farizeji** to slišali, so se razjezili in rekli ljudstvu: »Le kaj se tako silno čudite?! Mi vemo bolje od vas, kako se je to zgodilo! On, ta čarovnik, ne izganja hudičev drugače kot z Bélcebubom, poglavarjem hudičev (Mt 12, 24) – vi pa bi ga radi slavili kot Sina Davidovega?!« – Zdaj so nekateri slabotnejši vendarle postali pozorni in so rekli farizejem, naj jim to zadevo podrobneje razložijo, in kako bi to bilo mogoče in ali bi poglavar hudičev kdaj pa kdaj tudi lahko opravljal Božja dela.

3 Na to vprašanje stari lisjaki niso bili pripravljeni in zato tudi niso vedeli, kaj naj vprašujočim odgovorijo. Ker pa so **vprašujoči** opazili, da farizeji odlašajo z odgovorom, so sklepali, da farizeji nimajo trdnih razlogov, in zato so rekli: »Zakaj ne odgovorite na naše vprašanje, da bi mi spoznali, kako ta domnevni čarovnik izganja hudiče z Bélcebubom, in ali more Bélcebub opravljati tudi Božja dela? Lahko je človeka, ki kakor koli zmore opravljati izredna dela, razglasiti za Satanovega služabnika in ga tako osumiti; toda nekaj povsem drugega je to utemeljeno dokazati. Zakaj molčite, če ste prepričani o svoji stvari?«

4 Reko **farizeji**: »Molčimo zato, ker mi kot od Božjega duha razsvetljeni zmeraj vemo in spoznamo, kaj je človeku treba vedeti in kaj naj torej govorimo. Ne ker česa takega ne bi vedeli, marveč – ker vam ne smemo in zato tudi nočemo dati nobenega trdnega dokaza v zvezi z vašim vprašanjem. Vaša stvar je edino, da verjamete vse, kar vas učimo, ne pa da bi sami raziskovali; Bog nas je namreč postavil zato, da vse stvari raziščemo do najglobljega temelja, skrivnosti obdržimo zase, ljudstvu pa povemo samo toliko, kolikor je potrebno. Ste nas zdaj razumeli?!«

5 Reče **ljudstvo**: »O ja, prav dobro smo vas razumeli, in ker smo vas že dolgo časa tako razumeli, smo ravno zaradi takšnega še prejasnega razumevanja prestopili h Grkom, pri katerih ni takšne skrivnostne kramarije! Tam so Aristotel, Pitagora, Platon, Sokrat in njihova dela, in spisi so jasni in resnični. Pri vas pa je vse čedalje bolj zavito v najglobljo nočno meglo, tako da ni mogoče videti niti sežnja pred seboj niti za seboj.

6 Česa hočete osumiti tega zdravnika, ki nam ga je poslal Bog?! Storil nam je dobro in ozdravil vse naše bolnike, vi pa ga zaradi tega imenujete Satanov hlapec?!

7 Le kaj ste potemtakem vi, ki nam še nikoli niste naredili niti najmanjšega dobrega?! Kdaj ste s svojimi ničevimi sredstvi in s hlinjenimi molitvami koga ozdravili?«

8 Reko **farizeji**: »Mar nimamo pričevanja?!«

9 Reče **ljudstvo**: »Pričevanje seveda imate in zelo širokoustno – od templja; toda kje so dela, ki naj bi jih bili po pričevanjih zmeraj možni opravljati?! Nobenega še nismo videli!

10 Ta pa je prišel k nam brez pričevanja in opravlja dejanja, o katerih lahko mirno rečemo, da dokler svet stoji, takšnih ni storil še noben človek! Prav dobro vemo, zakaj hočete pri nas osumiti tega Božjega moža, čeprav nam nočete povedati pravega razloga. Poslušajte! Tako predrzni smo, da vam ga postavljamo za zgled! Tu pa je razlog:

11 Ta Božji človek prečudovito resnično opravlja dela, ki naj bi jih bili – po vašem tempeljskem pričevanju – zmožni opravljati vi; toda doslej se vseh trideset let, kolikor ste pri nas, niste izkazali z nobenim dejanjem.

12 Koliko najlepšega denarja in drugih najdragocenejših stvari ste dobili od nas za to, da bi kaj storili v našo korist; toda kje je učinek?! Naše zlato in srebro ste seveda vzeli; toda za to nismo dobili nič drugega kot prazne obljube, ki se niso nikdar izpolnile. Če smo vas vprašali, kdaj se bodo izpolnile, ste nam pokazali bujne setve in naše, hvala Bogu, zdrave črede. Mi pa smo vam pokazali še bujnejše setve in prav tako zdrave črede Grkov, ki ste jih vsak sabat sedemkrat prekleli pred sončnim vzhodom. Tedaj ste rekli: Takšno bujnost povzroča Satan, in kruh s takšnih polj in meso od takšnih čred ne potrebuje za življenje, ampak za prekletstvo! Toda kljub temu niste zavračali obveznega in nikakor majhnega davka vseh mogočih vrst žita, ki so vam ga morali vsako leto dajati Grki kot dopustitveno takso! Povejte, kaj ste potem naredili z žitom, ki naj bi ga bil po vaši pripovedi blagoslovil Satan?«

13 Reko **farizeji**, že na vso moč besni: »Prodali smo ga poganom, Rimljanom in Grkom, da bi bili ti deležni toliko več prekletstva poslednji dan!«

14 Reče **ljudstvo**: »Tako, lepo! Govori se, da je hudič neumen in njegova laž oprijemljiva z rokami; toda vi ste še desetkrat neumnejši – kajti vaše laži je mogoče prijeti že z debelo obutimi nogami! Mar nismo bili mi tisti, ki smo z našimi voli in osli spravili vse vaše žito v Jeruzalem na trg, in bomo morda že vedeli, komu smo prodali vaše žito!? In vi ste dovolj predrzni, da nam v obraz lažete, da ste grško žito prodali poganom zato, da bi bili ti še bolj prekleti! Če se že hočete oprati z lažmi, lažite vendar nekoliko bolj pretkano, da se ne bi izkazalo, kot da bi bili mi še neumnejši od vas in bi brez pomisleka kupili črno za belo in belo za črno! – Ne tako ostudno lagati! Kaj takega je vendar nezaslišano!«

15 Reko **farizeji**: »Ničesar ne veste in ne razumete! Ali ne veste,

da farizej sploh ne more lagati?! V tempeljski postavi je zapisano za vse, ki se posvetijo službi Bogu, da sploh ne morejo lagati, četudi bi hoteli; kajti tudi najdebelejša laž postane v njihovih ustih najsijajnejša resnica!«

16 Tedaj se začne **ljudstvo** smejati in šaljivo pravi: »Ja, ja, saj poznamo tudi tempeljske zakone, ki ste jih zdaj navedli; tam naj bi bilo tudi zapisano: Če vzame farizej blato v usta, bo iz njega pri priči nastalo zlato!«

185. Gospod pomiri ljudstvo zaradi hudobnih farizejev in slednje povabi k Sebi v hišo. Njegov odlični govor farizejem.

Mt 12, 25–33.

1 Ko so farizeji videli, da jih je ljudstvo spregledalo in jih zdaj zasmehuje, so se začele v njihovih prsih porajati pekoče maščevalne misli; tedaj sem **Jaz** rekel ljudstvu: »Pustite jih; kajti oni sami so slepi vodniki slepih. In če pridejo s tistimi, ki jih vodijo, do jame, padejo z njimi vred vanjo. V deželi, ki jo obvladujejo kot prvaki, vam zmeraj lahko oni prej škodujejo kot vi njim; toda zdaj so z vami vendarle šli tako daleč v past, da lahko tudi oni padejo v jamo, in sicer zdaj laže kot vi! Priznali so namreč, da so Rimljanom in Grkom prodali prekleto žito v njihovo pogubo; če to prijavite rimskemu poveljniku, jih bo vse pokončal z mečem! Toda kaj takega se nikakor ne sme zgoditi! Mi pa se bomo umaknili v hišo in tam bom videl, ali bom lahko tudi tem slepim v duhu odprl oči.«

2 Nato grem v hišo in farizeji Mi takoj sledijo. Notri jih pozdravijo Moji učenci. Sledila pa nam je tudi velika množica ljudstva, tako da je v sobi nastala velika gneča. Toda to ni prav nič motilo; Jaz in Moji učenci smo imeli kljub temu dovolj prostora.

3 Ko se je v hiši vse umirilo, sem **Jaz** odprl usta in rekel, predvsem farizejem, ker sem le predobro in prejasno videl njihove hudobne misli: »Da ste prišli tako daleč, tega ni kriv nihče – razen vas samih. Saj ste vendar več kot trideset let pri tem ljudstvu tukaj v Jesairi in niste mogli opaziti, kakšen je njihov duh! Zdaj pa je prepozno, da bi že prebujenega duha tega ljudstva prisilili k vnovičnemu spancu! Zaman se jezite; kajti vi sami ste krivi za to in nihče drug.

4 Semkaj sem prišel kot pristni Jud in kot takšen resnično v popolni posesti Božjega duha in vse njegove moči!

5 Ko sem došel na obrežje in ste vi, ki vas je privabil ogenj na ladji, z ljudstvom prihiteli na obrežje, sem pred vašimi očmi ozdravil slepega, nemega in obenem obsedenega človeka. Ljudstvo je pri priči prepoznalo Božjo moč v Meni in Me pozdravilo kot Sina Davidovega; tudi vi sami ste v sebi to spoznali. Ker pa ste si mislili, da bi takšno spoznanje vplivalo na vas v vsem, ste proti svojemu notranjemu prepričanju rekli, da opravljam takšna dela s pomočjo poglavarja vseh

hudičev! Komu ste s tem škodovali?! Pogledajte, nikomur – razen sami sebi!

6 Če bi o tej zadevi le malo bolj iskreno razmišljali in jo natančneje preverili, bi morali pri priči spoznati, da morate s to vašo nadvse neprimerno in neumno trditvijo pri tem prebujenem ljudstvu nujno izgubiti tudi zadnjo iskro ugleda in vere!«

7 Reko **farizeji**: »Kaj bi torej morali storiti? Če si že tako moder, povej nam vendar!«

8 Rečem **Jaz** v nekoliko resnejšem tonu: »Morali bi misliti, soditi in govoriti tako: Vsako kraljestvo, ki postane neenotno samo v sebi, bo opustošeno, in vsako mesto ali vsaka hiša, ki se v sebi razdeli, ne more obstati! (Mt 12, 25) Če torej Satan izganja Satana, je vendar jasno, da je v sebi razdeljen! In Jaz vprašam: Kako bo potem obstalo njegovo hudobno kraljestvo?! (Mt 12, 26) Menim, da je to vendar več kot očitno!

9 In če Jaz, ki sem vendar tudi čisti Jud, tako kot slepo trdite, z Bélcebubom izganjam hudega duha, povejte, s čigavo močjo ga potem izganjajo vaši otroci, ki vendar tudi hodijo po vsej deželi kot zdravniki in ozdravljajo bolnike ter izganjajo hudiče?! Povem vam pa: Tudi vaši otroci, in ne samo to ljudstvo, bodo vaši sodniki! (Mt 12, 27)

10 Če pa Jaz, kakor vse to ljudstvo jasno spoznava, izganjam hudiča z Božjim duhom, potem je prišlo k vam Božje kraljestvo. (Mt 12, 28) Zaradi tega bi se morali vi kot Judje toliko bolj veseliti pred Grki, ki so pogani, da takšna znamenja dela Jud v že zdavnaj izgubljeno dobro Judov! Kajti samo tako lahko pristni Jud vsemu svetu pokaže, da je edini človek na vsej širni zemlji, ki je v najvidnejši zvezi z Bogom in lahko z vsemogočno močjo Božjega duha opravlja dela, ki jih ne zmore noben drug človek.

11 Če ljudje zunaj opazijo to na Judu, se bodo kmalu mnogi tisočkrat tisoči zbrali okrog mogočnega Juda in bodo rekli: 'Edino Jud je Božji. Božja vsemogočnost čudežno deluje po njem; močan je in moder in naj bo naš Gospod na veke!'

12 Če pa se pristni Jud po Božjem duhu kdaj kaže tako močan, bo vendar tako močna vsa njegova hiša in dežela! Kako potemtakem lahko vdre ali naj bi kdo vdrl v hišo tako mogočnega in močnega in ga oropal njegove opreme? Razen če bi, to pa ni mogoče, močnega najprej zvezal in šele potem oropal njegovo opremo, (Mt 12, 29) kakor so Rimljani tudi resnično naredili z nami, ker so nas v naši hiši našli opite in speče, in so nas zvezali, oropali in naredili za svoje sužnje, in to se Judom kar najbolj upravičeno dogaja, ker so povsem odpadli od Boga.

13 Toda Bog je usmiljen s Svojim ljudstvom in bi mu spet rad pomagal, zato Me je tudi poslal k vam. Če pa je vendar, kakor sami vidite, najočitneje tako, zakaj potem spet vse raztresate tam, kjer Jaz zbiram?!

14 Kajti kdor ni z Menoj, je zoper Mene, in kdor ne zbira z Menoj,

ta raztresa (Mt 12, 30) in je očitno proti Božjemu duhu, ki vas hoče osvoboditi!

15 Zato pa vam k vsemu temu, kar vas je že doletelo, povem še to: Vsi grehi in kletve bodo ljudem odpuščeni; toda kletev zoper Božjega duha nikoli! (Mt 12, 31) Dobro ste vedeli, da sem obsedenca ozdravil z Božjo močjo, pa ste zaradi umazanega zemeljskega dobička in ugleda v Meni zatajili Božjega duha, ki vas je hotel rešiti, in tako ste tudi prejeli zaslužen plačilo celo od poganov!«

16 Reko **farizeji**: »Mi nismo zatajili Božjega duha, ampak samo tebe, ti sam pa z mesom in krvjo vendar nisi Božji duh? Ti si, tako kot mi, samo sin človeka!«

17 Rečem **Jaz**: »Seveda, po videzu to tudi sem, toda v resnici morda nekaj več. Toda če sem Jaz, tako kot vi, sin človeka, to niti najmanj ne opravičuje vašega dejanja! Kajti Jaz kot Sin človekov gotovo ne opravljam takšnih del – tako malo kot vi! Toda v tem Sinu človekovem, ki stoji zdaj pred vami, deluje edino Božji duh, in Ta je Tisti, ki ste Ga zatajili; kajti nisem Jaz, ampak Božji duh je tukaj pred vašimi očmi delal to, vi pa ste Ga zatajili.

18 Ja, če kdo kaj reče proti Meni zgolj kot človeku, naj mu bo odpuščeno; če pa kdo reče besedo zoper Svetega duha, mu ne bo odpuščeno, niti tukaj niti v onstranstvu! (Mt 12, 32)

19 Kajti če je drevo po svoji naravi slabo, potem je tudi sad slab; če pa je drevo že po naravi dobro, je tudi sad dober. Drevo torej spoznamo po sadu! Vi ste drevo in tukajšnji Judje, ki so zaradi vas postali pogani, so vaš sad! Presodite sami, ali je dober ali slab!« (Mt 12, 33)

186. Nepopravljiva hudobna zakrknjenost farizejev. Gospodove ostre besede farizejem. Pouk o različnih stanjih obsedenosti in vplivu hudobnih duhov.

Togota farizejev.

Mt 12, 34–35.

1 Reko **farizeji**: »To niso naši sadovi; to je sad takšnih potepuhov, kot si ti, ki od časa do časa pridejo sem iz vsega sveta kot vsakovrstni umetniki in čarovniki. Pred našimi očmi seveda prikazujejo svojo bedno umetnost; ponoči pridobivajo privrženca za pogansko filozofijo in so silno zgovorni, ko skušajo kar najbolj podlo osumiti nas in tempelj z njegovimi od Boga danimi uredbami vred! Glej, sad takšnih posameznikov so potem takšni poganski Judje, kakršni so doma tukaj v Jesairi! Ljudstvu smo zmeraj govorili resnico in ga učili, kaj je dobro; po Mojzesu smo učili prav in pravično. Toda, kaj moremo, če Belcebub po posamezniku tvoje sorte odvrča ljudstvo od nas?! Zaradi tega, ker Satan na naših vejah uničuje in kvari plodove, torej še nismo slabo drevo. Naš nauk in govor sta dobra; toda tvoj govor

in dejanja izvirajo od poglavarja hudičev in zapeljujejo lahkoverno ljudstvo! Zato bi te bilo treba s tvojim spremstvom vred kamnati in ubiti!«

2 Ko je ljudstvo slišalo, kaj so govorili razbesneli farizeji, je začelo godrnjati in se jih je hotelo lotiti.

3 **Jaz** pa sem rekel ljudstvu: »Pustite jih! Dovolj je, da so ti hudobneži za vekomaj premagani; zato naj jim bo zdaj prizaneseno! Morajo pa prejeti od Mene svoje zasluženno pričevanje!«

4 Reče **ljudstvo**: »Ja, Gospod, zato te prosimo, povej tem ničvrednežem, kdo in kaj pravzaprav so!«

5 **Jaz** se znova obrnem k farizejem in v nadvse resnem tonu rečem: »O vi, gadja zalega! Kako morete govoriti dobro, če ste v srcih hudobni? Česar pa je polno srce, to usta govore. (Mt 12, 34) Dober človek zmeraj prinaša iz dobrega zaklada svojega srca dobro; hudoben človek pa prinaša iz svojega hudobnega zaklada hudo! (Mt 12, 35) Povem vam pa, da bodo morali ljudje nekoč, ob dnevu poslednje sodbe, odgovarjati za vsako hudobno in nekoristno besedo, ki so jo izgovorili! (Mt 12, 36) Tako bo, kakor je zapisano v Jobovi knjigi: 'Po svojih besedah boš opravičen in po svojih besedah boš obsojen!' (Mt 12, 37)

6 Prej sem vam pokazal, zakaj sem semkaj prišel prej kakor drugam; toda zloba vašega srca tega noče sprejeti in še manj razumeti, da bi lahko postali svobodni in blaženi!

7 Za vso dobroto, ki vam jo izkazujem zastonj, Me hočete kamnati in ubiti! O vi gadja zalega, vi kačji zarod! Vsako hudo pričevanje, ki so ga o vas napovedali preroki, je resnično, še preresnično! Z mrtvo ceremonijo in zgolj z ustnicami častite Boga; toda vaše srce je daleč od Njega!«

8 Bilo pa jih je **nekaj** med farizeji in pismouki, ki jim je Moj govor šel bolj do srca. Ti so se držali nekoliko bolj človeško in rekli: »Mojster, tvojega nauka ne moremo popolnoma zavrniti; včeraj in tudi danes pa smo bili zadržani, da bi na svoje oči videli, kakšne čudeže si naredil in kako. Naredi še eno takšno znamenje; radi bi katero videli! (Mt 12, 38) Morda bo zadoščalo našemu razumu in nazadnje potem lahko sami sprejmemo tvoj nauk!«

9 **Jaz** pa sem se obrnil k ljudstvu in mu rekel: »Ta hudobni in prešuštni rod išče znamenje! Toda ne bo mu dano drugo znamenje kot znamenje preroka Jona! (Mt 12, 39) Kakor je bil Jona tri dni in tri noči v kitovem trebuhu, tako bo tudi Sin človekov tri dni in tri noči v središču zemlje.« (Mt 12, 40) (Središče zemlje označuje grob; duhovno pa nakazuje, da se bo duša Sina človekovega spustila k ujetim dušam umrlih in jih tam osvobodila.)

10 Tedaj so se **farizeji** spogledali in rekli: »Kaj namerava storiti? Kako bo prišel v središče zemlje? Kje je to? Ali ni povsod in pravzaprav nikjer! Le kdo ve, kako velika je zemlja in kje je njeno središče? Ta človek je blazen ali pa se ga hoče polastiti hudi duh!

Saj pravijo, da lahko vsak človek, preden znori, dela čudeže. Mar se hoče primerjati z Jonom, ki je pridigal Ninivam?!«

11 Rečem **Jaz** znova ljudstvu: »Ja, ja, tudi Ninivljani bodo vstali s tem rodом na dan poslednje sodbe in ga obsodili; kajti spokorili so se na Jonovo pridigo. In glejte, več kakor Jona je tukaj! (Mt 12, 41) Tako se bo tudi kraljica z Juga nekoč ob poslednjem dnevu v onstranstvu pojavila s tem rodом in ga obsodila! Kajti ona (Semiramis) je prišla s konca sveta, da bi slišala Salomonovo modrost, in glejte, več kakor Salomon je tukaj!« (Mt 12, 42)

12 Reko **farizeji**: »No, če že misliš, da smo mi vsi povsem hudičevi in da nas bodo vsi obsodili poslednji dan, potem izženi hudiče iz nas, kakor si včeraj storil s slepim in nemim, in tudi mi te bomo lahko slavili prav tako kot tvoj ozdravljenec!«

13 Tako pa niso govorili zaradi tega, ker bi se zares hoteli ločiti od svojih mnogih hudih duhov, s katerimi so se že povsem poenotili, temveč samo zato, da bi našli kar koli zoper Mene. Če si namreč hudi duh vse v človeku zaslužnji in podredi, potem se ne izraža opazno, marveč ravna posvetno prav modro, da mora vsakdo misliti, da tak človek ni obseden, v resnici pa je huje obseden kot drugi, ki ga kak hudi duh hudo trpinči, ker ne more postati gospodar v hiši.

14 Zaradi tega **Jaz** tudi rečem farizejem in pismoukom: »Tega se pri vas iz različnih razlogov ne da več narediti; hudi duhovi v vas so se že zdavnaj povsem združili z vašo dušo in zdaj docela izpolnjujejo vaše hudobno, prešušno življenje. Če bi vam jih vzel, bi vam s tem vzel tudi življenje; če bi vam pa morda lahko ohranil vaše prvotno življenje, vam to vseeno ne bi nič več koristilo, ker je vsa vaša narava zdaj vseskozi hudičeva! Četudi nečisti duh z Mojo oblastjo odide iz takšnega človeka, prehodi potem za svoje pojme suhe kraje, išče miru in ga ne najde. (Mt 12, 43) (To pomeni, da hudič skuša krepostne ljudi in trka; toda ne odprejo mu in to so zanj in za njegove namene suhi kraji in puščave, v katerih mu ne raste nobena zel.) Tedaj si reče: 'Vrnil se bom v svojo staro hišo; kajti po stepah in puščavah zame ni počivališča in v hiše, ki imajo tako že obilo prebivalcev moje vrste, me ne pustijo.' Ko se po takšnem sklepu hudič potem vrne v svojo staro hišo, jo seveda najde prosto (prazno), pometeno in okrašeno. (Mt 12, 44) Tedaj odstopi in pokliče še sedem drugih duhov, ki so hujši kakor on sam. Z njihovo pomočjo se potem zlahka znova vrine v svojo staro hišo in vsi prebivajo v tej hiši, in potem je s takšnim človekom veliko huje kot je bilo prej!

15 In ravno tako bi se godilo temu hudobnemu rodu. (Mt 12, 45) Zato zaradi Mene ne bo še bolj obsojen, kot je že.«

16 Ko farizeji to slišijo, se skoraj vnamejo od besa in bi Me najraje raztrgali, če se ne bi bali ljudstva.

187. Gospodov nauk in Njegovo svarilo Ahabu. »Molčati je bolje kot dobronamerno lagati!« Zveličanje vseh ljudi prihaja od Judov. Primerjava med jeruzalemskim in delfskim templjem. Zgled dialektike orakeljskega izreka. Grkovo pričevanje o Gospodu. Evangelij življenja za Grke.

1 Ahab, mladi farizej, pa se je oddaljil od starih in je bil prav vesel zaradi tega, ker sem jim povedal takšne resnice. Skrivaj pa Me je vprašal, ali je tudi on tako hudo obseden.

2 **Jaz** pa sem mu prijazno rekel: »Če bi bil, Me ne bi tako vprašal. Doslej si bil ti za Satana tudi še suh kraj; glej pa, da ne boš postal zanj rodovitno polje! Zato se zelo pazi svojih hudobnih kolegov!«

3 Reče **Ahab**: »Gospod in Mojster! Samo Ti me ne zapusti, pa mi peklena moč gotovo ne bo nikoli mogla do živega! Moje gorečnosti Zate ne bo primanjkovalo!«

4 Rečem **Jaz**: »Pojdi! Bodi močan v svoji veri in gorečnosti Zame! Toda dobro se pazi, da te tvoji kolegi ne speljejo v past, kajti njihovi hudiči imajo oster nos in dober sluh za svoje zle namene!«

5 Reče **Ahab**: »Gospod, Ti me poznaš gotovo bolje, kot se poznam sam! Moja zvijačnost je prefinjena in zvita; hudič pa je, kot se reče, slep, in zato bodo vsi pogledali, ko jih bom spravil na led. Še danes bom z njimi naredil majhen poskus. Zdaj bom s Teboj glasno izmenjal nekaj ostrih besed, da ne bodo opazili, kaj sem govoril s Teboj; toda tega mi ne smeš zameriti!«

6 Rečem **Jaz**: »Stori, kar hočeš; toda v vseh stvareh bodi predvsem dober, moder in resnicoljuben; kajti laž, četudi je dobronamerna, pomaga samo začasno in kmalu nato prinese človeku izgubo in škodo!«

7 Reče **Ahab**: »Tudi prav, torej za zdaj ne bom rekel nič!«

8 Rečem **Jaz**: »To bo bolje! Kajti molčati ob pravem času je bolje, kot še tako dobronamerno lagati!«

9 S tem podukom se Ahab spet vrne med ljudsko množico h kolegom, od katerih pa ga je vendarle eden opazil, da se je pogovarjal z Menoj. Ta ga je začel tudi takoj ostro izpraševati. Toda Ahab je bil zelo spreten in strogi izpraševalec ga je moral na koncu celo pohvaliti.

10 Jaz pa sem se obrnil proč od farizejev in se začel pogovarjati z ljudstvom. Povedal sem jim, zakaj pred Bogom ni prav zapustiti judovstvo, ker prihaja zveličanje za vse ljudi samo od Judov, in da naj se spet, tako kot so prej nekateri v srcih že storili, povsem resnično vrnejo v judovstvo, sicer ne morejo doseči Božjega otroštva.

11 **Neki Grk**: »Naj torej spet upognemo svoje koleno pred napih-njenimi farizeji in požiramo njihov stari neprebavljivi kvas? Prijatelj, ti si sicer velik učitelj, poln Božje moči in oblasti, in si dober in moder in pravičen, toda tu zahtevaš od nas nekaj zelo nesmiselnega. K Mojzesu se nam ni treba vračati – iz čisto preprostega razloga, ker ga v resnici še nikoli nismo zapustili, in Bog Judov je v srcih tudi

naš; samo ime ali Jud ali Grk, pa vendar ne bo, upajmo, škodovalo Božji modrosti?! Za nas pa je vendarle dober obrambni zid proti nenehnim preganjanjem in draženjem s strani farizejev! Zakaj naj bi se torej spet imenovali Judje in ne Grki?!

12 Glej, kar zahtevaš od nas, ni pametno! Kaj zato, če poleg Mojzesa spoznamo tudi grška poetična božanstva in njihove modrija-ne, katerih modre prisposodobne pesnitve so vendar vse kaj drugega kot drag tempeljski gnoj?! Posebno še, ko tako ne damo nič na vse to, ker predobro vemo, kako so nastali grški in pozneje rimski bogovi in da je Jehova edini Bog nad vsem, ki je vse ustvaril in prav tako vse vzdržuje in vlada!«

13 Rečem **Jaz**: »Priatelj, ti govoriš in Me vseeno nisi razumel, tisti, ki so Me razumeli, pa ne govorijo in vendar so prav tako Grki kot ti. Ime seveda ne pomeni nič, pomembna je vera srca! Vendarle pa je resnično in upoštevanja vredno tudi to, da je bolje poromati v Jeruzalem in biti navzoč pri praznikih s primerno in razumno pobožnostjo, kot odpotovati v Delfe in nesmiselno Pitijo vprašati za pravi nasvet!

14 Gotovo bolje poznam neznansko zle razmere v templju kot vi, in povedal sem vam, kako zelo temu nasprotujem. Toda ob vsej hudobiji je ta tempelj vendarle neprimerno boljši kot delfski, katerega duhovniki in duhovnice niso nič drugega kot prefinjeni dialektiki in znajo na vsako vprašanje odgovoriti tako, da na koncu morajo imeti prav!

15 Ko si se nameraval oženiti, si prej odpotoval v Delfe in tam za veliko plačilo vprašal Pitijo, ali boš srečen z ženo, ki jo nameravaš vzeti. Povej Mi, kako ti je odgovorila?«

16 Reče **Grk**: »Prav dobro, takole: 'Z ženo boš srečen, ne nesrečen!' In glej, orakelj mi je napovedal resnico; kajti s svojo ženo sem resnično srečen!«

17 Rečem **Jaz**: »Glej, orakelj pa bi imel prav tudi, če bi bil s svojo ženo nesrečen!«

18 Reče **Grk**: »Ne uvidim, kako bi bilo to mogoče!« Rečem **Jaz**: »Ker si duhovno slep! Glej, stavek se glasi tako: 'S svojo ženo boš srečen ne nesrečen.' Takoj ko stavek deliš za nikalnico, ima orakelj prav, če bi bil nesrečen; tedaj bi se stavek, ne da bi bilo besedilo najmanj spremenjeno, glasil tako: 'S svojo ženo boš srečen ne, nesrečen!'

19 Če pa nočeš verjeti Meni, vprašaj svojega sosedo, ki je leto pozneje odpotoval v Delfe s podobnim vprašanjem, ali ni njegov odgovor na las podoben tvojemu! In on je s svojo ženo nesrečen, ker je vlačuga; toda orakelj ima pri njem ravno tako prav kot pri tebi, ti pa kljub temu veliko daš nanj! Presodi zdaj sam, kaj je bolje, jeruzalemski tempelj ali delfski orakelj?!«

20 **Grk** debelo pogleda in reče: »Mojster, zdaj mi je vse jasno! To lahko ve samo Bog, nikdar pa človek. Ti si ali sam Bog ali pa vsaj

od Boga spočeti Sin, ne pa sin kakšnega človeka kakor mi! Žato se bomo spet obrnili k templju, toda ne pod palico farizejev, marveč popolnoma svobodno! Ti farizeji pa morajo oditi; kajti preveč so nas ogoljufali in nam pobrali skoraj vse imetje, duhovno in naravno! Po imenu torej ostanemo Grki, po resnici v srcu pa priznavamo Mojzesa in preroke! Vsako leto bomo tudi šli v Jeruzalem in obiskali tempelj; in če bo zaprt, nam ostane odprta dvorana tujcev, ki je vendar tudi del templja!«

21 Rečem **Jaz**: »Storite, kar hočete; samo obvarujte srca pred hinavščino, jezo, maščevanjem in željo po preganjanju! Bodite ob tem pobožnega in čistega srca; ljubite Boga resnično nad vse in svoje bližnje kakor sami sebe, blagoslavlajte tiste, ki vas preklinjajo, ne storite nič hudega tistim, ki vas sovražijo in preganjajo, tako boste všeč Bogu, imeli boste mir in nad glave vaših sovražnikov boste zbirali žareče oglje!«

188. Mati Marija pride z Jožefovimi sinovi v Jesairo. »Kdo je Moja mati, kdo so Moji bratje?!« Baram povabi Gospoda k obedu. Odpustitev ljudstva.

Kletev farizejev nad Baramom, njihovo zasluženost plačilo.

Mt 12, 46–50.

1 Medtem ko sem še tako govoril z ljudstvom, je prišla mati Marija z Mojimi brati; v Kisjonahovi hiši je namreč izvedela, da sem se odpeljal v Jesairo in se verjetno tam zadržujem. Do tja je bilo pol dneva peš hoje in tako je bila lahko v ponedeljek opoldne v Jesairi, ker je odpotovala od doma zelo zgodaj zjutraj.

2 Po eni strani je hotela govoriti z Mano zaradi gospodinjskih zadev, po drugi strani pa seveda tudi zaradi duhovnih, ker je iz Kafarnauma izvedela o Meni marsikaj, o čemer je še posebej hotela govoriti z Mano. (Mt 12, 46) Zaradi gneče pa ni mogla v hišo, zato je tudi morala čakati zunaj, dokler ne bi prišel ven.

3 Ker pa je že dolgo zaman čakala, je prosila nekoga iz Baramove hiše, naj mi pove, da že precej časa čaka zunaj in da mora nujno govoriti z Menoj. Zdaj se je sel prerinil skozi množico, prišel v Mojo bližino in rekel: »Mojster! Glej, Tvoja mati in Tvoji bratje stojijo zunaj in bi radi govorili s Teboj!« (Mt 12, 47)

4 Tedaj sem **Jaz** v resnem tonu rekel slu: »Kaj praviš? Kdo je Moja mati in kdo so Moji bratje?!« (Mt 12, 48) Tedaj je sel nekoliko prestrašen odskočil.

5 **Jaz** pa sem dvignil desnico nad učence in rekel: »Poglej sem, to so Moja mati in Moji bratje! (Mt 12, 49) Kdor namreč izpolnjuje voljo Mojega Očeta, ki je v nebesih, je resnično Moj brat, Moja sestra, Moja mati! (Mt 12, 50) Pojdi pa ven in povej čakajočim, da bom prišel!«

6 Ta govor se je nekaterim zdel trd in očitajoče so vprašali, ali ne vem, kako se glasi Mojzesova zapoved glede staršev.

7 **Jaz** pa sem njihovo vprašanje zavrnil in rekel: »Vem, kdo sem, in Moji učenci in Moja zemeljska mati tudi vedo, in zato smem govoriti, kakor ustreza resnici; zato le pridno pometajte pred svojim pragom – Zame vam ni treba skrbeti; ker Jaz najbolje vem, kaj Mi je storiti.« Na to so vsi umolknili in nihče se Mi ni upal na to še kaj odvrniti, niti za niti proti.

8 Po nekaj trenutkih molka je stopil k Meni hišni gospodar **Baram** in rekel: »Gospod in Mojster! Poldan je in obed je pripravljen Zate, za Tvoje učence in tudi za Tvoje zemeljske sorodnike, ki Te čakajo zunaj. Bi hotel meni ubogemu grešniku izkazati 'čast in milost' in zaužiti dobro pripravljeni obed?«

9 Rečem **Jaz**: »Za danes imam sicer v načrtu še neko drugo jed, ki jo bom zaužil ob morju; toda ker si Me spodobno povabil, ti bom izkazal 'čast in milost' za tvojo mizo. Toda povem ti, da Mi nihče od farizejev ne pride v sobo, kjer bom obedoval, razen mladega Ahaba, ki ga sprejemam med Svoje učence! Kajti pri kolegih, ki ga hudo sumničijo, ker so ga prej videli skrivaj govoriti z Mano, ne bo mogel več vzdržati. Zdaj pa povej ljudstvu, da tu v hiši ne bom več govoril in delal, da bodo odšli ven na prosto in nam naredili prostor; kajti skozi to gnečo bi se bilo po naravni poti težko preriniti ven.«

10 Po teh Mojih besedah se **Baram** obrne k ljudstvu in reče: »Ljubi sosedje! Božji Mojster je zdaj končal in tu v hiši ne bo več govoril, še manj pa kaj delal, zato mirno odidite ven vsi, razen Ahaba; Mojster hoče namreč govoriti z njim.« Nato odidejo na prosto vsi, razen farizejev.

11 Ko je ljudstvo zunaj, stopijo **stari farizeji**, polni togote v srcu, k Meni in Me predrzno vprašajo, kaj nameravam z Ahabom, ali bom tudi njega obdelal za pekel?! Ko **Baram** to sliši, se upravičeno razjezi in jim reče: »Svoje davke sem vsako leto plačal do zadnjega staterja (najmanjši kovanec) in sem tako pravno gospodar te hiše, ki sem jo sam zgradil, in zato ne trpim, da bi nekomu, ki ga v tej docela svoji hiši častim kot gosta in mu strežem, tujci, kot ste vi, povzročili kakšno neprijetnost! Zato vam zelo resno ukazujem, da v trenutku zapustite mojo hišo in odidete tudi z moje posesti, sicer bom brez odlašanja uporabil svojo drago plačano hišno pravico!«

12 Reko **farizeji**: »Si mar ti že tudi postal Grk, da bi si drznil pred nami uporabiti hišno pravico? Ali ne veš, da pri Judih v odnosu do farizeja ne velja hišna pravica? Ali ni vsak farizej popoln gospodar v vsaki judovski hiši, v katero vstopi, in ko hišo spet zapusti, postane dejanski hišni gospodar po milosti spet hišni gospodar? Ali kot Jud tudi tega ne veš, da si samo najemnik, ne pa gospodar niti svoje hiše niti svojega zemljišča, in da ti lahko vzamemo hišo in posestvo, kadar hočemo, in ju lahko damo za petdeset let v zakup komu drugemu?«

13 Reče **Baram**: »To sem kot Jud v svojo veliko jezo seveda vedel;

zato pa sem tudi danes postal Grk oziroma Rimljan in sem si za pristojbino pri cesarskem sodišču pridobil popolno, trdno lastninsko pravico, ki jo boste občutili takoj, ko ne boste pri priči izpolnili moje zahteve!»

14 Reko **farizeji**: »Pokaži nam garancijsko pismo rimskega sodišča!« **Baram** ga potegne na plano, še sveže napisano, na dobrem pergamentu in opremljeno s cesarskim pečatom, ga podrži starim pred oči in reče: »Poznate to?!« **Oni** kričijo: »Torej si tudi ti izdal Boga, tempelj in nas?! Za to se pač moramo zahvaliti temu Sinu Davidovemu?! Zato bodi preklet tudi ti s svojo hišo vred!«

15 Ko so farizeji izgovorili to kletev, je **Baram** hitro pograbil krepko palico in začel na vso moč udrihati po farizejih, govoreč: »Počakajte, vi Satanovi hlapci, vam bom že dal pravično plačilo za vašo kletev!« **Farizej**, ki ga palica še ni dosegla, kriči: »Zapisano je: Gorje mu, kdor položi svojo roko na Maziljenca!« Reče **Baram**: »To dobro vem, zato pa tudi uporabljam palico!« In Baram da tudi temu maziljencu poskusiti palico. Tedaj pobegnejo ven vsi hudobni farizeji in pismouki, razen Ahaba, in tam jim postreže še ljudstvo.

189. Baram se opraviči zaradi svojega vedenja. Ahab svari pred maščevanjem templjarjev; Gospod potolaži oba. Baram – Jožefov vajenec. Marijino veselje ob srečanju z Gospodom. Ahabov govor o značilno tempeljsko-fanatičnem ravnanju proti Jezusu zaradi obujenja Jairove hčerke.

1 Ko so ti čez mejo, se **Baram** nekoliko izčrpan vrne in pravi: »Gospod, odpusti mi! Resnično, kar sem storil, nisem storil rad; toda s temi hudobnimi prešuštniki res ne bi mogel več zdržati! Resnično, niti Satan ne more biti hujši od teh bedakov, ki so že kar prepričani, da je vsa zemlja njihova! Toda vse to me še ne bi tako zelo razkačilo; ko pa so hudobneži začeli napadati Tebe, o Gospod in Mojster, nisem mogel več zadrževati upravičene jeze in sem moral uporabiti svojo hišno pravico! Toda to naj Te ne skrbi; če bi lopovi vložili tožbo, jim bom že ubranil in Te znal modro in razumno braniti!«

2 Reče **Ahab**: »Priatelj, bodi vsekakor pripravljen; ti stari malo-vredneži si bodo zdaj na vso moč prizadevali, da bi o tem dogodku v čim slabših barvah dvakratno poročali v Jeruzalem! Prvič, delovanje tega Božjega učitelja, ki je zanje nadvse neprijetno, popoln odpad vse Jesaire od judovstva, moje vedénje; in končno bodo poročali tudi Herodu, da je tu izgubil vse svoje podložnike, ker so ti kupili rimsko državljanstvo! To bo v Jeruzalemu prebudilo vse hudobne duhove hkrati in nato se bo tukaj zgodilo marsikaj hudega! Zato se le pazi in si poprej zagotovi cesarsko podporo, sicer ti bodo ti hudobni duhovi sila nadležni.«

3 Rečem **Jaz**: »Ahab, je že dobro; da se Baramovi hiši ne bo nič

zgodilo, ti zagotavljam Jaz; da pa bodo stare zverine storile to, kar si povedal, je res, toda niti Baram niti ti se nimata česa bati. Zdaj pa pojdemo k obedu, slišati hočem tudi Marijo in Jožefove sinove!«

4 Reče **Baram**, začuden nad Jožefovim imenom: »Kaj, mojega mojstra v Nazaretu, kateremu se imam toliko zahvaliti?! Tedaj, ko sem se pri njem učil, je bil še mlad mož, a že je bil mojster svoje umetnosti. Kako potrpežljivo in ljubeznivo mi je kazal vse prednosti svoje umetnosti in kako mi je potem kmalu odstopil najboljša naročila in me brezplačno podpiral z nasveti in dejanji, tega mu res ne bom nikdar pozabil!«

5 Rečem **Jaz**: »No, Marija je njegova druga žena, ki jo je dobil za ženo iz templja; toda oba moža, ki sta z njo, sta Jožefova sinova od prve žene in zdaj nadaljujeta njegovo umetnost. Jaz pa sem po telesu Marijin sin, in ime Mi je JEZUS!«

6 Reče **Baram**: »O kako srečen sem, da je moja hiša deležna tolikšne časti in milosti! Zdaj pa pojdemo hitro k obedu, da ne bo čudovita mati z Jožefovima sinovoma predolgo čakala na nas!« Hitro odidemo v obednico, kjer nas že pričakuje Marija z Jožefovima sinovoma.

7 Ko Me Marija zagleda, začne od veselja jokati, kajti že skoraj dve luni Me ni videla. Vesela sta tudi oba brata, saj sta Me zelo ljubila. Ko smo se torej nadvse pristrčno pozdravili, smo sedli za mizo, opravili zahvalno molitev in nato zaužili dober in obilen obed. Tudi Kisjonah, ki Me z ženo in hčerami vred doslej ni zapustil, se nam je z veseljem pridružil in se veliko pogovarjal z Marijo in bratoma.

8 Po obedu, ko smo še sedeli za mizo in zaradi močne vročine pili vino z malo vode, je Ahab prosil, ali sme govoriti; rad bi nam namreč razkril nekaj pomembnega, in sicer predvsem za Mojo osebno varnost, ker je šele zdaj med pogovorom izvedel, da sem Jaz pri ljudstvu slavní, pri farizejih pa zelo razvpiti Jezus iz Nazareta, o katerem se širi glas po vsej deželi. **Jaz** sem mu rekel: »Povej, kar ti je znano!«

9 Govori **Ahab**: »Gospod in Mojster! Hčer našega voditelja Jaira si obudil od mrtvih – to ve vsa okolica – prav tako tudi hčer poveljnika rimskih vojakov. Le kdo bi mogel podvomiti, da ne bi bil celo najstrašnejši odurni tiran večno hvaležen za takšen čudež in ne bi dal čudodelniku prostora na prestolu ob svoji desnici, kakor je nekoč faraon storil Jožefu zaradi njegove prerokbe!

10 Kaj pa je storila ta tempeljska zalega, ti pristni Satanovi hlapci?! Poslali so poročilo, ki sem ga žal moral podpisati tudi jaz, čeprav doslej o Jezusovih naukih nisem nič slišal in ne videl Njegovih del. Po tem ogabnem poročilu so tako tempelj kot tudi Herod in rimski deželni oblastnik najeli plačane vohune in zahrbtne morilce, da bi Te spravili s sveta!

11 Ti si v tem poročilu predstavljen kot razvpiti slepar, zapeljivec in hujskač ljudstva, tako kot ni bil doslej, kolikor vem, še nihče. Jairova hči naj sploh ne bi bila mrtva, ko so Te poklicali, da bi jo

ozdravil ali obudil od mrtvih, ampak naj bi bila popolnoma zdrava in se je morala pretvarjati zato, da bi Te preskusili! Ko si prišel in ji rekel talitha kumi, je predstojnik spoznal, da si slepar in nimaš pojma o resničnem zdravilstvu; kajti če bi kot zdravnik lahko presojal človeka in njegove tegobe, bi vendar moral na prvi pogled presoditi, da deklica ne le ni bila mrtva, marveč poleg tega še zdrava kot dren!

12 Rimski poveljnik, mislim, da se je imenoval Kornelij, katerega hlapca ali hčer si tudi obudil od mrtvih, sicer temu nasprotuje; toda kaj lahko stori sam proti množici lažnih pričevanj!

13 Najljubši, najdražji prijatelj, Mojster in Gospod! Še veliko bi Ti lahko povedal; toda vidim, da Te je moja resnična pripoved užalostila. Ker je obrekovanje Tebe prehudičevo zlobno, bom o vsem drugem molčal; dovolj je, da sem Ti povedal najpomembnejše. Najboljše pri vsej stvari je, da je Satan neumen in ga resnično modri in pametni zlahka ukane; to bi moralo biti Tebi toliko lažje, ker si nadvse moder! Zato zdaj dovolj o tem!

14 Jaz sem sicer čisto preprost človek; toda te hudobne reve zlahka vrtim okrog prsta! In si ne štejem za greh, če pustim Satana, naj se zaletava, kolikor je le mogoče. Kajti kaj takega ga prisili, da se za nekaj časa spet ponižno umakne z bojišča zla, modri in razumni človek pa tako pridobi čas, da svojega duha bolj plemenito zaposli, namesto da se neprestano bojuje s Satanom.«

190. Marijino poročilo, kako so jo farizeji z Jožefovimi sinovi vred pregnali iz hiše in s posestva. Baram in Kisjonah ponudita Mariji v Gospodovo veselje gostoljubje. Gospod gre na ladjo in zbrano ljudstvo pouči o nebeškem kraljestvu.

Mt 13, 1-2.

1 Zdaj reče **Marija**: »Moj Gospod in sin! Kar Ti je zdaj naznanil ta mladi mož, je popolnoma resnično, in jaz, iz svoje hiše zaradi Tebe dobesedno pregnana, sem prišla k Tebi ravno zato, da bi Ti to povedala. Kaj naj zdaj počnemo, jaz in – zemeljsko vzeto – Tvoji bratje in sestre? Jaz seveda dobro vem, da Ti na zemlji nimaš nobenega sorodnika, razen Svojih učencev v srcu.

2 Naše majhno imetje je izgubljeno; polastili so se ga hudobni farizeji in našo kočo z dobro obdelanim vrtom vred prodali nekemu tujcu! Glej, jaz in Tvoji bratje in sestre nismo več tako mladi, da bi se lahko ukvarjali s težko dnino; in četudi bi to hoteli, so ti tempeljski oblastniki vsem Judom pod veliko kaznijo prepovedali, da bi nam dali kakšno delo ali miloščino! Kaj naj storimo in od česa naj živimo?!«

3 Rečeta **Baram** in **Kisjonah** hkrati: »Vespoštovana mati, ki te je Bog počastil s tako neskončno milostjo, da je po tebi dal, da se

je najvišji Sin vseh nebes rodil v ta hudobni svet, ne skrbi zaradi tega. Glej, midva nisva več Juda, kar zadeva državljanstvo, temveč na zunaj Grka, čeprav v srcih popolnoma Juda po Mojzesu! Oba sva – vsa hvala Gospodu! – bogata; zato se preseli z vsemi svojimi sorodniki k nama in ničesar ti ne bo manjkalo!»

4 Rečem **Jaz**: »Prijetelja! Vajina ponudba je balzam, vlit v Moje srce! Moj blagoslov in Moja milost naj bo večno vajin delež. Toda za zdaj bom odšel domov in videl, s kakšno pravico so hudobni bedniki Moji materi, Jožefovi zakoniti ženi, odvzeli majhno, težko pridobljeno posest.

5 Potem bom tudi z Jairom spregovoril nekaj besed; kajti njegova hči bo znova zbolela in prišel bo k Meni. In tedaj bom govoril z njim. Zdaj pa, ker je resnično tako hudo in nam je hudobna peklenska zalega povsod nastavila pasti, takoj odidimo in se odpravimo na morje; to nam ni nastavilo nobene zanke!

6 Pred tem, in sicer na morju, pa bom ljudstvu v prisposodobah razkril marsikaj o nebeškem kraljestvu, da se nekoč nihče ne bo mogel opravičevati in govoriti: 'Kako bi mogel to verjeti in spoštovati, ko vendar nisem o tem nikoli nič slišal?!' Čim pridejo stari bedniki, naj jim ljudstvo ne brani dostopa, da se bodo nekoč toliko manj mogli opravičevati.

7 Ti, prijatelj Kisjonah, pa pojdi in pripravi svojo veliko ladjo, ker jo bomo nujno potrebovali!» Kisjonah s svojimi odide, da bi ustregel Moji želji.

8 Baram pa Me prosi, ker pač ne morem in nočem ostati več v njegovi hiši, da bi Me smel spremljati.

9 In **Jaz** rečem: »Kakor daleč in kakor dolgo hočeš! Saj se nikoli ni zgodilo, da bi komu pošteno in resnično željo zavrnil ali je ne uslišal.« Baram uredi torej svoje hišne zadeve, razdeli ženi in otrokom naloge, kaj naj medtem delajo in kako naj se obnašajo do hudobnih preganjalcev, potem pa vzame s seboj nekaj zlata in gre z vsemi nami k morju in nadvse velika množica ljudstva nam tesno sledi. (Mt 13, 1)

10 Tudi starih hudobnih farizejev ne manjka, le preoblečeni so, da jih ljudstvo ne bi prepoznalo. Ko pridemo do morja, se **ljudstvo** med neprestanim klicanjem: »Pozdravljen Sin Davidov!« gnete tako tesno na obrežju, da Zame in Moje sorodnike in tudi za Moje, zdaj že zelo številne učence zmanjkuje prostora.

11 Zato sem rekel **Jaz** Kisjonahu: »Spusti stopnice na obrežje; na ladjo moramo; kajti na kopnem nam je postalo pretesno!« Kisjonah hitro spusti stopnice in takoj se vkrcamo na ladjo. (Mt 13, 2) Ko pa Me je ljudstvo videlo, da sem se vkrcal na ladjo, je menilo, da bom pri priči odplul. Zato Me je začelo glasno prositi, naj bi mu razodel obljubljeni nauk o nebeškem kraljestvu!

191. Prilike o nebeškem kraljestvu, o sejalcu in semenu. Učenci prekinajo Gospoda. Razlaga prilike. Kdor ima, mu bo dano; kdor pa nima, mu bo vzeto še to, kar ima.

Mt 13, 3–23.

1 Ko smo bili vsi na ladji in stopnice dvignjene, sem rekel ljudstvu, naj bo mirno in naj se udobno razmesti po obrežju. In ljudstvo se je umirilo in utihnilo in posedlo po obrežju; samo stari farizeji niso sedli, marveč so stali nedaleč od obrežja v bližini svoje ladje; načrtovali so, da Me ne bodo več izpustili izpred oči, in so bili zato povsem pripravljeni, da bi nas zasledovali tudi po morju.

2 Jaz pa sem sedel na zelo prostorni krov ladje in začel ljudstvu marsikaj govoriti v prilikah, in sicer v prilikah zato, da neumni farizeji ne bi razumeli. Ljudstvo pa, ki je bilo tukaj bolj prebujenega duha, je dobro razumelo, kaj sem mu govoril.

3 Predvsem, in sicer najprej, sem **Jaz** primerjal Sebe s sejalcem in govoril: »Poslušajte in dobro pazite!

4 Glejte, sejalec je šel sejat (Mt 13, 3) dobro, zdravo žito. In medtem ko je sejal, je nekaj semena padlo na pot; tedaj so prišle ptice in ga pozobale. (Mt 13, 4) Nekaj ga je padlo med kamenje, kjer ni imelo veliko zemlje, in je seveda hitro vzkalilo, ker ni imelo velike in težke zemlje nad seboj. (Mt 13, 5) Ko pa je vzšlo sonce, je zaradi velike vročine njegovih žarkov takoj usahnila kal, ki je pognala v hladni in vlažni noči, in ker ni imela korenin, se je posušila. (Mt 13, 6) Nekaj ga je padlo med trnje, ki pa je zraslo močnejše kot žito in ga je zadušilo. (Mt 13, 7) In končno ga je nekaj padlo na dobro zemljo in je rodilo sad, nekatero stoternega, nekatero šestdeseternega in nekatero trideseternega. (Mt 13, 8) Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!« (Mt 13, 9)

5 Tu sem hotel nadaljevati govor brez prekinitve; toda ker **učenci** sami niso več razumeli teh prisodob, so stopili k Meni in rekli: »Zakaj jim naenkrat govoriš v prilikah? (Mt 13, 10) Mi, ki smo že tako dolgo ob Tebi, jih komaj razumemo; kako jih bodo razumeli poslušalci na obrežju?! Mar ne vidiš, kako zmigujejo z rameni in nekateri celo menijo, da jih vlečeš za nos ali da govoriš zaradi farizejev o povsem nepomembnih rečeh in da pač vsakdo ve, da se žito ne seje niti na pota niti na kamenje in prav tako ne med trnje! Mi že razumemo, kaj hočeš s tem povedati, toda oni na obali zares mislijo, da jih vlečeš za nos! Mogoče jih pa hočeš zares poučevati na način, ki ga ne razumejo?«

6 Rečem **Jaz** učencem: »Kaj govorite in Me motite?! Jaz vem, zakaj temu ljudstvu govorim v prilikah, ki jih naj ne razume! Vam je dano razumeti skrivnost Božjega kraljestva; tem pa ni dano (Mt 13, 11); kajti stvar je takšna: Kdor ima, kot vi, temu bo dano, da bo potem imel v vsej polnosti; kdor pa nima, temu bo vzeto še to, kar ima! (Mt 13, 12) Zato Jaz kot Gospod govorim z njimi v prilikah;

kajti z zdravimi očmi ne vidijo in z zdravimi ušesi ne slišijo, ker ne razumejo! (Mt 13, 13)

7 Kaj sem delal tu in za kaj Me imajo? Vsi so slepi in gluhi. Včeraj ste videli prispodobo tega ljudstva na slepem in obenem nemem, ki sem ga ozdravil. Kakor je bil ta na telesu, tako so oni na duši, in zato govorim z njimi v prilikah, da se bo na njih izpolnila Izaijeva prerokba, ki se glasi: 'Z ušesi boste slišali in vendar ne boste razumeli, in z zdravimi očmi boste gledali in pri tem vendar ničesar videli!' (Mt 13, 14)

8 Kajti srce tega ljudstva je zakrknjeno in njihova ušesa slabo slišijo in njihove oči dremljejo, da ne bi nekoč z očmi videli, z ušesi slišali, s srcem razumeli in se spreobrnili in bi jim Jaz potem resnično pomagal!' (Mt 13, 15)

9 Blažene pa so vaše oči, ki to vidijo, in vaša ušesa, ki to slišijo! (Mt 13, 16) Kajti resnično, povem vam: Mnogi preroki in pravični so želeli videti in slišati to, kar vi vidite in slišite, pa vendar niso videli in slišali! (Mt 13, 17)

10 Jaz pa sem vam prej rekel, da je vam dano razumeti skrivnost Božjega kraljestva; kljub temu pa opazam, da v bistvu vaše razumevanje ni veliko boljše od razumevanja tistih na obrežju. Torej poslušajte vendar in razumite, kaj pomeni prilika o sejalcu, ki jo je treba razumeti takole (Mt 13, 18):

11 Če nekdo besedo o Božjem kraljestvu, ki jo govorim, sicer sliši, toda ne razume v srcu, ki je od same posvetnosti prav tako gladko shojeno kot pot, hudi duh še prehitro opazi prosto ležečo besedo, ki ni padla v rodovitno prst, ampak na pohojeno, posvetno gladko površino srca, in z lahkoto iztrga, kar je bilo vsejano pravzaprav v srce, pa vendarle obtičalo na posvetno gladki površini; in glejte, takšen človek je podoben poti, na katero je padlo seme, ki je Moja beseda. (Mt 13, 19) In tam na obali jih stoji veliko te vrste!

12 Seme, ki je padlo na kamnita tla, pomeni, da nekdo besedo sliši in jo z velikim veseljem sprejme. (Mt 13, 20) Ker pa ima tak človek v sebi in na sebi podobno kot kamen premalo življenjske vlage, pravega srčnega poguma, in tudi premalo rodovitne zemlje, to je trdne volje, je zato tudi tako kot kamen, odvisen od mokrega ali suhega vremena, se obrača torej po vremenu; če se torej pri takšnem človeku zaradi Moje besede pojavijo vsakovrstne tegobe in preganjanja, polna srda in jeze (Mt 13, 21), je potem prav zaradi tega podoben od sonca razgretemu kamnu, na katerem Moja beseda seveda ne more pognati korenin in mora končno povsem usahnuti.

13 In pogledjte, tam na obali stoji veliko takšnih kamnov, ki so zdaj sicer zaradi Mene sila ogorčeni nad hudobnimi farizeji; ko pa opazijo, da se zaradi Moje njim namenjene besede začenjajo od zgoraj kazati vsakovrstne tegobe in preganjanje, ubijejo Mojo besedo v svojih srcih, ker se po eni strani preveč jezijo in po drugi preveč bojijo; kajti kljub vsem znamenjem, ki so jih videli in kljub vsem Mojim najbolj živim

zagotovilom vendarle ne verujejo, da sem Jaz dovolj mogočen, da jih lahko obvarujem pred vsem zlom, in so torej podobni kamnu, na katerega je padlo seme.

14 Seme, ki je padlo med trnje, pomeni, da človek besedo sliši in jo tudi sprejme; toda tiči v vsakovrstnih posvetnih poslih in skrbih zaradi varljivega dobička in še varljivejšega bogastva. Takšne ničeve skrbi se kopičijo iz dneva v dan, se bujno kot vsak plevel razraščajo v srcu in še prelahko in prehitro zadušijo Mojo vsejano besedo. (Mt 13, 22)

15 In glejte, spet so tam na obrežju mnogi, ki so podobni trnju, med katero je padlo seme!

16 V dobro zemljo vsejeno seme pa pomeni: Ko človek Mojo besedo sliši in jo sprejme v globino svojega srca, kjer jo vedno in edino veljavno, prav in živo razume; takšen človek je potem podoben dobri zemlji, v katero pade seme in obrodi odvisno od človekove volje in moči včasih stoterni, včasih šestdeseterni in včasih trideseterni sad dobrih del. (Mt 13, 23) In tu je stoterno, kdor Zame stori vse, in šestdeseterno, kdor stori Zame veliko, in trideseterno, kdor stori Zame precej dobrega.

17 Zato pa so nebesa v Mojem kraljestvu trojna: zgornja za stoterni sad, srednja za šestdeseterni sad in spodnja za trideseterni sad. Manj kot trideset pa se ne bo štelo, in kdor ima manj kot trideset, se mu bo vzelo in dodalo tistemu, ki ima 30, 60 ali 100. In tako se bo vzelo tistemu, ki nima, in dodalo tistemu, ki že ima, da bo potem imel v vsej polnosti!

18 In glejte, na obrežju stojijo mnogi, katerim je že zdaj vzeto in dano vam, ki že tako in tako imate veliko, tisti tam pa imajo premalo ali nimajo nič!

19 Nekdo ima njivo, ki mu rodi veliko sadu, ker ima dobro zemljo, ima pa tudi njivo, ki kljub vsemu gnojenju ostaja nerodovitna in rodi komaj kaj več sadu kot poseje semena vanjo – vprašam: Kaj bo storil lastnik? Glejte, nerodovitni njivi bo vzel sad, ki ga je pičlo obrodila, ga dodal k dobremu in bogatemu sadu dobre njive in naslednje leto v nerodovitno njivo ne bo več sejal, marveč bo vse seme položil v dobro njivo! Ta bo potem rodila ves sad, nerodovitno pa bo prepustil plevelu, osatu in trnju.

20 Vidite, to stori moder gospodar; ali naj bi Oče v nebesih morda ravnal manj modro od modrega človeka na tej minljivi zemlji?

21 Zato naj iz vaših src izgine misel, da bi lahko bil Oče v nebesih krivičen!

22 Saj veste, da vprašamo za nasvet samo tistega, ki je moder, in se hitro odvrnemo od gobezdača, za katerega še prehitro ugotovimo, da je zgolj gobezdač – vprašam: Ali delamo krivično, če gobezdaču odtegnemo zaupanje in ga izkažemo zares modremu, ki ima že tako preobilje zaupanja od vseh strani?

23 Ali morda vi ne delate prav, ker ste Moji učenci, Mi sledite in

ste zapustili tempelj in farizeje ter vse pismouke, in jim s tem odrekate zadnjo iskrico zaupanja in ga dajete Meni, ki ga imam zaradi Svojih dejanj in besed že tako na pretek?! Menim, da bi vam vsem zdaj moralo biti jasno, da sem vam upravičeno govoril, kako bo nekoč tistemu, ki nima toliko, kot sem vam nakazal s številkami, vzeto tudi to, kar ima.

24 Kar pa govorim, velja duhu in ne materiji, kjer bi seveda bilo krivično, če bi tistemu, ki ima malo, vzeli še tisto majhno imetje in ga dali bogatašu, katerega skladišča in shrambe so že tako ali tako prepolne. Zato velja vse, kar vam govorim, samo duhu, nikakor pa materiji, kateri ni mogoče in se ne sme naložiti noben drug zakon razen najhujše prisile, dokler nekoč ne bo razpadla. Razumete zdaj to?»

25 Reko vsi: »Ja, gospod in Mojster, kajti Tvoja modrost presega vse naše še tako velike in dozdevno najmodrejšše misli! Zato Te prosimo, da bi še naprej tako govoril!«

192. Prilike o plevelu med pšenico, o gorčičnem zrnju in o kvasu. Nerazumevanje učencev. Ahabovo dobro pričevanje iz Izaija za Mesija. Gospod odpošlje nerazumno ljudstvo domov. Farizeji v viharju na morju.

Mt 13, 24–35.

1 In Jaz rečem glasno, tako da lahko slišijo tudi na obali stoječi: »Torej, kdor ima ušesa, naj posluša, in kdor ima oči – v srcu, da se prav razumemo – naj dojame! Podati pa vam hočem še drugo podobo o Božjem kraljestvu, poslušajte!

2 Nebeško kraljestvo je tudi podobno človeku, ki je vsejal na svoji njivi dobro seme. (Mt 13, 24) Ko pa so njegovi hlapci spali, je prišel sejalčev sovražnik in posejal med pšenico plevel, ki je nato vzkalil obenem s pšenico. (Mt 13, 25) Ko pa je pšenica s svojim klasjem zrasla, se je med njo znašel tudi plevel. (Mt 13, 26)

3 Ko so hlapci to opazili, so stopili h gospodarju in rekli: »Gospod, ali nisi vsejal na svojo njivo dobro seme? Od kod torej prevel?!« (Mt 13, 27)

4 Gospodar pa je rekel: »To mi je storil sovražnik!« Tedaj so hlapci dejali: »Gospod, ali hočeš, da gremo tja in ga populimo!?!« (Mt 13, 28) In gospodar je rekel: »Opustite to, ko bi pulili plevel, bi namreč lahko pohodili in populili tudi dobro pšenico! (Mt 13, 29) Naj oboje skupaj raste do žetve! Ob žetvi bom rekel žanjcem: Zberite najprej plevel v snope in ga spravite z njive na kraj, kjer ga bomo sežgali; čisto pšenico pa nato zberite v moje žitnice!« (Mt 13, 30) Glejte, to je dobra podoba nebeškega kraljestva! Toda poslušajte Me dalje! Hočem vam predstaviti še več takih podob, ki v sebi natančno razodevajo Božje kraljestvo. In tako Me poslušajte dalje!

5 Nebeško kraljestvo je podobno gorčičnemu zrnju, ki ga je človek

vzel in vsejal na svoji njivi. (Mt 13, 31) Kot je dobro znano, je to zrno eno najmanjših med vsemi semeni; ko pa zraste, je največje med zelenjavo in na koncu pravo drevo, tako da pridejo celo ptice izpod neba in prebivajo med njegovimi vejami.« (Mt 13, 32)

6 Tu so se **učenci** debelo spogledali in rekli: »Kaj pa je zdaj to? Kdo lahko to razume? Zdaj je nebeško kraljestvo podobno celo gorčičnemu zrnu!«

7 Rečem **Jaz**: »Ne čudite se zaradi tega, marveč Me poslušajte dalje! Predstavil vam bom drugo podobo o Božjem kraljestvu:

8 Nebeško kraljestvo je tudi podobno kvasu, ki ga je žena vzela in ga zamesila v tri merice pšenične moke, dokler se ni vse prekvasilo.« (Mt 13, 33)

9 Spet so se **vsi učenci** s prebujenimi dvanajsterimi apostoli vred debelo spogledali in rekli sami pri sebi: »Kdo more to dojeti in razumeti? Ali se hoče pošaliti z ljudstvom zaradi farizejev? Prav nerazumljivo je, zakaj začenja zdaj naenkrat govoriti v takšnih najbolj zmedenih prispodobah!«

10 Slišal pa je pogovor učencev v Pismu nadvse izvedeni **Ahab** in jim je rekel: »Če je Ta tisto, kar zdaj trdno verujem, da zanesljivo mora biti, potem bi se pač moglo, ker govori vedno v prilikah in nikoli brez prilik (Mt 13, 34), nanj nanašati tisto, kar je nekoč napovedal prerok Izaija o prihodnjem Mesiju, ko je povedal: 'Odprl bom svoja usta v prilikah in bom razodel, kar je bilo od začetka sveta skrivnost vsem ljudem!' (Mt 13, 35)

11 Glejte, tako je nekoč govoril veliki prerok in prav tako je pel nekoč David v svojem 78. psalmu v drugi vrstici. In to se poleg veliko drugega očitno nanaša prav Nanj, in vi morete še vpraševati: 'Kako tako, kako to?' In ste vendar že prav dolgo časa pri Njem in ob Njem?! Če je potrebno, nam bo seveda razkril te prilike, in če ni potrebno – no, tedaj si pa lahko vsi štejemo v največjo čast, da zdaj sami vidimo in slišimo, kar bi radi videli in slišali vsi praočaki in preroki!«

12 Vsi učenci so zadovoljni s temi Ahabovimi besedami; ljudstvo pa Me vpraša, ker sem med Ahabovim govorom molčal, ali bom povedal še več tako nerazumljivega, ali pa naj vsi, ki so čakali na obali zaradi dobrega nauka, ki pa ga ni bilo, odidejo k svojim poslom!

13 **Jaz** pa sem rekel: »Pojdite domov; Svojih ust nisem odprl zaradi vas, saj sem dobro vedel, kako nerazumnega srca ste! Zato bodo nekoč tudi vaši otroci vaši učitelji in sodniki!« Nato se je vse ljudstvo kmalu oddaljilo od obrežja in vsak je odšel na svoj dom.

14 Samo farizeji, ko so opazili, da je Kisjonah začel odvezovati svojo ladjo, so se tudi pri priči vkrcali v svojo že pripravljeno ladjo in so pred nami odppluli na morje. Jaz pa sem skrivaj hotel, da bi jih zajel močan vihar. In glej, takoj je močan vihar začel silno gnati njihovo ladjo in jo je od časa do časa popolnoma prekril s pljuskami in valovi.

193. Gospod s Svojimi pomiri vihar na morju. Ahab zavrne dvome učencev. Judova pripomba in Ahabovo ponižno pričevanje o Mesiju. Gospodov namig o Ahabu.

1 Mi pa smo od Jesaire odpluli v čisto drugo smer in znova je bilo potrebno, da je tudi nas sredi morja zajel vihar, pri čemer so se vsi učenci z ostalimi, ki so bili na ladji, silno prestrašili, kot že nekoč poprej, in so začeli od strahu in groze kričati, naj jim pomagam, sicer jih bo vseh konec!

2 In Jaz sem zapovedal, kakor nekoč prej, vetru in morju, nakar sta se v trenutku pomirila in utihnili, in vse ljudstvo na ladji je glasno govorilo: »Kdo je ta, da ga ubogata veter in morje?!«

3 **Ahab** pa, ki ni pritegnil temu vprašanju, reče učencem in mnogim drugim: »Prijatelji, to je bilo znova prav neumno vprašanje in začudenje ob nepravem času! Vi ste vendar že tako dolgo pri Njem, pa se še vedno čudite, tako kot da bi bilo to prvo znamenje, ki ga vidite! Jaz nisem med vami niti en cel dan in mi je vse to tako razumljivo, kot le more biti kakšna stvar razumljiva kakšnemu človeku! Če je On to, namreč veliki oblubljeni Mesija, ki po Davidu ni nič več in nič manj kot Jehova sam, ki deluje po mesu in krvi, bo pa menda zlahka pomiril morski vihar, ker Mu zanesljivo ni bilo posebno težko ustvariti vsega sveta! Če pa je nesporno tako in Ga vi poznate, kako pride potem iz vašega srca takšno vprašanje in takšno začudenje?!«

4 Reče **Juda**, nekoliko nejevoljen zaradi te Ahabove pripombe: »Prijatelj, ali naj se ne čudimo sploh ničemur, kar dela Gospod pred našimi očmi, zato ker smo od Njega kaj takšnega, in še veliko več, že videli?!«

5 Reče **Ahab**: »Brat, nikakor! Toda jaz menim zgolj takole: Seveda se moramo čuditi v vsej ponižnosti svojega srca, da dela to pred našimi očmi, in ima nas, ki kot ustvarjena bitja nismo ravno kaj preveč prida, za toliko vredne Svoje ljubezni, modrosti in oblasti, da opravlja takšna dejanja pred našimi očmi in našimi čuti! Vsaj jaz sam se ne čutim vrednega niti najmanjšega od njih! Toda če vemo, kdo je, in se potem čudimo, ko On, ki je naredil nebo in zemljo, stori kakšno izredno dejanje prav tako, kot da bi ga storil kakšen človek, potem ne vidimo v Njem Gospoda, marveč nič več kot običajnega, le nekoliko nenavadnega človeka! In tu menim, da takšno začudenje, ki ste ga po nenadni pomiritvi viharja izkazali Gospodu, pač ni na mestu!

6 Ali ne bi bilo smešno, če bi se zdaj prav tako začeli čuditi soncu, luni, vsem zvezdam, zemlji in vsem najčudoviteje urejenim in oblikovanim stvarim, ki so vendar prav tako Njegova dela kot ta izredna pomiritev tega silnega viharja?! Če pa se po mojem mnenju že hočemo čuditi, se čudimo edino temu, da se je hotel vsemogočni Bog Jehova, Neizgovorljivi, spustiti s Svoje večno neizmerne višine tako

neskončno globoko navzdol in priti k nam umrljivim, nadvse slabotnim ljudem, kar bi bilo skoraj neverjetno, če ne bi bilo napovedano že od Adama, Henoha in po vseh prerokih do ubogega Zaharija in njegovega sina Janeza, tako kot se zdaj povsem zares dogaja.

7 Da je zdaj tu vse tako, kot je enoglasno napovedalo na stotine prerokov, to se mi zdi največji čudež! Kar se zdaj dogaja, ni nič drugega kot čisto naravna posledica prvega, najbolj čudežnega znamenja na tej zemlji, namreč: napovedanega pojava Jehove v mesu in krvi!»

8 Reko Mi celo **dvanajsteri apostoli**: »Gospod, odkod prihaja temu takšen govor in tako jasna modrost?«

9 Rečem **Jaz**: »Njegovo meso in kri mu ne dajeta tega, marveč duh, ki je v njem zelo prebujen, tako da mu le še zelo malo manjka do popolnega prerojenja duha! Toda resnično, vam ni v posebno čast, da je on vaš učitelj, namesto da bi bili vi njegovi: toda on je veliko pred vami, zato ker je zelo izveden v Pismu in Jaz ga ljubim, kakor ljubim vas; kajti veliko ponižnosti je v njegovem srcu!«

194. Človekova duhovna domovina: Njegova notranjost kot zbirališče življenja. Potovanje v Kis h Kisjonahu. O Očetu, Sinu in Svetem duhu. Gospod blagoslovi Kisjonaha.

1 Me vprašajo **učenci**, ki so na morju: »Kam, o Gospod, se bomo zdaj obrnili?« Rečem **Jaz**: »Naravnost proti domu!« Reko **učenci**: »Gospod, tam se nam ne bo godilo ravno najbolje! Kajti farizeji so Tvoji zemeljski telesni materi vendar vse vzeli in tako se nam zdi ta dom nekoliko problematičen, čeprav natančno vemo, da je Tvoj dom pravzaprav povsod in si zato tudi povsod doma.«

2 Rečem **Jaz**: »Zdaj bi pa že morali nekoliko poznati govorico duha! Mar hočem v Nazaret, če pravim, da bomo šli zdaj naravnost domov?! Razumite vendar! Če govorim o vrnitvi domov, mislim in razumem človekovo notranjost, ki je resnično duhovno zbirališče življenja, moči, oblasti in vse modrosti. Tja torej gremo zdaj! Potrebni smo notranjega duhovnega miru in to je prava domovina; v njej – ne zaradi Mene, ampak zaradi vas – bomo našli to, kar nam je kot vnanjim ljudem mesa in krvi predvsem potrebno! Razumete to?«

3 Reko **učenci**: »Ja, Gospod, zdaj razumemo!«

4 Rečem **Jaz**: »Zemeljsko pa gremo zdaj spet h Kisjonahu! V njegovi hiši smo varni; to je namreč svobodna hiša, ki plačuje za to cesarju visok davek, in farizeji se ji ne smejo približati. Čez nekaj dni pa bomo odšli v zemeljsko domovino in bomo tam poskušali zbravati, kar se je hudo izkrivilo.«

5 Reče **Kisjonah**: »Gospod, ne nekaj dni, ampak raje nekaj mesecev ali vsaj tednov ostani z vsemi Svojimi v moji, v resnici pa

pravzaprav zares edino Tvoji hiši. V Nazaretu Te bodo, razen če ne boš dal deževati ognja in žvepla z neba, le neradi sprejeli ali pa sploh ne, zlasti farizeji in pismouki, ki Ti očitno začenjajo čedalje bolj streči po življenju!«

6 Rečem **Jaz**: »Priatelj, znebi se te skrbi; Meni se lahko nekdo približa in Mi kaj stori samo toliko, kolikor to Moj Oče, ki je v Meni – tako kot Jaz v Njem, dopusti; kaj vse pa bo dopuščeno v zveličanje vseh ljudi in izpolnitev Pisma, to Jaz že od vekomaj vnaprej vem! In vsi preroki ne bi mogli nikoli tako prerokovati, če Jaz tega ne bi vnaprej vedel; kajti isti Duh, ki v vsej polnosti prebiva v Meni in ti zdaj govori, je tako govoril tudi prerokom, kakor si bral zapisano! Ker pa je zdaj tu isti Duh sam, mora tudi izpolniti to, kar je o samem Sebi napovedal po prerokih! In ti bodi zaradi tega brez skrbi! Ta vsemogočni Duh pa Si bo že znal pomagati!«

7 **Kisjonah** Me razume, molči, nato se trikrat udari po prsih in čez nekaj časa reče: »Jaz gotovo nisem vreden, da greš pod mojo streho, bodi pa meni, ubogemu grešniku vendarle milostljiv in usmiljen in ostani za tolažbo več dni pri meni!«

8 Rečem **Jaz**: »Zaradi tega bodi povsem miren! Z vsemi, ki so z Menoj, bom prebival pri tebi, dokler imam opraviti na tej zemlji; tvoja hiša Mi bo počivališče. Toda velikokrat jo bom moral zapustiti zaradi Svojega dela; duhovno pa je ne bom zapustil nikoli več!« (Pri tem položim Svojo roko na Kisjonahovo srce.)

195. Prijetno presenečenje ob pristanku v Kisjonahovem domačem mestu. Jairutovo in Jonaelovo veselje ob vnovičnem snidenju. Angelova čudežna pomoč po Gospodovem naročilu.

1 Medtem ko smo se to pogovarjali, smo prispeli do obrežja, in sicer ravno do Kisjonahovega pristajališča; od tam smo skozi njegov velik in lep vrt takoj prišli do prostornih stavb in stanovanjskih hiš, v katerih je bilo že vse pripravljeno za naš sprejem. Kisjonah je namreč že v Baramovi hiši skrivaj izvedel od Mene, da se bom vrnil k njemu, in tako je z manjšim čolnom takoj poslal domov sle z ustreznimi naročili.

2 Koga pa smo tam še srečali? – Jairuta, bogatega trgovca iz Siharja, ki je bil lastnik starega Ezavovega gradu in je prebival v njem, in Jonaela, že znanega velikega duhovnika istega mesta; oba je pripeljal angel, ki je bil pri Jairutu; z Menoj sta se namreč morala pogovoriti o zelo pomembnih zadevah. In tako je bilo to res zelo prijetno, prav nebeško presenečenje.

3 Ko sta Me ta dva zagledala, sta bila tako prevzeta od najglobljega veselja, da nista mogla spraviti niti besedice iz ust; od močne ganjenosti in veselja trepetajoče roke sta si položila na prsi in Me tako pozdravila z vso ljubeznijo svojih src.

4 **Jaz** pa sem jima rekel: »Moja ljuba prijatelja in brata! Prihranita trud svojemu jeziku; kajti ena sama beseda v govorici vajinega srca velja pri Meni več kot tisoč še tako lepih besed, izgovorjenih z jezikom, o katerih pa srce pogosto ne ve veliko.

5 Oddahnita si najprej od dolgega in naporenega potovanja; šele potem vama bom naznanil, kaj vse bosta morala doma ukreniti proti velikemu duhovniku in oskrbniku ničeve, slepe službe na Garizimu, ki so ga zakrknjeni Samarijani postavili poleg tebe, Moj Jonael. Toda, kot rečeno, predvsem sta potrebna počitka in oddiha, in tako se torej zdaj spočijta in si oddahnita!

6 Ti, Moj brat Kisjonah, pa jima prinesi okrepčilo, na voljo ti je služabnik teh dveh prijateljev iz Siharja; kajti ta ni utrujen in ti bo hitro in dobro služil, tvojo hišo pa pozna, kot bi bil že veliko let pri tebi v službi kot prvi hlapec. Zato mu brez skrbi ukazuj, da bodo lahko tudi tvoji ljudje nekaj časa počivali; dan se že nagiba, tvojemu gospodarstvu pa ne sme nič manjkati, če gredo vsi utrujeni danes prej k počitku kot sicer, saj bo ta služabnik nadomestil vse.«

7 Reče **Kisjonah**: »Gospod, da so Ti mogoče vse stvari, o tem sem najtrdneje prepričan in menim in verujem enako kot naš mladi farizej Ahab, toda kako bo ta najnežnejši bolj deček kot mladenič opravil še vsa številna dela in vse, ki nas je tu več sto, postregel, to, Gospod, – čeprav o tem niti najmanj ne dvomim – pa se mi zdi le nekoliko preveč skrivnostno!«

8 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, doma imaš premalo mleka, sira in masla; toda na tvoji planšariji je velika zaloga. Zato naj ta deček najprej prinese vso tvojo zalogo s planšarije; bolje je, da imaš zalogo tukaj kot v gorah, po katerih se bo danes ponoči potepala horda divjih Skitov in iskala, kaj bi bilo mogoče oropati.«

9 Reče **Kisjonah**: »Ah, zdaj pa se mi že svita! Ta deček bo gotovo tudi eden izmed tistih, od katerih so nam trije stregli na planini?« Rečem **Jaz**: »No ja, ne sprašuj in ne ugibaj predolgo, sicer bo prepozno!«

10 Kisjonah hitro odide k mladeniču in mu nadvse ljubeznivo pove svojo željo. Reče **mladenič**: »Ljubi prijatelj Mojega Gospoda in Boga, čisto miren bodi; čez nekaj trenutkov bo vse kar najboljše urejeno, kajti pri meni je tu in tam in povsod eno, in pod silo mojih nog, četudi sem eden najslabotnejših, mora zadrhteti vsa zemlja!«

11 Ob tem govoru je Kisjonah zelo osupnil, saj si česa takega sploh ni mogel predstavljati in je od samega strmenja komaj opazil, da je mladenič pri zadnjih besedah zapustil sobo, da bi izpolnil njegovo naročilo.

12 Kisjonah pa si še dolgo ni opomogel, in ravno ko Me je hotel vprašati, kako bi bilo kaj takega mogoče, je že stal **mladenič** ves gibčen pred njim in smehljaše rekel: »No, ti še razmišljaš, kako bi bilo kaj takega mogoče, glej, jaz pa sem že vse uredil! Celo pri vpisih v dnevnik in obračunske knjige, česar tvoji pisarji, ker je bilo danes

veliko prometa pri mitnici, kljub vsej marljivosti niso zmogli opraviti, sem jim jaz hitro pomagal – tako da so zdaj povsem prosti in brez dela!«

13 **Kisjonah**, docela osupel, ne ve več, kaj se z njim dogaja, in ves iz sebe reče: »Toda najljubši, kako je to mogoče?! Saj si vendar komaj zapustil sobo, pa naj bi že zdaj storil več, kot zmorejo vsi moji ljudje v enem tednu ob vsej svoji pridnosti? To je res neverjetno! Saj bi moral imeti tisoč rok in biti hiter kot blisk?!«

14 Reče **mladenič**: »Pojdi ven in se prepričaj!«

196. Angel še nadalje dela čudeže v Kisjonahovi hiši. En angel mora oskrbovati celoten rastlinski svet vse zemlje. Angelov namig o svoji moči, ki je v resnici Gospodova. Hitri sel.

1 Kisjonah gre zdaj v shrambe in najde velike zaloge mleka, sira in masla kar najlepše razmeščene na določenih mestih, in gre v žitnice in jih najde polne; tudi zrelo žito je bilo pospravljeno s polj. Nato gre v velike goveje, ovčje in oslovske hleve in najde vse kar najbolje opravljeno! Tudi v svoje veliko uradno poslopje gre, pogleda v knjige in najde vse v najlepšem redu, in pregleda blagajne in jih najde polne; nato pohiti v veliko kuhinjo in najde tam vsega dovolj in po izbiri kuhanega in vpraša **kuharje in kuharice**, kako se je moglo kaj takega zgoditi. Ti pa mu ne znajo povedati nič drugega kot: »V kuhinjo je prišel lep mladenič in rekel: 'Napolnite sklede! Vsa jedila so že pripravljena!' Nato smo jedila preverili in bilo je tako, kot nam je povedal mladenič, ki nas je takoj nato spet zapustil. Poskusi jedila sam, pa boš videl, da je tako!«

2 Kisjonah poskusi jedila in ugotovi, da so njegovi kuharji in kuharice govorili popolno resnico. Nato spet prihiti v veliko sobo k Meni in **mladenič** ga vpraša: »No, Kisjonah, si zadovoljen z menoj?«

3 Reče **Kisjonah**: »Veliko čudežnega se je že zgodilo v moji hiši; tega nisem mogel doumeti drugače, kot da sem si v srcu moral glasno reči: Bog zmore vse! Toda to je vendarle povsem nedoumljivo! Da nekdo v trenutku opravi delo, ki bi sicer zahtevalo ves dan najtršega prizadevanja – da ga torej močna roka z Božjim duhom napolnjenega človeka lahko opravi, kot rečeno, v trenutku, je razumljivo; toda kako lahko človeško bitje opravi sto del na med seboj zelo oddaljenih točkah v istem trenutku, to je povsem druga stvar, ki je umrljivi človek pri vsej svoji ostrini uvida in razuma nikakor ne more razumeti, in jaz ob vsem tem znova ne morem reči nič drugega kot: Gospod, bodi milostljiv in usmiljen meni ubogemu grešniku; saj sploh nisem vreden, da prebivaš pod mojo streho!«

4 Rečem **Jaz** Kisjonahu: »Nehaj se vendar tako zelo čuditi! Tvoji ljudje naj prinesejo jedi; vsi smo jih namreč že zelo potrebni.

5 Če pa se že temu tako zelo čudiš, kaj bi šele dejal, če bi ti razodel, da je samo en angel določen, da skrbi za vso travo, vse grmičevje in drevje na zemlji, za vsako vrsto po svoje, za rast in obroditev najraznovrstnejših plodov, enako za vse živali v vodi, v zraku in na zemlji?! To ti bo gotovo tudi tako nedojemljivo, in glej, vendar je in se dogaja tako! Zato se ne čudi tako zelo, ampak pojdi in naroči služabnikom, naj nam prinesejo jedi!»

6 Reče **Kisjonah**: »Gospod, Ti moja edina ljubezen in moje življenje, kako bi bilo, če bi Ti dovolil, da bi mi tudi pri prinašanju jedi, ki jih je tolikšna količina, pomagal ta čudoviti mladenič; kajti moji služabniki imajo s tem gotovo celo uro opraviti!«

7 Rečem **Jaz**: »Dobro, naj ti služi; samo ne smeš se več toliko čuditi, saj vendar veš, da so pri Bogu vse stvari zlahka mogoče!«

8 Kisjonah je povsem zadovoljen s takšnim odgovorom in prosi mladeniča, ki Kisjonaha vseskozi prijazno in ljubeznivo gleda, naj mu pomaga spraviti jedi iz kuhinje na že pripravljene mize.

9 Reče **mladenič**: »Samo ne čudi se preveč, moj najljubši prijatelj! Poglej samo okrog po mizah! Zgodilo se je že, ko si Gospoda vsega veličastva prosil za mojo pomoč. Toda kje imaš vino?«

10 **Kisjonah**, ki je bežno pregledal mize in se pri sebi skrivaj nadvse čudil reče: »Resnično, vino bi skoraj pozabili! Ali si tako dober in mi tudi to priskrbiš iz velike kleti?«

11 Reče **mladenič**: »Poglej! Že spet je vse v najboljšem redu, vino je v primerni količini na mizah poleg jedi.«

12 Kisjonah pregleda štirideset velikih miz, postavljenih v veliki jedilnici. Vse so najboljše obložene in nič ne manjka; stoli in klopi so postavljeni v najlepšem redu in svetilk za razsvetljevanje večernega mraka in na vseh mizah dovolj in že gorijo in svetijo s čistim plamenom.

13 Ko si **Kisjonah** vse to ogleduje, je ves osupel od začudenja in čez nekaj časa reče: »O Bog, o Bog, Ti moj Jezus, Ti moja večna ljubezen! Če se bo to tako nadaljevalo, se bodo danes še vse moje hiše razstavile in ves les ter kamenje v njih bo oživel!« – Obrnjen k mladeniču: »Ti moj najmilejši mladi človek ali angel, kar koli že si ali bi lahko bil, razloži mi vendar nekoliko, kako si to zmogel!«

14 Reče **mladenič**: »Res si zelo radoveden; povem ti: Meni ni ničesar mogoče brez Njega, ki zdaj prebiva pri tebi v tem svetu; edino On opravlja vsa ta dela! Kako pa je Njemu vse to mogoče, boš moral pač poizvedeti pri Njem; moč v meni, da tako ravnam, ni moja last, temveč last Gospoda, ki stanuje v tvoji hiši. Pojdi torej k Njemu in Ga vprašaj!«

15 Reče **Kisjonah**: »To, najljubši prijatelj, seveda vem; toda samo način, kako je to mogoče, to je tisto, o čemer bi rad kakšen namig. Saj moraš vendar narediti kakšen gib!? Kako hiter in zanesljiv mora biti! V primerjavi s tem je blisk najočitneje prava polžja pošta! Ah, ah, na to sploh ne smem več misliti! Če bi za vse to porabil vsaj sto

trenutkov časa, bi bila stvar že razumljivejša; toda tako – ne da bi porabil čas za vse to, in poleg tega tako urejeno, to je tisto, zaradi česar ne morem trezno razmišljati in si od samega strahospoštovanja in občudovanja komaj še upam dihati!«

16 Rečem **Jaz** Kisjonahu: »No, prijatelj, kaj se še nisi prenehal čuditi? Menim, da bi zdaj lahko sedli za mize, najprej povečerjali in se nato pogovarjali o nadaljnjih točkah Božje vsemogočnosti in Njegove največje ljubezni in modrosti!«

17 Reče **Kisjonah**: »Gospod, odpusti mi! Od samega začudenja bi bil skoraj pozabil, zakaj so jedi in pijače na mizah; zato prosim Tebe in vse Tvoje, da sedete za mize! Toda kam je šla Tvoja telesna mati Marija s Tvojimi domnevnimi sestrami, ki si jih tudi vzel s seboj, da jih pripeljem k večerji?«

18 Rečem **Jaz**: »Vprašaj najprej po svoji ženi in svojih hčerah! Kjer so te, tam je tudi dobra Marija s hčerami Jožefa, ki je bil Moj zemeljski krušni oče. Skupaj si prizadevajo, da bi si že danes ogledale vse, čeprav bi seveda za to imele dovolj časa tudi jutri, pojutrišnjem in še pozneje! Naš mladi in gibčni služabnik jih bo že poiskal in pripeljal semkaj, tebe pa naj to nič ne skrbi!«

197. Sveta družba pri večerji in nato v jasni zvezdnati noči na prostem – na kačjem hribu, kjer hoče Kisjonah postaviti šolo. Namig o stanju na zemlji.

Jezus kot Gospod kač. Razlaga prilike o plevelu. Življenjski nauki.

Mt 13, 37–42.

1 Komaj sem to izgovoril, je bil mladenič z ženskami že tudi tu, in takoj smo sedli za mize ter hitro in veselo razpoloženi povečerjali. **Jaz** pa sem po večerji rekel: »Poslušajte, ker je danes lepa, jasna zvezdnata noč, ne bi šli takoj počivat, lezimo raje na travo zunaj pod milim nebom; danes vam nameravam povedati in pokazati še marsikaj!«

2 Ta predlog je bil vsem všeč in kmalu smo vsi vstali od miz ter odšli ven in sicer na kakšnih dvajset sežnjev visok grič, ki se je položno dvigal na koncu velikega vrta kakšnih trideset korakov od morja. Kisjonah je seveda pripomnil, da je s tega griča zelo lep razgled po vsem morju, žal pa je najbrž zaradi bližine morja zmeraj poln kač, gadov in modrasov, in to je izredno nadležno. Storil je že vse mogoče, da bi golazen pregnal, toda nikoli ni nič pomagalo.

3 Rečem **Jaz**: »Je že dobro! Odslej na tem griču ne bo več prebivališče golazni, o tem si lahko povsem prepričan!«

4 Reče **Kisjonah**: »Če je tako, in o tem niti najmanj ne dvomim, se Ti najprej iz srca zahvaljujem za čudežno odpravo te nadloge, v tvoj spomin pa bom na tem griču zgradil pravo šolo, namenjeno za pouk velikih in malih ter mladih in starih po Tvojem najčistejšem nauku!«

5 Rečem **Jaz**: »Takšna šola bo tudi venomer deležna Mojega blagoslova, če bo ostala pri temelju vseh temeljev. Toda žal, tako kot svet vse pokvari, sčasoma ne bo prizanesel niti tej šoli niti Mojemu najčistejšemu nauku, in tako na tem svetu ni ničesar, kar bi bilo trajno. Ves svet je namreč hudoben in obrezan od Satana! Toda pojdimo zdaj na grič!« Jaz in Kisjonah greva spredaj, učenci in Kisjonahova služinčad pa nama sledijo tik za petami.

6 Ko pridemo na grič, opazi **Kisjonah**, kako se pred njim plazi velik gad, kmalu nato jih opazi še več in Mi reče: »Gospod, sem mar premalo veroval, da ta golazen še ni izginila?«

7 Rečem **Jaz**: »Tako je zato, da boš videl in spoznal Božjega sina v vsej Njegovi veličini! In zato pazi! Zdaj bom tem živalim ukazal, naj zapustijo ta kraj za vselej in se ne naselijo več v teh bivališčih, dokler bo en sam tvoj potomec prebival v tem vrtu in na tem griču; in videl boš, kako morajo celo te topoumne zverine ubogati Moj glas!«

8 Tedaj se obrnem k hribu in zagrozim zverinam. In te planejo kot puščice iz svojih lukenj in več tisoč jih zbeži v morje; tako je bil hrib očiščen te golazni za vedno, in odtlej ni bilo videti na njem niti najmanjšega črva več.

9 Mi pa smo nato šli dobre volje na grič in ker je bila trava tam že nekoliko rosna, je dal Kisjonah hitro prinesiti veliko preprog in prekriti skoraj ves grič, in tudi pri tem mu je spet spodbudno hitro pomagal mladenič. Zdaj smo vsi dobre volje legli na grič, prekrit s finimi preprogami.

10 Moji učenci pa, ki kljub vsemu razmišljanju, tuhtanju in iskanju niso razumeli prilike o plevelu na njivi. Na griču so stopili k Meni in Me prosili, naj jim pojasnim in natančneje razložim priliko o sejalcu, ki je vsejal dobro seme in nato našel na svojem čistem polju med pšenico tudi plevel.

11 Govoril pa sem jim **Jaz**: »Ali niste slišali, kaj namerava Kisjonah postaviti na tem griču v Moj spomin in kaj sem mu rekel, kako bo na žalost svet ravnal s takšno ustanovo? Glejte, to se nanaša na dobro njivo, ki je bila posejana z najčistejšo pšenico in nato kljub temu pognala obilo plevela med pšenico! Glejte, prilika pa pomeni tole:

12 Jaz, ali, kot pravijo Judje, Sin človekov, sem tisti, ki zdaj seje dobro seme. (Mt 13, 37) Njiva je svet; dobro seme so otroci kraljestva, plevel pa otroci zlobe. (Mt 13, 38) Sovražnik, ki ga seje, je hudič; žetev je konec sveta in žanjci so angeli! (Mt 13, 39) Kot na njivi izpulijo plevel, ga povežejo v snope in nato sežgejo, tako bo tudi ob koncu sveta! (Mt 13, 40)

13 Sin človekov bo poslal Svoje angele in ti bodo iz Njegovega kraljestva zbrali vse pohujšljivce in vse ljudi, ki delajo krivico (Mt, 13, 41) in za stisko svojih bratov nimajo niti oči niti ušes in še manj srca. Vrgli jih bodo v ognjeno peč, kjer bo jok in škripanje z zobmi. (Mt 13, 42) Ognjena peč pa bo otrokom zlobe – to je treba razumeti kot napuh, sebičnost, oblastizeljnost, trdosrčnost, ravnodušnost do

Božje besede, lakomnost, nevoščljivost, zavist, laž, prevaro, prelamljanje besede, nečistovanje in vlačuganje, zakonolomstvo, lažno pričevanje, obrekovanje in vse, kar nasprotuje zapovedi ljubezni do bližnjega – njihovo lastno srce!

14 Kakor bodo pravičnim iz njihovega srca vzcvetela nebesa v vsem veličastvu, tako bo krivičnim iz njihovega srca zraslo tisto, kar imajo v njem; hudobno seme vekomaj ne bo obrodilo dobrega sadu!

15 Trdo srce ne bo dalo mehkega sadu in besedolomno se ne bo nikoli zbralo, in jeza bo ogenj, ki ne bo nikdar ugasnil! Zato se varujte vsega tega in bodite v vsem pravični po postavi ljubezni!«

198. Nadaljevanje razlage prilike o plevelu. Najhujše je, če obljub ne izpolnujete. »Bodite polni ljubezni in pravični!« Prilika o zakladu na njivi.

Razumevanje učencev.

Mt 13, 43–44.

1 (**Gospod**): »Nikoli nikomur ne obljublajte nekaj, česar potem ne bi mogli ali – še slabše – iz kakršnih koli razlogov ne bi hoteli izpolniti, če zares hočete postati Božji otroci; resnično, povem vam, najhujša je obljuba, ki se ne izpolni!

2 Kdor se namreč jezi, greši v sebi in škodi najprej sebi; kdor nečistuje, pokopava svojo dušo v sodbo mesa in spet škoduje samemu sebi; toda največje zlo je laž!

3 Če si obljubil, da boš komu kaj storil, pa se pojavijo okoliščine, ki ti to onemogočajo, pojdi nemudoma k tistemu, ki si mu dal obljubo, in mu iskreno povej, kaj se ti je zgodilo, tako da lahko pričakujoči v *tem* primeru pravočasno poišče druge poti in sredstva, da se bo rešil iz stiske!

4 Gorje pa vsakemu, ki obljublja, obljub pa ne izpolnjuje, četudi bi jih lahko. S tem povzroča vseobsežno zlo; kajti pričakujoči potem ne more izpolniti svoje dolžnosti, in tudi tisti, ki vanj upajo, imajo zvezane roke, in tako lahko takšna prelomljena obljuba spravi tisoče v najhujšo zadrego in žalost. In tako je neizpolnjena obljuba največje nasprotje ljubezni do bližnjega in zato najhujše zlo!

5 Bolje je imeti trdo srce; takšno namreč nikogar ne vara s kakšnim upanjem, in ker veš, da od trdosrčnega ni mogoče ničesar pričakovati, uporabiš druga sredstva za ohranitev reda. Če pa pričakuješ nekaj, kar ti je bilo obljubljeno, opustiš druge poti in sredstva, in če potem pride čas, ko si se kot pričakujoči namenil urediti svoje posle, tisti, ki je obljubljal, pa te pusti na cedilu in ti prej ne pove, da svoje obljube ne bo mogel izpolniti iz takšnega ali drugačnega razloga, ki mora biti seveda povsem resničen, je takšen človek podoben Satanu, ki je prav tako ljudem v začetku po svojih prerokih dajal najsijajnejše obljube, vendar jih ni nikoli izpolnil in je s tem pahnil nešteto ljudi v najhujšo bedo.

6 Zato se varujte predvsem takšnih obljub, ki jih ne bi mogli, in kar bi bilo še slabše, iz kakršnih koli razlogov ne bi hoteli izpolniti; to je namreč zamisel najvišjega med hudiči.«

7 Bodite polni ljubezni in pravični v vseh stvareh; kajti pravični bodo nekoč v kraljestvu svojega Očeta svetili kot sonce ob najjasnejšem poldnevu!

8 Kdor pa ima ušesa, naj posluša! (Mt 13, 43) Želim vam povedati še nekaj prilik o nebeškem kraljestvu:

9 Nebeško kraljestvo je še podobno skritemu zakladu na njivi, ki ga je človek našel, in ker je bil zaklad velik in težak in ga ni mogel nesti domov, ker je imel še daleč do doma, ga je ponoči zakopal na sosednjo njivo; nato je odšel ves vesel domov, doma prodal vse in kupil tisto njivo ne glede na ceno (Mt 13, 44); kajti zaklad na njivi je bil tisočkrat več vreden od tistega, kar je dal za njivo, in zdaj ga je lahko, ker je bila njiva njegova, varno spravil z nje, in nihče mu ni več mogel spodbijati njegove posesti. Mirno je lahko spravil zaklad v svojo novo hišo, ki jo je bil kupil z njivo vred, in se mu ni bilo treba več preživljati v potu svojega obraza; odslej je lahko v največjem obilju živel od svojega zaklada. – Razumete to priliko?»

10 Reko **učenci**: »Ja, Gospod, prilika je jasna; zaklad najdejo tisti, ki slišijo Tvojo besedo, in njiva je posvetno srce, ki si ga mora človek z izpolnjevanjem Tvoje volje najprej duhovno kupiti, da postane Tvoja beseda v srcu njegova popolna lastnina in da lahko potem dela dobro zase in za svoje brate!«

11 Rečem **Jaz**: »Priliko ste dobro razumeli; tako je z resničnim nebeškim kraljestvom. – Toda poslušajte zdaj drugo prisposodobu!«

199. Prilika o velikem biseru in mreži. Ahabovo umevanje pokvarjenih rib.

Dober gospodar uporablja staro in novo.

Mt 13, 45–52.

1 (**Gospod**): »Nebeško kraljestvo je tudi podobno trgovcu, ki je po vseh deželah iskal lepe bisere. (Mt 13, 45) In našel je velik biser neprecenljive vrednosti, pozanimal se je za njegovo ceno, in ko jo je zvedel, je šel nemudoma domov v svoje mesto, prodal vse, kar je imel, in potem šel in kupil veliki biser (Mt 13, 46), ki je bil prav tako tisoč in tisočkrat več vreden od cene, ki jo je dal zanj. – Razumete to prisposodobu?»

2 Reko **učenci**: »Ja, Gospod, tudi to razumemo; saj smo takšen trgovec mi vsi, ki smo zaradi Tebe vse zapustili; Ti pa si za nas veliki, neprecenljivi biser!«

3 Rečem **Jaz**: »Tudi to priliko ste resnično razumeli; in tako je tudi z nebeškim kraljestvom! – Toda poslušajte še eno prisposodobu!

4 Nebeško kraljestvo je podobno tudi mreži, ki jo vržejo v morje,

da bi z njo ulovili vsakovrstne ribe. (Mt 13, 47) Ko pa je mreža polna, jo ribiči potegnejo na obrežje; potem ribiči sedejo in poberejo dobre ribe v posodo, bolne in pokvarjene pa odvržejo! (Mt 13, 48)

5 Tako bo tudi na koncu sveta: prišli bodo angeli in ločili hudobne od pravičnih. (Mt 13, 49) Vrgli jih bodo v ognjeno peč njihovega lastnega hudobnega srca, in tam bo velik jok in škripanje z zobmi (Mt 13, 50); to je resnična tema hudobne duše, ki bo poslej s svojim sežganim posvetnim razumom iskala, kar bi zadovoljilo njeno hudobno ljubezen, toda nikdar več ne bo ničesar našla!« – In čez nekaj časa sem vprašal učence, zamišljene nad to prisposodobu: »Ste razumeli tudi to prisposodobu? «

6 Reko **ti**: »Ja, Gospod, tudi to prisposodobu smo povsem razumeli (Mt 13, 51); podobna je temu, kar si nam povedal na obrežju pri Jesairi: kdor ima, mu bo dano, da bo imel v izobilju; kdor pa nima, mu bo vzeto tudi to, kar ima!«

7 In **Ahab** doda: »S pokvarjenimi in bolnimi ribami razumem predvsem tudi farizeje in vse nedejavne pismouke, ki neprestano ponujajo svojo staro šaro v prodajo in hvalijo vso naravo in njeno rodovitnost, zaničujejo in preganjajo pa vse, kar ponuja še tako sijajna sedanost! To so najbrž tudi pokvarjene in bolne ribe? Kaj pomeni, v možganih biti pismouk in farizej, vesti pa se prav nič bolje od drugih ljudi, in za to še jemati darove in davke od večinoma gotovo boljših bratov in sester, pri tem pa imeti prazno ali kamnito, brezčutno srce?!

8 Zato menim, da bo moral po Tvoji besedi, o Gospod, v prihodnosti tisti, ki bo v srcu poučen o nebeškem kraljestvu, popolnoma zavreči staro, pokvarjeno, gnilo in bolno svetopisemsko šaro farizejev in položiti za Tvoj nauk popolnoma nov temelj; kajti Tvoj nauk je moder in pravičen in tako povsem v nasprotju z naukom farizejev!

9 Dobro vem, da so Mojzes in vsi drugi preroki prerokovali iz Tvojega duha; toda kako so jih zdaj popačili! In ker si zdaj Ti sam tu, da bi nam razodel Svojo sveto voljo, čemu potem še trhli in bolni Mojzes in prav tako vsi preroki?!

10 Kogar si Ti, o Gospod, v srcu dejansko poučil za nebeško kraljestvo, ne potrebuje več niti Mojzesa niti prerokov!«

11 Rečem **Jaz**: »Vse si prav povedal, razen neke malenkosti, in sicer, ta je v tem, da mora kljub temu biti resnični pismouk, to pomeni, da je poučen za nebeško kraljestvo, podoben modremu hišnemu očetu, ki iz svojega hišnega zaklada in zaloge prinaša in ponuja gostom v uživanje staro in novo. (Mt 13, 52) Ali bi morali, ko je v mehovih novo vino, zato staro dobro vino zliti proč, ali bi morali zavreči staro žito, ko spravimo v žitnice novo?! Zato mora resnični za nebeško kraljestvo poučeni pismouk staro Pismo poznati prav tako kot to Mojo novo besedo in po tem delovati!«

12 Reče **Ahab**: »Vendar samo Mojzesa in preroke, razen nekaterih gotovo zelo sprevrženih državnih zakonov, najbolj praznih bogosluž-

nih določb, ki zdaj prav nič ne koristijo, ker moramo po državnih strani tako ali tako vsi upoštevati rimske zakone!?»

13 Rečem **Jaz**: »To se razume samo po sebi. Kaj pa je treba zaradi resnične ljubezni do bližnjega iz stare postave izpustiti, najdeš že zapisano; tu pa sta Moja dva prijatelja iz Siharja, priči sta Mojega obsežnega nauka na gori, v katerem so vse te stvari.« S tem je Ahab povsem zadovoljen.

200. Omembe vredno poročilo velikega duhovnika Jonaela, ki so ga Samarijani izgnali, o trpljenju in strahotah. »Gospodova pota so nedoumljiva.« Gospod dopusti nerazumljive stvari. Navidez pravična prošnja.

1 Jaz pa pokličem oba Siharjana, naj Mi povesta, zaradi kakšne želje sta prišla semkaj. In **Jonael**, ki je povzel besedo, odpre usta in pove: »Gospod, že prej si omenil pravi razlog, in tako tudi je! Res je komaj verjetno, da so lahko ljudje, ki imajo z nama vred stalno pred očmi velika znamenja Tvoje Božje oblasti, tako hudobni! Resnico priznavajo, preganjajo pa jo ravno zato, ker jo morajo priznati kot resnico! Mene so izgnali; če me ne bi brat Jairut z družino vred vzel v svojo hišo, bi bil brez strehe nad glavo!

2 Gospod, kako zelo in kako pogosto sem Te v duhu prosil, da bi prišel in mi stal ob strani proti sovražnikom; toda bilo je zaman, kljub temu nisi prišel, da bi nam pomagal iz naše največje stiske!

3 Seveda je res, da si namesto Sebe pustil vidne angele, da bi nam služili. Toda tudi oni nočejo venomer delovati in tudi ne tako, kakor se zdi meni potrebno; pravijo, da brez Tvoje volje ne morejo ničesar storiti; kajti samo Tvoja volja je vsa njihova moč in oblast! Seveda je vse to res; toda če užaljeni stari samarijanski skrajneži preganjajo iz dežele stotine Tvojih privrženecv, tako da morajo ti iskati zavetje pri poganih – to se ne more zgoditi drugače, kot da pregnanci sami postanejo pogani – potem bi že moralo biti prav, da bi posegli vmes *Tvoji angeli* in naredili takšnemu hudobnemu preganjanju konec, namesto da z nami dogajanje žalostno opazujejo, ter nazadnje z nami vzdihujejo in kličejo: 'Kako nedoumljivi so Gospodovi sklepi in kako nerazumljiva njegova pota!'

4 Kaj to pomaga?! Na stotine jih je, ki postanejo pogani, na stotine jih je pretepenih s palicami in šibami in zaničevanih na javnih mestih zaradi Tvojega imena!

5 Joram je moral za nekaj časa iz Siharja in hiša, ki jo je zgradil Jakob, je medtem zaprta in prazna! In tudi Joram je zdaj z ženo v hiši brata Jairuta, kot mnoge druge ugledne družine, ki zaradi Tebe niso bile več zaželeni v Siharju!

6 In proti vsemu temu niso Tvoji angeli, ki so pri nas, naredili niti enega samega koraka! Gospod, Gospod, za voljo Tvojega najsvetejšega imena! Le čemu naj bi bilo to dobro?!

7 Ali morata biti tukaj na tej zemlji Satanu izročena vsa moč in oblast nad Teboj?! Ali je njegov pekel zares močnejši od Tvojih nebes? Gospod, če se bo tako nadaljevalo, bodo na koncu ljudje prisiljeni Satanu postavljati templje in daritvene oltarje, Tvoje pa podreti! Zelo žalostna reč že v tem času!

8 Kaj drugega je zdaj bogoslužje na Garizimu in celo v jeruzalemskem templju kot zgolj služba Satanu?! Iz Tvojih ust, ki si Gospod sam, vem, kako hoče Bog, ki v vsej polnosti telesno prebiva v Tebi, da Ga hvalimo in častimo. Poglej po drugi strani bogoslužje na Garizimu in videl boš najresničnejšo in najpristnejšo službo Satanu; kajti tam z vso vnemo – tega ne zanikajo niti Tvoji sveti angeli – zažigajo kadilo Satanu!

9 Natanko tako je, prav to se dogaja, in Tebi, o Gospod, ne more biti neznano, da je in se dogaja tako, in vendar si to dopustil! Gospod, kako naj to vzamemo in kako razumemo Tvojo sveto besedo?

10 Tudi poštenemu bratu Jairu, ki Ti je z vso svojo hišo najgloblje vdani, dan za dnem grozijo in ga pozivajo, naj se kmalu razglasi za 'pravega' Samarijana, sicer ga bodo razlastili vse posesti!

11 Mnogi, ki so bili že kot skala trdni privrženci Tvojega nauka, o Gospod, so se, prestrašeni zaradi vsakdanjih groženj ob predpisanim preklinjanju Tvojega imena, vrnili k izrazito Satanovi službi!

12 Glej, Gospod, pred takšnimi stvarmi, ki se dogajajo, Tvoji angeli venomer zakrivajo obraz; toda čemu takšno prazno sočustvanje?

13 Gospod, Ti vidiš v moje srce, ki Ti je povsem vdano, in zato tudi govorim s Teboj brez zadržka in pravim: Prazno, najotožnejše opazovanje je tu tako nezrelo kot figa tretji dan potem, ko ji odpade cvet! Treba je udariti, in to z vso močjo in oblastjo, sicer se bo Satan zasidral in ukoreninil.

14 In če Tvoji učenci že zdaj ne zmorejo ničesar proti njemu, kaj bodo zmogli potem, ko bo dosegel vso svojo moč, in to mu niti ne bo težko, če se mu bodo tako malo upirali, kot se mu na žalost zdaj, ko si celo Tvoji angeli ne upajo ničesar storiti proti njemu?!

15 Zato Te prosim zavoljo Tvojega najsvetejšega imena in zaradi vseh tistih, ki tako kot midva še neomajno vztrajajo pri Tvojem imenu; stoj nam ob strani in osvobodi nas Satanovih zank!

16 Saj si nas vendar sam na gori učil moliti; in glej, nenehno molimo tako, pa je iz dneva v dan huje, namesto bolje!

17 Saj bi Ti vendar radi darovali vse in želimo Tebi na ljubo živeti kar se da revno; toda nekakšen prostor na zemlji nam vendar le moraš privoščiti, dokler moramo živeti na njej; kajti med samimi volkovi, hijenami in medvedi se ne da, če sami ne postanemo enake zverine, niti živeti in še manj hoditi za Teboj, o Gospod!

18 Ne zahtevamo mirnega raja na tem svetu, vendar pa vsaj to, da nam ni treba živeti ravno med hudiči v najhujšem peklu; zato nas izvoli Ti, o Gospod, vzeti v Svoje varstvo!«

201. Gospodov pouk o dvojnem namenu dopustitev – za preskušnjo Satanu in vernikom. Nauk o misijonarstvu in vedenju. Resnica, meč ljubezni. »Moje kraljestvo ni od tega sveta.« »Ne bojte se ljudi, temveč edino Boga!« Kako se mora bojevati pravi junak.

1 Rečem **Jaz**: »Prijatelji, seveda sem vedel, da se bo v kratkem zgodilo, da bo Satan dopolnil svoje delo; toda tisti, ki so pobegnili k poganom, bi našli pribežališče tudi tukaj v Galileji, in tisti, ki so preklinjali Moje ime, da ne bi izgubili svojega zemeljskega imetja, bi storili bolje, če bi se ločili od vsega svojega sveta, kot pa da so si s preklinjanjem Mojega imena zagotovili svoje imetje, ki se ga drži večna smrt. Kajti vsak človek mora vendar nekoč vse zapustiti.

2 Kako težko se bo tisti, ki ima veliko, nekoč ločil od tega, kar ima, in kako zlahka se bo ločil od sveta tisti, ki ni imel nobenih dobrin iz njegovega strupenega naročja in je povrh tega pretrpel še preganjanje zaradi Mojega imena! Kdor zaničuje svet, mu gotovo ne bo žal, ko bo z najjasnejšim pogledom v nebeško kraljestvo zapustil ta mračni kužni svet.

3 Glej, kakor se zlato preskuša v ognju, in šele tako doseže svojo veliko vrednost, tako mora biti tudi pri vseh vas, ki resnično hočete biti Moji učenci in hoditi za Menoj; kajti Moje kraljestvo, za katero zdaj vsi delamo, vendarle ni od tega sveta, marveč od onega velikega, ki večno neminljivo sledi temu zemeljskemu, materialnemu, kratkemu preskusnemu življenju!

4 In zato vam za ta svet tudi ne dajem miru, temveč meč; kajti svobodo večnega življenja si morate izbojevati v boju s svetom in z vsem, kar vam ta ponuja!

5 Kajti Moje kraljestvo trpi silo, in tisti, ki si ga ne prisvojijo s silo, ga ne bodo dosegli.

6 Lahko je biti Moj učenec, če živiš v lepo ograjenem kraju, če si za svoje zemeljsko življenje najbolje preskrbljen, učiš jagnjeta kreposti in jih napajaš s čisto vodo; res, za to ni potrebno veliko! Toda nekaj povsem drugega je krotiti leve, tigre in panterje in jih spreminjati v koristne živali! Za to pa je potrebno tudi več modrosti, poguma, moči in vztrajnosti kot za krotenje jagnjet!

7 Zato morate to dogajanje v Siharju tudi tako gledati in ga vzeti takšno, kot je, in se morate z njim zares bojevati, pri tem vas bom že podpiral; toda če vas bosta zaradi slepote in hudobije ljudi précej zgrabila jeza in bes in ne boste storili drugega, kot nad takšne grešnike klicali ogenj z neba, potem se vam nikakor ne more goditi drugače, kot se vam je zgodilo!

8 Tudi vam v takšnih primerih ne morejo in ne smejo služiti Moji angeli, ker bi bila takšna služba v neposrednem nasprotju z Mojim večnim redom.

9 Če pa hočete biti zmagoviti bojevniki za Moje kraljestvo, si skujte oster meč iz čiste resnice; ta pa naj bo izdelan iz najčistejše,

najnesebičnejše ljubezni! S takšnim mečem se potem pogumno bojujte, brez strahu pred tistimi, ki lahko v skrajnem primeru usmrtijo vaše telo, potem pa ne morejo storiti ničesar več!

10 Če pa se že bojite, se bojte Tistega, ki je resnični Gospod nad življenjem in smrtjo in lahko človekovo dušo pogubi ali reši.

11 Kdor koli izgubi svoje zemeljsko življenje v pravičnem boju Zame, ga bo v obilju dobil nazaj v Mojem kraljestvu; kdor pa hoče v boju Zame svoje zemeljsko življenje ohraniti, je strahopetec in ne bo deležen zmagovalne krone večnega življenja! Kakšno zaslugo ima, če se bojuje s komarji in ubija muhe? Povem vam: takšen junak ni nič vreden!

12 A nekaj čisto drugega pa je, če se dobro oklepljen in z ostrim mečem v roki poda med trop levov in tigrov! Ko je trop premagan in se kot zmagovalec vrača domov, mu bodo postavili slavolok, in za svoje junaško dejanje bo bogato nagrajen.

13 Pojdita torej spet domov in se bojujta *tako*, kot sem vama pokazal, pa bosta v resnici zmagala.

14 Kako hudo Satan zdeluje to zemljo, vem Jaz najbolje in dovolj oblasti imam, da bi ga lahko uničil; toda Moja velika ljubezen in potrpežljivost ne bosta tega nikdar dopustili.

15 Kdor misli sovražnika premagati tako, da ga uniči, je strahopeten bojevnik! Ni bil namreč njegov pogum tisti, ki je ubil sovražnika in se ga s tem odkrižal, temveč le njegov strah.

16 Kdor hoče biti pravi junak, sovražnika ne sme uničiti, temveč se mora na vso moč potruditi, da ga pridobi z modrostjo, potrpežljivostjo in ljubeznijo v srcu; kajti šele potem se lahko hvali, da je izbojeval resnično zmago nad njim, in premagani sovražnik sam bo njegovo največje plačilo.«

202. Nadaljevanje pouka Siharjanov o misijonarstvu in vedénju. »Učita najprej z dobrimi deli in potem s preprostimi besedami!« Resnično svobodna Cerkev. »Vsi ste enaki, kot bratje in sestre.« Pravi sabat. Prava Božja hiša in resnično bogoslužje.

1 (**Gospod:**) »Če sta to razumela, se s svojimi angeli kmalu vrnita nazaj v Sihar in storita tam po Moji besedi, pa se bodo vse hude stvari kmalu spremenile.

2 Toda ne smeta nastopiti kot razsrjena sodnika, temveč kot resnično modra učitelja in prijatelja slepih, gluhih in nemih, potem se vama bodo dali voditi!

3 Le kateri pameten človek bi se razjezil, če mu slepec stopi na nogo? Če imaš zdrave oči, ali nisi potem kriv, če ti je slepi stopil na nogo?! Odmakni nogo od tod, kamor bo stopil slepi, pa te ne bo pohodil!

4 Če pa opaziš, da stoji slepec na robu prepada, pohiti tja, primi ga in spravi na varno, potem pa ga odpelji k svetlobi, ki ozdravlja vsako slepoto duše, in postal ti bo najboljši, najhvaležnejši prijatelj in brat.

5 Ko pa učita ljudi v Mojem imenu, vselej delajta tako kot Jaz: najprej z dobrimi deli in šele potem s preprostimi in resničnimi besedami, pa bosta lahko kmalu naštela veliko pravih učencev.

6 Toda če se povzdigujeta skoraj že nad zvezde in se ovijata v najgloblje skrivnosti in hočeta ljudem dopovedati, da sta od Boga poklicana, da jih sodita, blagoslavljata ali preklinjata, in se povrhu še jezita, če vaju pri tem Moji angeli nočejo podpirati, vama mora vendar biti jasno, da tako ravnanje ni Moja volja, ki vama je razodeta, marveč sta si sama ustvarila red in iz tega sta hotela zgraditi novo, ograjeno cerkev namesto stare Mojzesove, pred katero bi vajina jagnjeta morala že od daleč upogibati svoja kolena!

7 Vidita, tako je bilo z Mojzesovo cerkvijo, in ta, ker je bila ograjena, ni obrodila ničesar, ali pa le bore malo, in to večinoma zakrnelih sadov!

8 Dajem vama najsvobodnejšo Cerkev, ki ne potrebuje nobene druge ograje kot vsakršnega človeka lastno srce, v katerem prebivata duh in resnica, kjer hoče Bog, da bi Ga pravi čistilci spoznali in čistili!

9 Zato ker sem podelil Svojega duha najprej vama, si ne smeta domišljati, da sta celo samo za las boljša od vsakega drugega človeka, in iz tega daru ne smeta narediti kakšne uradne službe, tako kot to delajo pogani in dvakratno mračni Judje in farizeji: samo eden je vaš Gospod; vi vsi pa ste povsem enaki, kot bratje in sestre, in v tem naj ne bo med vami nikoli nobene razlike!

10 Prav tako naj ne bo med vami nobenega pravila in tudi ne določenih dni in časov, ki naj bi bili boljši ali slabši, kot da bi bil Bog določil samo nekatere dneve, v katerih naj bi poslušal vaše molitve in sprejemal vaše daritve. Povem vam: Pri Bogu so vsi dnevi enaki, med mnogimi pa je najboljši tisti, v katerem ste svojemu bližnjemu storili resnično kaj dobrega, in tako naj v prihodnje zgolj vaše dobro delo določa resnični in edini Bogu všečni sabat.

11 Dan, na katerega boste delali dobro, bo pravi sabat, ki bo veljal pri Bogu; običajni judovski sabat pa bo groza v Božjih očeh!

12 Če pa že hočete graditi tako imenovano Božjo hišo, tedaj sezidajte bolnišnice in zavetišča za revne brate in sestre; v njih jim služite z vsem, kar potrebujejo, pa boste tako opravljali najresničnejše bogoslužje, ki ga bo nebeški Oče najbolj vesel.

13 Po takšnem pristnem in edino resničnem bogoslužju bodo spoznali, da ste res Moji učenci.

14 Pojdita zdaj torej domov in ravnajta tako, pa bo vajino delo blagoslovljeno.«

203. Priznanje zmote. Pravi duh Jezusovega čistega nauka. Nadaljevanje nauka o misijonarstvu in vedénju. Jonaelov slavospjev Gospodu.

1 Po tem obširnem pouku rečeta **oba**: »Gospod! Odpusti nama najin greh! Zdaj namreč najjasneje spoznavava, da sva pogrešila samo midva, ne pa tako zelo ljudstvo, in s Tvojo milostjo in pomočjo bova, če bo le mogoče, spet vse popravila!

2 Šele zdaj sva spoznala pravega duha Tvojega najsvetejšega nauka in se bova vneto trudila, da ga bova tako tudi razširjala med ljudstvom! Žal pa jih je veliko odšlo k poganom; komaj da bi jih znala pridobiti nazaj! Kaj naj bi tu storila?»

3 Rečem **Jaz**: »S temi storita tako, kot delam s pogani Jaz, in s pogani vred bodo postali vajini učenci.

4 Glejta, ta hiša je tudi poganska in se je že dolgo tega opredelila za doktrino grških posvetnih modrijanov, zdaj pa je bolj na Moji strani kot katera koli hiša v judovstvu! Storita tudi vidva tako in kmalu se bo okrog vaju zbiralo več poganov kot Judov!

5 Kajti kdor ima prazen želodec, bo obedoval bolj hlastno kot človek s polnim želodcem, zlasti če je želodec že pokvarjen tako kot želodec farizejev in pismoukov!«

6 Rečeta **oba**: »Kaj naj se torej zgodi s tistimi, ki so prekleli Tvoje ime zaradi svojega imetja, da jim ga ne bi odvzeli?»

7 Rečem **Jaz**: »Kdor je padel, ga dvignita in ga spravita na pravo pot in ga vodita, da bo spoznal svoj greh in se bo pokesal, da ga je storil! To naj bo vajina naloga!

8 Jaz pa nisem prišel sodit in uničit ta svet, temveč iskat izgubljene in dvignit tiste, ki ležijo na tleh! Zdaj ko to vesta, pojdita in tako delajta!«

9 Po teh besedah sta se oba globoko priklonila pred Menoj in Me prosila, ali bi smela še nekaj dni ostati pri Meni.

10 **Jaz** sem jima to dovolil in rekel: »Ko sem vama prej rekel, da morata takoj spet domov, sem hotel s tem predvsem označiti voljnost vajinega srca in njegovega razuma, ne pa vama časovno določiti, da bi morala takoj oditi v Sihar; in tako lahko ostaneta tukaj teh nekaj dni, ki jih bom še preživel pri Svojem prijatelju.«

11 Oba, povsem zadovoljna z Mojim odgovorom, Mi izkažeta hvalo in čast, in **Jonael**, močno razburjen, reče: »O zemlja! Ti ostarela njiva plevela, trnja in osata! Ti temni grob življenja, ti stara porodnica greha in smrti! Ali si sploh vredna, da Gospod, tvoj Bog in Stvarnik, stopa po tebi s Svojimi najsvetejšimi nogami, vdihava tvoj kužni zrak in uživa tvoje zle sadove?!

12 Mi ljudje, z živalmi in rastlinami vred, nismo niti toliko vredni, da bi nas sploh pogledal! Vse je čista neskončna milost in usmiljenje!

13 Zato naj se vse dvigne in Ga hvali in slavi za večno!

14 In ve zvezde zgoraj na visokem nebu, zakrijte svoj nesveti

obraz; kajti Bog, vaš Stvarnik, je tisti, na katerega ponosno zrete z vaše višave!

15 O zemlja, kaj je nastalo iz tebe?! Katero ime naj ti pripada – ne zavoljo tebe, marveč zavoljo Njega, ki ga ti, najnevednejša, zdaj nosiš?!

16 Oh, bolj ko razmišljam, kdo je Ta, ki prebiva tu med Svojimi izvoljenimi, bolj me stiska v prsih. Kako naj bi tudi bile, omejene kot so, sposobne zaobjeti Njega, ki Ga ne zmorejo zaobjeti vsa nebesa in vsi angeli?!

17 O ti sveti čas vseh časov na tej zemlji, kjer zdaj prebiva Tisti, ki je soncu in luni dal svetlobo in jima predpisal potovati po veliki poti Svoje ljubezni in modrosti in zemlji dajati čas in noč in dan!

18 Zato naj vse hvali Gospoda veličastva iz vseh nebes; kajti edino Njemu gre vsa slava, vsa čast, vsa hvala in vsa ljubezen večne neskončnosti!«

19 **Učenci**, ki poslušajo te vzklike, reko: »Gospod, ali ne slišiš, kako Te Jonael hvali in slavi, kot da bi prišel vanj Davidov duh?!«

20 Rečem **Jaz**: »Njegovo hvalo slišim in Mi je v veliko veselje; toda od vas še nisem prejel nič takšnega. Pa tudi vam ne bi škodilo, če bi kdaj v sebi premislili, kdo je Ta, ki govori z vami! – Zdaj pa si nekoliko odpočijmo, kajti polnoč je že zdavnaj minila!«

21 Po teh besedah kmalu na hribu vse umolkne in večina se preda spancu; samo Jonael in Jairut se poglobita v vsakovrstna razmišljanja in Me na tihem hvalita.

204. Plemenita ljubezenska tekma med Kisjonahom in Baramom. Kdor hoče dobro delati, ima dober veter. Prilika o materi z različnima sinovoma. Resnična, čista in dobičkaželjna ljubezen.

1 Preden je sonce zjutraj vželo, je Jonaelov in Jairutov angel prebudil vse, ki so še spali, in Kisjonah, ki je z družino počival najbližje Meni, je hitro naročil ženi, hčeram in tudi vsej služinčadi, naj poskrbijo za dober zajtrk!

2 **Jaz** pa rečem zaskrbljenemu Kisjonahu: »Ne skrbi za to danes; glej, pustimo veselje tudi bratu Baramu iz Jesaire! Poglej na morje! Tam, nedaleč od obrežja, stoji Baramova ladja, vsa natovorjena, in njegovi sinovi in služabniki se z njim vred trudijo, da bi spravili zajtrk semkaj. Zato bodi ti, ljubi brat, za danes brez skrbi; velika ladja namreč skriva še krepko kosilo in večerjo, zraven pa še štirideset mehov najboljšega vina iz Grčije.«

3 Reče **Kisjonah**: »Ah, pogledjte si vendar tega molčečega Barama! O svojem namenu ni povedal niti zloga; zvečer je na skrivaj izginil; menil sem, da je kmalu po našem prihodu postal neviden, zdaj pa je tu s kar se da natovorjeno ladjo! Moral je imeti dober veter, sicer

poleg dela gotovo ne bi mogel biti tu; od tod do Jesaire je ob slabem vetru treba veslati ves dan.«

4 Rečem **Jaz**: »Brat, verjemi, kdor ima dober namen, ga bo zmeraj spremljal dober veter; kdor pa ima slab namen, ga bo spremljal slab veter.

5 Nekoč sta bila brata; imela sta mater, ki je imela veliko zakladov. Oba sta ljubila mater nadvse, tako da mati ni mogla vedeti, kateri od obeh jo ljubi bolj, da bi mu zato dala večjo dediščino. Resnično pa jo je ljubil samo eden; drugi pa je imel pred očmi samo veliko dediščino in je zategadelj materi zmeraj izkazoval največjo pozornost in je neredko prehitel brata, ki je mater resnično ljubil.

6 Ker je dobri sin mater resnično ljubil, ni niti najmanj sumil brata in je bil le zelo vesel, če je njegov brat ljubljeno mater velikokrat razveseljeval. Nekaj let je šlo tako kar dobro.

7 Mati pa se je postarala in oslabela in je poklicala k sebi sinova in jima rekla: 'Ne morem ugotoviti, kateri od vaju dveh me *bolj* ljubi, da bi mu zato dala večjo dediščino; zato hočem, da dobita po moji smrti enaka deleža!'

8 Tedaj je rekel dobri sin: 'Mati, ob tvoji skrbi sem se naučil delati in si lahko zaslužim kruha, kolikor ga potrebujem; z vsem žarom svojega srca pa bom prosil Boga, naj te pusti živeti tako dolgo kot mene, da bi ti upravljala svoj zaklad v blagor vse hiše! Če bi moral imeti dediščino brez tebe, bi mi bila v pravo breme in bi me žalostila zmeraj, ko bi jo pogledal. Zato obdrži, ljuba mati, dediščino in jo daj, komur hočeš! Zame je tvoje srce najboljša dediščina; naj ga Bog dolgo ohrani pri življenju!'

9 Ko je mati z ganjenim srcem slišala ta govor svojega dobrega sina, je rekla, skrivajoč svoj notranji namen: 'Najljubši sin, seveda mi je tvoja izpoved v nepopisno veselje; toda zaradi tega ne morem tebi namenjene dediščine zapustiti tujcu. Če nikakor nočeš imeti deleža, naj po moji smrti vzame vso dediščino tvoj brat, ti pa mu služi in si v potu svojega obraza zasluži svoj kruh!'

10 Reče dobri sin: 'Najljubša mati, če bom služil in delal, se bo moje srce zmeraj z največjo hvaležnostjo spominjalo tebe in govorilo: 'Glej, tako te je tvoja ljuba, nežna mati naučila delati!' Če pa bi imel dediščino, bi na koncu postal delomrznež, predal bi se lenobnemu udobnemu življenju in bi na koncu pri tem celo pozabil nate! Zato nočem tvojega pridobljenega denarnega zaklada, ki na svojih površinah nima vtisnjenega tvojega srca, marveč samo cesarjevo oblast; toda to, kar sem vzel od tvojega srca, to nosi tudi njegov pečat in ima trajno mesto v mojem srcu. In zato mi je ta dediščina, ki si mi jo ti, ljuba mati, že od zibeli obilno dajala in s katero sem si pridobil že veliko dobrega in dragocenega, nepopisno ljubša kot ta, ki si si jo pridobila z delom in trudom svojih rok! Pogled nanjo bi me lahko le užalostil, ker bi si moral pri tem stalno misliti: 'Glej, to je tvojo ljubljeno mater stalo veliko truda in dela; morda je ob tem pogosto

jokala od bolečine, ko je skrbela za to, da bi ti pripravila dediščino!' In glej, ljuba mati, tedaj vendar ne bi mogel biti vesel, ker te tako neizmerno ljubim!'

11 Mati, do solz ganjena, pokliče drugega sina in mu pove, kako misli njegov brat in kaj hoče.

12 Tedaj odgovori ta: 'Saj sem si zmeraj mislil, da je brat sicer plemenit človek, toda v nekaterih točkah posebnej! V tem pa sem jaz že povsem drug človek! Prav tako zelo, kot častim in spoštujem tebe, ljuba mati, spoštujem tudi vse, kar mi hočeš dati in mi boš dala, in zato sprejemam vso dediščino s hvaležnim srcem, in usluge, ki mi jih hoče storiti moj brat, mu ne bodo ostale nepoplacane. Če pa bi ti, ljuba mati, hotela, bi mi lahko izročila polovico dediščine vnaprej, da bi si lahko kupil posestvo in se oženil?!'

13 Reče mati, nekoliko otožna nad odgovorom drugega sina: 'Kar sem rekla, pri tem naj ostane! Šele po moji smrti dobiš dediščino!'

14 Tedaj je postal drugi sin žalosten in je odšel.

15 Po enem letu pa je mati hudo zbolela, in ko sta sinova delala na polju, je prišla dekla in poklicala oba k materi, da bi vrednejši prejel materin blagoslov po njeni volji.

16 Tu je postal dobri sin zelo žalosten in je po poti glasno molil k Bogu, naj materi ohrani življenje.

17 Slabega sina pa je to razjezilo in je rekel bratu, ki je molil: 'Ali res hočeš s svojo molitvijo naravi predpisovati zakone?! Kdor je enkrat zrel, naj bo oče, mati, brat ali sestra, mora umreti; tu nobena prošnja in molitev nič več ne pomaga! Zato je moje geslo: Kar Bog hoče, je tudi meni prav!'

18 Dobri brat pa je postal zaradi tega še bolj žalosten in je še bolj goreče molil za življenje drage matere.

19 Ko sta prišla v sobo, kjer je bolna mati ležala, je rekel slabi sin: 'Saj sem vedel, da ne boš tako hitro umrla!' – Nato ji je začel prigovarjati, da se ji ni treba bati smrti!

20 Toda dobri sin je jokal in glasno molil. Bog pa je uslišal vzdih dobrega sina, poslal angela k ležišču bolne matere in ta jo je popolnoma ozdravil.

21 Tedaj se je mati dvignila z ležišča, ker je začutila, da ji je višja sila dala zdravje. In ko je začela hoditi in občutila, kako so bile njene noge polne moči, je rekla: 'Za to se moram zahvaliti vročim vzdihom tistega mojega sina, ki ponujene dediščine iz prave ljubezni do mene ni sprejel! Zares ti povem, moj najljubši sin: Ker iz resnične ljubezni do mene nisi hotel imeti *ničesar*, boš zdaj imel *vse*; kar je moje, je tudi tvoje! Ti, ki si me ljubil samo zaradi dediščine in si s hrepenenjem pričakoval moj konec, ker bi ti iz dobrote zapustila *vse*, pa zdaj ne boš dobil *ničesar* in boš odslej za zmeraj hlapec ljudem!'

22 Vidite to priliko! Kaj menite, kateri od obeh sinov je imel dober in kateri slab veter?«

23 Reko **učenci**: »Očitno tisti, ki je svojo mater resnično ljubil!«

24 Rečem **Jaz**: »Tako je! Toda povem vam: Ravno tako, kot je ravnala ta mati, bo nekoč storil tudi nebeški Oče!

25 Kdor Me ne ljubi zaradi Mene samega, ne bo prišel tja, kjer bom Jaz!

26 Človek mora ljubiti Boga brez hlepenja po dobičku, kakor Bog ljubi njega, sicer Boga ni vreden!«

205. O bistvu ljubezni. Ljubezen poželi in hoče imeti. Razlika med nebeško in peklenško ljubeznijo. Baram prinese Gospodu iz ljubezni častni zajtrk. Namig o plačilu za dejanja ljubezni.

1 Reče **Ahab**: »To je velika in trdna resnica; in vendar bi rad k temu pripomnil, da ljubezni povsem brez želje po dobičku, vsaj pri ljudeh, ne more biti; kolikor sem namreč vedno razmišljal o ljubezni, je, četudi še tako čista, vendar vedno bolj ali manj grabežljiva.

2 Glej, jaz Te vendar gotovo ljubim tako globoko, kot Te le more ljubiti človek; ja, ko bi bilo mogoče, bi Te rad iz same ljubezni povsem spravil v svoje telo – in tu v svoje srce!

3 Toda zdaj vprašam, ali zmorem čutiti kaj takega tudi do kogar koli; do nekoga, do katerega sem povsem ravnodušen!? – Zakaj *ne*? Le zakaj čutim to do *Tebe*?! – Odgovor je jasen.

4 Vem, kdo si Ti, in vem, kaj zmoreš, in zdaj tudi vem, kaj lahko po Tebi in z izpolnjevanjem Tvojega nauka dosežem – in to je tudi nesporni razlog moje najbolj vroče ljubezni do Tebe. Kajti če Ti ne bi bil to, kar si, bi bila tudi moja ljubezen do Tebe precej manjša. Do Tebe mi je torej izredno veliko in zato Te hočem in Te ljubim!

5 Nočem trditi, da Te ljubim zaradi kakšnega posebnega dobička – saj vendar zapuščam vse na svetu zavoljo ljubezni do Tebe; pa vendarle, moja ljubezen se vede kot roparica; za Teboj hlasta, ker Ti zanjo pomeniš več kot ves svet!

6 Vedno nekaj večjega določa usmerjenost ljubezni – vrednota, bodisi materialnega ali duhovnega značaja. Trgovec, ki je iskal bisere, je našel veliki biser, prodal je vse in ga kupil! Le zakaj? Ker je bil veliko več vreden kot vse, kar je imel pred tem. Seveda je to plemenita želja; toda kljub temu je in ostaja dobičkaželjnost in brez tega vsaj pri ljudeh ni ljubezni! In kdor mi hoče modrovati o ljubezni brez kakšne dobičkaželjnosti, ki je mogoča le v Bogu, temu povem: 'Priatelj, lahko da si zelo moder; toda o ljubezni pa vendarle nisi nikoli globlje razmišljal!'

7 Ja, božanska resnična ljubezen se močno razlikuje od peklenške prav po tem, da je božanska ljubezen sicer tudi prilaščevalna tako kot peklenška; toda božanska spet vse v celoti povrne! Zbira zgolj zaradi vračanja, medtem ko peklenška ljubezen grabi samo za svoje žrelo in noče ničesar vrniti.

8 Če pa si prisvojimo nebeško ljubezen, tedaj vemo, da pri tem ne moremo nikoli utrpeti izgube ali škode, marveč v vsakem pogledu samo bolj in bolj pridobivamo, kolikor več dajemo.

9 Podobni smo jami, ki je izkopana v zemljo; kolikor več prsti izgublja, toliko večji postaja njen notranji prostor za sprejemanje svetlobe in nebeškega zraka. Gospod, menim, da imam glede tega prav; kaj pravi k temu Tvoja neskončno višja modrost?»

10 Rečem **Jaz**: »Nič drugega, kot da imaš popolnoma prav; če ljubezen ne bi bila roparica, tako ali tako, tedaj ne bi bila *ljubezen*; kajti vsaka ljubezen poželi in hoče imeti.

11 Toda v namenu, zakaj hoče kdo kaj imeti, je neskončen prepad, in ta za večno ločuje nebesa in pekel!

12 Zdaj Baramovi ljudje že prinašajo zajtrk; ker smo prej več ur skrbeli za *duha*, se zato zdaj za nekaj trenutkov spomnimo tudi na lačno *telo*.«

13 Baram Mi na zlatem pladnju prinese najfinejšo in najbolje pripravljeno ribo in polno čašo vina in Me prosi, naj mu izkažem milost in sprejem od njega in iz njegovih rok ta zajtrk.

14 In **Jaz** mu rečem: »To dejanje naj ti ne ostane nepoplačano; kajti potrudil si se iz velike ljubezni do Mene in iz prav tako velike ljubezni do brata Kisjonaha, ki se ti je smilil, in si sam pri sebi mislil, da bi moralo biti bratu Kisjonahu te dni vendarle nekoliko pretežno poskrbeti za potrebe več sto gostov.

15 Povem ti, stiske pri Kisjonahu seveda ni; kajti mi vsi ne bi porabili njegovih zalog niti v desetih letih. Toda ker si v svojem srcu mislil, da bi Kisjonahu na koncu lahko manjkale nujne zaloge, in si mu zato iz velike daljave pohitel na pomoč, naj bo zato tvoje plačilo prav tolikšno, kot če bi to storil kakšnemu pravemu revežu. Kajti Bog gleda samo na darovalčevo srce.

16 Zdaj pa tudi ti sedi k Meni in jej iz *ene* posode z Menoj in z bratom Kisjonahom; riba je namreč tako velika, da je imajo trije ljudje več kot dovolj!« – Baram stori to in prav tako Kisjonah.

17 In tako se začne zajtrk s sončnim vzhodom in traja skoraj dve uri. Z ribo zajtrk še zdaleč ni bil končan; ribi so sledile še številne osvežitve.

206. Veseli gostje ob dobrem zajtrku in žalostni angel. Velika veselost je blizu greha. O hranitvenem procesu pri človeku. Telo, duša in duh.

1 Da so pri takšnem zajtrku postali vsi nadvse veseli in zelo zgovorni, ni treba posebej omenjati; vino je namreč vsem razgibalo jezike. Tudi **Jonael in Jairut** sta postala vesela in Me celo prosila, naj jima dovolim, da bosta enako veselo razpoložena na poti nazaj

v Sihar! In Jaz sem jima dovolil, da bosta na poti nazaj prav tako vesela.

2 Tedaj sta rekla: »Gospod, da si nama to dovolil, je seveda dobro, ker potem nimava greha, če sva vesela; toda veliko vprašanje je še, ali bova lahko vesela!«

3 Rečem **Jaz**: »No ja, smeta biti – in bosta vesela!«

4 Toda angel obeh je naredil ob tej obljubi nekoliko žalosten obraz. Jonael pa je to opazil in Me vprašal za vzrok.

5 In **Jaz** sem rekel: »Angel še predobro ve, da je med veliko veselostjo in med grehom le zelo majhen in ozek prostor! Že vnaprej vidi svoj trud, ki ga bo imel z vama ob vrnitvi domov, da vaju bo obvaroval pred grehom, in zato je videti nekoliko žalosten. Dajta tudi njemu piti malo vina; morda bo nato kaj vedrejši!«

6 Jonael takoj nato ponudi angelu polno čašo vina; ta vzame čašo in jo izpije do dna, čemur sta se oba zelo čudila; kaj takega pri njem namreč še nista videla.

7 Toda **angel** je rekel: »Že precej časa sem zdaj pri vama; zakaj mi pa nista doma nikoli ponudila čaše?«

8 Reče **Jonael**: »Niti v sanjah nisva pomislila, da bi angel na svetu lahko užival kakšno materialno hrano?!«

9 Reče **angel**: »Čudno! Saj sta vendar videla, da je Gospod vseh nebes tudi jedel in pil, in On je vendar najvišji in najpopolnejši duh; zakaj ne bi jedli in pili potem tudi mi, angeli, kadar moramo sprejeti telo, da bi vam v materiji služili?!«

10 Daj mi tudi malo ribe in nekaj kruha, pa boš takoj videl, da lahko ne le pijem, temveč tudi prav dobro jem; kjer Gospod sprejema zemeljsko hrano, tam jo sprejemajo tudi angeli.«

11 In Jonael ponudi angelu celo ribo in dober kos kruha, in angel oboje vzame in poižije.

12 Potem ko je angel obema pokazal, da lahko tudi duh prav pošteno uživa materialno hrano, ga je Jonael vprašal, kako je to mogoče, ker je on v bistvu vendar samo duh.

13 Reče **angel**: »Ali si že kdaj videl *mrtvega* človeka jesti in piti?«
Reče **Jonael**: »Česa takega ni še nikoli nihče videl.«

14 Reče **angel**: »Če pa telo, ki je brez duše in še bolj brez duha in je skoraj gola materija, ne sprejema in ne more sprejemati hrane, sta ravno duša in življenjski duh v njej tista, ki jo sprejemata. Ker pa telo ni nič drugega kot podaljšana roka duše in zase ne potrebuje hrane, potem je vendar ravno duša (in njen duh) tista, ki od zemlje sprejema hrano, dokler prebiva v svojem telesu in ga vzdržuje s tem, da mu pusti jesti svojo nesnago! Kajti telo se hrani z nesnago duše.

15 Če pa je v še materialnem človeku samo duša tista, ki, dokler prebiva v telesu, od zemlje sprejema hrano, bom pač tudi jaz kot duša in duh, dokler stopam s svojimi nogami po tej zemlji z namenom, da vama služim za vajine cilje, in imam tudi določeno iz materije

zraka ustvarjeno telo, tudi upravičen sprejemati zemeljsko hrano?! – Kaj menita?»

207. Slab vpliv uživanja na dušo. Duhovna smrt kot posledica nezmernosti. O pravem postu. Škodljivost premagovanja kot sredstvo za stike z duhovi. Gospodovo življenje in nauk – naš vzor.

1 Oba in še mnogi drugi, ki so poslušali angelovo razlago, so ostrmeli, in **Peter** me vpraša: »Gospod, ali je to, kar je govoril Jonaelov služabnik, res? To zveni precej nenavadno! Kako se lahko telo hrani z nesnago duše!? Ali ima tudi duša želodec in na koncu celo zadnjik?»

2 Rečem **Jaz**: »Angel je govoril popolno resnico. Tako je. Zato naredi uživanje in požrešnost dušo samo čutno in materialno; postane preobložena in telo ne more sprejeti vse nesnage duše, in posledica je, da nesnaga ostane v duši, jo stiska in straši, da potem uporabi vsa sredstva in poti, da bi spravila iz sebe nakopičeno nesnago. Poti pa so potem vsakovrstno nečistovanje, vlačuganje, prešuštvovanje in še več podobnega.

3 Ker pa to duši omogoča določeno naslado, bo nato čedalje bolj pohotna in se še bolj poda v uživanje in požrešnost, postane končno povsem čutna, v duhovnih stvareh pa popolnoma mračna, zato trda, brezčutna in nazadnje hudobna, ponosna in napihnjena.

4 Ko je duša zaradi zdaj pokazanega načina življenja izgubila svojo duhovno vrednost – nujno jo je morala izgubiti – in je tako postala duhovno mrtva, si začne iz svoje nesnage dobesedno graditi prestol in se ji navsezadnje zdi celo častno in ugledno, da je tako bogata z nesnago.

5 Povem vam: Vsi ljudje, ki imajo na svetu veselje s tem, kar prija njihovi čutnosti, sedijo kot duše čez glavo v svoji gosti nesnagi in so zato duhovno popolnoma gluhi in slepi in nočejo ničesar več videti in slišati in razumeti, kar bi jim lahko koristilo.

6 Zato bodite vsekdar zmerni v jedi in pijači, da ne boste v duši zboleli in bi ta propadla v svoji nesnagi!»

7 **Peter** se zelo zamisli in reče: »Gospod, če je tako, in o tem ni dvoma, potem se moramo pač več postiti kot pa jesti?»

8 Rečem **Jaz**: »Kdor se posti ob pravem času, stori bolje kot tisti, ki venomer uživa in žre; vendar pa je razlika med postom in postom! Pravi post je v tem, da se človek vzdrži vsakega greha in v vseh posvetnih stvareh samega sebe zatajuje, vzame svoj križ (v tedanjem času simbolično: beda, stiska in sila) na svoje rame in tako hodi za Menoj, ne da bi bil zaradi tega preveč boječ pri jedi in pijači, pa tudi ne po nepotrebnem čezmerno užival; vsak drugi post pa je malo vreden ali pa sploh nič.

9 So namreč ljudje, ki hočejo z določenim premagovanjem svojega telesa prodreti v svet duhov in potem z njihovo pomočjo obvladovati naravne sile; to ne le da ne koristi duši, temveč je celo nadvse škodljivo. Tu potem duša odpade od drevesa življenja kot prisilno dozorel sad, katerega življenjsko jedro je vselej gnilo, votlo, gluho in s tem mrtvo.

10 Takšno premagovanje in pot zato, ne le da nista krepost, temveč sta nadvse velik greh!

11 Kdor torej hoče živeti v skladu z resničnim redom, naj živi ravno tako, kot živim in ga učim živeti Jaz sam, pa bo v sebi videl zacveteti in dozoreti sad življenja, v katerem ne bo nastalo mrtvo, marveč živo seme za prihodnje večno življenje v duhu, in se bo v najboljšem redu in spodbudno razvilo v živo zavest o samem sebi. Zdaj veste tudi na tem področju, kaj je prav po Božjem redu; ravnajte po tem, pa boste imeli življenje v sebi!

12 Sončni žarki postajajo čedalje močnejši; zato se bomo s tega hriba umaknili v senčni vrt, in ti, Moj pisar Matej, lahko urediš svoje tablice in pripombe razširiš v nekoliko popolnejšo predstavitev tega, kar se je zgodilo in kar sem učil. Mi pa bomo malo počivali!«

208. Gospod s Svojimi v vrtu. Matej ureja zapise. Nenavaden mir pred viharjem. Modri angel pomiri prestrašene ljudi, ki se boje nevarnega viharja. Potres, morski vihar in nevihta.

1 Zdaj zapustimo grič in se napotimo pod senčna drevesa. Tam je bila pod široko razvejenim figovim drevesom lepa travnata klop; na to sem sedel in zaspal; in vsi drugi, celo Marija v Moji bližini, so prav tako sedli in zaspali. Samo Jonael, Jairut in Matej so sedeli za vrtno mizo, kjer je Matej začel urejati svoje tablice, Jonaelov in Jairutov angel pa ga je opozarjal na nekatere pomanjkljivosti.

2 Proti poldnevu je opazil Baram, ki je bil medtem s Kisjonahom na ladji, da so se s severne smeri začeli nad horizont dvigati težki nevihtni oblaki, vodna gladina pa se je polagoma čedalje bolj umirjala; to je bilo zanesljivo znamenje, da bo kmalu nastala uničujoča nevihta, povezana s potresom.

3 Baram je dal zaradi tega vse jedi hitro odnesti z ladje, ladjo pa kar se da trdno privezati na obrežje. Komaj je končal delo, so v daljavi zagledali, kako grozljivo visoko se dviga morje.

4 Tedaj je rekel **Kisjonah**: »Morali bomo zbuditi Gospoda in Njegove učence, kajti pri takšnih visokih morskih valovih, kakršnih še nikoli nisem videl, bo morje poplavelo ves vrt in speči bi se lahko pri tem bolj ali manj poškodovali! Kaže pa tudi, da bo ladjo vrglo na obalo.«

5 Reče **Baram**: »Ja, prijatelj, če Gospod tokrat ne bo omejil

viharja, bo škoda, ki jo bo povzročil, neznanska! Toda jaz se zanesem na Gospoda; Ta nas gotovo ne bo pustil propasti! In menim, dokler On mirno spi, se tudi nam ni treba bati viharja, ki bo v nekaj trenutkih pridiviljal; kljub temu pojdiva hitro k Njemu in Ga opozoriva na prihajajoči vihar!«

6 Nato pohitita oba z mornarji vred k Meni in Me skušata zbuditi; toda Jaz se tokrat iz dobrega razloga ne prebudim, **angel** pa stopi k njim in reče: »Pustite Ga počivati in Ga ne budite; kajti On spi ravno zaradi tega nujno potrebnega viharja! Kmalu pa se bo pokazalo, za kaj je bil ta vihar dober!«

7 Reče **Kisjonah**: »Kaj pa potem, če bodo kot gora visoki podivjani morski valovi odplavili celo moje vrtove?!«

8 Reče **angel**: »Skrbi za kaj drugega! Mar meniš, da Gospod, četudi se tebi zdi, da spi, ne ve za ta vihar?! Glej! On hoče tako in zato se tudi tako dogaja! Zato bodi miren!«

9 Vpraša **Kisjonah**: »Ali veš za razlog?« Odgovori **angel**: »Četudi bi vedel, ti ga ne bi smel povedati, dokler ni to Gospodova volja; zato ne sprašuj več in bodi miren in brez strahu; pozneje se vam bodo vsem odprle oči!«

10 Po teh besedah angela, ki je nato čisto mirno pomagal Mateju urediti njegove table, se je **Kisjonah** pomiril, in **Baram** je rekel: »Odkrito moram priznati, odkar živim, še nisem videl bolj grozečega viharja od tega, ki utegne vsak trenutek izbruhniti pred našimi očmi; toda nikoli tudi še nisem nobenega viharja pričakoval bolj ravnodušno in brez strahu kot tega tu! Poglej tja! Komaj več kot četrt ure plovbe pri zmernem vetru zunaj tega zaliva, ki ga je zlahka mogoče preveslati v enakem času! V nekaj trenutkih bi moral vihar prihrumeti sem!

11 Toda glej, neznanski valovi se valijo vzdolž morja, kot rečeno, še četrt ure zunaj zaliva, naravnost v smeri proti Sibarahu, in so podobni plavajočim goram, ki jih bo vsak trenutek raztreščilo tisoč strel! In kljub temu je zaliv še tako miren, da lahko vidimo vihar v svojem zunanjem pojavu in še zelo čisto obrežje; to je zanesljivo nadvse redek pojav! Treba je priznati: Če je moč kaj takega opazovati povsem mirno, je to zares nenavaden, grozljivo veličasten in lep pogled! Toda tistim, ki so morda zunaj na odprtem morju, bo pač drugače pri srcu kot nam tukaj, pred kot zrcalo mirnim zalivom!

12 Do strahotne viharne črte je vendar še pol ure, in mogočni odmev groma bobni prav do naših ušes! Zunaj na viharni črti bi morali oglušeti! Zdaj občutim tudi, da se zemlja precej trese! Ti ne opaziš ničesar?«

13 Reče **Kisjonah**: »O ja, ravno sem te hotel opozoriti na to; toda da ostaja ob vsem tem moj zaliv miren kot le redkokdaj, to je čudež nad čudeži! Še predobro vem, kaj se lahko dogaja v tem zalivu, kadar začne besneti! Ampak voda v zalivu in tudi v dobršnem kosu zunaj njega je popolnoma mirna. Toda poslušaj, zemlja se čedalje bolj trese. Ko le ne bi poškodovalo hiš! Zdaj tudi že opažam čudno krožno

valovanje v zalivu in zunaj njega se pravkar začenja visoka plima; ne bomo dolgo čakali nanjo! No, v Gospodovem imenu! Kaj hujšega kot to, da izgubimo to zemeljsko življenje, se nam ne more pripetiti, in tako naj se torej zgodi; Gospod in Njegov angel sta vendar pri nas! Je pa to slika, ki zbujajo grozo. Gospod naj bo vsem grešnikom milostljiv in usmiljen!«

14 Zdaj postaja tudi v zalivu nemirno. Močni sunki vetra žvižgajo skozi drevje in nešteti bliski švigajo skozi temne oblake! Med nezaslišano strašnim grmenjem jih več udari v zaliv in povzroči, da se valovi divje razpenijo; toda še zmeraj ne pade niti kaplja dežja iz razžarjenih oblakov. Ena strela udari v grič, na katerem smo preživeli noč; strašno grmenje prebudi zdaj iz trdnega spanja vse, razen Mene.

15 Ko prebujeni zaslišijo nad seboj takšno nezaslišano bobnenje in takšen vihar in jih deset strel, ki so sočasno udarile v obrežje, popolnoma prebudi, hitro vstanejo, in učenci prihitijo k Meni in Me z glasnimi kriki strahu prebudijo!

16 In **Juda** ves razburjen reče: »Toda Gospod! Le kako moreš spati pri tako strašnem elementarnem viharju?! Šaj strele kar dežujejo izpod neba! Le kdo je samo za trenutek varen pred smrtjo? Pomagaj Gospod, sicer se bo raztreščila vsa zemlja!«

17 Rečem **Jaz**: »Ali te je že zadela kakšna strela?« Reče **Juda**: »Doslej še ne; toda kar se ni zgodilo doslej, se ob tem viharju menda prav zlahka zgodi! Torej govorim samo še tako dolgo, dokler živim; naslednji blisk mi utegne to za vedno onemogočiti.«

18 Medtem ko Juda še govori, se začne s silnim donenjem in bobnenjem valiti proti zalivu visoka plima; in ker se valovi dvigajo navidez več sežnjev više od našega stojišča v vrtu, začnejo učenci kričati, nekateri pa celo pobegnejo na bližnjo vzpetino; s te pa jih kmalu prižene nazaj na tisoče strel. »Gospod, pomagaj nam, če moreš in hočeš, sicer bomo uničeni!« kričijo **stotine**. Samo Matej, Jairut, Jonael in njun angel se ne dajo motiti in so delo že skoraj končali.

19 Jaz pa tokrat ne ustavim viharja, marveč mu pustim, da slepo divja in besni; ne sme pa povzročiti niti najmanjše škode!

209. Namen tega viharja: propad Gospodovih sovražnikov. Nevarnosti za misijonarje. Dober učinek viharja sodbe. Dober ribji ulov.

1 **Peter** pa stopi k Meni in Mi skrivaj reče: »Gospod, se je mar Očetov duh v Tebi tako umaknil, da ne zmoreš več ukrotiti tega viharja? Glej vendar, če ti je mogoče utišati ta vihar!« Rečem **Jaz**: »Za to, da se mora ta vihar, ki ne bo več dolgo trajal, izdivjati, je dober razlog. Če pa o tem dvomiš, vedi, da je na morju deset sovražnih plovil, namenjenih, da bi nas zasledovala, nas vse skupaj zajela in uničila! Ta vihar pa dela njim, kar so oni hoteli storiti nam;

če je tako, kaj Me torej prosiš in zahtevaš, naj ustavim ta, za našo trenutno rešitev najpotrebnejši vihar? Naj se povsem izdivja, da bo dosegel namen, zaradi katerega je nastal, potem se bo končal! Poglej tja in Mi povej, kaj premetavajo sem ter tja in gor in dol kot gore visoki morski valovi na svojih besnečih hrbtih kot hudobni in objestni otroci svoje ničvredne igrače, ki so se jih naveličali!»

2 Peter si ogleda viharno valujočo morsko gladino in še prehitro opazi več ladijskih razbitin in eno še manj poškodovano celo ladjo; vse, ladjo in razbitine, premetavajo silni valovi sem ter tja kot pleve; prav tako zagleda tudi nekaj ljudi, ki se držijo posameznih razbitin in se s poslednjimi močmi trudijo, da bi dosegli obalo, pri tem pa jih val za valom pokopava pod seboj in jih od časa do časa spet vrže kvišku.

3 Ko **Peter** nekaj časa opazuje te prizore, Mi reče: »Gospod, odpusti mi; saj vendar veš, da sem še vedno grešen človek in sem Te zaradi tega tudi lahko nadlegoval s takšnim nadvse neumnim vprašanjem; toda zdaj mi je vse jasno! Hudobni farizeji iz Jesaire so dobili pomoč iz Jeruzalema; opremili so deset ladij z rimskimi vojaki, da bi nas napadli. Morali so čez vodo, ker po suhi poti ne bi mogli zlahka priti semkaj v Kis (ime kraja, ki je povsem pripadal Kisjonahu), in tako so prejeli zaslužen plačilo za svoj trud! Ti nam gotovo ne bodo nič več storili, in kot opažam po smeri valov, bo ponesrečene in razbite ladje zaneslo proti Sibarahu, kjer je mnogo čeri, ob katerih bo v takšnem nikdar videnem in slišnem vihnem besnenju težko kdo ostal živ. Oh, nadvse dobro je, da je to hudobno, prešušno vrsto končno vendarle zadela takšna sodba! Ta dogodek bi lahko bil zelo primeren, da bi farizejem vzel ves preostali pogum, da bi se še kdaj dvignili zoper Tebe!»

4 Rečem **Jaz**: »Satan se pusti tisoč in tisočkrat udariti po ustih, ostane pa po tisoč in tisočkratnih udarcih vendarle zmeraj isti, najhujši sovražnik Boga in vsega dobrega in resničnega, kar izhaja iz Božjega duha. Ti, ki zdaj mrtvi plavajo po morju, nam seveda ne bodo nič več storili; toda namesto teh bodo vstali drugi in nas bodo zelo stiskali, da bomo morali bežati v grška mesta, in to bo že čez nekaj tednov! «

5 Reče **Peter**: »Gospod, ali bomo imeli mir, dokler bomo ostali tukaj?»

6 Rečem **Jaz**: »Ja, ja, gotovo, toda na zemlji prebiva še več ljudi in ljudstev, katerim je evangelij potreben prav tako kot vam, in ustvaril jih je isti Oče, ki je ustvaril vas! K njim moramo kljub vsemu preganjanju, ki nas še čaka, in jim oznaniti veselo sporočilo iz nebes! Sicer nas bodo preganjali tudi oni; toda sčasoma se bodo vendarle spreobrnili in kot jagnjeta vstopili v naš hlev!

7 Mi smo dobri, in svet je hudoben; torej tudi ne moremo od njega pričakovati nič dobrega – razen tu in tam kakšno sladko jagodo med

preobilnim plevelom! Zdaj pa glej, vihar polagoma pojenjuje in nevarnosti je za zdaj konec.

8 (Baramu:) Prijatelj, vihar pojenjuje; z viharjem je mimo tudi poldne in zato gremo h kosilu, da bomo dovolj močni za popoldansko delo.«

9 Seveda ni potrebno, da bi natančneje opisali kosilo, kakor tudi, da bi podrobneje osvetlili posledice minulega velikega viharja, ki je prizadejal zlasti deset ladij; dovolj je vedeti, da jih je od tisoč ljudi, ki so bili na ladjah, ostalo živih samo pet; vsi drugi pa so postali plen morja, in na čerih pri Sibarahu so še čez leto in dan našli razpadle in od rib oglodane kosti poleg velike količine vsakovrstnega rimskega orožja in verig; vse to je bilo namenjeno Meni in Mojim učencem.

10 Da je bil takšen vihar tako za farizeje kot tudi za Rimljane, posebno v Kafarnaumu in Nazaretu, zelo poniževalen, skoraj ni treba posebej omenjati; Jaz pa sem za nekaj tednov imel mir skupaj s tistimi, ki so bili pri Meni.

11 Po kosilu ni bilo predvideno nič pomembnega več, in zato so odšli učenci s Kisjonahovimi ribiči na morje in do večera pripeljali pet bogatih tovorov najodličnejših rib, ki so bile v tem morju in so jih spravili v Kisjonahovo hladilnico (shrambo za ribe). Kisjonah je bil tega na vso moč vesel in za večerjo so jih morali takoj okrog sto pripraviti na najboljši način z vsakovrstnimi začimbami in dobrimi zelišči. In tako se je dan končal in po večerji smo šli k počitku, ki smo ga že vsi potrebovali.

210. Izlet v Kano v dolini. Ubogi judovski kmetje in dobičkaželjni grški trgovci kot Kisjonahovi dolžniki. Kisjonahova plemenitost. Kratki življenjski pouk ljudstvu. Gospodovo pričevanje o Sebi in Svojem poslanstvu. Dober učinek tega veselega sporočila.

1 Naslednji dan smo naredili tako imenovani izlet v dolino, ki se je razprostirala med obema planinskima grebenoma v smeri proti Samariji in po kateri je vodila tudi glavna cesta v Damask, in od tam naprej v vse majhne in velike kraje srednje Azije, zaradi tega je bila tudi Kisjonahova mitnica v kraju Kis ena najdonosnejših v vsej Galileji.

2 V tej dolini je bilo seveda veliko majhnih naselij, ki so bila večinoma zaradi trgovine gosto naseljena z Judi in Grki. V bližini Kisa je ležal kakšni dve uri poti po dolini trg, ki se je tudi imenoval Kana, zato so mu za razlikovanje od Kane, ki je ležala blizu Nazareta, dodajali v Galileji; če pa so rekli samo Kana, so razumeli prej omenjeno drugo Kano v dolini, ki je že bila na območju Samarije, zato je tudi bila v Kisu, kot mejnem mestu med Galilejo in Samarijo, velika mejna mitnica.

3 V tej Kani so prebivali predvsem Grki, tako da je na eno judovsko družino gotovo prišlo pet grških; Judje so se preživljali večinoma s poljedelstvom in živinorejo, Grki pa so se ukvarjali zgolj s trgovino.

4 Obiskali smo torej to Kano in posebno Jude, ki so tam stanovali. Zviti in deloma prebrisani Grki so jih neredko kričeče opeharili, da so kot lastniki zemlje morali skoraj sami plačevati vse davke in nositi druga bremena, zato so neredko od žalosti in vsega hudega zboleli in hirali zaradi raznih bolezni.

5 Ko smo prišli v Kano in so tako Judje kot Grki zagledali Kisjonaha, ki so ga vsi dobro poznali, so prihiteli k njemu, ga pozdravili in prosili za potrpljenje; tako Judje kot Grki so mu namreč dolgovali pomembne vsote denarja.

6 **Kisjonah** pa je rekel: »Če bi hotel od vas kaj zahtevati, mi ne bi bilo treba samemu na to pot, temveč bi poslal k vam svoje služabnike; jaz pa sem prišel, da bi vam prinesel veliko tolažbo s tem, da vam javno oznamim: vaš dolg do mene je preobilno poplačan; kajti moj in vaš Gospod ga je plačal in me popolnoma zadovoljil, in zato se lahko zdaj veselite brez vseh skrbi.«

7 Ko prebivalci Kane to slišijo, začnejo v prevelikem veselju siliti vanj, naj jim vendar pove, kdo in kje je ta Gospod, ki jim je izkazal tolikšno dobroto in milost, da bi šli k njemu, se mu zahvalili in Ga počastili!

8 **Kisjonah** položi roko na Mojo ramo in reče: »Ta je tisti, pred katerim upognite svoja kolena!«

9 Ko **prebivalci Kane** to slišijo, padejo vsi pred Menoj na kolena in na obraze in kličejo: »Blagor Ti, nam še povsem neznani dobrotnik! Le kaj dobrega in prijateljskega smo ti kdaj storili, da si se usmilil naše velike bede?! In ker si nam kot povsem neznan Gospod in dobrotnik izkazal nezaslišano veliko milost, nam razodeni, kaj naj ti storimo za to milost, da se bomo izkazali vsaj malo vrednejši Tebe in Tvoje dobrote, saj smo Ti vendar popolni tujci!«

10 Rečem **Jaz**: »Bodite odslej pravični v vseh stvareh; ljubite Boga nadvse in svoje soljudi, ki so vsi vaši bližnji, najsi so prijatelji ali sovražniki, kakor sami sebe; delajte dobro tistim, ki vam storijo zlo; blagoslovljajte tiste, ki vas preklinjajo, in molite za tiste, ki vas preganjajo, tako boste sprejeti za otroke Najvišjega, in v tem bo tudi edina resnična zahvala Meni za vse, kar sem vam storil. To je vse, kar od vas zahtevam!«

11 Reko **Grki**: »Gospod in prijatelj! Veliko bogov imamo! Katerega izmed njih naj nadvse ljubimo? Zevsa, Apolona, Merkurja ali katerega drugega izmed dvanajsterih glavnih? Ali naj tako ljubimo boga Judov? Bog Judov pa se nam ne zdi nič drugega kot naš Kronos; kako moremo tega bajnega boga ljubiti nadvse?!«

12 Rečem **Jaz**: »Bogovi, ki jih častite vi, Grki, niso nič drugega kot prazno, s človeškimi rokami iz materije narejeno mašilo; lahko

jih na tisoče let prosite, molite, častite in ljubite bolj kot svoje življenje, pa vas kljub temu ne bodo mogli nikdar uslišati in vam storiti kaj dobrega iz čisto preprostega razloga, ker jih v resnici ni.

13 Bog Judov, ki Ga pa zdaj večina tudi ne more in noče spoznati v vsej resničnosti in Ga namesto v duhu in resnici srca, kar je v bistvu resnična ljubezen, molijo in častijo zgolj z najbolj umazanimi in najbolj praznimi mrtvimi ceremonijami, pa je vendarle edini resnični, večni Bog, ki je nekoč iz Sebe ustvaril nebo in to zemljo z vsem, kar je na njej, v njej in pod njo in kar živi in obstaja!

14 Jaz pa sem Njegov poslanec od vekomaj in sem prišel k vam, da bi vam in vašim otrokom oznanil ta evangelij!

15 Tega Boga morate torej ljubiti nadvse in izpolnjevati Njegove zapovedi, ki so čisto na kratko v tem, kot sem vam že prej rekel, da *Ga ljubite nadvse in svoje bližnje kakor sami sebe!*

16 Poleg tega pa tudi verjemite, da Me je ravno ta Bog, ki je Moj Oče, torej Moja ljubezen od vekomaj, poslal v ta svet, da bi vsak, kdor Vame veruje, imel v sebi večno življenje in tako postal otrok Najvišjega!

17 Da pa boste vsi laže verovali, pripeljte bolnike in Jaz jih bom vse ozdravil, kakršno koli bolezen že imajo! Zato pojdite in jih spravite vse semkaj!«

18 Ob teh Mojih besedah vsi ostrmijo in enoglasno zakličejo: »Ta kraj je deležen velikega blagra! Kako mogočno in čudovito vendar zvenijo svetoresnične besede tega našega največjega dobrotnika! Resnično, v takšni prijaznosti in dobroti ni zahrbtnosti, slabega in prevare; zato bomo tudi brez pomisleka storili vse, kar koli bo zahteval od nas! Kajti kdor je postal naš prijatelj, preden nas je videl, nam bo to še toliko bolj zdaj, ko nas je nagovoril in videl v naši veliki stiski! Hvaljen bodi Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov, da se nas je spomnil in usmilil!«

19 Po teh dobrih besedah vsi hitro odidejo v svoje hiše in v vsej naglici pripeljejo k Meni okrog dvesto bolnikov.

211. Veliki čudež ozdravljenja v Kani, v dolini. Dober prošnji govor starešin Gospodu. Preskus vere. Gospodov govor telesno zdravim, toda duševno bolnim. Evangeljska življenjska pravila in socialni napotki. Prekletstvo duha oderušva! Potek socialnega propada. Grožnja kazni od zgoraj.

1 Ko so bili vsi bolniki, ki so jih pripeljali, deloma z muko natovorjene na mulah, deloma ležeče na bolniških posteljah, položeni v polkrogu okrog Mene, so stopili **staroste** tega kraja k Meni in Me prosili:

2 »Gospod, ki si nas rešil dolga pri mogočnem in prebogatem Kisjonahu – dejanje, za katero se ti ne bomo mogli nikdar dovolj

zahvaliti – ozdravi, če moreš, tudi te reveže, da se bodo lahko z nami veselili velikih dobrih del, ki si nam jih izkazal.«

3 Rečem **Jaz**: »Ja, Jaz sem vas k temu poklical in Mi je moč in tudi volja izpolniti Svojo obljubo; toda vnaprej vas vprašam, ali zmorete in ste voljni to verovati?! Vaša vera bi vam veliko pomagala!«

4 Reko **staroste**: »Gospod, zdi se nam, da ti to zmoreš, in zato tako rekoč slepo verujemo, da boš ozdravil naše bolnike s svojimi, nam še neznanimi čudežnimi zdravili!«

5 Rečem **Jaz**: »Toda le kako, ko nimam nobenih posebnih zdravil pri Sebi, niti zdravilnega olja niti zdravilnega soka ali drugega, za zdravljenje različnih bolezni običajnega sredstva? Le kako potem mislite, da bom ozdravil te bolnike?«

6 Reko **staroste**: »Gospod! Le kako bi mogli to razumeti?! Kajti gotovo vemo o vseh stvareh na svetu več kot o zdravilstvu! V kraju sicer imamo zdravnika; toda ta zaleže skoraj toliko kot nič; še nikomur ni pomagal drugam kot pod zemljo! Četudi bi torej vedeli toliko, kot recimo naš zdravnik, ti o tvojem načinu, kako ozdraviti vse bolnike *brez* zdravil, prav tako ne bi mogli ničesar povedati; zato ne moremo vedeti, kako bi ti bilo mogoče ozdravljati bolnike po naravni poti!

7 Morda so ti na voljo nadnaravna sredstva, tega ne moremo vedeti; morda pa si lahko učenec slavnega čudežnega zdravnika iz Nazareta, Jezusa po imenu? Potem seveda lahko tako zdraviš!

8 Večna škoda pa je, da so farizeji v Jeruzalemu, kot smo slišali, tako dolgo silili v Heroda, dokler se ni končno odločil, da bo tega najslavnejšega zdravnika ujel in vrgel v ječo! Oh, to je velika nesreča za ubogo, trpeče človeštvo!

9 Sreča pa je vendarle, da je menda več učencev poučil o svoji umetnosti! Seveda je zelo redko, da postane kakšen učenec tako popoln, kot je bil njegov učitelj; toda nekaj se s pravo pridnostjo vsekakor nauči od njega. In to je že kar pomemben 'nekaj', ki ga, kot domnevamo, obvladaš, in zato verjamemo, da ti – ja, kaj pa je to?! Medtem ko se mi na vso moč trudimo, da bi ti predstavili našo vero, da si ti Jezusov učenec, naenkrat vsi bolniki vstajajo! Slepi vidijo, hromi hodijo, nemi govorijo, gobavi so čisti! In med njimi jih je bilo precej, ki so imeli kolero in smrtni kašelj, pa so zdaj zdravi! Ah, o čem takem, dokler svet stoji, še ni bilo slišati. Za voljo velikega, vsemogočnega Boga, le kako se je to zgodilo? Si jih mar ti vse ozdravil?! Ali je morda prišel v to dolino angel od zgoraj in se nevidno dotaknil vseh bolnikov in jih tako ozdravil? Kako – kako se je to zgodilo?

10 Ti nisi bolnikov niti pogledal in si se ukvarjal zgolj z nami in vsi bolniki so ozdraveli. O povej nam vendar, kako se je to zgodilo!«

11 Rečem **Jaz**: »Kaj pomeni tu 'kako', če so le bolniki ozdraveli po Moji volji in po Moji notranji besedi, kateri so podrejene vse stvari – o tem menda ne morete več dvomiti!? To dejanje pa se tu

ni zgodilo toliko zaradi bolnikov, marveč veliko bolj zaradi vas, ki ste sicer telesno zdravi, zato pa duševno bolj bolni – kot so bili tile telesno!

12 Zelo vesel pa bi bil, če bi mogel ozdraviti tudi vaše duše, tako kot sem ozdravil telesno bolne! Toda to ne gre tako zlahka, ker mora biti vsaka duša sama svoj zdravnik.

13 Jaz pa sem vam že prej dal duhovno zdravilo; če ga boste res uporabljali, bodo vaše duše ozdravele in se boste s tem preoblikovali v resnične Božje otroke.

14 Toda besede, ki sem vam jih govoril, morate v resnici upoštevati, ne da bi kar koli dodali ali opustili. In vi, Judje, kar vas je v tem kraju, morate biti popolni Judje v srcu; in vi, Grki, morate postati resnični Judje, da bosta med vami mir in edinost!

15 Vi, Grki, s svojim zvitim oderuškim duhom torej ne smete že tako ubogih Judov prisiliti, da bi si od kogar koli sposojali denar na obresti, da bi lahko zadostili vašim krivičnim zahtevam.

16 Ste mar *vi* ustvarili zemljo z njenimi mnogovrstnimi zakladi, da zdaj delate, kot da bi bili vaša lastnina?!

17 Zakaj zahtevate od Judov najemnino, ko je Bog deželo vendar dal Judom in bi torej edino ti imeli pravico od vas zahtevati kaj takega! Vi ste tujci v deželi Judov, ki so *bolj* kot vi Jehovovi otroci, in zahtevate najemnino od njiv, travnikov in gozdov, ki so lastnina Judov že od Abrahama! Vprašajte se, ali more biti to pravično pred Bogom in pred vsemi poštenimi ljudmi!

18 Zato vas v prihodnje resno svarim pred takšnimi kričečimi krivicami, sicer vam bo slaba predla!

19 Najkrivičnejše prigrabljene dobrine in posesti vrnite Judom brez odškodnine in se v judovski deželi imejte za to, kar ste, namreč za tujce, pa boste imeli blagoslovljen delež pri vsem, česar bodo zdaj po obljubi deležni Judje; sicer boste deležni prekletstva tisočev in njegovih posledic!

20 Oglejte si zadevo vsaj enkrat pri belem dnevu in videli boste, da Judje v vaših očeh niso nič drugega kot navadna tovarna živina!

21 Seveda puščate Judom politično lastninsko pravico in Jud še vedno lahko reče: 'To zemljišče pripada meni!' Toda vi ste s svojim mamljivim blagom naredili lepe hčere in žene Judov za nečimrne nališpane kramarice in slepe Jude za norce, katerim so bile njihove ženske in hčere po grško okrašene bolj vseč kot oblečene v judovski spodobni, preprosti obleki! Tedaj so vam zapisali uživanje sadov svojih polj, vrtov, trat in gozdov; in ker so hoteli vendar tudi za svoje potrebe žeti sadove na svojih njivah, so morali za svojo uporabo plačati drago najemnino in vam povrh od pridelka dajati še desetino! Poleg tega ste jim prepustili kot dejanskim lastnikom breme vseh davkov in drugih dajatev!

22 Povem vam: Takšna krivica vpije v nebo in zahteva kaznen od

zgoraj! Zato resno prisluhnite Mojim svarilom, sicer ne boste ušli najostrejši kaznovalni šibi od zgoraj!«

212. Gospodov oster in šaljiv govor trdosrčnemu Grku Filopoldu. Širokoustni odgovor zakrknjenega stoika. Tudi Božja potrpežljivost ima svoje meje. Matej in trmasti Grk. Stoično slepi govor proti Božjemu življenjskemu redu.

1 Ta govor osupne **Grke** in nekateri reko: »To so si sicer neumni Judje zelo dobro domislili; tega čudodelnega Jezusa so poklicali semkaj, da bi nas ugnal v kozji rog! Toda mi stojimo na trdnih tleh.«

2 **Jaz** pa sem se tokrat razburil nad trdoto Grkov in sem rekel trdosrčnemu govorniku, ki je hotel druge, vendarle nekoliko boljše Grke odvrniti od dobrega dela: »Poslušaj, ti trdosrčni človek! Pazi, da se ti tla ne zamajejo in da dovolj trdno stojiš! Bilo jih je že veliko, ki so tudi s preveč junaškim glasom klicali svoji okolici: 'Razbijte zemljo in raztreščeni ostanki me bodo neustrašenega nosili po neskončnem veselju!'; ko pa se je nato zemlja le malo zatresla, je bil širokoustnejš prvi, ki je presenetljivo urno odnesel pete! Morda pa tega ni storil toliko iz strahu, da bi bil pod ruševinami svoje hiše pokopan, kot morda zgolj zato, da bi zunaj ujel košček zemlje, če bi se ta zares razbila, in bi potem začel na njem neustrašeno jahati skozi neskončnost!

3 Povem ti, širokoustni Grk, ki se imenuješ Filopold, muha, ki si neredko jemlje predrzno svobodo, da napravi poslovni sprehodek po tvojem nosu, stoji na konici tvojega nosu trdneje kot ti na svojem zemljišču! Kajti četudi bi tvoj nos pretrpel brodolom, ima muha drugo podlago, na kateri se pač zlahka obdrži, in to je zrak; kje pa je *tvoja* druga podlaga, če se bodo tla pod tvojimi nogami zašibila?!«

4 Ob teh Mojih namenoma malo šaljivo zbadljivih besedah postane Grk **Filopold**, ki je bil že po naravi tudi šaljivec, nekoliko jezen in reče: »Glej no, čuden pojav! Tudi Jud šaljivec?! Gotovo prvi in verjetno obenem tudi poslednji v vsem Izraelu! Prijatelj! Če Grk govori o pogumu, potem je tako, kot govori! Kajti Grk zna ubežati življenju in iskati smrt; zgodovina pozna samo eno grško junaštvo in nerazumljiva strahopetnost Judov ji ni neznana! Stori, da bo zadrhtela zemlja, ali izpusti vse zmaje te zemlje, pa boš videl, ali bo Filopold zaradi tega tudi za kanček spremenil svoj obraz!«

5 Rečem **Jaz**: »Nehaj se širokoustiti in stori, kar sem vam vsem zapovedal, sicer Me boš zares prisilil, da bom postavil tvoj pogum na trdo preskušnjo! Kajti Bog Judov ne dopusti, da bi se o tako resnih rečeh kdo šalil z njim; tudi velika Božja potrpežljivost ima v nekaterih stvareh meje!

6 Če pa hočeš s privrženci tvegati, se boš moral nato docela prepričati, da se razsrjeni Bog ne potolaži tako zlahka in grobemu

grešniku zaslužene kazni ne odpusti od danes na jutri!»

7 Reče **Filopold**: »To bo menda pristno judovsko!? Judje so imeli določene preroke; ti niso odprli ust, razen za grožnje, od katerih so se nekatere uresničile po navadi v nedoločenem času; večidel pa so bile izgovorjene v prazno; kajti zemeljska narava je bila, upajmo, le vedno močnejša kot usta kakšnega judovskega preroka! Grki so večinoma stoiki in pravi stoik se ne boji ničesar – in tako se ne bojim ničesar! Kajti tudi jaz sem nadvse trden stoik!«

8 **Mladi Matej**, apostol, ki je bil prej cestinar v Sibarahu, mi skrivaj reče: »Gospod, tega poznam, nadvse usoden in jezljiv človek je! Pri moji mitnici je zmeraj povzročal neznosne sitnosti, kadar je z ysakovrstnim trgovskim blagom potoval v Kafarnaum ali v Nazaret. Še zdaj mu malce zamerim in si zelo želim, da bi ga nekoliko obdelal.«

9 Rečem **Jaz**: »Pusti to! Zanj imam že pripravljeno preskušnjo in ta bo kmalu prišla.«

10 Matej takoj odstopi; toda **Filopold** je prepoznal svojega cestnarja iz Sibaraha in mu je rekel: »No, no, ti lakomni jezdec mitnične zapornice, le kako to, da si tudi ti tu?! Kaj bo zdaj storila tvoja zapornica, ker je s svojimi ostrimi očmi ne moreš nadzorovati v vseh smereh sveta?! Ni ti treba tega čudodelnega zdravnika hujskati proti meni; bo že sam vedel, kaj mora storiti, ko mu bom postal pretrd. Toda z menoj se bo treba po naravni poti trdo bojevati, kajti stoik ni vrv in ne vezalka, ki bi jo lahko poljubno upogibal, kakor bi hotel!

11 Glejta, čudežno ozdravljenje dvestotih bolnikov je prepričalo skoraj vse prebivalce Kane – le zakaj ne mene?! Ker sem pravi stoik, za katerega je vse stvarstvo vredno komaj toliko kot krc po nosu in moj jaz s tem bednim življenjem vred še manj! Le s čim me hočeta kaznovati? Morda s smrtjo? Povem vama: *želim* si jo z večnim uničenjem vred; kajti za to sramotno življenje pač nisem nobenemu bogu dolžan zahvale! Ali bi morali biti še hvaležni za najbolj osovraženega vseh darov?! Menim, da vsemogočnemu bogu ne bi smelo biti težko priklicati človeka v življenje. Le kdo bi mu mogel to preprečiti?! Človeka, ki ga namerava ustvariti, gotovo ne bo vprašal, ali hoče biti ustvarjen, da bi kot edini upravičeni izrekel svoj da ali ne; že ustvarjenemu pa je poustvaritev naslednjega človeka prav tako malo mar kot še neustvarjenemu! Ustvarjanje torej za Boga sploh ni nič posebnega; pač pa za ustvarjenega, ker mora biti nekaj, česar si nikoli ni mogel želei. Le kaj more biti bolj bedno kot to, da moraš obstajati, ne da bi bil to kdaj koli želel?!

12 Dajta mi jesti in piti brez mojega dela in truda, potem bom vsaj v mojem zemeljskem življenju nekako zadovoljen; toda da moram za ohranitev tega bivanja še nesmiselno težko garati in trpeti kot preganjan volk, upoštevati nekatere, samo stvarniku sebično ustrezajoče zapovedi in povrh še biti nekemu bogu hvaležen, za to se zahvaljujem pred vsemi judovskimi in grškimi bogovi in polbogovi!«

13 Reče **Matej**: »Več takšnih ljudi je na zemlji in Satan ima šolo,

v katero bo lahko hodil sto let še sam k pouku! Gospod, kaj naj storimo z njim? Če je resnično tak, kakor govori, potem po naravni poti vsi angeli ne bodo z njim ničesar opravili.«

213. O gostujočih dušah na zemlji. Zemlja kot edina šola Božjih otrok. O reinkarnaciji (ponovnem utelešenju). Sončni svet Procyon. O Gospodovem učlovečenju. Angelovi poslanski čudeži. Murahel (Filopold) in Arhiel (nadan-gel). Pogodba s sončnega sveta.

1 Rečem **Jaz**: »Le pusti to; kmalu se boš prepričal, ali je iz tega mogoče kaj narediti!« Obrnjen k stoiku Filopoldu rečem: »Mar meniš, da z Bogom, svojim Stvarnikom, nisi prej naredil nobene pogodbe in nisi privolil v vse večkrat ti postavljene pogoje, ki so za življenje na tem planetu nadvse potrebni? Glej, norec, to je že dvajseto nebesno telo, na katerem telesno živiš; tvoja celotna mesena starost znaša že po letih te zemlje tolikšno število, ki zdaleč presega število najfinejšega peska v vseh morjih te zemlje! Za nobenega v telesu živečega človeka predstavljen, skoraj neskončno trajajoč čas pa si obstajal kot čisti duh v najpopolnejši biti in najjasnejši samozvesti v neskončnem prostoru z nešteti drugimi duhovi prosto živeč in na vso moč uživajoč najsvobodnejše življenje!

2 Nazadnje si v mesu prebival v sončnem svetu, ki so mu modrijani te zemlje dali ime Procyon, prebivalci na njegovih prostranih tleh pa ga imenujejo Akka – in sicer povsod z istim poudarkom, ker prebivalci govorijo samo *en* jezik. Ko si tam od nekega angela slišal, da bo veliki, vsemogočni, večni Duh kot edini stvarnik in vzdrževalec neskončnosti in vsega, kar v njej biva, na enem najmanjših planetov, ki krožijo v neskončnem prostoru v nešteti množinah, sam sprejel meso in popolno človeško podobo, si izrazil najbolj živo željo, da bi bil prestavljen, če je le mogoče, na isti planet, da bi tam videl in slišal Njega, ki te je ustvaril. Tedaj je prišel isti angel, ki ga vidiš tu na Moji desni kot sedmega človeka, ki pa je kljub temu popolnoma svoboden duh, in te je na las natančno in podrobno seznanil s težkimi razmerami, v katerih se boš znašel, če boš hotel postati prebivalec tega planeta, na katerem zdaj stojiš, in na njem pridobiti Božje otroštvo!

3 Sprejel si vse pogoje, tudi tistega, da boš kot prebivalec izvoljenega planeta izgubil ves spomin na svoje prejšnje življenje na drugih nebesnih telesih do časa, ko te bo isti angel trikrat poklical po imenu, ki si ga imel na Akki.

4 Če pa je stvar – po tebi doslej seveda neznani resnici – takšna, mar ne govoriš krivično, ko trdiš, da za tvoje bivanje na tej zemlji ni bila med teboj in tvojim Stvarnikom sklenjena nobena pogodba?!«

5 Reče **Filipold**: »Kakšno prismojeno fantazijsko slepilo pa je to?!

Jaz naj bi že v nekakšnem drugem, lepšem in očitno boljšem svetu prebival in živel v mesu kot človek?! Ne, ta pa je vendar nekoliko prekreпка! Poslušaj, ti sedmi na desni, ki te Nazarečan imenuje angel, kako si se imenoval ti, in kako je ime meni?»

6 Reče **angel**: »Počakaj malo, z vso hitrostjo bom prinesel znak iz tvojega prejšnjega sveta in ti ga bom dal na vpogled in v spoznanje!«

7 S temi besedami angel izgine in čez nekaj trenutkov spet pride ter izroči Filopoldu zvitek, na katerem je angelovo in njegovo ime jasno zapisano s pristno staro hebrejsko pisavo, in drugi zvitek, na katerem so zapisani vsi pogoji, ki jih je zaprisegel angelu pred prihodom na to zemljo.

8 Ko **angel** Filopoldu to izroči, reče: »Tu beri in spoznaj, ti stari Murahel, Murahel, Murahel! Kajti jaz, ki se imenujem Arhiel, sem prinesel to zate iz istega oltarja, na katerem si mi to prisegel! Nikar pa ne vprašaj, kako je bilo to zdaj mogoče v teh kratkih trenutkih; kajti pri Bogu so mogoče celo najbolj čudežne stvari! Najprej vse preberi in šele potem govori!«

214. Filopoldovo duhovno videnje. Družinski prizor na sončnem svetu Akka. Himna spreobrnjenega Filopolda Božji ljubezni. Na novo podpisana pogodba. Razlog zakritosti spomina na naše prejšnje življenje. O povezanosti telesa, duše in duha. Pot dovršitve zemeljskih ljudi. Človekov duh, majhen bog.

Duhovna razlika bivanja na zemlji v primerjavi z drugimi svetovi.

1 **Filopold** zelo pozorno prebere oba zvitka in ker se s tem odpre njegov notranji vid, potem ko nekaj časa zavzeto strmi, reče: »Ja, tako je; zdaj vidim v preteklost, v vse neskončne globine svojega življenja, vidim vse svetove, na katerih sem že živel, in vse kraje in vsa mesta na svetovih, kjer sem živel od rojstva do slovesa; vidim, kaj sem bil in kaj sem na enem in drugem svetu delal, in vidim tudi še vse potomce svojih bližnjih sorodnikov, in glej, na Akki (Procyonu) vidim celo svoje starše, številne brate in drage sestre! Ja, slišim jih celo, kako zaskrbljeno govorijo o meni: 'Kaj je z Murahelom? Ali je njegov duh v neskončnem veselju že našel velikega Duha v človeški podobi? Nas se ne bo spomnil, ker mu je Arhiel, poslanec velikega Duha, zakril spomin dotlej, ko ga bo trikrat poklical po pravem imenu'»

2 Glejte! Tako jih slišim govoriti in jih obenem telesno vidim! Zdaj gredo v tempelj, da bi v dokumentih pregledali trde življenjske pogoje; toda teh ne najdejo. Veliki duhovnik templja pa jim pove, da je pred nekaj trenutki Arhiel odnesel dokumente zaradi Murahela, čez nekaj trenutkov pa jih bo prinesel nazaj. In zdaj čakajo v templju in dajejo zame dar!

3 O, ljubezen, ljubezen, ti božanska moč! Kako neskončno daleč razprostiraš svoje svete roke! Povsod ista ljubezen! O Bog, kako velik in svet si Ti in kakšnih prikritih skrivnosti polno je vendar svobodno življenje! Kateri človek na vsej zemlji lahko spozna globine, ki jih zdaj gledam?! Kako brezciljno hodi ubogi človek po tej pusti zemlji naokrog, se neredko na življenje in smrt prepira za seženj zemlje, medtem ko tistega, kar nosi v sebi, nikdar ne bi mogle zaobjeti milijarde zemelj!«

4 Po teh besedah Filopold umolkne, gre k angelu in mu spet vrne oba zvitka s pripombo: »Postavi ju spet tja, kjer ju pričakujejo!«

5 **Angel** pa reče: »Glej, s seboj sem vzel tudi pisalo; isto je, s katerim si v templju na Akki lastnoročno podpisal dokumenta. Podpiši se na vsak dokument dvojno, se pravi s svojim imenom z Akke in s svojim tukajšnjim imenom, in pisalo obdrži za spomin!«

6 Filopold stori to in angel potem vzame dokumenta in izgive.

7 Čez nekaj trenutkov, ki jih je potreboval za pogovor z velikim duhovnikom na Akki, je spet med nami in vpraša Filopolda, kaj zdaj misli.

8 Reče **Filopold**: »Ko sem ti vrnil oba zvitka, je izginilo videnje in v spominu mi je ostalo komaj kaj več kot od kakšnih sanj, ko v budnem življenju sicer veš, da se ti je nekaj sanjalo, toda kaj, tega z nobenim tuhtanjem ne moreš ugotoviti! Opažam tudi, da držim v levici povsem tuje pisalo; toda komaj vem, kako sem ga dobil; in zato bi rad vedel, zakaj o nekaterih pojavih iz notranjega življenja obdržimo le zelo zamegljen, večinoma pa tudi nikakršen spomin. Le zakaj tako?«

9 Reče angel: »Ker gre tukaj za to, da bi postal docela *novo* bitje in to iz Boga in v Bogu. Ko boš postal docela novo bitje iz Boga in dosegel Božje otroštvo, ti bo vse vrnjeno!

10 V vseh neštetih drugih svetovih si zunanje in notranje oblikovan v to, kar *moraš* biti; tukaj pa prenese Bog zunanje oblikovanje že na dušo, ki si svoje telo zgradi sama po redu, v katerem je ustvarjena; prav posebno pa mora vsak duh, ki je postavljen v dušo, najprej oblikovati dušo z izpolnjevanjem zakonov, ki so mu dani od zunaj. Ko duša s tem doseže pravo stopnjo zrelosti in izoblikovanosti, prestopi duh popolnoma v vso dušo, in ves človek je s tem dovršen, novo ustvarjeno bitje, sicer v bistvu vedno iz Boga, ker *duh v človeku* pravzaprav ni nič drugega kot *Bog v najmanjšem merilu*, saj je povsem iz Božjega srca. Toda človek to ni po Božjem dejanju, marveč po svojem lastnem, in je ravno zato resnični *Božji otrok*! In to ti povem še enkrat na kratko:

11 V vseh drugih svetovih se ljudem ni treba oblikovati samim, ampak jih oblikuje Bog, ali kar je isto, Njegovi otroci. Tukaj pa se morajo ljudje oblikovati povsem *sami* po razodetem redu, sicer ne morejo postati Božji otroci! In tako je dovršeni človek na tej zemlji

kot Božji otrok v vsem enak Bogu; toda nasprotno je nedovršeni človek globoko pod živalskim kraljestvom!«

215. Arhielov govor o Gospodovem učlovečenju. Filopoldova ponižnost, poklican je na Gospodovo stran. O resnični hoji za Gospodom.

1 **Filopold** znova vpraša angela: »Kdo pa nam kaže takšen najskrivnostnejši red?«

2 Reče **angel**: »Ravno Ta, ki te je prej napotil k meni! K Njemu pojdi; On ti bo povedal, kar ti je že rekel; kajti živeti tako, kot On uči, je že ravno tisti Božji red, v katerem edinem lahko dosežete Božje otroštvo!

3 In prav On je Tisti, zaradi katerega ste ti in še mnogi drugi duhovno zapustili Akko in bili zaradi Gospoda na tej zemlji rojeni v meso te zemlje.

4 Mi pa smo po vsem stvarstvu – in to na vseh svetovih, kjer prebivajo kakršna koli razumna bitja v človeški podobi – oznanili Gospodovo polno učlovečenje v mesu; toda samo z zelo malo svetov je bilo redkim duhovom dovoljeno vstopiti v meso te zemlje. Kajti Gospod pozna vso naravo vseh svetov v neskončnem prostoru, tako tudi naravo in sposobnost prebivalcev in njihovih duhov, ki naseljujejo eden ali drugi svet, in zato najboljše ve, ali je kakšen duh primeren za meso te zemlje ali ne.

5 Kjer je bilo kaj primerno, je bilo tudi predstavljeno semkaj; toda število semkaj predstavljenih je le majhno in ne presega dosti številna deset tisoč.

6 Toda med temi si ti eden najsrečnejših; kajti če hočeš, te lahko Gospod sprejme za učenca, enakega vsem tem, ki so z Njim prišli semkaj.«

7 Na to reče **Filopold**: »Moj Arhiel! Ker si mi izkazal že toliko čudežno dobrega, mi zdaj stori še to, da me odpelješ h Gospodu; kajti zdaj, ko sem Ga spoznal, mi je zmanjkal ves pogum, da bi znova šel k Njemu! Kar zadeva le mene, bi zdaj najraje kar se da hitro pobegnil od tod in se nekje skril tako, da me nikoli noben človek ne bi našel! Toda ker sem že enkrat tu in me vsi še predobro poznajo, česa takega ne morem storiti; gotovo bi smeh nad menoj napolnil vso dolino. Zato bodi vendar tako dober in me pelji h Gospodu in bodi tam moj zagovornik!«

8 Reče **angel**: »To ni potrebno, saj Gospod ve, kaj potrebujeva, zato le pojdi tja sam, gotovo ti ne bo odtrgal glave!«

9 Po teh angelovih besedah **Filopold** končno le zbere pogum in

stopa z umirjenimi koraki proti Meni in pri oddaljenosti tridesetih korakov reče: »Gospod, mi dovoliš, da se Ti približam? Če ne, se spet umaknem nazaj!«

10 **Jaz** pa rečem: »Kdor hoče priti, naj pride; kajti z omahovanjem še noben človek ni prišel naprej!«

11 Ko Filopold to sliši, pospeši korake ter je tako kmalu pri Meni in torej hitro doseže to, ob čemer mnogi omahujejo in zato pogosto tudi sploh ne dosežejo, ker jih kljub vsemu pozivanju ni mogoče premakniti z mesta, kjer stojijo.

12 Dokler namreč nekdo pri vsem svojem počenjanju in nepočenjanju svojih korakov ne usmeri naravnost k Meni, so vsa njegova prizadevanja in hoja in stoja zaman. In če bi pridobil ves svet, Mene pa ne bi imel, mu ves svet ne bi nič koristil; kajti on je mrtev! Če pa *Jaz zdaj, v tem času razodetja evangelija*, koga pokličem in mu rečem: »Pridi!« – on pa ne pride, bo zapadel smrti duha! In zato je ta Filopold pravi vzor, po katerem naj se vsak ravna! Kdor bo poklican, ko vprašuje po Meni, naj pride in naj ne omahuje! Kajti Jaz ne bom ostal za zmeraj v Kani (v prisposodbi: poln milosti v tem svetu), marveč kmalu spet odidem naprej in odvrnem oko in uho od vseh tistih, ki omahujejo na moj 'Pridite!'.

216. Filopoldov skromni in dobri govor. Gospodov milosti polni odgovor. Dvoje vrst ljudi na zemlji – od spodaj in od zgoraj. Razlog Gospodovega učlovečenja na zemlji. Poslednji bodo prvi. Nauk ozdravljenim o vedénju.

Namig pisarjema Mateju in Janezu. O zdajšnjem novem razodetju.

1 Ko je prišel **Filopold** do Mene, je rekel: »Gospod, neskončno grobo sem se pregrešil nad Teboj; toda za to ni krivo nič drugega kot moja velika slepota! Samo zdaj, ko si mi Ti, o Gospod, prečudežno odprl oči in sem spoznal, kdo si, Te prosim zavoljo Tvoje večne ljubezni in modrosti, da bi meni, ubogemu, slepemu grešniku odpustil vse moje grehe, ki sem jih storil zdaj zoper Tebe, prej pa zoper svoje bližnje, tako kot si mi prej natančno pokazal. O da bi bil zapisal Tvojo sveto besedo – pri vseh nebesih, niti pičica ne bi smela ostati neizpolnjena! Toda mislim, da sem si dobro zapomnil Tvojo zahtevo, in jo bom dobesedno izpolnil! Ti si za vse nas Kisjonahu plačal dolgove in si vse naše bolnike čudežno ozdravil brez plačila, in vse to si storil brez primerne vnaprejšnje prošnje, in zato zdaj upam, da prosečega grešnika ne boš zavrnil!«

2 Rečem **Jaz**: »Povem ti: sprejet si! Kajti kdor pride, bo sprejet. Pojdi in prej uredi svoje stvari po redu, ki ga zahtevam; potem pridi in hodi za Menoj; ti ne smeš viseti na tem svetu, ker nisi od tega sveta, to je od spodaj, ampak od drugega sveta, to se pravi od zgoraj!

3 Kajti od vseh teh, ki jih vidiš okrog Mene, so nekateri tudi s

tvojega sveta, toda drugi so z nekega drugega svetlobnega sveta in nekaj jih je s tega sveta; in ne veljajo veliko; kajti svet jim še vedno pomeni več kot Jaz. Zato tudi ne zmorejo veliko ali nič.

4 Jaz pa sem ravno zato izvolil to zemljo, ker so njeni otroci poslednji in najnižji v vsej neskončnosti, in sem zato oblekel oblačilo najgloblje nizkosti, da bi vsem ustvarjenim bitjem v vsem Mojem neskončnem stvarstvu omogočil, da se Mi približajo; od najnižjih planetnih prebivalcev do najvišjih prebivalcev pracentralnih sonc se Mi morajo vsi bližati po isti poti.

5 Zato se nikar ne čudi, da Me srečaš na tem najnepopolnejšem poslednjem planetu vsega stvarstva! Jaz sam hočem tako; in kdo Mi more predpisati, kako naj bi morda storil drugače?!«

6 Reče **Filopold**: »Gospod, le kdo bi Ti hotel ali mogel svetovati, če veruje, ve in spozna, da si Ti Gospod od vekomaj?! Toda zdaj grem, da takoj izpolnim Tvojo najsvetejšo voljo.«

7 Po teh besedah odhiti Filopold z vsem krajevnim predstojništvom; tudi več Judov je šlo z njimi, da bi videli, kaj bodo Grki storili zanje, medtem pa Jaz poučim ozdravljene, kako naj se v prihodnje vedejo, da ne bi znova zapadli v staro zlo!

8 Vsi kar najbolj hvaležno sprejmejo ta pouk in se Mi tudi iz vsega srca zahvalijo za izkazano preveliko dobroto.

9 Nato jim prepovem o vsem tem, kar so tu videli in slišali, pripovedovati tujcem, ker bi Me tako izdali pred časom, kajti če te zapovedi ne bodo izpolnjevali, jim bo slaba predla! Oni pa so Mi obljubili, da razen v kraju ne bo nihče nič izvedel!

10 Zdaj jih odpustim in povem tudi učencem, naj tega dejanja ne razglasijo zunaj kraja Kis; in na Matejevo vprašanje, ali sme o vsem tem kaj zabeležiti, sem **Jaz** odgovoril: »Ne! Vi kot Moje najbližje priče lahko to prenesete in tudi razumete; toda če bi bilo v mnogih knjigah opisano vse, kar pred vami storim in govorim, jih ves svet ne bi mogel obseči, povrh tega pa bi se še nadvse spotikal in bi vas razglasil za najhujše mrhe na zemlji! Zato ti, Matej, ne zapiši ničesar, razen tega, kar ti izrecno ukažem zapisati!« (Prim. Jn 21, 25)

11 Reče enkrat tudi **Janez**: »Toda Gospod, Ti moja najčistejša ljubezen! To bi že bilo vse lepo in prav; toda če bo svet nekoč dobil le nepopolne pradokumente o Tvojem bivanju in delovanju na tem svetu, bo na koncu nujno podvomil o Tebi, Tvojem bivanju in delovanju in takšne drobce imel za delo duhovniške sebičnosti!«

12 Rečem **Jaz**: »To pa je ravno tisto, kar hočem imeti za sam svet, ki je Satanova hiša; kajti če vržete pred svinjo koruzna zrna ali najplemenitejše bisere, bo vendar naredila z biseri enako kot naredi s koruzo.

13 Zato je bolje, da je zadeva dana svetu povsem prikrito, in ta se lahko potem muči samo z lupino, v kateri pa življenjsko jedro vendarle ostane nepoškodovano.

14 Ko pa bo nekoč potrebno, bom Jaz že znova prebudil ljudi in

jim razodel vse, kar se je tukaj zgodilo in kaj čaka svet zaradi njegove nepopravljive hudobije.

15 Kako pa se bo vse to zgodilo, to ti bom, Moj brat Janez, potem ko bom spet prebival v Svojih nebesih, razodel za ves svet v zastrtih podobah še na tem svetu!

16 Zdaj pa se predstojniki skupnosti po grški in po judovski strani že spet vračajo k nam; poglejmo, kako so uresničili Mojo zahtevo!«

217. Svarilo pred Satanovimi zankami. Hudobni duh lahko vpliva samo na čute, ne pa na voljo duše. Tolažilni življenjski napotki.

1 **Filopold** z več Grki stopi k Meni in reče: »Gospod, kolikor se je v tem kratkem času dalo storiti, smo voljno izpolnili Tvojo zahtevo; kar pa je v majhnih podrobnostih še potrebno, ne bomo opustili. S svojo hišo in z družino pa sem toliko uredil, da Te lahko zdaj neovirano spremljam za eno, dve do tri leta, če le tu in tam svoji družini poročam, kje sem in kaj Ti delaš. Glej, vsa moja hiša zdaj tudi veruje in upa v Tvoje ime. Če si Ti, o Gospod, s tem zadovoljen, mi to milostno povej; če pa bi še kaj želel, nam tudi to razodeni!«

2 Rečem **Jaz**: »Za zdaj ste storili vse, kar je prav pred Bogom in pred vsemi pravično čutečimi in mislečimi ljudmi; toda bodite pripravljeni, da vas ne bo Satan z vsakovrstnimi zankami ujel, in bi nato zapadli v razne prepire in spore, in takšno prihodnje stanje bi bilo zlahka veliko hujše, kot je bilo to zdajšnje, iz katerega sem vas pravkar osvobodil!

3 Hudobni duh namreč nikoli ne počiva, niti podnevi niti ponoči; teka okrog kot lačen lev in v hudi lakoti napada vse, kar mu kjer koli vsaj malo podleže.

4 Če bi bil viden, bi se marsikateri pogumni upal iti v boj z njim – toda še več bi jih podleglo, če bi bil neviden; kajti svojo podobo lahko povzdigne vse do lepote svetlobnega angela, lahko pa se spet obda z najstrašnejšo podobo ogenj bruhajočega zmaja. Kdo pa bi si ga drznil napasti pod takšno podobo?! Postal bi zmagovalec nad tisočkrat tisoči ali s svojo lepoto ali pa s svojo hromečo grozljivostjo; ker pa se ne more in ne sme nikomur pokazati, vsak človek pa zlahka prepozna njegovo hudobno prišepetavanje – ker to dela dušo vselej trdosrčno, nečisto, zakonolomsko, sebično, oblastiželjno, krivoprisežno, lakomno, neusmiljeno, ravnodušno do vsega resničnega in Božjega, brezčutno do revežev in trpečih in željno vseh užitkov sveta – se zato lahko vedno upre takšnim Satanovim hudobnim prizadevanjem, kajti *Satan lahko vpliva samo na čute duše, nikoli pa na njeno voljo.*

5 Zdaj sem vam pokazal tudi znamenja, iz katerih, če zalezujejo vašo dušo, zlahka spoznate, kakšen duh je v vaši bližini in kaj namerava z vami.

6 Če opazite na sebi kaj takega, se spomnite tega Mojega nauka in besed; dvignite svoje duše in storite ravno nasprotno temu, po čemer vas začenja skominati, pa boste kos hudobnemu duhu! In če ga boste premagali v vseh navedenih točkah, vas bo vnaprej pustil pri miru in z njim vam ne bo treba prestati nobenega boja več. Če pa se boste samo v eni ali drugi točki pustili ujeti ali vsaj lahkomiiselno popuščali, se ga ne boste zlahka povsem rešili vse do konca zemeljskega življenja.

7 Zato vendar dobro pazite na vse točke, na katere sem vas zdaj opozoril! Kjer je Hudič samo enkrat uspel – kar zanj ni ravno velik trud – da mu je duša v eni ali drugi točki prepustila svojo voljo, iz česar se potem seveda spočne greh, je potem potreben že hud boj, da se ta škoda na duši spet docela popravi.

8 Toda kdor ima resno voljo in sam stori toliko, kolikor more, in *svojo slabost prenese v duhu Name*, temu bo potem tudi *polna zmaga nad Satanom* lažja; toda, pazite, *samo z živo vernim klicanjem Mojega imena*.

9 Zdaj veste vse, kar morate vedeti; poznate pravega, edino resničnega, živega Boga in poznate tudi Njegovo voljo.

10 Povem vam: Oče v nebesih vas je dobro oskrbel z vsem, kar potrebujete; od vas pa je odvisno, kako vestno hočete to uporabljati v vaš resnični in večni življenjski blagor.

11 Iz vašega počenjanja in nepočenjanja bodo izhajale vse posledice, in vaše besede in dejanja bôdo vaši sodniki!

12 Ti, Filopold, pa ostani še tri dni tu in skušaj vse urediti; potem pridi v Kis, kjer Me boš našel.«

13 Filopold je obljubil, da bo tako storil; Jaz sem nato blagoslovil kraj in vrnili smo se v Kis.

218. Dogodki v Kisjonahovi hiši med Gospodovo odsotnostjo. Kisjonahovi služabniki zavedejo farizeje na napačno pot in jih po Gospodovem ukazu spet pokličejo nazaj. Priznanje in prošnja farizejev za ozdravitev njihovih bolnikov. Velik čudež ozdravljenja.

1 Ko se vrnemo domov, nam pride naproti več služabnikov in pripovedujejo nam, da je kmalu po našem odhodu prišla v dolino množica tujcev in spraševala po Meni. Hoteli so vedeti, kaj sem tu delal in kam sem zdaj odšel. Toda oni, služabniki, ki so v tujcih prepoznali preoblečene farizeje, so jim rekli, da sem že zdavnaj odšel iz te okolice, po njihovem mnenju kar do Damaska ali morda celo v Perzijo k poganom; kajti med Svojim bivanjem tu naj bi večkrat izjavil: »Zveličanje bo Judom vzeto in dano poganom!«

2 Tedaj so se ti **ogleduhi** vidno razjezili in eden izmed njih je na to dejal: »Z mladih dreves pač lahko fantiči stresajo sadeže, ne pa s

starega drevesa, na katerega bi morali najprej previdno splezati, če bi hoteli doseči s sadjem obložene veje! Ta slepar bo staremu judovstvu lahko le sila malo škodoval!«

3 Nato so se menda **služabniki** smejali in rekli: »No, pazite, da drevesa zaradi njegove trohnobe ne bo podrl veter! Zdi se nam, da je vaše drevo že dolgo mrtvo, in o kakšnem sadu – razen če na suhe veje obesite suhe fige in razglasite takšno lumparijo za čudež – že dolgo ni več niti sledu!«

4 Ob tej izjavi so ti očitni farizeji postali izredno nejevoljni in so služabnikom začeli groziti.

5 Rekli pa so **služabniki**: »Prvič, smo Grki in imamo religijo našega cesarja, in zato se lahko pošteno rogamo vaši neumnosti, ki jo imenujete Božji nauk, in vi nam nič ne morete, če tega ne počnemo v vaših templjih in shodnicah. In drugič, nas je veliko, ki služimo v hiši velikega in mogočnega Kisjonaha; in če ne boste kmalu zapustili tega kraja, vam bomo začeli kazati pot s krepeli!« Tedaj so v besu stisnili ustnice in odšli svojo pot ob morju navzgor, in sicer po poti, ki pelje od tod v Jeruzalem.

6 »Zdaj pa Te vprašamo, Gospod Jezus, ali smo ravnali prav!?«

7 Rečem **Jaz**: »Prav, razen *nečesa*: prav ni bilo to, da ste jim vede govorili neresnico! Bolje bi bilo, če bi jim povedali resnico. Tedaj bi nas počakali in mi bi dosegli, da bi se spremenili; to so bili namreč večinoma bolniki, med njimi seveda precej številni farizeji, pa vendarle nekoliko boljše vrste. Zdaj taborijo na griču, ki se dviga na zgornjem koncu zaliva; zato pojdite hitro tja z osli in mulami in jih spravite vse skupaj sem. Recite jim: 'Gospod je dospel in vas pričakuje!' Bolnike položite na osle in mule, zdravi pa naj gredo peš!«

8 Čeprav je že pozen mrak, odidejo na to Mojo zahtevo služabniki na pot in čez eno uro spravijo nazaj vse, ki so jih prej v slepi vnemi pregnali.

9 Takoj stopi k Meni primerno spoštljivo pet farizejev in se pritoži, da so služabniki surovo ravnali z njimi in da so jih zmerjali in nalagali.

10 **Jaz** pa jih potolažim in jim povem, da služabniki niso imeli slabih namenov. »To so storili zgolj iz slepe ljubezni do Mene, ker so mislili, da so v vas prepoznali Moje sovražnike. Jaz pa sem jih zato takoj po Svoji vrnitvi poslal, naj gredo pri priči po vas in vas čimprej pripeljejo sem; in tako so morali takoj popraviti, kar so prej zagrešili nad vami; in Jaz menim, da je zadeva s tem poravnana.«

11 Reko **farizeji**: »Popolnoma; spet je vse v najlepšem redu. Toda zdaj pa o nečem drugem!

12 Semkaj smo prišli celo iz Betlehema, ker smo slišali izredne čudežne reči o tvoji zdravilski umetnosti. Zato smo pripeljali s seboj tudi naše bolnike; tisti, ki so še toliko pri močeh, da lahko uporabljajo svoje noge, so morali seveda hoditi peš, slabotnejše pa smo spravili semkaj na tovorni živini. Zato te prosimo, da bi se usmilil trpečih in jih rešil njihovega trpljenja!«

13 Rečem **Jaz**: »Kje pa so tisti, ki ste jih iz Betlehema pripeljali sem na tovarni živini? O teh mi služabniki niso vedeli nič povedati.«

14 Reče pet **farizejev**: »Onkraj zaliva smo jih spravili v prenočišče, ker nismo mogli vedeti, ali Te bomo našli. Saj smo že tako zelo težko zvedeli, da si se ob tem času zadrževal navadno tukaj; nismo bili prepričani, da te bomo našli; tako smo tvegali poskus. Če Te ne bi bilo, bi pa tod gotovo zvedeli, kje približno se zadržuješ in kdaj bi se lahko vrnil. Zaradi takšne negotovosti smo naše zelo šibke bolnike pustili v omenjenem prenočišču, da bodo tam imeli nego, medtem ko bi se mi trudili, da bi kjer koli že prišli do Tebe in Te prosili, da bi se usmilil hudo trpečih! Zato smo tudi na hribu nad prenočiščem postavili naš tabor, da bi bili čim bliže našim bolnikom, ki so v prenočišču zasilno oskrbljeni.

15 Zdaj, Gospod in Mojster, smo Ti povedali vse in več kot to Ti ne moremo. Če torej hočeš, se usmili ubogih in trpečih!«

16 Rečem **Jaz**: »Tako je: Če ne vidite čudežev in znamenj, je slabotna vaša vera; brez moči vere pa se ne da storiti veliko za rešitev ljudi! Toda če verujete, boste videli veličastvo Božje moči v človeku!«

17 Reko **vsi**: »Ja, ja, Gospod. Vsi verujemo. Kdor lahko kakor Ti prikliče nazaj v življenje mrtvo hčer poglavarja Jaira, lahko tudi ozdravi vse druge bolezni, ki še zdaleč niso smrtni! O tem dejanju smo namreč slišali vse do Betlehema, Davidovega mesta!«

18 Rečem **Jaz** z dvignjenimi rokami: »No torej, zgodi se vam po vaši veri!«

19 Vsi **bolniki**, ki so na dvorišču čakali na ozdravljenje, so bili v trenutku povsem zdravi, začeli so vriskati in kričati od veselja in so glasno govorili: »Videli smo šiniti svetlobo v svoja telesa – in bili smo zdravi; in zdaj nam je tako dobro, kot da nam nikdar ni nič manjkalo. Slava Njemu, ki nas je tako nenadoma ozdravil!«

20 Farizeji od samega strmenja skoraj ne morejo spregovoriti niti besede. Čez nekaj časa pa zaslišijo prav tako glasno kričanje in vriskanje v kraju Kis; in farizeji ter pravkar ozdravljeni pohitijo gledat, kakšen hrup je to. Toda že takoj zagledajo bolnike iz prenočišča, ki poskakujejo kot živahni jeleni in neprenehoma kličejo »Slava možu«, ki jih je tako čudežno ozdravil.

21 Ko ozdravljeni naletijo na pet farizejev, vprašajo ti vriskajoče, kdaj in kako so bili ozdravljeni. Vsi ozdravljeni, kakih trideset po številu, pa jim enoglasno pripovedujejo, kako je bilo to ob tem in tem času in kako so videli svetlobo, ki je šinila v njihovo telo.

22 Zdaj peterica opazi, da je bilo to natančno ob tistem času, ko sem Jaz rekel: »Torej se vam zgodi po vaši veri!« in – da so bili bolniki v prenočišču ozdravljeni z neko svetlobo.

23 Vsi neizmerno strmijo in **ozdravljeni** kličejo: »Peljite nas k zdravniku, da se mu osebno zahvalimo in mu plačamo!«

24 Tedaj jih farizeji pripeljejo k Meni in ti padejo pred Menoj na tla in izkažejo Bogu čast, da je dal človeku takšno moč!

25 Jaz pa jim ukažem, naj vstanejo, in jim zagrozim, medtem ko jim pokažem zanje pripravljeno obednico, da ne smejo tega nikjer razglasiti, niti v Jeruzalemu niti v Davidovem mestu.

26 In vsi Mi enoglasno obljubijo, da bodo to kolikor se le da izpolnili; samo v njihovem mestu bi jim bilo to bolj težko, saj se bodo vrnili povsem zdravi; toda kljub temu bodo storili vse, kar je mogoče, da Me ne bodo izdali.

27 Jaz pozdravim takšen sklep in jih vse odvedem v obednico, kjer jih čakajo osvežila in okrepčila vseh vrst. Blagoslovim jim jedila in pijače in jih nato povabim, naj po potrebi jedo in pijejo, in jim zagotovim, da jim ne bo škodovalo. In začnejo jesti in piti; Jaz pa se nato umaknem v drugo sobo, kjer je Zame in Moje pošteni Baram iz Jesaire pripravil nadvse bogato večerjo, ki se je je ob Meni z največjim veseljem udeležil tudi Kisjonah z družino.

219. Nov misijonski namig. Vrenje v čudi je potrebno. Prilika o pitnem volu. Blagoslov preskušnje.

1 Po večerji je rekel **Ahab**: »Gospod, da mi je o Tebi in Tvojem bitju že od Jesaire vse kristalno jasno, se razume bolj kot samo po sebi, in zaradi Mene ne bi bila potrebna takšna neznanska znamenja, da bi mene in meni podobne prepričala, da si Ti sam Jehova, ki deluje po človeškem telesu, tako rekoč sposojenem od te zemlje. Radoveden pa sem, ali se teh pet farizejev iz Betlehema, ki so sicer videti pošteni ljudje, res ne bo zamislilo nad tem, kdo bi mogel biti Ta, ki je njihove bolnike nadvse čudežno ozdravil. Če le imajo kaj pojma, morajo vendar skoraj z rokami otipati, da navaden človek vekomaj ne zmore kaj takega. Menim, da bi jih bilo treba malo preskusiti, pa bi se kmalu pokazalo, kaj si mislijo o Tebi.«

2 Rečem **Jaz**: »Priatelj, da Jaz povsem zanesljivo vem, kaj mislijo o Meni, o tem pač tudi ne boš dvomil; tu pa menim Jaz, da sploh ni potrebno, da bi jih motili v njihovem najosebnejšem premišljevanju. Za to je vendar tudi jutri še en dan, ko se bo dalo še marsikaj primerno urediti. Le pustimo jih nocojšnjo noč dobro prevreti! Kakor potrebuje novi mošt vrenje, da se spremeni v močno vino, prav tako potrebuje podobno vrenje vsak človek v svoji čudi, če hoče preiti v polno in resnično duhovnost.

3 Glej, če ima človek vse, kar potrebuje, se prav dobro počuti; nič ga ne skrbi, nič ne dela, zgolj uživa in le malo sprašuje o tem, ali obstaja Bog ali življenje po telesni smrti, ali je človek več kot žival ali žival več kot človek. Za gore in doline mu ni mar, zima in poletje ga ne skrbita; kajti poleti ima senco in kopališča, kjer se ohladi, za zimo pa toplo obleko in kamine, ki prijetno grejejo.

4 Prav tako mu je tudi vseeno, ali je bilo leto rodovitno ali ne;

saj je, prvič, za deset let preskrbljen z vsakovrstnimi zalogami in drugič, ima dovolj denarja, da si lahko dokupi, kar koli bi mu manjkalo.

5 Glej, takšen človek živi potem ravno tako lagodno kot pigan vol v hlevu in tudi ne misli veliko več kot vol in torej tudi ni nič drugega kot živalski uživač v človeški podobi.

6 Če bi prišel k takšnemu in mu pridigal evangelij o Božjem kraljestvu, ti bo storil isto, kar stori vol v hlevu nadležni muhi, ki ga moti v njegovem udobnem žretju; vol zamahne z repom po motečem gostu in ta mora hitro pobegniti, da ga ne bi ubil ali vsaj hudo poškodoval.

7 In glej, takšen brezskrben požeruh bo namignil svoji služinčadi, ki pravzaprav tudi ni nič drugega kot rep takšnega brezskrbnega uživača, ki mu odganja muhe, naj te prežene; ti pa boš očitno kar se da hitro pobegnil in boš šele v varni oddaljenosti lahko razmislil o tem, kakšen učinek je imelo tvoje evangelijsko oznanilo pri požeruhu.

8 Jaz pa znam takšnim volom narediti povsem drugačno pridigo: Pustim, da jih doleti *ena* zemeljska nesreča za drugo; s tem zabredejo v vsakovrstne skrbi, strah in tesnobo, začnejo razmišljati, iskati in vpraševati, kako je vendar mogoče, da so zdaj stiskani od vseh strani, ko vendar nikoli nikomur niso naredili nobene krivice in so vedno živeli kot urejeni in pošteni ljudje!

9 To pa se jim dogodi samo zaradi nujno potrebnega vrenja.

10 Na stopnji pravega vrenja zahrepenijo takšni ljudje potem po prijateljih, ki bi jih lahko spet umirili; tedaj pojdi k njim ti in jim oznanjaj evangelij, pa te bodo poslušali in nikdar več ne bodo dvignili nadte svojega ponosnega in besno mahajočega repa!

11 In glej, prav iz tega razloga je dobro, da ti naši gostje to noč doživijo pravo vrenje; po tem bodo sami v sebi postali bolj duhovni in mi bomo imeli jutri z njimi lahko delo. Ali zdaj uvidiš to?«

220. Ahab občuduje Božjo modrost. Predvsem je treba spoznati samega sebe. »Ne bodite zgolj poslušalci, temveč izvrševalci Božje besede!« Resnični, življenja polni in blaženi počitek v Bogu. Svarilo pred dolгим spanjem in pred brezdeljem.

1 Reče **Ahab**: »O modrost, o modrost! Kakšne višine in resnice vsebuješ v sebi Ti in kako neumni smo mi ljudje! Večna resnica je, da nič ne more nastati brez poprejšnje bojovite dejavnosti; jaz pa sem hotel kar takoj oditi k Betlehemčanom in jih začeti razsvetljevati! O jaz središče vse neumnosti! Saj vendar pravijo grški modreci: 'Vsaka dejavnost je pogojena z bojem in vsak učinek je posledica tega!' – in jaz tega nisem spoznal! Le kako, da zdaj to vem?!

2 Ja, če se človek v svoji notranjosti ne bojuje s samim seboj in svojimi različnimi življenjskimi elementi, je prazno vse, kar počnemo z njim od zunaj!

3 Zdaj so mi povsem jasne človekove poučne življenjske razmere in tu bi rad postavil domala poglobitno življenjsko načelo in mislim, da cilja ne bom preveč zgrešil!« Rečem **Jaz**: »Naj ga slišimo! Jaz ga v Sebi nočem pogledati, preden ga ne boš povedal.«

4 Reče **Ahab**: »Česar si človek glede svojih od začetka podeljenih lastnosti poprej ni podelil sam, tega mu, ne da bi ga uničil, ne more dati noben Bog! Bogu je sicer vse mogoče; toda človek pri tem nič ne pridobi!

5 Kdor poprej ne spozna samega sebe, kako naj spozna koga drugega in končno celo Boga?! – To bi bilo moje načelo. Gospod, sem daleč od cilja?«

6 Rečem **Jaz**: »Ne, prijatelj Ahab, resnično, krepko si zadel žebelj na glavo. Tako je! Česar si človek s svojimi podeljenimi močmi ne pridobi samostojno, tega mu ne more in ne sme podeliti niti Bog, ne da bi ga sodil!

7 Zato tudi ne bodite zgolj prazni poslušalci Moje besede, marveč vneti izvrševalci le-te, šele tako boste začeli zaznavati v sebi njene blagoslove!

8 Kajti življenje je *delovanje*, ne pa brezdelno počivanje sil, ki pogojujejo življenje, in tako se mora življenje ohraniti, celo za večno, tudi z nenehno dejavnostjo vseh svojih sil; kajti v mirovanju in počivanju ni trajnega življenja.

9 Določeno ugodje, ki vam ga daje počitek, ni nič drugega kot delna smrt za življenje potrebnih sil; komur je potem čedalje bolj in bolj vseč brezdelni počitek, posebno duhovnih življenjskih sil, ta se s tem tudi vedno bolj predaja naročju resnične smrti, iz katere ga potem tudi Bog ne more več zlahka osvoboditi!

10 Ja, obstaja tudi *pravi* počitek, poln življenja; toda ta je v Bogu in je za vsakega človeka neizrekljivo osrečujoč občutek zadovoljstva, da ravna po Božji volji.

11 Ta osrečujoči občutek zadovoljstva in to najjasnejše spoznanje, da je človek zmeraj ravnal resnično po Božjem redu, je zavestni pravi počitek v Bogu, ki je edini poln življenja, ker je poln dejavne moči in ravnanja po njej. Vsak drug počitek, ki je v prenehanju življenjskih sil, pa je, kot že rečeno, resnična smrt, če so različne življenjske sile prenehale delovati in potem delovanja niso več obnovile. – Ali razumete?«

12 Reče **Juda Iškarijot**: »Gospod, če je tako, mora človek bežati pred spanjem kot pred kugo; spanje je vendar tudi počitek nekaterih, četudi zunanjih življenjskih sil!«

13 Rečem **Jaz**: »Vsekakor! Zato tisti, ki dolgo spijo, tudi nikoli ne bodo dočakali posebno visoke starosti. Kdor pa privošči svojemu telesu v mladosti pet ur in v starosti šest ur spanja, bo tudi večinoma

dočakal visoko starost in bo dolgo ohranil mladostni videz, medtem ko se tisti, ki dolgo spi, kmalu postara, dobi zguban obraz in sive lase in v nekoliko višji starosti hodi naokrog kot senca.

14 Tako kot telo zaradi predolgega spanja čedalje bolj odмира, prav tako in še veliko bolj se to dogaja duši, če popušča v svoji dejavnosti po Moji besedi in volji.

15 Kjer pa se je brezdelje vgnezdilo v dušo, tam se kmalu vgnezdi tudi greh; kajti brezdelje ni nič drugega kot edino zase blagodejno delujoča ljubezen, ki toliko bolj beži pred vsako dejavnostjo za koga drugega, ker hoče pravzaprav samo to, da bi vsi drugi delali v njen prid!

16 Zato se tudi posebno varujte brezdelja, ker je resnično seme vseh mogočih pregreh!

17 Kot primer vam lahko služijo različne živali roparice. Glejte, te živali napnejo vse sile v uničujoči dejavnosti samo tedaj, ko jih priganja huda lakota; ko so ujele plen in potešile svojo lakoto, se, posebno kače, takoj spet umaknejo v svoje brloge in počivajo v njih pogosto cele dneve.

18 Primerjajte roparja in morilca! Ta človek, ki se sicer ogiba vsakega dela, pravzaprav hudič v mesu, poležava dneve in dneve v katerem od svojih roparskih gnezd; ko pa mu prežavci sporočijo, da bo prišla mimo njegovega roparskega gnezda bogata karavana, tedaj se s pajdaši tudi sam postavi na prežo in potem brezobzirno napade karavano, jo izropa in pomori trgovce, da ga ne bi mogli izdati! In to je sad brezdelja.

19 Zato znova pravim: Varujte se predvsem brezdelja; to je namreč pot in so široka vrata do vseh pregreh, kar si jih lahko zamislite!

20 Po opravljenem delu je zmeren počitek dober za telesne ude, zato pa je čezmeren slabši kot sploh noben.«

221. O zlu lenobe in o blagoslovu dejavnosti. Nauk o potovanju. Mlačni in ostrí vladarji. Marija in Tomaž. Matejev zapis tega nauka o dejavnosti – imenovan »nočna pridiga«. Zakaj se je ta zapis izgubil.

1 (Gospod:) »Če je kdo peš prehodil dolgo pot in končno prišel do prenočišča in ne bo šel takoj počivat, marveč se bo malo razgibaval in bo drugi dan na nogah že pred sončnim vzhodom, ves dan ne bo čutil utrujenosti, in bolj ko bo nadaljeval svoje potovanje, manj ga bo utrujalo.

2 Če pa nekdo prav tako utrujen od dnevne hoje pride do prenočišča, se takoj vrže na ležišče in ga zapusti šele opoldne naslednjega dne, bo nadaljeval pot s povsem trdimi nogami in pijano glavo, in ko bo prehodil del poti, si bo od same utrujenosti želel počitka, na koncu se lahko celo zgodi, da obleži na poti in tam shira, če mu

nihče – in to bi bilo mogoče – ne pride na pomoč.

3 In kaj je krivo temu? Njegova prevelika želja po počitku in z njo povezano slepilo, da počitek človeka krepi.

4 Če hoče kdo doseči visoko, občudovanja vredno popolnost v eni ali drugi umetnosti, za katero je potrebno veliko spretnosti rok in prstov, vprašam: Ali jo bo kdaj dosegel, če bo, namesto da bi vsak dan neprestano pridno vadil, tiščal roke in prste v žepu in dan za dnem leno postopal iz nekakšne strahopetne previdnosti, da rok in prstov ne bi utrudil in da ne bi postali pretrdi in nesposobni za zaželeno umetnost?

5 Resnično, to tudi Jaz sam z vso Svojo brezmejno modrostjo ne bi mogel napovedati in določiti časa, v katerem bo takšen učenec umetnosti postal virtuoz! Zato, Moji ljubi prijatelji in bratje, vam znova povem:

6 Samo dejavnost in zopet dejavnost za splošni blagor ljudi! Kajti vse življenje je sad nenehne in neutrudne Božje dejavnosti in se zato lahko ohranja in večno traja samo z resnično dejavnostjo, iz nedejavnosti pa ne more priti in ne pride nič drugega kot smrt.

7 Položite roke na svoje srce in zaznajte, kako dejavno je dan in noč! Od te dejavnosti pa je vendar edinole odvisno življenje telesa; ko pa se srce enkrat ustavi, menim, bi moralo biti konec naravnega življenja telesa!

8 Kakor pa je mirovanje telesnega srca očitno popolna smrt telesa, tako je enako mirovanje duševnega srca smrt duše!

9 Srce duše pa se imenuje ljubezen, in njegovo utripanje se izraža v njeni resnični in popolni dejavni ljubezni.

10 Neprestana dejavnost ljubezni je torej neutrudno utripanje srca duše. Bolj pridno ko utriplje srce duše, več življenja nastaja v duši, in ko je stopnja življenja v duši tako visoka, da je enaka Božji, najvišji življenjski stopnji, prebudi takšna življenjska stopnja duše, življenje Božjega duha v njej.

11 Ta se potem – kot čisto življenje, ker je neutrudna najvišja dejavnost sama – izlije v dušo, ki mu je po dejavnosti iz ljubezni postala enaka, in v duši se je začelo večno neuničljivo življenje!

12 In vidite, vse to prihaja od dejavnosti, nikoli pa od lenega počivanja!

13 Zato bežite pred počitkom in iščite polno dejavnost, in vaše plačilo bo večno življenje!

14 Nikar ne mislite, da sem morda prišel, da bi ljudem na tem svetu prinesel mir in počitek; o ne, temveč meč in boj!

15 Kajti ljudi je treba priganjati k dejavnosti s stisko in raznovrstnimi težavami, sicer bi postali leni pitani voli, ki bi sami sebe pitali večni smrti za hrano!

16 Stiske in težave prav tako povzročajo v človeku vrenje za vrenjem, in tako se na koncu vendarle lahko razvije nekaj duhovnega.

17 Seveda bi lahko rekli: 'Stiske in težave pa rodijo tudi jezo,

maščevanje, umor in uboj, ter nevoščljivost, trdosrčnost in preganjanje!' To je sicer res; toda kakor so že vse te reči hude, so vendarle po uspehu boljše kot leni počitek, ki je mrtev in ne povzroči niti nič dobrega niti nič slabega.

18 Zato vam povem: človek naj bo do Mene povsem vroč ali povsem mrzel; mlačnega pa bom izpljunil iz ust!

19 Odločen sovražnik Mi je ljubši kot mlačen prijatelj; kajti odločen sovražnik Me bo prisilil k dejavnosti, da ga ali pridobim ali pravično premagam in Si ga naredim neškodljivega za vse večne čase; ob mlačnem prijatelju pa bom sam postal mlačen, in če Me bo zadela stiska, Mi bo mar mlačni prijatelj kaj koristil?!

20 Zato je tudi mlačen vladar kuga za svoje ljudstvo; kajti ob njem strohni duh ljudstva in iz ljudi nastanejo zgolj požrešni voli in tovarni osli! Toda oster in celo tiranski vladar naredi ljudstvo živo in vse je polno dejavnosti iz strahu pred kaznijo; in če tiran prehudo divja, se bo ljudstvo končno množično dvignilo in se osvobodilo svojega mučitelja.

21 Menim, da sem zdaj dovolj govoril o pomenu dejavnosti in sem prepričan, da ste vsi razumeli ta nauk. Zatorej, če kdo hoče in čuti zdaj potrebo po počitku in spanju za svoje telo, naj si poišče ležišče; kdor pa hoče čez noč bedeti z Menoj, naj ostane tu!« Tedaj so vsi rekli: »Gospod, če Ti bediš, kako bi mogli mi spati?! – Samo mati Marija se zdi, potrebuje telesni počitek, in tako bi jo lahko poslal spat.«

22 Toda **Marija**, čeprav je na naslanjaču za Menoj nekoliko dremla, je vendarle slišala ta govor, se vzravнала in govorcu prijazno rekla: »Prijatelj, ki navadno govoriš za vse svoje součence, povem ti, da je tvoja skrb zame nepotrebna; glej, iz ljubezni do mojega Gospoda sem brez spanja prebedela že več sto noči, pa še vedno živim – in jih bom prebedela še toliko, in zaradi tega ne bom izgubila življenja, če je takšna Njegova volja! Zato vsi skupaj ne skrbite zame; dovolj je, da se me Eden spominja!«

23 Bil pa je Tomaž tisti, kateremu so bile namenjene te besede. Ta pa je prišel k Mariji in jo prosil, naj mu ne zameri njegove dobre misli. Marija pa ga je potolažila in bila zelo prijazna zaradi njegove skrbi zanjo, in Tomažu je bilo spet laže pri srcu, da je kmalu spet povsem pomirjen zavzel svoje mesto.

24 Zdaj je za nekaj časa nastopila tišina. Nihče ni spregovoril niti besede; vsi so namreč veliko razmišljali o tem in čedalje bolj jasna jim je postajala resničnost povedanega.

25 Samo **Matej** je po kratkem premoru sam zase dejal: »Jutri ob zori bo ta nauk o dejavnosti in o počitku, kolikor se da, zapisan na ploščo, ki bo določena samo za ta nauk; kajti ta nadvse pomembni nauk se za svet za nobeno ceno ne sme izgubiti!« In ko se je kmalu nato začelo daniti, je tudi Matej držal svojo besedo; in ta nauk sam zase se je potem dolgo ohranil, Jonael in Jairut pa sta ga prenesla

tudi v Samarijo, sčasoma pa so ga zelo popačili in se je zato tudi izgubil. Dokler pa je še obstajal, je bil med ljudstvom znan z imenom »nočna pridiga«.

222. Pet farizejev iz Betlehema umije noge Gospodu. Kratek življenjski evangelij.

1 Zjutraj je prišlo k Meni pet farizejev, Mene in Moje učence so po svojem običaju najvljudneje pozdravili in Mi izkazali še posebno veliko čast s tem, da so Me vprašali, ali jih imam za vredne, da bi Mi umili noge.

2 To je bil star običaj počastitve, ki se je še uporabljal v Betlehemu, da je ali gostitelj svojim gostom ali kot vrnitveno počastitev prvi iz števila gostov naslednje jutro gostitelju umil noge. Zato sem tudi Jaz pustil, da Mi je pet farizejev iz Betlehema umilo in obrisalo noge.

3 Šele po tem dejanju Me je **pet farizejev** vprašalo: »Resnično, nedoumljivo veliki Mojster! Povej nam vendar vsaj malo o tem, kako dosežeš takšno nezaslišano ozdravljenje! O tem, da to – na splošno rečeno – očitno delaš z Božjo močjo, pač ne more biti dvoma; toda kako tako nezaslišano dovršeno, to je že drugo vprašanje. Samo o tem – če nas imaš vsaj kolikor toliko za vredne – nam nekaj pojasni, in potem se bomo nadvse zadovoljni in Tebi večno hvaležni vrnili nazaj v Betlehem.«

4 Rečem **Jaz**: »Tudi če bi vam hotel povedati, ne bi verjeli; kajti trikratno Mojzesovo zagrinjalo visi tudi pred vašimi očmi, da vam ne bi bilo moč videti, kdo je Tisti, ki zdaj govori z vami! Če bi Ga poznali, tega ne bi nikoli vprašali; toda ker Ga ne poznate, vprašujete tako, kot vprašujete!

5 In četudi bi vam prav odgovoril, odgovora ne bi sprejeli. Vi pač vidite to, kar v svetu je in se dogaja materialnega; toda duh, njegovo kraljestvo in delovanje, to vam je tuje, in zato tudi ne morete razumeti in občutiti, kaj je obstoj in delovanje Božjega kraljestva v človeku.

6 Pojdite pa in delajte pokoro zavoljo vaših številnih grehov, tako boste spoznali, da se vam je približalo Božje kraljestvo.

7 Ljubite Boga na vso moč in Ga molite v duhu in resnici; ljubite pa tudi svoje najbližje uboge brate in sestre; ne preganjajte svojih sovražnikov; ne preklinjajte tistih, ki vas preklinjajo, in delajte dobro tistim, ki vam delajo zlo, tako boste zbirali žareče oglje nad njihove glave, in Bog bo videl takšna vaša dela in vam jih bo stoterno poplačal.

8 Svojega denarja ne posojajte tistim, ki vam ga lahko z bogatimi obrestmi vrnejo, marveč resnično ubogim in potrebnim, tako bo vaš denar za visoke obresti naložen v nebesih, in Oče v nebesih vam bo izplačal obresti in glavnico za večno!

9 Tudi ne sprejemajte preveč željno zahvale, hvale in časti od sveta zaradi svojih dobrih del; kajti če to delate zaradi sveta, kakšno naj bo potem vaše plačilo v nebesih?! Povem vam: Kdor na svetu zahteva in sprejme kakršno koli plačilo za dobro delo, ki ga je izkazal revnemu bratu, za tega je plačilo v nebesih izgubljeno!

10 Kdor dela zaradi *nebes*, bo tudi nagrajen iz nebes časno, nekoč pa večno; kdor pa dela zaradi *sveta*, bo od sveta požel gnusno in minljivo plačilo; toda v nebesih bo svojo knjigo zaslug našel prazno in njegovega plačila ne bo, in težko, da bo njegove duhovne revščine kdaj konec!

11 Če to upoštevate in po tem ravnate, vam bo tudi kmalu postalo jasno, kako sem ozdravil vaše bolnike. – Zdaj veste vse, kar morate vedeti. Ne vprašujte o ničemer več, ker vam kljub odgovoru ne bi koristilo.

12 Pazite pa tudi, da Mene, Mojega delovanja in teh Mojih učencev ne razglasite niti v Jeruzalemu in prav tako ne v Davidovem mestu; to vam ne bi prineslo blagoslova!

13 Zdaj, ko boste pozajtrkovali, pa se lahko čisto mirno odpravite nazaj proti domu!«

14 Ta Moj govor peterico nekoliko osupne; toda kljub temu si ne upajo več vpraševati, priklonijo se pred Menoj in nato odidejo v svojo obednico, po zajtrku pa se napotijo domov.

223. Nazori peterih farizejev o Gospodu. Domneva enega od farizejev: »On je Bog ali hudič!« Kako poučevati.

1 Nato pristopijo k Meni učenci in Me vprašajo, zakaj sem z Betlehemčani govoril tako zelo prikrito.

2 Rečem **Jaz**: »Ste mar še vedno tako nerazumni, kot da še nikoli ne bi slišali nobene modre besede od Mene?! Tile Me nimajo za nič drugega kot za z izredno skrivnostnimi sposobnostmi obdarjenega zdravnika, ki s pomočjo skrivnostnih sil narave tako čudežno ozdravlja.

3 Ni jim neznana sekta esenov, ki imajo marsikatera zelo pomembna spoznanja v skrivni lekarnarski umetnosti, s katerimi zmorejo ozdraviti marsikatero zlo in tudi povzročiti različne pojave, ki so za laika očitni čudeži. Če vse to predpostavite, kaj se na koncu lahko izkaže drugega, kot da Me imajo ti Betlehemčani za esena četrte, torej najvišje stopnje, katerega znanje je tolikšno, da obvlada najrazličnejše naravne sile in jih uravnava po svoji volji?!

4 Če pa bi jim Jaz kar naravnost razodel, da sem Sin Najvišjega, obljubljeni Mesija, kako zelo bi se ti nadvse trdovratni Judje začeli jeziti in bi Me imeli za najbolj predrznega bogokletneža, ki je povezan s Satanom, in bi Me kot takega tudi nadvse obrekovali, in ozdravljenje

njihovih bolnikov, ki so jih prinesli semkaj, bi jim postalo kamen najhujše spotike! Zdaj, ko Me imajo zgolj za visokega esena, pa odhajajo mirno domov ter hvalijo in slavijo Boga, ki daje človeku takšno skrivno znanje in moč, da lahko trpečim ljudem najzanesljiveje, čeprav prečudežno, pomaga!

5 Da pa doma ob mirnejšem in zrelejšem premisleku vendarle zlahka odkrijejo, da Jaz menda le nisem esen, ker so Moja načela o moralnih in družbenočloveških odnosih naravnost nasprotna esenskim, sem jih ravno toliko poučil, kolikor je bilo za omenjeni namen potrebno. Doma bodo natančno primerjali Moj poduk z naukom esenov, ki ga seveda poznajo, in šele potem, ko bodo odkrili najostrejšje razlike, strmeli, kakor je strmelo že teh pet pred vašimi očmi, ki so slišali Moje besede, ker je Moj, njim namenjeni nauk, kot že rečeno, povsem v nasprotju z naukom esenov.

6 Še bi me radi spraševali, toda odpravil sem jih prav na kratko, oni pa so odšli in si niso upali nič več vpraševati; videli so, da bi utegnil biti Jaz po *dejanjih* esen najvišje stopnje, ne pa po Svojih, njim namenjenih *besedah*. Tudi med potjo ne razmišljajo o ničemer drugem kot edino o tem pojavu: 'Mar imajo eseni *dva* nauka, zunanjega zgolj za slepo posvetno ljudstvo, in notranjega sami zase?' Toda Jaz sem bil z njimi očitno toliko pošten in sem jim kot nekdo, ki je izveden v Pismu, navrgel nekaj stavkov notranjega nauka, vse drugo raziskovanje pa prepustil njim samim!

7 Eden od petih pa meni, da mora tičati za Menoj nekaj čisto drugega kot esen najvišje stopnje. Drugim štirim pravi: 'Jaz ga ne morem imeti za esena; kajti šele pred kratkim sem z nekim esenom govoril o vseh njihovih naukih in običajih; ta esen je bil zelo odkritosrčen; toda nič ni vedel o drugem, skrivnem nauku. Zato imam tega nenavadnega zdravnika iz Nazareta za čisto poseben pojav, kakršnega, kot vem, še ni bilo. On je ali Bog – ali hudič – o tem drugem pa bi vendarle zelo dvomil, ker je njegov nauk najbolj socialno načelo, ki sem ga kdaj srečal; hudič pa je največji tiran in zato najhujši sovražnik vsake sociale!'

8 Glejte, tako se že zdaj pogovarja peterica med potjo. Tako so zatopljeni v pogovor, da komaj opazijo, ali se njihove noge premikajo in jih nosijo naprej.

9 Moji ljubi, če učite, počnite to z občutkom. Če koga obiščete, tudi ne planete v hišo, ampak nalahno potrkate na vrata tega ali onega prostora in tiho vstopite. Sicer boste veljali za nevljudne in predrzne in kot nesramni vsiljivci v obiskani hiši ne boste kaj dosti opravili ali pa sploh nič. In če ste gostitelj, pri obedu ne boste ponudili vseh jedil hkrati, temveč boste prinesli na mizo drugo jed šele, ko bodo gostje zaužili prvo. Če boste namreč gostom postavili ves kup raznovrstne hrane naenkrat na mizo, jim boste pokvarili veselje nad jedačo. Gostje gostitelja, ki se drži pravega in dobrega reda, pa bodo

pri obedu zares lahko uživali, in bodo gostitelja nazadnje na vso moč hvalili, ker jih je tako spretno pogostil!

10 In glejte, ravno tako mora ravnati učitelj, če hoče biti uspešen. – Ali razumete?»

11 Reko **učenci**: »Ja, Gospod, zdaj vse natančno razumemo, kar si nam ves čas tako zelo modro govoril!«

12 Rečem **Jaz**: »No dobro, pojdimo torej tudi mi k zajtrku!«

224. Kisjonah in Baram tekmuteta v ljubezni. Pomembnost in bistvo samoopazovanja. Satan moti samoopazovanje.

1 Pri priči se dvignemo s klopi, na katerih smo počivali, in odidemo na vrt, kjer nas že čaka obilen zajtrk, ki nam ga je že spet pripravil Baram.

2 **Kisjonah** pa reče Baramu: »Toda brat, kaj pa počneš?! Mar misliš, da so moja skladišča, moje shrambe in vinske kleti prazne?!«

3 Reče **Baram**: »Brat, še predobro vem, kolikšne so tvoje zaloge – vsak dan tisoč gostov jih ne bi pojedlo v tisoč letih; toda hvala Bogu tudi jaz ne spadam med reveže te dežele, in tako mi dopusti, da še danes z veseljem postrežem vsem tem gostom! Zelo vesel sem namreč, če smem s svojo malenkostjo služiti Gospodu! Jutri pa naj bo spet na tvojih ognjiščih tako živahno, kot je le mogoče!«

4 Kisjonah in Baram se objameta in poljubita in nato prav tako sedeta za mizo in se pogostita s čudovito ribo, kruhom in z vinom.

5 Po obedu vpraša Kisjonah, s čim se bomo čez dan ukvarjali, ali imam morda v načrtu spet kakšen izlet, da bi lahko pripravil vse potrebno za udobno potovanje.

6 Rečem **Jaz**: »Moj prijatelj in brat! Nikar ne skrbi! Sprejeli bomo tisto, kar bo prinesel čas! Toda današnji in jutrišnji ne bo prinesel nič ali malo razen nas samih, in zato tudi ne potrebujemo posebnih priprav. Jutri proti večeru bo prišel Filopold iz Kane; ta bo tudi vedel marsikaj povedati.

7 Zdaj pa bomo v hladni senci dreves do poldneva naredili nekaj vaj v samoopazovanju!

8 Kajti resnično povem vam: nič ni za celotnega človeka bolj zdravilno kot občasno notranje samoopazovanje! Kdor hoče odkriti sebe in svoje moči, mora sam sebe večkrat raziskovati in notranje opazovati.

9 Ker pa je to tako nujno, bomo danes dopoldne tudi opravili takšno vajo, po kosilu pa bomo nekoliko zapluli po morju in videli, kaj bomo lahko tam storili.«

10 Nekateri pa ne vedo, kako naj se lotijo notranjega samoopazovanja in Me vprašujejo o tem. **Jaz** pa pravim: »V miru in tišini živo premišljuje o tem, kar ste storili in kar ste opustili, o dobro vam

znani Božji volji in ali ste jo izpolnjevali ob različnih časih svojega življenja; tako ste se notranje pregledovali in s tem čedalje bolj oteževali Satanu, da bi vdrl v vas. Ta namreč skuša na vso moč z vsakovrstnimi zunanjiimi, praznimi slepili človeku preprečiti njegovo notranje samoopazovanje.

11 Ko namreč človek z vajo doseže določeno spretnost v opazovanju svoje notranjosti, zlahka in hitro najde v sebi tudi pasti, ki mu jih je nastavil Satan, in jih lahko potem spretno odpravi in uniči in najodločneje prepreči vse nadaljnje zvijače tega sovražnika. To Satan še predobro ve, zato si zavzeto prizadeva zaposliti dušo z vsakršnimi iluzijami, ki vlečejo navzven, in tako zlahka, neopazno iz ozadja, nastavlja duši različne pasti, v katere se duša nazadnje tako zaplete, da se sploh ne more več opazovati, to pa je zelo hudo.

12 Tako bo duša potem čedalje bolj ločena od svojega duha in ga ne bo mogla več prebuditi, in to je že začetek druge smrti v človeku.

13 Zdaj veste, kaj je bistvo notranjega samoopazovanja. Zato delajte odslej do poldneva to vajo v tišini in ne dopustite kateremu od zunanjih pojavov, da bi vas motil. Kajti Satan gotovo ne bo odnehal in vas bo skušal zmotiti s takšno ali drugačno zunanjo predstavo. Toda potem se spomnite, da sem vam to napovedal in se hitro vrnite vase!«

14 Nato se vsi povsem umirijo, vsak se začne temeljito opazovati in to traja nemoteno eno uro.

225. Pojav pošasti, pravega leviatana. Obljuba čudovitega plačila za tiste, ki bodo pogumno vztrajali. Angel Arhiel prepodi strašno žival. Grozeča nevihta. Okrepitev slabotnih. Baram, plemeniti gostitelj.

1 Minila je ura, potem pa je nenadoma bobneče zagrmelo, kot da bi čisto blizu udarila močna strela v hišo. Vsi se silno prestrašijo in planejo pokonci, toda spomnijo se Mojih besed in se hitro umirijo.

2 Ampak Satan ne odjenja; kmalu po poku zaslišijo mirujoči, toda v duhu dejavni učenci grozljivo sikanje in žvižganje, in nedolgo zatem se na morskem obrežju dvigne čudna pošast. Glava je podobna volkovi, le da je vsaj stokrat večja; dolg, iz žrela segajoči jezik je podoben divje zvijajoči se ogromni kači; obe ušesi sta silno veliki in podobni volovskim; oči so videti kot veliki žareči kovinski plošči, prednje noge so takšne kot šape velikega medveda, zadnje noge podobne levovim, seveda neznansko velike; telo je podobno krokodilovemu z baziliskovim (afriški vampir) repom. Njegovo rjojenje je bobneče pokanje in njegovo dihanje grozljivo sikanje in žvižganje. Takšna pošast se torej dviga iz morja.

3 Na obrežju pa se pasejo ovce, voli, krave, teleta in veliko oslov. Pošast začne pri priči loviti domače živali in jih požira drugo za drugo.

Domače živali nato zbežijo; pošast pa se začne premikati proti nam.

4 **Več učencev** to opazi, vstane in reče: »Gospod, ta preskušnja je nekoliko prehuda! Precej telet, kakih deset jagnjet in dve mladi oslici je strašna pošast že požrla; zdaj bi rada še kakšen posladek in si je, sledeč svojemu vohu, med nami gotovo že kaj izbrala, ker se je nekoliko omahovaje napotila naravnost k nam. Najbrž bi bilo pametno, da bi se temu ubijalcu nekoliko umaknili s poti! Kajti s to zverino se pač ni mogoče naravno bojevati in kaj šele zmagati!

5 Rečem **Jaz**: »Ne dajte se niti najmanj motiti! *Na zunaj* vsi skupaj nismo kos tej pošasti, kajti to je povsem izoblikovan leviatan: toda pred našo *notranjo* močjo mora pobegniti na konec sveta; zato bodite brez skrbi! Še kratka ura, pa boste prodrli skozi mejne utrdbe smrti, in oblast nad vsem peklom in njegovo vojsko bo vaše plačilo!«

6 Takoj po teh Mojih besedah se pošast spet nekajkrat oglasi s svojim bobnečim glasom in se nato spet čisto mirno in hkrati precej hitro napoti proti nam, ter nam z divjim opletanjem svojega kačjega jezika in z neprestanim kroženjem svojega dolgega in kot drevo močnega repa izzivalno kaže svojo požrešnost. Toda učenci so zdaj v najboljšem duševnem stanju in brez strahu in omahljivosti gledajo, kako se jim pošast približuje.

7 Ko se nam približa na deset korakov, dam zgolj notranji namig angelu **Arhielu** in ta nenadoma stopi pred pošast in jo vpraša: »Kaj iščeš tu, Satan? Poberi se – ali pa te uničim!« Zdaj pošast odpre žrelo in videti je, kot bi hotela govoriti; toda angel ji znova zapove umik! Zdaj žival oglušujoče zarjove in nato med predirljivo ostrim sikanjem in žvižganjem pobegne v morje.

8 Ko pa se je spet potopila v morje, je v velikem zalivu tako močno vzvalovila vodo, kot da bi jo razburkal najmočnejši vihar; toda to nobenega učenca več ne moti in v tej poslednji uri z največjo notranjo vnemo negujejo mirovanje v Bogu.

9 Proti koncu tega mirovanja pa nenadoma pridivja silna nevihta. Ostri bliski švigajo skozi zrak; močni sunki vetra upogibajo drevje skoraj do tal in velike in težke dežne kaplje, pomešane s točo, padajo iz temnih oblakov.

10 Nekateri slabotnejši učenci so že hoteli pobegniti v hišo; toda **angel** reče: »Ostanite in spoznajte Satanovo slepilo!« Tedaj ostanejo in zlahka vzdržijo prazen dež. Dežuje sicer vedno močneje in zrna toče živahno poskakujejo od tal; toda nobenega človeka ne zadenejo, in dež tudi nikomur ne zmoči kože.

11 Zdaj angel zagrozi oblakom in ti se takoj razgubijo, in pri priči nastane najjasnejši dan. Čez nekaj trenutkov pa je čas samoopazovanja končan in **Baram** reče: »Gospod, kakor Ti je pogodu, tu ali v hiši! Jed je pripravljena!«

12 Rečem **Jaz**: »Počakaj, naj mine še pol ure, potem bo vse prav! Učencem moram povedati še nekaj besed.«

13 **Baram** gre spet na ladjo, kjer je v velikem zaboju spravljениh

več mehov najboljšega vina, naroči svojim ljudem, naj jih postavijo v kuhinjo in tam napolnijo vse vrče, kuharjem in kuharicam pa reče, naj še pol ure počakajo in pripravijo jedi šele, ko jim bo dal znamenje za to. Nato pa pride spet k Meni in tudi on prisluhne Moji razlagi učencem o samoopazovanju in o njegovi koristnosti.

226. O velikem blagoslovu rednega notranjega samoopazovanja. O prerojenju. Čarovniško občevanje z duhovi – pot v pekel. Čemu mora biti Satan? Judova predrznost in opomin.

1 Povedano pa se je glasilo: »Zdaj ste videli nov način, kako lahko človek prehaja od materije v čedalje bolj čisto duhovnost in kako lahko na tej poti postane gospodar nad samim seboj in končno tudi nad vso zunanjo naravo. Zato gojite od časa do časa to pot v Mojem imenu in dosegli boste veliko oblast nad svojimi strastmi in iz tega nad vsem naravnim svetom in onstran nad vsem stvarstvom.

2 Videli ste hude pojave, ki jih je poslal nad vas Satan. Obšla sta vas strah in groza; toda ker ste zaupali Moji besedi, ste se tudi opogumili in se spet umirili ter v tem miru postali kos vsem hudim dogajanjem.

3 Vendar nikar ne mislite, da ste Satanu že odvzeli njegov zlobni pogum! Vsakokrat, ko boste opravljali takšno notranjo vajo, vas bo vznemirjal, dokler ne boste v duhu popolnoma na novo rojeni.

4 Ko pa boste enkrat prerojeni v duhu, bo Satan za večno izgubil vso oblast nad vami, in vi boste sodniki njemu, in tudi vsem tistim, ki se jih je polastil in mu jih boste znova iztrgali za večno!«

5 Vpraša **Peter**: »Kako pa se človek znova rodi? Morata duša in duh na koncu spet v telo kakšne nove žene in se iz njega na novo roditi? Ali kako je treba to razumeti?«

6 Rečem **Jaz**: »Tega še dolgo ne boš mogel povsem razumeti. Ko pa bom enkrat povzdignjen tja, od koder sem prišel, in bo Moj duh osvobodil tvojega duha, tedaj boš razumel prerojenje duha v vsej globini in polnosti. Toda zdaj ti to še ne bi bilo mogoče in tudi nikomur izmed vas. Z ravnanjem po Mojem nauku in s takšnimi življenjskimi vajami pa boš končno iz sebe in v sebi dosegel to svetlobo.

7 Tega ni mogoče razumeti z nobenim naukom in poukom od zunaj, ampak to si mora vsak sam v sebi pridobiti po poti, ki sem vam jo pokazal za vse večne čase.«

8 Reče **Juda**: »Gospod, videl sem mogočne čarovnike in zaklinjevalce in izganjalce duhov; govorili so z dušami umrlih in te so govorile urejeno in so razkrile skrivne reči. Kako pa so ti prodrli v svet duhov? Mar je bilo tudi to nekakšno duhovno prerojenje!?«

9 Rečem **Jaz**: »O ja, toda ne za nebesa, ki so Božji prestol, marveč za pekel, kjer stanuje Satan in njegovi angeli! «

10 Reče **Juda**: »Če je tako, potem je vendar tudi Satan gospod, ki ima veliko oblasti, čeprav je ta zla. Jaz pa menim, da bi bilo, če bi bilo mogoče, vendarle bolje uničiti enega Satana kot pustiti, da on uniči tisočkrat tisoče. Čemu mora biti v Božjem redu tudi Satan?«

11 Rečem **Jaz**: »Zato da bo kmalu ujel tudi tebe, ker se tako zavzemaš zanj! Še veliko ti je potrebno, da boš vsaj približno spoznal samega sebe, kaj šele veliki Božji red, ki je iz zelo modrih razlogov na zemlji poleg dneva ustvaril tudi noč. Ali razumeš bistvo noči zemlje in večni dan vsakega sonca, in da je vsako sonce tudi zemlja, enaka tej, ki te nosi in hrani? – Če pa tega ne razumeš, te vprašam, kako moreš priti z vprašanjem, ki se ne spodobi človeku pred njegovim Gospodom, Bogom in Stvarnikom. Ali ne bi rad tudi vprašal, zakaj je kamen trd in zakaj je voda tako zelo mehka, ali zakaj ti ogenj povzroči bolečino, hladna voda pa nobene?«

12 Povem ti pa: Če ničesar ne razumeš, se najprej nekaj nauči in bodi pri tem tiho in pozornega duha; in šele ko boš zares razumel, boš lahko govoril in svoje brate lovil z vprašanji.

13 Toda glej, s teboj je tako kot z vso neumnostjo ljudi: skrivaj se je sramujejo, zato jo hočejo prikriti z vsakovrstnimi na videz blesteče modrimi vprašanji, ne pomislijo pa, da šele tako razkazujejo svojo neumnost! Zato naj te Moje blage besede spametujejo, sicer se boš enkrat prav pošteno zaletel in Jaz te ne bom tako hitro potegnil iz blata!«

14 Te besede so Judu precej zmanjšale pogum za spraševanje in pomembno je pogledoval proti Tomažu, toda ta se je delal, kot da opozorila ne bi bil slišal, in enako so storili tudi drugi učenci, Juda pa je to pomirilo in se je modro umaknil.

15 **Jaz** pa sem rekel Baramu: »Brat, zdaj lahko lepo pripraviš obed, toda tokrat v sobah!« Baram hitro odide v kuhinjo in da vse pripraviti; mi mu sledimo in v eni uri smo se dobro najedli.

227. Morska vožnja po obedu. Nujno sporočilo o nenadni obolevosti Jairove hčere. Resno Gospodovo pojasnilo Jairovim slom. Vrnitev v Kis.

1 Ker je dan lep in jasen, se po obedu namenimo odpluti na morje. Baram hitro odveže ladjo, Kisjonah pa pripravi še svojo veliko ladjo, ki čisto udobno sprejme polovico učencev.

2 Jaz, glavni učenci, Baram in Kisjonah se vkrcamo na odlično narejeno Baramovo ladjo, ki je imela dve jadri in na obeh straneh po šest močnih vesel, in je zato lahko plula tako na veter kot tudi na vesla. Pluli smo od kraja Kis proti Kafarnaumu, ne da bi nameravali v Kafarnaum.

3 Ko pa smo bili že nekaj ur daleč na morju v smeri proti Kafarnaumu, smo v daljavi zagledali ladjo, ki je hitro krmarila proti

našima dvema. Nosila je barve Kafarnauma, in ko smo zapluli proč od njene smeri, da bi videli, ali se hoče zares približati našima dvema ladjama, je tudi kafarnaumska ladja spremenila smer in jo hitro ubrala proti nam. Ko je to Baramovim mornarjem postalo jasno, so vprašali Barama, kaj naj storijo, kajti zdelo se jim je, da kafarnaumska ladja nima dobrih namenov. Baram pa vpraša Mene, kaj pravim k temu.

4 In **Jaz** sem odgovoril: »Le pustite ladjo, da se nam približa, potem bomo že videli, kaj hoče!« Na te Moje besede ukaže Baram zviti jadra in ustaviti veslanje, in **mornarji** na Kisjonahovi ladji storijo enako.

5 V četrť ure so mornarji kafarnaumske ladje pri nas in vprašajo Barama, ali sem Jaz na ladji; v Kafarnaumu so zvedeli, da se zadržujem v Kisu. Njih pa je poslal poglavar Jair, da bi Me prosili, naj pridem v Kafarnaum, kajti Jairova hčerka, ki sem jo šele pred nekaj tedni obudil od mrtvih, je spet tako hudo zbolela, da ji noben zdravnik ne more več pomagati. »Poglavar se boji, da bo umrla. Zelo veliko plačilo boste prejeli, če nas lahko spravite do Jezusa iz Nazareta!« so na koncu rekli mornarji Baramu in njegovim mornarjem.

6 **Baram** pa je rekel: »Če sodim po vašem govoru, vas je k nam pripeljal dober namen in povem vam: Tisti, ki ga iščete, je na moji ladji; ne vem pa ali vas bo hotel poslušati in ustreči vaši prošnji. Šel bom k Njemu v kajuto in govoril z Njim.«

7 Kafarnaumčani so s tem zadovoljni in Baram pride k Meni v odprto kajuto in Mi hoče sporočiti željo Kafarnaumčanov.

8 **Jaz** pa mu rečem: »Brat, prihrani si besede; že dolgo namreč vem vse in sem ti že v Jesairi povedal, da se bo temu obrekljivemu rodu tako zgodilo. Da bi Me preganjali in osumili Moj nauk, so tajili, da je bila Jairova hči bolna in mrtva; spala naj bi samo zdravo spanje, iz katerega naj bi jo Jaz povsem naravno prebudil in se potem sleparsko postavljal, da sem jo obudil od mrtvih.

9 In ker je bilo to Moje dejanje zgolj prevara, naj pustijo hčerko spet tako naravno zaspati, potem pa jo bo znova lahko naravno obudil kakšen naravni človek.

10 Resnično, Jaz se je ne bom dotaknil, dokler ne bo tri dni ležala v grobu! Vrni se na krov in jim to oznani; nato pa razpni jadra in ugoden veter nas bo odgnal po morju prek velikega zaliva pri Kisu, oni pa ne smejo opaziti, kam smo odpluli.«

11 **Baram** pohiti na krov in reče: »Spoštovani poglavarjevi poslanci! Od srca mi je žal, da vam od Jezusa, Gospoda, ne morem prinesiti ugodnega odgovora! Toda Kafarnaumčani so sami krivi za to, kajti takrat, ko je poglavarjevo hčerko resnično obudil od vsem vidne in občutne smrti v polno življenje, ni trajalo dolgo, da so Ga farizeji tega kraja, ki ga je On preklel, razglasili za sleparja; vsemu ljudstvu so dokazovali in govorili, da je Jair hotel Jezusa samo preskusiti, zato je svojo povsem zdravo hčerko položil na mrtvaški oder, in

slepar Jezus, ki ni imel pojma o pasti, ki mu je bila nastavljena, jo je seveda zlahka obudil od mrtvih, in sicer tako – kot sem slišal od nekaterih – da jo je, ker je končno le spoznal, da je živa, prav močno stisnil za roko, in je ona nazadnje raje vstala, kot da bi še naprej prenašala bolečine močnega stiska.

12 Pravi poglavarjev namen naj bi bil – kot sem slišal – da se hčerka ne bi smela dati prebuditi, potem bi lahko Jezusa kot dovršenega sleparja hitro zgrabili in pogubili. Toda s hčerkinim prebujenjem je ta lepi načrt pred ljudstvom propadel; ljudstvo je bilo namreč trdno prepričano, da je bila hčerka, ki so jo nekaj dni prej umetno držali za bolno, resnično obujena od mrtvih.

13 Zato je zdaj ne bo več niti pogledal, razen morda nekoč že na pol razpadlo v grobu!

14 S tem sporočilom se zdaj spet vrnite domov in ga povejte svojemu poglavarju, da se bo zavedel, kako je njegovo srce polno najbolj črne nehvaležnosti. On nikakor ne gre v Kafarnaum, kajti ta kraj je blagoslovil od spodaj za večno!«

15 Po teh besedah Baram hitro razpne jadra; in ko so jadra razpeta, je tudi veter že tu in žene obe ladji tako hitro naprej, da kafarnaumska ladja, ki ni imela jadra in je bila sicer neznatno, nizko plovilo, v nekaj trenutkih zaostane tako daleč, da jo izgubimo izpred oči; in ko smo pristali na zgornjem koncu velikega zaliva pri Kisu in stopili na obrežje in so prazne ladje zaplule v zaliv, se je tudi veter obrnil in je zdaj močno pihal proti Kafarnaumu.

228. Jair z zdravniki ob smrtni postelji hčerke Sare. Bor iz Nazareta mu pove resnico. Farizeji grozijo. Borov praktični odgovor in kritično-odkrito vprašanje Jairu.

1 Ko smo se povzpeli na precej visok hrib, ki se dviga nad velikim zalivom in ima ob vznožju znano prenočišče – čezenj vodi glavna cesta v Jeruzalem – smo v veliki daljavi zagledali kafarnaumsko ladjo, kako se bojuje z valovi, in ker jo je veter začel čedalje bolj vznemirjati, je dvignila vesla v zrak, tako da jo je gnalo naravnost v kafarnaumsko pristanišče.

2 Lahko si predstavljamo, kakšen obraz je naredil Jair, ko so mu poslanci prinesli Moje sporočilo, ki jim ga je posredoval Baram.

3 Jair je hitro sklical vse zdravnike iz širše okolice – tudi zdravnika iz Nazareta; ta je bil kot Moj učenec in kot čudežni zdravnik na najboljšem glasu, saj je resnično zgolj s polaganjem rok v trenutku ozdravil zelo hudo bolne.

4 Ko je ta prišel v Kafarnaum in pregledal bolno hčerko, je začel silno skomigati z rameni in je čez nekaj časa rekel vsem zdravnikom, ki so stali okrog bolniške postelje: »Tej lahko pomaga samo Tisti, ki

jo je ustvaril! Glejte, deklica je ob prazniku vsa razgreta spila hladno pijačo in s tem dobila hitro odprto pljučnico; še prej kot v sedmih dneh bo z njo konec! Ne moremo ji ustvariti novih pljuč in ji zato tudi za vse na svetu ne moremo pomagati!»

5 Reče **Jair**: »Kaj meniš, bi tudi Jezus, ki velja za božanskega, ne mogel ozdraviti te bolezni? Že enkrat je to mojo hčerko obudil od resnične smrti, prav tako kot tudi hčerko polkovnika Kornelija, pri katerem je pred kar nekaj dnevi moja hčerka to zlo dobila.«

6 Reče **zdravnik** iz Nazareta: »O ja, Ta seveda, če bi hotel! Toda tja ste vendar že poslali sle, mislim da v Kis, kjer se navadno zadržuje pri Jonahu; ampak povsem upravičeno vas je zavrnil, šele nato ste poklicali nas, ki tudi ne moremo ničesar več storiti!«

7 Reče **Jair**: »Jaz sem Ga vendar nadvse vljudno prosil; in On, ki ne oznanja drugega kot ljubezen in kako je treba celo sovražnikom delati dobro, da odgovori mojim slom kaj takega!«

8 Reče **zdravnik** iz Nazareta: »Nič drugače, kot ste vsi, ki se imenujete služabniki Najvišjega, zaslužili! Povejte mi, kakšen bi moral biti človek, ki bi lahko po takšnem vašem ravnanju še ostal vaš prijatelj?! Resnično, Bog sam vam ne bi mogel izkazati več dobrih del, kot vam jih je izkazal Ta božanski Jezus. Kaj pa ste Mu vi storili za to?! Pregarjali ste Ga kot najstrašnejšega zločinca in če bi se Ga mogli polastiti, bi Ga že zdavnaj ubili; ker Ga pa očitno varuje Božja roka, ste pač storili proti Njemu vse zlo, kolikor ste ga le mogli storiti.

9 Kaj vam je storila Njegova uboga in nadvse pobožna in bogaboječa mati Marija, da ste ji morali vzeti že tako zelo majhno hišo z vrtičkom in jo nato še med javnim zasmehovanjem pregnati z Jožefovimi otroki vred, kot da bi bila najhujša zločinka?!

10 Zakaj, vas vprašam, ste to storili?«

11 Reče **Jair**: »Ker nas je On vse skupaj osumil, zmerjal je duhovnike in Božji tempelj. To je bil menda dovolj močan razlog?!«

12 Reče zdravnik iz Nazareta po imenu **Bor**, ki je bil po rojstvu Grk: »Ah – hinc ergo illae lacrimae?! (Zato torej tiste solze!) Poslušajte! Jaz sem, kot vsi veste, Grk in torej nimam nič opraviti z vašo teologijo, čeprav mi nikakor ni tuja. Daleč sem od tega, da bi grajal vašega Mojzesa in vse druge preroke, s katerimi so vaši predniki grdo ravnali; njihovi nauki in svarila niso nič drugačni od tistih, ki vam jih je natresel moj najboljši prijatelj Jezus, in so zato tudi polni resnice in Božjega duha.

13 Poglejte pa, nasprotno, vašo zdajšnjo teologijo in vašo pod vsako kritiko najbednejša tempeljska pravila in hvalevredno ustanovo templja samega, pa morate sami glasno vzklikniti: Quam mutatus ab illo! (Kakšna razlika!)

14 Berite poleg vaših zdajšnjih pravil le še preroka Izaija, zraven pa živo verujte, pa se vam bodo Jehova, Mojzes in preroki morali zazdeti vendarle nekoliko več kot pravljičja, ki dobro služi vašim lakomnim in lagodnega življenja željnim ciljem. Sami se boste morali

vendar zgroziti nad kričečim bogokletjem, ki ga počenjate na svetem kraju!

15 Če vam pa zdaj božanski Jezus, s katerim vidno deluje Bog, kakor Izaija očita vaše neznanske pregrehe in vas hoče kot pravi prijatelj pripeljati spet nazaj k Bogu, od katerega ste se prepokvarjeno daleč oddaljili – vprašam: Ali za to zasluži, da tako ravnate z Njim?!

16 Resnično! Če bi imel *jaz* takšno nerazumljivo, resnično Božjo, rekel bi – vsemogočnost, kakršno ima On, bi že zdavnaj opravili drug z drugim in razčistili, kot je razčiščenih deset ladij na čerih pri Sibarahu, ki ste jih vi človekoljubno poslali nad Njega in Njegove najnedolžnejše učence! Verjetno Mu je vendarle že enkrat zmanjkalo celo tudi *Njegove* božanske potrpežljivosti!

17 Še enkrat povedano: Če bi imel Njegovo resnično vsemogočnost *jaz*, bi že zdavnaj izlil nad vse vas celo Galilejsko morje in bi vas utopil kakor miši in podgane!«

18 Ta zelo neposredni Borov govor razbesni več tu navzočih **farizejev** in mu rečejo: »Brzdaj svoj predrzni grški jezik! Za to nisi bil poklican iz Nazareta semkaj! Boj se nas; imamo namreč dovolj oblasti, da te uničimo!«

19 Reče **Bor**: »O, to vam pa od srca rad verjamem, kajti vaša svetovno znana človekoljubnost – scilicet (se razume) – mi je zadostno jamstvo! Seveda pa je pri meni en velik toda! In zaradi tega zelo pomembnega toda, se vas Bor iz Nazareta niti najmanj ne boji!

20 Bor sicer ni tako vsemogočen kot božanski Jezus; toda kljub temu ima dovolj skrivne moči, da vas v trenutku vse uniči, in mu kot zdravniku za to ni treba nikomur odgovarjati. Ste me razumeli?! Toda Jezus je Bog, *jaz* pa samo človek, in zato ima On tudi več potrpežljivosti kot *jaz*! Veliko pa mi ne smete storiti, sicer bo moje potrpežljivosti konec!«

21 Tedaj potegne Bor iz žepa stekleničko in jo pokaže strupenim farizejem s pomenljivimi besedami: »Glejte, to orožje je močnejše kot deset legij. *Jaz* se znam zavarovati; toda če jo odprem, ste vsi v trenutku mrtvi! In vidite, tudi nad to stekleničko je zapisan velik, pomemben toda! Če se torej hočete spopasti z menoj, bomo takoj razčistili!«

22 Farizeji se silno prestrašijo ob pogledu na to smrtonosno stekleničko, v kateri je bil shranjen zelo močan in hitro ubijajoč strup, ki ob svojem nadvse ostrem in hitro se razširjajočem vonju omami in ubije vsakega, čigar nosnice doseže.

23 To je bil strup arkanum, ki se je pozneje povsem izgubil; pridobivali so ga iz nekega grma, ki raste tu in tam v daljni Indiji, in kjer se pojavi, daleč okrog sebe uniči vse življenje. Farizeji so to vedeli in so onemeli od strahu, in Jair prosi Bora, naj to stekleničko spet spravi v žep.

24 **Bor** to tudi stori, reče pa Jairu: »Prijatelj, le kako si mogel dopustiti, da so Jezusa, ki ti je izkazal takšno nezaslišano dobro delo,

tako nizkotno preganjali!? Povej mi odkrito, ali resnično ne sprevidiš, da ima z vsako Svojo sveto besedo prav, ali pa tega res nočeš uvideti?!«

229. Jairov strahopetni in posvetno boječi odgovor. Borova odkrita in ostra graja. O povračilu v onstranstvu. Bor odkloni plahemu Jairu pomoč in odide.

1 Reče **Jair**: »Priatelj, razumem te bolje, kot misliš; vendar so stvari, ki jih, četudi bi jih še tako dobro razumel, glede na človekov posvetni položaj sploh ne smem razumeti!

2 Če ima človek visok položaj, se mora pogosto smejati, ko bi pravzaprav rad jokal, in pogosto žalovati, ko bi najraje od veselja poskakoval in plesal. Kaj pa lahko storiš kot osamljen posameznik?! Ali lahko plavaš proti deročemu toku, ko si že v njegovi oblasti?!

3 Ljudje imamo občutljivo kožo in še občutljivejši želodec; oba se hočeta zadovoljiti, in zato nam ne preostane nič drugega, kot da obesimo pamet in razum na klin in plavamo s tokom, če nočemo kot kakšen zaničevan berač končati v kakšnem kotu zemlje kot ranjena divjad.

4 Verjemi mi, da jaz, med nama rečeno, poznam Kristusa bolje kot ti; toda kaj to koristi proti Rimu in Jeruzalemu?! Če se zganeš, si doživel poslednji dan!

5 Jezus je lahko zares Sin najvišjega Boga, o tem sam pri sebi niti najmanj ne dvomim; toda ali smem zaradi svojega zemeljskega položaja svojo notranjo vero, svoje notranje prepričanje javno povedati?! In če bi to storil, kaj bi bilo potem z menoj?!«

6 Reče **Bor**: »Kaj potem, kaj potem? – Tako je vedno svet zaradi svoje sle po udobnem življenju postavljal bedna vprašanja kakšnemu prijatelju, ki mu je čista resnica zmeraj pomenila več kot vsa kraljestva z vsemi prekletstvi obloženega sveta; in zato je sveta resnica tudi zmeraj našla svoj grob v koži in trebuhu človeka, željnega lagodnega življenja!

7 Komur je več do udobnega življenja in dobrega glasu v svetu kot do Božje resnice, ta pride celo pri prirojeni najboljši čudi do takšnih vprašanj in pomislekov, se umakne od Božje svetlobe nazaj v temo sveta in tako zataji Boga in vso svetlobo iz Njega – in vprašam: Zakaj? – Kaj ga sili k temu? Glej, nič drugega kot njegova odvisnost od udobja vseh vrst! Poželjivo hlepi po vsem, s čimer si lahko pridobi to, kar mu lahko zagotavlja trajno udobje; in če je s pogosto veliko truda in prizadevanja dosegel to, za kar si je v svoji čisto posvetni čutnosti prizadeval, pri priči odvrže resnico; in če le za malenkost opazi, da bi ta lahko kakor koli prizadela sijajno stopnjo njegovega udobja, postane raje sam tiran proti vsemu, kar nosi v sebi eno samo iskrico prave resnice.

8 In če potem postane beden in zboli in pride k zdravniku, noče nič drugega kot kar se da resnično pomoč! Zakaj potem *tu* resnica, sicer pa nikjer druge?!

9 Poglej! Tvoja hči je neozdravljivo bolna; kaj vse bi dal zdaj za resnično zdravilo, ki bi pomagalo telesu tvoje hčerke?! Kot izkušen zdravnik ti povem, da če bi obstajalo eno samo resnično zdravilo, ki bi nenadoma pomagalo tvoji hčeri, bi bilo takšno zdravilo vendar gotovo popolna resnica v primerjavi s telesno boleznijo tvoje hčere! Ja, za *to* resnico bi zdaj dal vse; toda za resnico, ki bi ozdravila tvojo *dušo*, ne le da ne daš ničesar, ampak jo zaradi svojega udobja še preganjaš, kjer koli se pojavi! Povej: Kam sodi takšno ravnanje?

10 Tako dobro kot jaz veš, da ni učinka v tempeljskem gnoju; veš, da so vse takšne stvari strahotno praznoverje, povsem primerno, da zaduši vsako iskro boljše svetlobe pri slabotnem ljudstvu, in vendar bi kot skrunila templja z ognjem in mečem preganjal tistega svojih sovnikov, ki bi si drznil javno spregovoriti o tem.

11 Zdaj pa si zamisli večno pravičnega Boga, ki je sam svetloba in nespremenljiva večna resnica in ne dovoli trgovanja s Seboj; kaj bo Ta nekoč rekel takšnim Svojim služabnikom, kakršen si ti?!

12 Resnično, nihče izmed vas Mu ne bo ušel! Če zdaj verjamete ali ne, kljub temu obstaja veliko onstranstvo za vrati groba, kjer bo vsakemu natančno povrnjeno po njegovem ravnanju in njegovih delih!

13 Meni to onstranstvo ni neznano; kajti sam sem ga iskal in tudi našel. Svoje večno življenje imam v svojih rokah, in če bi bilo mogoče, bi dal zanj tisoč telesnih življenj, če ga ne bi mogel dobiti drugače kot za to ceno.

14 Toda jaz ga imam, in večno življenje me je naučilo zaničevati življenje mesa in ga ceniti le toliko, kolikor mi koristi in mi mora koristiti, da si v vsej polnosti pridobim večno življenje duše; in da sem to jasno in resnično dosegel, se moram zahvaliti edino Jezusu, ki mi je pokazal skrito pot do tja.

15 In tega Jezusa, tega Boga med ljudmi, preganjate z ognjem in mečem, in težko da boste prej odnehali, dokler Mu ne boste storili, kar so vaši očetje storili vsem prerokom!

16 Toda potem gorje vam! Bog je vam, ki se nesramno imenujete Njegovo ljudstvo, Njegovi otroci, iz nebes poslal Svojega Sina; vsaka Njegovih besed je večna resnica iz Boga, za vsakega poštenega človeka otipljiva, vi pa Ga hočete ubiti, ker zavrača vaš stari tempeljski gnoj!

17 Gorje vam! Božja jeza vas bo v kratkem strašno zadela!

18 Ja, jaz bi že še lahko pomagal tvoji hčeri; zdaj čutim moč v sebi. Toda *nočem* ji pomagati, kajti vi vsi ste hudiči in ne več ljudje! Hudičem pa ne bom nikoli ponudil roke v pomoč!«

19 Ta govor je kot žareča puščica prodril v **poglavarjevo** srce; uvidel je sicer globino resnice in že je hotel odložiti svojo funkcijo; toda zbal se je javnega vznemirjenja in rekel Boru:

20 »Vljuden pa nisi; toda tvoje besede so resnične. Če bi mogel odložiti svojo visoko funkcijo, ne da bi zbudil hudo in po svoje uničujoče zgražanje, resnično, zaradi ozdravljenja svoje hčere bi bil pripravljen to storiti. Toda pomisli na strahotno pohujšanje, ki bi ga takšen korak povzročil! Zato ga moram preložiti na ugodnejši čas.«

21 Reče **Bor**: »Povedal sem, kar sem hotel povedati, in zdaj grem spet svojo pot, boljšo, kot je bila ta k tebi. Tu je očitno pekel na zemlji in v njem ne more noben angel narediti nič dobrega, kaj šele jaz kot slaboten, telesno umrljiv človek!«

22 S temi besedami Bor nezadržno zapusti poglavarjevo hišo in zelo razburjen odhiti. To se je dogajalo v Kafarnaumu, drugi dan po tistem, ko smo na morju srečali odposlane sle.

23 Jaz pa sem na griču počival in ves ta dogodek en dan vnaprej napovedal tako, kot se je dan potem v resnici zgodil.

230. Veselje učencev nad Borovim ravnanjem in Marijina zahvala. Kisjonahovo darilo Mariji in Jožefovim sinovom: lepo posestvo. Jozes, Jožefov sin, vdan Bogu, Gospodova tolažilna napoved. »Jaz in Oče sva eno, ne dvoje.« Jožefova smrt in njegovo pričevanje o Jezusu. Previdnost pri oznanjanju duhovnih skrivnosti.

1 Po tej pripovedi, ob kateri bi vsi učenci najraje objeli in poljubili zdravnika Bora, ki so ga dobro poznali, smo se spet odpravili v Kis in prišli tja ravno ob sončnem zahodu.

2 Baram je že pripravil večerjo in ta nam je po opravljenem pomembnem delu prav dobro teknila. Večerja pa je tudi Juda nekoliko odobrovoljila in hvalil je tudi njemu dobro znanega Bora in njegov pogum.

3 Po obedu so se o tem še dolgo pogovarjali; celo mati Marija je Bora nenehno blagoslavljala, da se je tudi zanjo zavzel pri poglavarju, ki je bil pravzaprav kriv, da je izgubila svoje malo gospodinjstvo.

4 Reče najstarejši **Jožefov sin**: »Na koncu bomo dobili povrnjeno naše pošteno pridobljeno posestvo?!«

5 Reče **Kisjonah**: »Priatelj, ne želi si tega! Glej, tu živite bolje in ste poleg tega varni pred preganjanjem. Jaz vam dam v last prenočišče na zgornjem koncu velikega zaliva in zraven še kakih sto oralov (joh) zemlje. Ob takšni zamenjavi boste pač preboleli tisto malo posestvo; in še več kot pol dneva poti bliže imate od tod do Jeruzalema kot iz Nazareta.« In Jozes se popolnoma s tem strinja; vendar vpraša za nasvet tudi Mene.

6 In **Jaz** rečem: »Kar je bolje, je vedno bolje; zato sprejmi, toda nikoli ne imej tega za svojo last, ampak samo kot za ta kratek čas od Boga posojeno stvar!«

7 Na to reče **Jozes**: »Gospod in brat! Tega nas je učil že naš oče

Jožef, in zato tudi majhnega posestva v Nazaretu nikoli nismo imeli za lastnino, marveč le za ta kratek čas zemeljskega življenja od Boga posojeno stvar, za katero smo se Mu tudi s Teboj vred vsak dan zahvaljevali in ga poleg tega zmeraj prosili, da nam obvaruje to dragocenost za naše skromno zemeljsko preživetje. On jo je tudi obvaroval, dokler je bila Njegova sveta volja; zdaj pa pravim z Jobom: Gospod nam je dal, in ker Mu je bilo všeč, nam ga je spet vzel. Njegova edino sveta volja naj se zgodi in samo Njemu vsa čast, sva hvala in vsa slava! Kar Bog vzame, lahko bogato povrne. No, glede tega nam je kot Tvojim zemeljskim bratom in sestram to tudi prav; toda vzeli so nam tudi orodje in stanovanjsko opremo. Za to pa le menimo, da bi nam jo morali vrniti ali pa nam dati namesto nje vsaj drugo uporabno!«

8 Rečem **Jaz**: »Kar miren bodi, v treh dneh odidemo v Nazaret, in vse nam bodo morali vrniti! Saj imamo vendar s seboj angela najvišje stopnje! Samo migljaj, pa bo vse prav; in če eden ne bi zadostoval, so nam vsak trenutek na voljo še cele legije!

9 Jaz pravim: Kar prosim Očeta v Svojem srcu, to stori; in kar hoče Sin, to hoče Oče vekomaj, in nikoli ni razlike med Očetovo in Sinovo voljo! Verjemite Mi: Oče in Sin nista dva, marveč v vsem popolnoma ENO! Zato bodite zdaj mirni in verujte, da je tako!«

10 Reče **Jozes**: »Gospod in brat, saj vsi verujemo, in kako ne bi verovali, ko smo bili vendar od Tvojega rojstva vedno okrog Tebe in smo videli nešteta znamenja, ki so nam oznanjala, kdo si. Brat Jakob je vendar napisal celo veliko knjigo o Tvojem rojstvu in tja do Tvojega dvajsetega leta. Od takrat pa do Tvoje zdajšnje starosti nisi naredil nobenega znamenja več in si delal in živel z nami kot čisto navaden človek, tako da bi že skoraj pozabili, kdo si, če nas ne bi pred nekaj leti močno pretresla telesna smrt našega ljubljenega očeta Jožefa.

11 Ko je namreč Jožef v Tvojem naročju umrl, je z blaženim smehljajem na ustih izrekel te poslednje besede:

12 'O moj Bog in moj Gospod! Kako si mi vendar tako milosten in usmiljen! O, zdaj vidim, da ni smrti; živel bom večno! Ah, kako čudovita, Bog, so Tvoja nebesa! Otroci, pogledajte Njega, ki zdaj z roko podpira mojo umirajočo glavo! On je moj Bog, moj Stvarnik! O kako blaženo je v vsemogočnih rokah svojega Stvarnika umreti za ta bedni svet!'

13 Po teh besedah je umrl in vsi smo glasno jokali; edino Ti nisi jokal. Mi pa smo razumeli, zakaj nisi jokal!

14 In glej, od tega trenutka nismo mogli nikoli pozabiti, kdo si; kajti Jožef je to še prejasno izrekel v poslednji uri svojega tuzemskega življenja! Kako zdaj ne bi verovali vsega, kar poveš, ker dobro vemo, kdo pravzaprav si?!«

15 Rečem **Jaz**: »Dobro, Moji ljubi bratje! Prav je, da ste tako govorili; kajti tu smo skupaj kot že povsem posvečeni, in takšno

védenje ne more biti nikomur več v obsodbo, razen enemu, če se skrivaj spotika nad tem! (S tem je bil mišljen Juda.)

16 Toda če smo med tujimi otroki sveta, morate najskrbneje molčati o tem! Zdaj pa pojdemo počivat, da bomo lahko jutri zjutraj kaj delali!« Nato gredo vsi zelo blaženi počivat.

231. Kako Kisjonahovi ljudje ujamejo tempeljsko roparsko in tihotapsko bando. Navodila Kisjonaha in rimskega sodnika v tej zadevi. Prihod karavane.

1 Samo Kisjonah, Baram, Jonael in Jairut s služabnikom Arhielom gredo ven, in Kisjonah pogleda, ali je vse prav v njegovem velikem gospodarstvu. Povsod je vse v najboljšem redu in mitničarji in stražarji so budni in naznanijo svojemu gospodu, da bodo imeli to noč še velik ulov, ki so jim ga že napovedali.

2 Kisjonah se pozanima, v čem bi ta bil, in ali ne bi prizadel revežev, ki spravljajo svoje pičle zaloge na kakšen trg, da bi z izkupičkom poravnali svoje davke.

3 Tedaj reče **glavni mitničar**: »Gospod in zapovednik! Ti veš, kako zelo vsi spoštujemo in upoštevamo tvoja nadvse pravična in za revne ljudi resnično nadvse blaga naročila; toda pri tem ulovu ne gre za revščino, marveč za večkratne gnusnosti judovskih farizejev, duhovnikov in levitov.

4 Ti so hodili iz Kafarnauma v širšo okolico na številne najsramejše pohode, na katerih so izterjevali rubež in izvajali nasilje, in bodo danes okrog polnoči peljali v Jeruzalem naprodaj vsakovrstno živino, žito, vino in naprave vseh vrst, vendar ne po pravi poti, marveč po neki skrivni, ki so si jo pripravili prav v ta namen skozi gorovje.

5 Ti veš, da od tod zaradi velike skale, ki s svojo visoko in strmo steno štrli v morje, ni mogoča nobena pot v Sibarah, kjer je tvoja predmitnica, ki jo vedno daješ v zakup; po pravni poti je torej treba od Sibaraha semkaj spraviti ljudi, živino in vse druge stvari po vodi na določeno pristajališče, ali pa ob mirnem morju, to pa je zelo redko, pluti naravnost v Pirah, kjer je spet tvoja mitnica, ki je zdaj v zakupu za deset let.

6 Da pa bi se ognili vsem tvojim mitnicam, so bogati farizeji s pomočjo tlačanov naredili skrivno pot skozi gorovje, in sicer že na samarijanskem območju, in to pot danes prvič preskušajo.

7 Približno dva tisoč korakov od tod, po dolini navznoter proti Kani, bodo prečkali dolino na mestu, kjer smo mi zgradili most čez potok. Cesta je dolgo speljana po tvojem zemljišču, prečka potok in se po levi strani doline nadaljuje do Kane; mi pa smo že pravočasno na najugodnejše točke postavili okrog dvesto dobro oboroženih

nadzornikov, stražarjev in biričev. Povem ti, oče in gospod, niti miš se ne more izmuzniti! Te najhujše lopove bomo seznanili z Jehovo, da bodo vse svoje življenje mislili Nanj!«

8 Reče **Kisjonah**: »To ste prav in dobro naredili; plačilo vam ne bo ušlo! Denar, ki ga prodajalci nosijo s seboj, vzemite kot plen, vsa živina, žito, moka in naprave pa ostanejo tukaj, dokler ne bodo zločinci natančno navedli vseh tistih, katerim so vse to nasilno odvzeli, in tem bomo potem vse to vestno vrnili.

9 Za to, da so si skozi moje gore in gozdove naredili pot brez mojega dovoljenja, pa jih bo rimski sodnik, ki je tu v mojih hišah uredil svoj urad, obsodil na kazen tisoč funtov v srebru; od tega pripadate dve tretjini cesarju, tretjina pa po tukajšnjem posebnem zakonu moji blagajni.«

10 Ravno zdaj pa prihaja sem rimski sodnik in vprašuje, kaj se dogaja pri mitnici, ali morda pričakujemo sumljive ljudi in ali je potrebna vojaška pomoč. Glavni mitničar pa opozori sodnika na to, kar mu je že podnevi prijavil.

11 Reče **sodnik**: »Ah, to je torej! No, glejte, da ujamete te črne lopove! Potem jim bomo dali tu nekaj oprijemljivih lekcij o rimskih običajih in zakonih! Za zmeraj naj jih mine poželjenje, da bi osiromašili rimske podložnike, ki potem ne zmorejo dajati cesarju predpisanih davkov, od črnih lopovov pa ni mogoče dobiti nikoli niti staterja! Lumpi hlinijo svojo večno revščino in zakopavajo velike količine zlata, srebra, biserov in dragih kamnov. In prav takšni so Kafarnaumčani in tudi tisti iz Korozaina! No, le veselite se, vi glavni nepridipravi, vašega početja bo konec tako, da boste morali vse življenje misliti na to!«

12 Komaj je sodnik to izgovoril, se v daljavi že zasliši glasno vpitje iz doline, in **mitničar** si začne od veselja meti roke in lakonično reče: »Aha, aha, so se že spopadli; v četrto ure bodo tu. Zdaj pa le hitro prižgimo vse ponve*, da bo dolina razsvetljena kot podnevi in noben lump ne bo mogel uiti!«

13 Zdaj hitro prižgejo kakih štirideset ponev in te vso okolico daleč naokrog močno razsvetlijo; komaj končajo prižigalci svoje delo, že pride prva skupina dvanajstih farizejev, ki naj bi kot odposlanci pripeljali naropano v Jeruzalem in ga tam prodali.

14 Kreпки **spremljevalci** postavijo dvanajst zvezanih farizejev pred mitnico in reko Kisjonahu: »Gospod, tu so najprej glavni tiči, pet iz Kafarnauma, trije iz Nazareta in štirje iz Korozaina! Sami korenjaki, vredni svojega denarja! Zadaž sledi vse mogoče, množica volov, krav, telet, koz, ovac, kakih štiristo z žitom otovorjenih oslov z žrebeti vred, prav toliko mul, otovorjenih z mehovi vina, in spet kakih petsto oslov in tovornih konjev z zvezanimi najpostavnejšimi deklicami in fanti, starimi med dvanajst in osemnajst let, ki so bili vsi namenjeni

* Ponve za razsvetljavo, napolnjene s smolo. Op. prev.

za veliki sejem v Sidonu. Poleg tega pa seveda množica služabnikov teh dvanajstih glavnih tičev! Vse to bo takoj tu; zato le naredite prostor, da bomo lahko vse skupaj primerno spravili pod streho!«

15 Reče **Kisjonah**: »Pri priči odprite velike rubežne hleve ob morju; tam lahko spravite pod streho vse, za otroke pa bo veliko prenočišče tu zgoraj na hribu, in precej poskrbite, da bodo dobili jesti in piti; kajti teh dvanajst zverin jim je med potjo gotovo dajalo pičlo hrano. O Bog, o Bog, zakaj pustiš takšnim hudičem na zemlji oblast nad ubogim miroljubnim človeštvom?!«

232. Osvoboditev in oskrba ugrabljenih otrok. Gospodov nasvet za sodno obravnavo farizejskih lumpov. Priprave za proces.

1 Zdaj že slišimo stokanje otrok, ki so jih nasilno iztrgali iz naročja staršev. Kisjonah in Baram, Jonael in Jairut pohitijo z angelom otrokom naproti; sodnik pa ukaže dvanajsterico pri priči vkleniti in odgnati v strogo ječo.

2 Kmalu nato prispe sprevod otrok; angel jih vse v trenutku odveže od oslov in tovornih konjev, in izkaže se, da je ugrabljenih otrok več, kot so poročali prvi gonjači, ki so prignali dvanajst glavnih tičev; na nekaterih tovnih konjih so bili namreč zvezani tudi po trije. Vsi otroci drgetajo od strahu in groze, ker menijo, da se jim bo tu zgodilo kaj hudega; toda angel jih nadvse ljubeče ogovori in jim pove, da se jim tu ne bo zgodilo nič hudega, temveč zgolj nekaj zelo dobrega, in da se bodo že jutri spet znašli v naročju staršev, ki nadvse žalujejo za njimi. Tedaj so se otroci pomirili.

3 Nekateri pa vendarle tožijo nad bolečinami, ki so jim jih povzročili jermeni, s katerimi so bili zvezani, imeli so krvave rane na svojem nežnem telesu, kajti če so jokali, so bili tepeni, ker bi lahko s svojim jokom izdali vso karavano. Večina je bila nagih; ker bi na poti od Kafarnauma proti Sibarahu, ki so ga obšli, oblečene lahko kdo le prepoznal in potem kje izdal kolono. Treba je bilo torej poskrbeti tudi za najnujnejša oblačila.

4 Kisjonah je podaril veliko količino lanenega platna in vsi so morali takoj delati predpasničke, tako da bi imel zjutraj vsak otrok svoje oblačilo; mnogo rok je kmalu opravilo veliko dela. Otroke pa so spravili v veliko prenočišče, ki ga je dal Kisjonah zgraditi nekoliko nad zapornicami.

5 Komaj pa so bili otroci v prenočišču preskrbljeni, je prispel tudi glavni transport z živino in drugimi rečmi. Vse so sprejeli in dobro spravili pod streho; hlapce dvanajsterice pa so zvezali in zaprli v veliko ječo.

6 Ko je bil ta direndaj mimo in vsepovsod postavljene straže, je končno odšel tudi Kisjonah s svojimi štirimi spremljevalci k počitku,

ki pa ni trajal dolgo, ker se je pozno začel, prihodnji dan pa jih je čakalo veliko obsežnih poslov.

7 Do sončnega vzhoda je ostalo vse mirno; toda z vzhodom so že bili vsi na nogah, in prva Kisjonahova pot je bila k Meni, da bi Mi poročal, kaj vse se je ponoči zgodilo in dobil Moj nasvet, kaj bi bilo pred Bogom prav storiti.

8 Jaz pa sem ga prehitel in mu opisal nočne dogodke in mu tudi svetoval, kaj naj kar najhitreje stori. Nasvet pa se je glasil tako:

9 »Brat, predvsem pošlji hitro od tukajšnjega cesarskega sodišča potrjenega sla v Kafarnaum k polkovniku Korneliju; semkaj naj pošlje komisarja, da bo zaslišal teh dvanajst grešnikov in jih obsodil. Vsem prizadetim, ki jih bo dvanajsterica morala navesti, naj bo v najkrajšem času vrnjena njihova oropana živina, predvsem pa njihovi otroci! Kajti za ta najimenitnejši zgled lopovščine je tukajšnje posebno sodišče premajhno in tudi nepristojno. Toda jaz pri tem ne smem biti omenjen!

10 Dvanajst farizejev pa bo še višjemu sodišču povzročalo preglavice! Zaradi ropanja jim ne bo mogoče priti do živega. Da so se ognili mitnici, jim tudi ne bo moč očitati; kajti v vsej deželi imajo prost prehod in kot domačinom jim po zakonu tako in tako ni treba plačati carine. Mitnici so se ognili edino iz strahu pred ljudstvom. Podobne priložnosti so jih namreč že izučile in samo zato so si naredili skrivno pot v Jeruzalem.

11 Obstaja samo *ena causa* (sporna zadeva), za katero jih lahko sodišče obsodi na veliko odškodnino, to pa je gozdna škoda, ki so jo povzročili v tvojih gozdovih, in tu vse zarubljene stvari z denarjem vred, ki so zdaj v tvojih rokah, še zdaleč ne bodo zadostovale.

12 Kot drugo nujnost pošlji torej hitro tudi strokovno usposobljene cenilce v spremstvu sodnega izvedenca v gozd in prijavi škodo, da bo, ko pride vrhovno sodišče semkaj, že vse pripravljeno za veljavno in pravnomočno obsodbo; kajti sicer bo sodišče zavlačevalo preiskavo na dolgo in široko in hudo prizadeti bi prišli do svojih stvari morda šele po enem letu. Če pa je pripravljeno vse, kar se zdi sodišču potrebno, lahko to hitro izreče sodbo in po sodbi preide k izvršbi.«

13 Po tem pogovoru Kisjonah takoj odide k svojim uradnikom in naroči vse, kar sem mu svetoval.

14 Ob zelo ugodnem vetru odpluje majhna jadrnica kar najhitreje v Kafarnaum, in rimski sodnik sam z osmimi zapriseženimi cenilci se takoj napoti v gorovje, ki obkroža od Kisa levo stran doline, in pošlje komisarja z osmimi drugimi, prav tako zapriseženimi cenilci, v gorovje na desni strani doline.

15 Do četrte ure popoldne prispejo komisar vrhovnega sodišča, pisarja in cenilci z obeh pgorij z natančno popisano škodo.

233. Ostro zasliševanje dvanajstih farizejev. Ugodno pričanje cesarja Avgusta v prid templarjem. Kako templarji izpolnjujejo Božje zakone. Huda kazen za hudodelce zaradi gozdne škode in žalitve veličanstva.

1 Hitro so začeli s preiskavami, in ko so te kmalu končane, pripeljejo **dvanajsterico**. Na izpraševanje vrhovnega sodnika odgovorijo: »Mi smo sami svoji gospodarji in imamo svoje sodišče v templju v Jeruzalemu; razen Bogu in temu sodišču pa za vse svoje ravnanje nismo dolžni nikomur odgovarjati, in tako nas lahko vprašuješ, kolikor hočeš, pa vendar ne boš dobil od nas nobenega odgovora več; kajti stojimo na zakonitih tleh, ki so zelo trdna, zato nam nič ne morete.«

2 Reče **sodnik**: »Za takšne renitence (upornosti) imamo pri sebi sredstvo: to sta šiba in bič! To dvoje vas bo že pripravilo do govorjenja! Kajti sodišče ne pozna nobenih stanovskih razlik; pred zakonom so vsi enaki!«

3 Reče prvi od dvanajstih **farizejev**: »O, to sredstvo poznamo in njegovo moč in učinek; toda poznamo še drugo sredstvo! Če bi se – in verjetno se bomo – tega poslužili, bi bili mi najbrž zadnji, ki se jim drzneš soditi! Ali poznaš slavno pričevanje cesarja Avgusta, ki ga je svojeročno napisal in poslal jeruzalemskim duhovnikom, kjer pravi:

4 'Ta duhovniška kasta je rimskemu cesarskemu prestolu zvestejša kot vsaka druga; zato pa naj bodo tudi vsi njihovi zakoni in privilegiji zavarovani kot sveti! Gorje tistemu, ki jih bo kršil! Kot veleizdajalec naj bo najstrožje kaznovan!' Ta zakon še vedno velja, danes tako kot pred tridesetimi leti. Če ga ne poznaš, smo ti ga zdaj priklicali v spomin. Stori, kar in kakor se ti ljubi; mi pa bomo potem storili, kakor se nam bo zljubilo!

5 Rubežnike imamo v svojih rokah z vso zakonito pravico in nihče nam jih ne more in ne sme vzeti. Trenutna sila lahko to seveda stori, ker je naša nasprotna preslabotna; toda ko se tu odkupimo, nas boste morali izpustiti in potem bomo znali poskrbeti za nadaljnjo obravnavo!«

6 Reče **vrhovni sodnik**: »Tu ne sedim in vas ne zaslišujem zaradi rubeža, ki ste si ga prigrabili pred Bogom in vsemi poštenimi ljudmi kot najsramotnejši rop – ne pa kot resnično pravno dobroto, ker na žalost še predobro vem, kakšne privilegije ste izsilili od cesarja s svojimi hinavskimi umetnjami.

7 Če bi vas Avgust poznal, tako kot vas poznam jaz, resnično, bi dobili od njega popolnoma drugačno pričevanje! Toda na žalost ga je lažni sijaj prevaral in je imel brljenje vaših leščerb za sončno luč in vam je zato podelil privilegij.

8 Toda zdaj vas bova jaz in polkovnik Kornelij prikazala cesarju v vaši pravi podobi; zato pa boste kmalu izgubili svoj privilegij! Sicer pa mi lahko grozite, kolikor hočete; kajti tudi jaz se gibljam na

zakonitih tleh. Mi vrhovni sodniki te dežele smo šele pred kratkim dobili novo uredbo v zvezi z vašim početjem, ki cesarju ni več neznano, in sicer z najostrejšo zahtevo, naj vas bolj skrbno opazujemo. Zagotavljam vam, da mi vrhovni sodniki to najnovejšo odredbo iz Rima nadvse zvesto in vestno izvršujemo; označili smo vas že tako, kot vam gotovo ni prav ljubo. Ste razumeli?

9 Cesarjevim podložnikom izsesavate zadnjo kapljo krvi, podobno kot afriški baziliski, delate iz njih berače, in kar vi še pustite, to vzame deželni najemnik Herod, da lahko vseh svojih tisoč vlačug mastno in bohotno redi. Ubogo ljudstvo pa mora ginevati v najhujši bedi! Je to prav?!

10 Če je kakšen bog, ki ima vsaj toliko čuta pravičnosti kot jaz in toliko ljubezni do ljudi kot moja obleka, je nemogoče, da bi še dolgo pustil vladati nad ubogim človeštvom takšne hudiče, kot ste vi in vaš Herod!

11 Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe! se glasi moralni zakon v vaši knjigi, ki naj bi vam jo dal vaš Bog; kako pa ga izpolnujete?

12 Resnično, vaš zakon, ki ga neprestano prizadevno izpolnujete, se imenuje sovraštvo zoper vsakogar, ki vas v vašem najpohotnejšem in uživaškem življenju noče na vso moč podpirati! Toda na žalost ste si v ta namen s prevaro pridobili zakon, po katerem zdaj počenjate vsakovrstna nezaslišana izsiljevanja.

13 Na srečo pa ste pri obravnavanem primeru z rubljenjem, ki naj bi bilo zakonito, storili dejanje, za katerega zgolj navidezno zakonitost ne govori niti en sam meni znani zakon, in to dejanje, zaradi katerega edinega stojite tu pred menoj in pred sodiščem, se imenuje gozdna škoda, ki ste jo v velikem obsegu povzročili v lepih Kisjonahovih gozdovih; on pa je Grk in trden, edino cesarski podložnik, katerega pravice bi vsak rimski cesar zavaroval s celo legijo, če bi bile le neznatno prizadete, ker plačuje za to cesarju tisoč funtov na leto, to pa ni malenkost.

14 Na vsej poti – skoraj pet ur hoda – ste pri graditvi vaše skrivne tihotapske poti opustošili skoraj tisoč lepih mladih ceder in več tisoč drugih manjših starih in mladih dreves, in kot so ugotovili zapriseženi cenilci, škodo za več kot deset tisoč funtov. Kako jo boste poravnali?!«

15 Reče **prvi farizej**: »Ali ne veš, da je zemlja Božja in mi Njegovi otroci, katerim edinim je On dal to zemljo? Kakor pa ima Bog sam pravico, da počne z zemljo, kar hoče, tako imamo tudi mi kot Njegovi otroci to pravico in lahko počnemo z zemljo, kar hočemo. Četudi nam je neka poganska oblast za nekaj časa to pravico iztrgala, je vendarle ne bo dolgo imela v posesti; Bog ji jo bo vzel in dal spet nam, Svojim otrokom.

16 Božjepravno gledano nam ni treba poravnati nobene gozdne škode, ker je zemlja naša in lahko z njo delamo, kar hočemo. Toda

zaradi večje zemeljske, seveda samo navidezne oblasti, ki jo zdaj vi Rimljani protipravno izvajate nad nami, jo bomo pač blagovolili poravnati; toda od desettisoč funtov jih boste dobili kakšnih devet desetih manj; kajti tudi mi vemo, koliko so vredna drevesa, ki smo jih podrli in seveda samo najmanjši del porabili za morebitno graditev mostov; in mar je res škoda tolikšna?! Zdaj je tu nova pot, ki jo lahko uporablja tudi cestinar Kisjonah! Če bi jo sam zgradil, bi ga stala najmanj tisoč funtov; zdaj pa lahko tam postavi novo mitnico in v enem letu zasluži trikrat toliko, kot je nas stala celotna pot.«

17 Reče **vrhovni sodnik**: »V imenu cesarja in njegovega modrega zakona, ker so škodo ocenili zapriseženi cenilci in ker si kot lažni Božji otroci lastite vso oblast nad vso zemljo in je tako posledično tudi cesar pod vašo oblastjo, o čemer se mu doslej verjetno ni niti sanjalo, ste s takšno najsramotnejšo aroganco postali žalilci veličastva cesarjeve svete osebe, vas obsodim na 20.000 funtov denarne kazni, od katerih gre tretjina Kisjonahu, dve tretjini pa cesarju; poleg tega razglašam, da ste izgubili vse svoje rubežnike!

18 Ker pa je za razžalitev veličanstva kot nepreklicna kazen naložena ali smrt ali večno izgnanstvo, lahko zdaj izbirate, kaj vam je ljubše, ali obglavljenje s sekiro ali večno izgnanstvo v ledene dežele Evrope! Govoril sem v imenu cesarja in njegovega modrega zakona! Naj se vse to pri priči zgodi! Četudi bi zaradi tega propadel ves svet, pravo bo izvršeno!

19 Glejte, tako ravna vrhovni sodnik iz Rima in se ne boji nikogar razen bogov in cesarja!«

20 Nato si da po rimskem običaju prinesiti vode in si umije roke; birič pa prelomi palico na dvoje in jo vrže dvanajsterim pod noge.

234. Farizeji v škipcih plačajo visoko kazen. Nov sum: farizeji so ropali cesarske davke. Tatove popade strah.

1 Zdaj začnejo farizeji obupavati in **eden**, ki je nekoliko pogumnejši, reče sodniku: »Gospod, razveljavi drugo sodbo! Zato bomo prvo poravnali štirikratno in to v 48 urah!«

2 Reče **sodnik**: »Ponudbo sprejemem; ostanem pa kljub temu pri izgonu za celih deset naslednjih let! Ste s tem zadovoljni?«

3 Reko **farizeji**: »Gospod, plačamo petkratno v čistem srebru, če bi nam v celoti odpustil izgnanstvo!«

4 Reče **vrhovni sodnik**: »Naj bo, toda z vrhovno sodniškim pridržkom, da boste kljub temu deset let pod rimskim policijskim nadzorom, in vsak poskus, da bi hoteli prevarati državo ali njenega poglavarja, ali vsako zlobno namigovanje proti Rimu, kot tudi vsako samovoljno, sodišču prej ne prijavljeno in od sodišča ne koncedirano (dovoljeno) rubljenje, v čemer koli bi bilo in kakor koli bi se

imenovalo, bo imelo za posledico takojšnje desetletno izgnanstvo v Evropo, in za to potem ne bo več pomilostitve! Denar pa mora biti položen tukaj v tej sodni dvorani v 48 urah; eno uro pozneje ne bo več sprejet pod zdaj postavljenimi omiljenimi okoliščinami, marveč pod pogoji in z vnovično vzpostavitevijo restitucije prve obsodbe.

5 Zdaj pa še nekaj! Preden vam bomo vrnili svobodo, morate navesti imena in bivališča vseh oškodovancev, ki ste jih sramotno orubili, da jih bom lahko poklical semkaj in jim povrnil vse, kar ste jim poropali: otroke, živino, žito in vino!»

6 Na to zahtevo so farizeji blagovolili natančno navesti vsa imena in kraje. In sodnik pri priči odpošlje sle v vse navedene kraje, in ne mine niti deset ur, ko že pridejo vsi oškodovanci v Kis po svoje imetje.

7 Dvanajst farizejev pa je takoj odkril svoj voz z denarjem, v katerega so bile vprežene mule, in vsi so ostrmeli nad neznansko količino zlata in srebra. S seboj so imeli toliko srebra in zlata, da bi svojo kazen zlahka še petkrat plačali! **Vrhovnemu sodniku** pa je bilo iz vsega srca žal, da ni postavil višje kazni.

8 Toda prišla mu je modra misel, zaradi katere je dvanajsterico znova zaslišal in jih začel spraševati takole: »Poslušajte, zahtevano ste sicer pravilno plačali in imate za to v rokah potrdilo! Toda ker sem zdaj odkril pri vas takšen kup denarja, da se moram vprašati, kako ste po poštenu poti prišli do take količine zlata in srebra – resnično, če bi prišel cesar z vso svojo gotovino semkaj, bi bilo veliko vprašanje, ali bi bila njegova gotovina enaka vaši – zato mi čisto na kratko in preprosto razložite, kako ste dobili toliko zlata in srebra; kajti ta zadeva se mi zdi kar najbolj sumljiva!«

9 Reče **prvi farizej**: »Kaj sumljiva, kaj sumljiva?! To je denar, ki so ga v petdesetih letih za tempelj prihranili vsi v tej deželi nameščeni farizeji, duhovniki in leviti; in ker je zdaj čas potekel, ga moramo izročiti templju. Je pa to najmanjša vsota, ki je bila zdaj iz Kafarnauma odpeljana v tempelj. To ni nič drugega kot denar od daritev, zapuščin in posebnih ustanov za tempelj in zato popolnoma pravno pridobljen.«

10 Reče **vrhovni sodnik**: »Besedo 'pravno' pustimo ob strani! Tudi če je tako, je to izsiljevanje in so nizkotne zapuščinske spletki, in tu je pravnost zelo daleč od tega bogastva!

11 Toda šele pred enim mesecem so neposredno iz Rima sporočili meni kot vsem vrhovnim sodnikom: Že pol leta pričakujejo davčne prispevke iz male Azije in deloma iz krajev ležečih ob Pontu; že zdavnaj naj bi jih bili pobrali in odposlali, sestavljajo pa jih zlato, srebro, dragulji in biseri – zlato in srebro večinoma v nekovanem stanju. Omenjena vsota naj bi samo v zlatu znašala 20.000 funtov, v srebru 600.000 funtov in približno toliko vrednosti naj bi bilo še v draguljih in biserih.

12 Vidim še pet neodkritih voz; odkrijte jih, da lahko pregledam tudi njihovo vsebino!«

13 Z očitno zadrego odkrijejo še pet voz in glej, bili so polni

vsakovrstnih draguljev, večinoma še v surovem, nebrušenem stanju, in en voz, več kot tono nosilnosti, je bil poln manjših in večjih še neprevrtanih biserov.

14 Ko si **vrhovni sodnik** vse to natančno ogleda, pravi: »Zdi se mi, da je jasno kot beli dan, kam so izginili davki in zakladi, ki so bili poslani iz Ponta in Male Azije v Rim! Pri vsej vaši prebrisanosti bo težko nastopiti z vsemi pravimi dokazi; toda pri vseh bogovih in njihovih nebesih si upam priseči, da so ti davki in drugi zakladi, ki ležijo odkriti pred menoj in jih v Rimu tako dolgo pričakujejo, že toliko kot v mojih rokah! Zato ostanite lepo tu; ko pridejo oškodovanci, bom priredil velik izpit!«

15 Ko farizeji zaslišijo besede vrhovnega sodnika, pobledijo in začne se jih lotevati huda mrzlica, to pa ne uide ostrovidnemu **vrhovnemu sodniku**; sodniku iz Kisa reče: »Brat, zdi se mi, da imamo velike ptice roparice že v naši mreži.«

235. Vrhovni sodnik Faust in Gospod. Veliko veselje in ganljiv pozdrav.

1 Reče **sodnik** iz Kisa: »Ti, prijatelj, tu se zadržuje slavní Jezus iz Nazareta izmenično že skoraj tri tedne in verjetno bo preživel tukaj še nekaj dni. Povem ti, On je Bog, ki so Mu kristalno jasne vse še tako skrite reči, o čemer nam je dal že stotine trdnih primerov; no, kako bi bilo, če bi se v tej zadevi obrnila Nanj? Lahko bi nama dal veliko svetlobo in to toliko prej, ker nikakor ni prijatelj črnih tatov in roparjev iz najbolj umazanih tempeljskih uredb. Kajti jaz sam sem Ga na svoja ušesa slišal, kako je Korozaín in Kafarnaum oziroma njihove duhovnike in farizeje prekel v najgloblji tartar. In tako sem prepričan, da bova z Njegovo pomočjo prišla na jasno.«

2 Reče, nadvse presenečen, **vrhovni sodnik**: »Kaj?! Ta Bog-človek je tu?! Aj, zakaj mi niste tega takoj povedali?! Resnično, takoj bi Ga prosil, da bi sodil namesto mene in bi mi pri tem prihranil tri četrtine dela! Peljite me vendar hitro k Njemu! Kajti tudi polkovnik Kornelíj je naročil, naj si na vso moč prizadevam, da poizvem za tem najbolj božanskim človekom in ga takoj obvestim o tem.

3 Ko bo polkovnik zanesljivo izvedel, da se Jezus mudi tukaj, bo v najkrajšem času z vso svojo družino tu; kajti on in vsa njegova hiša tega Jezusa dobesedno molijo in skupaj z njimi delam to tudi jaz. Vsa hvala kakršnemu koli resničnemu božanstvu za to, da sem še enkrat deležen te neprecenljive sreče, da vidim svojega čisto nebeškega prijatelja Jezusa in govorim z njim! Peljite me le hitro, hitro k Njemu! Zdaj smo že zmagali!«

4 Ko gre **vrhovni sodnik** proti veliki hiši, vroče hrepeneč, da bi Me videl in govoril z Menoj, mu pridem naproti; in ko Me zagleda,

kriči od veselja: »Tu, tu si vendar, Ti moj božanski prijatelj in brat, če Te še smem tako imenovati!

5 O daj, da Te objamem in Tvoje sveto obličje pokrijem s tisočimi prijateljskimi in bratovskimi poljubi! O Ti moj sveti prijatelj Ti! Kako nedopovedljivo srečen sem, da Te končno spet imam! Resnično, kjer koli so ljudje v največji stiski, tam si navzoč tudi Ti, da jim pomagaš! Ah, saj si sploh ne znam pomagati od samega veselja, da sem Te našel tu!«

6 Rečem **Jaz**, medtem ko ga tudi krepko pritisnem na srce: »Bodi Mi tudi ti neskončnokrat pozdravljen! Kajti tvoje srce pri tvoji težki sodniški službi resnično ni doživelo nobenega brodoloma in zato te tudi slej ko prej ljubim nad vse in kar naprej blagoslavljam tvoja dela.

7 Resnično, da si tod odkril veliki rop davkov, se moraš zahvaliti Meni in Njemu, ki prebiva v Meni!

8 Vendar pojdiva zdaj v hišo, kjer naju čaka bogata večerja! Več o tem bova govorila po večerji.«

236. Skupen obed. Faust hvali Jezusov nauk. Faustova ljubezen do Lidije. Gospodovo posredovanje. Lidijino ljubko priznanje. Faustove pomenljive sanje o veličastvu nebeškega Očeta v Jezusovi podobi. »Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči!« Pouk o zakonski zvezi.

1 Vrhovni sodnik in nižji sodnik se pridružita Kisjonahu, Baramu, Jonaelu, Jairutu in Arhielu in gremo skupaj v sobo. Kakšne pol ure po sončnem zahodu uživajo vsi z Menoj in vsemi Mojimi odlično pripravljen in obilen obed. Samskemu **vrhovnemu sodniku** pa je zelo všeč najstarejša Kisjonahova hči in zato Mi reče: »Moj najplemenitejši prijatelj, Ti veš, kako zelo sem Te kljub različnosti najinih religij oziroma nauka o božanstvu zmeraj ljubil, ker v Tebi nisem našel prekanjenega in enostranskega Juda, marveč nadvse odprtega in svobodomiselnega in obenem najbolj mnogostransko izobraženega in v vseh znanostih najgloblje poučenega človeka.

2 Zato Ti zdaj tudi zaupam, da mi je nadvse všeč Kisjonahova hči. Jaz pa, kot dobro veš, sem Rimljan, ona pa je nedvomno Judinja, ki ne sme ponuditi svoje lepe roke poganu, kakor nas Judje imenujejo. Povej, prijatelj, kaj bi se dalo tu storiti? Ali pod nobenim pogojem ne bi mogla postati moja žena? Kaj, ko bi me Ti podprl?«

3 Rečem **Jaz**: »Ti si Rimljan, ona pa je Grkinja in ne Judinja, in tako te že po naravi nič ne ovira, da bi jo zaprosil pri Kisjonahu za ženo, in on ti jo bo tudi gotovo dal. Da pa je duhovno, kot zdaj vsa hiša, po Mojem tebi ne neznanem nauku vendarle Judinja, to ti pač ne bo kamen spotike?!«

4 Reče vrhovni sodnik, ki se je imenoval **Faust** Kaji Filius: »Zakaj le! Saj sem v srcu tudi jaz eden najbolj gorečih privrženecv Tvojega

božanskega nauka! Menim namreč, da mora biti Bog, ki je znal zgraditi svet in je zmozel na njem priklicati v bivanje vsakovrstna živa bitja in končno celo človeka, nadvse moder! Če bi takšen najmodrejši Bog hotel dati – rečem – Svojim ljudem nauk, jim ne bi mogel dati drugega kot ravno najbolj modro takšnega, ki je v najnatančnejšem sozvočju s človekovo naravo in z najboljšimi načeli medčloveških odnosov.

5 No, Tvoj nauk pa je takšnega duha in takšne narave in je torej čisto božanski, in zato sem ga kot povsem resničnega sprejel za vse svoje življenje in sem ga nato tudi oznanil vsej svoji hiši in vsem svojim podrejenim uradnikom. Potemtakem bi bilo vendar vse prav, razen očetove privolitve!«

6 Rečem **Jaz**: »No, to že imaš, tako kot tudi ljubezen lepe Lidije. Poglej za seboj skoz in skoz blaženega Kisjonaha, ki je ves iz sebe od samega veselja, ker je njegovo hišo doletela takšna čast!«

7 Faust se ozre in **Kisjonah** reče: »Gospod in zapovednik nad vso našo Galilejo in Samarijo! Ali je mogoče, da želiš mojo Lidijo za ženo?!«

8 Reče **Faust**: »O ja, kot edino izmed tisočih, če mi jo hočeš dati!«

9 Kisjonah pokliče Lidijo. Ta pride vidno v zadregi zaradi ljubezni in velikega veselja in **Kisjonah** ji reče: »Moja ljuba hči, ali bi bila rada blagoslovljena s tem čudovitim možem?«

10 In **Lidija**, povešenih oči, reče čez nekaj časa: »Kako me moreš še vprašati? Ko je ta čudoviti Faust danes prišel in sem ga prvič videla, sem slišala v srcu glas: Kako srečna mora biti žena tega čudovitega moža! In naj bi mu zdaj, ko si me želi, odgovorila z ne?«

11 Reče **Kisjonah**: »Toda kaj bo k temu rekel tvoj najljubši Jezus?!« Reče **Lidija**: »Njegovi smo mi vsi! On je Stvarnik in mi smo njegova ustvarjena bitja, iz katerih si vzgaja resnične otroke! Ne glede na to ostaja najgloblja globina mojega srca!«

12 **Faust** ostrmi in reče, začuden nad tem nepričakovanim Lidijinim pričevanjem o Meni: »Kaj, kaj – kaj moram slišati?! Ali naj imajo prelepe sanje, ki sem jih nedavno sanjal, kakšen resničen pomen? Vsa nebesa sem videl odprta; vse je bilo svetloba, vsa nastala bitja so bila sama svetloba in v najgloblji globini nebes sem očitno videl Tebe, Ti moj prijatelj Jezus, in vsa bitja so čakala kot z nepotrpežljivim veseljem Tvoj namig, da bi v trenutku oznanila Tvoje ukaze vsej neskončnosti!

13 Tedaj se mi je zazdelo, da vidim Zevsa v Tvoji podobi, katere sijaj je zdaleč presegal sijaj sonca, in zelo sem se začudil, da si bil tako zelo podoben Zevsu. Odtlej sem Te skrivaj imel za zemeljskega sina prvega boga, ki pa sem ga poistil z Jehovo Judov in z Brahmo Indijcev, in pri tem sem imel vse druge bogove enako kot Tebe samo za Njegove zemeljske otroke, ki jih je On nekoč spočel s hčerami zemlje, da bi v teh sinovih zemlje dal ljudem voditelje, učitelje in oživitelje!

14 Toda zdaj vidim te sanje nenadoma v povsem drugačni luči; Ti sam si živi Zevs, Brahma ali Jehova telesno med nami in nas sam učiš Svojo Božjo modrost, ker so jo najbrž Tvoji prejšnji otroci na tej zemlji slabo učili in je niso pravilno udejanjali!

15 Če je nedvomno tako, tedaj dobim vendar to najlepšo žensko neposredno iz roke svojega Boga, svojega Stvarnika, in mi zato ni treba več spraševati, ali bom srečen z njo!

16 Toda tudi svojo željo vidim zdaj v čisto drugi luči! – Najlepša Lidija! Poglej Gospoda! Ne gre več za najino medsebojno hotenje in poželenje, ampak edino za najsvetejšo voljo tega Edinega, tega Gospoda vsega veličastva, tega Boga vseh bogov, iz katerega so izšla vsa nebesa, sonce, luna, ta zemlja in mi vsi!

17 Ti moj v vsej polnosti resnice najbolj božanski Jezus! Če Ti je prav, da postane Lidija moja žena, potem je moja žena; če bi Ti pa bilo le malo neprijetno, tedaj to povej in moje življenje naj ne bo nič drugega kot dejavni izraz Tvoje volje! «

18 Rečem **Jaz:** »Moj najplemenitejši brat! Jaz sem vaju že blagoslovil in tako sta že eno telo; toda to si zapomnita:

19 Kar je Bog združil, tega naj noben človek ne loči, in tako ostane resnični zakon za večno neločljiv! Lažni posvetni zakon pa tako in tako ni zveza pred Bogom in je torej ločljiv, kot so to posvetni ljudje in vse njihove zveze, ki že vnaprej niso nič drugega kot zgolj vlačuganje, ki spravlja na svet Satanove otroke in to v najbednejše bivanje. Vidva pa sta torej zdaj mož in žena in pred Bogom eno meso. Amen!«

20 Na te Moje besede se objameta in pozdravita s poljubom.

21 Da je ta hitra zveza povzročila v vsem Kisu veliko senzacijo in da je Kisjonah mislil na bogato doto, je seveda samoumevno.

237. Filopoldov prihod. Gospodova obljuba. Nadaljevanje sojenja templjarski roparski bandi. Faustov učinkovit sodni izrek.

1 Ko se je prvi vihar ob tem dogodku nekoliko polegel, je prispel že znani Filopold iz Kane, stopil takoj k Meni in Mi hotel poročati, kako je v Kani že vse najlepše uredil.

2 **Jaz** pa sem ga najprijazneje pozdravil in mu rekel: »Vse Mi je že znano; ti si Moj učenec, pridruži se drugim Mojim učencem, oni ti bodo znali veliko povedati. Jaz pa moram v tej noči marsikaj urediti. Jutri pa se bova morala tudi midva veliko pogovoriti; postal mi boš namreč koristno orodje.«

3 Filopold se napoti k učencem. Skoraj hkrati pa sporočijo nadzorniki, da so že prispeli vsi prej povabljeni iz Kafarnauma in Korozaína, in vprašajo, kaj naj se zdaj zgodi.

4 **Jaz** pa rečem: »Peljite jih najprej k njihovim otrokom in dajte

jim jesti in piti! Mi pa se bomo medtem lotili prav posebne razprave z dvanajsterimi farizeji!»

5 Nadzorniki se oddaljijo, in Faust Me vpraša, ali ne bi bilo bolje, da bi dvanajsterico zaslišal Jaz, on pa bi bil samo zapisnikar.

6 Jaz pa rečem: »Ne, Moj brat, tako ne bi šlo, kajti zanje si samo ti uradno pristojen, saj nosiš zato cesarjev oblastni prstan na tvoji desnici in meč in palico; torej jih moraš sam zaslišati. Jaz ti bom pa že položil na jezik, kaj in kako moraš spraševati, da se ti ne bodo izmuznili! Le hitro se lotiva dela; saj je že pozno.«

7 Takoj sva odšla v sodno hišo, kjer je dvanajsterica s svojimi tridesetimi glavnimi pomagači močno zastražena in z velikim strahom in bojaznijo čakala vrhovnega sodnika; kajti zdaj niso imeli niti časa niti priložnosti, da bi poiskali kakšen ducat krivih prič, ki bi zanje lagale in krivo prisegale. Tempelj je namreč obljubljal posebno milost vsakomur, ki bi po krivem prisegel v prid templju in vsem njegovim služabnikom, če bi to zahtevale okoliščine! Prej pa bi moral biti seveda natančno obveščen, to pa je bilo v tem primeru nemogoče.

8 Stopila sva v sodno dvorano v spremstvu Kisjonaha, Barama, Jonaela, Jairuta in njegovega angela Arhiela poleg nižjega sodnika in mnogih pisarjev.

9 Takoj pri vstopu vpraša **prvi farizej** ves razjarjen Fausta: »Kako to, da nas, Božje duhovnike, čeprav smo izrazili pripravljenost storiti vse, kar se od nas zahteva, še zdaj ne spustite na prostost, kot da bi bili navadni zločinci?! Kakor resnično smo Božji služabniki: Če nam ne boste pri priči dali popolne svobode, vas bo Bog hudo kaznoval!«

10 Reče **Faust**: »Le bodite mirni, sicer bi se mi lahko zazdelo potrebno, da bi vas k miru prisilil; kajti zdaj moramo izredno pomembne zadeve skupno urediti! Pazljivo mi prisluhnite!

11 Poprej sem vam pripomnil, da se mi zdijo vaši neznanski zakladi na las podobni že prej omenjenim. Razen neke malenkosti sem si povsem na jasnem o uplenjenju davkov in drugih zakladov, ki so bili iz Ponta in Male Azije poslani cesarju v Rim; razčistiti moramo pa še to:

12 Davke in druge zaklade je po opisu spremljalo skoraj četrta legija rimskih vojakov; torej ni moglo biti lahko premagati tako močnega spremstva, ga popolnoma uničiti ali pa vsaj pognati v beg.

13 Popolnoma jasno mi je, da ste ta denar in zaklade z zvijačo ali silo iztrgali rimskim vodnikom neposredno vi sami ali pa kakšni vaši še bolj prekanjeni kolegi; za to tudi ne potrebujemo nobenega dokaza več, ker imamo že več kot sto prič; toda, kot rečeno, manjka mi samo še podatek, kako ste si vse to pridobili; in končno, še pravi celotni znesek, da bom cesarju v Rim lahko poslal natančno poročilo skupaj z denarjem in drugimi zakladi.«

14 Reče **prvi farizej**: »Gospod, to je prehuda kleveta, ki je nikakor ne moremo dovoliti! Četudi imaš tisoč lažnivih prič zoper nas, ti bo to malo ali pa nič koristilo; kajti zanesemo se na svoj prav in ti nam

z vso svojo oblastjo ne boš mogel skriviti niti lasu! Zato si prihrani nadaljnji trud; kajti poslej ne boš od nas dobil nobenega odgovora več, razen kakšnega v svojo pogubo!

15 Če doslej še nisi poznal farizejev, jih boš spoznal zdaj ali vsaj v kratkem. Takšnega neznanskega očitka ne moremo dovoliti. Glede gozdne škode smo popustili, čeprav nam po naših zakonih ne bi bilo treba; toda zaradi miru smo sprejeli tvojo najkrivičnejšo sodbo. Toda zdaj jo zavračamo, in če si boš drznil zločinsko dotakniti se le enega starterja, naj si bo zlata, rubeža ali zaklada, ne le da boš moral vse stokratno povrniti, ampak bo tudi konec vsega tvojega veličastva! Zdaj v templju že vedo, kaj tu z nami najnesramneje počenjate.«

16 Reče **Faust**: »Tako torej se hočete rešiti iz škripcev? Že dobro, kajti tudi jaz jasno vem, kaj mi je storiti z vami! Vašega zaslišanja je konec; zadeva je potrjena s stotimi pričami in vaša krivda je odkrita! Ne rečem vam nič drugega in postavljam ultimat – biriči stojijo zunaj:

17 Če hoče vaših trideset pomagačev govoriti, jih bom pustil pri življenju; če pa tudi ti nočejo govoriti, bodo tako kot vi še to noč okusili sekiro! Tedaj se boste pa že prepričali, kako zelo se vas bojim!«

18 Na te hladnokrvne Faustove besede stopi vseh **trideset pomagačev** naprej in kriči: »Gospod, prizanesi našim življenjem; saj ti hočemo na las natančno opisati, kako se je zadeva dogajala!«

238. Nadaljevanje sojenja. Odkrito priznanje tridesetih pomagačev. Faustova omilitev sodnega izreka.

1 Reče **Faust**: »Dobro, torej govorite! Pri vsej svoji časti, niti las se vam ne bo skrivil!«

2 Reče **eden izmed farizejev**, neznansko trepetajoč od smrtnega strahu: »Gospod, podariš tudi meni življenje, če spregovorim?

3 Reče **Faust**: »Tudi tebi; kajti ti si eden najnižjih med njimi.«

4 Kriči drugih **enajst farizejev**: »Mar ne veš, da je bolje umreti kot pa Boga izdati?!«

5 Reče **farizej**: »To dobro vem; toda tu pač ni govora o Bogu, marveč samo o vaši najsramotnejši prevari Rimljanov. Z najsramotnejšo zvijačo ste Rimljanom izmaknili veliki plen tako spretno, da mora nad tem strmeti ves svet.

6 Ti, prvi poglavitni lopov, si bil v noši vrhovnega deželnega oblastnika, ki ima sedež v Sidonu, včasih pa tudi v Tiru, imel si cesarjev veliki oblastni prstan in zlati meč, žezlo Palestine, Celesirije, Male Azije in vsega Ponta.

7 Poleg tega si vsaj po videzu toliko star kot zelo častivredni starec Cirenij, privzel si si njegovo ime in si priskrbel spremstvo in dvor, enaka Cirenijevima, sedel si na krepkem konju, in ko te je prenašalec

pozdravil kot vrhovnega namestnika in ti kot domnevnemu namestniku pol dneva hoda pred Tirom predal zvitke z ukazi in potem še denar in zaklade – sprejeli so jih tvoji maskirani rimski vojaki – si mu ukazal, naj se kar se da hitro vrne v Pont, ker si zagotovo zvedel, da so tam zaradi izsiljevanja davkov izbruhnili nemiri in da so se prebivalci vzhodnega dela Ponta povezali z močnimi skitskimi hordami proti rimski oblasti. Vsako odlašanje bi bilo neodgovorno, zato si mu kot (lažni) vrhovni namestnik po ustreznem rimskem naročilu prišel tako daleč naproti kot najpogumnejšemu poveljniku Ponta in Male Azije, da bi mu v tem nujnem primeru kar najbolj skrajšal pot nazaj!

8 Razumljivo je, da se je poveljnik Ponta in Male Azije s svojimi tri tisoč jezdecami najhitreje obrnil in bil v nekaj urah že tako daleč od nas, da se nam ga ni bilo treba več bati. Nam vsem je bil naložen molk na življenje in smrt. Vsakemu je bilo obljubljeno 200 funtov srebra, a teh doslej še nismo prejeli, marveč naj bi jih dobili šele v Jeruzalemu. Usoda pa je hotela drugače in možnosti, da bi dobili po 200 funtov, so zdaj precej slabše.

9 Denar in zaklade smo nato ponoči spravili v Kafarnaum, tam so potem skoraj dva meseca počivali in skrivna pot je bila narejena zgolj zaradi velikega zaklada. Menim, da ne pelje v Jeruzalem, marveč v neko veliko skrito votlino v teh gorah, v njej – ne pa v templju – čaka na prevzem že več tisoč funtov zlata in srebra.

10 Ta skrivnost pa je bila zaupana samo nam dvanajstim in razen nas in naših tridesetih pomagačev, ne ve o tem noben farizej nič. Pomagači pa ne vedo za pravi namen. Rečeno jim je, da se bo to hranilo za prihodnjega Mesija, ki bo kmalu Jude osvobodil rimskega jarma. Toda jaz seveda poznam drugi razlog in ta se imenuje – prvič: uživanje in še enkrat uživanje – in drugič: zelo veliko možnosti za podkupovanje v pomembnih primerih, ko hočemo, da bi mogočni Rimljani plesali, kot piskamo mi, ali da bi si v templju pridobili vodilni položaj, ta pa seveda zmeraj stane neznansko veliko zlata. Zdaj veš vse; zaslišiš lahko tudi teh trideset in povedali ti bodo isto.

11 Samo rubežno blago je bilo določeno za Jeruzalem, da bi se prikupili templju; denar in zakladi pa bi potovali k preostalemu v votlino, če ne bi tukaj doživeli tako poraznega brodoloma. Zdaj veš vse o teh zadevah in stori, kar se ti zdi prav; le do mene in do tridesetih zaslepljenih ne bodi pretrd in preveč neizprosno pravičen!«

12 Reče **Faust**: »S teboj in temi tridesetimi ne bom ravnal kot sodnik, marveč kot zaščitnik; kaj pa naj se zgodi z enajsterimi, o tem naj razsodi Cirenij! Edino to mi še povej, ali ste denarju in zakladom kaj odvzeli, ali je tu vse skupaj, kar je bilo prineseno iz Male Azije, in ali ti veš za slavno votlino.«

13 Reče **farizej**: »Sprejeli smo, kar je tu, z vozovi vred, in vse je še nepoškodovano in nedotaknjeno. Glede slavne votline vem kot sozapriseženi seveda za vse, kar vsebuje, in razen nas dvanajstih ne more noben človek najti ne dostopa ne vhoda.«

14 **Faust** je pohvalil revnejšega farizeja, ki se je imenoval Pilah, in rekel Kisjonahu: »Priatelj in zdaj moj predragi tast, votlina, ki je očitno v tvojem gorovju, bo dala to, kar ti po prvi sodbi pripada; cesarjev denar in zaklade pa za zdaj shrani ti; kajti pri tebi so do konca tega najveličastnejšega procesa najboljše shranjeni.

15 Pilaha postrezi na moj račun, trideseterici pa daj za to noč dobro zastraženo prenočišče; dokler votlina ni izpraznjena, jim ne morem dati svobode; po izpraznitvi pa lahko gredo, kamor hočejo. Tudi bičati jih ne bom dal, ker nas je njihova pripravljenost pripeljala do velikih odkritij.«

239. Nadaljevanje sojenja. Enajst tempeljskih lopovov v škripcih, prosijo za milost; nadaljnje zaklade iz votline ponudijo za odkupnino.

1 Nato se **Faust** obrne k enajsterici in reče: »Kako je z uničenjem, s katerim ste mi prej tako zviška gospodovalno trmasto grozili? Kaj pravite, maziljeni Božji služabniki, k tej zgodbi? Resnično, za nekoga, ki naj bi bil maziljeni Božji služabnik, mora biti presneto grenko, da se izkaže kot največji lopov v državi! Toda le čakajte, še huje se vam bo godilo; to je bila lahka predigra!

2 Resnično, samo Enemu tu se morate zahvaliti, da vas ne ukažem precej sleči, vas zaznamovati s cesarjevim prekletstvom in tako izročiti kaznovanja željnim biričem! In ta Eden je na moji strani, božanski Jezus iz Nazareta, ki ste Ga že zdavnaj prekleli in Ga zasledujete iz kraja v kraj, in sicer zato, ker si je s poštenim namenom dovolil, da vas je razkrinkal pred ubogim ljudstvom, ki ste ga zaslepili.

3 Poglobite se v svojo notranjost in povejte, ali poleg vašega Satana lahko obstaja še kaj hujšega, kot ste vi?

4 Ljudstvo učite spoznavati Boga, v katerega sami nikdar niste verovali; če bi verovali Vanj, v Jehovo, ki vam ga je Mojzes jasno oznanil in v katerega so živo verovali in upali vaši praočetje, tedaj ne bi porogljivo zasmehovali vseмогоčnega Boga in Ga predrzno sramotili!

5 Duhovno uničenemu ljudstvu se daste po Božje častiti, vi, ki naj bi bili maziljeni služabniki Najvišjega, in poleg tega zahtevate od ubogega ljudstva čezmerno velike darove in mu v zameno zapirate vstop v Božje kraljestvo svetlobe in življenja, z železnimi vrati in zapahi!

6 Sami povejte, ali so lahko še kje hujši zločinci proti Bogu, cesarju in ubogemu človeštvu, kot ste vi!

7 O, nedoumljiva brezmejna potrpežljivost velikega Boga! Če bi jaz imel samo iskrico Božje oblasti nad elementi, nebesa resnično ne bi premogla dovolj ognja, ki bi se po mojem ukazu usipal na vas dan in noč!

8 Gospod, le zakaj si v Abrahamovih časih tako trdo kaznoval deset mest ter Sodomo in Gomoro, saj so bili njihovi prebivalci razen pregrešne mesene strasti vendar očitno pravi angeli v primerjavi s temi ničvredneži, ki jih je zdaj v vsej judovski deželi več, kot je bilo vseh prebivalcev desetih mest!?

9 Imenujete se Božji otroci in pravite, da je Bog vaš oče! Resnično, na boga, ki postavlja takšne otroke na svet, ne dam nič, kajti ta se pri nas Rimljanih po mitu imenuje Pluton – in Satan ali Belcebub, to je vaš oče!

10 Vi ste živo zlo seme, ki ga vaš oče neprestano seje med Božjo setev, da bi jo zadušil, in vi se imenujete maziljeni Božji služabniki?! Ja, Satanovi služabniki ste; Satan vas je mazilil za uničevanje vsega Božjega na zemlji!

11 Če bi bili samo malo manj hudičevi, kot ste, bi jaz zavoljo Nekoga, ki je tu, izrekel nad vami morda znosnejšo sodbo. Ker pa ste prehudičevo zlobni, nočem svojega imena omadeževati z vami, temveč vas bom izročil judicio crimis atri* v Sidon; kajti tu si vsak judex honoris** sedemkrat umije roke.«

12 Ko enajsteri slišijo te Faustove besede, začnejo obupavati, prosijo za milost in obljubijo, da se bodo povsem spreobrnili in poboljšali in vsako škodo, ki so jo kdaj koli komu povzročili, stokratno povrnili.

13 Reče **Faust**: »S čim le? Bogata votlina je zdaj v naših rokah; le od kod boste vzeli zlato in zaklade? Ali imate še več votlin, prepolnih zlata, srebra in biserov?«

14 Reko **enajsteri**: »Gospod, imamo še eno, za Korozainom, kjer so spravljene stari zakladi, ki so jih med babilonskim suženjstvom spravili tja iz templja in drugih božjih hiš. Doslej ni vedel zanjo nihče; nekako pred sedmimi leti smo priredili lov na divje kure in divje čebele ter med. Tedaj smo našli kakih trideset poljskih poti skoraj povsem na grškem območju, kjer se dviga zmerno skalno gorovje, kraj, kjer sta med in vosek dobesedno tekla čez navpično steno, visoko za štiri može. Na vrhu stene se je pokazala približno tolikšna odprtina, da bi lahko v njej stal dvanajstleten deček.

15 Nad to odprtino se je dvigala druga, gotovo sedemdeset mož visoka stena, tako da brez lestve ne bi mogli doseči odprtine, ki je morala biti bogata z medom in voskom, ker smo videli, da so iz nje nenehno izletavale in vanjo priletavala številne čebele. Kmalu smo za požig čebel prinesli lestev, primerno količino slame in vsakovrstne trave in operacija je bila, razen nekaj čebeljih pikov, srečno opravljena. Tam smo pridobili več sto funtov najčistejšega medu in prav toliko voska, kajti bilo je veliko satovja, s kakimi tisoč celicami, praznih na obeh straneh.

* Dobesedno: »Sodišču nad črnimi zločini.«

** Dobesedno: »Sodnik časti« (sodnik v častnih zadevah).

16 Ko pa smo izpraznili temeljni vosek, smo precej naleteli na kovinsko tempeljsko orodje, in ko smo kovino natančneje preiskali, se je še prehitro izkazalo, da je bila čisto zlato in srebro. Globlje ko smo prodirali v votlino, bolj se je širila, in v njenih globinah smo našli čedalje več shranjenih zakladov neprecenljive vrednosti. Vse najdene zaklade smo pustili v votlini nedotaknjene; samo zunanjo odprtino smo zaprli s kamenjem in mahom in prednjo postavili zaprisežene stražarje, da jo varujejo od ure, ko smo jo odkrili, pa do danes. In glej, vse te zaklade ti izročimo, če nam boš milostljiv in nam v cesarjevem imenu odpustiš strašno kazen, ki si jo izrekel!»

17 Reče **Faust**: »Posvetoval se bom! Toda zdaj mi še natančno povejte, kako je z votlino v Kisjonahovem gorovju! Ste tudi to odkrili že napolnjeno pri iskanju medu, ali ste jo napolnili vi; in če drži to zadnje – od kod ste vzeli zaklade in od kdaj je že polna ta votlina?»

18 Reko **enajsteri**: »Pridobili smo si jih v petnajstih letih z dovoljeno trgovino; ker pa smemo po nekem novejšem tempeljskem zakonu imeti samo določeno vsoto za svoje nujno vzdrževanje, vsak presežek pa moramo oddati templju, bo vsak izmed nas, ki smo razmeščeni po deželi, pri katerem bodo ob letni najstrožji preiskavi, ki jo opravi tempelj, našli večji presežek, brez milosti najstrože kaznovan kot prevarant Boga. Da bi se pa ognili kazni in za posebne primere vendarle nekaj imeli, smo izbrali najskrivnejšo votlino v Kisjonahovem gorovju in v njej hranili naše obilne presežke. To je zdaj vsa skrivnost omenjene votline.«

19 Reče **Faust**: »Ali pelje pot, ki ste jo zgradili, prav do votline?»

20 Reko **enajsteri**: »Ne, gospod, samo do najgostejšega grmičevja, skozi katero je mogoče priti samo po nam znani stezi do sicer nikomur vidne votline.«

21 Reče **Faust**: »Dobro, torej boste jutri naši vodniki! Za danes, oziroma za to noč, pa naj bo razprava končana; kajti za zdaj vemo dovolj!«

22 Enajsteri se vržejo pred Faustom na kolena in prosijo za milost. **Faust** pa reče: »To ni več odvisno od mene, marveč od Nekoga drugega; če vam On odpusti, vam bom odpustil tudi jaz, amen!« Nato odidemo iz sodne dvorane in gremo k potrebnemu telesnemu počitku.

23 Lidija pričaka Mene in Fausta, zdaj svojega moža, v veži stanovanjske hiše, naju pozdravi in izrazi obžalovanje, ker naju je to gotovo stalo nekaj ur vročega boja.

24 **Faust** prav tako pozdravi svojo mlado ženo in ji reče: »Ja, plemenita Lidija, to je bil resnično vroč boj, sem pa z Božjo pomočjo Božjega prijatelja Jezusa, ki Mu gre pri tem edinemu vsa čast in hvala, dosegel najbolj zaželeno čudovito rešitev. Vendar pustimo zdaj to; jutri se bo še marsikaj dogajalo.«

25 Razen nujnih straž smo vsi odšli počivat.

240. O resničnem praznovanju sabata. Enajstero voditeljev krdela je izpuščno. Razdelitev zakladov iz votlin. Vrnitev oropanih otrok in zarubljenih stvari in povračilo škode oropanim.

1 Naslednjega dne, bil je sabat, pa Me je Faust, čeprav je bil Rimljan, vprašal, ali naj bi judovski sabat praznovali ali ne, in kaj naj se zgodi z enajsterimi farizeji.

2 Rečem **Jaz:** »Najljubši prijatelj in brat! Vsak dan, v katerem opraviš dobra dela, je resnični sabat, in kadar storiš kaj posebej dobrega, prav s tem praznuješ sabat, to pa je lahko vsak dan. Zato delaj na današnji sabat dobro, kolikor le moreš in hočeš, in tega ti nihče ne bo štel v greh, razen hudobnih posvetnih norcev, ki preklinjajo celo veter, če piha na sabat, kot tudi dež in jate ptic, ki letajo po zraku. Takšnih norcev pa nikoli ne smemo posnemati, marveč jih lahko le preziramo; oni preklinjajo vse kar je dobro, in hočejo, da bi ves svet slavil njihovo hudobijo! To torej za tvoje vsakokratno spoštovanje sabata!

3 Vseh enajstero pa izpusti na svobodo, ko se boš polastil njihovih zakladov! Pošlji cesarju, kar je njegovo in navedi mu vzrok zakasnitve, kakršnega koli hočeš; pa tudi daj templju njegovo iz votline pri Korozaínu in tudi velikemu duhovniku sporoči, kako so bili ti zakladi, ki jih je pred več leti odkrilo omenjenih enajst farizejev, zamolčani templju, ki mu v bistvu pripadajo, in tempelj bo že pošteno obdelal enajsterico.

4 Od zakladov v Kisjonahovem gorovju pa oddeli tretjino njemu, tretjino sebi v cesarjevem imenu, tretjina pa naj bo razdeljena med vse te reveže, ki so prišli semkaj zaradi svojih otrok in svojih oropanih reči, in vsa zadeva naj se s tem konča za vse večne čase. Izrabi današnji dan!

5 Baram in Kisjonah imata dobre ladje in ob ugodnem vetru boste v nekaj urah izpraznili votlino pri Korozaínu; del naj jih začne prazniti Kisjonahovo votlino, in če boste vsaj malo delavni, boste lahko do večera zaklade obeh votlin imeli tukaj in jih jutri odposlali tja, kamor so namenjeni!

6 Jaz bi sicer lahko po Arhielu v trenutku spravil vse zaklade semkaj, toda zdaj je tu preveč ljudi in takšen čudež bi zbudil preveč pozornosti; zato to opustim. Toda skrivaj vam bom vendarle pomagal tako, da boste to delo, za katero bi imeli sicer za dobre tri dni dela, končali v enem dnevu, to je danes. Zdaj pa se ne obotavljajte, temveč pojdite na levo in desno!

7 Vzemite pa povsod samo po enega farizeja s seboj; drugi naj med tem ostanejo ujeti tu!

8 Tudi Pilah mora ostati; predober je za takšne stvari, s katerimi naj se Božji otroci kar se le da malo ukvarjajo. Tako tudi tebi samemu ni treba oditi na omenjena dva kraja, ampak zadošča komisar, ki mu

boš podelil potrebno pooblastilo. Mi pa bomo medtem razdelili rubež in otroke prizadetim staršem.»

9 Kdo je s to razporeditvijo zadovoljnejši kot Faust!? Od tega ima namreč trojno korist: prvič, ostane pri Meni, drugič, pri svoji mladi ženi, ki jo nadvse ljubi, in tretjič, ima čas, da medtem na pergamentu sestavi instruktivno pismo za cesarja ter spremno pismo in pismo z določbami in ves denar in zaklade že naslednji dan odpošlje, kamor so namenjeni.

10 Takoj, ko komisarja odideta po omenjene zaklade, začnemo deliti rubež in otroke, ki so večinoma že ponoči našli svoje starše; toda med njimi je bilo vendarle nekaj takih, katerim so starši od žalosti doma zboleli in zato niso mogli priti v Kis po svoje otroke in druge reči.

11 Takšni bolni starši so naročili sosedom, naj oni sprejmejo njihove otroke in reči, če, kot je sporočeno, res še kje so. Tako smo pri razdeljevanju upoštevali tudi to in vsak je dobil do pičice vse svoje, in vsak po poznejšem obračunu, od Kisjonaha dodatno še delež od tretjine zaklada iz votline na Kisjonahovem zemljišču, in sicer po Moji določbi vsoto 100 funtov – po tem delu in dotaciji smo vse oškodovance, ki jih je bilo več sto, odpustili iz Kisa, še prej pa jih je Faust dobro poučil in posvaril.

12 Kisjonah je dal pripraviti tovarne ladje in vsa velika karavana, ki je bila doma iz Korozaína, Kafarnauma in Nazareta, je bila tako spet prepeljana na svoje domove. Razdeljevanje in vrnitev domov sta trajala komaj malo več kot sedem ur in pol.

241. Beseda za naš čas. Bolezni in nadloge otrok. Vzrok nadlog. Slab vpliv duhov na otroke. Materialno stvarstvo kot zbirališče obsojenih duhov.

1 V tem času zdaj, ko Jaz – isti Kristus, ki je pred skoraj dva tisoč leti kot Bog in Človek na tej zemlji učil in deloval – dajem ljudem po posebej izbranem hlapcu* na novo, kar se je zgodilo zdavnaj, bi morda kdo vprašal in rekel:

2 Kako? Več kot polovica teh otrok, ki bi jih farizeji, če jih ne bi tukaj prestregli, s pomočjo privilegiranih trgovcev kot sužnje prodali v največ desetih do dvanajstih dneh deloma v Sidon, Tir, Cezarejo, Antiohijo ali celo v Aleksandrijo, je bila najbrž prav dobro vzgojena, in nikjer ni razvidno, da bi jih Jaz kot prvi prijatelj malih obiskal ali jim spregovoril vsaj besedico, ko sem navadno takoj pustil male priti k Sebi, jih ljubkoval in blagoslavljal pred vsemi ljudmi!

3 Kot odgovor na takšno vprašanje naj bo tole: prvič, večina teh otrok je bila starejša od devet let in med njimi so bile tudi deklice od štirinajst do šestnajst let in prav tako tudi mladeniči, in ne da bi

* Po Jakobu Lorberju, op. prev.

zbudil zanesljivo pohujšanje, pač ni bilo mogoče vstopiti v sobo takšnih mladih, polnagih ljudi; in drugič, to v resnici sploh niso bili več tako nedolžni otročiči, na kakršne sem tu in tam še naletel, marveč večinoma meseno in moralno pokvarjeni; kajti pederastija in violacija (spolno zlorabljanje dečkov in posilstvo) nista bili nikjer tako sramotno močno razpaseni kot na mejnih območjih med Judi in Grki. In tako celo ta lekcija, ki sem jo Jaz dopustil za pokvarjene otroke, ni bila povsem zaman; kajti prvič, je bila to očitno huda kazen pokvarjenosti, in drugič, so bili s tem opozorjeni, naj v prihodnje ne služijo več čutnosti pohotnih Grkov, marveč naj povsem resno živijo bogaboječe, če nočejo, da jih bo po naslednjem grehu Bog najobčutljiveje kaznoval, in to je v svojem svarilnem govoru Faustus tudi posebej zabičal staršem in otrokom.

4 Zdaj, ko to veste, boste, upam, tudi spoznali, da se Jaz, čeprav poln Božje ljubezni do vsakega človeka, zaradi iste Božje svetosti ne morem in ne smem osebno približati grešnemu, skrajno nečistemu mesu, zaradi njegovega obstoja, ker potem v vsakem takšnem primeru nastopi znani 'Ne dotikaj se Me!'.

5 Med čistim in skrajno nečistim otrokom je namreč velika razlika. Prvega Jaz lahko vodim neposredno, drugega pa le posredno, če je potrebno, tudi po zelo trnovih poteh, kot je jasno pokazal ta natančno opisani primer.

6 Zato tudi ne vprašujte prehitro, zakaj otroke, ki gotovo še niso ničesar pregrešili ali so vsaj neodgovorni, pogosto bolj trdo primem kot stare grešnike, ki bi svoje grehe prav tako težko prešteli kot pesek v morju.

7 Takole pravim: Kdor hoče drevo poljubno upogniti, ga mora začeti usmerjati in upogibati, dokler je še mlado in nežno. Ko pa se drevo postara, je že treba uporabiti izredna in zmeraj ostra sredstva, da ga usmeriš drugam, če je še mogoče; staro drevo pa ni dovzetno za nobeno drugo spremembo več – razen za zadnjo – ko ga posekajo.

8 In zato se tudi dogaja, da Jaz – Gospod – otroke in celo otročiče neredko močnejše obdelujem kot odrasle ljudi; kajti hudobni duhovi niso nikjer prizadevnejši kot ravno pri otrocih in se na vso moč trudijo pomagati duši zgraditi njeno telo tako, da bi imelo tudi zanje veliko prostih in udobnih bivališč!

9 Kaj pa potem ukrene Gospod, ki mu ne more ostati neznano nič, kar se dogaja?

10 Glejte, On pošlje Svojega angela, da poruši bedno in zahrbtno delo hudobnih pomočnikov, in ga kot tujek odstrani z različnimi zunanjimi boleznimi.

11 Opazujte mnogovrstne bolezni dojenčkov in otrok in povem vam, da niso nič drugega kot odstranjevanje tujega zlobnega materiala, s katerim si hočejo še hudobni in nerazsvetljeni duhovi, ki pomagajo duši pri gradnji, vgraditi še zase v istem telesu prosta bivališča.

12 Če ne bi pri otrocih pri priči krepko preprečil takšnega prekrška, bi bilo obsedenih, gluhonemih, kretenov in pohabljenecv vseh vrst toliko, da bi bilo kjer koli na vsej zemlji težko najti enega samega zdravega človeka.

13 Seveda spet vprašate in pravite: Kako more nadvse modri Bog od vsega začetka dopustiti, da se lahko hudobni in nečisti duhovi priritotapijo v mlado telo duše?!

14 In Jaz pravim: Tako sprašuje slep človek, ki ne ve, da je vsa zemlja, celo vse stvarstvo, po svojem zunanjem, pojavnem, materialnem telesu v vseh tako imenovanih elementih tako rekoč konglomerat (skupek) za določen čas obsojenih ali ujetih duhov.

242. O skrivnosti življenjske moči. Očiščevalno delovanje bolezni in diete. Pomembnost pravilne prehrane za otroke. Dietni predpisi po Mojzesu.

Svarilo pred uživanjem črvicega in nezrelega sadja, krompirja in kave.

1 Kadar zahteva duša za svoje telo materialno hrano in jo dobi, pride z njo v telo zmeraj že tudi legija bolj osvobojenih, še hudobnih in nečistih duhov, ki ji morajo potem pomagati pri nadaljnji graditvi njenega telesa.

2 Duhovi pa se postopno sprimejo in kmalu oblikujejo povsem lastne, po svoje inteligentne duše; ko so se dvignili na to stopnjo, kmalu pustijo pravo dušo kot pristojno lastnico telesa na cedilu in začnejo v telesu pripravljati takšne okoliščine, ki bi bile koristne za njihov dozdevni blagor.

3 Ker so duše mladega telesa še posebno lačne in požrešne, kaj kmalu lahko dosežejo razmeroma visoko stopnjo svojega dozdevnega blaga in zato more in tudi mora nastopiti pri otrocih en ali drug pojav.

4 Če otroka nočemo prepustiti pravi obsedenosti, je treba tujek odstraniti s kakšno primerno boleznijo ali pa, da ne bi šibkejše otroške duše preveč mučili, pustiti, da duša bedno životari v napol tujem telesu do določenega časa in se potem s sočasnim poučevanjem zunanjega in notranjega duhovnega sveta spet sama skuša dvigniti na takšno stopnjo spoznanja, da začne na koncu svojevoljno izganjati zajedavce s postom in vsakršnimi drugimi odpovedmi, ali pa ji vzeti, če so zajedavci preveč trdovratni, tudi vse telo in potem takšno dušo na nekem drugem svetu oblikovati tako, da je sposobna za večno življenje.

5 Tudi zgodnja telesna smrt, ki je za starše pogosto grenka, ima takšen vzrok; zato morajo posebno zemeljsko bogati starši dobro skrbeti, da dobijo njihovi otroci ustrezno zunanjo hrano.

6 Če mati uživa jedi, ki jih je Mojzes razglasil za nečiste, ne sme dojeti otroka sama, marveč ga mora dati dojeti drugi, ki uživa čiste jedi, sicer bo imela z otrokom hude težave.

7 Zaradi tega so bile že od Abrahama, predvsem po Mojzesu, Judom zakonsko določene čiste živali in čisti sadeži in vsi, ki so te zakone vestno izpolnjevali, niso nikoli imeli bolnih otrok in so sami dosegli visoko starost in navadno umrli zaradi starostne oslabelosti.

8 V tem času pa, ko hlastamo celo za najbolj tujimi poslasticami in nikoli niti ne pomislimo, ali je tak posladek čist ali ne, in ko v nekaterih deželah tlačijo v telo že skoraj vse, razen kamna in gline, je že tako in tako čudež, da zaslepljeni ljudje še niso celo telesno nazadovali v ustrezne živalske oblike, saj se jim je duševno to že zgodilo.

9 Če so otroci že v prvih letih življenja obremenjeni z vsakršnimi tegobami, je pglavilni vzrok za to očitno predvsem skrajno neustreznna hrana, s katero prihaja v telo prevelika množica hudobnih in nečistih duhov, ki morajo zaradi njenega blagra neredko zapustiti dušo celo z mladim (otroškim) telesom vred. Zato pa ni kriv zgodnje telesne smrti njihovih otrok nihče drug, kot nedopustljiva slepota staršev, ker takšni starši sledijo vsemu drugemu prej kot Božjemu nasvetu v sveti knjigi!*

10 Glejte, Jaz celo po Svojih angelih vsako leto na vsem sadnem drevju, čigar sadje ljudje jedo, opraviu najskrbnejšo izbiro, tako da ne dozori nobeno jabolko, nobena hruška in noben sadež kakršnega koli imena že, ki je po cvetenju prezgodaj zorel, ker se je vanj vtihotapil preveč nečist duh; zato vsak tak sadež odpade z drevesa ali grma, ko je še povsem nezrel.

11 Isto se godi pri vseh za človeško hrano določenih vrstah žita in rastlin.

12 Toda slepi človek tega ne le da ne spozna, temveč povrh vsega kakor polip golta vse, kar se mu zdi le malo slatneje; je potem čudno, če kmalu zboli, postane lenoben, utrujen, pohabljen in tako nadvse beden!?

13 Enako je tako imenovani krompir vseh vrst posebno za otroke in doječe žene kot tudi za nosečnice več kot škodljiv, še slabša pa je kava! Toda slepota ne vidi nič in zaradi dobrega okusa z veliko poželjivostjo uživa oboje; otroci, končno pa tudi žene in možje, postanejo zaradi tega telesno bedni. Toda zaslepljenemu to ničesar ne pomeni; saj vendar uživa tudi še veliko hujše strupe – zakaj naj ne bi jedel teh dveh lažjih vrst strupa?!

14 Jaz pa bom še enkrat človeku določil zanj koristne jedi; če se bo tega držal, bo postal in ostal zdrav; če pa se ne bo ravnal po tem, bo propadel kot divja zver v puščavi.

15 Toda zdaj je dovolj te nadvse nujne razlage in zato se vrnimo k pglavitni stvari!«

KONEC PRVE KNJIGE

* O prehrani glej Gen 1, 29; Lv 11; Dt 14, 1–21 in drugod v Svetem pismu, op. prev.

KAZALO

1. POGLAVJE

Kratek uvod v duhovno razumevanje evangelijskih besed Janeza, najljubšega učenca našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa	11

2. POGLAVJE

Svetloba v Kani galilejski. Očiščenje templja	34

3. POGLAVJE

Jezusov pogovor z Nikodemom o prerojenju in Janezov pogovor z njegovimi učenci o Kristusu	51

4. POGLAVJE

Spreobrnjenje Samarijanov. Ozdravitev kraljevega sina	69
Prvi od dveh dnevov v Siharju, samerijskem mestu	94
Drugi dan v Siharju	124
Potovanje v Galilejo	182

Avtor knjige: Jakob Lorber
Prevedel: Roman Štus s sodelavci
Urednica: Darinka Jeglič

Natis: Tiskarna Tone Tomšič, d.d., Ljubljana
Založila: AURA, d.o.o., Ljubljana
Za založbo: Darinka Jeglič